

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

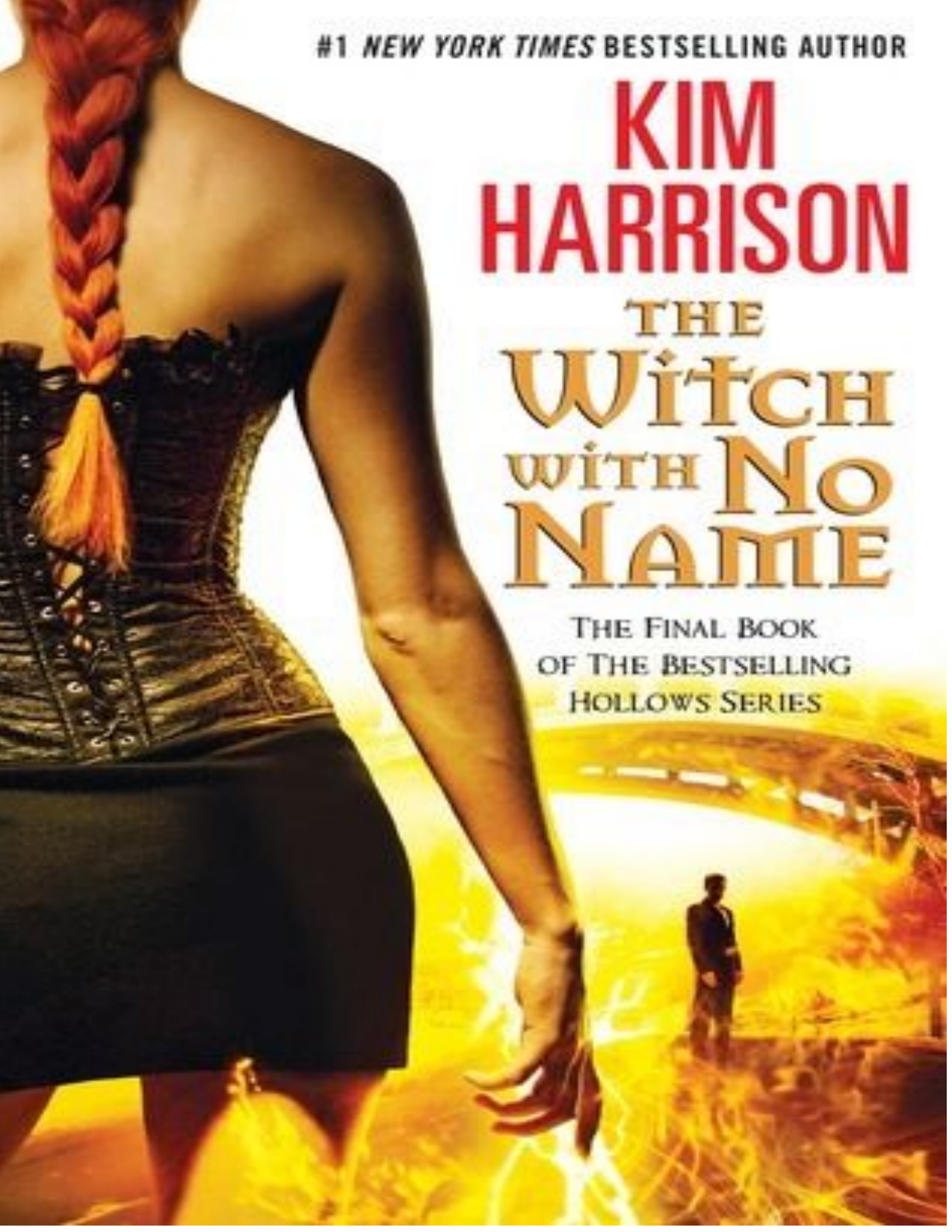
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

**KIM
HARRISON**

THE
**Witch
with No
NAME**

THE FINAL BOOK
OF THE BESTSELLING
HOLLOWS SERIES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

The White Wolf No Name

IPt HAR R IS nN

HARPER Voyager

Adanmışlık

Tim'e, "deri ceketli adam"

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

İthaf

Teşekkür

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Yazar Hakkında Ayrıca

Kim Harrison

tarafından yazılmıştır

Credits

Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Teşekkür

Büyük şeylerin küçük şeylerle başladığını bilen menajerim Richard Curtis'e ve küçük şeyleri nasıl büyük yapacağını bilen editörüm Diana Gill'e teşekkür etmek istiyorum.

Bölüm 1

Boynumu bükerek, gölgeli apartmanların arasından gözlerimi kısarak baktım. Güneşin tepesinde, yusufluk benzeri kanatlar parıltılı kağıt mendillerin şeffaf parlaklığıyla ışıltıyı geri püskürtüyordu. Sokağın sonundaki tek tük trafik Jenks'in kanatlarının sesini örtmeye yetiyordu ama peri kirlilikten parlamış bir pencerenin önünde süzülürken hafızamda onları duyabiliyordum.

Nemli kaldırımın nemli kir kokusu, dirseğimin yanından gelen hafif ama giderek artan korkmuş vampir kokusunun altında bir ipucuydu. Marsha'nın tereddüt ettiğinden şüpheliydim ama efendi vampire itaatsizlik etmenin ölümcül sonuçları olabilirdi.

Hâlâ Jenks'i izlerken, Marsha'nın gergin, orta sınıf ofis profesyonelliğinden gizlice uzaklaştım. Topuklu ayakkabıları bu yılın modasıydı ama onlarla koşması mümkün değildi. Saçları bir avuç dolusuydu ve simsiyah bir dalgayla omuzlarına dökülüyordu; bu da onu yakın bir dövüşte kolay bir hedef haline getiriyordu. Kıvrımlı vücudu da güzel olduğunu kanıtlıyordu. Ama yaşayan bir vampir olarak, görünüşü son iki nesil boyunca seçilmişti ve ne yazık ki aşık olduğu Luke'un yararına değildi. Ama savunmasız olduğunu biliyordu. Ivy, Jenks ve ben bu yüzden buradaydık.

Boynum tutulmaya başlamıştı ve bakışlarımı geçen arabalara diktim, mesafenin ve geri dönüşüm kutularının bizi sıradan görüşlerden saklayacağından emindim. Sıkı bir uğultu dikkatimi geri çekti ve Jenks'in kanatlı bir gölgeden fırladığını gördüm. Mavi bir alakarga ciyakladı ve beş tüyünün uçları

binaların arasına düştü. Çılgınca kanat çırpın kesik kuş, kaldırırna çarpmadan önce caddenin karşıısına geçmeyi başardı.

Kuşu çoktan kovmuş olan Jenks ellerini yüzünün etrafında kavuşturdu ve pencereden baktı. Daracık, hırslız siyahı taytı ve örgü gömleği gölgelere karışmasına yardımcı oluyordu ve kırmızı şapkası da rakip perilere orada kaçak avlanmadığını gösteriyordu ki Eden Park'a bu kadar yakınken bu gerçek bir sorundu. şimdiye kadar kimse onu rahatsız etmemişti ama kuşlar sürekli bir tehditti.

"Bunu yapmak zorunda olmamalıyım," diye yakındı dirseğimdeki kadın, onu hayatta tutmak için burada bulunan ekibin üçte birinin az önce kıl payı kurtulduğundan habersiz. "Burası benim dairem!"

Jenks banyo havalandırmasının kapağını kaldırıp içeride kaybolduğunda yavaşça nefes aldım. "Luke'la karşılaşma riskini almak mı istiyorsun?" Dedim ve o da hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. Evet, istiyordu ama bunu yapmak onun ölümü anlamına gelirdi.

şimdiye kadarki koşunun rahatlığına rağmen -ya da belki de bu yüzden- bir şeylerin ters gittiğine dair süregelen bir his beni rahatsız ediyordu. Huzursuz bir şekilde omuz çantamı yeniden yerleştirdim. Görünüş konusunda beceriksiz sayılmazdım ama bu kadının yapısal güzelliğinin yanında kıvrıcık kızıl saçlarım ve alçak topuklu botlarım sönük kalıyordu.

Ivy'nin ara sokak trafiğinin sessizliğine karşı attığı kendinden emin adımlar içimi sıktı. Yanımdaki vampir artan nabzım karşıısında sertleşti ve Marsha'ya kendini toparlaması için bir bakış attım. "Burada kal," dedim Jenks'in hâlâ içeride olmasından hoşlanmayarak. "Jenks sana ne zaman gelebileceğini söyleyecek." Omuz çantamı daha yükseğe kaldırarak kaldırırna yöneldim.

Marsha, "Cehenneme kadar yolum var," dedi ve onu takip edecekmiş gibi adım attı.

Dönerek omzunu ittim ve onu duvara çarparak geri gönderdim. şok geçiren kadın bakakaldı, bir ömür boyu süren şartlanma sayesinde en ufak bir öfke belirtisi yoktu. "Ne halin varsa gör," dedim. "Jenks hareket edebileceğini söyleyene kadar burada kal ya da geri dönüp yürüyelim. Tam burada. Hemen şimdi."

Ancak şimdi öfkesi ortaya çıktı, gözbebekleri genişledi ve kızgın vampir kokusu burnumu sızlattı. Bu baskınlık gösterisini durdurmak isteyerek farkındalığımı uzattım ve en yakın ley hattına dokundum. Enerji içeri aktı, chi'mde biriktikçe saçlarımın uçlarını yüzdürdü. Tenim karıncalandı ve onun küçük dişlerinden ya da daha güçlü olmasından korkmadığımı kanıtlamak için onun boşluğuna doğru eğildim. "şartlı bir ölüm tehdidi altındasın tatlım,"

dedim.

nefes aldı. "Luke'un orada olmadığını doğruladıktan sonra gelip istediğini alabilirsin. Ama aradığın tek şey hayat sigortanı geçersiz kılmayacak bir ölüm yöntemiye, bunu kendi zamanında yap."

Suratı asılan Marsha gözlerini indirdi, gözbebeklerinin etrafındaki mavi kenar normale döndü.

Bekleyeceğinden emin bir şekilde başparmaklarımı ceplerime sokarak geriye doğru sallandım. Bir vampirin camarilla'sının dışındakileri dinlemesi alışılmadık bir *şeydi* ama o bize gelmişti. Başımı sallayarak yukarı baktım ve keskin bir ısıklık çaldım. Jenks hemen banyonun havalandırmasından dışarı baktı ve bana başparmağıyla bir işaret yaptı. "Park et," diye mırıldandım ve kadın çöp kutusuna doğru büzüşerek gözden kayboldu.

Yatışmış bir şekilde ön girişe doğru ilerlemeye başladım. Ivy dün gece ızgara peynirli sandviç ve domates çorbası yerken konuyu açtığında bu iş kulağa yeterince basit gelmişti. Bir kadının eşyalarını dairesinden çıkarmasına yardım etmek hiç de zor değildi - ta ki bana ayrılığın iki rakip vampir camarilla tarafından zorlandığını ve Luke ve Marsha uymazsa birinin öleceğini söyleyene kadar. Ivy'nin bunu tek başına yapmasına imkân yoktu.

Bu, on yıllardır süren oyunlarında herkesi ve her şeyi manipüle eden ustalar olan ölümsüz vampirler hakkındaki zaten düşük olan fikrimi güçlendirmek için hiçbir şey yapmıyordu. Sizi bir kez fark ettiklerinde, kurban olmaktan kurtulmanın tek yolu ölmek ve kendiniz bir oyuncu olmaktı.

Ama Ivy değil, diye düşündüm ben ara sokaktan çıkarken ve o bana doğru yaklaşırken. Bunun ona olmasına izin veremezdim. Ne yazık ki, ne kadar kıvranırsanız, o kadar sıkıyorlardı.

Ivy'nin temposu, son üç yıldır onunla aynı yaşam alanını paylaşmıyor olsaydım asla fark etmeyeceğim bir gerginliği gizliyordu. Siyah pantolonu ve bluzuyla şık bir şekilde, kollarını serbest bırakıp sallayarak ilerliyordu. Uzun siyah saçları zor topuz yapılmıştı ve buradan bile gözlerinin etrafındaki kahverengi kenarların güzel ve sabit olduğunu görebiliyordum. Yine de iki sokak ötede kapanan bir kapının uzaktan gelen sesiyle sıçradı. Bir şeylerin ters gittiğini o da fark etmişti.

Yanıma çöktüğünde omuzları gevşedi ve ön ortak kapıya çıkan merdivenleri birlikte çıktık. "Luke'un arabası hâlâ otoparkta," dedi ben

Kapıyı çekip açtı ve sanki aitmişiz gibi eski apartmanın girişine doğru yürüdük. "Kokusuna bakılırsa iki gündür çalıştırılmamış."

"Yani kendisine söyleneni yapıyor ve hâlâ hayatta." Kameraya bir göz attım. Jenks ortak alanları incelemişti ve ona göre bunlar sahteydi. Aşınmış karo zeminin köşeleri kirliydi ve Ivy, Marsha'nın postalarını karıştırıp isteyebileceği her şeyi çıkarıp geri kalanını yerine koyarken merdivene yaslandım.

"Birini öldürmeden diğerinin ölmesine izin vermezler," dedi Ivy tut ve at yığınları yaparken. "Aksi takdirde ölü, yaşayanın kendi vârisi olduğunu iddia eder."

Loş merdiven boşluğuna bakarken, *bu hiç de iyi olmaz* diye düşündüm. Bana biraz ilk evimi hatırlattı. "Bundan hoşlanmadım."

Ivy'nin yüzünde ender rastlanan bir gülümseme belirdi ve mektup kutusu bir tıkırtıyla kapandı. "Çok fazla endişeleniyorsun. Bu ikisi o kadar da önemli değil."

Kaşlarım kalktı. Yorumlarıma rağmen, Marsha muhteşemdi. Bir usta için bu kadar güzelliğin gitmesine izin vermek zor olurdu. "Endişelenmek mi? Ben sadece senin için endişeleniyorum. Bu koşuyu sevmiyorum."

Ivy bana Marsha'nın mektubunu uzattı, ben de çantama tıktırdım. "Sadece ölümsüzleri sevmiyorsun," dedi ve ben de sıçrama tabancamı çıkarıp hazneyi kontrol ettim.

"Tanrım, nedenini hayal bile edemiyorum."

Ivy yumuşak bir onay sesi çıkararak merdivenleri çıkmaya başladı. Mektuplarla ilgilenmediğini biliyordum ama bu sayede merdivenlerin dibinde durup havayı soluyarak yukarı çıkarken bizi bekleyen biri olup olmadığına - Jenks'in güvencesi olup olmadığına- karar verme şansımız olmuştu. "Sakin ol," dedi ben onun arkasındaki yerime geçerken. "Birbirlerini görmeme konusunda anlaştılar. İçeri gireceğiz, eşyalarını alacağız ve çıkacağız. Hikayenin sonu."

"O zaman neden seninle gelmemi istedin?" İlk sahanlığı dönerken söyledim.

Arkasına bakmadan fısıldadı: "Çünkü onlara güvenmiyorum."

Ben de öyle. Alt kattaki kapı tıkırtıyla açıldı ve ben döndüm. Ley hattına tutunmam içimi titretti ama sadece Jenks ve Marsha vardı. Bir parmağımı

dudaklarıma götürdü ve arabaların *sesini* bastırmak için kapıyı arkasından kapattı. Üç kat yukarıda bile onda yeni ve sağlıklı bir korku görebiliyordum. Belki Jenks onunla konuşmuştu.

Peri bir saniyeden kısa bir süre içinde dimdik yükselirken kanatları hafifçe uğuldadı. "Temiziz," dedi, üzerinden kayan gümüş tozu omzumda geçici bir güneş ışını oluşturdu.

Temizdi elbette, ama aktif olmadıkları sürece tılsımları tespit edemezdi. "Ben söyleyene kadar onu koridorda tut," dedim. "Ve biri gelirse bana haber ver."

Jenks başıyla onayladı ve Marsha'nın topukları tıkırdamadan merdivenleri çıkmaya çalıştığı yere doğru eğildi. Ivy koridorun sonunda beni bekliyordu ve ben de aradaki mesafeyi hızla kapatarak bileziğimdeki yeni dedektör tılsımlarına baktım. Onları bu kadar küçük yapmak başımı ağrıtmıştı ama bileziğimde olurlarsa hem onları izleyebilir hem de silahımı doğrultabilirdim. Tahta elma ölümcül büyüleri tespit ediyor, bakır yonca ise güçlü bir tılsımın varlığında parlıyordu. Bu ikisi her zaman eş anlamlı değildi.

Ivy gerçekten güzel kokmaya başlamıştı, vampir tütsüsü ve deri karışımı bir koku. Silahımı daha sıkı kavrariken, tılsımlar şingirdarken bunu görmezden gelmeye çalıştım. Marsha'nın ön kapısında not bırakmak için bir mantar pano vardı, çiçeklerle ve dişleri olan gülen bir suratla süslenmişti. Kadının topuklarının merdiven boşluğuna sürtündüğünü duyabiliyordum ve yüzümü buruşturdum. Öğle vaktiydi, gündüz yürüyenlerin çoğunun işte olduğu ve gece yürüyenlerin güvenli bir şekilde yeraltında olduğu bir zaman - ama bunu aşmanın yolları vardı.

Tılsımlar güzel ve sabit bir yeşil renkteydi ve başımı salladım, kapının menteşelerinin karşısına çömelirken silahım aynı hizadaydı. Ivy anahtarı çalıştırdı ve açıklıkta durmak için iterek açtı. Jenks ilk bakışının yeterli olduğundan emin bir şekilde içeri girdi ama Ivy havanın tadına bakıp inanılmaz karmaşık beyninden geçirirken onu dinledim. "Merhaba tatlım. Ben geldim," dedi ve ben de onu takip ettim.

Ivy'nin kokusunun içinden geçmek zorundaydım ve nefesimi tuttuğumda bile, siyah ipeğin anısı gibi tenimin üzerinde dalgalanan feromonlarının dokunuşuyla ürperdim. Hâlâ araştırma şirketimizin antetli kağıdını paylaşıyor olsak da, son altı aydır benden uzaklaşıyordu.

Yani. Nedenini çok iyi biliyordum ve onun adına mutlu olsam da, onunla daha günlük bir şekilde çalışmayı özlemiştim.

Eski vampir ısırığımı, tek yatak odalı, açık zemin planlı daireye nüfuz eden bariz aşk vampirleri kokusuyla karıncalandı. *Ya da belki de sadece gergin olduğunda havaya pompaladığı cinsel heyecan ve kalp çarpıntısı adrenalinin sarhoş edici karışımını özlüyordum.* Kendi sığılığıma kaşlarımı çatarak küçük, pelüş, iyi dekore edilmiş, güneş alan daireye ve aşklarının kanıtlarına baktım. İnsanların size kime aşık olmamanız gerektiğini söylemesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordum ve düşüncelerim dönüp dolaşıp Trent'e geldi.

"Orada kal," dedim Marsha'ya, şimdi kapıdaydı. Tılsımlarım hâlâ yeşildi ama mekânın sadece beş adım içindeydim. "Kişiye özel büyüler olabilir."

Kişiye özel büyüler: üzerinde isminizin yazılı olduğu bir mermi demenin güzel bir yolu

-Ve Jenks onları tespit edemedi. Ölümcül, yasadışı büyüler yaparken bunlar bir gereklilikti. Vampir politikaları vuruşu sessiz tutabilirdi ama büyü bir masumu öldürürse, ölümcül tılsımı yapan kara cadıyı bulup hapse atarlardı.

Duyuları araştırarak, küçük mutfağı kontrol etmeden önce oturma odasında hızlı bir yürüyüş yaptım. Ivy yatak odasındaydı ve ben yavaşladım, gözlerim muskaların üzerindeydi. Pırıl pırıl metal ve yeni aletlerin arasına bir şeyler saklamak daha kolaydı ama burada bir şey varsa ortaya çıkardı.

"Hey!" diye bağırdı Ivy, duvarlardan gelen boğuk bir sesle. Başımı kaldırdım ve Marsha'nın önüne geçmek için sıçradım. Kahretsin, haklıydım.

"Jenks!" Ivy bu kez sinirlenmiş bir halde bağırdı. "Neden bize köpekten bahsetmedin?"

Jenks mahcup bir kırmızıyla tozlanırken sinirli bir şekilde kayarak durdum. Marsha içeri girmişti, gözleri parlıyordu ve ona olduğu yerde kalması için el salladım.

"Sor-r-r-ry!" Jenks, bir köpeğin tasmaının şingirtisi belirginleşince, "Sadece bir köpek," dedi. "O sadece bir köpek."

İki gündür burada kimse yok muydu? Burası mum gibi kokuyordu, köpek pisliği değil.

"Buddy!" Marsha dizlerinin üzerine çökmek için etrafımdan dolanırken coşkuyla seslendi ve ben de oturma odasına doğru tırıs değil ürkek adımlarla yürüyen küçük, pasaklı köpek yavrusuna baktım. "Gel buraya, bebeğim! Açlıktan ölüyor olmalısın. Luke'un sana sahip olduğunu sanıyordum!"

Gözlerim kısıldı. Hiç köpeğim olmamıştı ama sahiplerinin postayı kontrol ettikten sonra geri döndüklerinde genellikle sevinçten havalara uçtuklarını biliyordum. "Ah, Marsha?" Köpek tereddütlü bir adım atıp kuyruğunu sallarken, "Ah, Marsha?" dedim.

Ivy arka odadan çıkarken, "Sanırım iyiyiz," dedi. "Büyülerinizle süpürmek ister misiniz?"

"Elbette," dedim yavaşça, yanlış bir şey çınılıyordu.

"Buddy?" Marsha tekrar seslendi ve köpek yanımdan geçerken bana yan yan baktı, bir hayvandan beklemeyeceğim bir heyecan ve tereddüt karışımıydı bu.

Bileğimde bir muska kırmızı renkte parladı. "Kahretsin, bu köpek!" diye bağırdım.

Marsha başını kaldırdı, küçük güzel ağzı şaşkınlık içindeydi. Ellerini uzatmıştı ve köpek neredeyse ona doğru geliyordu. Oraya asla zamanında varamazdım.

"*Rhombus!*" Ley hattını çekerken haykırdım, içimde çığlık attığını hissettim, talebimden dolayı sertti. Enerji birikti ve taşı, ben de onu tekrar dışarı ittim, kelimem enerjiyi molekül inceliğinde bir bariyer haline getiren zor kazanılmış bir dizi zihinsel el hareketine dönüştü. En kolay şekli aldı - merkezinde benim olduğum bir küre - ve köpek tahmin edilebileceği gibi ona doğru koştu.

Ancak beklenen şaşkınlık çığlığı yerine, enerji seviyeleri yükseldi.

Aldığım tek uyarı buydu ve çemberimin içinde köpekten gelen parlak bir enerji parıltısı patladığında sinmiştim! Serbest kalan güç yankılanarak çemberimin ekşi bir çan gibi çalmasına neden oldu ve yasadışı ölüm büyüsü üzerime akarken donup kaldım, derim ürperdi, sonra hedeflediği kurbanı bulamayınca köpeğin içine geri düştüm.

"Buddy!" Ivy onu duvara doğru itip vücuduyla kapattığında Marsha çığlık attı.

"Çıkarın onu buradan!" Kıpırdamaya korkarak bağırdım. Büyü yapılmıştı ama hedeflenen kurbanı bağlanmamıştı. Serseri bir mayındı ve benimle birlikte burada kapana kısılmıştı.

"O benim köpeğim!" diye itiraz etti kadın, Ivy onu koridora doğru iterken korkudan çılgına dönmüştü. "Buddy! *Buddy!*"

Yavaş yavaş yaralanmadığımı fark ettim. Buddy, yine de ... Yüzümü buruşturarak köpeğe baktım, yerde yatıyordu ve titremeye başlamıştı. Ölmemişti ve bir köpek de değildi. Onun erkek arkadaşıydı, Luke.

Vampirlerden nefret ediyorum, diye düşündüm, ne olduğunu fark ederek. Birisi Luke'u köpeğinin ikizine dönüştürmüş ve Marsha ona dokunduğunda ikisini de öldürecek ikinci bir büyü eklemişti. Luke yarı yarıya ölmüştü ama büyü Marsha'yı bulana kadar tam olarak devreye girmeyecekti. Bir şansım vardı.

"Marsha!" Ayağa kalktım ve kendi çemberimi kırarken enerji akışını dikkatle izledim. "Tuzunu nerede saklıyorsun?"

"Olduğun yerde kal," diye hırladı Ivy. "Söyle bana."

"Ocağın yanındaki dolapta!" diye hıçkırdı kadın koridordan. "Ne oldu? Buddy? Buddy!"

Mutfağa koştum ve musluğu açtım. "O senin köpeğin değil, erkek arkadaşın."

Belki de bu bir hataydı, çünkü kadın tamamen çıldırmıştı. "Luke!" diye bağırdı. "Tanrım, Luke!"

"Koridorda kalın!" Ivy bağırdı ve boğuşma sesleri daha da yükseldi.

Tuz, tuz . . . Bir karıştırma kabı bulup lavaboya atarken nabzımın hızlı attığını düşündüm. "Ona dokunmasına izin verme! Eğer ona dokunursa, ikisi de ölür!"

"Luke!" diye hıçkırdı kadın ve ben muzaffer bir şekilde tuzu buldum. Musluğun altına bir çivi sıkıştırdım ve hemen çıkardım. Ellerim titreyerek karıştırma kabının içine salladım.

"O iyi olacak mı?" Jenks sordu, tozları yüzeyde toplanıyor ve cıva gibi akıyordu ama ben bilmiyordum.

"Aman Tanrım. Çabuk ol!" Marsha yalvardı ve ben de kaseyi almadan önce tuzlu suyu hızlıca karıştırıp tadına baktım. Kadın dehşete düşmüş bir halde köpeğin başında duruyordu. Kalbim ona gitti. Vampirlerin efendileri

Sürtükler. Her biri. "Ona yardım edin!" diye bağırdı, mükemmel yüzü dehşet içinde iki büklüm olmuştu. Ivy onu tuttu, ben de önümde bir kase tuzlu su olduğu halde hızla ilerledim.

"Geri çekilin," diye uyardım küçük beyaz köpeğin üzerinde durup onu atarken. Su sıçradı ve Marsha geri çekildi, yüzü bembeyazdı ve nefesi kesilmişti. Konsantrasyonun tamamının toprak tılsımını bozmak için uygun olup olmadığını bilmiyordum ama sadece onu insana dönüştürmek için değil, ölümcül tılsımı da bozmak için yeterli olacaktı.

Beklendiği gibi, köpek kahverengi ve mavi aurayla lekelenmiş kalın bir enerji pufunun arkasında kayboldu. "Luke!" Marsha çığlık attı ve Jenks kaşlarını çatarak ona baktı. Bunun normal olduğunu bilecek kadar çok büyüünün bozulduğunu görmüştü. Geri çekildim, bulut insan boyutuna ulaşırken gergindim. Sis yavaşça dağıldı ve ıslak beyaz halının üzerine yığılmış çıplak, morarmış ve dövülmüş bir adam ortaya çıktı.

Luke hıçkırarak nefes aldı. Şimdilik başaracaktı ve ben de dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı ellerimin arasına alarak rahat koltuğun kenarına oturdum. Bileziğimdeki muskalar şingirdadı ve iç çektim. Tuzlu su onları mahvetmişti. Bunu Marsha'nın faturasına eklerdim ama parası olduğunu sanmıyordum. Ayrıca, hayatta kalmaya çalışmakla biraz meşgul olacaktı.

"Artık ona dokunabilirsin," dedim, Marsha'nın hâlâ onun üzerinde durduğunu fark ederek.

Çılgınca dizlerinin üzerine çöktü. Halıdan su fışkırdı ve onu kendine doğru çekti. "Ah, bebeğim!" diye bağırdı, onun tuzlu suyla kaplı olduğundan habersizdi. "Canını yaktı mı?"

Çürüklere bakılırsa, belli ki biri -muhtemelen kendi efendisi- yapmıştı, ama titrek bir el kaldırdı ve yanağını okşadı. "Ben iyiyim," diye mırıldandı, siyah saçları yüzüne yapışmış ve gözleri tam olarak açılmamış haliyle onu gördüğümde çirkin bir anı beni buldu. Toprak büyüyle yer değiştirmek çok acıtıyordu ama kolayca gizlenebilen yara izleriyle kaplı, sıkı, atletik ve dövülmüş vücudu sanki acıya alışkınmış gibi görünüyordu.

Marsha ağlayarak başını kendine yasladı ve onu salladı. Marsha'nın pahalı kıyafetlerinin arkasında kaç yara izi saklı olduğunu merak ettim. Bu

emdi. Vampirler her şeye sahipmiş gibi görünüyordular ama bu bir yalandı. Gözlerim Ivy'ye kayd, onun iç mücadelesini gördüm. *Kocaman, çirkin bir yalan.*

Jenks'in kanatlarının takırtısı, omzuma indiğinde kısa bir uyarı oldu. "Bana bir köpek gibi göründü," diye homurdandı.

"Çünkü o bir taneydi." Üzerime rahatsız edici bir şekilde yapışan ıslak gömleğimi çekiştirdim. Asıl soru nasıl değil, neden olduğuydu. Neden iki küçük vampir camarilla basit bir Romeo ve Juliet'e böyle bir çift darbe büyüğü yapmak için bu kadar para harcamıştı? Çok pahalıydı.

Ivy, komşuları hiçbir şey olmadığına ikna etmek için salondaydı. Fazla bir şey gerekmedi. Belli ki durumu biliyorlardı. Mutlu olmayan Ivy kapıyı kapattı ve musluğu kapatmak için mutfığa girdi.

"Özür dilerim Marsha," diyordu Luke ve ağlayan kadın onu örtmek için bir battaniye uzattı. "Bana seni bir daha göremeyeceğimi söylediklerinde bir cadıya gittim. Beni bir köpeğe dönüştürebileceğini, böylece seninle olabileceğimi söyledi. Kimse ben olduğumu anlamayacaktı."

Ivy'nin oturma odasının perdelerini çekişini izledim. Yüz ifadesi boştu, adamın söylediklerinin çok ötesini duyuyordu. Son perdeyi de kapattıktan sonra gölge ışıktaki endişeli bir şekilde karşıma oturdu.

"Köpek olup olmamam umurunda değildi," diye devam etti Luke, eli onun elini kavrarken gözleri hâlâ açılmamıştı. "Buddy'yi bırakmayacağını biliyordum." Gözleri açıldı ve ben de baktım. Hayatımda gördüğüm en berrak mavi tonuydu. "Seni seviyorum Marsha. Senin için her şeyi yaparım. Her şeyi!" Ağlayarak kendini onun kollarında bir top haline getirdi. "Çok özür dilerim."

Tanrım, ikisini de öldürecek olan tılsımı satın alması için onu kandırmışlardı. Ivy ve ben endişeli bir şekilde birbirimize baktık. Bu çok kötüydü ama öylece çekip gidemezdik. Jenks de hasta görünüyordu ve sehpanın üzerindeki dekoratif çam kozalağı kasesine doğru ilerledi. Ivy ve benden daha çok sevmiş ve kaybetmişti ve bu durum onun da hoşuna gitmiyordu. Ama alt etmemiz gereken bir değil, iki usta vampirdi.

Ivy hâlâ sessizdi ve ben ekşi bir şekilde banka hesabımı düşündüm. "Sence onlara yardım etmeli miyiz?" Yumuşak bir sesle söyledim ve Jenks'in tozu umut dolu sarımsı bir pembeye dönüştü.

Ivy bana bakmadı. Yerdeki çift sessizdi.

"Onlara yardım etmemiz gerektiğini düşünüyorsun," dedim tekrar, bu sefer bunu bir ifade haline getirerek.

Ivy'nin gözleri yukarı kaydı. Vermek, her şeyi düzeltmek için duyduğu muazzam ihtiyacı görebiliyordum. O kadar çok yanlış yapmıştı ki, bu durum küçük saatlerde onu kemiriyordu. Kalbim onun kendine olan çarpık bakış açısı için acıyordu ve keşke o da kendini benim gördüğüm gibi görebilseydi. Bu suçluluk duygusunu bir süreliğine yok ederdi.

"Tamam, onlara yardım edeceğiz," dedim ve Marsha'nın nefesi kesildi, daha önce sadece umutsuzluk olan gözleri birden umutla doldu. Jenks'in kanatları onaylarcasına mırıldandı, ben de doğruldum ve elimle zayıf bir işaret yaptım. "Ama ne yapabileceğimizi bilmiyorum."

"Yapamazsın," dedi Marsha, Luke'u tutarken sesi sertleşmişti. "Onlar her şeyi biliyor."

Ne yazık ki haklıydı. Onları eyalet dışında güzel bir eve yerleştirip bulunmamalarını ve daha da büyük bir örnek haline getirilmemelerini umamazdık. Ivy hayatı boyunca efendisinden kurtulmaya çalışmış, ancak daha çok bağlanmıştı, öyle ki beni de tuzağa düşürmüşlerdi. *Trent, belki?* diye düşündüm ama zaten başını siyasi köpekbalıklarının üzerinde tutmak için mücadele ediyordu.

Luke doğrulup kasları yeniden çalışmaya başladığında, "Belki," dedim. "Köpeğe dönüşmek harika bir fikirdi." Aslında berbat bir fikirdi ama büyü yapmadığınız sürece bunu aşmanın ne kadar kolay olduğunu bilemezsiniz. Bakışlarım ıslak halıya gitti. Besbelli.

"Kaçacağız," dedi Marsha, tam o anda dışarı çıkmaya hazırmış gibi gerilerek.

Ivy başını salladı. "Şehir sınırlarını geçemezsiniz."

"Marsha, tatlım," diye fısıldadı Luke. "Bunun işe yaramayacağını biliyorsun."

Ama ona umut vermişim ve kadın peşini bırakmadı. "Tünelleri kullanabiliriz!"

Ivy bir korna sesiyle panjurlu pencerelere doğru baktı. "Tünelleri inşa ettiler."

"Sensiz yaşayamam. Yapmayacağım!" diye haykırdı sıkıntılı kadın ve ben de mekâna dinleme cihazı yerleştirilip yerleştirilmediğini merak ettim. Ama eğer öyleyse, Jenks

elektronik vınlamayı duydu ve onları devre dışı bıraktı. Nefes almak için bir anımız vardı ve sonra hareket etmemiz gerekecekti.

Onların iki usta vampirini kazığa oturtamazdık; bu tür şeylere karşı yasalar vardı. Marsha ve Luke sağlam bir şantaj bulamadıkları sürece, sıkışıp kalmışlardı.

"Tamam," dedim, hareket etme ihtiyacı hissederek. Burada çok uzun süre kalmıştık. "Bir yasa ya da yararlanabileceğin bir şey olabilir. Ivy'nin isimlerinizin yazılı olduğu her belgeye erişmesi gerekecek. Doğum belgeleri, mülk tapuları, sigorta, park cezaları, vergi beyannameleri, her şey."

Marsha başını salladı, gözlerindeki aynı umut ışıltısı canımı acıtıyordu. Bu işe yaramayacaktı ama bir şeyler denemeliydik.

Ivy ayağa kalkarak panjurdaki bir aralıktan dışarı baktı. "İkinizden birinin güvenli bir evi var mı?"

"Artık kimseye güvenmiyoruz," dedi Luke ve Ivy körün düşmesine izin verdi.

"Bende bir tane var," dedi Ivy, Luke'un ayağa kalkmasına yardım etmek için geri dönerek. "Birkaç gün idare edebilirsin. Özellikle de gelen diğer konuklara biraz yardım edersen."

Battaniyeye sarıyan Luke, solgun ve titreyerek beceriksizce ayağa kalktı. "Herhangi bir şey. Evet. Teşekkür ederim."

Jenks havalandı ve koridoru kontrol etmek için kapıdaki aralığın altından mırıldanarak çıktı. Neredeyse anında büyük bir başparmak işaretiyle geri döndü.

"Onlarla öylece çıkıp gidemeyiz," dedim ve Ivy bana asık suratlı bir gülümseme verdi.

"Gün batımına kadar yeni bir şey denemeyecekler," dedi Ivy, kadın yatak odasına girmeden önce Marsha'nın kolunu yakaladı ve her şeyi bırakmak için başını salladı. "Bir dahaki sefere hazır bulunmak isteyeceklerdir."

Tanrı yardımcım olsun. Vampirlerden nefret ederdim. "Tamam, hadi gidelim."

"Ama giysilerine ihtiyacı var," diyordu Marsha, ben tezgâhtan sıçrama tabancamı alırken. Ivy neredeyse Luke'u kapıya kadar taşıyordu ve Marsha'nın gözyaşları yeniden süzölmeye başladı. Tamamen anlamıştım. Her yer aşklarının mükemmel bir karışımıydı. Mutluluğun bu kadar pahalıya mal olması berbat bir şeydi. Ama bunun için bu kadar mücadele etmişlerse, o zaman ömür boyu sürecekti. Umarım bu ömür bir haftadan daha uzun olur.

Koridor sessizdi, toz ve eski halı kokuyordu. Gözler gözetleme deliklerinden izliyordu ve bu beni tedirgin ediyordu. Marsha, Luke'un dirseğinden tutarak battaniyesiyle merdivenlerden inmesine yardım etti ve Ivy benimle konuşmak için geri çekildi.

"Jenks, Ivy ile gidiyorsun, değil mi?" Beni oraya götürmek şöyle dursun, güvenli evinin adresini bile söylemeyeceğini bildiğimden sordum. Jenks, yine de

...

Jenks'in kanatları görünmezlik için uğuldadı ve bir el genişliğinde yükseldi. "Evet."

"Hayır," dedi Ivy kaşlarını çatarak ve yüzünü ona çevirdi. "Sen gelmiyorsun, peri."

"Tink bir Disney fahişesi, sanki beni durdurabilirmişsin gibi!" diye karşılık verdi.

Gülümseyerek, Marsha ve Luke'un bizsiz dışarı çıkmalarını engellemek için Ivy'nin etrafından dolandım. "Telefonum açık," dedim ve sokağa bakana kadar onları posta kutularına doğru ittim.

"Ben iyiyim. Evde görüşürüz," dedi Ivy, Jenks'i ve onun burnuna doğrulttuğu kılıcı görmezden gelerek. "Hey, bu gece bir şey yapıyor musun?"

"Beni dinle, seni kırık dişli, yosun tutmuş kan torbası müsveddesi!" Jenks gümüş kenarlı kırmızı bir tozun üzerinden kayıp gittiğini söyledi.

Sokaktan içeri baktım, kıl payı kurtulmuş olsam da bunun iyi olduğunu düşünüyordum. Ivy ile çalışmayı seviyordum. Her zaman sevmiştim. İşler ters gittiğinde bile birlikte iyi iş çıkarmıştık. "Trent için güvenlikte çalışıyorum," dedim, zihinsel olarak alnını şapırdattığını gördüğümde dudakları büküldü. "Sana bir şey getirmemi ister misin? Muhtemelen yemekle ilgili bir yerde bitecek."

"Elbette. Bu iyi olur," dedi ve Marsha ile Luke'a buradan oraya canlı olarak nasıl gideceklerine dair son dakika talimatlarını vermek için döndü. "Yardıma ihtiyacım olursa ararım."

Koluna dokundum ve gözleri vedalaşırken benimkilerle buluştu. Gülümseyerek, Kisten'in bir zamanlar söylediği bir şeyi hatırlayarak arkamı döndüm: Sabah kahvesini içerken oradaydım, ışığı söndürdüğünde oradaydım. Ben onun arkadaşıydım ve Ivy için bu her şey demekti.

"Jenks, ben hallederim!" Duydum ve sonra kapıyı kapattım, arabama doğru ilerlerken adımlarım hafıftı. Ivy eve sağ salım varacaktı. Efendilerin çocuklarını hizaya getirdiklerinde orada olmak isteyecekleri konusunda haklıydı. Ayrıca, Cincinnati'de dişleri olan herkes Ivy Tamwood'u tanıyordu.

Başım dik, birkaç yayaya bakarak ilerledim. İyi ruh halim yavaş yavaş bozuluyordu. Aşk gölgelerde öldü ve onu güneşte tutmak bu kadar pahalıya mal olmamalıydı. Ama Trent'in de dediği gibi, ucuza alınan hiçbir şey kalıcı olmazdı, bu yüzden mutlu olmak için ne gerekiyorsa yap ve sonuçlarına katlan. Eğer aşk kolay olsaydı, herkes onu bulurdu.

Köşeyi döndüm, peri kanatlarının takırtısıyla başımı kaldırdım. "Hayır dedi, ha?" Jenks omzuma konup yerleşirken kanatlarının boynumu gıdıkladığını söyledim.

"Tink'in küçük pembe gül goncaları," diye mırıldandı. "Yazlık kulübeme böcek ilacı dökmekle tehdit etti. Ayrıca, onda sorun yok. Tanrım! Aşık vampirler. Daha kötü olan tek şey, senin Trent'e aşık olman."

Gülümsemem genişledi. Belki kurabiye yapardım. Adam kurabiyeleri severdi.

Kaba bir ses çıkardı, sessizliği bana mutsuz olduğunu söylüyordu. "Köpek için üzgünüm."

Bir omzumu kaldırdım ve düşmesine izin verdim.

"Bilmiyordun." "Bilmeliydim."

Cevap vermedim, bu akşam Trent'le olan randevumu düşünüyordum. Tam olarak bir randevu sayılmazdı ama sanki bir randevuymuş gibi giyinmem gerekiyordu. Hâlâ saçımı toplasam mı yoksa açsam mı diye karar vermeye çalışıyordum. *Çikolata parçacıklı onun favorisi.*

"Tanrım," diye inledi Jenks. "Onu düşünüyorsun. Bunu söyleyebilirim. Auran değişti."

Utanarak yaya geçidinde durdum ve ışığın yanmasını bekledim. "Olmadı."

"Öyle oldu," diye yakındı, ama gevelediğini biliyordum çünkü söyleyemiyordu

Bir şekilde uğursuzluk getirmesin diye benim adıma mutluydu. "Ne kadar oldu, üç ay mı? Hâlâ ayak parmaklarını kıvırıyor mu?"

"Kesinlikle," dedim ve mutlu gülümsemem karşısında kaba bir ses çıkardı. "O tam bir parmak kıvrıcı."

"Awww, bu peri sidiğinden daha tatlı," dedi sahte bir alaycılıkla. "Bütün kızlarım mutlu. Bunun en son ne zaman olduğunu size söyleyemem."

Gülümsemem genişledi ve sanki acele ettirecekmiş gibi yürüme düğmesine bastım. "Sanırım o zaman-"

Kaldırımında çığlık atan lastiklerin eşsiz sesi içimi buz kesti. Nefesim kesildi ve döndüm. Jenks gitmişti, bembeyaz parıltıları geldiğimiz yöne doğru havadan bir iz bırakıyor gibiydi. Bir kadın yardım için çığlık attı ve ön çamurluğu çökmüş siyah bir sedan kükreyerek yanımdan geçince geri sıçradım. Bir şekilde biliyordum, duvardan bir resim düştüğünde ya da saatin tik takları durduğunda olduğu gibi.

"Ivy," diye fısıldadım, sonra dönüp koşmaya başladım.

Bölüm 2

Ayaklarımın kaldırımdaki gümbürtüleri omurgamı sarstı. Bakmak için dönen insanlardan kaçarak Jenks'in solan tozunu takip ettim. Köşeyi döndüğümde Ivy'yi sokakta yere yığılmış halde görünce kalbim duracak gibi oldu. Marsha ve Luke ayakta durmuş, şaşkın bir şekilde ona bakıyorlardı. Ben izlerken bir araba durdu ve içinden yüzü bembeyaz olmuş, elinde telefonu olan bir adam indi.

"911'i arayın!" Ivy'nin yanında kaldırıma doğru kayarken bağırdım. *Kahretsin. Ivy. Hayatta olmalıydı. Seni bırakmamalıydım.*

Jenks, kafa derisindeki yaradan akan kanı temizlerken telaşlı bir şekilde koşuşturuyordu. Başını çarpmıştı. Göğsü sık bir şekilde hareket ediyordu ve bacakları bükülmüştü. Ona dokunmaya korkuyordum ve ellerim onun üzerinde geziniyor, bana Luke'un üzerinde duran Marsha'yı hatırlatıyordu.

Acı tılsımı! Çantamı ararken çılgınca düşündüm. Parmaklarımı karıştırarak tılsımı başının üzerine bıraktım. Temiz bir nefes aldığında beyin sarsıntısına yara bandı yapıştırıyordum.

"911'i aradın mı?" Meris'in bir çift elbise ayakkabısı önümüzde sürtünürken haykırdım.

"Hastane yok."

Sesi yumuşaktı, neredeyse hiç yoktu ve hem Jenks hem de ben Ivy'ye baktık. Solgundu ve acı hâlâ kapalı olan gözlerini çimdikliyordu. Bu iyiydi, değil mi? Gözleri kapalı olsa bile bilinci yerinde değildi. *Kahretsin, nasıl iyileştirici lanet yapılacağını öğrenmeliydim!* Ama Al gitmişti ve artık çok geçti.

"Ivy." Parmaklarım titreyerek saçlarını geriye doğru taradım. Parmaklarım sıcak ve kırmızı çıktı ve korkum ikiye katlandı. Başını o kadar kötü çarpmıştı ki Jenks'in tozu onu durduramıyordu. "Ivy!" Gözleri açılmayınca seslendim. Daha fazla insan bizi arıyordu. "Bana bak, lanet olsun! Bana bak! El ve ayak parmaklarını oynatabiliyor musun?"

"Sanırım öyle."

Soğuk elini tuttuğumda gözleri açıldı. Gözbebekleri tamamen büyümüştü ve beni korkutuyordu. Bunun kafa travmasından mı yoksa korkumdan mı kaynaklandığından emin değildim. Etrafımızdaki insan çemberi fısıldadı ve acısının üzerine bir memnuniyet gülümsemesi yerleştiğinde beni panik aldı. "Ivy?"

Eli benimkini sıktı ve bacaklarını hareket ettirdi, onları düzeltirken yüzünü buruşturdu. Hareket edebiliyordu ve ben de nasıl nefes alacağımı hatırladım.

"Marsha ve Luke gittiler," diye fısıldadı Jenks kulağımın dibinde gezinirken. Sanki umurumda mıydı?

Otmaya çalışıyordu ve durmuş arabanın sıcaklığı bizi yıkarken ona nazikçe yardım ettim. "Küçük balık," dedi Ivy, ortasını tutarken saçları topuzdan çıkıyordu. "Onların peşinde değillerdi. Tanrım, sanırım bir kaburgam kırıldı."

"Kıpırdama," dedim, siren sesi havaya yükseldiğinde kaskatı kesildim. "Ambulans geliyor."

"Hastane yok." Siyah gözleri benimkilere sabitlendi ve derin bir nefes almaya çalışırken daha da beyazlaştı. "Güvenli ev yok. İşaretlendim."

İşaretli mi? Bakışları boynundaki acı tılsımına gitti ve onu sıkıca kavrayarak beni şok etti. Benim büyümü hiç kullanmadı. Ondan kaçınırdı. "Hastaneye gitmen gerek," dedim ve başını çevirmeye çalışırken acı içinde tısladı.

"Hayır."

"Ivy, sana *araba* çarptı!" Jenks kesiklerinin tozunu yavaşça sızıntı haline gelene kadar almıştı ama gözleri büyümüştü ve diğer elini ortasından çekmemişti.

"Cormel," dedi usulca, nefreti geçici olarak acısının önüne geçmişti. "Sana Marsha ve Luke'un tüm bunlara değmeyeceğini söylemiştim. O daireden canlı çıkmamam gerekiyordu. Bu cazibe beni de hedef alıyordu. Beni istiyor."

.. yani sen ölümsüzlerin ruhlarını nasıl kurtaracaklarını bulacaksın. Araba, başarısızlıkla geri dönmeden önce planlarını kurtarmak için son bir çabaydı."

Kalbim sıkışır gibi oldu, sonra çevredeki yüzlere çok yakından izleyen var mı diye bakarken kalbim hızlandı - gözlerinde korku vardı. Ivy alarmımı içine çekerken inledi ama ben onu bırakamadım. Kendimi uzaklaştıramadım. Ölümçül tılsım üçünü de hedef almıştı. Eğer onu bozmak için orada olmasaydım, Ivy ölmüş olacaktı ve ben de ikinci morgdan bir telefon alacaktım.

"Ölü bir şey olmak istemiyorum," diye fısıldadı, sonra acıyla sıkıştı. "Rachel?"

Gözlerimi kapattım. Ivy inledi, paniğim ona doğru akarken acısı ikiye katlandı, ölümden kurtulmak için mücadele ederken bile onu hayata döndürdü. Bunu yapamazdım. Onun soyundan gelemezdim. Ama iş o noktaya gelirse yapacağımı biliyordum. Cormel ruhunu beklemekten bıkmıştı. Eğer Ivy ölürse, ölümsüzlere ruhlarını nasıl geri vereceğimi bulmak yapılacaklar listemde üst sıralara yükselecekti.

Buradan gitmemiz gerekiyordu. Güvenli evler bile ölümü barındırıyordu ve hastaneler sadece onun geçişini antiseptik kokusu haline getirecekti. *Neden onların sefil varlıklarını kurtarmak için bu kadar çok çalışmışım?* Çantamı bulup başıma geçirirken merak ettim. Ama geçen Temmuz ayında mistikler serbest bırakıldığında dengede olan sadece ölümsüzler değildi, tüm büyü kaynağıydı.

Ben kararlılığımı toparlarken Jenks yere düştü. "Her yerdeler, Rache," diye fısıldadı, korkusu dar, kısılmış yüz hatlarından kolayca okunabiliyordu ve Ivy başını salladı. Etrafımız izleyicilerle çevriliydi, nefes alabileceğimiz küçük bir alanımız vardı ama burada kalamazdık.

Yavaşça düşünmeye başladım. Trent. Satın alınabilecek insanlar tarafından çalıştırılmayan bir ameliyat odası vardı. Nerede olduğundan emin değildim ama ona mesaj atabilirdim. Ivy oturuyordu. Belki hareket edebilirdi. "Ivy," dedim, saçının bir tutamının arkasından bana bakarken gözlerindeki siyahlık karşısında irkildim. "Hareket edebilir misin?"

Altında kaydırırken botları sürtündü. "Eğer yapamazsam, ölürüm."

Kalabalıktan birkaç kişi itiraz etti ama Jenks ayağa kalktığında geri çekildiler; hızlı, kıvrak şekli ve elindeki keskin kılıç onu bir tehdit haline getiriyordu. Ivy'ye yardım etmeye çalıştığım her tutuş sadece daha fazla acı getirdiğinde midem döndü. Dişlerimi sıkarak omzumu onun kolunun altına sıkıştırdım ve dengemizi bulana kadar sendeleyerek ayağa kalktım. Ivy'nin gözleri kapandı. Bayılıp bayılmayacağını görmek için bir süre öylece bekledik. Yakın mesafeden bir siren sesi yükseldi ama hayat değil ölüm getiriyordu.

"Tamam, yavaş ve sakın ol," dedim ve Jenks kaldırırma doğru ilerlerken herkesi geride tuttu. Ivy'nin başı eğikti ve ani, acı veren topallamalarla hareket ediyordu. Adım, duraklama. Adım, duraklama. Üzerimdeki ağırlığı katıydı ve kokusu ekşi asitle renklenmişti. Gözyaşları tehdit ediyordu ama onları görmezden geldim. Eğer ölürse Ivy ile yaşayamazdım. Onun vârisi olamazdım ama beni mahvedecek olsa bile bunu yapacağımı biliyordum. Bunun acı bir yanığı olduğunu bile bile Ivy'nin aklını başında tutmaya çalışacaktım. Benden isteyeceği gibi onu ikinci kez öldüremezdim. Ben kötü bir arkadaşım.

"Özür dilerim," dedi Ivy kaldırırma ulaştığımızda ve adım atmasına yardımcı olması için elektrik direğini kullanacak kadar uzun süre elini ortasından çekti.

"Bu senin hatan değil," diye bağırdım ağlamamak için. "Seni Trent'e götüreceğiz ve iyi olacaksın." Yasadışı biyolojik laboratuvarlarıyla ilgili ciddi soruşturmalar başladığından beri yerleşkesi neredeyse terk edilmişti ama muhtemelen nöbetçi bir cerrahı vardı.

Nefes almak için ayağa kalktığını görünce çantamı karıştırıp telefonumu buldum. "Bunu tutabilir misin?" Splat tabancamı ona verdim, o da gevşekçe tuttu. Trent'i ararken parmaklarım titriyordu. Aradığım son kişi oydu ve aramalara cevap vermeyebileceğini ama mesajlara her zaman bakacağını bildiğimden 911 ve Eden Park yazıp gönder tuşuna bastım.

Telefonumu arka cebime sokarken midem bulanıyordu. Tek yapabildiğim buydu. Ama burada kalamazdık. Her an Ivy'ye daha ağır geliyor gibiydi. Kayıyordu ve eğer pes ederse yaşayan vampir dayanıklılığının hiçbir anlamı kalmayacaktı.

"Arabaya gidemezsin, Rache." Jenks önümüzde durmuş, hem bizi hem de arkamızı izliyordu. "Seni ezip geçerler."

Kahretsin. O haklıydı. Hayal kırıklığı gözyaşları döktü ve Ivy elektrik direğine yaslandı. Arkasında insanlar bizi ölüme terk ederek uzaklaşıyordu.

"Başka nereye gidebilirim, Jenks?" Hayal kırıklığıyla bağırdım. "Dünyada hiçbir yer onlardan güvenli değil!"

Tozu kasvetli bir hal alsa da omuz silkti, ama arkasında Eden Park vardı ve içimde bir umut ışığı yandı. Ivy bunu hissetti ve acıyla parlayan gözleri açıldı.

"Park." Altında tekrar kıpırdandım ve sendeleyerek harekete geçtik. "Ivy, dayan."

"Park!" Jenks inanamayarak yankılandı ve sonra başını sallayarak, gözcülük yapabileceği beş metre üzerimizden uçmak için yükseldi.

Park. İçinde bir ley hattı vardı, ince ve kırık ama oradaydı. Bis olmadan çizgilerden atlayamazdım. Güneş batana kadar uyanmazdı ama bir çizgide durursam gerçekleri değiştirebilirdim. Sonsuzluk kötü bir seçimdi ama kimse bizi orada takip edemezdi ve belki de kilisenin ley hattına yürüyüp gerçekliğe geri dönebilirdik.

Çimleri bulduğumuzda Ivy tökezledi ve neredeyse yere düşüyorduk. İniltisi neredeyse zevk alır gibiydi. Vücudu hayatta kalmak için mücadele ederken acıyla başa çıkmak için dokularından eski toksinler çekiliyordu. Ama bu kez onu öldüren kan arzusunu tatmin eden bir efendi değildi ve benim korkumu içine çekip uzun süredir bastırıldığı arzularını alevlendirirken nefesi hızlandı.

"Neredeyse geldik," diye soludum, yaya köprüsüyle aramızdaki açık otları tararken onun ağırlığı altında debeleniyordum. Açıktı ama muhtemelen onu vurup kazara beni vurma riskini almazlardı. Cormel'in bana canlı, Ivy'ye ise ölü ihtiyacı vardı. Sadece beklemeleri gerekiyordu.

Bu kısmen benim hatamdı ve Ivy'nin ağırlığını daha fazla üstlendiğimde çaresiz gözyaşlarımın akmaya başladığını hissettim. Bir vampir öldüğünde ruhunu bedenine bağlamanın bir yolu yoktu ve yeşil alanda yavaşça Twin Lakes Köprüsü'ne ve kırık ley hattına doğru topallayarak ilerlerken yanağımdan aşağı ılık bir gözyaşı süzüldü.

"Ağlama," diye mırıldandı Ivy. "Her şey yoluna girecek."

Yalpalayan adımlarımız arasında gözlerimi sildim, midem bulanıyordu. "Neredeyse geldik."

Jenks yere çöktü, endişe yüz hatlarını sıkıştırıyordu. "Aurası pek iyi görünmüyor, Rache."

"Biliyorum!" Bağırdım. "Biliyorum," dedim tekrar, daha yumuşak bir sesle.

"Acıyor," dedi Ivy, ben onun ağırlığını daha da artırırken. "Acımaması gerekiyordu, değil mi?"

Aman Tanrım. Acı tılsımının üstün olduğunu biliyordum ama hasarın vampir toksinlerinin bile mutasyona uğrayamayacağı kadar fazla olması korkutucuydu. "Neredeyse geldik. Dayan," diye fısıldadım, gözlerim Romulus ve Remus'un heykeline sabitlenmişti. "Çizgiye geldiğimizde dinlenebilirsin."

Ama başarabileceğimizi sanmıyordum, özellikle de Jenks'in tozu kızgın bir kırmızıya dönüştüğünde. "Yaya köprüsünde iki kan torbası var," diye hırladı, bıçağı ışığı yakalamıştı. "Devam edin. Ne duyarsan duy durma. Onların icabına bakacağım."

"Jenks!" O hızla uzaklaşırken ben haykırdım. Yanımda, Ivy hırıldadı. Parmakları ağzına dokunmak için kalktı ve kanla kıpkırmızı oldu. Kanı saklamak için hemen parmaklarını bir top gibi kıvırdı ama içimde bir korku parıltısı yandı. İç kanama. Silahım da gitmişti, yazdan kalma yanmış çimlerin üzerinde bir yerlerde bırakılmıştı.

Birkaç adım daha ilerlerken tekrar "Neredeyse vardık," dedim ama içimde umutsuzluk vardı. Sonsuzlukta hastane yoktu, sadece umursamayan iblisler vardı. Kiliseye kadar gidebileceğimizi sanmıyordum. Trent ortaya çıkmazsa, onu kurtarmaya çalışırken Ivy'yi öldürmüş olabilirdim.

Ivy'nin nefesi kesildi ve köprüdeki ani bağırışlar dikkatimi yukarı çekti. Hızlı bir hareketle Jenks'e doğru çılgınca savrulan bir kadın setten aşağıya, suya düştü ve yol boyunca peri tarafından taciz edildi. Birdenbire kadın çığlık atmaya başladı ve köprünün yerleşik trolü Sharps ayağa kalkarak onu batırdı.

Diğer vampir bir saniye bile bakmadan bize doğru ilerledi ve onu kendi haline bıraktı. V a m p i r - ç o c u k t u , güzel, zarif ve kendinden emindi-ve bana baktığında ürperdim.

Jenks içeri dalıp uzaklaşarak onun dikkatini dağıttı.

"Daha hızlı ol, Ivy," diye yalvardım, Jenks'in kararlı bir vampiri durduramayacağını biliyordum. Romulus ve Remus'un heykeline bakarak ikinci görüşümü ortaya çıkardım. Soluk bir pus, hasta görünümlü ve düzensiz, göğüs hizasında asılı duruyordu. Bu Al'ın çizgisiydi, birinin altına kazdığı sığ gölet yüzünden yarısı ölmüştü ama diğer yarısı kuru, ıssız bir sonsuzlukta yattığı için ölemiyordu. Bana iblisin kendisini hatırlattı, hayattan vazgeçmişti ama bir zamanlar sahip olduğu bir aşkın anısına o kadar sıkı sarılmıştı ki şimdi ne yaşayabiliyor ne de ölebiliyordu.

Bana asla yardım etmezdi. Şimdi olmaz. Ve eski bir suçluluk duygusu kaşlarımı daha da sıktı.

Kadın Sharps'tan kurtulmak için mücadele ederken sudan gürleyen bir çığlık geldi. Ivy inledi ve ben ikinci görüşümü kaybettim. Gözlerim Jenks'in hızla kaçışına ve kanlı bıçağına rağmen bize doğru ilerleyen kontrollü öfke ve zarafete kaydı. Vampir hattın orada olduğunu biliyordu ve önümüzü kesmeye çalışıyordu.

Boktan bir tost. Başaramayacaktım. Onu yenmek zorundaydım.

Kalbim küt küt atarak durduğumda Ivy omzuma asıldı, başı eğikti ve korkutucu derecede hırıltılı nefes alıyordu. Çizgiyle aramda yirmi metre kadar bir mesafe vardı ve nazik adam önümüzde sessiz bir duruşa geçtiğinde gülümsedi. Beklenen sekiz adım gerideydi, kararlılığımı değerlendirirken saçları hafif esintide hareket ediyordu, ben daha sağlam bir duruş bulurken bile korkumdan besleniyordu. Sekiz ayak. Daha önce de büyü kullanıcılarıyla dövüşmüştü. Ona fırlatabileceğim her şeyden kaçabileceği kadar uzaktaydı.

Tamam, benimle ipin arasındaydı ama yine de ipi çekebiliyordum ve ipin enerjisinin elime doğru akmasına izin verdim ve onu sıkı bir hayal kırıklığı yumağında topladım. Siyah takım elbisesi içinde göz kamaştırıcıydı, ama bu yontulmuş, özenle yetiştirilmiş güzelliğinden daha fazlasıydı. Korkudan tamamen yoksun tavrıydı. Güneş gözlüğü takıyordu ve boynundaki eski bir yara izi onun birinin gözdesi olduğunu gösteriyordu. Arkasında, sudan çıkmaya çalışan kadın hem Jenks'e hem de Sharps'a bağlıyordu.

"Morgan," dedi yaşayan vampir, sesinde duygu katmanları vardı ve Ivy kıpırdandı, ya göldeki çığlıklardan ya da onun sesindeki çekicilikten uyandı.

"Cehenneme git!" Ivy başardı ve Jenks de bana katıldı. Birlikte onunla yüzleştik, benim dizlerim titriyordu ve Jenks'in kanatları tehditle takırdıyordu.

Adamın gözleri Ivy'ye kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Vazgeç."

Olmuyordu ve Ivy'yi daha iyi kavradım, karnım dolusu sonsuzluk yönümü bekliyordu. "Gel ve beni yakala," diye alay ederek onu bir adım daha yaklaştırmaya çalıştım.

"İlgilendiğim kişi sen değilsin. O neredeyse öldü. Tek yapmam gereken beklemek."

Piç kurusu. Bu Ivy'yi öldürmek için gönderilen asıl ekip değildi. Muhtemelen cesedini almak için gönderilen ekipti ve onu öldürmenin onlara getireceğı ekstra övgü için hevesli olacaklardı. Arkamda bir arabanın kapısı çarptı. Bakmaya cesaret edemedim ama görüş alanımın kenarından takım elbiseli üç adam daha çimlerin üzerinden geçmeye başladı. Lanet olsun, Jenks'le bile olsam dördüyle birden savaşıp Ivy'yi koruyamazdım.

Yaşayan vampirin güzel kahverengi gözleri korkumu içine çekerken karardı. "İşi bitirmemize izin ver, yoksa seni döveriz ve yine de işi bitiririz. Güneş batmadan önce ilk ölümünü yaşayacak."

"Cesedimi çiğnemeden." Güneş ufuk çizgisine yaklaşıyordu ama önünde daha saatler vardı.

"Ve kırık kanatlarım," diye ekledi Jenks, kan saçlarını matlaştırmaya başlarken Ivy'nin kafa derisinin tozunu tekrar aldı.

Neredeyse bize geliyorlardı. Menzil dışında olsun ya da olmasın bir şeyler yapmalıydım. Trent'i düşündüm. Mesajımı almış mıydı? Yola çıkmış mıydı?

"Ölü mü?" dedi vampir, dikkatimi yeniden toplayarak. "Hayır, seni canlı istiyor. Şimdilik."

Hayal kırıklığım arttı. Ley hattının puslu okuma lekesi hemen arkasıındaydı. Yirmi metre. "Bu mümkün değil!" Jenks'in tozu tenimde karıncalanırken bağırdım. "Cormel'e bunun yapılamayacağını söyle!"

"O zaman ikinizi de güvende tuttuğı bir yıl için ona borçlusun," dedi adam. "Ivy'nin ikinci hayatında acı çekmenizi izlemek yeterli olacaktır."

"Onu zaten bir kez kurtardım! Aynı borcu ikinci kez ödemeyeceğim."

Adam kıkırdadı ve gelen haydutlara etrafımızı sarmalarını işaret etti. Onların kokusunu alabiliyordum, yükselen vampir tütüsü kokusu Ivy'nin gözlerini açtı

ve yüzüne yeni bir gerginlik geldi. "Onun mutsuzluğunu uzattın, hepsi bu."

Eliyle işaret etti ve ben de hareket ederek dikkatimi içime çevirmeden önce güzel adama tek bir enerji patlaması fırlattım. "*Rhombus!*" diye bağırdım ve Jenks içgüdüsünün aksine çemberimin içinde güvende olarak yere düştüğünde bir tokatla rahatladım.

Acele eden vampirler sektiler ve durdular. Önümde, siyah ve altın renkli yumruk büyüklüğündeki odaklanmamış büyüm baş vampire çarptı ve onu dört adım geriye fırlatarak sertçe yere çarptı.

Aurama sahip olmayan hiçbir şey bariyerimi geçemezdi: ne kurşun, ne vampir, ne de iblis - çok kararlı değilse ve ben bir açıklık bırakmamışsam. Ama içinde kapana kısılmıştık, güvenlikten yirmi metre uzakta kapana kısılmıştık. Lanet olsun! Bu hiç adil değildi. Diğer tüm iblisler auralarını değiştirerek çizginin içine girebiliyordu ama ben kendi başıma atlayamıyordum, yirmi metre bile atlayamıyordum. Hat o kadar yakındı ki neredeyse uğultusunu hissedebiliyordum.

Sersemlemiş olan vampir ayağa kalktı, güzelliği hırıltısıyla bozulmuştu. "Orada ölecek!" diye bağırdı, ilerleyerek bariyerin bir uyarı mırıltısı çıkaracağı ve gözlerindeki ilk kırılganlıkları görebileceğim kadar yakınımda durdu. "Ölecek ve sonra da senin üzerine düşecek!"

Ivy bana baktı, açıkça acı çekiyordu, açıkça içgüdülerinin ve kendine yalan söylediği arzularının kontrol altında olduğunu hissediyordu. Siyah gözleri yaşlarla doldu ve bana uzandı, eli benimkini bulduğunda titriyordu. "Özür dilerim," dedi ve onu bu hale getirdikleri için içimi öfke kapladı. "Lütfen ölümsüz olarak uyanmama izin verme. Seni neden sevdiğimi hatırlamayacağım. *Bana söz ver.* Bir ölümsüz olarak uyanmama izin vermeyeceğine söz ver."

Boğazım düğümlendi ve Jenks'in tozu aramızda kızıla boyanırken yere düştüm, kollarım ona dolandı. Ölmesi gerekiyorsa onu öldürmemi istiyordu. Bunu yapamazdım. "Söz veriyorum."

"Yalancı." Bana gülümsedi, yanağıma dokunduğunda eli titriyordu.

Panik yeniden canlandı ve öğleden sonra geç saatlerde bizi çalan vampirlere bakarken kendimi gerçek dışı, sersemlemiş hissettim. Bana yardım edecek kimse yoktu. Bir yol bulmalıyordum.

"Bir saat bile dayanamaz," dedi güzel adam, beklenti gözlerini karartarak. "Ölümsüz olarak uyanacak. Ya ruhunu ona geri vereceksin ya da kendi elleriyle ölecek."

Ivy titredi ve ben de onu bıraktım, çemberimin ısıltısı başımın hemen üzerinde uğuldayana kadar ayağa kalkarken içimi kararlılık doldurdu. "Jenks, senden bir şey yapmanı istiyorum," dedim ve yüzü bembeyaz oldu.

"Seni bırakmıyorum, Rache."

Bizi çizgiden ayıran yirmi metre ve dört vampire baktım. "Biraz vampir kıcı tekmeleyeceğim ve o sıraya gireceğim. Ivy ve ben sonsuzlukta bekleyebiliriz."

"Yüzey iblisleriyle mi?" Jenks havladı, kanatları sert bir şekilde takırdıyordu.

Başka seçeneğim yoktu. "Git Bis'i uyandırmaya çalış. Bizi Trent'e atlatabilir." Periyeye baktım, gergin ve köşeli yüzündeki korkuyu gördüm. Bizi bırakmak istemiyordu, onsuz öleceğimizden korkuyordu. Muhtemelen haklıydı.

"Hayır!" Ne dediğimi anladığında kanatları takırdadı. "Gün batımına saatler var. Benden seni bırakmamı isteme!"

Ayağa kalkmasına yardım etmek için Ivy'nin dirseğini tutmak üzere yere düştüm.

"Özür dilerim, Ivy."

Seni çizgiye götürmeme yardım etmelisin." "Ama zor yürüyor!"

"Demek ki hâlâ yapabiliyor!" Bağırđım ve Ivy bana sarıldı, yarı yarıya ayağa kalktı ve elimde ağırlaştı. "Jenks, lütfen," dedim yumuşak bir sesle ve o da çaresiz ve kızgın bir şekilde önümüzde durdu. "Kendi başıma atlayamam ve Bis beni bulamaz. Ona nerede olduğumuzu söylemelisin."

İfadesi yavaşça öfkeden hayal kırıklığına uğramış bir anlayışa dönüştü. "Onu hayatta tut," dedi ve ben yine tutamayacağım sözler vererek başımı salladım.

Korkuyla, beni kuşkuyla izleyen vampirlere döndüm. Arkalarında, Cincinnati öğleden sonra güneşinin altında uyukluyordu. Al bizi doğruca Trent'in evine, hastaneye ya da kiliseye götürebilirdi. Ama artık onlardan biri değildim. İblislerden kopuşum temiz olmuştu - her ne kadar sivri uçları gecenin sessiz kısımlarında hâlâ ruhuma batıyor olsa da.

Acıya karşı nefesini tutan Ivy, ağırlığını ayaklarının üzerine verdi ve yükselmek için sallandı. Öksürmemek için mücadele ederken acı içinde sıkıldığını hissettim, beni tutuşu canını yakıyordu. Bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. Başını kaldırıp bizi arayan adamlara baktı. Köprüde, kadın sonunda

Gözlerinde kötü niyetli bir parıltıyla, çiziklerden damlayan ve kanayan bir şekilde sudan çıktı. Şimdi beş oldu.

Hat enerjisini emdim, hıçkırdığını ve kekelediğini hissettim. *Al onun hattını kullandığımı biliyor mu?* Al'ın beni yine tamamen terk ettiğini hissederek merak ettim.

-Kıskançlık, kalp kırıklığı ve nefret onun affedemeyeceği kadar büyüktü.

"Bırak gideyim, Ivy. Savaşmak zorundayım," diye fısıldadım ve kısa bir tereddüitten sonra bıraktı, parmaklarını kolumdan çözerken gözleri kapanıyordu. Bunun tüm kararlılığını aldığını söyleyebilirdim ve içgüdülerine teslim olmayı reddederek tükürüğünü yuttu - ama içgüdüler en son ve sert şekilde ölür.

"Adımı söylemen hoşuma gidiyor," dedi gözleri açılırken. "Artık acımıyor."

Kahretsin. Bu iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi. "Sevindim," diye fısıldadım, keşke dizlerim titremeseydi. "Biraz kış tekmelemem gerekecek. Heykele kendi başına gidebilir misin? Belki bittiğinde beni eleştirirsin?"

"Bir biranın üzerine," dedi. Eli ortasına doğru o kadar da sıkı değildi. Bunun için bir tılsım bilmiyordum. Hiçbir şeyim yoktu.

Ivy yavaşça dengesini kaybetti ve kendi başına ayakta duramayarak tekrar bana yaslandı. Ne olursa olsun başaramayacaktı ve ben paniğimi derinlere ittim. "Teşekkür ederim Jenks," diye fısıldadım.

Kanatları takırdıyordu ve bana bakmıyordu, aynı siyah toz ondan süzülüyor ve tenimi karıncalandırıyordu. Ivy'yi yakınımnda tuttum, başı aşağı sarkarken ve nefes alış veriş sığılaşırken soğukluğu bana baskı yapıyordu. Bayılmak üzereydi. Yavaşça çenemi kaldırdım ve bekleyen vampirin gözlerini buldum.

"Önce sen," dedim bir tomar ever-after'ı içime çekerek. Nefesim keskin bir sesle içeri girdi. Ivy tuttuğum yerde kaskatı kesildi ve elime geçen her şeyi içime çekerken bunu hissedip hissetmediğini merak ettim. "Jenks, bir şeyler kap!" Yükselen enerji doruğa ulaşp yeteneklerimin zirvesine ulaştığında bağırdım ve beni derinden sarsan bir spazmla daha da fazlasını içime çekerken acıya dönüştü. Hepsini almak zorundaydım. Hepsini.

"Rache!" Jenks saçlarımı çekiştirerek tiz bir sesle bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

Tek bir şansım vardı ve sinapslarımı yakıp bükülmüş bir kütleye dönüştürse bile bunu boşa harcamayacaktım. "*Corrupto!*" Bağurdım ve enerjinin benden patlamasına izin verdim.

Dizlerimin bağı çözüldü. Kendimi havadar, hafif ve gerçek dışı hissettim. Hat içimde uğulduyor, ozon ve yıldız tozu kokuyordu. Sessiz bir dalga hızla yayıldı, çimleri düzleştirdi ve vampirleri tepetaklak ederek kargalara benzetti. Ivy ürperdi, gözleri siyah ve derin bir şekilde açıldı. Uzaktaki bir çan ve ardından bir başkası çalınca birlikte doğrulduk. Nehrin karşısındaki bazilikanın çanları çaldı ve patlamamın gücüyle yankılanan kendi kilise çanlarımı tanıdığımda gözyaşlarım tehdit etti.

Derim karıncalanıyordu ve Ivy'nin ağırlığı birdenbire benim sorumluluğum haline gelince neredeyse yere düşüyordum. "Ivy!" İkinci görüşümü açıp ley hattını arayarak seslendim. Vampirler aşağıdaydı. Hareket etmemiz gerekiyordu. "Hadi ama! Sadece birkaç adım!"

Ama sonra paniğe kapıldım, baş vampirin kaldırımdan kalkması değil, ley hattı gitmişti! Olması gereken yerde, insan yapımı göletlerin içinden ve vampirin ağır ağır yaslandığı heykelin yanından geçmiyordu.

"Nerede o?" diye bağurdım ve Ivy avucumun içine düştü. Şaşkınlık içinde ve başım bir arı kovanını tutar gibi uğuldayarak, gerçeklik toz, çatlak kaya ve boş bir araziye ve kuru nehir yatağını bulanıklaştıran şişmiş güneşten oluşan kırık bir manzara altında dalgalanana kadar ikinci görüşümü güçlendirdim. Sonsuzluğun ıssızlığı tamamlanmıştı ve hâlâ gerçekliğin içinde durmama rağmen sert rüzgâr saçlarımı havalandırıyor. Ama çizgi yoktu. *Ben ne yapmıştım?*

Jenks önümde durdu ve şok içinde gözlerini kırıştırdı. "Sen de içindesin," dedi, garip yeşilimsi bir toz ondan süzülüyordu. "Onu nasıl hareket ettirdin, Rache?"

Ağzım açık kaldı ve şok olmuş bir şekilde döndüm. Çizgiyi mi değiştirmiştin? Nasıl? "Yakalayın onu!" diye bağırды vampir ve şimdiki zaman hızla geri geldi. "*Rhombus!*" diye bağurdım, Ivy'nin ağırlığı altında sendelerken çemberim fırladı.

kuyruğun tam ortasında durduğum için yoğun ve kalındı. *Hareket mi ettirdim? Nasıl? Sadece dokundum.* Ama Jenks haklıydı. Al'ın çürük hattında duruyordum ve artık göletler tarafından nemlendirilip kurutulmadığı için daha da güçleniyordu. Onu değiştirmiştin. Onu kendime doğru çekmiştim.

Vampirler kayarak durdu, içlerinden biri çembere dokunduğunda çığlık attı ve bir enerji şimşek gibi ona çarptı. Sıraya girmiştik. Ivy benimleydi. Öfkeli vampirlerin arkasından baktım, sıranın onların arkasında olduğunu biliyordum, hareket ettirilemeyeceğini biliyordum. Ama olmuştu.

Ve her nasılsa, imkansızı başarmış olmam umurunda değildi.

"Dayak için özür dilerim," dedim auramı Ivy'ninkiyle birleştirip onu da benimle birlikte sonsuzluğa taşıırken.

"Dayak mı?" Vampir ne olduğunu anlayamadan daha yakına eğildi. "Bu bir dayak değildi."

Hattaki tutuşumu sıkılaştırdım, bizi almaya başladığını hissettim. "Hayır, efendinin sana vereceği." *Teşekkürler, Jenks. Onu hayatta tutacağım.*

Adamın gözleri yuvarlaklaştı, korku ilk kez hareketlerini parlattı, korku ve gücün zıt gölgeleriyle onu bir şekilde daha büyüleyici hale getirdi. Onu yenmiştik ve cezalandırılacaktı.

Auramı değiştirdiğimde ve dünya etrafımızda hareket ederken "Hayır!" diye bağırdı. Gün batımının kırmızısı, her zamanki güneşin sert kırmızısına dönüştü. İnkâr çığlığı gelişti, doruğa ulaştı ve sert rüzgârın çığlığına dönüştü. Bize doğru uzanan çarpık parmaklarının görüntüsü çözüldü ve bunun etrafımızı saran kırık kayaya yansıdığını gördüm. Jenks'in kanatlarının sesi kaybolmuştu. Yalnızdık ve dünya kırılmıştı - tıpkı benim gibi.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve acı içinde tıslayana kadar Ivy'nin ağırlığını değiştirdim. Gözlerimi kısarak uzaktaki kırmızı lekeli ufka baktım, sonra gözlerimi yaklaştırarak zaten gölgede olan Hollows'un kalıntılarının üzerine gönderdim. Bazilikanın kuleleri her şeyin üzerinde yükseliyor, her şeyin yıkılmaya terk edildiği yerde burç özenle korunuyordu. Kilisenin olması gereken yerde taş ve otlardan başka bir şey yoktu. Oraya yürüme fikrim yok oldu. Sarmaşık bitmişti.

"Artık dinlenebilirsin," diye fısıldadım. "Her şey yoluna girecek." Yüreğim sızlayarak onu bir kayaya yasladım, kolumu tuttu ve bırakmayı reddetti. Gözlerim onunkilere kaydı ve gözlerindeki zifiri karanlık tüm korkularımı boğucu siyah bir parçaya dönüştürdü. Ölümsüz varlığını engellemek için onu öldüremezdim. Bis bizi zamanında bulamazsa ... I . . . Bilmiyordum.

Yanına oturup başını bana yaslaması için çektiğimde boğazım düğümlendi. Daha fazla hareket edemezdi ve burası herhangi bir yer kadar iyi bir yerdi, bazılarında daha iyiydi. Ne olursa olsun, hayatı boyunca kaçmak için mücadele ettiği pislikten uzakta, birlikte yüzleşecektik.

Bölüm 3

Sert rüzgâr kısa botumla pantolonumun bacağı arasındaki deriyi acıtmıştı. Ivy'ye daha da yaklaştım, taşın altına girmeye çalıştım ama kaya yeterince büyük değildi. Ağırlığım yer değiştirdiğinde Ivy hareket etmedi ve ben de onu saklamak için bacağımı neredeyse altına aldım. Yaklaşık üç dakika içinde uyuyacaktı ama rüzgârdan korunmak için buna değdi.

Ivy'nin sığ nefesi gelip gidiyor, kokusu her yere sinen boğucu yanık kehribar kokusunun altında kendini belli ediyordu. Ohio Nehri'nin kuru yatağına ve aşağıdaki Hollows'un ufalanmış kalıntılarına bakarken, bir yüzey iblisi anlamına gelebilecek kaya veya kayan moloz şingirtisini dinledim. Güneş neredeyse batmak üzereydi ve ışık bazilikanın çan kulesinden yavaş yavaş kayboluyordu. Başka yerlerde gölgeler çoktan kalınlaşmıştı. Arkamda, Cincinnati'nin olduğu yerde, güneş kaybolurken bir şeyler hareket ediyor, uluyor ve kükrüyordu.

Yüzey iblisleri. Etrafımıza koyduğum geniş çember onları uzak tutacaktı ama toplanıyorlardı. Hiç kimse, Newt bile, hava karardıktan sonra yüzeyde hareketsiz kalamazdı ve biz fark edilmiştik.

Ufuk hâlâ aydınlıktı, ama tam tepede gökyüzü bana eski kanı hatırlatan o tuhaf kırmızımsı siyah tonundaydı. Güneşten hemen sonra küçük bir ay parçası batıyor ve ürkütücü bir gümüş rengine parlıyordu. Tek saf şeydi, ama moral vermekten çok moral bozacak kadar uzaktı.

Tecrübelerim bana gün batımıyla birlikte rüzgârın hafifleyebileceğini söylüyordu; bu ihtimali hem memnuniyetle karşılıyor hem de korkuyordum. Güneş battığında hava soğudu ve Ivy

acı çekiyordu, bilinci gidip geliyordu. İkimiz de susamıştık ama o tek kelime etmemişti, burada onunla birlikte olduğum için mutluydu.

Vampirler berbattır, diye düşündüm, başımı onun omzuna yaslayıp, kaban kedere karşı gözlerimi kapatırken ilk kez düşünmüyordum. Buraya nasıl gelmiştik, Ivy'nin hayatının zaman ve peri kanatları arasındaki şansa bağlı olduğu ölümcül bir bekleme oyunu oynayarak?

Koruma çemberimi bulandıran auramın altın ışıltısı üzerinde siyah is izleri akıyor, kutuplar arasında elektrik gibi yaylanıyordu. Yüzey iblisleri dışarıda toplanmış, sabırla çemberimin düşmesini bekliyorlardı. İçlerinden biri, karar gökyüzünde silueti belli olacak şekilde durdu. Diğerlerinden daha uzun boyluydu ve asasını tutuş şekli, Newt'in geçen yaz kalibrasyon lanetinde eziyet ettiği kişi olup olmadığını merak etmeme neden oldu. "Gitmelisin," diye fısıldadı Ivy.

uyanıktı.

Onu incitmemeye dikkat ederek paltosunu daha sıkı sardım. "Hayır," dedim basitçe ve siyah gözlerini bana çevirdi, kırpmadan ve gökyüzünden gelen soluk ışığı yakalayarak.

Sanki saçını kesmekten bahsediyormuş gibi, "Tehlike altında öleceğim," dedi. "Tıbbi müdahale olmazsa aç ve tutarsız uyanacağım. Gitmelisin. Sana zarar vermek istemiyorum."

Düşüncelerim bir kez kanımızı paylaşmaya çalıştığımız zamana kaydı. Yanlışlıkla aşk duygularını ondan almış ve neredeyse beni öldürüyordu. İçindeki açlık canavarını daha önce de görmüştüm ve bunu durdurmak için ona zarar vereceğim için bana zarar vermişti. "Hayır," diye fısıldadım ve o da iç çekti.

Sessizce, uzun boylu yüzey iblisin asasını zarifçe savurarak bir diğerini kayasından indirmesini ve küçük iblisin yana doğru kaçışmasını izledim. "Bis yakında uyanacak," dedim ama bu bana bile bir dua gibi geldi. Ivy artık titremiyor, beni korkutmuyordu. "Her şey yoluna girecek. Jenks Bis'i almaya gitti. Seni doğruca Trent'in ameliyat odasına götürebilir. Fazla uzun sürmez."

Ama yalanı benim kadar onun da duyduğunu biliyordum.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Ivy ve boğazına bir yumru oturdu. "Her şeyin farklı olmasını istediğini biliyorum."

Gözlerimi kırpmamaya çalışarak önüme baktım. Buraya zamanında gelemeyeceklerdi. Gülümsemeye zorlayarak kan lekeli ceketini düzelttim. "Birkaç dakika içinde burada olacaklar."

"Korkuyorum."

Yaklaştım, yüzündeki ürpertiden hoşlanmamıştım. "Hiçbir yere gitmiyorum." Kahretsin, ona yardım edecek hiçbir şeyim yoktu. Hiçbir şeyim yoktu. Ölecekti ve benim yapabileceğim tek şey elini tutmaktı. Gözyaşları süzüldü, soğuk rüzgârda üşüdü. Onları silme zahmetine girmedim. Sonun geldiğini hisseden asalı yüzey iblisi kıpırdandı, kayasından inerek bariyerin hemen dışında kamburlaştı. Bir Aborjine benziyordu; bilge, zayıf ve temkinliydi, oysa akrabaları zayıf ve açtılar.

"Benim veliahtım olmayacağına söz ver. Nina'nın yapmasını istiyorum."

Şaşırmış bir halde elimi saçlarına götürdüm. Uyuduğunu sanmıştım. "Nina?" Sesim sert çıkmıştı ve bunun bir kısmının Nina'nın suçu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Genç kadın risk almayı seviyordu, zekiydi ve Ivy'ye aşıktı ve efendisi vampirin ona yaşattığı hislere o kadar bağımlıydı ki daha fazlası için sürünürken bile ondan kaçmak için her şeyi yapardı. Eğer Ivy bir ölümsüzse, Nina'yı kendi soyundan biri olarak kabul edebilirdi. En azından bu şekilde, Nina'nın sevdiği biri, yarı deli, ölmekte olan bir ölümsüz yerine onu istismar ediyor olurdu. Felix zaten güneş yüzünden delirmişti ve çocukları yakında yetim kalacaktı, başka bir ölümsüz onları sahiplenmezse son derece savunmasız olacaklardı. Kimse buna itiraz edemezdi.

"Bunu sana yapamam," dedi ve ağladığını fark ettiğimde içim acıdı. "Hayatının geri kalanını beni güneşe yürümekten alıkoymaya çalışarak geçirmeni istemiyorum. Eğer ikinci hayatıma son veremiyorsan, bana çekip gideceğine söz ver. Bana yardım etmeye çalışmayacağına. Kaybolduğumu anla."

Boğazım sıkılarak ona sarıldım. "Söz veriyorum," diye yalan söyledim. Rüzgâr şiddetini arttırdı ve yüzey iblislerinin yırtık pırtık kıyafetlerini değiştirerek yok oldu. "Seni buraya getirmemeliydim."

"Kendimi daha iyi hissediyorum," dedi, nefesi daralmaya başlamıştı.

"Gerçekten." "Bu iyi," dedim, elim onun kanlanmamış bir kısmına doğru hareket etti

Saç. Boğazım düğümlendi. İsteddiği kişi olmak için çok çabalamıştı.

olmak. Bana arkadaşlık etmiş, beni acıdan uzak tutmuş, beni hayatta tutmak için hedeflerini feda etmişti. Ve ben bunu durduramadım. Ona hiçbir şeyi geri veremezdim. Sadece elini tutabilirdim.

Belki de bu kadarı yeterlidir, diye düşündüm sefilce. En küçük şeyler bile onun için dünyalara bedeldi.

Ama sonra baş yüzeyindeki iblis doğruldu. Bir nefeste dönüp gözden kayboldu, taşlar geçişini işaretlemek için şıngırdıyordu. Bir diğeri de hemen arkasındaydı. Gergin bir şekilde kendimi yukarı çektim, gecenin sert rüzgârının tadına baktım. Bir şey onları korkutup kaçırmıştı.

"Bis?" Fısıldadım, sesim düz, kayalık toprakta yankılandı. Ama güneş hâlâ doğmuştu.

"Bilmeliydim," dedi gururlu ve hafif aksanlı bir ses. "Nasıl yaptın bunu? Elf büyü mü?"

Nabzım güm güm atıyordu. Nefesimi tuttum, gözlerimi aramaya gönderdim. Yumuşak bir parıltı ortaya çıktı ve onu buldum. Çemberimin hemen dışında, benimle Cincinnati'nin kalıntıları arasında, Al yumuşak bir ışık birikintisinin içinde duruyordu. Kadife frakı zarıftı ve duruşu kendinden emindi. Arkaik fenerden sızan ışık gümüş tokalı ayakkabılarını zorlukla geçiyordu, ama ruhundaki kalın is tabakasını ancak bu kadar geçebildiğini biliyordum ve bunun onu rahatsız ettiğini de biliyordum, çünkü bir kez olsun bir amfi tiyatroyu parlak öğlene kadar aydınlatabilmişti.

"Ne yapacaksın?" Kımıldamadan, zorlukla nefes alarak fısıldadım. Al beni öldürmeye çalışmıştı. Tamam, beni birkaç kez öldürmeye çalışmıştı ama bu son seferinde sanırım gerçekten ciddiye.

"Benim ipim artık o kokuşmuş su birikintisinde değil," dedi burnunu kırıstırarak. "Güneş batmadan önce nedenini öğrenmeye geldim. Sen miydin?" Dudaklarını kıvrarak yakındaki bir kayanın tozunu ipek bir bezle aldı ve feneri yere bıraktı. "İyilik yapmaya çalışmak seni zayıflatır."

"Al... ." diye nefes aldım ve batan güneşten kızarmış yüzünde acı parladı.

"Bana öyle demeyin. Benim adım Gally."

"Al, lütfen," dedim tekrar, uykuda kalmasını umarak kendimi Ivy'den dikkatlice ayırdım. Ivy yüzünden zaten kâğıt gibi olan duygularım, onun beni acı bir şekilde terk etmesinin acısıyla daha da kötüleşti. Yeni gözyaşları hissettim

tehdit ediyor, onlardan nefret ediyor. "Bu bir kazaydı. Deniyordum ..."
Boğazım düğümlendi. Ivy arkama yığıldı ama yardım etmedi ve bu daha da acı verdi.

"Oh-h-h-h," dedi sahte bir sıkıntıyla. "Senin üzgün, üzgün küçük arkadaşın ölüyor."

Tek bir sözüyle onu kurtarabilirdi, ama ben sessiz kaldım, önünde durdum ve onun acı duygusuzluğundan nefret ettim. O bundan daha iyiydi. Korunmasız anlarda bunu görmüştüm.

"Leş gibi kokuyorsun," dedi burnunu kırıştırarak. Arkamda Ivy kıpırdandı ama uyanmadı. "Kelebekler leşi sever." Sanki spekülasyon yapıyormuş gibi durakladı. "Hayır, o elf. Kokusunu buradan alabiliyorum, yanmış kehribarın çürümüş kokusundan bile."

Onda hiçbir şey değişmemişti. Değişmeyeceğini biliyordum. Trent'e aşık olmam onu bu kadar incitmemişti. Ben bir semptomdum, bu nefreti ortaya çıkaran şeyin özü değil. Yine de sırf bana inat olsun diye Trent'i öldürebileceği korkusu gerçektir ve bir adım geri çekildim.

"Sessiz mi?" Burnunu çekti, iğrenmiş görünüyordu. "Mucizeler olur."

Neden hâlâ burada? Pençelerin tırmalandığını duydum ve Ivy'ye baktım. "Yardımanın işime yarayabilir," diye fısıldadım, asla yardım etmeyeceğini biliyordum.

"İblisler yardım etmez," dedi acı acı. "İblisler eziyet eder. *Söyleyemez* misin fark nedir?"

"Ben seni öyle görmedim."

Al, çemberimin yüzeyinde gezinen ince is bantlarına baktı, dudakları kıskançlıkla büküldü. "Başlarda öyleydin."

"Çünkü bana gösterdiğin tek şey buydu," diye karşılık verdim. Beni anladığını sanmıştım. Ona güvenmiştim ama o bana sırtını dönmüştü çünkü Trent bir elfti, tıpkı bir zamanlar sevdiği ve uğruna savaşılabilecek kadar cesur olmadığı kadın gibi. "Ben sana ne yaptım ki?"

Al kollarını açtı ve öne doğru eğildi, gözlerinden öfke parlıyordu. "Canımı *yaktın!*" diye bağırdı, teslim oldu ve çemberimi yumrukladı.

İçimdeki enerji patlamasıyla, çemberim bir patlamayla onun içine düştü.

Bunu beklemeyen Al sendeledi, tökezleyip dengesini kaybederken şapkası düştü. Şapkası neredeyse duracak şekilde yuvarlanırken şok içinde ona baktım.

ayaklarımın dibinde. Aramızda bir anlık bir bağ oluşmuştu, inkar edilemez bir kıvılcım. O da aynı şaşkınlıkla baktı, gözleri inanamamaktan büyümüşü.

"Nasıl?" Kekeledim, sonra pençeler çirkin kırmızı ışıktaki kazınırken çemberi yeniledim.

Dudakları blok halindeki dişlerini göstermek için ayrıldı. Al dikkatli bir parmakla baloncuğuma dokundu. Siyah ona doğru süründü ve dokunduğunda çemberim düştü.

"Kes şunu!" Bağırđım, kalbim küt küt atıyordu ama o çoktan karşıya geçmiş ve yanıma gelmişti. Bir şeyler yanıltı. Çemberimi kırmıştı ve bunu denememişti bile.

"O küçük kaltak!" Al bağırđı ve Ivy kıpırdandı.

Al bana doğru adım atarken nefesim kesildi, elimi tehdit edercesine kaldırdığımda beklenmedik bir kısıalıkla durdu. "Ruhunu değıştirdi, değil mi?" diye sordu iblis, kıpırdanıyordu ve o kadar yakındı ki üzerindeki ateşin dumanının kokusunu alabiliyordum. "Newt, o kusmuk elf tanrıçası seni aurandan bulamasın diye mi değıştirdi?"

Başımı salladım, o üç adım geri çekilene kadar nefes almadım. Tamam, kızgındı ama beni boğmuyordu.

"Çılgın sürtük auranı benimkini taklit edecek şekilde değıştirdi!"

Ağzım açık kaldı. Dehşete kapılmış bir halde çemberime baktım. Jenks auramın farklı olduğunu söylemişti ama Al'inkine benzediğini hiç söylememiştir! Ama benimki o kadar çok pislikle kaplı değildi ve muhtemelen daha parlak görünüyordu. Bu yüzden iblis bir dokunuşla çemberimi düşürebilmiştir. Harika. Artık onun büyülerini engelleyecek hiçbir şeyim yoktu!

"Yeni auranı benimkine benzetmiş. Kaltak!" Al bana bakmıyordu, elleri kalçalarında, yüzey iblislerinin geride bıraktığı fenere taş atmasını izliyordu, ta ki fener parçalanıncaya ve Al'ın ışık küresi tozun içinde yuvarlanıncaya kadar. "Benim hattımı bu şekilde hareket ettirebildin."

"Ama neden?" Çılgın iblisin sapkın bir şaka girişimi miydi? Ya da belki de bunun bizi tekrar bir araya getireceğini düşünmüştü. Ama sonra içimde yeni bir düşünce kıvılcımlandı. "Eğer auralarımız aynıysa, Treble bana çizgileri nasıl atlayacağımı öğretebilir."

Al döndü, kuyruğu kıvrıldı. İfadesini sertleştirerek parmağıyla beni işaret etti. "Ruh rezonansımı *kimseyle* paylaşmam!"

Tenim karıncalanıyordu. Halatı çekiyor, enerjiyi kendinde topluyordu. Gözlerimiz buluştu ve bunu hissedebildiğimi anlayınca yüzünü buruşturdu. Bir nefes aldı, ben de telaşla kendimi korumaya çalıştım. "Kesin şunu!" Siyah renkli bir enerji topu yere doğru patlayıp üzerime kaya parçaları yağdırırken bağırdım. "Bu benim fikrim değildi!" Ayaklarımı sürüyerek ekledim.

Ama o çoktan bir ilahiye dalmış, parmaklarının arasında parlayan bir güç kütlesi uzanıyordu. Bektan bir durum. Eski savaşı büyüsünü kullanıyordu. "Al!" İtiraz ettim, sonra Al'in fener ışığı çemberimin içine yuvarlandığında ve ışıltılı karıncalanma hissiyle düştüğünde kaskatı kesildim.

"Ivy," diye fısıldadım, ona doğru sürünen bir yüzey iblisi görmek için döndüm.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandım. Al'ı görmezden gelerek ona doğru atıldım. Uluyarak, hattan büyük bir enerji dalgası çektim. Al yolumdan çekilmek için hamle yaptı, odaklanmamış enerjiyi onun yerine yüzey iblislerine fırlattığımda keçi gözleri kocaman açılmıştı. Yüzey iblisi geri sıçradı ve şeytani bir sesle uzaklaştı.

"Ve sakın geri gelme!" Çemberi eski haline getirirken titreyerek bağırdım. "Yoksa sana aynısından daha fazlasını veririm!"

Derim diken diken oldu. Al'a doğru döndüm. Ama iblis bana bakmıyordu bile. Rahatlamış bir şekilde Ivy'ye döndüm ve onun siyah ve güzel gözlerini gördüm. "İyi misin?" diye sordum. Ona sordum ve o da gülümsedi.

"Seni çalışırken izlemeyi özleyeceğim," dedi, onu iki saattir görmediğim kadar canlıydı.

Sinirlenerek saçımı ağzımdan çıkardım ve Al'a ters ters baktım. "Yardıma ihtiyacım varken orada dikilip durduğun için hıyarın tekisin, biliyorsun değil mi?" Dedim, sonra başımın üzerinden bir şey uçunca eğildim.

"Rachel!" Bis seslendi, kedi büyüklüğündeki gargoye dar bir daire çizerek Ivy'nin yaslandığı kayanın üzerine düştü. "Jenks kiliseye yürüyerek gideceğini söyledi. Bekle biraz. Hemen döneceğim. Trent yanlış hatta."

Trent mi? Sevinçli bir nefes aldım ama küçük adam gitmişti. Güneş fark edilmeden batmıştı ve çakıllı siyah tenini gecenin karanlığında görmek zordu. Kaybolmadan önce onu zar zor tanıyabilmişim.

Dizlerim titriyordu ve döndüğümde Al'ın gitmiş olduğunu gördüm. *Korkak.* "Beni terk ettin!" diye bağırdım. "Ve ben istediğim herkesi sevebilirim!" Ekledim ama orada Ivy'den başka beni duyacak kimse yoktu.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandım, umarım hızlı bir parıltıyla yer değiştiren havanın yumuşak sesi içinde bir figür yoktan var oldu. Deri kanatların hızlı nabızı duyuldu ve Bis tekrar kayboldu.

"Nina!" Trent'i bekliyordum ama bu Nina'ydı, şık takım elbisesi ve siyah naylon çoraplarıyla atletik bir kadın, yüksek topuklarına rağmen vampirvari bir çabuklukla Ivy'ye doğru koşuyordu.

"Saatlerdir buradasın!" Nina haykırdı, Ivy'nin önünde diz çöküp ceketiyle üzerini örterken siyah gözleri öfkeliydi. "Neden ona hiç kan vermedin?"

Böyle söylediğinde canım yanmıştı. "Hiç istemiyor," dedim, rahatlamıştım.

Ivy zayıfça Nina'yı itti, gözleri kayarak kapandı. "Hayır. Ben iyiyim. Rachel istediğimi yaptı."

"Kan istemiyor. Onu zorlamayı bırak," dedim.

Ivy'nin üzerine eğilmiş, İspanyol zarafetini korkutucu bir gölgeye dönüştüren Nina neredeyse tıslıyordu, "O böyle biri. Onu hayatta tutmak söz konusu olduğunda ne istediğinin hiçbir önemi yok."

Ama olmak istediği kişi için çabalamayı bırakırsa, Ivy ölmüş de olabilirdi.

Nina'ya geri çekilmesini söylemek için bir nefes aldım, Bis tekrar ortaya çıkınca irkildim. Küçük gargoye Trent'in omzundaydı ve muhtemelen Jenks için hemen çizgilerin ötesine fırladı.

Teşekkürler Tanrım. Yanık kehribar kokusu ciğerlerini doldururken Trent ürperdi ve içimde bir şeyler ters yüz oldu. Gözlerim Al'ın gittiğinden emin olmak için en son bulunduğu yere kaydı. *Trent buradaydı.* Bunu yalnız yapmak zorunda değildim. Ivy'nin ölmesine izin vermezdi. Zamanında yetişecektik.

"Rachel." Trent'in her zamanki pantolon ve gömleği, gökyüzündeki parıltıdan dolayı kırmızıyla kaplanmıştı. Elbise ayakkabıları tozun üzerinde kaydı ve dengesini zahmetsizce sağladı. Tozu geçerken adımları hızlıydı ve gözleri çabuk bakıyordu. Gün batımı, her zamankinden sonra bile, gerçekten onun

en iyi zaman. "Tanrı'ya şükür iyisin. Jenks bana neler olduğunu anlattı. Ivy iyi mi?"

Bana ulaştığında, "Çok kötü yaralanmış," dedim. Nina inci düğmesini ipek manşetinden çözmeye çalışıyordu ama Ivy ona izin vermiyor, ısrarla iyi olduğuna dair söz veriyordu. "İç kanaması ve beyin sarsıntısı var." Boğazımdaki ani yumru karşısında şaşırarak duraksadım. "Muhtemelen onu hareket ettirmemeliydim ama bir sıraya girmem gerekiyordu..."

"Neden ben hep sonuncu oluyorum!" Jenks, parlak bir peri tozu parıltısıyla bize katılarak yakındı. Parlak ışıltısı geçici bir güneş ışını gibi Ivy'nin üzerine süzüldü, onun gülümsemesini ve elini kaldırarak ona konacak bir yer vermesini sağladı. Jenks'e fısıldıyor, tam tersi olması gerekirken onu rahatlatıyordu.

Bis tepelerindeki kayaya kondu, belli ki bizi dışarı atmaya başlamak için sabırsızlanıyordu. Aslan püsküllü kuyruğu ayaklarının etrafına dolanmış, kulaklarındaki beyaz tutamlar onu sevimli kılsa da hem itaatkâr hem de koruyucu-tehlikeli görünüyordu.

Gitmemiz gerekiyordu ama Trent beni kendine çektiğinde neredeyse kendimi kaybediyordum, yeşil şeyler ve baharat kokuyordu, dokunuşu gerçek ve sevgi doluydu, bana istediğim ama kendime ait olduğunu söylemekten korktuğum her şeyi hatırlatıyordu. Asi atları çekmekten ve klavye komutlarını yerine getirmekten güç alan parmakları beni daha da yakınlaştıırken aniden ağlama dürtüsüyle savaşıyordum. Kendimi bir arada tutmak zorundaydım ve şimdi yardım edecek biri vardı. Ivy başaracaktı. Başaracaktı! *Başarmak zorundaydı.*

"Doğru olanı yaptın," diye fısıldadı Trent, sesindeki derin anlayış savunmamı düşürdü. Bir yıl önce bunu asla beklemezdim, ama şimdi... kalbinin sesini dinlemek için her şeyini kaybettiğini gördükten sonra, bunu yapabilirdim. Onun tesellisini kabul edebilir, kırılganlığımı gösterebilirdim - sonu gelmeyecek olsa bile. İnkâr edilemez gerçek şuydu ki, o benden daha iyi şeyler için yaratılmıştı. Bir gün Ellasbeth ona sahip olacaktı ve ben de onun olmak istediği kişinin anısıyla baş başa kalacaktım.

"Rachel?"

Ama sahip olduğumuz zamanın tadını çıkarmazsam lanetlenirdim. Gözyaşlarımı yakalayarak yüzümü sildim ve Trent'e minnettar bir gülümseme verdim.

geri çekildi ve Bis'i aradı. Küçük gargoyle kanatlarını etrafına dolamış, şeytan gibi görünüyordu. "Bis? Onu Trent'e götürebilir misin?"

"Ona biraz kan verene kadar olmaz!" Kolundan vazgeçen Nina, düğmeyi koparmak için küçük dişlerini kullandı. "Henüz hareket ettirilemez," dedi yaşayan vampir kolunu yukarı iterken. Doğal olarak koyu olan teni loş ışıktaki yara izlerini gösteriyordu ve Ivy'yi ölüme bu kadar yakın bulduğu için yaşadığı panik her halinden belliydi. "Onu burada, soğuk zeminde bıraktığına inanamıyorum!"

"Sakin ol," dedi Trent ben sertleşince ve çenemi kaldırarak son birkaç saattir yaşadığım gerginliği, korkuyu okudu. "Sevdiklerimiz tehlikedeyken neden sadece biz olduğumuzda olduğundan daha zor oluyor?" diye fısıldadı ve hızlıca göz kırptım. Ağlamayacaktım, lanet olsun. Ağlamayacaktım!

"Hayır," dedi Ivy tekrar, Nina'nın gözlerini bulduğunda gözleri kararmıştı. "Hayır," dedi daha sert bir sesle ve Nina ona doğru eğildi, ona yardım etme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

"Ivy, tatlım, lütfen. Seni daha güçlü yapmama izin ver ki seni hareket ettirebilelim."

Bis bekledi, kanatları yarı açıktı, emin değildi ve Ivy'yi incitebilecek bir şey yapmak istemiyordu. Trent ise yüzünü buruşturuyordu. Oh, kanın onu stabilize etmeye yardımcı olacağından emindim, ama bu geriye doğru atılmış tafisi olmayan bir adım olacaktı, Nina'nın tüm o pahalı parfümü ve son moda kıyafetleriyle olduğu yere, Nina'nın artık Felix'in zihnine girmesine izin vermediğine dair güvencelerine rağmen Ivy'nin Nina'yı çekmeye çalıştığı yere geri dönecekti. Zeki kadın çoğu zaman kontrollü olamayacak kadar kontrollüydü.

"Hayır." Ivy'nin sesi daha güçlüydü. "Kan yok. Bu şekilde olmaz. İki kere ölmeyi tercih ederim."

"Ama, Ivy" diye itiraz etti Nina, Ivy Nina'nın kolunu aşağı çekmeye çalışıp parmak uçlarını öpünce sözünü kesti. Hayal kırıklığına uğrayan Nina, Ivy'nin üzerine diz çöktü. "Bu kadar zor olmak zorunda değil!" diye yalvardı, ama Ivy sadece sevgiyle gülümsedi, direndiği için, bir gün daha kazandığı için kendini iyi hissediyordu. "Bunu kendine neden yapıyorsun?"

Ivy Nina'nın sırtını sıvazlayıp onu teselli ederken arkamı döndüm. Ivy'nin gözünde yardıma ihtiyacı olan Nina'ydı.

"Bis. Git. Cerrahi ekibim bekliyor," dedi Trent ve gargoyle beceriksizce kayadan atladı. "Yüzey iblisleri bizi bulmadan önce buradan çıkmalıyız."

"Çok geç." Gözlerim çevredeki kayalara kayd, Nina ve Trent'in oluşturabileceği tehdidi değerlendirirken henüz kendilerini göstermemiş olmalarına sevindim.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Trent iç geçirdi ve arkamı kollamak için döndü. "Kilise için özür dilerim."

"Benim kilisem mi? Kilisenin nesi var?"

Jenks'in bulanık kanatları Trent'in neredeyse saydam olan saçlarında parlıyor, kızıl tozları toplayarak kıızıla boyanıyordu. "Peri sidikli vampirler burayı istila etmiş," diye neredeyse hırıliyordu. "Her yeri kokutuyorlar ve örümcek arayan peri kurtçukları gibi her şeyi eziyorlar. Bahçedeki sıraya atlayabileceğinizi düşündüler ve orada Piscary'yi kusturacak kadar insan gücüne sahipler - eğer vampir sidiğinin kokuşmuş irin yığını hala hayatta olsaydı."

Ivy kıkırdadı, kahkahası acı dolu bir sesle boğuldu ve Nina'nın gözleri tekrar karardı. Bis ona dokunmak için pençeli ayağını dikkatlice uzattı ve Bis ile Ivy sonsuzluktan göz kırptıklarında içimdeki sıkı düğüm nihayet gevşemeye başladı.

Nina bir an için Ivy'nin bulunduğu boşluğa doğru eğildi, sonra kalkıp kederli bir şekilde kayaya yaslandı. Nerede olduğunu anladığında ifadesi yavaşça değişti. Gerginlik onu sarmış, huzursuzluktan tehditkâr bir gölgeye dönüştürmüş, gökyüzünde kalan ışıkla kırmızıya boyanmıştı. Nina'yla ilk tanıştığımda canlı ve yeni şeyler için hevesli biriydi. Şimdi, başarısız bir efendinin çarpık ilgisi altında neredeyse bir yıl geçirdikten sonra, hala heyecan arıyordu, ama aynı zamanda seğiriyor ve öngörülemezdi - Ivy'ye gösterebileceğim herhangi bir ilgiyi kıskanması giderek şiddetleniyordu. Felix'in onu görmezden geldiğine bir an bile inanmadım, ama ne zaman bu konuyu açsam Ivy sinirleniyor, rahatsız edici gerçek yerine mutlu yalanını istiyordu.

Trent yumuşak bir sesle, "Ölümsüz ruhlar bulduğunuzu duymuşlar," dedi.

"Bu doğru değil!" diye bağırdım, ama o zaten biliyormuş gibi başını sallıyordu.
o.

"Öyle olsa bile, şehirdeki her ölümsüz vampir artık bunu yapabileceğine inanıyor," diye ekledi. "Özellikle de geçen Temmuz'da olanlardan sonra. Akıllarınca, bunu neden yapmadığınızı anlamıyorlar."

Kilisemde kamp kurmalarına şaşmamalı. "Beden öldüğünde bir ruhu zihne bağlayabileceğinizi sanmıyorum," dedim. "Bu yüzden ruhlar ilk ölümden sonra ayrılırlar." Yorgundum, ama gevşemeye cesaret edemiyordum ve herhangi bir taş şingirtısı, herhangi bir toz kayması için geriniyordum.

"Buna inanmak istemiyorlar." Trent dirseğimi kavradı. Karıncalanmalar oradan, diğer elinin beni kendisine yaklaştırmak için gittiği sırtımın küçük kısmına yayıldı. "Bir yolunu bulacağız. Tamamen beş parasız değilim, biliyorsun."

Ben istemeden yardım etmek için orada olması vicdanımı rahatlatmıştı ama bunu nasıl yapabildiğini bilmiyordum. Yasadışı olarak ürettiği genetik ilaçların ve vampirlerin hayatta kalmak için bağımlı olduğu ilacın gerçekliğini gözden düşürmek için neredeyse her şeyini kaybetmişti. Hem vampirlerin hem de elflerin benim yüzümden onun peşine düşmesi hiç hoşuma gitmemişti ve Al'a da aynı şeyi yaptığımı, canına tak edip gitmeden önce iblisi iflas ettirdiğimi fark ettiğimde başımı öne eğdim. Benim için en önemli kişileri aşağı çeken bir albatros gibiydim. Belki de Trent'i de aşağı çekmeden önce gitmeliydim.

Trent'in kolları bana sarılmıştı ama konuşamıyordum, onun temiz kokusunu içime çekmek ve bazen ondan tıraş losyonu gibi yükselen vahşi büyüünün fısıltısını hissetmek istemiyordum. Ama benim yüzümden neredeyse her şeyini kaybetmiş olmasının suçluluğu keskin ve ısrarcı bir dikendi.

"Seni hâlâ önemsiyor," dedi Trent ve kafam karışmış bir şekilde başımı kaldırdım. "Al, yani. O buradaydı, değil mi?"

Oh. Bu. Yüzümü buruşturarak Trent'in kollarında döndüm, Al'ın çizgisine bakarken onun tutuşunun hafıflediğini hissettim, benim umutsuzca çekmemle çizgisi yolundan sapmıştı. Al'ın kıskançlığı sevgiden değil, garip bir akrabalıktan ve belki biraz da kıskançlıktan kaynaklanıyordu. Ben sevdiğim kişiyi kaybetmemek için ibislere karşı durmuştum, Al da aynı sebepten dolayı bin yıl boyunca onların nefretinin gölgesinde çalışmış ve sonunda başarısız olmuştu. Acı çekiyordu. "Nasıl anlayabiliyorsun?"

Trent gülümseyerek bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sende 'hak eden birine bağırdım' bakışı var. Kendine gelecektir."

Suratımı ekşiterek başımı salladım ve ondan tamamen uzaklaştım. "Ben de bundan korkuyorum."

Bis geri sıçradı ve Jenks havalanarak kanatlı gargoyle'dan kaçtı, ta ki daha büyük uçan onu yakalayana kadar. "Ben sonuncu olacağım!" Jenks itiraz etti. "Rachel'la en son ben gidiyorum, seni aşırı büyümüş solucan!" Ve sonra gitmişti. Sadece ben, Nina ve Trent kalmıştık.

Tahtanın kayaya sürtünmesi gözlerimi bir yüzey iblisiyle buluşturdu; cılız gölgesi hâlâ kararmakta olan ufukta simsiyah yükseliyordu. *Ve yüzey iblisleri*, diye düşündüm, yeni bir koruma çemberi kurdum ve çok geç olup olmadığını merak ettim.

Arkamda bir taş şingirdadı. Trent yavaşça hareket ederek sırtını bana dayadı. *Evet, öyleydi.*

"Rachel?" Trent'in ley hattına çektiği çekimle hava karıncalandı.

"İşte," dedim, hızla hareket eden bir gölgeye küçük bir enerji patlaması fırlatarak. Kahretsin, burada onlardan iki tane vardı. Kalbim çarparak ilkinde döndüm. "*Detrudo!*" diye bağırdım ve geri dönerek çemberimin içine çarptı. Asası toprakta yatıyordu ve ben de ileri koşup onu aldım ve Trent'e doğru koşmaya başladım.

Daha büyük olan yüzey iblisi tıslayarak kayadan kayaya atladı, etrafımızda dolanırken uzaylı gibi görünüyordu. Nina bembeyaz kesilmişti, kayaya yaslanmıştı ve ben ona seslendim. Korkarak yaklaştı ama çok yavaş hareket ediyordu ve arkasında bir iblis sürünerek yaklaşıyordu.

"Nina! Yere yat!" Aralarına girmek için sıçrayarak bağırdım. Hiç düşünmeden ipi çektim, chi'mden elime gönderdim, sonunda parmak uçlarıma ulaşp asadan aşağı akana kadar gittikçe daha az yol alarak yoğunlaştı. "*Dilatate!*" Uçtan patladığında bağırdım, çubuk bir tüfek deliği gibi hareket ederek onu yüzeydeki iblise çarpan sonlu bir noktaya odakladı ve gök gürültülü bir salıverme ağrısıyla çarptı.

Nina düşerken çığlık attı, ışık patlaması yüzey iblislerinin kayalara ve çakıl taşlarına doğru takla attığını gösterdi. Şok yankılanarak

ve asa hissiz parmaklarımdan düştü. Titreyerek ona baktım ve bu şeyin neyden yapıldığını merak ettim.

Ve hala ... kambur bir gölge ayaklarını buldu, tekrar ilerlemeye başlarken pes etmedi, yere eğildi ve tısladı.

Şaşkınlıktan yavaşlayan Trent, yanıma gelmeden önce Nina'nın kalkmasına yardım etti. Çenesi sabitti ve harika görünüyordu, gözleri parlaktı ve ellerinde sihirli bir parıltı vardı. Onu olmak istediğı gibi görünce, çok iyi olduğı ve başkalarının ona zorla kabul ettirdiğı dikkatli iş adamı gibi değil, kalbimin kabardığını hissettim. Bunda benim de payım vardı ve istediğı kişi olma cesaretini bulduğı için onunla gurur duyuyordum. *Neden uzun sürmüyor?* Acı çekerek düşündüm.

"Birlikte mi?" Dedim ve Trend başını salladı, güçlerimizi bir araya getirmeye hevesliydi. Al'ın izlediğı korkusunu bastırdım. Trent'in burada olduğunu bilseydi onu öldürmeye çalışırdı.

Solgun Nina asayı aldı ve acemice tuttu. Elim Trent'inkini buldu ve onun enerjileri benimkilerle altın tonları gibi birbirine karışırken nefesim hızlandı. Yanık kehribarın pis kokusu hafifledi, çimenlerin, ağaçların ve tatlı şarabın temiz kokusu tarafından bastırıldı. Çenem yükseldi. Bu yanlış değildi. İblislerin ve elflerin yanlış olduğunu söylemesi umurumda değildi. *Bu yanlış değildi!*

Yüzey iblisi tısladı, yırtık pırtık giysileri yırtık pırtık bir aura gibi sallanıyordu. Kamburlaştı, atlamaya hazırlanıyordu ve Trent ile ben gücümüzü topladık.

"Şimdi!" Bağırđım, birleşen enerjilerimiz birbirine sarılırken heyecanlandım ve

İblise vurdu ve onu karanlığa geri yuvarladı. Trent'in gözleri parlıyordu, soluduğunda saçları neredeyse uçuşuyordu ve bu da içime bir parıltı dalgası getirdi. Tanrım, bu neredeyse adamla seks yapmaktan daha iyiydi.

Nina'nın çığlığı içimi buz gibi yaptı ve döndük. İkinci iblis onun üzerindeydi, asa onu boynundan uzak tutan tek şeydi. Hırlayarak, bükülmüş form asayı çekip almak için savaştı. Kalbim güm güm atıyordu. Elimi uzattım, yumruk yaparken parmak uçlarım ağrıyordu, ona vurmaktan korktuğum için büyümü kullanamıyordum. "Nina, çıkar onu üstünden!" diye bağırđım. "Bırak o aptal asayı alsın!"

Ama korktuğı için bırakamadı. Onun soluk soluğa nefesi havayı kesiyordu ve Trent arkamızdaki ilk yüzey iblislerini patlattığında sıçradım. Çene

elimi sıkarak ona doğru koştum, elimi uzattığımda elim iblisin içine batmış gibi hissediyordum.

Dokunduğumda ıglık attı ve tökezleyerek geri çekildim, k cımın üzerine düşerken onu kopardım.

Bu pek i e yaramadı, çünkü ya la çarpılmış şey ona geri döndü. "Oh Tanrım!" Nina bağırdı ve sonra her iki yüzey iblisi de onun üzerindeydi, Kan kokusu.

Orospu ocuğu! Onu  rtt klerinde k cımın üstüne yığılmış, dehşet ve panik içinde bakakaldım. Ivy'ye geri dönüp Nina'nın sonsuza dek öldüğünü söyleyemezdim.

"Trent!" "Trent!" diye bağırdım, ba ım ağrıyordu ve içime büyük miktarda "ever-after" ektim. Bu hemen şimdi sona erecekti.

"ekil! ekil!" diye gürledi Nina ve önce biri, sonra da diğer yüzey iblisi kırmızı renkli havada uçarak kayalarla kaplı gölgelere indiğinde ona doğru yarı yolda donakaldım.

Biri bana dokundu ve Trent'i gördüğümde enerjimi geri çekerek sarsıldım. "Trent. . . ." diye ba ladım, beni Nina'dan uzakla tırdığını fark ettiğimde kelimeler kifayetsiz kaldı.

Gözlerim ona kaydı ve ağzım kurudu. Artık sadece Nina olduğunu d  nm yordum.

Ayağa yuvarlandı, elleri hala asayı tutuyordu, bir top haline geldi ve yüzeydeki ibislere dişlerini göstererek hala d     n etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Gözleri Trent ve bana kaydı ve onun ruhunu boğan ikinci varlığı fark ettiğimde ürperdim. Bu Felix'ti. Ve her şey çok hızlı olmuştu.

Nina yumuşak, tela sız bir hareketle ayağa kalktı, ayaklarını dizlerinin etrafındaki eteği bağlamak için geni e yerleştirdi. Yeni karanlıkta ondan neredeyse gözle görülür bir karizmatik güç yayılıyordu. Siyah gözleri parlayarak esasını tehlikeli bir kavisle döndürdü ve açık bir tehditle toprağa çarpmasını sağladı.

Öfke kararlılığımı artırdı ve kendimi toparladım. Nina yalan söylemişti. Felix'ten ayrıldığını söyleyerek Ivy'ye düpedüz yalan söylemişti. Usta vampirin onun tehlikede olduğunu bilmesine imkân yoktu.

onu içinde hissetmemiş, duygularını dengelememiş, güneş ışığı ve aşkla ilgili düşüncelerini içine çekmemişti.

Karanlıktan bir yüzey iblisi tısladı.

Trent döndü, büyüü enerjilerimi çekiştirirken ayakkabıları kumları öğütüyordu. Küçük iblis ona doğru koşuyordu, Nina ona bağılıyor, onu kışkırtıyor, asayı bir kılıçmış gibi tekrar döndürüyordu.

Ancak ikinci, daha büyük yüzey iblisi birincisine çarptığı için ona asla ulaşamadı.

"Dikkat et!" İblisler toprakta yuvarlanırken, boğuşurken, tıslarken ve ulurken, kıyafetlerinin parçalarını pençelerken ve birbirlerinin gözlerini oyarken Trent'i geri çekerek bağırdım.

"Geri çekilin!" Trent, öfke dolu bir çılgılla daha büyük olan iblis nihayet ilkin defettiğinde, "Geri çekil!" dedi. Nina ile karanlık arasında duran uzun boylu yüzey iblisi ellerini gökyüzüne kaldırdı ve bir hak iddia edencesine uludu. Çılgılığı düz boşluklarda yankılandı ve iblisin bize bakmasına neden olacak şekilde söndü, nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyordu, ince elleri kenetlenmişti.

Trent'in parmakları benimkilerde sıkılaştı, çağrılmamış cazibesi derisinin hemen altında geziniyordu. Yüzey iblisi Nina'ya doğru dönerken, "Bekle," dedim. "Hayır, bekle!" Sessizlik, kayaların yumuşak tıkırtıları ve ölü otların fısıltısıyla bozulurken, çevredeki yüzey iblisleri geri çekilip bizi terk ederken talep ettim. "Sanırım diğerlerini uzaklaştırdı."

Uzun yüzey iblisi tiz bir iniltiyle Nina'nın önünde secdeye kapandı, homurdanıyor ve inliyordu, aurasının parçalanmış kalıntıları tozu dağıtıp desenler bırakıyordu. Nina/Felix geriye doğru çekilerek baktı.

"Ne yapıyor bu?" İblis yeni boşluğu kapatırken fısıldadım, yaşlılıktan ya da hastalıktan kararmış kolu, sanki ona dokunmak istiyormuş ama korkuyormuş gibi uzanıyordu.

Bis, ayaklarının dibinde bir maymun gibi kıvranan yüzey iblisiyle karşılaştığında irtifa kazanmak için kanat çırparak içeri daldı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve çıkardığı ses omurgamı buz gibi tırmaladı.

"Defol git, seni kokuşmuş şey," diye tehdit etti Nina, sesi daha düşük aralıklara düşüyordu. Nina'ydı, ama değildi ve Bis üzerime düştüğünde başladım.

Kuyruğunu sırtıma doladı ve denge için kolumun altına aldı. Onu dışarı atmaya cesaret edemezdi. Sanırım onunla zihinsel alanını paylaşmak şöyle dursun, ona dokunmaktan bile korkuyordu.

Ama yüzeydeki iblis yenilmiş bir köpek gibi sinmiş, ilerleyemiyor, geri çekilemiyor, Nina'ya ve gözünün altındaki çizikten damlayan kana bakıyordu. Daha önce hiç birine bu kadar yakın olmamıştım ve hayatım için savaşmamıştım. Sanki ona bir sisin içinden bakıyor gibiydim. Yüz hatları belirsizdi, ama zayıftı, sanki açlıktan ölmüş gibiydi. Kıyafetlerinin yırtık pırtık kalıntıları rengine dair hiçbir belirti vermiyordu ve kafamı çevirir çevirmez saçlarının uzun mu kısa mı olduğunu hatırlayamadım. Yine, orada olduğu ama olmadığı hissine kapıldım ve onu üzerinden çektiğimde nasıl hissettiğimi hatırlayarak ürperdim.

"Sana *git* dedim!" Nina/Felix bağırdı ve yüzey iblisi onun sallanan ayağına doğru geri kaçtı. Etek giyen hiçbir kadının yapmayacağı şekilde ayaklarını açarak, Nina asayı tozun içine çarpması için arkasından fırlattı.

Çemberim çoktan yok olmuştu ama bunun bir önemi yoktu. Yüzeydeki iblisler gitmişti, hatta kenar mahallelerdeki bile. Rahatlamış bir şekilde nefes verdim. Ama başka bir yanımla öfkeyle kaynıyordu. Felix Nina'yı çok kolay ele geçirmişti. Kadın *üç ay* boyunca Ivy'ye yalan söylemişti. En kötüsü de, sanırım Ivy'nin bunu biliyor olmasıydı.

"Seni burada çürümeye terk etmeliyim," dedim Felix'le konuşurken, ama bunu yaparsam, acı çekecek olan Nina olacaktı.

Nina kaskatı kesildi, dudağı küçük sivri köpek dişlerini gösterecek şekilde kıvrıldı. Dişlerini ölene kadar uzatamayacaktı, ki bu da -eğer istediğim gibi olursa- yarın olacaktı.

Ayakları endişeyle omzumu sıkarken Bis, "Rachel," diye fısıldadı. Trent de gitmek istiyordu ama ben gidemezdim. Henüz değil. O piç kurusu Ivy'yi aptal yerine koyuyordu.

"Nina'dan uzak dur," dedim Trent'in elini sıkıp bir adım daha yaklaşarak.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi Nina, aptalca bir şekilde gerçekten Felix olduğu gerçeğini saklamaya çalışarak, ama takım elbiseli genç kadınlar tedirginlikle kollarını aşağı çekmezler.

"Bunu hemen şimdi yapmak zorunda mıyız?" Trent gözlerini kararan gölgelere dikerek konuştu.

"Evet," dedim, bir adım daha yaklaşarak. "Felix, Nina'dan çık. Çık ve bir daha geri gelme. Hemen şimdi, yoksa Ivy'ye söylerim."

Kadın dişlerini gösterdi, koyu renk gözleri daha da karardı. "Ivy mi? O önemli değil!"

"Belki senin için değil," dedim adrenalinin etkisiyle titreyerek. "Ama Ivy öğrenirse Nina'dan vazgeçebilir."

"Benim için sorun değil." Nina'nın gözleri kısıldı ve son ışıpta kadının çoktan ölmüş gibi görünmesine neden oldu.

"Ben de," dedim, Felix'ten nefret etsem de Ivy için üzülüyordum. "Ama eğer bunu yaparsa, Nina seni temelli kovacak cesareti kendinde bulacaktır."

Yanımdaki Trent anladığını belirten bir ses çıkardı. Nina'nın yüz ifadesi gerçeği duyunca bir hırıltıya dönüştü.

"Aşk böyle komik bir şey," diye ekledim.

Nina'nın ifadesi karardı, öfkesi kabardı, ta ki dünyayı onun gözlerinden gören canavar kadar çirkinleşene kadar, Ivy'nin sevgisine sanki onunmuş gibi sarıldı. Çenemi kaldırdım ve kararlılığımı görünce aniden onu terk etti.

Nina sendeledi ve ipleri kopmuş bir kukla gibi yere yığıldı. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak yere yığıldı, bitkin ve Felix'in kan sistemine çektiği hormonların etkisindeydi. Yüzüne dokundu, kan karşısında şok olmuştu ve kalbim Ivy için kırılmak üzereydi. Tanrım, usta vampirlerden nefret ediyordum.

O gitmiş olabilirdi ama içinden geçen şeytani niyetin parıltısı beni titretti.

Geri dönecekti.

Bölüm 4

Balmumu kaplı fincandan gelen kahve kokusu mide bulandırıcı derecede tanıdıktı ve halı kaplı koridora çektiğim sandalyeye otururken onu kayıtsızca tuttum. Yüzeydeki yağ benzeri parlaklık floresan ışıklarına yansıyor ve elimdeki titremeyi gösteriyordu. Ivy ameliyattan çıktıktan sonra birkaç saat uyumayı başarmıştım ve Trent'in ameliyat odalarındaki yataklar rahat olsa da, uykulamaktan fazlasını yapamayacak kadar endişeliydim. Ayrıca, antiseptik ve paslanmaz çelik kokusu beni uyandırmaya devam ediyordu. Nina tam Ivy'nin odasına düşmüştü. Hâlâ oradaydı, sırrını öğrendiğim için duyduğu suçluluk onu fark edilir derecede pasif ve uysal yapıyordu. Bunca zamandır Ivy'ye yalan söylüyor olması beni kızdırıyordu ama sanırım Ivy bunu biliyordu, iyi ya da kalıcı hiçbir şeyi hak etmediğine dair inancı ağzını kapalı, gözlerini kör tutuyordu. Bis ve Jenks'in daha iyi olduklarını umuyordum, ikisi de işgalcileri dışarı çıkarmaya çalışmak için kiliseye dönmüşlerdi. Nefesim sert bir sesle kesildi ve Trent'in yaşam alanının bulunduğu üçüncü kattan yankılanan sesleri dinledim. Trent'in ikinci katını neyin kapladığını hep merak etmiştim. Artık biliyordum. İyi donanımlı iki hastane süiti zemin kat ile üçüncü kat arasına sıkışmıştı.

Üçüncü kattaydı ama ameliyat alt katta, laboratuvarlarına daha yakındı.

Ellerim titreyerek kahveyi yudumladım. Hiç tadı yoktu. Ivy'yi kontrol etmek için gelmiştim. Fildişi çarşafların arasında temiz ve dezenfekte edilmiş bir şekilde uyuyordu. Kızgın kırmızı dikiş çizgileri ve turuncu antiseptik lekeleri pamuklu bir geceliğin arkasına gizlenmişti, ama kendimi kaybedip rahatlamak için ağlamadan önce onları görmüştüm. Şimdi sadece uyuşmuş hissediyordum.

Yine de Trent'in görünmeyen merdivendeki ayak seslerini duyunca içimde bir şeyler kıvılcımlandı ve Jonathan'ın sesi Trent'inkine melodik bir şekilde karıştığında daha dik oturdum. Jonathan'ı sevmezdim ama Trent'in iki numaralı danışmanının melekleri ağlatacak bir sesi olduğuna bahse girmeye hazırdım.

İkisi köşeyi dönerken gülümsemeyi başardım. Trent, elleri ceplerinde bir *GQ* modeli gibi her zamanki gibi kendinden emin görünüyordu, yorgun mutsuzluğumu görünce gülümsemesi duraksadı. Saçları her zamanki gibi tozdan arınmıştı ve sinekkaydı tıraş olmuştu. Duş almak için zaman ayırmıştım ama birkaç hafta önce burada bıraktığım kot pantolonum ve temiz kazağımla kendimi pejmürde hissediyordum. Jonathan'ın onaylamaz bir tavırla burnunu kırıştırması bana yardımcı olmamıştı ve ben de tüm saçlarımın arkada toplandığından emin olmak için kontrol ettim, kıvrıcık kızıl tılsım yerine bir bant lastiğiyle ehlileştirilmişti.

Trent'e karşı uyuşturucu kaçakçılığı ve yasadışı genetik araştırma iddiaları ortaya atıldığından beri çok şey değişmişti. Onu takım elbise ve ceket içinde görmeyeli yıllar olmuştu; iş toplantıları neredeyse sıfıra inmiş ve araştırma kampüsü kapatılmıştı. İyi tarafından bakarsak, daha rahattı, kuru bir espri yapmaya daha yatkındı, toplantı odasından çok ozon ya da ahır gibi kokuyordu. Kendi başına daha çok şey yapıyor, güvenlik için bana giderek daha az ihtiyaç duyuyordu.

Odak noktam bulanıklaştı ve Trent'le alışveriş merkezine gitmenin, kötü bir filme ve akşam yemeğine yetişmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederken kahvem derinliklerine baktım. Belki de sormalıydım.

Trent ve Jonathan arasındaki tek taraflı konuşma açıkça sona eriyordu ve ilerlemeleri durmuştu. Trent meramını anlatırken zarifçe eliyle işaret etti ve ben de ayağa kalkıp duvara yaslanarak beklemeye başladım. Quen ve kızlar onu meşgul ederken bile yalnızlık çektiğini biliyordum. Artan ölüm tehditlerini ve gelir kaybını göz ardı ederseniz, yüksek sosyetedan düşmek onun ve ailesi için iyi olmuştu. Yine de trenler hala çalışıyordu ve çiftliklerde hala yiyecek yetiştiriliyordu. Yoksul değildi. Henüz. Ellasbeth kızların ve onlar aracılığıyla Trent'in kontrolünü ele geçirmek için hâlâ bunun üzerinde çalışıyordu.

Böyle bir şey olmayacak, diye yemin ettim ama dördünün iyi bir gününde, kızların mutlu bir şekilde oynadıklarına ve Trent ile Ellasbeth'in birleşik olmasa da sevgi dolu ebeveynler olduklarına şahit olduktan sonra, içimden sorgulayıcı bir suçluluk duygusu geçti. Quen de Trent'le benim ilişkimizi Trent'in büyü çalışmalarını ilerletme konusundaki yeni meşguliyetine bağlı bir aşama olarak görüyor gibiydi. Bu can sıkıcıydı ama Trent ne zaman Ellasbeth ve kızlardan bahsetse, kaçınılmaz olanı neden ertelediğimi merak ediyordum.

"Teşekkür ederim Jon," dedi Trent sonunda, uzun boylu, neredeyse cılız adamın omzuna dokunarak minnettar bir gülümseme verdi. "Bu benim günümü yüz kat daha kolaylaştırdı."

Kısa bir baş sallama ve bana kuru bir bakışla yetinen Jonathan döndü ve geldikleri yoldan geri gitti. Kızların adamı sevdiğini biliyordum ama ben de onu en az onun beni sevdiği kadar seviyordum. Bu da hiç hoşlanmadığım anlamına geliyordu.

"Jonathan griye mi dönüyor?" Trent aramızda kalan birkaç adımı kapatırken sordum.

"Fark etmedim. Ama son zamanlarda bu kadar kısa kesmesinin nedeni bu olabilir." Trent önümde durdu, endişe yüz hatlarını kırıştırıyordu. "Üst katta uyuyabilirdin. Uyudun, değil mi?"

"Birkaç saat." Ivy'nin kapısının önünden geçerek koridorda ilerlememizi işaret ettiğinde ben de onun yanına geçtim. "Ben boş oda seven bir kız değilim."

"İçinde bulunacağın boş oda olmazdı," dedi, adımlarımızı eşleştirdi ve bana yandan sarıldı. "Hayat kötü kahve içmek için çok kısa," dedi ve fincanımı elimden alıp salondaki masanın üzerine koydu. "Ivy nasıl?"

"Tamam, senin sayende," dedim, bu konuda konuşmak istemiyordum. Kolum ona dolandı ve başım omzuna düştü. Trent bizi durdurdu ve ben de onu kendime çekerek başımı göğsüne yasladım. Tıraş losyonunun hafif kokusu sadece bir ipucuydu, yeterliydi ve çenem sonunda rahatlamaya başladı. Şelalesinin sesini alt katta, büyük odanın arkasında duyabiliyordum ve gözlerim kapandı.

Hayatını ve zaten zayıf olan itibarını riske atmış olsa bile, bana yardım etmeye gelmesinin verdiği rahatlama neredeyse acı veriyordu. Bir şey olmamıştı.

İçindeki pişmanlık kırıntısını ve yaklaşan kalp ağrısını bastırdım çünkü o benim hayatımla mükemmel bir uyum içinde olsa da ben onunla uyum içinde değildim.

Trent hayatı boyunca halkını yok olmanın eşiğinden döndürmek için uğraşmıştı. Yol belirlenmişti. Bunun için isteyerek fedakârlık yapmıştı ve yine yapacaktı. Çirkin gerçek şuydu ki, yapması gereken şeyi başarmasına yardım edemezdim, sadece engel olabilirdim. Jonathan'ın benden hoşlanmamasının ve Quen'in, azalan servetine ve odun gibi yığılan davalara rağmen Trent'in şimdiye kadar yaşadığı en mutlu an olduğunu kabul etmesine rağmen onaylamamasının nedeni buydu. Trent'in tek derdi görevdi ve ben onu aşağı çekiyordum.

"İyi misin?" diye sordu, başımı eğdim ve sarılmayı kısa bir öpücüğe dönüştürdüm.

"Evet." Başımı tekrar eğdim, sadece bu süre için bile olsa onu yanımda hissetmeye ihtiyaç duyuyordum. "Onu o çirkin beyaz yatakta bırakmak hoşuma gitmiyor."

"Her şey yoluna girecek." Sesi içime doğru gürledi.

Taşınmak istemedim. Asla. "Eğer yapsaydı ne yapardım bilmiyorum-"

Söyleyemedim bile ve gözyaşlarım dökülürken gözlerim ısındı.

Kavrayışı güçlendi ve kendimi pısırik gibi hissederek ona göz kırptım. "Ama o yapmadı," dedi kararlı bir şekilde, gözlerinde anlayış vardı. "Sen iyi bir şey yaptın. Onu yakın tehlikeden kurtardın ve daha da önemlisi, ona geleceğini onurlu ve huzurlu bir şekilde karşılayabileceği bir yer verdin. Eğer ölmüş olsaydı, bunu dünyada en çok sevdiği kişiyle birlikte yapmış olacaktı. Hiç kimse bundan daha fazlasını isteyemez, krallar bile."

Nasıl bu kadar net anlayabiliyordu? "Sen böyle söyleyince ..." Gözyaşlarımı geri çektim ve gözlerimi silmek için onu bıraktım. "Özür dilerim," dedim aslında olmayan hüznü bir kahkaha atarak. "Yeterince uyuyamadım. Nasıl yapıyorsun bilmiyorum, böyle şafak vakti kalkıyorsun. Bu çılgınlık."

Beni tekrar harekete geçirdi ve koridora doğru ilerledi. "Kahve iyi gelir. Personel dinlenme odasını buldun mu? Mini bir mutfak var. Dondurulmuş waffle" diye ikna etti.

Maggie'nin bizim için yaptığı ev yapımı yemekleri hatırladım. Paylaştığımız ilk yemek olmuştu. "Tabii, teşekkürler." Eli elimde oyalandı.

Başımı tekrar omzuna koydum, onu içime çektim ve gücünden faydalandım. Keşke her şey farklı olsaydı. Ivy iyileşecekti ama Trent'in onun hayatını kurtarmış olması politik duruşuna yardımcı olmayacaktı. Onu hayatta tutmak daha da zor olacaktı. Cormel para değil, ruhunu istiyordu.

Ivy'nin kapısının tıkırtısı beni kendime getirdi ve Nina bitkin ve buruşuk bir halde dışarı çıktığında tereddüt ettik - Ivy ile birlikte Guam'dan geriye kalan beş günlük sırt çantalı bir maceradan döndükleri günden daha kötüydü.

"Kahve?" diye homurdandı bitkin kadın, saçları hâlâ tozdan matlaşmış ve buruşuk, endişeli yüzüne tutam tutam sarkıyordu. Yüzey iblislerinin ona attığı çizik kızarmış ve şişmişti, muhtemelen olduğundan daha kötü görünüyordu.

"Ve waffle." Trent bize katılması için eliyle işaret etti. "Bu taraftan."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, yırtık naylon çoraplarının içinde ayaklarını sürüyerek ilerlerken. Duş almaya bile vakit bulamamıştı ve üzerinde hâlâ daha önce giydiği kıyafetler vardı. Yanık kehribarın belli belirsiz kokusu şimdi bile burnunda tütüyordu. Kıyafetleri tozdan tek renkli turuncuya dönmüştü ve suçluluk duygusuyla başını öne eğmişti. Bu benim için sorun değildi.

Koridora açılan, biraz steril de olsa konforlu dinlenme odasını bulduğumuzda Trent, "Burayı sağlık personeli için hazır tutuyoruz," diyordu. "Üst kat yerine burada yemeyi tercih ettiğinizi varsayıyorum?"

Temiz tezgâhlara, ev gibi masalara ve vazolardaki taze çiçeklere bakarken başımı salladım. Tavanda üçü karanlık, biri Ivy'nin hayati değerlerini gösteren dört monitör asılıydı. Bir duvarın tamamı, bir güverteyi ve bir bahçeyi gösteren tavandan tabana video ekranlarından biriyle kaplanmıştı ve küçük konfor için minnettar olarak bir masaya çöktüm.

Nina karşımdaki sandalyeye oturdu, biraz daha zarafet ve temkinli bir bakışla rahatladı. Lavaboda nöbetçi doktor ve hemşirenin kirli tabakları vardı. Onları daha sonra bulaşık makinesine koyacaktım.

Sadece tost bile olsa bir erkeğin yemek yapmasını seyretmeye bayılıyordum ve Trent buzdolabının üstündeki küçük dondurucudan waffle çıkarırken bitkin bir halde başımı kollarımın masanın üzerinde oluşturduğu beşiğe yasladım. "Eğer istersen

Yukarı gel, onları sıfırdan yapabilirim," dedi kapı emme sesiyle kapanırken. "Kızlar Quen'le birlikte ahırdalar. Onları evin dışında meşgul etmenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Frozen iyidir." Kutuyu yırtıp açarken gülümsedim ve tost makinesi yere düşerken başımı masaya vurdum. Kızları severdim, ama özellikle Lucy yorulacak kadar meraklı biriydi.

"Dondurucudan çıkan bir kutudan bir şey yiyebileceğimi hiç düşünmezdim," dedi Trent, sesi düşünceli bir şekilde, "ama kızlar *artık* her şeyi istiyor ve açıkçası bunlar hiç de fena değil."

Nefesim masadan bayatlamış olarak geri geliyordu. Sanki yine buzdolabına girmiş gibiydi ve tezgahın üzerine tereyağı ve soğuk akçaagaç şurubu koyarken merakla başımı kaldırdım. Nina sandalyede uyuyakalmıştı, başı arkaya düşmüştü ve nefesi düzleşmişti.

Ivy'ye söylemeyeceğimi söylemişim, ama Felix'in Nina'ya sanki kendi otuz bir lezzet dükkanıymış gibi daldığı gerçeğini görmezden gelemezdim. Yaşadığı yalandan dolayı öfkem yavaş ve sürekli bir yanmaydı. Ivy ona *yardım* etmeye çalışıyordu, lanet olsun. Ivy onu *seviyordu*. Ve Nina denemiyordu bile.

Duvarlarda boğuk bir gümbürtü yankılandı ve Nina homurdanarak uyandı. Bir an için donup kaldık. Nina'nın yüz ifadesiyle içimde bir endişe belirdi. Korkmuştu. Ivy için değil, kendisi için korkuyordu. *Ne yaptın sen, kurnaz küçük vampir?*

Gözlerim Ivy'nin monitörüne gitti: nabız yükselmişti. Panik düşüncelerime yayıldı ve ayağa kalktım.

"Rachel?" Nina titredi.

Korku beni çarptı ve kaçtım.

"Jonathan!" Trent bağırdı ama ben çoktan Ivy'nin kapısının önünde durmuştum. Kalbim küt küt atarak kapıyı açtım. Korku kabardı, asitli ve felç ediciydi. Ivy yatakta beyazlar içinde bir adamla boğuşuyordu.

Çenemi sıkarak sessizce kolundan tuttum ve onu kadının üzerinden fırlattım. Maskesi kurtuldu ve kolları ve bacakları çarpık bir şekilde alçak dolaplara çarptı. Ivy'nin yüzü acıyla buruşmuştu. Ortasını tutup yataktan ve yoldan kayarken gözleri benimkilerle buluştu.

Adamın omuz hizasındaki siyah saçları takım elbisesinin beyazına karşı güçlü bir şekilde göze çarpıyordu ve genç yüzündeki sinirli ifade beni sinirlendirdi. "Seni kim içeri aldı?" Dedim ve ayağa kalkarken sıırttı.

Yaşayan vampir hızıyla kapıya doğru bir hamle yaptı. Ona doğru atıldım, onu dönüp yakalayabileceği kadar uzun süre tutmamaya dikkat ettim. Ivy'yle dövüşmeyeli yıllar olmuştu ama zor kazanılan dersler daha da zor ölür. Ayağım dizinin arkasına çarpmak için dışarı fırladı. Yere düştü, avuçlarını yere koyarak kendini yakaladığında sinirlendi. Saçlarını gözlerinden savurarak başını salladı, gözlerinde incinmişlik ifadesi vardı.

Hızlı ve sert bir şekilde üzerime geldi. Engel oldum, kolumdaki ani acı, ikinci darbesiyle uyuştığında yok oldu. Geri çekildim, yataktan yan çubuğu çektim ve bir sonraki darbesine çarptım. Acı içinde tısladı ve tereddüt ettiği anda çubukla birlikte döndüm. Şakağının tam ortasına isabet etti ve geriye doğru savruldu. Elini başına götürüp sendelerken kalbim küt küt atıyordu. Hâlâ büyüm vardı ve o gözlerindeki yıldızları silkelediğinde, ipi kendime doğru çektim.

"Ivy!" Nina açık kapıdan çığlık attı.

"Hayır!" Bağırdım, saldırgan onun yerine kıza atladığında uzandım.

Trent karanlık bir bulanıklıktı ve Nina'yı koridora çekip tehlikeden uzaklaştırıyordu. "*Celieano!*" diye bağırdı, elini uzattı ve ley hattında bir düşüş hissettim. Basit bir daireydi ve Ivy'nin saldırganı tam içine girmişti. Sendeleyerek odaya geri döndü, burnu kırılmış ve kanıyordu, kan ve gözyaşları arasında göremiyordu.

Yatak demirini düşürdüm. Ellerimi yumruk yaptım, ivme kazanmak için döndüm ve ayağımı açıkta kalan ortasına gönderdim. Nefesi kesildi ve yere düşüp gömme dolabın içine kaydı.

Nefes nefese Trent'e baktım. Vampiri canlı ele geçirmeliydik, yoksa onu kimin gönderdiğini asla öğrenemeyecektik.

Vampir ise ayaklarının üzerinde durmaya çalışıyordu.

"*Detrudo!*" Avuçlarımdan bir enerji tomarı geçirerek haykırdım. Bu onu yatağa geri savurdu ve Trent'i tökezleyerek duvara çarptı. Ivy titreyerek ve solgun bir şekilde ayağa kalktı. Avucundaki iğneyi gören vampirin gözleri büyüdü.

"Doğru," dedi ve hiçbir uyarıda bulunmadan Trent'e doğru hamle yaptı, son anda bir tavşan yumruğu savurdu. Vampir ayağını Trent'in ayağının arkasına takıp çekince Trent kaçmak için yana kaydı ve düştü. Trent yere düştü, ayağa kalkarken bile sessizdi.

Yine de hasar verilmişti ve vampir salona ve özgürlüğüne doğru atladı.

"Yakalayın onu!" Yatağın yanından hızla geçerken bağırdım. Trent üç adım daha hızlıydı. İpin aniden çekilmesiyle nefesim kesildi. Trent kısa bir süre durdu ve ben ona doğru koştum.

"Yere yat!" diye bağırdı ve beni itti.

Birbirimize dolanarak koridorun zeminine düştük. Trent'in dirseği karnıma çarptı, hatta omzum düşüşün çoğunu aldı. Kıpırdanarak onu itmeye çalıştım ama o beni daha sıkı kavradı. Nedenini, ısı çalan bir güç dalgası üzerimize çarptığında anladım ve burnumdaki buz gibi karıncalanarak geri çekildim. Bu Jonathan'dı ve Trent ancak şimdi üzerimden kaydı.

Bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve saçlarımı gözlerimden savurdum. Vampir ya acıdan ya da soğuktan bir topun içinde sıkılmıştı. Jonathan'ın aurası onun üzerinde küçük elektrik dalgaları gibi dans ediyordu. Jonathan saldırgan bir kamburda duruyordu, tılsım hâlâ sert parmaklarından damlıyordu.

Boktan bir tost, yine yaptı yapacağını. Başka türlü görünmesine rağmen vampirin hayatta olduğundan emindim; Jonathan insanlardan bilgi almaktan gereğinden fazla zevk alıyordu. Ivy'nin nerede olduğu hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı, ama teyit etmek iyi olurdu.

"Tanrım, Ivy!" Nina haykırdı ve yanmış amber ve vampir tütsüsü dalgası içinde yanımdan geçti.

Dizlerimi birleştirdim ve ağzımı sildim. "Teşekkürler Jonathan," dedim ve Trent'in eline uzandım. Beni yukarı çekti ve kısa bir baş dönmesi dalgasına karşı dengemi koruyarak ayağa kalktım. Felix aktif olarak Nina'da olmayabilirdi, ama bu kadar yetenekli bir usta dikkat çekmeden, fark edilmeden dünyayı ele geçirebilirdi. Her şeyin canı cehenneme. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Nina Ivy'nin hayatı için bir tehditti. Ivy'nin daha fazla rol yapmasına izin veremezdim.

Jonathan gözlerini yerde kıvranan vampirden kaldırdı ve gömleğini çekiştirerek düzeltti. "Neden Sa'han ne zaman seninle olsa,

biri onu öldürmeye çalışırsa?"

"Trent'i öldürmeye çalışmıyordu, Ivy'yi öldürmeye çalışıyordu." Ivy. Ivy'nin odasına döndüğümde öfkem kabardı. Sinirlenerek içeri girdim. Nina oradaydı, Ivy'yi yatağa yatırmaya çalışırken ağlıyordu.

"Ben iyiyim. Nina, ben iyiyim!" Ivy sallanan sandalyeye doğru kayarken itiraz etti. O iyi değildi. Yatağa gitmek çok zor olduğu için orada oturmuştu.

Titreyerek Nina'nın omzunu tuttum ve onu döndürerek Ivy'den uzaklaştırdım. "Ondan uzak dur!" Nina yatağa sırt üstü düşerken bağırdım, şaşkınlığı kara gözlü bir nefrete dönüşmüştü.

"Rachel, hayır!" Ivy itiraz etti ama iki vampirin de gözlerinin simsiyah olduğunu umursamadan elini üzerimden ittim.

"Bu onun hatası!" Nina'yı işaret ederken ellerim titreyerek haykırdım. "Onu içeri o aldı!"

"Ben yapmadım!"

Pek inandırıcı bir yalancı değildi, özellikle de kapıya yaklaşmak ve benden uzaklaşmak için yatağa doğru kaydığında. "Cormel nerede olduğumuzu başka nasıl bilebilir ki?" diye sordum ve Trent onun omuzlarını tuttu. Onu hareketsiz tutmak için miydi yoksa onu tokatlamamı engellemek için miydi, bilmiyordum.

"Ben Cormel'e yardım etmem!" Nina gözlerini kaçırarak itiraz etti. "Kız kardeşime nerede olduğumu bile söylemedim!"

Ama Felix düşündüğüm kadar iyiye, onun orada olduğunu asla bilemezdi. Sonsuza dek orada değildim.

Ivy'nin eli kolumda soğuktu, parmakları karıncalı bir yol çiziyordu. "Yapmak zorunda değilsin," dedim usulca ve Nina'nın yüzü kül gibi oldu. "Söyle ona. Ivy'ye söyle, yoksa ben söyleyeceğim."

"I . . . I" diye kekeledi Nina, tek başına durmak için Trent'ten uzaklaşarak. Yalanın içinde yakalanmak istiyordu. Bunun sona ermesini istiyordu. Masum olabilirdi ama ben ona güvenmiyordum.

"Rachel. . ." Ivy'nin sesinde kalp ağrısı vardı. Bu beni kızdırdı. Ivy onun temiz olmadığını biliyordu.

"Ona Felix'in içeri girmesine nasıl izin verdiğini anlat," dedim ve Nina başını eğdi, güzelliği korkuyla gölgelenmişti. "O sessiz kaldığı sürece

Güneşı görsün ve birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlasın."

Başını kaldırdı. "Kes şunu!" diye itiraz etti ama yeterince öfkeli değildi.

"Yeterince kontrol sahibi değilsin," dedim, onu kışkırtırken ruh halini dikkatle ölçerek. "Bunu senin için yapıyordu! Ivy onun elinden kurtulmana yardım etmek için hayatını, her şeyini riske atıyor ve sen onun arkasından iş çeviriyorsun, temizmişsin gibi davranıyorsun ama aslında emmek için kendi kolunda çizgiler kesen pis bir vampir bebekten başka bir şey değilsin!"

Nina kaskatı kesildi. "Bu ne cüret!" diye bağırdı, gözleri kararmıştı.

Aramıza mesafe koymak için geriye doğru sallandım. "Bu ne cüret?" Yankıladım. "Eğer şu anda içinde olmasaydı, boğazıma yapışmış olurdun. Kendi başına yeterli kontrole sahip değilsin - içine attığı tüm güçle değil. Küçük kız ne kadar zor olduğu hakkında sızlanıyor. Onu mu yoksa onu mu sevdiğine karar vermeli ve seçimini yapmalısın. Açıkçası, sen umurunda değilsin ama Ivy'yi tekrar o çamura sürüklemene izin vermeyeceğim. O artık senin içinde, değil mi? Değil mi!"

Nina'nın gözleri büyüdü ama korktuğu ben değildim. Nina şiddetli bir spazmla titrerken Trent akıllıca geri çekildi. Sertçe yutkundum, titremesi durduğunda gerildim. Koridorda insanların endişeyle fısıldaştıklarını duyabiliyordum ve içeri girmemeleri için dua ettim.

Nina üç saniye boyunca kıpırdamadı, başı eğik ve elleri kenetlenmişti. Yavaşça, sanki derisine yerleşiyormuş gibi, kendinden emin bir duruşa ve soğuk bir ifadeye büründü. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, o artık Nina değildi. Hiç öyle olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Arkamda, Ivy kalbi kırılmış bir şekilde inledi.

"Başımın belası olmaya başladın," dedi Nina, ama ses aynı olsa da temposu farklıydı. Bu Felix'ti: sinsî, ruhsuz, politik olarak güçlü ve yine de Cormel'in vasisi. Cincinnati'nin efendi vampirinin, yaşlılık ve delilik onun son parçasını da alıp güneşe doğru yürüyene kadar ona göz kulak olması gerekiyordu. Artık yakın görünüyordu. Nina da onunla gidecekti. Başka bir yol göremiyordum ve kalbim Ivy için acıyordu. Ona yardım etmeyi çok istemişti, Nina'yı kurtararak kendi kurtuluşunu görmüştü. En çok acı veren de buydu.

Sadece kendimi kurtarmak için saygı göstererek geri çekildim. Tek istediğim buydu: Ivy'nin görmesini ve böylece kendini daha fazla kör etmemesini. "Ivy'yi buradan çıkar. Felix'le yalnız konuşmak istiyorum," dedim ve Trent ona yardım ederken Ivy itiraz etti. Onlar geçerken Nina bakışlarını Ivy'ye kaydırды ve ben kaskatı kesildim.

"Kapıyı açık bırak," dedim usulca ve Nina homurdandı, sesi hem küçümseyici hem de erkeksi çıkmıştı. Felix'in korktuğumu bilip bilmemesi umurumda değildi. Korkuyordum ve o kapının kapanmasını istemiyordum. Doktorları duyabiliyordum ve Ivy için endişem azaldı. O iyi olacaktı. Ancak ben . . .

Daha sağlam bir duruş bulan Nina, modaya uygun, kirli ceketinin kollarını sanki bir iş takımıymış gibi çekiştirdi. Felix naylon çorabındaki deliğı ve neredeyse yalınayak ve pis olduğunu fark edince kaşlarını çattı ve yumuşak bir *tsk-tsk* sesi çıkardı.

"Cormel'e ruhları ölümsüzlere nasıl bağlayacağım üzerinde çalıştığımı ve geri çekilmesini söyle," dedim, keşke o yatak çubuğı kolayca ulaşabileceğim bir yerde olsaydı.

"Ben senin ulağın değilim." Yine başını sallayarak Ivy'nin çizelgesine bakıyordu. "Biz çok kırılmanız." Başını kaldırdı ve içimden soğuk bir yıkama geçti, gözleri büyüdü. "Ve yine de mümkün olması gerekenin çok ötesinde hayata tutunuyoruz."

Bir nefes aldım ve tuttum. "Eğer Ivy ölürse, istediğın şeyi sana asla vermeyeceğim. Bunu Cormel'e de söyleyebilirsin."

Nina seğırdi ve ben Nina'nın kontrolü yeniden kazanmaya çalışıp çalışmadığını merak ettim. "Eğer istediğimizi elde edemezsek, Ivy ölür. Eğer yine istediğimizi alamazsak, sen ölürsün. Bize istediğimizi verirsen herkes yaşar. Neden tereddüt ediyorsun?"

Tekrar seğırdi, dizleri neredeyse bükölüyordu. Beklenmedik ve neredeyse acı veren bir umut içime işledi. *Nina mı?* Ivy Nina'dan asla vazgeçmemişti. Belki ben de vazgeçmemeliydim.

"Bu imkânsız," dedim merakla. "Bu yapılamaz."

Nina bir elini şifonyerin üzerine koydu, başı acıyla eğildi ve nabzım hızlandı. "Bu işte iyisin," dedi Felix onun içinden. "İmkânsızı başarmak. Körü körüne. Yaşayanlar çok kör. Neden bununla savaşıyorsun? Onu sevmen güneşin kendisi gibi yakıyor. Her şeye sahip olabilirsin ama yine de ondan korkuyor musun?"

Nefesim hızla geldi ve tuttum. Felix Ivy hakkında konuşuyordu. Evet, Ivy'yi seviyordum ama ona arzuladığı, hak ettiği şeyi veremiyordum. Bir kez denediğimde neredeyse ölüyordum. *Ama hayır dememin nedeni bu değildi.* "Korkmuyorum," dedim, kahverenginin son kırıntıları bile gözlerinin mutlak karanlığının ardında kaybolduğunda kararlılığım sarsıldı. Hava puslanmış gibiydi ve tenim ondan çektiği feromonlar yüzünden karıncalandı, sofistike ve yaşayan vampir yeteneklerinin çok ötesindeydi.

"Sevmekten korkuyorsun," dedi şifonyerden geriye doğru iterek ve saçlarını gözlerinden savurarak. Felix kontrolü yeniden ele alıyordu ve içimden bir şüphe ipliği geçti. "Ivy hâlâ seni bekliyor. Nina bunu biliyor. Seni en çok Ivy'nin sevdiğini biliyor. *Bu yüzden ben kazanacağım.*"

"Birini sevmekten korkmuyorum," diye fısıldadım ama içimdeki acı onun haklı olabileceğini söylüyordu. Ivy'ye hayır demiştim, beni neredeyse öldüreceği için değil, evet diyerek kendi hayallerimi, kendi benliğimi kaybedeceğimden korktuğum için. *Trent'le kalırsam onları da kaybedecek miydim?*

Nina gülmeye başlayınca "Kapa çeneni," diye fısıldadım. "Kapa çeneni dedim!" Bağırdım ve onun neşeli kahkahası histerik bir sese büründü, ardından mutlu bir *mmm* sesine dönüştü. Çenem sıkıştı. Öfkemden besleniyor olması, bundan zevk alıyor olması umurumda değildi. Birini sevmekten korkmuyordum. Korkmuyordum! Kisten'i sevmiştim. *Ve o ölmüştü.*

"Nina çok zayıf," dedi, baştan çıkarma hareketiyle Nina'nın boynunda sürekli lekeli bir parmak gezdirerek. "Onun aşkı beni yenecek kadar güçlü değil. Beni yalnız bırak."

"Belki de," dedim çenemi kaldırarak. "Ama Ivy'ninki her ikisi için de yeterince güçlü."

Nina'nın gözleri benimkilere kayd, ifadesi aniden bomboşlaştı.

Onu görünce kararlılığımın güçlendiğini hissettim. *Ivy. Her zaman Ivy ile ilgiliydi.* "Nina," dedim aniden. "Onu seviyorsun. Seni hak etmediğini düşünmesine izin verme! Onun sana ihtiyacı var Nina, senin ona olduğundan daha fazla! Onun bana olduğundan daha fazla. Bunu biliyorsun!"

"Seni aptal küçük kaltak" Nina aniden bocalayarak boğuk bir sesle konuştu. Sertleşti, sendeleyerek geri çekildi. "Hayır. Sen benimsin. Sen benimsin!" Nina ağladı, gözleri kocaman olurken bir eli uzandı. Ondan sessiz bir çılgılık geldi,

Nefes nefese kaldığında ağzı açık kaldı ve sonra gözleri başının arkasına yuvarlandı. Gevşerken onu yakalamak için öne atıldım, ani ağırlığı neredeyse ikimizi de aşağı indiriyordu.

"Trent!" En azından düşüşümüzü durdurmayı başarak bağırdım. Belki de Ivy haklıydı. Başka hiçbir şey Nina'ya güç veremezken aşk Nina'ya güç vermişti.

"Aman Tanrım!" Nina hıçkırarak ağladı, sesi yüksekti ve yatağın yanında yere yığılırken paniklemişti. "Biri yardım etsin. . . bana. Biri *bana yardım* etsin!"

"Tuttum seni Nina," dedim, Trent kayarak içeri girerken kollarımı panik içindeki kadına doladım. Kapının hemen dışında olmalıydı ve kulak misafiri olduğu şey yüzünden yüzüm alev alev yanıyordu. "Ivy seninle çok gurur duyacak."

Trent kalkmamıza yardım etmek için uzandı. "Ivy iyi. Ne oldu?"

Ayağım burkulmuştu ve onu altımdan çıkardım. Trent onu kaldırmama yardım ederken, "Nina onu dışarı attı," dedim, onunla gerçekten gurur duyarak. Ona pısırik diyebilirdim ama yaptığı şey inanılmazdı. "Upsy-daisy. Aferin kızıma!"

Feryadı aniden kesildi ve Trent'in elleri, kafasını kaldırıp yüzünde bir hırıltıyla uzaklaştı. "Senden nefret ediyorum!" diye bağırarak benden uzaklaştı. "Senden nefret ediyorum! Sen hiçbir şey bilmiyorsun! Beni rahat bırak! Ivy benim. Senden nefret ediyorum!"

Evet, Felix gitmişti. Artık tek başınaydı ve kontrolden çıkmıştı. "Dikkat et!"

Trent uyardı ve bana doğru savrulduğunda dans ederek geri çekildim. parmakları pençeye dönüştü. Ama bu sadece Nina'ydı ve kolunun altına girerek kollarını iki yanına sıkıştırdım ve bana vurmak için başını geriye attığında başımı eğdim. Ivy kapıdaydı, gözlerinde sevgi ve gurur vardı, doktorlardan birinin kollarına yığılmıştı. Ona el salladım ama henüz içeri girmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Nina'yı bana dönük tutmaya çalışarak, "Bu daha iyi," diye yatıştırdım. Felix'in beyninde çalıştırdığı hormonlar kötü bir uyuşturucu yolculuğu gibi çalışıyordu. Daha önce onu sakin ve kontrol altında tutuyordu ve şimdi yalnızdı, havuzun derin ucuna can simidi olmadan atılmıştı. "Yavaş nefes al. Sakin ol. Ivy hemen yan tarafta," diye yalan söyledim.

"Bırakın beni!" Dönmeye başladı, gevşedi ve sonra çılgınca tekmeledi. "Senden *nefret ediyorum*! Ivy nerede? Onu benden uzak tutamazsın! Onu öldüreceğim!"

Seni! İkinizi de öldüreceğim!"

"Aman Tanrım." Trent, Nina'nın sallanan ayağının ulaşamayacağı bir yere doğru sarsılırken Ivy'ye baktı. Ivy'den gözyaşları döküldü ve bir elini ağzına götürdü. "Bu normal mi?"

Ivy başını salladı, hâlâ sessiz bir tanıktı. Bunu daha önce de görmüştüm. Aslında daha kötülerini de görmüştüm. "Nefes al Nina," dedim, başımı yan masadaki ilaçları işaret edecek şekilde sallayarak. "Kimse sana saldırmıyor."

"Ivy!" Nina öfkелendi, sesi çığdı.

Nina mücadele etmeyi bırakıp hıçkırmaya başlayınca, "Her şey yoluna girecek," diye yatıştırdım. "Ivy seni seviyor. Sana ihtiyacı var. Artık bana ihtiyacı yok. Sizi ayrı tutmayacağım. O dinleniyor. Bir dakika içinde onu görebilirsin." Yüzüm alev alev yanıyordu. Trent ne kadarını duymuştu? Hepsini mi?

Kapıda Ivy gözlerini kapattı, canı acıyordu. Onu dik tutan doktor sonunda gitmesi için çabalamayı bıraktı ve profesyonel kadın Trent'in bir şırınga hazırlamasını sempatiyle izledi. Doktor kolunu tutarken Nina'ya daha da sıkı sarıldım. Damarları köstebek izleri gibi ortaya çıkıyordu ve Nina gözyaşlarının arasından Trent'in iğneyi dirseğinin iç kısmına doğru yönlendirmesini izledi. Kontrolden çıkmış vampirlere göre bu hiç de fena değildi. Suçluluk duygusu onu yumuşatmıştı.

Burnunu çekerek, "Kalmasına izin vermek istememiştim. Buna sahip olduğumu sanmıştım. Ivy'yi hiçbir şey için incitmezdim. Ow! Onu seviyorum. Bana ne verdin?"

Harcadığım adrenalin ve uykusuzluk beni titretiyordu. Trent boş şırıngayı atmak için sessizce geri çekilirken, "Biliyorum," dedim. "Şimdi her şey yoluna girecek. Derin bir nefes al. Uzanmak ister misin?"

Cevap vermedi, ilaç onu çoktan etkilemişti. Ama yastığa bakıyordu, bu yüzden onu aşağı indirdim, ayaklarını bir çocuk gibi yukarı çektim ve üzerine bir battaniye çektim. Gözleri çoktan kapanmıştı, Ivy'nin yastığına sarıldı, tıbbi olarak indüklenen bir uykuya dalarken hızlı nefes alıyordu.

Ivy yavaşça ve acı içinde doktorun yardımıyla içeri girdi. Trent rahat sandalyeyi yatağın yanına taşıırken endişeyle Nina'nın yanında durdum. Ivy yere çöktüğünde kimse bir şey söylemedi ve ben de elimi omzuna koydum. Doktor onu tekrar düzgün bir yatağa yatırmak için telaşlanırken ben ona bir

Karanlık bir bakış attı ve sonunda profesyonel bir hışımla kapıyı arkasında açık bırakarak çıktı.

"Vay canına," dedi Trent ve ben uzun, yavaş bir nefes aldım. "Burada boyumdan büyük işlere kalkıştım."

"Artık iyi olacak," diye fısıldadı Ivy ve Ivy uzun parmaklarını Nina'nın kırık tırnaklı, kırmızı toz bulaşmış mükemmelliğinde dolaştırırken Nina inledi. "Her şey yoluna girecek. Zor kısmı geride kaldı." Gözyaşları döküldü ve Nina'nın elinin üstünü öptü. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Zor kısmı bitti mi? O kadar emin değildim.

Korkmuş vampir ve sonsuzluk kokuyordu ve boynum karıncalanmaya başlamıştı. *Birini sevmekten korkmuyorum, değil mi?* Arkamı döndüm ve Trent dirseğimi yakaladı.

"Rachel, vampir virüsünü öldürebilirim ama kafası iyi olan birini nasıl tedavi edeceğimi bilmiyorum."

"Ivy iyileşir iyileşmez gidiyoruz," dedim, endişesine pek de cevap vermeden. "Burası güvenli değil."

Ivy başıyla onayladı ve şimdilik iyi olduklarına karar vererek koridora çıktım. Artık hiçbir yerin güvenli olduğunu düşünmüyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum ve yorgunlukla karışık bir hayal kırıklığı yükseliyor, beni boğuyordu.

Kapalı kapıdan dönen Trent düşünceli bir şekilde elini çenesinde gezdirdi. Koridorda ilerlemeye başladığımızda usulca, "Etrafa bir sorayım," dedi. "Bakalım bana kimin iyilik borcu var."

Ama artık kimsenin Trent Kalamack'a iyilik borcu yoktu. Yine benim hatam sayılır.

Suçluluk duygum yoğunlaştı ve bunu hisseden Trent kolunu benimkine dolayarak hızımızı yavaşlattı. "Rachel, sen sevmekten korkmazsın. Seni sinirlendirmek için aklına gelen her şeyi söylüyordu."

Hay aksi. Utanç içinde adımlarımı hızlandırarak mutfığa ve umarım kahve içmeye dönmeye çalıştım. "Sanırım bu Felix'i bir süre için son görüşümüz olacak," dedim zoraki bir neşeyle, umutsuzca konuyu değiştirmeye çalışarak.

Yanımdaki Trent kabullenmiş bir şekilde iç çekti. "Umarım öyledir. Ama gerçekten Rachel, ne şansımız var ki? Bir gecede iki kez."

Adımlarım yavaşladı ve Ivy ile Nina'ya dönerken koridorda yanımdan geçen doktora başımla selam verdim. "Şansım hiç yaver gitmedi," diye itiraf ettim. "Ama şimdi daha iyi hissediyorum. Nina onu kovdu. Felix ne kadar uzun süre küserse, tekrar denediğinde o kadar kararlı olacaktır." Çünkü tekrar deneyecekti.

Ama ne kadar zayıf olursa olsun, yine de umuttu ve mutfağı bulduğumuzda kalbim Ivy için acıyordu. Yorgun bir şekilde sandalyeme geri çöktüm, yeni yanan monitöre bir göz attıktan sonra odağımın bulanıklaşmasına ve başımın masaya çarpmasına izin verdim.

Trent içini çekti ve ben de onun tost makinesinden soğuk waffle'ları çıkardığını duydum. "Daha önce hiç böyle bir şey gördün mü? Yüzey iblisleriyle?"

"Yani şu diğerleriyle savaştı mı?" Başımı kaldırdım. "Sadece beni tek başlarına yemek istediklerinde."

"Ama yaptığı şey bu değildi." Trent waffle'lara bakarken dudakları büküldü. "Bunlar berbat. Sana sıfırdan yapacağım."

"Aç değilim," dedim ve gözleri kısılmış bir halde onları atmaktan vazgeçti.

"Kahve?" diye sordu, ben de o üzgün bakışını kaybetmesi için başımı salladım. Koridordaki adamların sesiyle bir fincana uzanması duraksadı, ama bu sadece Quen'in ek güvenlik kurmasıydı. Hafif bir gülümseme dudaklarımı bükte. Ortak odalara gizlice giren beyaz giysili bir vampirin Trent'in güvenlik şefini telaşlandırdığını hayal ediyorum. Tanrıya şükür Jonathan oradaydı.

Gözlerimi kııptım. *Tanrı'ya şükür Jonathan orada mıydı? Bunu düşüneceğim hiç aklıma gelmezdi.*

Trent masaya üç dolu kupa koydu ve ben de en yakındakini kendime çektim, sanki bir şeyin parçasıymışım gibi hissettiğim için içimde bir çarpıntı oldu -Trent Quen'in bize katılmasını bekliyordu ve Quen bizimle dalga geçiyormuş gibi davransa da ben sohbetin doğal bir parçasıydım.

"Bana en tuhaf gelen şey, Nina'yı savunan iblisin otuz saniye önce Nina'nın suratını çiğnemeye çalışan iblisle aynı kişi olması," dedi Trent, kahvesini tutup buharını içine çekerken bakışları odaklanmamıştı. "Bir an kahvaltı yaparken, bir an sonra tanrı oluveriyor."

Parmağımla bardağa vurduğum, tırnağımın altındaki kırmızı tozdan hoşlanmamıştım. "Sanırım hiç usta bir vampir görmemiş olsaydım ben de biraz sürünürdüm."

daha önce."

"Doğru." Trent başını salladı. "Ama geri kalanı umursamıyor gibiydi."

"Bunu sen de mi fark ettin?" Zengin sıcaklıktan irkilerek bir yudum aldım ama düşüncelerim Ivy'deydi. İyileşecekti ama onunla birlikte o soğuk zeminde oturmanın, ölürlen elini tutmanın paniği derimin altına işlemişti. Tanrı'ya şükreliyordum ki, onun arzularına uymak ve bir ölümsüz olarak dirilmeden önce onu tekrar öldürmek gibi bir seçim yapmak zorunda kalmamıştım.

Düşüncelerimden habersiz ya da daha büyük olasılıkla farkında olup dikkatimi dağıtmaya çalışan Trent, "Daha önce hiç silahlı bir yüzey iblisi görmemiştim. Taşlar dışında."

"Bulдум," dedim kupamı kendi etrafında döndürerek. "Newt bir zaman ve mekân ayarlama lanetinde işaretleyici olarak bir yüzey iblisi kullandı. Bir kılıcı vardı. Hangisi olduğunu ve ne kadar yaşadığını bu şekilde biliyor."

Kisten, diye düşündüm, iç çekerek. Kisten ilk ölümünden birkaç dakika sonra iki kez ölmüştü. Ben de oradaydım ama neyse ki böyle bir seçim yapmak zorunda kalmamıştım.

Kisten'in elini tutmuştum ve o mutlu bir şekilde ölmüş, bana Tanrı'nın ruhunu onun için sakladığını söylemişti. *Kes şunu Rachel*, diye düşündüm sefilce, Kisten'in gülen gülümsemesini hatırlayınca bir damla gözyaşını taşmadan önce sildim. Tanrım! Duygularım allak bullak olmuştu. Kisten'i sevmiştim. Birini korkmadan sevebilirdim. Felix yanıliyordu.

Trent'in gözleri kısılmıştı ve kıpırdandı. "Kalibrasyon laneti mi?" diye sordu, aklımı başka bir şeye vermemi umutsuzca istiyordu.

Hafifçe gülümseyerek uzandım ve elini sıktım. "Bana başka zaman sor," dedim, tüm varlığını üç kalp atışı süresinde yaşayan yüzey iblislerinin acısını hatırlayarak. Yüzey iblislerinin hayaletlerden başka bir şey olmadığını düşünmeye başlamıştım; yaşayan, nefes alan hayaletlerdi ve tıpkı ölümsüzler gibi yaşayanları arzuluyorlardı ama bir bilincin verdiği zincirler olmadan. Büyü olmadan bir şey beş bin yıl nasıl hayatta kalabilirdi?

Rahatladığı her halinden belli olan Trent sandalyesini benimkine yaklaştırdı. "Sence aynısı mı? Newt'inkiyle yani?"

Yorgun bir şekilde başımı salladım. "Newt'in kılıcı vardı. Bu ise bir asa kullanıyordu." Felix de bir asa kullanıyordu. Belki de yüzey iblisi onu bu yüzden seviyordu.

Ama soru hâlâ geçerliydi: Neden bir seksenlik dönüş yapmış ve yalvaran bir aşk köpeğine dönüşmüştü? "Biliyor musun, sanki yüzeydeki iblis Felix'i zaten tanıyormuş gibiydi," dedim yavaşça. "Ve ilk başta onu tanımadı."

Durdum, başımı kaldırdığımda kalbim küt küt atıyordu. Başlangıçtaki sonsuzlukta Felix yoktu. Nina'ydı. Yüzey iblisi Nina'nın önünde değil, Felix'in önünde diz çökmüştü. Sanki onu tanıyormuş gibi. Ölümsüzler asla öbür dünyaya gitmedikleri için bu gerçekten zor olurdu.

Dudaklarımı aralayarak Trent'e baktım, aklıma yeni bir fikir geldi. "Sanırım vampir ruhlarının öldüklerinde nereye gittiklerini biliyorum," diye fısıldadım, Trent'in yüzünün benimki gibi bembeyaz olduğunu görünce.

"Sonsuza dek," dedik hep bir ağızdan.

Bölüm 5

Sana *yardım* etmeye *çalışıyorum*," dedim, kilisenin karşısına park etmiş Trent'in arabasında otururken telefonu kulağıma dayamıştım. "Ama kiliseme girmem gerekiyor ve senin de Ivy'yi vurmanı istiyorum. Ruhlarınızı buldum, geri çekilin!" *Sakin, soğukkanlı, rahat.* Ayin yardımcı olmadı. Eve döndüğümde kilisemin vampirlerle dolu olduğunu görmek saf ve basit bir tacizdi. Benim de ödümü koparmıştı ama muhtemelen Cormel'in niyeti de buydu.

"Bunun üzerinde çalışmak için bir yıldan fazla zamanın vardı." Cormel'in New York aksanı, normalde büyüleyici bulduğum bir aksan olmasına rağmen, düzleşmişti. "Bugün, sadece seni tehdit ettiğimde, uygulanabilir bir planın olduğuna inanmamı bekliyorsun. Öylece?" Gergin bir şekilde, Trent acı dolu bir ses çıkarana kadar camın sıyrıklarını karıştırdım. Spor arabasının renkli camlarının ardında kilisem, ağaçlarda tuvalet kâğıtları ve vitraylara bulaşmış domatesler olduğunu umduğum şeylerle bütün gece bir Kükürt partisine ev sahipliği yapmış gibi görünüyordu.

Bis ulaşılması zor bir saçakta topak topak bir gölgeydi ve iyi olduğunu umuyordum. "Yaşayan ölümler ne sıklıkla öbür dünyaya giderler?" Ben sordum, o da

yumuşak bir anlaşmayla gürledi. "Sen beni Ivy'yle birlikte oraya kadar takip etmeseydin *ben* bile yüzey iblisleriyle vampirler arasındaki bağlantıyı anlayamazdım. Nina'nın Felix'in bilincini kaybetmiş halde ortaya çıkması tetikleyici oldu."

Cormel sessizdi, muhtemelen Felix'in neden aniden öfkeli ve dengesiz hale geldiğini kabul etmek istemiyordu - Nina tarafından kulağının üstüne atıldığı için çılgına dönmüştü - ve içinde yankılanan bu şüpheyile, son kartımı masaya koydum, titriyordum ve aramızda otuz mil ve muhtemelen iki kat toprak olduğu için mutluydum.

"Cormel," dedim usulca. "Bunu uydurmuyorum. Yüzey iblisleri insanları savunmaz, onları paramparça eder. O yüzey iblisi Felix'in ruhuydu. Nina'da gizlenen Felix'in bilincini tanıdı. Bunu yapabilirim, sadece zamana ihtiyacım var."

"Felix Nina'nın aklına girmedi. Bana söz verdi. Tekrar çalışıyor. Toplumun üretken bir üyesi."

"Ciddi misin?" Tiksintiyle dizlerimi ön panele dayamak için çöktüm, sonra Trent boğazını temizleyince dizlerimi indirdim. "Bak. Onu yakalamak için tılsımları hazırlamak ve sonra da Felix'e yapıştırmak için zamana ihtiyacım var. Eğer işe yararsa, hepimiz normale dönebiliriz. Olmazsa, olana kadar üzerinde oynarım ama Ivy'yi korurken hiçbir şey yapamam. İstedığınızı yapıyorum ama onu öldürürseniz her şey biter."

Trent'e baktım, parmakları endişeyle yavaşça vuruyordu, hepsi benim ve Ivy için değildi. Yaşayan ölümlere bir ruh vermenin vampirlerin aradığı etkiyi yaratmayabileceğini düşünüyordu. Açıkçası umurumda değildi. Sadece Ivy ve beni rahat bırakmalarını istiyordum.

"İzninizle," dedi Cormel. "Hemen geliyorum."

"Cormel?" Aradım ama gitmişti. Hat hâlâ aktifti ve Cormel'in bekletme tuşundaki mutlu, hafif zil seslerinin tadını çıkarabilelim diye telefonumu hoparlöre aldım. *Ne saçmalık.*

Sinirlenerek telefonu ön konsola koydum ve parmaklarımı çözdüm. Birisi çan kulesinden bana bakıyordu ve gözlerimiz karşılaştıkça geri çekildi. Nina ve Ivy'nin hâlâ Trent'lerde olmalarına sevinmişim. Ivy bir tamirci geldiğinde yeterince zor zamanlar geçirmişti. Bu istilayı görmek içgüdülerini kırılma noktasına kadar sarsabilirdi.

Omuz çantamı kucağıma çekerken Trent'e "Benimle beklediğin için teşekkür ederim," dedim. Her zamanki gibi tozluydu, kokuyordu ve artık içinde pek bir şey yoktu.

"Seni bırakıp gidecek değildim. Gitmeden önce biraz vampir dişi kırmak istiyorum." Gülümsemesi büyüleyici bir hal aldı. "Bu benim politik yönetim kurulu odası karışıklığımdan çok daha tatmin edici."

"İşin o noktaya gelmemesini umuyorum." Endişeyle parmaklarımdaki gerginliği sildim. Elbette onları bir tılsımla uzaklaştırabilirdim ama Jenks ve

Belle oradaydı.

Dulcimers kesildi ve ben telefona koştum. "Bir saat," dedi Cormel sıkıca.

"Bir saat!" Onu hoparlörden çıkarma zahmetine katlanmadan haykırdım. "Bay Cormel, yüzey iblislerinin ortaya çıkması için gün batımına kadar beklemem gerekiyor! Ivy'yi suikastçılarınıza karşı korumak zorunda kalırsam bu konuda daha fazla ilerleyemem, ilerlemeyeceğim de."

Kalbim küt küt atıyordu, Trent ve ben nefesimizi tutarak bekledik.

"Ivy gün doğumuna kadar güvende," dedi Cormel. "Bir refakatçi bırakıyorum."

"Şaperon yok," diye karşı çıktım. Belki bu çok şey istemektir ama en son isteyeceğim şey köşede pusuya yatmış, havayı seksi feromonlar ve imalarla dolduran şehvetli bir vampirdi.

"O zaman gece yarısına kadar vaktin var." Cormel sessizce itiraz etmemi bekledi ama ben çenemi kapalı tutunca telefonu kapatarak konuşmayı sonlandırdı. Gece yarısı. Gerçek bir ilerleme göstermek için gece yarısına kadar vaktim vardı, yoksa her şey yeniden başlayacaktı.

Nefes vererek aramayı sonlandırdım. Trent anahtarları kontaktan çıkardı; buradan sonra yürüyebilirdik. "Sence refakatçi ve ekstra zamanla gitmeli miydin?"

"Hayır."

"Ben de öyle. İyi ki teslim süresinin altında iyi çalışıyorum." Suratım ekşiyerek kapıya doğru uzandım. Gitmelerini sağlamak biraz zor olacaktı ama Cormel'in sözüyle nüfuzum vardı.

"Çok hızlıydı," dedi Trent ve başımı kaldırdım.

Kilisenin çift kapısı çarparak açıldığında ve zayıf bedenler sendeleyerek arabalarına ve minibüslerine doğru ilerlerken şaşkınlıkla dışarı çıktım. Çok kalabalıklardı ve Jenks'in iyi olduğunu umuyordum. Bu sabahki telefon konuşmamız pek güven telkin etmemişti.

Trent, yavaşça düşünerek zarif hareketlerle dışarı çıktı, biberonlara nasıl ruh konulacağını anlatan kitabı kolunun altına sıkıştırmıştı. Bu bir elf tılsımıydı, yani teoride bununla fazla sorun yaşamamalıydım.

Bir suçluluk duygusu beni ele geçirdi ve kiliseye dönüp baktım - o kitap dışında her yere.

Kapılar gümbürdedi ve motorlar çalıştı. Komşularım seğiren perdelerin arkasından beni izliyordu. Dağınık hallerinden ve bağcıkız ayakkabılarından ziyaret ilerimin suikastçı olmadıkları belliydi ama yine de birini  ld rebilirlerdi ve şehri Cormel yönettiğine göre ne bir soruşturma ne de bir ihbar olurdu. Ivy bir uyarı ya da daha kötüsü olabilirdi.

"Hey!" diye bağırdım, yatak tüyleri kötü durumda olan bir kadın son arabaya doğru ilerlerken. "O *benim paltom!*"

Kadın sokağın ortasında durdu, kırmızı ceketimi çıkardı ve yorgun bir kayıtsızlıkla yere bıraktı. Diğerleri şikayet ediyor ve acele etmesini istiyorlardı ve kadın arabanın kapısını açmaya zahmet etmeden arka camdan içeri daldı. Araba gürültülü bir lastik gıcirtısıyla hızlandı.

Trent'in kapısını çarparak ceketime doğru yürüdüm. Vampir kokuyordu, daha da kötüsü parfümü yoğun  am kokuyordu. Haftalarca havalandırmam, belki de temizleyiciye göndermem gerekecekti. Vampir tütsüsü deriye, sa ımdaki yanık amberden daha kötü yapışıyordu.

Trent yanımda durdu, bir eli cebinde, diğeri kitabı tutuyordu. "Sanırım sadece bu partiden k r ettim," dedi gözlerini kısarak  an kulesine bakarak ve ben de ona kuru bir bakış attım. Ama şöminenin bacasından tanıdık bir peri tozu parıltısı çıkınca ruh halim dramatik bir şekilde düzeldi.

"Rache!" Jenks önümüzde toz yüklü bir şekilde dururken bağırdı, parıltıları hızlanarak ilerlemeye devam ediyordu ve hapşırmama neden oldu. "Tink ördekleri çok sever, onları nasıl gönderdin?"

Ceketimi  l  bir fare gibi tuttum. "Cormel bize gece yarısına kadar süre verdi."

Trent ve ben açık  n kapıya doğru ilerlerken Jenks geriye doğru uçtu. "Sonra ne olacak?"

Adımlarım yavaşladı. "Ivy'yi öldürme konusunda ciddileşiyor."

"D n ciddi değil miydi?" Jenks, Trent'in omzuna çıkarken "D n ciddi değildi," dedi ama zamanımızın kısıtlı olduğu belliydi. Trent ve ben sığ adımları atarken midem sıkıştı ve kapıdan yayılan kokuyla irkildim.

"Güzel." Nefesimi tutarak içeri girdim. "Ne yapmışlar? Seks partisi mi?"

Ben kapıyı açmaya çalışırken Jenks'in kanatlarının vınlaması arttı. "Onun gibi bir şey. Ama kimse ölmedi. Hey, onları senin eşyalarından uzak tutmaya çalıştım. Özür dilerim. Güneş doğduktan sonra sadece Belle ve ben vardık ve savaşlarımızı seçmek zorundaydık."

"Bunun için endişelenme. Bu senin hatan değil." İbadethanenin hemen içinde durdum, boş kaseleri, lekeli bardakları, ezilmiş bira kutularını ve cips poşetlerini incelerken dudaklarım aralandı. Mobilyalar yeniden düzenlenmişti ve birisi televizyonun üzerine, muhtemelen o sırada birisinin yüzüne bıyık ve sakal çizmişti. Kisten'in bilardo masasının üzerinde bir soğutucu vardı ve plastiğin eni boyunca uzanan uzun çatlaktan damlayan su nedeniyle masanın altında koyu bir leke yayılmıştı. Bu, lisedeki erkek arkadaşımın annemin çalıştığını bildiği için mezuniyet partisi için evimi gönüllü olarak tuttuğu zamandan daha kötüydü.

"Belle iyi mi?" Trent kederli bir ses çıkarırken ben de "Belle iyi mi?" diye sordum. "Jumoke ve Izzy?"

Masayı yeniden keçeletirebilirdim ama bunu asla yapamayacağımı biliyordum. Hayatımın geri kalanında Kisten'in hatırasındaki o lekeye bakmak zorunda kalacaktım.

"İyiler." Jenks kulağımın dibinde durdu, üzerinden mavimsi turuncu bir toz süzülüyordu. "Jumoke ve Izzyanna bahçede kaldılar ama Belle benimleydi. O olmadan mutfağı kurtaramazdım. O peri bambaşka bir şey."

Hafif bir gülümseme beni buldu ve tekrar düşünmeye başladım. Berbat bir dağınıklıktı ama bu Jenks ve Belle'in daha derin bir saygı seviyesine ulaştıkları anlamına geliyorsa neredeyse umurumda değildi. Elimi bilardo masasının tamponunun pürüzsüz yüzeyinde gezdirirken Jenks, "Odan için üzgünüm," dedi. "Mutfağını kurtarmamı tercih edeceğini düşündüm ve ah, yatağı gerçekten istediler."

Aman Tanrım. Yatağım. "Bunun için endişelenme. Mutfağı kurtardın mı?" Yorgun argın koridora çıktım. Ödeyeceğini bilsem temizlik faturasını Cormel'e gönderirdim.

Elbette, banyolar darmadağındı. Sanırım Hollows'taki her vampir benim duşumu kullanmıştır. Muhtemelen banyomdan geriye kalanları

sabun uzakta. Yine de yatak odam kadar kötü değildi.

"Gerçekten üzgünüm, Rache," dedi Jenks, ben vitray pencereyi açmak için acele ederken burnumu kırıstırarak içeri bakarken. Henüz bununla uğraşamazdım ve Trent koridorun karşısına geçerek Ivy'nin penceresinin de açık olduğundan emin oldu. Birisi dolabımı karıştırmıştı ve giysilerim her yerdeydi. Parfümlerim de devrilmişti, çoğu boştu. Açık çekmecelerimden daha fazla kıyafet döküldü ve ben çıldırmaya başladım. Görünüşe bakılırsa birden fazla kişi yatağında seks yapmıştı. Yatak başlığında kötü çizikler vardı ve ayaklığın üst kısmı, sanki biri tutkunun sancıları içinde tekmelemiş gibi kırılmıştı.

"Ah, Rachel," diye nefes aldı Trent, sözleri omzumda sıcak bir nokta oluşturdu. "Bu tamamen yersizdi. Çok özür dilerim."

Öfkeyle mutfağa döndüm. "Cormel'in üzüleceğinin yarısı kadar bile değil."

Yanında Rex olmadan küçük görünen Belle, mutfağın eşliğinde duruyordu. Yere yığılmıştı, beş santimlik yayına yaslanırken yorgun olduğu her halinden belliydi. "Rachel." Peltek, hırıltılı sesi de her zamanki zarafetinden yoksundu. "Ivy iyi mi?"

Lanet olsun Cormel, eğer senin adamların kedime zarar verdiyse ... "Evet," dedim, yine çirkinliğin içinde bir damla iyilik bularak. "Kız kardeşin ve erkek kardeşlerin onu güvende tutuyor."

Jenks'in kanatları kısa bir an için kesildi. "Kutsal peri sidiği, gerçekten mi?"

Trent başını salladı, bir elini sırtıma koyup beni neredeyse el değmemiş mutfağa doğru iterken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Güvenliğimin çoğunun gitmesine izin verdim ve Quen'in ısrarıyla bahçelerimde yaşayan klanla bir anlaşmaya vardım. Bana perilerin daha iyi olacağı söylendi."

İçeri girdiğimizde Belle, "Pek olası değil," diye araya girdi.

"Ama göze batmamalarını ve iyi davranışlarını takdir ediyorum," diye ekledi ve Jenks kaşlarını çatı.

Omuzlarım yavaşça gevşedi. Kilisenin geri kalanındaki felaketten sonra, dün lavaboda bıraktığım bulaşıklar cennet gibi görünüyordu, her ne kadar

her şey peri tozuyla kaplıydı. Da-a-amn, Jenks onları dışarıda tutmak için kanatlarını çıplak damarlarına kadar çalıştırmış olmalı.

Ortakı ada tezgâhının yanında durup raftan sarkan yazım malzemelerime, ince bir parıltı tabakasına sahip ikiz ocaklara ve iç duvara yaslanmış devasa antika çiftlik masasına bakarken, "Siz en iyisisiniz," dedim perişan bir halde. Ivy'nin son araştırması her zamanki özenli dağınıklığı içindeydi ve dün kahvaltıda yediğim kurabiye paketine dokunulmamış görünüyordu. "Onları buradan uzak tuttuğuna inanamıyorum." Neredeyse ağlayacaktım ve Jenks'in kanatları utanç verici bir kırmızıya dönuştü.

Trent kitabını yumuşak bir gümbürtüyle ortakı tezgâhın üzerine bıraktı. İnce bir peri tozu bulutu yükseldi ve yok oldu. "Kilisenin geri kalanı da önu kadar kötü mü?" diye sordu ben tek pencereyi açarken. *Tanrıya şükür Al'ın krizaliti hâlâ burada.* Kilise, içinde yaşayan vampirlerden çok daha kötü kokuyordu. Herkesin girebildiğı bir parti olmuştu. Kilisenin kutsallığı üç ay önce Newt tarafından bozulmuştu. Eski haline getirmeliydim ama pahalıydı ve sigorta ikinci kez bunu karşılamazdı. Taşınmak daha ucuzdu. *Taşınmam, burası benim evim.*

"Bahçedeki hasarı henüz incelemedim," dedi Belle, tezgahın üzerinde durmak için ince bir çizgi çizerek. "Onları mutfaktan uzak tuttuk ama bu çok zor bir işti."

Hayal ederek başımı salladım. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Borcumu asla ödeyemem."

Jenks memnun görünüyordu ama Belle kaşlarını çatmış, suratını asmıştı. "Eğer benim yönetimimde bir uçuş olsaydı, tüm kiliseye dokunulmazdı."

"Yakıp kül ederlerdi," dedim, gözlerim tavanda. "Neyi kurtaracağımı sen seçtin." Bu gece uyumak zor olacaktı, ama yine de muhtemelen uyuma şansım olmayacaktı. Yatağımlı düşündüğümde yüzüm buruştu. İmkânı yok. Yeni bir tane alıyordum.

Trent, "Kahve yaparsan her şeyi kontrol ederim," diye teklif etti ve ben de başımı salladım. Cinsiyetçi davranmıyordu, sadece belki düzeltme şansı olana kadar hiçbir şey görmemi istemiyordu. Bir yanımlı kilisenin içinden geçmek istiyordu.

Çan kulesinden en uzaktaki mezar taşına kadar her şeyi düşünmek ve bu öfkeyi önümüzdeki on iki saati atlatmak için kullanmak isterken, diğer yarısı sadece çarşaf larımı çamaşır makinesine atmak istiyordu ve ben bununla başa çıkana kadar geri kalanını görmezden geliyordu.

Belle bahçeye çıkarken arka odadaki kedi kapısı gıcırdadı. Parmağımı peri tozunun üzerinde gezdirdim, Trent beni beklenmedik bir sarılmayla kendine çektiğinde şaşkınlıkla başımı kaldırdım. İsteyerek sarıldım ve bir süre öylece durduk, birbirimizden güç alarak onu içime çektim, kaotik vampir karışımının altında onun tarçın ve şarap kokusunu buldum. Jenks'in kanatlarının sesi yükseldi, sonra Belle'i dışarı kadar takip ederken kayboldu. Trent'in tutuşu bağlayıcı olmadan sıkıydı ve auralarımız birbirine karışmaya çalışırken aramızdan belli belirsiz bir enerji sızdı.

"İyi olacak mısın?" dedi, ben de başımı salladım ve tamamen uzaklaşmadığından emin olduğum halde kendimi geri ittim. Hâlâ kızgındım ama yeterince insan sizi öldürmeye ya da hapsetmeye çalıştıktan sonra, bir hafta içinde tamir edilip unutulabilecek şeyler o kadar da önemli olmuyor.

"Teşekkürler," dedim ve gülümsemesi sinsî bir hal aldı. "Bana bir iyilik yapıp önce çan kulesindeki pencereleri açabilir misin? Onlar ve arka kapı açılınca burası oldukça hızlı havalanıyor." Çoğu yüzey kokusuydu. Feromonların boyaya ve ahşap işçiliğine işlemesi için yeterince uzun süredir burada değillerdi.

"Emin olabilirsiniz." Trent geriye doğru sallandı ve elim isteksizce belinden kaydı. Beni öpmek ister gibi dudaklarına bakıyordu ama sonra dönüp koridora yöneldi. Bunu düşündüğü fikri bile neredeyse öpücük kadar iyi geldi ve gülümsedim. Çan kulesinin pencereleri açıldığı anda peri tozunun temiz havada kaybolduğunu anlayabiliyordum. Jenks'in mutfığa dokunmamasının karşılığını asla ödeyemezdin ve biraz köpük yapmak için musluktan ılık su akıtırken Trent'in kitabını daha yakına çektim.

Gördüğüm ilk elf büyü kitabı değildi ama göz attığım büyülerin çoğunun iblis büyüyle aynı toprak ve ley hattı büyüleri karışımına sahip olması beni yine şaşırtmıştı. Aralarındaki uzun süreli öfkeye rağmen iki büyü dalının el ele geliştiğine bahse girmeye hazırdım.

Kahve sözü verdiğimi hatırlayarak kitabı bir kenara bıraktım. Dünkü telveyi boşaltıp suyu soğuğa çevirirken, bir ruhu yakalama tılsımının kolay görüldüğünü düşündüm. Kolaydı ama Tanrıça'dan yardım istemeden bunu nasıl yapacağımdan emin değildim. Pek çok elf inanmıyordu ama yine de işlerini hallediyorlardı. Örneğin Landon, gerçi artık muhtemelen ona inanıyordu.

Landon. Dudaklarım tiksintiyle büküldü. Vampirleri yok etmek için Trent ve beni kullanmıştı. Hem din eksenli elflerin hem de dewar ve politik-faksiyon enklav vardı reddedildi komplosuyla ilgili her türlü bilgi, her ikisinin de onu desteklediğini açıkça ortaya koyuyordu. Hala dewar'dan sorumlu olmasına rağmen Landon güvenilirliğini kaybetmişti. Trent daha fazlasını kaybetmişti.

En azından kimse ölmedi, diye düşündüm, aklım hâlâ Trent'in mini hastanesinde olan Ivy'ye gitti.

Sessizlik ve belli belirsiz tedirginlik dışında, araziyi ölçerken neredeyse normal, sakın bir Cumartesi günü gibi hissediyordum, kokusu bana burada Ivy ile yaşamaktan ne kadar keyif aldığımı hatırlatıyordu, bazen ne kadar zor olsa da. Anlamak ucuz bir şey değildi ve bunun sona erebileceği düşüncesiyle beklenmedik bir üzüntü dalgasına göz kırptım. Trent'in yanına taşınmıyordum ama bu son pürüz her şeyin bir şekilde bittiğini hissettirdi.

"Kes şunu Rachel," diye fısıldadım. Hiçbir şey gerçekten bitmiyordu. Jenks, Ivy ve ben daha kötülerini atlatmıştık. Bunu da atlatacaztık ve her şey normale dönecekti. Hatta daha iyiye.

Ama kaç kez hiçbir şey değişmemiş gibi ayağa kalkabiliriz?

Telve torbasını katladım ve Ivy'nin bağlayıcı klipslerinden biriyle kapattım. Keşke bir sıfırlama düğmem olsaydı. Ne kadar geriye götürebilirdim? Merak ettim. Cormel'le anlaşma yaptığım güne mi? Daha uzağa mı?

Kahve makinesini çalıştırdım, sonra koridorda Trent ve Jenks'in sesini duyunca gülümsedim. "Kahve hazır mı?" Trent yüksek sesle seslendi.

"Beş ver!" Ben de bağırdım. Gülümsememi sabitleyerek tezgâha yaslandım ve içeri girmelerini bekledim. Ama gelmediler, ben de parmak uçlarımda kemere doğru ilerledim ve Trent'in mırıldandığını duyunca durdum: "Çarşaf yıkamayı biliyorum Jenks. İki tane küçük çocuğum var."

Çamaşır mı yıkıyor?

"Hey, tamam, kurabiye adam," dedi Jenks. "Eğer onları küçültürsen bu senin cenazen olur."

Bir tereddüt oldu ve ben daha yakına eğildim. "Onları küçültmek mi?"

Trent sordu. Jenks önemle, "Bunlar yüzde yüz pamuk," dedi, "pamuk değil. zengin keten eşyalarınız. Sterilizasyon döngüsünü kullanırsanız, sadece onları küçültmekle kalmaz, aynı zamanda vampir feromonlarını taşıyan yağları kumaşa yerleştirirsiniz. Bak, Ivy'nin burada bir şişe no-nose'u var."

Kaşlarım çatıldı. *Burunsuz mu?*

Bir dolabın gıcirtısı, çamaşır makinesine dolan suyun sesini bastırdı ve ardından Trent'in şaşkın "Bunu hiç görmemiştim." sözleri duyuldu.

"İçine biraz su koy. Vampir bitlerinin ve feromonların da icabına bakacaktır."

Peri'nin Trent'in bilmediği bir şeyi bildiği için böbürlendiğini neredeyse görebiliyordum. Bir sonraki konuşmasında Trent'in sesinde az da olsa mizah ve alçakgönüllülük vardı. "Teşekkür ederim. Ne yaptığımı bildiğimi kanıtlamak için bu kadar acele etmemeliyim."

"Dert etme," dedi Jenks ve ben mutfığa geri döndüm. "İşte bu yüzden Ivy'nin ipek çarşafları var. Ben ipekten hoşlanmam. Toz onları cehennem gibi kaygan yapıyor."

Gülümseyerek Trent'in kitabıyla meşgul oldum. Şaşkın ve sevilmiş hissediyordum. Trent çarşaflarımı yıkıyordu, en çok istediğim ama vakit bulamadığım tek şey. Ve ben de burunsuzluğu bilmiyordum.

Onlar içeri girdiğinde kahve mis kokusuyla fokurduyordu, kitap önümde açılmıştı ve ona olan ilgim sahte olmaktan çıkıp gerçeğe dönüşmüştü. "Güzel kokuyor," dedi Trent, Jenks arkasında mırıldanan bir gölge gibi duruyordu.

"Gökkuşağını mı yoksa gülen yüzü mü istersin?" Kupalara uzanarak sordum.

Trent iki aşırı mutlu kupaya baktı. "Ah, her neyse. Taze bir porsuk çubuğuna ihtiyacın var. Hemen döneceğim."

"Porsuk getireceğim, kurabiye adam." Elleri kalçalarında, Jenks onun önünde yo-yo yaptı. "Kimsenin üzerine işemediğinden emin olmak istiyorum."

"Ben hallederim," diye ısrar etti Trent ve Jenks öne atılarak iri yarı adamı geriye doğru salladı.

"Dedim ki . . . Ben bakarım," dedi Jenks ve peri kıllanınca gözlerimi devirdim. "Otur ve kahveni iç. Yardımına ihtiyacım olursa ısıklık çalarım. Zaten Jumokeyi kontrol etmek istiyorum."

Soru dolu gözlerle bakan Trent gökkuşaklarını aldı. "Ben oturup kahvemini içeceğim."

"İyi adam." Jenks rahatlamış bir iç çekişle arka kapının kedi kapağından dışarı uçtu, ısıklık çalıp Rex'i çağırdı.

Kaşlarını kaldıran Trent, pencereden dışarı bakmak için yanımdan geçti. Tarçın ve şarap kokusu derinlere daldı ve neredeyse iç çekecektim. "Ah, Jenks neden beni bahçede istemiyor?" diye sordu.

Kahvemini yudumladım, kokunun içerik elfiyle iyi gittiğini düşündüm. "Tahminimce kedisini arıyor ve senin onu korkutmanı istemiyor."

"Mmmm." İfadesi endişeli olan Trent topuklarının üzerine çöktü, dantelli parmaklarının arkasında dumanı tüten bir kupa vardı. "Kediler beni sever."

Başım yavaşça sallandı. "Hayır. Yerden bir santim yüksekte dans eden bir peri, zar zor tanıdığı bir adamdan çok daha cazip. Ayrıca, kiliseyi ne sıklıkla kendimize ayırabiliyoruz ki?"

Gözleri benimkilere kayd ve anlamlı bir an boyunca öylece kaldı. Düşünceli bir tavırla büyük masaya gitti ve sandalyelerden birini yarıya kadar çevirip yanlamasına oturdu. "Temizlik ekibim iki saat içinde buraya girip çıkabilir."

Yine başımı salladım. Kilisemde daha fazla insan olduğu düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu. Ayrıca, önümüzdeki birkaç gün hayatta kalıp kalamayacağımı öğrenene kadar beklemeliydim. Elimde kitap, fincanımı onunkinin yanına koydum ve Trent'in kolunu kaydırarak kucağına oturdum. Şaşkınlıkla homurdandı, kitabı önümüze bıraktığımda neredeyse kendini savunmak için bana sarıldı. "Oh, bunu sevdim," dedi beni daha rahat bir pozisyona çekerek.

"Eminim biliyorsundur." Gülümseyerek uygun sayfaya ilerledim. Kendimi savunmasız hissediyordum ve bunun yardımı oldu. "Kazıdığın tılsıma bakıyordum. Aura değişmiş olsun ya da olmasın, yardımını istediğimde Tanrıça'nın beni tanımayacağını sanmıyorum."

Tanrıça'nın bir anısı içimi ürpertti. Al onun yüzünden beni öldürmeye çalışmıştı, kafamdaki sesler için tek çarenin bu olduğuna inanıyordu. Newt'i Tanrıça'nın gerçek olduğunu kabul etmesi için kandırmak zorunda kalmıştım. Tanrıça'nın mistiklerinin kütle içinde yaşamayı kütleler arasındaki boşluktan daha çok sevmeleri benim suçum değildi. Eğer beni bulurlarsa, hayatta kalmanın tek yolu Tanrıça'yı öldürmek, onu yeni bir şeye dönüştürmek olacaktı.

Trent'in parmakları bel kemerimin üst kısmında lezzetli bir yol izliyordu ve tenimi bulduğunda sıçradım. Onunla geçirdiğim ilk anın hatırası düşüncelerimde baloncuklar gibi yüzeye çıktı ve zihnimin tepesinde küçük karıncalanmalarla kırıldı. Mutfakta olmuştu. Mutfakta başlamıştık. Arka taraftaki oturma odasında bitmişti.

Ona döndüğümde gülümsüyordu ve sayfaların kaymasına izin verdim, böylece kulağının dış hatlarını yavaş bir parmakla izleyebildim. "Farklı bir tılsım mı bulmak istiyorsun?" diye sordu, gözlerinin arkasında yeni bir düşünce belirmişti.

Yavaşça eğildim ve dudaklarımla kulak memesini buldum, onu içime çekerken müstehcen bir şekilde çekiştirdim, içimden his dalgaları yayıldı. "Hayır," diye fısıldadım, parmakları enseme kavradığında titriyordum. "Senin yapmanı istiyorum. Daha önce de yaptın. Değil mi?"

Oraya cinsel bir ima koymak istememiştim ama işte oradaydı.

"Sayılır."

Ekşi sesi omuzlarımı çökertti ve geri çekildim. Gözleri benimkilerle buluşmuyordu ama elleri belimden hiç düşmedi ve beni olduğum yerde tuttu. Yüzünü buruşturarak kitaba baktı. "Benim aşına olduğum tılsım, ruhları aura tanımlamasına göre ekler. Felix artık doğal aurasına sahip değil." Trent yeni bir sayfaya geçerken dengem bozuldu, uzun parmakları bir klavyenin üzerindeki parmaklar gibi kâğıdı hareket ettiriyordu. "İlk kısmı ruhu yakalamak için kullanabiliriz, sorun değil," dedi bulduğunda, "ama ikinci yarıyı kurcalayıp onu yapıştıracak bir şey bulmamız gerekecek, tamamen canlı olmayan ve başka birinin aurasıyla kaplı bir şey."

"Al ve Newt'in ruh koleksiyonları var. Eminim onları yapıştırmanın bir yolunu bulmuşlardır."

Trent altımda sertleşti. "Al'a sormuyorsun."

"Biliyorum." Başımı omzuna koymak için eğildim. Garipti ama kolları tekrar bana dolandığında umursamadım. "Kütüphanende bir şey yoksa Newt'e sorarım." Bu çok hoştu. Hareket etmek istemedim.

"Newt, Al'den daha iyi değil," diye mırıldandı Trent, ama başka seçeneğimiz yoktu. Elfler ve cadılar nadiren ruhlarla çalışırdı ve onları asla cansız bir şeye bağlamazlardı. *Varlık'ın odağı bir tür ruh gibiydi. Belki o laneti kullanabilirim?*

Trent kıpırdandı ve muhtemelen rahat olmadığını bilerek ayağa kalktım. "Bir şeyler bulacağız." Profesyonel rehberliğe ihtiyacım vardı ama profesyonel rehberim bana kızgındı. Kıpırdanarak kurabiyelere baktım, Trent'e sunacak daha iyi bir şeyim olmasını diledim. Onun kurabiye zevkini görmüştüm ve onun mutfak standartlarına göre ben bir bohemdim. "Bu konuda başka kitabın yok, değil mi?" Çantayı kendime doğru çekip bayat olup olmadığını kontrol etmek için bir tanesini koparıırken sordum. *Düz.*

"Hayır."

"Belki de Felix'in ruhunu ele geçirmek bize yeterince zaman kazandırır."

Moralim bozuk bir şekilde açık poşeti yere bıraktım ve yanındaki sandalyeye oturdum. Sessizdi, ben üç kurabiye alana kadar bekledi, sonra uzanıp beş tane çıkardı. Yemin ederim, adamın kalorileri nereye koyduğunu bilmiyordum. Belki de bodrumundaki bir kutuya. "Al bilirdi," dedim usulca ve gözleri bana kaydı. Bir şey söylemek için nefes aldı, sonra tereddüt etti.

"Bunları gerçekten böyle mi yiyorsun?"

Kurabiyemden ısırduğım parçaya baktım ve kızardım. "Evet," diye yalan söyledim, kırıntıları fırçalayarak. Dürüst olmak gerekirse, genellikle onları ayırır, önce kurabiye kısmını yer ve tüm kremasını devasa bir tomar halinde sıyıırırdım. Ama Trent'in önünde bunu yapmayacaktım.

"Huh." Trent kurabiyesini sıkarak açtı ve kremasını dişleriyle kazıyarak çıkardı. "Herkesin onları açtığını sanıyordum."

Kahretsin, yüzüm kızarmıştı ve yalanımı daha sonrası için bir kenara koyduğunu gördüm. Trent daha yakına eğildi. "Newt'i arama," dedi. "Henüz seçeneklerimiz tükenmiş değil. Landon'ın sana bir iyilik borcu var."

"Landon?" Bir ağız dolusu kırıntının arasında söyledim. "Adam balçık gibi!" diye haykırdım ve Trent başını sallayarak alaycı bir şekilde onayladı. "Sadece bir

Sadece kendini düşünen ve geri kalanların canı cehenneme diyen, politik olarak mükemmel tasarlanmış, arkadan bıçaklayan bir elf sümüğü."

Arkasına yaslandı ve rahatsız görünerek başını salladı. "Biliyorum."

"Selefini intihar etmesi için kandırdı!" Elimi havaya kaldırarak söyledim.

"Biliyorum."

Sinirlenerek ayağa kalktım. "Trent, *Landon*'dan yardım istemeyeceğim. Ona güvenmiyorum. Eğer o olmasaydı, Tanrıça'ya asla zarar vermezdim!"

"Biliyorum. Ama her şey yoluna girdi."

Anlaştık mı? Kelimeleri bulmaya çalışarak kekeledim ve Trent elimi tutup beni daha yakına çekti. "Rachel, bunun riskli olduğuna katılıyorum. Elf dewar'ı ve yerleşim bölgesi hâlâ vampirlerin yok olduğunu görmek istiyor -ve senin ve benim de onlarla birlikte- ama bunu elflere değil, Landon'a soruyorum. Sana borcu var ve benim de içimde biraz şantaj kaldı."

İfadem ekşidi, elimi ondan çektim, lavabonun yanında durmak için hareket ederken kollarımı ortama doladım. Trent sessizce bekledi. Herkesin ona borçlu olmasından, onun herkese borçlu olmasının Trent'i ne kadar incittiğini biliyordum. Hâlâ bodrum katındaki laboratuvarında genetik ilaçlarını üretiyordu ama artık müşterilerinin onu ihbar etmesini engellemek için yapıyordu.

"Sence Landon ruhları bedenlere nasıl bağlayacağını biliyor mudur?" Ben sordum.

Trent iç çekerek bir kurabiye daha çıkardı ve siyah kurabiyeyi daha önce temizlediği diğer kurabiyelerin yanına dizdi. "Olumlu. Eğer onu başarının vampirlerin sonu anlamına geleceğine ikna edebilirsem, sana söyleyecektir." Çenesini sıkarak hiçbir şeye bakmadı.

"Sence buna inanır mı?"

Trent'in bakışları benimkilerde keskinleşti. "Neden olmasın? Bu büyük bir olasılık." "Ama ..." Cincinnati'yi ele geçiren kaosu düşündüm ve Yaşayan ölümler dört gün boyunca uykuya daldığında oluşan boşluklar. Başımı eğerek tezgâha yaslandım. "Vampirlerin güç yapısını yıkacağını düşünüyorsan bana bunu neden yaptığımızı hatırlat." Başka seçeneğim yokmuş gibi.

Trent bileğini dizine koydu, elindeki kurabiyeyle çok lezzetli görünüyordu. "Landon'ın bildiği tılsım bire bir işe yarar, topluca değil. Bir vampirin delirip güneşe doğru yürümesi dünya üzerinde bir etki yaratmayacaktır. Ve Cormel ruhuna sahip olmanın onu güneşe göndereceğini anladığında, hepsi bunun ölümsüz varlıklarını uzatmanın geçerli bir yolu olmadığını kabul edecektir."

Çevirdiğim bir tılsım yüzünden bir vampirin bile güneş katliamı yapması fikri hoşuma gitmiyordu ve bunu gören Trent ayağa kalkarak yanıma geldi ve beni kucakladı. "Rachel, ne olursa olsun Felix birkaç aydan fazla hayatta kalamaz." Arkasına yaslanıp kendi gözleriyle gözlerimi yakaladı. "Ya da hiçbir kötü etkisi olmadan işe yarayacak ve uğraşmamız gereken farklı bir sorunumuz olacak. Her iki durumda da Landon sadece ölümsüzlerin sonunu görme şansı için bile olsa yardım edecektir."

Ama Landon'a güvenmiyordum. "O zaman hepsini öldürmelerini engelleyecek ne var? Yani, işe yaradığını kanıtladıktan sonra? Elfler de cadılar gibi öbür dünyaya gidebilir."

Trent başını sallayarak kurabiye torbasına uzandı. "Doğru, ama kim deneyecekse sadece bir yüzey iblisi *yakalamakla* kalmamalı, doğru olanı da yakalamalıydı. Felix'inkini bulmamız bir mucize. Ayrıca, eğer elfler bu işten para kazanamazlarsa yapmazlar ve cadılar da bunu denememeleri gerektiğini çok iyi bilirler."

Elime bir kurabiye tutuşturdu ve ben de çiğneyip yutarken düşünerek yedim. Ama Landon'ın dışındaki tek alternatif Al olduğu için seçim yapmak kolaydı. "Peki. Ona soracağım."

Trent'in bana dolanan kolu gerildi. "Ona sormamın sakıncası var mı?"

Ahhh, diye düşündüm gülümseyerek, Trent'in Landon'a bir şans vermek için bu kadar istekli olmasının nedeni bu olabilirdi. Eğer başarısız olursa, Landon dewar'da ve yerleşim bölgesinde itibar kaybedecekti. "Elbette."

Trent hemen kurabiyeleri yemeye geri döndü ve ona baktığımı fark edince yavaşladı. *Şimdi ne kadar oldu? On mu?* "Harika. Gidip onu arayayım," dedi ve parmaklarındaki kırıntıların tozunu alıp telefonuna uzandı.

Kurabiyemi kahveme batırırken içimde sadece belli belirsiz bir huzursuzluk vardı. Landon bugün uçağa yetişmiş olsa bile

Gün batımı. "Bunu telefonla yapmaktan hoşlanmıyorum. Birinin duyma ihtimali çok yüksek," dedim ama Trent çoktan numarayı aramaya başlamıştı.

"Buna gerek kalmayacak." Trent gerindi ve esnedi, bana bunun onun her zamanki dinlenme zamanı olduğunu hatırlattı. "Atlanta'da pozisyonunu geri kazanmaya çalışıyor," dedi omuzlarını sıvazlarken. "Birkaç saat içinde burada olabilir."

"İstediği kadar iyi gitmiyor mu?" Dürttüm ve o da sırtıttı.

"Yaşlı erkek ve kadınları yeni bir şey üzerinde anlaşılmaya ikna etmek kedilerle boğuşmaya benzer ve onun pratik becerileri yok." Tereddüt etti. "Henüz," diye düzeltti. "Ama işler değişiyor. Dışarıda daha iyi sinyal alıyorum. Birazdan dönerim."

Yanağımda gezinen eli tüylerimi diken diken etti, dilimi çıkarıp bir boğumuna takıldım ve o da sıçrayıp gülümsedi. "Kötü iblis," diye mırıldandı ve ben de gidişini izledim.

Gülümsemem hızla soldu. Landon'a güvenmiyordum. Bana "öğrettiği" son büyü neredeyse beni öldürüyordu. İblislerin de aynı şeyi yapacak bir laneti olduğundan emindim ve Trent'in içeri girmeyeceğinden emin olmak için dinledikten sonra yemek kitaplarımın ve heceleme kitaplarımın arasından büyü aynamı çıkardım.

Kırık cam serindi ve elimi çağrı glifinin üzerine koyar koymaz iblis kolektifiyle olan bağlantımın ipucunu hissettim. Çizgiye arkadan dokunmak onu güçlendirdi. Kalbim küt küt atarken, yumuşak bir farkındalık ipliğiyle uzandım ve düşüncemi bir atı boğmaya yetecek kadar pişmanlıkla bağladım. Aynı aura rezonansına sahiptik, lanet olsun. Al en azından medeni olabilirdi.

Al?

Öfke beynimin kıvrımlarından kaynaklı ve dalga tepeye ulaşır beni batırmakla tehdit ederken elimi geri çektim. Öfkesi tekrar aynamın içine düştü ve çatlayan camın ani kırılışı nefesimin kesilmesine neden oldu.

"İyi misin?" Trent dışarıdan bağırdı.

Kahretsin. "Ah, sadece bir kurabiye düşürdüm," diye yalan söyledim, kırık parçalara bakarken yüzüm alev alev yanıyordu. "Ben iyiyim!"

Ama iyi değildim ve kırık parçaları tuzlu su fıçıma götürüp teker teker içine bıraktım ve dibe doğru geçişlerini izledim. Orada yatıyorlardı, kırık kenarlarından yanlara doğru ışık parıltıları gönderiyorlardı.

Moralim bozuk bir şekilde pencereden dışarı baktım ve Trent'in Jumoke'nin genç karısı Izzyanna ile buluşmasını izledim. Al, Trent ve ben ona, ben onu tanımadan çok önce kaybettiği şeyi hatırlattığımız için mi kızgındı diye düşünmeden edemiyordum; bir zamanlar uğruna her şeyi riske atacak, her şeyini verecek kadar sevdiği ama uğruna iki dünyanın öfkesiyle savaşmaktan korktuğu bir kadını. Belki de Al benden çok kendisine kızgındı.

Ama ellerimi tuzlu sudan arındırırken bunun önemli olmadığını düşündüm.

Bölüm 6

Yaklaşan Eylül akşamının soğuğu içime sızdı, son taşı kaldırıp mezarlığı daha sıradan bahçeden ayıran alçak duvara yerleştirirken toprağın nemli kumunun parmaklarıma bastırdığı kadar gerçek ve kalıcı bir soğuk. Yerinden oynamıştı ve Jenks kalıcı olarak kilisenin duvarlarına yerleşmiş olsa da, bunun düzeltilmesini isteyeceğini biliyordum.

Doğrulup ellerimi kot pantolonuma sildim ve her hafta etrafını biçtiğim tanıdık taşların üzerinde parlayan gün batımının kırmızı ışığına baktım. Aslında *her* hafta değil. Çimler uzamış, renk değiştiren ve erken dökülen yaprakları yakalamıştı. Trent'in daha fazla boş zamanı olduğu için hafta sonlarım artık çok daha ilginçti ve bahçe de bunu göstermeye başlamıştı.

"Üzgünüm Jenks," diye fısıldadım bakışlarımı kiliseye çevirirken. Jumoke ve Izzyanna'nın sahiplendiği küçük bir alan dışında mezarlığın nadasa bırakılmasının onu rahatsız ettiğini biliyordum. Bahçe bomboştu ve zihnim sonların düşüncesi üzerinde dönüp durmaktan vazgeçmiyordu. Bu yüzden bahçede üzgün üzgün oturuyordum. Bir de Trent öğlen uykusundan kalktığından beri ayak altında dolaşıyor, getirdiği tılsımın üzerinden geçerken dikkatimi dağıtıyordu.

Peri tozunun parlak ışıltısı bahçenin uzak tarafında parladı. Ona bir ikincisi daha katıldı ve ikiz toz izleri nefes kesici bir güzellikle birbirlerinin etrafında dolanarak ikisi de bana doğru ok gibi fırladı. Bu Jumoke ve

Izzyanna, ama sokaktaki iki araba kapısı çarpınca hoş gülümsemem soldu. *Landon*. Görünüşe göre bir arkadaşını getirmiş.

Önce Izzyanna bana ulaştı. Küçük peri on yaşlarında görünüyordu, bir peri için gelin olmak için geç bir yaştı ama gözleri iyi dönmüş toprak kadar karaydı. Jumoke'nin saçları gibi tipik bir ölüm fermanı değildi ama belli ki daha geleneksel bir birleşme yaşını engellemişti. Yine de gülümsemesi neşeliydi ve gözleri Jumoke'nin soğukkanlı, içe dönük kişiliğini dengeleyen muzip bir mizahla parlıyordu. Orta kısmında hafif bir şişlik olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Perilerin sonbaharda doğması alışılmadık bir durumdu, çünkü kışı geçiremezlerdi. Ancak Izzy'nin çocukları kış uykusuna yatmak zorunda kalmayacaktı ve sonbaharda doğmaları onlara ilkbaharda avantaj sağlayacaktı.

"Rachel, misafirlerin geldi," dedi peri, yüzündeki kızarıklık tozuna karışarak.

"Misafirler, ha?" Konuşmasını yavaşlatmaya başlamasına sevinerek "Misafir demek?" dedim. Buraya geldiği ilk hafta söylediği tek kelimeyi bile anlamamıştım. "Landon yanında kimi getirdi?"

Lütfen I.S. olmasın. I.S.'den başkası olmasın.

"Bu bir kadın," dedi Izzy, kilisenin arka kapısına doğru ilerlerken önümde geri geri giderken elini koruyucu bir şekilde ortasının üzerine koydu.

"Kadın mı?" Dedim. "Uyardığın için teşekkürler."

Hemen Jumoke'yle birlikte uçup gitti, kendi etraflarında dönüp durdular ve o kadar hızlı ve yüksek sesle konuştular ki başka bir dil de olabilirdi. Bahçenin yeniden hayatla dolup taşması uzun sürmeyecekti ve bu bana beklediğimden daha fazla huzur veriyordu. Başlangıçları sonlardan daha çok severdim.

Ama bu uzun sürmeyecekti ve Ellasbeth'in açık mutfak penceresinden gelen mağrur sesini fark ettiğimde sarsılarak durdum. Ellasbeth mi? Onun burada ve Landon'la ne işi vardı?

"O bir *iblis*!" Ellasbeth haykırdı, sesi suçlayıcıydı. "Senin baban onu *yaptı*!"

"Onu o *yaratmadı*. Onun hayatta kalmasını sağladı. Arada bir fark var." Trent'in sesi öfke içinde yumuşaktı ve ben olduğum yerde kaldım, elim

Arka kapıya doğru bocalayarak.

"Bu ortaya çıkarsa seni öldürtebilir," diye homurdandı ve ben kaskatı kesildim. "Bu bir tehdit mi?" Trent'in sesi sertti. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Bu mu? Yine mi?"

Landon boğazını temizledi ama kelimeler söylenmişti. Boktan bir tost. Trent'in de Jenks'inki kadar acımasız bir çizgisi vardı. Bir keresinde Nick'i öldürmeme engel olmuş, hayatında tek bir temiz şey istediğini söylemişti, beni. O zamandan beri Nick'i öldürmenin istemediğim bir iz bırakacağı konusunda hemfikir dim ama Trent . . . Kendini çoktan kaybetmiş gibi hissediyordu ve "öylesine bir şeyler yapmaya" karşı böyle bir dürtüsü yoktu.

Ve Ellasbeth az önce onu çağır mıştı.

O neden burada? Neden şimdi? Kanatlarını şakırdatan Jenks, muhtemelen içeri girmemi engellemek için kapı kolunun üzerine indi. "Hey. Gizlice dinlemek benim işim, senin değil," dedi.

Açık mutfak penceresine doğru eğilerek, "Şşşt," dedim.

"*Kızımızı* bir iblisle ilişki kurmaya *zorluyorsunuz!*" Ellasbeth haykırdı. "Başka biri olsaydınız, Lucy çocuk istismarı yasalarına göre benim olurdu!"

Dudaklarım aralandı ve yüzümün bembeyaz olduğunu hissettim.

"Lucy, Rachel'in ne olduğunu umursamıyor," dedi Trent, sesi ancak fısıltıyı aş yordu. "Onun böyle bir dünyada büyümesini istiyorum ve Ellasbeth, eğer Lucy ya da Ray'in Rachel'in değerini sorgulamasına neden olacak *bir şey* söylediğini öğrenirsem, bir daha ikisiyle de görüşmene izin vermem."

"O zaman ..." Ellasbeth'in sesi titremeye başladı. "Hayvanat bahçesindeki duruşunuz konusunda çok net olduğunuzu sanıyordum."

"Ah, Ellasbeth?" Landon, sesindeki umuttan benim kadar hoşlanmamış gibi konuştu.

"Onu zorla almaya çalışıyordun, zaten benim olan bir doğum hakkı için Lucy'yi sana satmamı istiyordun. Beni köşeye sıkıştırmayı bırak, Ellasbeth. Durumu kontrol etmeye çalışmayı bırak. Yetki sende *değ il*. Ben varım."

Orta yerimde soğuk bir his başladı. Trent'in kim olduğunu, ahlaki açıdan neler yapabileceğini biliyordum, bunu ilk elden görmüş ve yokmuş gibi davranmaya çalışmış tım. *Blöfünü görme, Ellasbeth. Yapma.* Ama . . . Trent ve Ellasbeth

Bu işi yürütmenin bir yolunu bulmuştu. *Kahretsin, bu yüzden buradaydı*, diye düşündüm, Trent ve benim bulduğumuz her şeyin çok erken bittiğini görerek.

"Sadece çocuğumu görmek istiyorum," diye yalvardı Ellasbeth.

Jenks homurdandı, tozu öfkeli bir turuncuya dönüştü. "Ne küçük bir sincap çuvalı."

"Landon'la birlikte ortaya çıktığında buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi Trent ve Jenks'i kapı kolundan salladım.

Jenks irkilerek ayağa fırladı. "Daha bitirmediler!" diye itiraz etti ve ben de gıcırdaması için kapıyı çekiştirdim. "Rache, bu casusluk işi üzerinde çalışmalısın. Zamanlaman peri tozundan beter."

"Ortak velayet görüşmelerini yeniden başlatmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce oraya girmem gerekiyor," dedim ve peri kıs kıs güldü. İçeriden bir kıpırtı geldi. Yüzümün kızardığını biliyordum ve mutfığa gitmeden önce yüzümdeki çirkin ifadeyi atmaya çalışarak arka oturma odasında volta atarken yavaş bir nefes aldım.

Ama bir şeyler duyduğum belliydi. Ellasbeth'in yanakları saman sarısı saçlarına rağmen parlak bir kırmızıydı. Ivy'nin büyük çiftlik masasında sert bir şekilde oturuyordu, elleri son moda bir çantanın üzerindeydi, dizleri birbirine kenetlenmişti ve krem rengi eteği hatırı sayılır miktarda bacak gösteriyordu. Ceketi hâlâ üzerindeydi ve topuklu ayakkabılarıyla uyumluydu. Onu birkaç kelimeyle tanımlamam gerekseydi, profesyonel, zeki, klasik güzellik olurdu ve muhtemelen bu sırayla. Dolambaçlı, arkadan bıçaklayan ve kendine hizmet eden de listede olurdu.

Görünüşte, Trent'in mükemmelliği için mükemmel bir eşi - onu sevmemesi dışında. Daha önce fark etmemişti ama özgürlüğün tadını aldıktan sonra geri dönmeye direniyordu. Bunun bir parçası olduğum için gurur duydum. Ama şimdi . . . Emin değildim.

Trent sanki duygularımı hissetmiş gibi lavabonun başında durduğu yerden bana baktı. Sessizlik uzadıkça tansiyon yükseldi. Trent alışılmadık bir şekilde sinirliydi ve ondan uzaklaşır uzaklaşmaz Ellasbeth kaşlarını çatarak onun rahat ayakkabılarına, sonra da benim vahşi saçlarıma baktı.

"Duvarı tamir ediyordum," dedim, neden kendimi açıklama ihtiyacı hissettiğimi bilmeden. "Landon," diye ekledim, hoşnutsuzluğumu belli etmemeye çalışarak.

Söylemeye gerek yok, onun elini sıkmayacaktım ve genç adam bunu yapmak için buzdolabından öne doğru ilerlediğinde kaskatı kesildim. Trent boğazını temizledi ve Landon hareketini değiştirerek Ellasbeth'in arkasında durdu, işlenmemiş, bronz ellerini sandalyesinin arkasına yerleştirdi. Ortadaki tezgâh aşağı yukarı ikimizin arasındaydı. Bir kıta olmasını tercih ederdim. Tanrım! Trent'in ona bunu yapacak kadar neden güvendiğini bilmek için çok şey verirdim.

Landon sarı saçlarını ve yeşil gözlerini ortaya çıkaran gri takım elbisesi içinde rahatsız görünüyordu. Din adamlığı mesleğinin geleneksel silindir şapkası genç işadamı görünümünü bozuyordu ama ona egzotik bir hava veriyordu. Onun altında daha da geleneksel bir dua şapkası ve muhtemelen cebinde bir kurdele olduğundan emindim. Trent'in de olduğunu biliyordum ama başımız derde girmedikçe onu nadiren görüyordum ve bu da neredeyse üç aydır olmamıştı.

Ellasbeth ve Landon neden burada? Birlikte mi?

Landon gülümsedi ama arkasındaki duygu ölü gibiydi. "Seni tekrar görmek güzel, Rachel."

Jenks askıya indiğinde kıs kıs güldü. "Bahse girerim," dedi nefesinin altından ve Ellasbeth'in zoraki gülümsemesi sekteye uğradı.

"Ellasbeth," dedim sonra, parmaklarımdaki kiri temizlemek için lavabonun yanındaki nemli beze uzanırken. "Seni beklemiyordum." Onun elini de sıkmayacaktım.

"Ben de öyle." Trent'in başı telefonuna eğikti ve bir şeyler yazıyordu. Bahse girerim Quen ya da Jon'a kızların güvenliğini iki katına çıkarması içindi.

Bezi lavaboya atarken Ellasbeth ayağa kalktı ve elini uzatınca donakaldım. Harika. Ellerim bez yüzünden nemli kalmıştı ve o odayı geçerken ellerimi kuruladım.

"Seni bu şekilde ziyaret ettiğim için özür dilerim," dedi ve el sıkışırken yüzünü izledim, saçlarının Trent'in şeffaf bilgeliğinin yanında sahte görüldüğünü ve sesinin müzikal ritmini kaybettiğini düşündüm.

Eli elimden kaydı ve ben hiçbir şey söylemedim. Onu en son gördüğümde, Lucy ve Ray'i zorla almak amacıyla bir düzine büyü kullanıcısı ve kiralık silah tarafından kuşatılmıştı. Ve Ray onun çocuğu bile değildi.

Jenks ukala bir tavırla, "Bu, en büyük oğlunuzun yatak odasında çıplak bir peri bulmak kadar rahat," dedi ve gümüş bir toz kayarak tezgahın üzerinde cıva gibi birikti.

Ellasbeth'in gözleri seğirdi ve bir adım geri çekildi. "Lucy benim de çocuğum," dedi ve Trent telefonunu bir çırpıda kapatırken bakışları ona kaydı.

"O zaman bu barbarca, modası geçmiş geleneği yerine getiremeyeceğim umuduyla bana dayatmamalıydın," dedi Trent, genellikle kendisine izin verdiğinden daha fazla duygu göstererek. "Bunu kendi başına sen açtın. Kilise sana yardım edemez. Bu yasal bir mesele, ahlaki değil."

Landon boğazını temizledi. "Belki de daha sonra gelmeliyim."

"Ya da hiç," dedim hayal kırıklığıyla. Bu tılsımı çözebilirdim. Elf büyüüne ihtiyacım yoktu. Lanet telefonu açması için sonsuzluktan birine ihtiyacım vardı!

"Ahh" dedi Trent, sırtıma dokunabilecek kadar yana kayarak. Ellasbeth de küçük bir panik anı yaşadı - tamamen farklı bir nedenle.

"Lütfen," dedi gözlerini kocaman açarak. "Landon'a onunla gelip gelemeyeceğimi sordum." Bakışları Trent'in güven vermek için bana dokunan eline takıldı ve sertçe yutkundu. "Telefonlarıma cevap vermiyorsun. Diyalog kurmayı reddediyorsun. Seni zorladığımı söylüyorsun ama sen de benimkini zorluyorsun!"

Trent'in iç çekişini duymaktan çok gördüm ama dikkatimi çeken şey Landon'ın yüzündeki ekşi ifadeydi. Ellasbeth'in yalvarışını izlemekten daha fazlasıydı; burada bir çıkarı varmış gibi görünüyordu. Aniden anladığımda kaşlarım kalktı. Ellasbeth, Landon, Trent ve benim aramdaki bu buluşmaya tesadüfen gelmemiştir. Çağrı geldiğinde Landon'la birlikteydi. *Landon'la birlikteydi.*

Euuwww, diye düşündüm. İnsanın güç arayışında kendini ne kadar alçaltabileceğinin bir sınırı olmalı, ama eğer "elflerin prensi" düşseyse, belki de baş dini lider iyi bir ikinciydi.

"Hayvanat bahçesindeki davranışlarım için özür dilerim," dedi Ellasbeth, kayıtsız Trent'e yalvararak. "İki kızı da tehlikeye attım ve aptalcaydım ama beni dinlemiyordun!"

Jenks burnunu çekti. "Sanki ben yanlarındayken onlara zarar verebilirmişsin gibi."

"Bu yanlıştı. Çaresizdim," dedi Ellasbeth. "Lucy benim çocuğum! Seni buna zorlarken neyi riske attığımı bilmiyordum. Onu seviyorum. Lütfen! İstedığın her şeyi yapacağım."

Herhangi bir şey? Kollarım orta yerimden düştü. "Belki de onunla konuşmalısın," diye önerdim, bunu söylediğim için bile kendimden nefret ediyordum ama çocuğum benden alınırsa onu geri alana kadar asla durmayacağımı biliyordum. Ayrıca Ellasbeth'in *bir şey* vereceğini de sanmıyordum ve o karşı çıktığında Trent ona temelli gitmesini söyleyebilirdi.

Trent bana döndü, eli belimde karıncalanmalar yaratıyordu. "Buna karşı çıkacağını sanıyordum," dedi ve Ellasbeth hızlı bir nefes aldı, içinde neredeyse acı veren bir umut vardı.

Landon, Trent'le çok yakın olduğumuzu ve bir çift gibi çalıştığımızı fark edince gözleri kısılinca sinirlenerek, "Ben buna taraftar değilim, hayır," dedim. "Ama hayatımın geri kalanında sürekli arkamı kollamak istemiyorum. Lucy ve Ray de bakmamalı. Ciddi olup olmadığını öğren."

"Tabii ki ciddiylim!" Ellasbeth'in son moda topuklu ayakkabıları, bir çemberden arta kalan tuzu muşambaya gömdü. Gözleri parlıyordu ve bunu geri almamı engelleyen tek şey kızına duyduğu sevgiydi. Kurnaz bir kadındı.

"Ona güvenmiyorum," dedi Trent usulca, elleri şimdi benimkileri tutuyordu. Hem Ellasbeth hem de Landon görmelerini istediğimden daha fazlasını görüyorlardı ama kendimi ilişkimiz konusunda daha açık olmaya zorlayarak ona yaslandım. Duygularımızı o kadar uzun zamandır kendimizden ve halktan saklıyorduk ki, onları başkalarının önünde göstermek zordu.

"Eğer kızlarla görüşmek konusunda ciddiyse, Cincinnati'ye taşınabilir," dedim.

Ellasbeth'in nefesi panikle kesildi. "Cincinnati!" dedi yüzü kızararak. "Cincinnati'ye taşınmıyorum."

Jenks'in kanat uğultusu sarkan raftan yüksek sesle geliyordu ve yemin ederim, Trent parmaklarımı sıkıp bırakırken neredeyse gülümsüyordu. Onun arkasında Landon parmaklarını şakağına sürüyordu. Kadından gelen hoşnutsuzluğu neredeyse görebiliyordum, ama Trent bu fikre ısınıyordu, sadece Ellasbeth bundan hoşlanmadığı için.

"Bir şey söylediğini sanıyordum." Birleşik bir cephe oluşturmak için omzumu Trent'inkine koydum. "Konuşmak ucuzdur, belki de bu yüzden tek yaptığın budur."

Mükemmel boyalı dudakları öfkeyle aralandı ve raftan Jenks kıs kıs güldü. Ellasbeth kaşlarını çatarak ona baktı. Parmaklarını sıkıca yumruk yapmıştı ve fazla büyü bilmediğine sevinmişim. "Trent, belki biraz yürüyebiliriz," dedi sert bir sesle, Trent'i yalnız bırakmak ve onu benim yanımda olamayacağım bir yere götürmek istediği belliydi.

Trent'in omuzları, tılsım konusunda bana yardım etmek yerine Ellasbeth'le uğraşmak zorunda kalacağını anlayınca çöktü. "Landon'ı Rachel'la yalnız bırakmayacağım."

"İyi olacağım," diye karşı çıktım ve yüzünde belli belirsiz ama gerçek bir gülümseme belirdi. "Endişelendiğim sen değilsin," dedi Trent ve endişesi yüzünde titreşti

Landon. Trent tarçın ve şarap kokusuyla yanımdan geçip gitti. "Arka odada konuşabiliriz," dedi Ellasbeth'in dirseğini tutarak.

Ellasbeth, "Burası pek özel bir yer değil," diye itiraz etti ama hareket ediyordu. "Yürüyüşe çıkmayı tercih ederim."

Trent omzunun üzerinden bana baktı. "Evet, biliyorum," diye mırıldandı, bunu sorun etmememe şaşırdığı belliydi. Ayrıldılar, birlikte iyi görünüyorlardı, Trent ve benden daha iyi. Kıskançlığım yavaş yavaş suçluluğa dönüştü. *Trent'le ilişki*mi kendi kendime *sabote etmiyorum*, diye düşündüm, sesleri birbirine karışırken kendime lanet okuyarak.

Kimse Trent ve beni birlikte istemiyordu: ne elfler, ne iblisler, hiç kimse. Bu umurumda bile değildi, ama suçluluk duygusu ... Ellasbeth'i burada, çocuğuyla bağlarını yenilemek için yalvarırken görmek? Trent'in halkını kurtarmaya yönelik büyük tasarımını ilerletmek için hiçbir şey yapamazdım ve o bu konuda çok *iyiydi*. Onun ve Ellasbeth'in bunu başarma şansı varsa, bunun olmasına izin vermeliydim - eğer sadece kızlar içinse.

Ama acıdı.

Jenks havada asılı durmuş talimat bekliyordu ve ben de onları takip etmek için başımı salladım. O hızla uzaklaştı ve benim dikkatim Landon'ın hareketi yakaladığını fark etmemle değişti. Umursamadan omuz silktilim.

"Landon neden Rachel'la yalnız kalmak istemesin ki?" Ellasbeth belli belirsiz konuştu.

"Tanrıçayı kullanarak onu öldürmeye çalıştı."

Ellasbeth'in nefesi kesildi ve bunu duyan Landon hiç pişmanlık duymadan parmaklarını çatırdatarak masaya yan oturdu ve kısa saçlarını dağınık bırakan silindir şapkasını başından çekti. Yazım başlığı yoktu ama tören şapkasının tepesine örülmüş olabilirdi.

"Jenks?" Trent'in sesi yüksek çıktı. "Çık dışarı."

"Ah, kurbağa sidiği aşkına," diye yakındı peri, koridora doğru geri geri uçarken, üzerinden utanç verici yeşil bir toz kayıyordu. "Orada olduğumu nereden biliyordun?"

"Dışarı!" Trent tekrar söyledi ve Jenks bana sırtarak koridordan sığınağa doğru gözden kayboldu. Büyük olasılıkla bacadan içeriği dinleyecekti ama en azından Ellasbeth'in mahremiyet yanılması olacaktı.

Kahve fincanı tezgahın üzerinde soğuk bir şekilde duruyordu, içinde bir parça eski dem vardı. Landon'a hiç ikram etmeyecektim. Beni ele geçirmeye kararlı bir tanrıçayla zihnimi birleştirmek için kandırılmak ağzımda kötü bir tat bırakmıştı.

Ellasbeth ve Trent'in kısık, müzikal sesleri yükselip alçalan bir sese dönüşürken Landon kendini toplar gibi oldu. "Güzel bir yazım alanınız var. Burada yemek de pişiriyor musun?"

Dikkatim onunkine kaydı ve tuttum. "Aynı anda değil."

Dişlerini emen Landon ayaklarını kaydırdı. "Bis etrafta mı?"

Tavana bakarak başımı salladım. "Uyuyor ama ara sıra uyanıyor." Özellikle de üzgün olduğumda, ama Landon bunu zaten biliyordu.

Arka odadan Trent'in sesi yükseldi. "Lucy'nin güvenliği için ölmeye hazırım. Biraz daha az şantaj ya da iade-i itibar için onu sana satacak değilim. Sende istediğim hiçbir şey yok, Ellasbeth. Buna alış artık."

Tanrım, Trent durum gerektirdiğinde duygusuz olabiliyordu ve dirseklerimi Landon ile benim aramdaki paslanmaz çelik tezgâha dayadım.

David bir keresinde bana Trent'in hayatını kurtardığımı söylemişti, onun güvencesi olarak değil, büyümesini sağlayarak, bir kişinin ihtiyaçlarının birçok kişinin ihtiyaçlarından daha ağır bastığı, amaçların araçları haklı çıkardığı şeklindeki her ne pahasına olursa olsun bakış açısını kaybetmesine neden olarak. Bunu görmüştüm. Ofisinde kapana kısılmış bir vizonken yaşamıştım,

sırlarını ve para akışını korumak için baş genetikçisini öldürmesini izledi. Ama kendini yumuşatmıştı. David'e inanmak gerekirse, benim yüzümden ve bu onun hayatını kurtarmıştı çünkü David'in de dediği gibi, dünyaya elf üstünlüğü peşinde koşan bir Kalamack daha yaşatmayacaktı. Belki de Landon bu rolü yerine getirmek için yükselmişti ve bu düşünce karşısında ürperdim çünkü Trent'in bir vicdanı varken Landon'ın yoktu.

"Neden burada bana yardım ediyorsun?"

Landon ayağa kalktı, Trent'in getirdiği kitabı yüzüne doğru çevirirken ruh hali temkinliydi. "Trent bana ölümsüzlerin ruhlarını geri alırlarsa güneşe yürüyeceklerini düşündüğünü söyledi. Ben de ona katılıyorum. Vampirlerle istediklerini vermenin onların sonunu getireceğini düşünüyorum. Bunun bir parçası olmak benim için sorun değil." Duraksadı ve kalbim onun durgunluğu karşısında güm güm attı. "Sorum şu ki, eğer onları güneş katliamına sürükleyeceğini düşünüyorsan bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü Ivy'nin hayatı, çoktan yola çıkmış olan berbat bir vampirden daha önemli." Tedirgin bir şekilde tezgâhtaki filigranı ovuşturdum. İşler istedikleri gibi gitmezse vampirlerin intikamlarını Ivy ve benden alacakları korkusu düşüncelerimden hiç uzaklaşmıyor, umutlarımı ve kararlarımı renklendiriyordu.

Landon boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı ve kitabı bir çırpıda kapattığında sıçradım. "Trent'in tılsımı işe yaramayacak."

"Neden olmasın?" Beni korkutmuş olmasından hoşlanmadığımı söyledim.

"Çünkü kendisine yapışmak için zihinde ve bedende kalan auratik kalıntıları kullanır ve ölümsüzler hayatta kalmak için aldıkları auralarla kendi auralarını tamamen kirletmişlerdir."

Tam olarak Trent'in söylediği şeydi ve yüzümü buruşturarak, büyük bir çizme yalaması için kendimi sabitledim. "Başka bir yolun var mı?"

Landon dikkatini oturma odasındaki yumuşak sohbete geri çekti. "Teoride. Tılsımın geçmişi birkaç bin yıl öncesine dayanıyor. Bunu deneyen birini hiç duymadım."

Yalan söylüyordu. Duruşundan bunu anlayabiliyordum. "Yani bu bir kara tılsım mı?" Ben sordum. Elfler tılsımlarını siyah olarak etiketlemekten çekinirlerdi.

beyaz-ama beyaz bir tılsımın modası hiç geçmedi. "Kimseyi öldürmeyeceğim."

Gözleri alaycı bir şekilde yukarı baktı. "Çoktan ölmüş insanlarla uğraştığın için şanslısın."

Aman Tanrım. Siyah bir tılsımdı. "Ne işe yarıyor?" İçim daralarak sordum. *Bunu ona güvenmeden de yapabilirim. Eskiden iblislerle çalışırdım.*

Landon kitabı tezgâha tam olarak oturana kadar aramızda kaydıldı. Düşünüyordu ve güvensizliğim daha da derinleşti. "Teoride mi? Bir yaşlının ruhunu yeni doğmuş bir bebeğe sabitler. Kolektif bilgimizi mezardan öteye uzatmak için kullanıldığı söylenir." Kafasını kaldırdı, çenesi sabitti. "Senin için yazayım."

"Dur tahmin edeyim. Bunu yapmak için yeni doğanın ruhunu yok etmelisin." Evet, iblisler muhtemelen bunun bir versiyonuna sahipti. Çirkin. Büyünün yapabildiği şeyler çok çirkindi.

Boynu kıpkırmızı, hiçbir şey söylemedi, sonunda Ivy'nin yazıcısından birkaç sayfa almak için döndü. Cebinden bir kalem çıkarıp benim gülen yüz çizebileceğim gibi bir pentagram çizmeye başlarken, "Hemen hemen," dedi. "Orijinal ruh zorla sökülmeli ve eski ruh onun yerine sabitlenmelidir. Çoğu zaman alıcı psikozlu oluyordu, sanırım bu da o zamanlar yüksek rahip olmanın gizemini artırıyordu." Tiksintimi okuyarak başını kaldırdı. "Bu büyüün birkaç bin yıldır yapıldığına dair hiçbir kayıt olmadığını söylemiştim."

"Ama yine de nasıl yapılacağını biliyorsun," diye suçladım.

"Bunun için şanslı değil misin?" diye karşılık verdi. "Kendi ruhu ve kendi bedeni olsa bile, bir ruhun kendiliğinden bağlanmasını ve yapışmasını ummasını sağlayamazsın. Bir kez gitti, yine gidecek."

Haklıydı ve o kadar dalgın görünmemeye çalıştım. Aklıma, beni onunla lanetlemek umuduyla bana bir kara büyü veriyor olabileceği düşüncesi geldi. Kara büyü bilmek yasadışı değildi, sadece yapmak. Ve yaşlı bir adamın tekrar yaşayabilmesi için yeni doğmuş bir bebeğin ruhunu yok etmek de en az onun kadar kara bir şeydi. "İblislerin senden nefret etmesine şaşmamalı," dedim nefesimin altında.

"Oh, şimdi de geçmişteki vahşetleri mi karşılaştıracamız?" dedi pentagramın yanına bir malzeme listesi yazmaya başlarken bile.

Kalçamı eğdim ve onu izledim; el yazısı da elbisesi kadar kusursuzdu. "Sağlıklı bebekleri çalıp yerine kendi başarısız bebeklerinizi koymak oldukça çirkin."

"Bin yıllık kölelik de öyle. Ya da kendi zevkiniz için bir tür yaratmak, hayatta kalmak için sapkın vahşet eylemleri gerektiren, sevdiğiniz insanlara yapılan eylemler."

Vampirlerden bahsediyordu. "Doğmamış çocuklarına saldırarak düşmanınızı yok etmekten daha kötü bir şey olamaz."

Landon yazmayı bıraktı. "Önce onlar yaptı."

Ama gerçeği gerçekten kim biliyordu? İki bin yıl önce ölmüş bir bulmacayı çözemezdim.

Kendini beğenmiş bir tavırla Landon kâğıdı bana doğru çevirdi. Listede bitkiler, nesneler ve ley hattı ekipmanlarından oluşan bir karışım vardı: kan, sinek kuşu yumurtası beyazı, gündoğumu örümcek ipeği, kavak özü, bakır bir Möbius şeridi, ipek eşarp, tuz -muhtemelen pentagramı çizmek için -Ve Latince'den tanıdık bir cümle. *Tislan, tislan. Ta na shay cooreen na da.*

Dudaklarım aralandı ve kelimeler zihnimden yükselirken içimi bir kopukluk dalgası kapladı. "Trent'in ruhumu harekete geçirmek için kullandığı ifade buydu," dedim, sesim sanki kendi dışımdan geliyormuş gibi boş geliyordu.

Landon kaşlarını çattı, ben gözümü kırıştıtırıp kendimi bulmaya çalışırken gerçekten de iki kez baktı. "Bunu Trent mi yaptı? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bu değil," diye onu rahatlattım. "Ama auram kendini yenilerken ruhumu üç gün boyunca bir şişede tuttu. Sözlerini hatırlıyorum."

Ta na shay cooreen na da. İçimden akıp gitti ve sanki gerçek değilmiş gibi tezgâhı tuttum. Zihnimde hapsolmuştum, tam bu noktada durup Trent ve ben birlikte çalışana kadar kaybolan kurabiyeler yapıyordum, zihinlerimizi birleştirmemizin bir sembolü, böylece o beni çekip çıkarabilirdi.

"Kalamack ruhunu bir şişeye mi koydu?" Landon'ın inanmadığı her halinden belliydi.

Nefesim sanki nasıl nefes alacağımı unutmuşum gibi aceleyle geldi. "Ku'Sox'la dövüştüğümde auram yandı. Zihnim öldüğümü düşündü ve bedenim iyileşene ve auram yeterince güçlenene kadar beni yaşam destek ünitesinde tuttu." Büyüyü bozmak için bir öpücük gerekmişti.

"prensesi uyandırmak" için eski bir tılsım. Onu sevmeye o zaman başladığımı düşünmeye başlamıştım.

Oh, kahretsin. Onu seviyorum.

Farkına varmak beni çok etkiledi. Dizlerimin bağı çözüldü ve bir duygu dalgası yükselirken tezgâhı tuttum. *Trent'i seviyordum.* Elbette, bu fikirle daha önce de oynamıştım ama şimdi, onu Ellasbeth'le gördükten ve onunla arasını düzeltmesi için ona aptalca bir şans verdikten sonra, bunun doğru olduğunu biliyordum. Kahretsin, böyle olmaması gerekiyordu. Romantik olmalıydı, çiçekler, güneş ya da ay ışığı, yüzüme dokunuşu ve öpüşürken saçlarımızın kokusunun birbirine karışması. Ama olmadı. Mutfağında, nefret ettiğim bir adamın önünde durmuş, sevdiğim adamın eski sevgilisini kendini aşması ve onun kurallarına göre oynaması için ikna ederken çıkardığı kısık sesleri dinliyordum.

Belki de bu, bu sefer uzun sürebileceği anlamına geliyor.

"Rachel?" Landon söyledi ve ben kendimi salladım.

"Büyüde sandığından daha iyi." Başımı eğdim, dizlerimi kilitledim. Aşk korkutucu olmamalıydı ama ne zaman aşık olsam hayatım paramparça oluyordu. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyordum ama bunu nasıl durdurabilirdim?

"Öyle olsa iyi olur," diye mırıldandı Landon, sanki neden bu kadar mesafeli olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakarak. "Aynı kelimeler mi? Emin misin?"

Bunu sonra düşün, Rachel. "Üç gün boyunca beynimde dönüp durdu. Bu ne anlama geliyor?"

Başını eğerek bazı şeylerin üzerini çizdi ve yeniden yazdı. "Çoğu Tanrıça'nın dikkatini çekmek için."

Harika. "Peki ya diğerleri?"

"Bilmiyorum."

Bana söylemek istememesi daha muhtemeldi. *Tislan, tislan. Ta na shay cooreen na da.* Beynimin arkasında bir farkındalık fısıltısı gibi asılı duruyordu.

-Yavaş yavaş güç kazanıyor.

"O bir *iblis*," dedi Ellasbeth arka oturma odasından, sesi zihnimde başka hiçbir şeyin yapamayacağı bir şekilde şarkı söyleyen litanyayı kırdı. "İnsanların ne söylediği hakkında bir fikrin var mı? Bunun çocuğumuzun başarı şansını nasıl etkileyeceği hakkında?"

Trent, "Lucy'nin umurunda değil," diye karşılık verdi. "Sen neden umursuyorsun?"

Landon boğazını temizledi ve elindeki eskizi tezgâhın diğer tarafına doğru itti. Rahatsızdı ve bunun Ellasbeth ve Trent yüzünden olduğunu düşünmüyordum. Hatırlaması gereken herhangi bir cazibeden hoşlanmıyordum ama başka seçeneğim de yoktu.

"Dikkatli ol," dedi adam, gergin olduğu konunun kendi becerileri olduğu düşüncemi pekiştirerek. "Sana yardım etmeyi kabul ettim ama bunu yapmayacağım ve eğer soran olursa, Ellasbeth'le birlikte Trent'e ilk çocuğunu görme hakkı için dilekçe vermesine yardım ediyordum."

"Elbette." Kirli sakalları görünmeye başlamıştı ve hafif odunsu kokusunun üzerinde havaalanının soğuk plastiğinin kokusunu alabiliyordum. Uzaktan, lanete baktım. "Aileleri bunu yaptığını biliyor muydu, yoksa bebekleri de mi çaldın?"

Landon kendini dikleştirdi, aramızda tezgahın genişliği kadar mesafe vardı. "Atalarının günahlarından sorumlu tutulmak mı istiyorsun? Taş atmaya devam et Morgan." İfadesi kapalı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sanırım bir ruhu bir şişeye koyabilirsin?"

Kolay görüldüğünü düşünerek büyüü taradım. Ama kötü olanların çoğu öyleydi. "Evet." Landon'a ve onun hafızadan çağrılan cazibesine güvenmek hoşuma gitmiyordu ama vampirlere bir son vermek istiyordu.

"Güzel." Tezgâhın üzerine eğildi ve kalemını talimatlara vurdu. Kokumu aldığı anda donup kaldığını ve sonra geri çekildiğini anladım. "Büyü, orijinal ruhun sağlıklı bir bedenden çıkarılmasını gerektiriyor. Ben o kısmı atladım."

"Bir bebeği öldürmekten mi bahsediyorsun?" diye sordum ve ben gözlerini kaçırana kadar bana baktı.

"Birinci adım," dedi sıkıca. "Bir kare ipeğin üzerine tuz kullanarak bir pentagram çizin. Eşarbin rengini alıcının orijinal aurasıyla eşleştirebilirsiniz, bu daha da iyi olur."

"Nina'ya bilip bilmediğini soracağım," dedim bir tutam saçımı geriye atarak. "İkincisi, pentagramın ayaklarını özsuyuyla yağla ve aynısını yap alıcının ayak tabanları için."

"Neyi kullanarak?" Sözümlü kestim, başımı kaldırıp onu çok yakınımda bulunca şok oldum. "Vampir alıcı ne gibi, y a t a r a k mı?"

Bu hiç iyi değildi. Hatırlaması gereken çok fazla değişken vardı ve belli ki neyin önemli olduğunu ve neyin geçirilebileceğini bilecek kadar büyü yapmamıştı. "Bunun yazılı olduğu bir kitap olmadığına emin misin?"

"Hayır." Sesi gergindi. "Yanlış hatırlamayacağım. Ben hallederim." "Bunu anladın mı?" Ben suçladım ve ani bir sessizlik oldu.

Arka odaya. "Bunu binlerce yıldır kimsenin yapmadığını söylediniz. Doğru olup olmadığını nereden biliyorsun?"

"Tılsım iyi," dedi, yüzü kıpkırmızıydı. Yalan söylüyordu; bu tılsımı dewar'da yapıyorlardı - itiraf etmek istediklerinden daha sık - ve bu beni hasta ediyordu.

"O zaman atkısını ve ayaklarını meshetmek için ne kullanacağım? Parmağımla mı?" İğneleyici bir şekilde sordum. Yazılı olmamasının nedeni makul bir inkâr edilebilirlikti. Yazılı kanıt olmayan bir kara büyü için adalete teslim edilemezsiniz.

"Ahh, sanırım bir kavak çubuğu," dedi ve kalemi elinden alıp listeye ekledim. "Gitmeden önce bunu yok edeceğim," dedi, kağıdı kastederek.

Hayır, değilsin, diye düşündüm ama bunu söylemeyecek kadar akıllıydım. Lanet olsun, insanlar bok gibiydi. Kendi acınası hayatlarını uzatmak için bebekleri feda eden bir gruba nasıl saygı duyabilirsiniz?

"Aspen çubuğu," dedim, kalemi suçlayıcı bir hareketle yere bırakarak. "O zaman ne?"

Landon bana güvensizlikle bakıyordu ve ben de ona alaycı bir gülümseme verdim. "Aynı şeyi yumurta akıyla da yapacaksın, önce pentagramın kollarını, sonra da alıcının avuçlarını yağlayacaksın."

"Aynı asayı mı kullanıyorsun?" Tahmin ettim ve o da başını salladı, yüzü kızarmıştı. "Tavuk yumurtası kullanabilir miyim?"

"Eğer işe yaramasını istiyorsan hayır," diye mırıldandı ve ben bunu bir gerçek olarak kabul ettim. Yumurtalar yeniden doğuşun sembolüydü ama Mayalar sinek kuşlarının savaşçıların ruhları olduğuna ve daha da yakın bir bağ oluşturacağına inanırlardı. Muhtemelen daha seçkin takı dükkânlarından birinden bir tane alabilirdim.

"Dur tahmin edeyim," dedim kâğıdı kendime doğru çekerek. Taze beyaz kâğıt üzerinde eski tılsımı görmek komik görünüyordu. "Üçüncü adım noktayı yağlamak

ve alnına kendi kanını mı sürdü?"

Yüzünü buruşturdu, bir ayağından diğerine geçti. "Yine aynı asayı kullanırdım." "O zaman ne?"

Landon tereddüt etti, sanki bana bu bilgiyi vermenin iyi bir fikir olup olmadığına şimdi karar vermeye çalışıyormuş gibiydi.

"Sırada ne var, Landon? ?" diye seslendim ve o da kâğıdı kendine doğru çekti.

"Eşarbi bir silindir haline getirin ve Möbius şeridinden geçirin. Her iki ilmek."

Büyük Möbius şeridi, tamam. Onlardan bir tane vardı. Aslında iki tane vardı. "Neyden yapılmış?" Sordum ve neredeyse kendini tekmelediğini gördüm.

"Kahretsin, o kısmı unutmuşum," diye mırıldandı. "Bakır. Evet, bakır."

Parmaklarım tezgâha vuruyordu. "Biliyor musunuz? Sanırım kütüphaneye gidip güzel bir reenkarnasyon büyüsü bulacağım. Şansımı deneyeceğim."

Landon ters ters baktı. "Bunu nasıl yapacağımı biliyorum."

"Emin misin?" Tersledim ve ikimiz de koridordan gelen bir peri kahkahasına baktık. Orada kimse yoktu ama küçük bir peri tozu fısıltısı aşağıya doğru kayıyordu.

Landon kâğıdı yuvarladı, açıkça topunu alıp evine gitmeye hazırdı. Onu burada tutan, dürüst kalmasını sağlayan şey vampirleri alaşağı eden kişi olmanın cazibesiydi. "Bunların çoğu sadece Tanrıça'nın dikkatini çekmek için. Önemli olan düşünce."

Tanrıça'yı hatırlayınca ayıldım. Newt bana mistiklerin ve Tanrıça'nın kendisinin bir ley hattında durup ona bağırırsam bile beni tanımayacağını söylemişti ama ona tanrıça denmiyordu çünkü iktidarsızdı. "Tamam, pentagramı Möbius şeridinden geçir. Sonra ne olacak?"

Ani uysallığım Landon'ın keyfini yerine getirdi ve kâğıdı iç cebine sokup masadan şapkasını almaya gittiğinde kaşlarımı çattım. "Eşarp topladığı bakır iyonları sayesinde nötr bir akış buluyor, bu yüzden şimdi tuzu silkeleyip eşarbi alıcının yüzüne örtebilirsin, kan lekesi tam alnında, onu meshettiğin yerde. Oradan, sadece ruhu tutan kabı açarsınız. İfadeyi zikretmek onu dışarı çekecektir,

ve ruh ona gidip yerine yerleşmeli. En azından tekrar ölene kadar. Yolu kesmek ve ruhun bedenden kaçmasını önlemek için eşarbı yakın."

Şapkasını taktı, gitmeye hazır olduğu belliydi. Başımı salladım, yine de bir şeyi unutmuş olabileceği için tedirgindim - kasıtlı olarak. "Örümcek ağının nerede olduğunu hiç söylemedin."

"Ah! Doğru." Kemerli geçitte duraksadı. "Saldırgan bir ruha karşı korunmak için omzunuza asın."

Saldırgan ruh. Evet, onlardan biriyle daha önce de karşılaşmıştım ama Al onlardan korunmak için örümcek ağlarını kullanmamıştı. Düşündüm de, ötedünyada hiç örümcek görmemiştim ve elflerle iblislerin dünyalarını bir örümceğin bile hayatta kalamayacağı kadar kirletmiş olmalarını acınası bulmuştum.

"Ellasbeth, hazır mısın?" Landon mutfak ile koridor arasındaki eşikte dururken seslendi ve bir an için ona sorduğunu duydum. Landon kaşlarını çatarak açıklığın çerçevesine yaslandı.

"Başka bir şey eklemek istemediğine emin misin?" Tılsımı koyduğu cebe bakmamaya çalışarak söyledim. Onu istiyordum, hem de çok istiyordum.

"Hayır." Asık suratla oturma odasına baktı, sonra kendini ileri doğru itti. Hızlı adımlarla üç adım içeri girdi, iç cebinden çıkardığı kâğıtla benimle alay ederken gözlerini dikmişti. Arka taraftaki ipi çekip kâğıdı lavaboya attığında ve tek bir kelimeyle tutuşturduğunda sıçradım.

Piç kurusu, diye düşündüm, koridordaki ani ayakkabı sesleri karşısında yüzümü buruşturarak. Trent, Landon'ın lavabodaki ateşin başında durduğunu görünce durdu ve rahat bir nefes aldı. Ellasbeth kolunda paltosuyla tıkırdayarak arkasından içeri girdi ve Trent kaşlarını çattı. "Yardımanız için teşekkürler. İkinizin de bu gece buradan uçağı var, değil mi?" Trent sordu, gitmeleri için sabırsızlandığı belliydi.

Landon kıkırdadı, külleri bile kanalizasyon sistemine ve benim ulaşamayacağım yerlere akıtmak için muslukları açtı. "Cincinnati'da rezervasyonum var. Ellasbeth bana bölgedeki tek düzgün otel olduğunu söyledi."

"Personel asık suratlı olsa bile." Ellasbeth'in ruh hali iyi değildi ama kötü de değildi. Trent ona bir şey vermiş olmalıydı ama bahse girerim bu ona pahalıya patlamıştı.

Birdenbire, onları arayan biz olsak bile, ikimizin de manipüle edildiğini hissettim.

"İhtiyacın olan şey sende mi?" Trent sordu, ben de başımı salladım. Ellasbeth ve Landon ne kadar memnun olurlarsa ben de o kadar huzursuz oluyordum. Büyü yapmak için kimseyi öldürmem gerekmiyorsa teknik olarak bir lanet sayılmazdı. Laneti yapmak için Tanrıça'yla doğrudan temas kurulması gerektiğine dair bir işaret de yoktu ama bunu atlamış olabilirdi. Daha önce bırakmıştı.

Ellasbeth gülümseyerek Trent'e döndü. "Teşekkür ederim," dedi ve nabzım hızlandı. "Kalıcı bir adres bulur bulmaz sizinle temasa geçeceğim."

Yüz ifadem dondu. Lanet olsun, kadın Cincinnati'ye taşınyordu. Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Neden buna razı olmuşum? İyi bir fikir gibi görünmesini sağladım?

"Aramanı bekleyeceğim." Trent elini onun omzuna koydu ve yanağına soğuk bir veda öpücüğü kondurdu. İçim daraldı. Ellasbeth öpücüğü almak için eğildiğinde kendimi ele verdiğimi biliyordum, gözleri benimkilerin üzerindeydi ve ince, ruj kırmızısı dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. Tansiyon yükseldi. Landon'ın da mutlu olmadığı belliydi. *Ben bir aptalım.* Temiz vicdanım geceleri beni sıcak tutmaz, ağladığımda bana sarılmaz ya da şaka yaptığımda gülümsemezdi.

"Landon," dedi Ellasbeth paltosunu ona uzatırken ve o da yavaşça omuzlarına yerleştirmek için hareket etti.

"Hoşça kalın," dedim tezgâha yaslanıp yüzümü buruşturmamaya çalışarak. "Ruh çalma büyüsü için teşekkürler."

Ceketini giyen Ellasbeth, Trent'in onlara kapıya kadar eşlik etmesini bekledi ama Trent onları görmezden gelince, topuklarının üzerinde döndü ve ayakkabılarını parke zemine vurarak uzaklaştı. Landon ona yetişmek için hamle yaptı, arabanın anahtarlarını bulmak için cebini karıştırmaya başlamıştı bile.

Sarkan raftan aşağıya bir peri tozu yağmuru süzüldü. Jenks'in yukarıda olduğunu bilmiyordum ama Trent'e başparmağıyla işaret edip peşlerinden dışarı fırladığında şaşırmadım.

Trent derin bir iç çekti ve birlikte Ellasbeth'in topuklarının agresif bir şekilde kutsal alanda yere vuruşunu dinledik. "Bu kadın komplo kuruyor," dedim usulca ve Trent beni ani, beklenmedik bir sarılmanın içine çekti.

"Tanrım," diye neredeyse inliyordu, ben vites değiştirmek için çabalarken kolları bana sıkıca sarılmıştı. "Sanırım bazen beni delirmekten alıkoyan tek şey sensin. Sen ve kızlar."

Ama onu öpmüştü. "Gerçekten mi?" Mırıldandım. Ön taraftan kapı çarptı ve lavabonun üzerindeki perdelerin kaymasına neden oldu.

Nefesi kesildi, başını salladı, hâlâ tavana bakıyordu, sanki söylemek istediği kelimeler oraya peri tozuyla kazınmış gibiydi. "Her şey her şeyi etkiliyor gibi görüldüğünde ve kolay bir cevap olmadığında, kendime soruyorum: Bu karar beni sana yaklaştıracak mı yoksa uzaklaştıracak mı? Ve sonra her şey çok netleşiyor. O anda mantıklı gelmese bile."

Bunun bizi yakınlaştıracığını mı düşündü? Kalbim güm güm attı. O öpücüğü bir gösteri olarak düşünmüştü ama korkusu hâlâ devam ediyordu. Ellasbeth görmezden geldiğim her şeyi, Trent'in hayatı boyunca uğruna çalıştığı ve benim yüzümden kaybettiği her şeyi, babasının başlattığı her şeyi, benim ona yardım edemediğim ama onun edebileceği her şeyi geri getirmişti. İçimde bir kalp ağrısı parlarken hiçbir şey yapamadım. *Onu seviyorum. Bunu şimdi söyleyebilirim.* "Lucy'yi görmesine izin mi vereceksin? Trent, bu çok tehlikeli."

"Bu senin fikrindi." Nefesini verdi, beni kendine çekti, böylece başım omzuna yaslandı ve her santimetresini bana doğru bastırıldığını hissedebiliyordum. "Yine de haklısın. Yapmamak daha tehlikeli olurdu," dedi, sözleri saçlarımı hareket ettirdi. "Ayrıca, kızgınım, zalim değilim ve Ellasbeth'in önüme o ya hep ya hiç seçeneğini gelişigüzel atarak ne kumar oynadığının ve ne kaybettiğinin artık farkında olduğuna eminim. Lucy'yi görmek istiyorsa, en başta benimle evlenmiş olsaydı yapacağı her türlü fedakârlığı yapacak, ama şimdi tek elde edeceği Lucy'nin hayatının bir parçası olmak, benimkinin değil. Cincinnati'de sevdiğim şeyler yüzünden ondan nefret edecek. İntikamım tamamlandı."

Ona asıl rolünü yerine getirmesi için bir şans veriyor, diye düşündüm, içimde bir gerginlik vardı. Trent bunu Ellasbeth'in onu parmağında oynatması için bir yol olarak görmüyordu ama ben görüyordum.

Trent beni sıktı, ama kendimi korkumdan kurtaramadım. Ayakta kalabilmek için parçaları tekrar oyuna sokuyordu. Sonuna ulaşmak için beni feda etmeyeceğini biliyordum ama bunu yapabilmesinin hiçbir yolu yoktu

ve bir gün bunu fark edecekti. Soğuklaşacak, kayıtsızlaşacaktı. Bunu daha önce de görmüştüm.

"Landon'a güvenmiyorum," dedim, parmaklarım sırtının çizgilerini belirlerken nefesimin ondan geri geldiğini hissettim. "Ellasbeth'e güvenmiyorum ve kesinlikle birlikte olmalarına da güvenmiyorum. Landon için artık yararlı olmadığımızda ve istediğini elde edemeyeceğini anladığında, daha kalıcı bir yolla velayeti ele geçirmeye çalışacaktır, bunu biliyorsun, değil mi?"

Trent gitmeme izin verdi, beni görmezden geldi. Kahretsin, biliyordu ama yine de kaburgalarına bıçak saplaması için ona tam da ihtiyacı olan fırsatı veriyordu. "Trent-"

"Landon'ın cazibesinin doğru olduğunu mu düşünüyorsun?" diye araya girdi.

Hâlâ bana sarılıyordu ve ben de ona doğru bastırdım. "İki bin yıldır sözlü gelenekle aktarılan bir tılsımı kullanmaktan hoşlanmıyorum," dedim, sonra ekledim, "Ama sanırım Landon doğru hatırladığı sürece işe yarayacak kadar kullanıyorlar. Kütüphanende bir şey olmadığına emin misin? Bize tuzak kuruyor olabilir. Bildiğim kadarıyla o tılsım ruhlarımızı alabilir."

Onun güven verici gülümsemesi beni daha da endişelendirdi. "Vampirlerin sonunun gelmesini benim ya da senin sonunun gelmesinden daha çok istiyor. Buna güvenebiliriz."

"Yani ölümsüz vampirler ölene kadar güvendeyiz. Unutmadan önce bunu yazsam iyi olacak." Ivy'nin masasından bir kalem ve kâğıt almak için isteksizce ondan ayrıldım. "Onun değil de benim el yazımla olsa bile."

Trent bahçeye bakarak, "Sanırım Jenks'te," dedi. "Jenks!" diye bağırarak beni irkiltti. "Tılsım nerede?"

Kalem elimde, masaya döndüğümde Trent'in asılı duran birkaç tencereyi boşaltmak istercesine çevirmek için askıya doğru uzandığını gördüm. "Ona kopyalattırdın mı? Bunu neden ben düşünemedim?"

"Çünkü sen-" Birinden dökülen toz Trent'i gümüş rengine boyadı. Hapşırda ve posta pulu büyüklüğündeki kâğıt parçasının yere düştüğünü fark etmedi. Kopyalanmış tılsım olmalıydı ve Jenks'in el yazısını ve bir pentagramın glifini tanıyarak onu aldım. "İşte burada," dedi elimdeki tılsımı görüp gülümseyerek. "Çünkü dini lider kılığına girmiş devlet memurlarıyla uğraşmaya alışık değilsin."

Bir gülümseme beni buldu. "Son zamanlarda sana ne kadar harika olduğunu söylemiş miydim?" Kemerini çekiştirerek onu tekrar kendime çektim. Kollarım boynuna dolandı ve bir elimde kopyalanmış büyü, diğer elimin parmakları ensesindeki saçlarla oynayarak, sivri kulaklarının kemerini okşayana kadar uzanarak ona gülümsedim. Kalp ağrısı beni sardı. Ona daha ne kadar dayanabiliirdim? Bir yıl mı? İki yıl mı?

"Defalarca, ama tekrar duymaya açığım," dedi, başını eğerken gözleri olasılıklarla parlıyordu ve dudaklarımız bir öpücükte buluştu.

İçimden duygular fışkırdı, dudaklarımızdan ortama doğru bir sıcaklık yayıldı, bunun asla son bulmayacağını bildiğim için daha da tatlıydı. Elim saçlarına dolandı ve nefesi bu sıkı talep karşısında kesildi. Beni kendine çekti, belimdeki elleri neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. *Mutfak*, diye düşündüm sırtım tezgâha çarptığında ve eli gömleğimin altından kayarken, parmakları hem pürüzsüz hem de talepkâr bir şekilde tenimin üzerinde gezinirken. Mutfakta ikimizi de acele ettiren şey neydi?

Dudaklarımız ayrılırken gözlerim açıldı, ama başlattığı karıncalanma devam etti, sürekli hareket eden elleriyle aynı anda ona karşı hareket etmemi sağladı, aradı, göğsümü bulduğunu ima etmek için yükseldi ve omurgama yeni karıncalanmalar gönderdi. "Beni düşündüğünde ne yapacağını biliyorsun, değil mi?" Birinin bana söylediği en anlamlı şeylerden biri olduğunu düşünerek söyledim, aynı anda hem sevildiğimi hem de ihtiyaç duyulduğumu hissettirdi.

"Her zaman," diye nefes aldı dudaklarıma bakarak. "Şimdi ne düşünüyorsun?" Alay ettim.

"Neden benim yanıma taşınmadığını hatırlamaya çalışıyorum," dedi ve yavaşça sustuk, birbirimize yaslandık ve sadece olmaktan memnun olduk.

Çünkü o acıyı bir daha kaldıramam, diye düşündüm, söyleyemedim. *Çünkü bu kadar güzel bir şey uzun sürmez. Çünkü seni seviyorum.* Çünkü Ellasbeth ve o tekrar konuşuyorlardı ve herkesin istediği şeyin bu olduğunu biliyordum. Quen çok memnun olacaktı.

"Tink'in memeleri, ikiniz yine ete basmıyorsunuz," diye çıkıştı Jenks, baş hizasında uçarak beni cevap vermekten kurtarırken. "Tanrım! İyi ki ter yerine peri tozu var. Senden gelen ısı dalgalarını görmeliydin."

Trent bırakmaya başladı, ama sessizliğimin yarattığı şüpheyi görünce onu geri çektim ve dudaklarını buldum, gözlerimi kapar kapamaz açtım ve parmaklarımın sırtından aşağı, sıkı, kavranabilir arka tarafına doğru kaymasına izin verdim. Trent karşılık verdi ve Jenks'in kopyaladığı büyüye ne olduğunu bilmiyorum çünkü kendimi aniden dönmüş ve tezgâhın üzerine düşmüş buldum.

"Oh Tanrım!" Bacaklarımı Trent'in etrafına sarıp onu hapsederken Jenks şikâyet etti. Çene çizgisini takip ettiğimde parmak uçlarımda çıplak kirli sakal izleri belirdi. "Kes şunu, olur mu?" Jenks homurdandı. "Kilisede başka çocuk kalmadı diye bunu yapamazsın..."

Nefes nefese Trent'ten ayrıldım. Dudağım beklenmedik bir şekilde bir anlığına dişlerinin arasında kaldı ve ayrılırken bile içimde bir tutku parıltısı yandı. "Ne yapabilirim, Jenks?" Ayaklarımın Trent'in etrafından düşmesine izin verdim, böylece o da dönüp önümüzde duran iğrenmiş periye bakabildi. Trent'in son üç aydır şaşırtıcı derecede özenli bir sevgili olduğunu görmüştüm; Carew Tower'da köpüklü şarap eşliğinde öpüşürken ve bana golf oynamayı öğretmeye çalışırkenki rahat dokunuşları karşısında magazin basını çılgına dönmüştü ve tutku gerçek olsa da son otuz saniyenin ardındaki amacın sadece Jenks'i şok etmek olduğunu biliyordum. Bu onu daha da çok sevmeme neden oldu; o benim hayatımın bir parçasıydı ve ben bunun gerçekleştiğini bile görmemiştim. Şimdi tek yapmam gereken her şey dağılana kadar dayanmaktı.

Trent'in gülümsemesi, Jenks'in turuncumsu tozu ve elindeki büyü tarafından çekilen gerçeklik geri gelirken yavaşça soldu. "Teşekkürler, Jenks," dedi uzaklaşırken. Tezgâhın üzerine oturduğumda, kahve makinesinden gelen soğuk kahvenin acı kokusuyla birden kendimi yalnız hissettim. Aşağı kaydım, büyüteç için çekmeceyi açmadan önce gömleğimi içeri sokmak zorunda kaldım. Üç tane kadar vardı ve en büyüğünü Trent'e uzattım.

"Sorun değil," dedi Jenks öfkesini yenip büyüü tezgâhın üzerine koyarken. "Siz hiç yukarı bakmıyorsunuz ve Jrixibell zaten oraya bir kurşun kalem saklamıştı."

Jenks'in kanatları, artık kendi başına yaşayan ve bir aile kuran en küçük kızını hatırlayınca uğultusunu yavaşlatır gibi oldu. Jax de sadece birkaç hafta sonra tekrar gitmişti. Kâğıt parçasının üzerinde kümелendiğimizde Trent'e bilerek çarptım ve tarçın ve şarap kokusuyla rahatladım

Trent'in tıraş losyonunun altında saklanıyordu. Jenks'in çizimi Landon'inkinden daha kesindi, üzerinde hiçbir çarpı işareti yoktu ve malzemeler sıralanmıştı. Daha da iyisi, Jenks'in el yazısı olduğu için bunu benimle ilişkilendirmek daha zor olacaktı.

"Örümcek ağını beğenmedim," dedi Trent, bir parmağıyla kâğıdın nefesimizden hareket etmesini engellerken kaşlarını çatarak. "Bancroft'un anneme öğrettiği zaman hatırladığım la uyuşmayan tek şey bu."

"Biliyor musun?" Bunu rahatsız edici bir sonuca kadar takip ederek haykırdım. "Bir bebeğin ruhunu çıkarıp başkasınınkini nasıl yapıştıracağını biliyor musun? Neden bana bunu yaşattın?" Ama beni en çok rahatsız eden şey bunu neden bildiğiydi.

Trent kafasını kaldırdığında sırtıyordu. Düşüncelerimi tahmin edince yüz ifadesi paniğe dönüştü. "Ah, Rachel, bunu duyduğumda on yaşıdaydım, olmamam gereken bir yerde kapıyı dinliyordum. Özür dilerim. Bunu görene kadar hatırlamıyordum bile." Tereddüt etti ve koluna dokunduğunda kaşlarını çatıttım. "Gerçekten hatırlamıyorum. Ama örümcek ağını hatırlamıyorum."

Trent'in bariz sıkıntısından olduğu kadar Jenks'in omuz silkmesinden de omuzlarım gevşedi. "Belki de o kısmı atlamalısın," diye önerdi Jenks onu alıp bir tüp haline getirirken.

"Belki," dedim, Trent başını eğip yüzünü buruşturduğunda. "Örümcek ağlarının korunmak için olması gerekiyor mu?"

"Gizlenerek korunma." Trent düşüncelere dalmış bir halde tezgâha yaslandı, bir bileğini diğerinin üzerinden geçirirken özellikle nefis görünüyordu. "Sanırım sorun yok. Muhtemelen unutmuşumdur." Odağı bana kaydı. "Hâlâ bir ölümsüze ruh vermenin kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum ama bunu yapmazsan Ivy acı çekecek. Ne dilediğine dikkat et, tamam mı?"

"Çünkü gerçekleşebilir," dedim usulca. Bu noktada, açıkçası hepsinin ölmesi umurumda değildi ama Cincinnati'de yaşayan ölümler uyurken yaşanan kaosu görmüş olmak yutulması zor bir dersti - ya da her neyse.

Trent'in kolu bana dolandığında sıçradım. "Sonuna kadar gideceğiz," dedi ve Jenks muhtemelen saklamak için tılsımla birlikte ayağa kalktı. "Ne pahasına olursa olsun. Tılsımı hazırlar hazırlamaz Felix'i almaya gideceğiz.

Ruh. Muhtemelen hala Eden Park'taki ley hattında gizleniyordur. Bu işi hafta sonuna kadar halledebiliriz, sorun değil."

Nedense bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim. "Teşekkür ederim." Ona doğru döndüm, kollarını etrafıma sarıp beni uzun zamandır kimsenin yapmadığı bir şekilde topraklarken başım göğsüne düştü. Onun kesinliğini hissediyordum ama onu içime çekerken bile şüphelerim devam ediyordu.

Trent'i hayatımda hiç istememişim ama şimdi ona sahip olduğum için kafam daha da karışmış, kalbim daha da kırılmıştı. Trent benim için her şeyi feda etmeye hazırdı ama ben ona izin verebilir miydim bilmiyordum.

Bölüm 7

Ellasbeth'in hafif parfümü arabasının daracık sınırları içinde Trent'in üzerinden kalktı. Başım ağrıyordu ama bundan mı, yoksa Cormel'in peşimizdeki vampirlerinden mi, Nina'nın arkada kıpırdanmasından mı, yoksa *Landon*'ın bana verdiği elf kara tılsımıyla bir efendinin ruhunu ele geçirmek için Eden Park'a gidiyor olmamdan mı, bilmiyordum.

"Aralarından seçim yapabileceğim çok şey var," diye fısıldadım, Trent'e bakarken direksiyonu sıkıca kavradım. Pencereye yaslanmıştı, gözleri kapalıydı ve göğsü alacakaranlıkla aydınlanmış gökyüzünden yansıyan soluk ışıktaki yavaşça hareket ediyordu. Sinirim yatıştı ve saçlarını yeniden düzenleme isteğimi bastırdım. Uyurken büyüleyici bir şekilde savunmasız görünüyordu ve doğası gereği onu sık sık öğlen ve gece yarısı birkaç göz kırparken yakalıyordum. Bu bana her seferinde sevildiğimi hissettiriyordu.

Kızgın vampir kokusu giderek güçleniyordu ve bir havalandırma deliği açtım. Arkamızda, Cormel'in haydutları otoyolun çıkış rampasına yaklaşırken arayı kapatmak için hızlandılar. Pencere daha iyi olurdu ama bu Trent'i kesinlikle uyandırırdı.

"Ivy'yi bırakmamalıydım," dedi gergin kadın, pencereden dışarı bakarken ifadesi gergindi. Bizi takip eden araba neredeyse tamponumdaydı ve biraz geri çekilmelerini umarak sinyali çok önceden yaktım. Cormel nereye gittiğimizi biliyordu ve ben eskortun biraz fazla olduğunu düşünüyordum.

"Onu kaçırmaya çalışabilirler," dedi Nina, saçlarıyla oynarken vampir gibi hızlı hareket ediyordu.

klip ve yeniden yapmak. "Onu öldürmeyeceğini söyledi. Onu kaçırmayacağını hiç söylemedi."

Yüzümü buruşturarak otoyoldaki virajı aldım ve arkamdaki vampirlerin *geri çekilmesini* sağlamak için frenlerimi pompaladım. Trent ben ışıklarda yavaşlarken derin bir nefes aldı ve gözlerini kırıştırarak uyandı. Ayağa kalktığında şaşkınlığı kayboldu, buruşuk ve rahat haliyle tamamen erişilebilir görünüyordu.

Nina, "Kalamack'ın güvenliğinde çok fazla açık var," diye mırıldandı ve Trent'in gülümsemesi kayboldu.

"Uyuyakalmak istememiştım," dedi Cincinnati nehrinin gölgeli kıyısına bakıp kendini yerleştirirken.

"Bunu yapman hoşuma gidiyor." Gözlerim ileride, ışık değiştiğinde harekete geçtim.

Trent'in eli memnun bir patlamayla bacağıma kondu. Onu almak için direksiyonu bıraktım, parmaklarını koyduğu yerde tutarken bile parmaklarını sıktım. Nabzım hızlandı ama bu onun dokunuşundan kaynaklanmıyordu. Her zaman aramızda tuttuğu mesafe son üç ayda yavaş yavaş -neredeyse utangaç bir şekilde- erimiş, şaşırtıcı derecede dokunsal bir yapıya dönüşmüştü. Sıradan dokunuşlar ve anlamlı bakışlar nefes almak kadar doğal hale gelmişti. Ama şimdi farklıydı çünkü bunun sonsuza dek sürmesini istiyordum.

Başını eğip aramızdaki boşluğa doğru eğilerek "Ne?" diye fısıldadığında değişikliği hissettiğini düşünmezsem kurabiyelerimi yakarım.

Bu düşünce hâlâ acı verici bir şekilde yeniydi ve telaşla başımı salladım. "Bir şey yok."

Kaşlarını kaldırarak Nina'ya baktı, sanki ruh halimin suçlusu o olabilirmiş gibi. Ben de başımı salladım ve Eden Park'ın dış yolundan geçerken ön pencereden dışarı baktım. Her şeyin farklı olmasını, hayatımın daha kolay olmasını dilerdim. Ama o zaman Trent'i arabasının kapısına yaslanmış, gözlerini açtığında onu izlediğimi görünce gülümserken görme şansım hiç olmayabilirdi. *Kötünün iyisi*, diye düşündüm, sonunda eşitleneceklerini umarak.

"Onu yalnız bırakmak kötü bir fikirdi," dedi Nina tekrar, arabayı mutsuz vampir kokusuyla doldururken.

"Yalnız değil," diye mırıldandım, Quen'in güvenliği ve Cormell'in verdiği sözle güvende olması gerektiğini düşünüyordum. Kasaba evlerini geçtikten sonra dün arabamı bıraktığım yerde onu beklerken gördüğümde keyfim yerine geldi. Çekilmemişti ama durup alabilecek gibi de değildik. Sinirle camımı açtım, cereyan her şeyi öne doğru iterken boynum karıncalandı. "Ivy iyi," diye homurdandım, Trent de penceresini açtığında ve feromon bulutu nihayet bir çıkış yolu bulduğunda sevindim. Ve eğer Ivy iyi değilse, yarını kazıklarımı ve muskalarımı parlatarak geçirecektim.

Ivy'nin iyi olduğuna inanmak zorundaydım - en azından gece yarısına kadar - ve Nina'nın onunla birlikte olmamasını hiç umursamadım, sinirli vampir Felix-ruh tuzağında yem olmak için bizimle geliyordu. Nina'nın Ivy için değil, Nina için önemli olan şey için dışarıda olduğuna dair kalıcı bir endişem vardı. Ivy'yi sevmesi söz konusu değildi. Onu elinde tutmak için ne yapacaktıydı.

Manzaraya ve sınırlı park yerine giden uzun yolu tamamladığımızda Trent doğruldu. Başını telefonuna eğmiş mesaj yazarken, "Pek kurnaz değil, değil mi?" dedi.

Bakışlarım dikiz aynasına ve büyük siyah arabaya kaydı. İçinde en az beş kafa vardı, belki daha fazla. Nina'nın yavaş hırıltısı beni arabadan daha çok tedirgin etti.

Kadın açıkça tehdit edildiğini hissederek, "Bu şekilde müdahale ederek ne elde ediyor?" dedi.

Trent'in gözlerine endişeyle baktım, kadının düşüncelerinde Felix'in parmağı olmadan tehlikeli bir duygu seli yaşadığını, Felix'in onda bıraktığı tüm güç ve beklentilerin kontrolden çıktığını ve duygusal sınırlarının ötesine geçtiğini düşündüm. Trent'in dudaklarını hafifçe bükmesi arabadan inme isteğine katıldığını gösteriyordu ve bulabildiğim ilk park yerine gittim. Burada köpeklerini gezdiren, ördekleri besleyen ya da Hollows'un üzerinden dökülen ilk gölgelerin tadını çıkaran birkaç insan vardı. Küçük ikiz göletlerin hemen diğer tarafındaki ley hattına ulaşmak için yaya köprüsünü kullanmamız gerekecekti.

Neredeyse tam yirmi dört saat önce burada olduğum ve Ivy'nin hayatı için savaştığım anısı içimden geçti.

"Gece yarısı söz verdiler!" Nina öfkelen-di, başı neredeyse tavana değecekti. "şimdi bizi takip ediyorlarsa, Ivy'nin güvende olduğunu nereden çıkarıyorsun?"

"Nina, kapa çeneni!" diye bağırdım ve gözleri simsiyah parladı.

Trent hayal kırıklığına gülümsedi ve ben de sertçe frene bastım. Başını salladı ve n panele uzandı, ama Nina araçtan fırlayıp bizi takip eden arabaya doğru yürürken topukları kaldırıma sertçe vurduğu için eğlencesi azalmamıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, dizleri neredeyse n tampona değecek şekilde onları yolun ortasında durdururken ellerini kalçalarına götürdü.

Trent, "Ivy iyi," dedi ama ben ikna olmamıştım. "Hazırlanalım mı? Jenks ve Bis gelene kadar birkaç dakikamız var."

Trent, farların arasında duran Nina'ya döndü, silueti belirgin ve biçimli bir şekilde onları oyuyordu. "Bu Felix mi yoksa Nina mı?"

"Nina." Felix olsaydı daha kolay olurdu ama Felix'in onu ele geirmediğine yemin edebilirdim. Nina, Felix'in ona öğrettiği gücü göstermeye başlamıştı. Bu onu daha tehlikeli, daha güvenilmez yapıyordu. Ama başka seçeneğimiz yoktu.

içimi çekerek, dışarı çıkarken anahtarları omuz çantama bıraktım. Trent biraz daha yavaş hareket etti, Felix'in ruhunu ele geçirecek ekipmanların bulunduğu çantayı toplarken hareketleri zarif bir şekilde metodikti. Cormel'in vampirleri arabalarına geri dönüp uzun, dar park alanının en uzak noktasına kadar geri geri giderken lastikleri tüten yeni geceyi soluyarak araba ile açık kapı arasında durduğumda midem düğümleniyordu. Gitmiyorlardı ama en azından biraz boşluğumuz vardı.

Nina kıpırdamadı, iş eteği ve çökmüş sa modeliyle sokağın ortasında kaldı. Eğik başı ve titreyen ellerinden, Felix'in sabitleyici elinin yardımını olmadan kendini toparlamaya çalıştığını anlayabiliyordum. *İşte bu* yüzden usta vampirler nadiren yaşamın içine düşerlerdi ve asla Felix'in son birkaç aydır yaptığı ölçüde dşmezlerdi.

Kaybettiklerinin hatırlatılması ölümlerin içini parçaladı. Bağlantı yaşayanların dengesini bozuyor, onları başa çıkma konusunda hiç pratikleri olmayan duygularla baş etmeye zorluyordu. Ne kadar uzun sürerse, deneyim o kadar bağımlılık yapıcı ve tehlikeli oluyordu. Ivy Nina'yı hayatta tutacağına söz vermişti; bu zayıf umut muhtemelen başarısız olacak ve Ivy'nin zihninde Nina'nın hayatında iyi olan hiçbir şeyi hak etmediğini bir kez daha pekiştirecekti.

Nina'nın elleri yavaşça çözülürken içimi bir acıma duygusu kapladı. *Ivy'nin bunu yaptığını kaç kez görmüştüm?* Nina gökyüzüne bakıp dua eder gibi gözlerini kapattığında merak ettim - tıpkı Ivy'nin kontrolün sınırından geri dönmesi gibi. Otoparkın sonundaki serseriler dışarı çıkmış, herkese parkın kapalı olduğunu ve burayı terk etmelerini bağırıyorlardı ama sanırım en büyük etkiyi yaratan Nina'nın sokağın ortasında sessizce titremesi oldu. Bir vampir kendini kaybettiğinde kimse etrafında olmak istemez. Elbette, tazminat ve özürler vardır, ancak ısırılırsanız bunlar pek bir işe yaramaz. Bir vampirin yara izi sonsuza dek sürer, zamanla kaybolur ama uygun bir şekilde tetiklendi.

Trent kapısını çarptı ve elimi boynumdan çekti, kapattığımı bile fark etmemiştim. Bis tepemde uçarken başımı kaldırdım, gölgeli piknik masalarından birinin üzerinde beceriksizce kayarak durduğunda kanatları parlıyordu. Gözleri beni bulduğunda kıpkırmızı parladı ve kedi boyundaki çirkin yaratık kösele kanatlarını yeniden yerleştirdi. Derisi bu beceriksiz inişin utancıyla tamamen siyaha dönmüştü ve aslan kuyruğunun ucundaki beyaz kürk tutamı sinirli bir şekilde sallanırken bir işaret feneri gibi göze çarpıyordu.

Memnun bir şekilde yanına gittim ve teni her zamanki çakıllı grisine döndüğünde gülümsedim. Bis buradaysa, Jenks de çok geride değildi.

"Beni beklemen ne güzel, sümüklü nefes," diye hırladı Jenks, gümüş tozları içinde ağır ağır omzuma düşerken nefes nefese kaldığı belliydi.

Bis omuz silkti, kanat uçlarını başının üzerinde birbirine dokundurdu ve tekrar kızardı.

"Görüyorum ki bir ekibimiz var," diye ekledi Jenks, yerleşirken kulağımı çekiştirerek. "Bis, dün gecesindeki bir periden daha yorgunum. *Sen* etrafı kontrol et. Bak bakalım şu dandik köprünün altında saklanan vampirler var mı?"

Bis siyah dişlerini gösterecek şekilde sırtarak havalandı. Saçlarımı yüzümden çektim ve Nina ile Trent'i görmek için baktım, kadın onun yumuşak sorusuna başını salladı. Jenks enerjisini yenilerken bal ve polen kokusu geliyordu, bu koku ördeklerin ve yakındaki çöp varilinin daha topraksı kokusuna karışıyordu. Muhtemelen yol boyunca otostop çekmek yerine uçarak Bis'i etkilemeye çalışmıştı.

Vampirler Bis'e taş atmaya başlamıştı. Onlara bağırarak için bir nefes aldım, ancak Bis bir tanesini yakalayıp geri fırlattığında kıs kıs güldüm, dağılmalarına ve küfretmelerine neden oldu.

Nina'nın adımları yavaşlayarak durdu ve Trent devam ettiğinde, onun yalnız kalma ihtiyacına saygı duyarak harekete geçtim. Üç adım daha attıktan sonra Trent yanıma geldi. Evrak çantası ve pantolonunun altından görünen parlak ayakkabılarıyla tatile çıkmış bir iş adamına benziyordu. Bir tutam endişe gülümseme çabasını gölgeledi ve yaya köprüsünü geçerken kolumu beline doladım. Sharps'ın buralarda olup olmadığını merak ederek yavaşladım. Geçen sefer çok yardımcı olmuştu. Ancak yüzeydeki dalgalanmalar sadece rüzgâr ve akıntıdan kaynaklanıyordu ve gerginlik omurgamdan yukarı doğru dolanmaya ve hafifçe zonklayan bir baş ağrısı vermeye başladı.

Jenks, "Sanırım tüm bu tatlılık karşısında kusacağım," diye mırıldandı ve ben de gitmesi için saçlarımı savurdum. Bizi kimin birlikte gördüğü artık umurunda değildi ama Trent gergindi.

"Bunu daha önce de yapmıştın," dedim, tılsım konusunda stres yaptığını düşünerek. "Sorun değil."

"Ruhun kurtarılmak istiyordu," dedi adımlarımız köprü'nün tepe noktasında birleşirken. "Onu almam için bana izin verdin. Burada olacak olanın bu olduğundan şüpheliyim."

"Bir şey olmaz," dedim. "Bir çevreleme çemberi var, değil mi? O zaman tek yapmamız gereken onu içine çekmek."

Başını salladı ama hâlâ ikna olmuş görünmüyordu.

"Hey, ah, Rache?" Jenks gri bir toz sütunu halinde aşağı inerek, "Misafirimiz var," dedi. "Misafirimiz var."

Bis yirmi metre yukarıdan ısıklık çalarak, parka doğru kükreyerek gelen iki arabayı işaret etti, her iki uçta da birer tane vardı ve kimsenin girip çıkmasını engelliyordu. Cormel'in

Vampir haydutlar dönüp onlara bağırırken, araçlar bir palyaço arabası gibi, içine sığması mümkün olandan çok daha fazla adamı boşaltmaya başladı. Hepsi de dövüşmeye hevesli görünüyordu, hepsi de bize doğru geliyordu.

"Buna nasıl cüret ederler? ." diye fısıldadı Nina, tıslaması tüylerimi diken diken etti.

Trent yavaşladı, bakışları yaya köprüsünde ve Al'ın onun ötesindeki çizgisindeydi. "Bunların Cormel'in adamları olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Yakın dur Jenks," dedim ve omzuma kondu. Herkes yavaşlamıştı, asıl vampir muhafızlar köprünün dibinde bir cephe oluşturmuştu. İkinci grubun yarısının bizi çevrelemek için küçük gölün etrafında koşturması hoşuma gitmemişti. Endişeyle Bis'i aradım. "Hadi. Onlar gölün etrafından dolanmadan sıraya girelim."

Trent başını salladı. Burada ne yaptığımı sanıyorlardı? Piknik mi yapıyordum? "Durdurun onu!" diye bağırdı biri. "Neredeyse çizgiye geldi!"

Tamam. Bu benim için yeterliydi ve kaçmak için Trent'in dirseğini tuttum. Nina ise öfkeyle titreyerek onlara doğru döndü.

"Sizi aptallar!" diye bağırdı, ayaklarını iki yana açarak. "O kaçmıyor. Bunu kilisesinden de yapabilirdi. Müdahale ederseniz Cormel'in kendisi intikamını derinizden söküp alır!"

"Biz Cormel için çalışmıyoruz," diye bağırdı biri ve birisinin eğreti bir sopa için bir ağaç dalını kırarken çıkardığı çatırtıyı duydum. "O çizgiden uzak dur Morgan, yoksa Ivy ölür!"

Birden her şey çok daha mantıklı gelmeye başladı. Harika. Lanet olası bir vampir savaşının tam ortasındaydık. Görünüşe göre ölümsüzlere ruhlarını vermenin kötü bir şey olabileceğini düşünen tek kişi Trent değildi. "Hadi," diye fısıldadım, onu çekiştirerek. "Sıraya girmeliyiz."

Trent yanımda koşmaya başlarken, "Ben de basının kötü olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı. "Halatın orada ne işi var? Kuyruğunun suyun içinde olduğunu sanıyordum."

Yüzüm kızardı, Jenks'e baktım. "Yanlışlıkla yerini değiştirdim." "Yerini mi değiştirdin? Nasıl?"

"Kazayla," dedim tekrar, bu konuda konuşmak istemiyordum. "Nina!" diye bağırdım. "Bizimle geliyorsan, gidelim!"

Çimlerin yumuşak sesi betonun sert gümbürtüsüne dönüştü ve çizginin sıcaklığı üzerime çökerken döndüm. Trent yanımda durdu, gözleri parlıyordu ve dudaklarında bir gülümseme vardı. Nina daha yavaştı, önümüzde yavaşça durmak için koşan vampirlere bakarken geri geri gidiyordu. Bis, Romulus ve Remus heykelinin üzerine indi. Köprüde büyük bir kavga çıkmıştı ama bazıları sığ göleti geçip etrafından koşan birkaç kişiye katılıyordu.

"Yapma Morgan," diye tehdit etti bir vampir, göletten damlıyor ve pis kokuyordu.

Daha fazla araba yaklaşıyor, farlarıyla kavgayı aydınlatmak için aç yapıyordu. Bu olay ya uluslararası haberlere konu olacak ya da kayıp köpek bulma sitelerinde daha çok yer bulacaktı. Gergin bir şekilde önce sağımdaki Trent'e, sonra da solumdaki Nina'ya baktım, gözleri endişe verici bir siyahlıktaydı. Hepimize ihanet edebileceğine dair ani korkuyu bastırdım. Sıraya girmiştik. Vampirler bir metre geride duruyordu ama bu uzun sürmeyecekti. Ruhlarını geri almanın onları öldürüp öldürmeyeceği umurunda değildi.

"Oraya kendin gidebilir misin?" Trent'e fısıldadım ve o da başını salladı. Daha önce de gerçeklikleri değiştirmişti ve yapması gereken tek şey buydu, tamamen yeni bir çizgiye atlamak değil. "Güzel. Bis, sen Jenks'i al. Nina'yı ben alırım. Şimdi!"

"Ne? Bekle!" Nina kolundan tutup aurasını çizginin aurasına çevirirken bağırdı.

"Hayır!" Birinin çığlık attığını duydum ama artık çok geçti; öfke çığlıkları yükseldi, yankılandı ve kayboldu. Bir sonraki nefesimde yanmış kehribarın iğrenç kokusu içimi doldurdu.

"Bırak!" Nina çekiştirerek bağırdı ve Trent öksürdü. Yapmıştık o.

Elini yüzüne kapatan Nina, gözlerini kısarak gecenin karanlığına baktı. saçını kaldırdı. Bis bir kayanın üzerine eğildi ve Jenks saçlarımın arasına dalıp peri sidiği ve kanlı papatyalar hakkında mırıldandı. Işık loş ve kırmızıydı ve gecenin erken saatlerinde gökyüzünü yansıttığı için her şeye gerçek dışı bir bulanıklık katıyordu. Daha önceki kavgamızdan kalan yanık izleri yara gibi görünüyordu.

Trent bir taşın şangırtısıyla döndü ve karanlıktan bize bakan parlayan gözler karşısında nabzım hızlandı. İkinci bir göz grubu da

Birincisi. Bizi çoktan buldular mı?

"Oh, bu çok daha iyi!" Jenks kulağımın dibinden hırladı. "Tanrım, kıyafetlerimdeki pis kokuyu çıkarmam sonsuza kadar sürecek. Bana neden gelmek istediğimi tekrar hatırlatır mısın?"

Trent hemen diz çöktü ve eliyle büyü yapılacak yeri düzeltti. Taş bir kez daha yerinden oynadı ve Nina döndü, gözleri karardı. Vampirlere karşı gösterdiği küstahlık artık yoktu. Yaşamak için berbat bir yoldu, hissettiklerinin gerçek olup olmadığını ve sözlerini destekleyip destekleyemeyeceğini asla bilememek, ya da kendini yere mihlanmış ve boynunun senden daha güçlü biri tarafından koparılmak üzere mi bulacağını bilememek.

"Oh. Evet. Doğru," diye homurdandı Jenks. "Dünyayı kurtarmak, falan, filan, filan." "Bis?" diye sordum ve o da aşağı doğru tek bir hamleyle havalandı.

"Başlıyoruz!" diye neşeyle seslendi ve hâlâ homurdanan Jenks de onunla birlikte gitti. Burada iki yüzey iblisi de olabilirdi, yirmi tane de. Bis ve Jenks bunu öğrenebilirlerdi.

Trent'e "Ben bir çevre çemberi oluşturacağım," diye fısıldadım ve o da başını salladı, gümüş bir bıçakla altı metrelik bir spirali dikkatlice kazıyarak pürüzlü toprağa yerleştirirken yüzündeki ifade asıktı. Kenarlara doğru ilerlerken herhangi bir ses duymak için gerindim ve ayağımın topuğunu kullanarak hem Trent'in spiralini hem de Nina'nın sırtını dayadığı kayayı çevreleyen sığ bir oluk açtım. Al'ın bunu hissedip geçen seferki gibi ortaya çıkmasından endişe ettiğim için çukuru açmadım - Trent buradayken değil.

Tenim karıncalandı. Trent'in büyüğü yükselmeye başlamıştı. Yüzü solgun, bitmiş spiralinden geri çekildi. Yumuşak ilahileri zihnimin derinliklerini çekiştiriyordu ve gecenin soğuğu içime işlerken titreyerek bu cazibeye karşı kendimi çelikleştirdim.

Tedirgin bir şekilde Nina'nın yanına döndüm ve omuz çantamı yanına bıraktım. "Sence Felix'in ruhu hâlâ yakınlarda mı?" Ufku tararken söyledim.

Ne Trent ne de Nina bana cevap verdi. Trent şapkasını takmak için uğraşıyordu, kırmızı lekeli parmakları her yerde iz bırakıyordu. Dudaklarını sessizce dua eder gibi oynatarak kurdelesini boynuna geçirdi. Onu görünce, profesyonel iş adamı ve büyü kullanıcısı karışımına bir kez daha hayran kaldım. Hareketleri hızlı ve kararlıydı ama her hareketinde yeni bir ciddiyet vardı.

Tanrıça'ya olan inancını haykıran bir eylem. Bu artık bir taklit oyunu değildi. İnanıyordu ve bu da onun sihrini bir iblisinkinden daha güçlü, rüzgârdaki bir karahindiba tutamından daha değişken, tehlikeli ve güvenilmez kılıyordu.

"Ya gittiye?" Nina dedi ve küçük bir çakıl taşı neredeyse ayaklarımızın dibine yuvarlanınca hepimiz irkildik. Ot tutamlarının arasından gözler göründü. Bir siluet yükseldi, düzensiz, sanki gerçek değilmiş gibi. Trent'in ipi daha güçlü çektiğini ve spiralin parlayarak yeşil bir ışık birikintisi oluşturduğunu hissettiğimde nefesim hızlandı. Parıltı yüzeydeki iblise kadar uzanıyor, sanki gerçekliğin ilk katmanını parçalayarak onun gerçekte nasıl bir ruh olduğunu ortaya çıkarıyordu.

Trent'in büyüü beni çekerken arkamdaki kayanın sert hissine uzandım. Bu eve gitmem için bir çağrıydı. Orada bir kez bulunmuştum, çağrısına karşı savunmasızdım.

Korkuyla gökyüzünün oluşturduğu siyah kubbeye baktım. "Bis? Jenks!" diye bağırdım.

"Bunun Felix olduğunu sanmıyorum," dedi Nina ve ben de aynı fikirdeydim. Karanlıkta parlayan nefret çok derin, çok süreklilydi. Ama o biriydi. Cormel, belki? Luke'un efendisi? Ivy'nin annesi? Onlar iblis değildi, beden ölüp zihin ve ruh tekrar bir olana kadar iblislerin yarattığı cehenneme itilmiş kayıp ruhlardı.

Aman Tanrım. Aptalca bir şey yapmama izin verme.

Spiraline dokunmamak için dikkatlice adım atan Trent, başparmak büyüklüğünde bir şişeyi tam ortaya, ters çevrilmiş ve hâlâ siyah bir balmumuyla kapatılmış olarak koydu. İçinden spirali doldurmak için belli belirsiz bir parıltı yayıldı. Nina'nın nefesi kesildi ve ben de neredeyse hiç duyulmamış bir sızlanmayla irkildim. Kulaklarımdaki kemikler titremeye başladı. Ses spiralin kendisinden geliyordu, parlayan ışık dalgaları yaratılışın kalbi gibi spiralden titreşiyordu.

Trent daha da dikkatli bir şekilde geri çekildi.

"Ah, işe yarıyor," dedim daha fazla göz ortaya çıkarken, aslanlar gibi otların arasından yükselirken.

Çömelen Trent spiralin etrafındaki kırmızı çizili daireye dokundu ve orada olmayan bir ışıltı yukarı doğru yükseliyor gibi göründü, bir kubbe yapmak için kapanmadı ama içinde parlayan spiral ile mükemmel bir sütun oluşturdu. Bu onun koruma alanıydı ve kulaklarımın arasındaki ağrı büyüdü.

"Nina," dedi, saçları yüzüne dökülmüştü ve ellerinde onu hiç de kendisi gibi göstermeyen bir parıltı vardı. "Ortaya çıktığında onu spiralin içine çek. İçine girip çıkabilirsin ama hiçbir çizgiye dokunma. Spirale dokunsan bile büyü seni görmezden gelecektir ama işi şansa bırakmaya gerek yok. Yüzey iblisi spiralin herhangi bir kısmına dokunduğunda, onu yürümekten başka çaresi kalmayacaktır. Bu onun özünü şişeye girmeye zorlayacaktır."

Ruhumu böyle mi ele geçirdi? Merak ettim, ilahinin zayıf bir anısı beni ürperti.

"Emin misin?" diye mırıldandı, kırılmaya hazır olduğu belliydi. "Oldukça eminim."

Yaklaşan parlayan gözlere baktım, tedirginliğim artıyordu. Bu işe ne yapacağımızı bilerek girmiştik ama ne olacağını bilmiyorduk. Trent'in büyüğü yüz mil içindeki tüm yüzey iblislerini kendine çekiyordu. "Trent, nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum ve Nina umutsuz bir çığlık attı.

Gözlerimiz buluştuğunda içime tehlikeli bir şey doldu. Benimki de dahil olmak üzere ruhları ona söyleyebilirdi ve ben onu durduramazdım. "Diğerlerini bizden uzak tut," dedi, kelimelerin tuhaf bir ritmi vardı, tam olarak ilahi değildi, ama çok yakındı ve beni çekti. "Auranın görünüşünden hoşlanmıyorum. Sütundan uzak dur," diye ekledi, sonra daha keskin bir şekilde, "Nina! Sağında!"

Arkasındaki diğer iblislerden cesaret alan bir yüzey iblisi yaklaşırken kadın elini ağzına götürerek geri çekildi. Yaklaştıklarını duyabiliyordum ve dış koruma çemberini çağırmak için can atıyordum. "Jenks!" Kanat seslerini arayarak bağırdım. "Konuş benimle!"

Ama yüzey iblisi tereddüt etti, gözleri Nina'ya sabitlenmişti. "Elini uzatmayı dene," diye önerdim ve başını salladı, geri çekilirken gözleri neredeyse tamamen kararmıştı.

"Bu o değil," diye fısıldadı.

Fikrini almak için Trent'e döndüm ve o anda yüzeydeki iblis hareket etti.

Nina çığlık attı. Adrenalin beni çarptı. Nina'yı sarsarak yoldan çektim, diğer elimi de bize doğru gelen köle ruha doğru uzattım. "*Detrudo!*" Dizlerimi güç dalgasına karşı kilitleyerek bağırdım.

Yüzeydeki iblis kayarak durdu ama büyüüm onu tam göğsünden yakaladı ve uzun çıplak uzuvları ve yırtık pırtık giysileriyle bir telaş içinde karanlığa geri savurdu.

Kahretsin. "Trent!" Bağırđım, ilahisinin içimde yükseldiğini hissettim. "Onlardan çok fazla var!"

"Bak!" Nina çığlık atarak karanlığı işaret etti.

Bir bok göremiyordum. Jenks ve Bis hâlâ ortalıkta yoktu ve sinirli bir şekilde elimi yumruk yapıp gökyüzüne doğru tuttum. "*Leno cinis!*" Diye bağırđım ve içimden geçerek üzerimizdeki hayal meyal çembere bir sürü enerji akıttım. Kehribar renginde bir ışık patlaması tüm alanı bir anda aydınlattı.

Yüzey iblisleri ışıktan saklanırken Nina sinmişti. Mecbur kalmadıkça çevre çemberini çağırmak istemedim ve onlar geri çekilirken çimenler Cadılar Bayramı arifesindeki ölü mısır sapları gibi hışırdayınca rahat bir nefes aldım. Ama fazla uzağa gitmediler.

"Burada olduğunu sanmıyorum," dedim usulca, Trent'in ilahisini bölmek istemeyerek.

Döndüm, onu çemberinin önünde çömelmiş görünce dudaklarım aralandı, yavaşça süzülen büyümden gelen kehribar rengi ışık onu eski kanla kaplanmış gibi gösteriyordu. Al'ı bu şekilde gördüğüm bir anı gözümün önünden geçerek beni sarstı.

Kahretsin, Trent'i bu işe bulaştırarak ne yapıyorum ben?

Nina korkuyla haykırdı ve ben de döndüm. Ama sadece Bis ve Jenks vardı ve yükselen bir büyüden enerjiyi geri çektim, dış kenarları çözerken yandığını ve çöktüğünü hissettim.

"Ne yapman gerekiyorsa yap ve çabuk ol," dedi peri, sonra da hâlâ şarkı söyleyen Trent'e baktı. "Sanki biri bedava öğle yemeği diye bağırmış gibi."

Ve biz de başlangıç yemeğiyiz, diye düşündüm, çoğunlukla kullanılmış tılsımı etrafta dönen iblislere doğru fırlatarak.

"Felix'i kovalamadığını nereden biliyorsun?" Jenks söyledi.

Dudaklarımı sıkıca bastırdım. "Bilmiyorum." Hayal kırıklığına uğramış bir halde iki yüzey iblisin yaklaşmasını izledim. Belki de Trent siren şarkısını biraz azaltmalıydı. Ama sonra benim kolay büyülü erişiminin hemen dışında durduklarında gözlerim daraldı. Sağa döndüğümde beş tanesinin daha aynı şeyi yaptığını gördüm. Üçü sol taraftaydı ama boşlukları doldurmak için daha fazlası geliyordu. Kızarmış ekmeğin üzerine

tam olarak menzilimin dışında kalıyorlardı. İlkini bu kadar cesur olmasının nedeni buydu. Menzilimi öğreniyorlardı. Tost. Biz kızarmıştık.

Endişeyle Trent'e doğru yaklaştım, ruhumu çekmesi karşısında tereddüt ettim. . . . kışkırtıcı bir şekilde çekici, huzur ve memnuniyet fısıldıyor.

"Trent," diye fısıldadım, dikkatim parlayan spiralin üzerindeydi ama o büyüünün derinliklerine dalmıştı. "Trent!" Ayağını dürterek daha yüksek sesle söyledim. Araya girmek istemedim ama artık seçecek yeterince ruhumuz vardı. "Erişim alanımı biliyorlar," dedim, sanki bu sahneyi vampirlerle birlikte gerçekte bırakmışız gibi hissederek. "Biraz yumuşatabilir misin?" Bu bir hataydı. Trent'i asla bu işe karıştırmamalıydım. Newt Tanrıça'nın beni duyamayacağını söyledi. Bunu kendim yapmalıydım.

Jenks'in tozu çirkin bir siyaha dönüştü. "Nina'ya odaklanıyorlar," diye fısıldadı ve vampirin rengi soldu.

"Bunu da mı fark ettin?" Mırıldandım, sonra beş kişi üç farklı yönden üzerimize saldırınca bir elimi havaya kaldırdım. "Yere yatın!" diye bağırdım. Nina çığlık attı ve ben de onlara odaklanmamış enerji tomarları fırlattım. Yine kollar ve bacaklar geriye savrulurken çırpındılar ve ben arkamızdan kimsenin yaklaşmadığından emin olmak için döndüm. Beni sınıyorlardı ve kalbim küt küt atıyordu.

"Rachel!" Bis bağırdı ve ben de dönüp arkama baktım.

"Hayır!" Trent haykırdı. İlahisi kesildi ve orada olduğunu bilmediğim bir şey onun sesiyle birlikte aniden kopup gittiği için kafamda bir acı oluştu. Nina çığlık çığlığa karanlığa sürüklenirken nefesim kesildi, sersemledim ve tepki veremedim. Jenks ve Bis ilerleyişlerini yavaşlatıyorlardı ve biri Bis'e vurmak için bıraktığında Nina karşılık verdi, kurtulana kadar eğilip büküldü. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak bana doğru döndü.

Trent'in büyüü fark ettiğimden daha derinlerime işlemişti ve ipi sertçe çekerken nabzım hızla atıyordu. "Trent! Deliğe ateş et!" Bir tomar enerjiyi yukarı doğru fırlatırken bağırdım. "*Dilatate!*" diye haykırdım ve bileğimin bir hareketiyle patlattım. Yüzey iblisleri uçmaya başladı. Nina yere bastırdı, bana geri dönmek için yaptığı umutsuz pençe hareketi hiç durmadı.

Gözlerim parladı, kendimi toparladım. "*Rhombus!*" Dış çemberi ayarlarken bağırdım. Biraz vaktimiz olacağından emin olunca Nina'nın ayağa kalkmasına yardım etmek için uzandım.

Yüzü öfkeyle asılmıştı, bana baktı, ifadesi şok olmuştu ve uzanan elini çekerken korkuya dönüştü, gözleri geniş ve siyahtı.

Kalbim güm güm atıyordu ve sonra toprağın üzerindeydim, her zamanki toz beni kör ederken boğuluyordum. Üzerimde bir şey vardı. Acı kafa derimi sarstı ve çelikten bantlar boynuma dolanırken nefes almak için savaştım. Sinsi kahverengi kollar beni yere yapıştırdı. İnce telli parmaklar boğazımı sıktı.

Panikle ipi içimde döndürdüm. İblis bir çöl rüzgârı gibi uludu ama derisi soyulup kömürleşmeye başlasa da hayata tutundu. Vampir ruhunun içime işlediğini, bedenimi ele geçirmeye, ruhunu benimkiyle birleştirmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Trent'in ilahileri ikimizin de düşüncelerinde dönüyor, normalde dokunamadıkları kenarları bulanıklaştırıyordu.

"Yeter!" Nina öfkeleni, talebi sert bir kırbaç gibiydi.

Boynumdaki parmaklar çözüldü ve nefesim kesildi, öksürürken ve boynumu hissederken secdeye yuvarlandım. İçimdeki şeytanı yakmak için kullandığım hat sinapslarımda uğulduyor, beynimi yakıyor ve her hareketimi acıtırıyordu. Kalbim gümbürdüyor ve her nabız parmaklarıma iğneler batırıyor. Temiz bir nefes aldım ve yarım bir hıçkırıkla nefes verirken hattı toprağa geri ittim. Gitmişti. İblis gitmişti. Hâlâ kendimdim ama onun yabancı doğasını üzerimde hissedebiliyordum, yıkamam gereken kırmızı bir toz gibi.

Tılsımımın solmakta olan ışığında başımı kaldırdığımda gözlerimdeki yaşlar bulanıklaştı. Nina başımda duruyordu, üzerimden çektiği iblisin saç telleri hâlâ avucunun içindeydi. Trent onun arkasındaydı, yüzü bembeyazdı. Nina'nın yanındaki kayaya fırlattığı iblis kıpırdamadan yere düşmüştü.

Bir ruhu mu öldürmüştü? Bu mümkün müydü?

"Yapamayacaksın!" Nina öfkeleni, parmağı eğri, tüm açılar ve çirkinliğiyle uyarıda bulunarak dar bir daire çizdi. Felix'ti. Nina kırılmıştı ve Felix onun içine girmiş, onu korkudan, her türlü düşünceden kurtarmıştı. "Ben söylediğim için yapmayacaksın. *O benim!*"

Beni mi yoksa Nina'yı mı kastettiğinden emin olamadan doğruldum, yüzey iblislerinin rahatsız edici bir şekilde yirmi metre geriye çekilmiş olmalarına sevindim, gözleri parlıyordu ve

göz kırpıyordu. Nina'nın dudakları geriye doğru çekilmişti, duruşu çirkindi, ayaklarını iki yana açmış ve başını garip bir açıyla eğmişti, böylece aynı anda hem gökyüzünü hem de yeryüzünü görebiliyordu.

"Rachel?" Trent'in fısıltısı Nina'nın seğirmesine neden oldu ve ona iyi olduğumu söylemek için elimi kaldırdım. Bis onun yanındaydı, korkudan simsiyah kesilmişti ama harekete geçmeye hazırdı. Jenks de oradaydı, Trent'in onları korumak için oluşturduğu çemberin içinde sıkışmıştı.

"Rachel'ın bana ihtiyacı varken beni bir daha çemberin içine hapsedersen, seni uykunda öldürürüm, Kalamack," dedi Jenks, üzerindeki rahatsız edici siyah toz elenerek kırmızı toprağı beyaza dönüştürdü. Ağzındaki tozu silen Trent başını salladı ve elindeki çemberi bıraktı.

Jenks bana doğru atıldı ve ben sendeleyerek ayağa kalktım. "Ben iyiyim," diye mırıldandım. "Git bak bakalım kaç kişiyle uğraşıyoruz." Elimin altındaki taş acıyordu. Sanki üzerine yağan iki bin yıllık pisliğin birikmiş hasarını hissedebiliyordum.

"Hayır" dedi, kanatları o kadar hızlı hareket ediyordu ki kulaklarımı acıttı. Şok olmuş bir halde başımı kaldırdım ve ne kadar korkmuş olduğunu fark ettim. Benim için.

"Gidiyorlar," diye ekledi Jenks, birkaç metre yükselip üç-altmış yapmak için dönerek. "Bir şey için hazır olun."

"Ben de öyle hissediyorum." Felix/Nina'yı görmezden gelerek elimi son iğne izlerinden kurtarmak için esnettim. Trent spiralini onarmak için çabalıyordu, ilahileri yarı duyuluyordu ve hareketleri aceleciydi ama benim tek istediğim buradan çıkıp bizi öldüresiye dövmek için bekleyen vampirlerin yanına dönmekti.

Nina tökezledi, dik durmak için beyaz bir elini yere attı. Dikkatim ufka yöneldiğinde, bir yüzey iblisi belirginleşti ve sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi göründü.

"Trent, bu o!" Yüksek sesle fısıldadım ve büyüsü tekrar yükseldi, elf davulları ruhuma bir ilahi vuruyor, boyun eğmemi, olmamı talep ediyordu.

Dönüşmek. Tanrıça'nın korktuğu şey buydu, yeni bir şeye, başka bir şeye dönüşmek, yeniden doğarken onu yok etmek. Adrenalin içimde zonkladı ve Jenks'in kılıcının kulak mememde yarattığı keskin acı beni geri çekti. Lanet olsun, Trent'in büyüsüne doğru gidiyordum.

Nina dizlerinin üzerine çökmüştü, gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanırken gözleri yüzeydeki iblise sabitlenmişti. "Tanrım," diye inledi, sesindeki acı bana Felix olduğunu söylüyordu. "Lütfen . . . Yapamam."

Yanımda Trent'in ilahileri yükseldi, güçlüydü. Nina iblise doğru uzandı. "Ruhum!" diye bağırdı, sesi dünyanın çatısından yankılanarak geri geldi. "Yapamam..."

Jenks'in kanatları ateş gibiydi. "Rache, sence onlara dokunmak iyi bir fikir mi?"

Hayır, görmedim. Şokumu atlattım ve tökezleyerek ilerledim. Nina'nın önündeki yüzey iblisin Felix'in ruhu olduğu belliydi; ona verdiğim yaralar hâlâ kırmızı ve çirkindi. Beni görünce tısladı ama neredeyse Nina'ya ulaşmıştı ve dokunmalarına izin vermeye cesaret edemedim. Kadın ağlıyordu, sanırım hareket etmekten korkuyordu ve onu ayağa kaldırdım, ruhu bizi takip etmeye çekmek için onu geriye doğru sürükledim. Asıl fikir bu değildi ama hızlı ve kirli bir iş yapmamız gerekiyordu. Spirale dokunmadığım sürece sorun çıkmayacaktı. *İyi olacaktım, değil mi?*

Nina bir adım attı, yüzey iblisi arayı kapatırken tamamen habersiz ya da umursamazdı. Elini uzattı, onu daha yakına çekerken titriyordu. "Lütfen" diye inledi, sesi merkezime doğru gidiyor ve ağrıyordu.

Jenks, "Biraz sağa, Rache," diye fısıldadı ve topuğum Trent'in dış çemberine dokunduğunda ayağıma karıncalanmalarla kramp girdi. Tereddüt ettim, burada olmamam gerektiğini biliyordum. Dizlerim titrerken lanetin vaat ettiği huzuru, korkudan ve acıdan kurtulmayı hatırladım. Ama çok erkendi ve ben bunu reddettim. Nina'yı Trent'in spiralinin üzerinden sürükleyerek bir adım daha geri atarken görüşüm parıltılarla karardı. İblis beni takip etti, kıvranıyordu, takip etmekten korkuyordu ama karşı koyamıyordu.

Nina spiral çizgilerden ilkinin geçtiğinde, hatta ayağı ona değdiğinde bile fark etmemiş gibiydi. İblis ise...

Ölümsüz ruhun gözleri genişledi. Hatları dalgalandı ve Nina ona doğru uzandığında, gözyaşları yüzünden akarken ve yeşil ve kırmızı ışıpta siyah renkte parlarken, Nina'yı kavrayışım sıkılaştı. İblis de uzanıp elini Nina'nının içinden geçirince Trent'in nefesi kesildi. Maddesizleşmişti. İşe yarıyordu!

Nina ve iblis ikisi de titriyordu, dokunuyorlardı ama dokunmuyorlardı. "Tanrım, ben ne yaptım?" Nina inledi ve Felix'in ruhunun Nina'ninkiyile birleşmeye çalıştığını fark ettiğimde kalbim güm güm attı. "Ne yaptım ben... Lütfen. Bilmiyordum. Yapmak zorundaydım!" diye hıçkırdı. "Bırak öleyim, lütfen Tanrım, bırak öleyim!"

"Çekil şu cazibeden!" Trent neredeyse tıslıyordu. "Jenks, Rachel'ı oradan çıkar!"

Jenks'in kılıcı kulağımı dürttüğünde sıçradım ve başım dönerek Nina'yı spiralin karşısına doğru geri çekmeye başladım. Ruh da onu takip etti, ayakları tam olarak benimkilerin olduğu yere basıyor, parlayan spiralden kaçınıyordu. Trent haklıydı. Yaşayan ölüler ruhlarına sahip olup hayatta kalamazlardı. Felix ruhunu bulmanın sevincinden değil, yüz yıl boyunca işlediği ve zevk aldığı vahşetin suçluluğundan hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Cormel bana inanmayacaktı. *Onu inandıracağım.*

Nina yalvardı, onu dikkatli bir adım daha geri çekerken kolu gerildi. Derim karıncalandı ve son koluna ulaşır onu dış çemberin diğer tarafına sürüklerken ürperdim.

"Bir adım daha at Rache," dedi Jenks ve tereddüt ederken nefesimi tuttum ... nefes aldım ... ve sonunda kendimi Trent'in büyüünün dışına ittim.

"Hayır!" Nina, onu da içinden çektiğimde inledi. Nabzım gümbürdedi ve Trent'in alanının zing'i derimin kenarlarını yalayarak iblisi içeride hapsediyor gibiydi. Onu yakalamıştık.

"Olamaz," diye fısıldadı Jenks ve Trent bana baktı. Yüzü kül gibi oldu. "Ne oldu?" Dedim, onun korkusu benimkini de alevlendirdi ama kimse bir şey söylemedi. "Ne!" Tekrar söyledim, Nina hıçkırarak yere yığılırken başım dönüyordu. Benim

Parmak uçları karıncalanıyordu ama iyi görünüyorlardı.

"Hiçbir şey." Çenesini sıkıan Trent cazibeye geri döndü. "Nina'yı geride tut."

"Ver onu bana!" Nina uludu ve ben birden kendimi bir metre ötede, sert toprakta nefes nefese buldum. Nina beni itti ve onun sütuna vuruşunu izledim. İçinde, Felix'in ruhunun çarpık şekli de aynısını yapıyordu, ikisi de kısa süreli bağlantıları koptuğu için çılgına dönmüşlerdi.

"Kutsal peri sidiği, Trent, bitir şunu!" Jenks bağırdı.

"*Ta na shay cooreen na da!*" İblis enerji bariyerinin altından geçmeye çalışırken Trent dehşete düşmüş bir halde, "Ta na shay cooreen na da!" dedi. "*Ta na shay!*" diye tekrarladı, ama hiçbir etkisi olmadı.

İblis gökyüzüne doğru uludu, sonra gözlerinde nefretle Trent'e döndü.

Ve sonra iblisin ayağı spirale dokundu.

Şok, yüzey iblisinden yankılandı ve uluması öfkeden korkuya ve ardından paniğe dönüşerek aniden çözüldü ve spiral boyunca küçük son noktaya doğru dönen hızlı gümüş bir ışık atımı içinde kayboldu.

İblisin son çılgılığı yankılandı ama o gitmişti.

Nina, Felix'in ruhu aniden orada olmadığına şok olmuş bir halde bakakaldı. Yeni sessizlikte şişe yavaşça sallandı, döndü ve çakıl taşlı toza çarparak devrildi.

İşe yaramış mıydı?

"Ver. Bana. Ruhumu. Ruhumu."

Nina'ydı ve Trent her şeyden habersiz kendini bulmaya çalışırken ona baktım, başı eğikti ve kurdelesinin uçları sallanırken nefes nefese kalmıştı. Bunu yapmıştı ve ona pahalıya mal olmuş gibi görünüyordu. *Bunu onunla neden yapıyordum ki? Onu öldürtecektim.*

"Ver onu bana!" Nina tekrar bağırdı ve Trent'in üzerine atlarken ben de ayağa fırladım. Bis korkuyla havalandı ve Jenks kaçmaya başladı. Korkuyla Nina'nın gömleğini yakaladım ve onu Trent'in üzerinden çektim.

"Nina! At onu dışarı!" Onu yüksek bir kayaya çivilediğimde, ellerim yanıyormuş gibi hissederek hırladı, saçları çılgına döndü.

"Nina diye biri yok," diye haykırdı. "Ruhumu istiyorum! Onu bana ver!"

"Özür dilerim Nina." Kadının donuk ve öfkeli ifadesinde ona dair bir iz bulamadım. Bir yumruk yaptım, boştaki elimle onu kavradım ve dirseğimi kafasına doğru salladım.

Büyük bir gürültüyle ona çarptı. Acı içimde parladı ve kayboldu. Bu hayali bir acıydı. Doğru yapmıştım ve tüm güç kafasına gitmiş, onu bayıltmıştı.

Dirseğim sertleşmişti, düşmeden önce onu yakaladım ve aşağı indirdim. Felix kendinde olsaydı, bunu asla yapamazdım, ama yarı baygındı.

Aklı, ruhuna dokunduğu için kaybolmuş ve başıboştu.

"İyi misin Rachel?" Trent fısıldadı, ben de başımı salladım. Bis'in yanına yığılmıştı, bitkin bir haldeydi ve yaptığı şeyden dolayı sarsılmıştı. Hiç pişmanlık duymadığını ve istesem yine yapacağını biliyordum. Ama yapmazdım.

Felix'i ruhunun kırıntısıyla bile görmek, ölümsüzlere ruhlarını vermenin onları güneşe doğru yürümeye göndereceğine beni ikna etmeye yetmişti. Cincinnati'yi ölümsüz olmadan görmüştüm. Onlardan ne kadar nefret etsem de, bu sonun başlangıcı olacaktı.

"Ona ruhunu veremezsin," dedi Trent.

Hiçbir şey söylemeden aramızdaki boşluğu geçtim, ruh şişesini almaya giderken spiralin içine toz ve toprak attım. Spiral ölmüştü. Artık hiçbir şey barındırmıyordu.

Trent, "Ona ne yaptığını gördünüz," diye ekledi.

Şişe elime küçük geldi ve Felix'in ruhundan şekil alan iblisi hatırladığımda midem bulandı, acı ve vahşiydi. Onu yumuşatacak bir zihin ve yumuşatacak bir beden olmadan, ruh çarpık ve kırık bir hale gelmişti. *Ne kadar zamandır ayrıldılar? Yüz yıl mı? İki yüz yıl mı?*

"Rachel?"

Omuz çantamı aldım ve şişeyi içine bıraktım. Bugün kendimi bir iblis gibi hissediyordum ve ellerimi pantolonuma sildim, onlara ve kana benzeyen kırmızı toza bakarken titriyordum. "Buradan çıkmamız gerek," dedim, gözlerin tekrar etrafımızda kapanmaya başladığını görerek.

Trent yavaşça ayağa kalktı. Bir an büyüüne baktı, sonra uzaklaştı ama bana değil.

Ivy'yi hayal kırıklığına *uğratamazdım*. Eğer Cormel'i bunun onların sonu olacağına ikna edemezsem, tılsımı bitirip Felix'e takacaktım. Ve eğer Cormel, Felix'in işkencesine son vermek için güneşe yürüdükten sonra hala inanmazsa, Cormel'in ruhunu bulur ve onu çürüten, kokuşmuş bedenine sabitlerdim.

Ama Trent'ten bir daha asla bunu yapmasını istemem.

Bölüm 8

Jenks saçlarımdan kurtulmak için mücadele ederken saçlarımı çekiştirirdi. Eden Park'a geri dönmüştük ama çok az şey değişmişti. Yaşayan vampirler önümüzde durmuş, yakındaki sokak lambalarının gölgeli ışığında bize bakıyorlardı. Morarmışlardı, birkaçının burnu ve dudakları kanlıydı ve yer parçalanmıştı. Arkamıza hızlıca bir göz attığımda, daha önce ayrıldığımız kavgayı kazanan camarilla tarafından kuşatıldığımıza dair şüphelerim doğrulandı.

"Tatlı, her zaman sevdiğim Tink. Bizi hayatlarımız için savaşmak zorunda kalmayacağımız bir yere atlayamaz mısın?" Jenks kuru yaprakların sesiyle havalandı.

Bir çember oluşturmak için uzandım ama Trent'in kolumdaki eli beni durdurdu. "Korktuğunu belli etmesen iyi olur," diye fısıldadı. "İhtiyacımız olursa bir çember kurmak için hattı sıkı sıkı tutacağım. Bir süreliğine büyüü bıraksan daha iyi olabilir."

Büyüyü bıraktın mı? "Sen ciddi misin?" Bana bakan asık suratlardan hoşlanmadığımı söyledim. Ama ilerlemiyorlardı ve ben de ipi tutuşumu en hafif dokunuşa kadar gevşettim. Bir konuda haklıydı: Korku göstermek, yaşayan ya da ölü vampirlerde her zaman en kötüsünü ortaya çıkarırdı.

Aklıma çantamdaki küçük şişe geldi ve onu daha yakın tuttum. Anlamıyorlardı. Sonra yüzümü buruşturdum ve beni öldürtebilecek bir kara elf tılsımı yapmak için neden bu kadar uğraştığımı merak ettim. Landon'ın bana son verdiği neredeyse ölüyordu. *Cormel bana inanacak ve o zaman riske girmeme gerek kalmayacak*, diye düşündüm ama Felix'in acı ve çaresizlik dolu çılgılığı yankılanmaya başladığında

Kasaba evlerine karşı, Cormel'in de aynı şekilde kör olacağına dair kötü bir his vardı içimde.

"Tink'in küçük pembe gül goncalarının yanında o da neydi?" Jenks öyle dedi ve Bis heykelden bana doğru kısa bir sıçrayış yaptı, kuyruğunu koltuk altıma sardı ve titredi.

Trent ayaklarını kaldırıma sürttü. "Sanırım Felix ruhunu arıyordu," dedi. Yorgun bir halde omuz çantamı bıraktım, dövüşmeye hazırdım. Nina hâlâ yere yığılmıştı ve uyanmamasını umuyordum.

Gözlerimi hiç ayırmadan öndeki vampir, ofisten gelmiş gibi görünen, topukları aşınmış ve ceketini yırtılmış, korkmuş bir kadına doğru eğildi. "Ona geri döndüğünü söyle," dedi ve kadın geri çekildi, gölgeli formu kalabalık tarafından yutuldu. Sadece bize bakıyorlardı, tüylerim diken diken olmuştu.

"Cormel seninle konuşmak istiyor," dedi vampir, sesi iyi çıkıyordu. Rahat giyinmişti ama gözlükleri son modeldi ve büyü dükkanına son gidişimden daha pahalıya mal olmuştu.

"İyi, çünkü onunla konuşmak istiyorum," dedim. Midem ağrıyordu ama bir düğüm hafiflemişti. Cormel'in adamları kazanmıştı. Adam makul olabilirdi. Ne de olsa Dönüş sırasında özgür dünyayı yönetmişti.

Başlangıcında dışarı fırlamasaydık bile bir kavga olduğunu anlardım. Ayrıca bunların önemli bir kısmının Cormel'in her zamanki güçlü kol gücü olmadığı da belliydi. Fedailer, sokak satıcıları ve güvenlik görevlileri arasında esnaf, öğrenciler ve satıcılar da vardı. Cormel cevap verebilecek herkesi çağırmış, gerçekliğe geri döndüğümde bir sonraki hareketimi kontrol edeceğinden emin olmuştu. Bu da ölümsüzlerin ruhlarına sahip olmasını istemeyen grubun ne kadar büyük olduğu sorusunu akla getiriyordu. *Ally mi?* Merak ettim ve reddettim. Cormel dinlerdi, ama Felix'in ağıtları yeniden yükseldikçe, şüphe inancımı lekeledi.

Etrafımdaki vampirler umut ve korkunun tedirgin edici bir karışımıydı; ruhlarını kaybetmelerini engelleyecek bir yolum olduğuna dair umut, bunun onlara daha fazla acı verebileceğine dair korku. Onlara istediklerini vermeli miydim, bunun ölümsüz varlıklarına bir son getirebileceğini ve dünyayı

Yeni bir denge bulunana kadar kaos mu? Bir elf efendisi olabilecek bir denge mi?

Telefonunu kontrol ederken Trent'e baktım. Bir güç mücadelesi, her şeye karşı olsa bile onu eski nüfuzuna kavuşturabilirdi. Statüsünün düşmesinden duyduğum suçluluk duygusu beni çok rahatsız ediyordu ama mevcut dengeyi bozarak bunu ona geri verirsem bana teşekkür etmeyecektir. Kolay bir cevap yoktu ve Cormel'i beklerken kıpırdanmaya başladım. Endişeli olan tek kişi ben değildim, Jenks de kıpır kıpır bir aşağı bir yukarı sallanıyordu.

"Sakin ol," dedim, birinin pasaklı beyaz bir köpeği uzaklaştırdığını gördüm. Buddy'ye benziyordu, bu da benim asıl köpeğe ne olduğu soruma cevap veriyordu. "Bu sadece bir sohbet. Hiç kimse bir sohbet yüzünden ölmedi."

Adamın omzuna konan Jenks'in kanatları Trent'in telefonundan gelen ışıktaki gümüş gibi görünüyordu. Tozu ekranı kararttı ve Trent onu havaya uçurdu. Jenks tekrar havalanırken ekşi bir sesle "Hı-hı," dedi.

Trent kaskatı kesildi, endişesi çok açıktı. "Ivy kaçırıldı."

"Ne?" Döndüm ve ekranını okumak için eğildim. "Sadece yarım saatliğine gitmiştik!" Düşüncelerim rakip vampirlere geri döndü ve kalbim neredeyse duracaktı. *Kız ellerindeydi.*

Trent'in yüz ifadesi ciddiydi. "Cormel yaptı. Kızların durumu iyi. Ellasbeth histeri krizi geçiriyor." Birkaç tuşa basarak telefonunu kapattı. "Onlara oldukları yerde kalmalarını söyledim."

Rahatlamam kısa sürdü ve etrafımızda zombi gibi dolaşan vampirlere baktım. *İhtiyacınız olduğunda I.S. nerede?*

"Sence buradan çıkmak için savaşmamız mı gerekecek?" Jenks buna hazır görünüyordu ama ben her şeyden bıkmıştım. Üç vampir, tabii. Dört, belki. İki düzine-olmaz.

Trent de bunu sözlerden çok eylemle çözmeye hevesli görünüyordu, ancak sahte, politik gülümsemesi yaklaşan seslerin yükselen sesiyle soldu. Rynn Cormel kalabalığın önüne doğru rahat ve telaşsız bir şekilde ilerliyordu. Jenks'in kanatları takırdadı ve başımı sallayarak onu keşif için yukarı gönderdim. Bis onunla gitti ve ben daha rahat nefes aldım. Uzaklaştıkça

Benden ne kadar uzaktalarsa o kadar güvendeydiler ve bu çirkin gerçek midemi ağrıttı.

Öfkemin ve endişemin farkında olan -belki de bundan zevk alan- Cormel, ince dudaklarında kendinden emin bir gülümsemeyle önümüzde durdu. Biraz ufak tefek olan adam ellerini dizlerine kadar uzanan yün paltosunun ceplerinden çıkardı, şapkasını çıkarıp bir yardımcısına verdi. Saçlarını düzeltirken gözleri bizden hiç ayrılmadı ve Felix'in içli çığlığı öfkeli bir talebe dönüşüp hıçkırığa dönüştüğünde tüylerim diken diken oldu. Birkaç vampir irkildi ve ben omuz çantamı daha sıkı tuttum. Felix'in ruhunun bulunduğu şişe şingirdadı. Belki de bunu fazla düşünüyordum. Onlara istediklerini vermezsem Ivy'yi öldüreceklerdi. Sonra ne olacağı neden umurumda olsun ki?

"Ivy'yi almamalıydın," dedim ve Felix tekrar bağırdı, sesi tüyler ürperticiydi.

"Bana karşı gelmemelisin, Morgan." Sesi eşitti, Bronx aksanı barizdi. Öfkeliydi ama sesinde vampirlerin ikna kabiliyeti yoktu.

"Bu kişisel bir seçim," dedim kayıtsızca, Trent yüzünü buruşturunca yaklaşımımı yeniden gözden geçirdim. "Cormel, üzgünüm ama ölümsüzlere ruhlarını vermek iyi bir fikir değil."

"Sabah farklı düşünebilirsin," diye tehdit etti ve yüzüm buz kesti. Trent kolumu tuttu ve onu üzerimden ittim. Korku öfkeyle karıştı ve her vampirin gözlerinin büyümesini izledim. Cormel kahkaha seslerine gülümsedi. Beni kısıvrak yakaladıklarını düşünüyorlardı. Öyle de sayılırdı.

"Bunun komik olduğunu düşünüp duruyorsun!" Bağırdım. Kahretsin, gece yarısı teslim tarihime ne olmuştu? "Eğer Ivy'yi incitirsen, hiçbir şey alamazsın. Hiçbir şey!"

Cormel gülümsedi. "Sizi temin ederim ki ne yaparsam yapayım bundan keyif alacak. Sen de öyle. Benimle oyun oynamamalıydın Morgan. Kalamack artık sana yardım edemez."

"Aynı fikirde değilim," dedi Trent ve içimi yeni bir korku kapladı. O değil. Hatalarımın ona zarar vermesine dayanamazdım.

"Bak," dedim ve Cormel bir talep listesi yapmak üzere olduğumu anlayınca gözleri kısıldı. "Az önce Felix'i ruhuyla birlikte gördüm ve neredeyse ölüyordu."

tam orada. Onları saklaman için bir yol bulacağıma söz verdiğimi biliyorum ama bu onu tamamen korkuttu! Dinle onu!"

Felix'in feryadı sanki bir işaretmiş gibi yükseldi ve kaybolan sesiyle ürperdim. Tek korkan ben değildim. Kalabalıktaki sıradan insanların neredeyse tamamı korkmuştu. Sadece ağır toplar "ezin onları" tavrını sürdürüyordu ve bazıları şüphe duymaya başlamıştı.

Cormel kuru bir sesle, "Belki de başarılı olsaydınız, bu kadar üzülmezdi," dedi.

"Bu dinlediğiniz başarıdır!" Dedim ki. "Onun ruhu bende. Kör müsün sen?"

Cormel'in üzerine şok çöktü. "Sen . . var mı?" Dik duran, cilalı usta Felix'in çığ ığıllıklarına doğru döndü. Sanki biri ona işkence ediyormuş gibi geliyordu. "Düşündüm ki..." Yüz ifadesi sertleşti. "Ruhunu onun önünde mi sallandırın? Bir *oyuncak* gibi?"

Çantamı öne doğru çekerken Trent, "Sakin ol," diye fısıldadı.

Eğer o çirkin şey bana dokunursa, yakalaması ne kadar zor olursa olsun Felix'in ruhunu hemen şimdi ve burada serbest bırakırdım. "Bulduk," dedim ve parmaklarım çantamın içine dalıp pütürlü, soğuk camı buldu. Onu havada tuttum, sonra Cormel titremeye başlayınca geri çektim. "Beşimiz birden uğraştık ama bulduk."

"Ve sen bize duygusuz hayvanlar diyorsun," diye homurdandı, gözleri kararmıştı. "Kederlenmesine şaşmamalı!"

Sertçe yutkunarak, onu ortama doğru sıkıca tuttum. Cormel sanki tuttuğum kendi ruhuymuş gibi izledi. "Bunu ona verebilirim," dedim ama şişeye bakarken artık beni dinlediğinden emin değildim. "Ama bu onu güneşe gönderecek." *Lütfen bana inanın. Bunu yapmak zorunda kalmak istemiyorum.*

Felix'in ığıllıkları daha ısrarlı hale gelmişti ve Cormel'in üzgün olduğu belliydi, mükemmel giyimli yardımcılarından biriyle konuşmak için eğildi, ceketinde bir damla kan ya da cilalı ayakkabılarında bir çizik bile yoktu.

"Tabii ki acı çekiyor!" dedi adam sıvışıp gittiğinde. "Ona ruhunu ver Rachel, yoksa Ivy acı çekecek." Başka türlü olmayacağını biliyordum ve Trent arkamda kırık yaprak ve kırılmış dal kokusuyla dururken kendimi toparlardım. "Peki," diye tersledim, Ivy'nin durumuyla ilgili şüphelerimin daha fazla olduğunu biliyordum.

onu karşımda bağlı görmekten daha güçlü bir kışkırtıcıydı. "Yapacağım!" "Ama önce onu görmek istiyorum." diye ekledim.

Trent yakınıma eğilip fısıldadığında sıçradım, "Anlaşmayı bitir. Kesin bir son yap."

Sözleri karşısında neredeyse ağlayacaktım. Ölümsüzlerin sonu anlamına gelse bile başka seçeneğim olmadığını biliyordum ve benim için daha azını düşünmüyordu. *Landon'a güvenmek zorundaydım.* Omuzlarım gerilmişti, tekrar Cormel'le yüzleştim. "Yapacağım ama bunun benim ve Ivy'nin borcunu tamamen ödeyeceğine dair söz vermeni istiyorum. Her şeyi. Ve Felix güneşe yürüdüğünde, misilleme olmayacak ve ruhlarınız için daha fazla talep olmayacak."

Felix'in çılgınlıkları boğuk bir anilikle kesildi. Cormel'in dudakları kıpırdadı ve yardımcısının aceleyle uzaklaştığını hatırladım. Ben elimi kaldırıma ve o da aynı sekiz adım geride durana kadar ileri doğru iterken öfkesi yüzünden yayılıyordu. Saçlarında peri tozu parılıyordu ve Jenks'in karanlıkta üzerimizde gezindiğini biliyordum. Cormel'in gözlerindeki endişe çizgilerini görebiliyorum, içindeki gerginliği, saklamaya çalıştığı ezici ihtiyacı hissedebiliyordum. Cormel ruhunu istiyordu. Hiçbir şey onun yoluna çıkamazdı, şimdi bu kadar yakinken bile. "Ruhumu alana kadar borç çetelesi tutulmayacak," dedi ve ben başımı salladım.

Nina'nın ayakkabısı arkamdaki çimentoyu sıyırdı ve Trent onun Felix değil de kendisi olarak uyandığından emin olmak için geri çekilmeden önce dirseğime dokundu.

Ellerim kalçalarımın, Cormel beni boğazlamak için uzanana kadar ilerledim. Başkalarına zarar verdiğinde bana zarar verdiğinden çok daha yumuşak başlı olduğumu bildiği için yeterince güvendedim. Ayrıca Jenks yukarıda bir yerlerdeydi. "Orijinal anlaşmada senin ruhundan hiç bahsedilmedi. Ruhunu *koruman* için bir yol bulacağımı söylemiştim. Bunu yaptım."

"Ve sen bunu uygulamayı reddediyorsun!" Cormel bağırdı.

"Çünkü seni güneşe gönderecek!" Trent'in Nina'yı susturduğunu ve onu ayağa kaldırmaya çalıştığını duyarak söyledim. "Kör müsün sen? Sana yardım etmeye çalışıyorum!"

Cormel sessizdi. Gözleri Trent ve Nina'ya, sonra daha derinlere, bizi çınlatan halkına kaydı. Sonunda gözleri Hollows'a değdi ve sonra gökyüzüne yükseldi. Acaba bunun olmasına izin veren bir Tanrı'ya lanet mi okuyordu, yoksa sadece Jenks'i mi arıyordu?

"Cormel," dedim yumuşak bir sesle, dizlerimin titremesi gibi sesim de titremesin diye. "Felix'in ruhunu ona geri vereceğim ama sadece beni zorladığın için ve o zaman bile sadece bittiğinde işimizin bittiğini kabul edersen. Ne ben ne de Ivy sana hiçbir şey borçlu değiliz. Misilleme yok. *Hiçbir şey.*"

Soğuk ve boyun eğmez bir şekilde, ona güvenenler dinlerken karşımda durdu. "Hepimiz ruhlarımızın güvenliğini sağlayana kadar bu iş bitti demeyeceğim."

Sinirle bir adım geri çekildim, Trent'e bakmak istiyor ama gözlerimi Cormel'den ayırmaya cesaret edemiyordum. "Felix'i duymadın mı?" Ondan arkasındaki korkmuş vampirlere bakarak söyledim. "Kendi halkının şüpheleri var, öyle ki bütün bir camarilla denememe bile engel olmak için sana karşı çıktı. Elfler de ruhlarınızla hayatta kalamayacağınızı düşünüyor. Bu yüzden bana en başta bir ruhu isteksiz bir bedene sabitleme tılsımını öğrettiler. Kendinizi öldürmenizi *istiyorlar* ki arkanızda bırakacağınız güç boşluğuna adım atabilsinler."

Cormel'in gözleri arkama kaydı ve Trent'in iç çektiğini duydum.

"Bana tılsımı söyleyen Trent değil, Landon'dı," diye çıkıştım. "Cormel, bunu duymak istemediğini biliyorum ama beni dinle," diye yalvardım ama Cormel dönüp arkasındaki insanlara baktı. "Her zaman istediğimiz şeye sahip olamayız. İnan bana, ben denedim."

Neden bahsettiğimi biliyor olabileceğime inanamayarak burnunu çekti. "Ruhları tamir etme konusundaki bu bilgiyi dewar'dan mı edindin?"

Elflerden söz etmenin bir hata olup olmadığını düşünerek tereddüt ettim ama Cormel beni buraya kadar takip ettiyse kiliseme kimin girip çıktığını biliyordu. Başımı salladım, kalbim çarpıyordu. Bir karar veriyordu. Bunu anlayabiliyordum. Ve muhtemelen bundan hoşlanmayacaktım.

"Bana bir ölümsüzün ruhunun yeniden onarılabilceğini kanıtlayın. Bunu yap, ben de senin ve Ivy'nin biriktirdiğiniz borcu sıfırlayayım."

Yüz ifadesinden ürperdim, hem yaklaşan bir acıyla hem de yalan söylüyor olabileceğim umuduyla. "Felix'i güneşe gönderecek," diye nefes aldım ve ödekiler sözlerimi yükselen bir dalga halinde arkadakilere fısıldadı, gittikçe güç ve korku kazanıyordu.

Cormel başını eğdi. Gözleri benimkilerle tekrar buluştuğunda normal bir kahverengiydi. "Yolu yarıladı bile," dedi pişmanlık içinde. "Bunu yapacağız

evimde."

Trent, Nina'yla birlikte ileri atıldı ama ben kıpırdamadım. Onunla birlikte yerin altına girmeyecektim. Bir daha asla yukarı çıkamayabilirdim. "Hayır," dedim ve Cormel sarsılarak durdu.

"Ruhunu burada mı düzeltmemizi öneriyorsun?" dedi acı acı, soğuk karanlığı göstererek. "Bunu ne burada, ne kilisenizde, ne de herhangi bir elf holdinginde yapmayacağım," diye bitirdi Trent yüzünü buruşturarak.

Tarafsız bir yere ihtiyacımız vardı ve ne yazık ki bir tanesi açık çimenlerin hemen karşısında bana bakıyordu. "Luke ve Marsha'nın yeri," diye önerdim ve yemin ederim Jenks'in kontrol etmek için fırladığını duydum.

Cormel yüzünü buruşturdu ama yakındaydı ve oturabilirdim bile. "İkisi de benim çocuğum değil."

"Ama onların efendileri üzerinde yeterince nüfuzun var, yoksa Ivy'yi öldürmek için en başta onları kullanmazdın."

Usta vampir bir an için bunu düşündü, Nina dengesini yeniden kazanıp ona dik dik bakınca dudakları seğirdi, Ivy'ye duyduğu korku ona duyduğu korkuyu bastırmıştı. "Binayı boşaltın," dedi sertçe, eliyle işaret ederek. "Söz konusu dairenin güvenli olduğundan emin olun."

Vampirler dağılmaya başladı; bazıları apartmanlara doğru koşuyor, ama çoğu gecenin içinde kayboluyordu. Cormel bir ölümsüz kadar hareketsiz bekliyordu, paltosunun eteklerini hareket ettiren rüzgâr onun tek hareketiydi. Kaşlarımı çatarak şişeyi omuz çantama geri koydum ve Trent'e döndüm. Nina diğer kolunu tutmaya çalıştığımda hırlayarak geri çekildi ve ben de geri çekildim.

"Başka bir fikrin olmadığına emin misin?" Çimlerin üzerinde ilerlemeye başladığımızda Trent'e sordum, Nina'nın agresif yürüyüşü etrafımızdaki ve arkamızdaki vampirler tarafından kontrol altında tutuluyordu.

"Hoşuna gidecek bir şey değil," dedi. "Asla bilemezsin. İşe yarayabilir."

Ya da Felix'i tamamen öldürebilir diye düşündüm ama yola çıkarken bunu söylemedim. Ama Ivy için her şeyi yapardım. Bundan sonra olanlar benim sorunum olmayacaktı.

Bölüm 9

Ben cam sehpayı tuzla ıslatılmış bir bezle silerken **Felix** benden bir metre ötedeki kanepede oturuyor, nefes almıyor, hareket etmiyor, kırmızı çerçeveli, aç gözlerle bakarak beni ürkütüyordu. Kapının yanındaki üç ağır adam, ölümsüz vampir bağlı ve ağzı tıkalı olsa bile yardımcı olmuyordu. Keşke Cormel buraya gelse de işimize baksak diye düşündüm.

Yatak odasından gelen gümbürtüyle sıçradım ama Jenks açık mutfağa gitmeden önce bana başıyla onay verdi. Trent de başlamıştı ve kapalı panjurların iç tarafına püskürtülmüş vampir grafitisine döndü. Gözleri etrafta geziniyor, ortalama bir vampirin yaşam tarzını değerlendiriyor, zor durumda buradan çıkmanın zorluğunu hesaplıyor ve genellikle savaş lordu/işadamı elf şeyini yapıyordu.

Uğursuz pürüzlü ve girdaplı vampir grafitileri dışında, daire en son gördüğüm haliyle aynı görünüyordu. Marsha ve Luke'un hâlâ hayatta olup olmadıklarını merak ettim. Her şeyin ardındaki asıl amacın Ivy'yi bu işe bulaştırmak olduğunu düşünürsek, bu mümkündü.

"Hey, Trent. Bir dost olur musun?" Jenks seslendi ve Trent bir kavanoz fıstık ezmesinin kapağını açmak için mutfağa gitti. Herkes için yorucu bir gece olmuştu ama Trent'ten yardım istemesini ilginç bulmuştum. Benden, kuşkusuz yüksek kalori ihtiyacıyla uzaktan yakından ilgili hiçbir konuda yardım istememişti.

Paçavrayı mutfaktaki lavaboya atarken, *bu bir kardeş meselesi olmalı*, diye düşündüm. Jenks gümüş bir sütunun üzerinde bir aşağı bir yukarı kalktı, onu korkuttuğum için sinirlenmişti. Cormel'in haydutlarını beklerken hepimiz gergindik.

Yukarı çıkabilmesi için ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyince, buraya ilk geldiğimde bulamadığım bir tılsım ya da büyü olup olmadığını merak ettim.

Parmaklarım soğuktu ve Felix'le aramda alçak bir masa olacak şekilde diz çöktüm. Şişeyi omuz çantamdan çıkarıp masanın üzerine koyarken beni izlediğini hissedebiliyordum. Felix'in gözleri vahşi bir siyaha döndü ama kıpırdamadı. Kalbim güm güm atarak işleri daha da kötüleştirdi. Bu çok aptalcaydı. Cormel hangi cehennemdeydi?

Yatak odasını arayan adam vampirlere özgü bir çabuklukla dışarı çıktığında başımı kaldırdım, burnu yanık kehribar kokusuyla kırıışmıştı. Vampirler genellikle yanmış kehribardan hoşlanmazlardı - Tanrı'ya şükür. Düşüncelerim Ivy'ye kaydı, o da pek bir şey söylememişti, bu da takdir ettiğim bir şeydi. Nina aşağıda onu bekliyordu -ki bu bana hiç de iyi gelmedi.

Ivy'nin kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum ama iç yaraları varken ve zayıfken bunu yapamazdı. Ama Nina Ivy'yi seviyordu. Bu onu tehlikeli yapıyordu çünkü Ivy ile birlikte olmak için her şeyi yapabilirdi, onu öldürmek de buna dahildi. Vampir mantığı bana mantıklı gelmiyordu.

Trent kocaman, soluk yeşil bir mum yakarken bir kibritin tıslaması dikkatimi çekti. "Daha iyi misin?" dedi kibriti sallayarak. Başkasının mutfağında tuhaf görünüyordu. *Bencilliği bırakıp ona gidip Ellasbeth'le birlikte dünyayı kurtarmasını söylemeliydim. Tanrı aşkına, ondan bir kızı var. Neden kendini böyle tehlikeye atmasına izin veriyorum?*

Ama onun yardımına ihtiyacım vardı ve Felix garip bir hırıltıyla tıslamaya başladığında bile kendimi gülümsemeye zorladım. "Daha iyi, teşekkürler," dedim deniz köpüğünün temiz kokusu hem kibritten gelen sülfür kokusunu hem de üçümüzden yükselen yanık kehribar kokusunu bastırırken. Dişi bir vampirin, sonsuza dek kokacak bir muma sahip olması ne kadar güzeldi.

Trent en yakın sandalyeye otururken, "Doğru olanı yapıyorsun," dedi. Gözleri Felix'in üzerindeydi ama tek düşünebildiğim *bunun bir hata olduğuydu.*

"Zorlanmaktan hoşlanmıyorum," dedim yumuşak bir sesle ve şişeyi alıp dikkatle incelemeden önce omzumu sıktı. Önümüzde Felix inledi.

"Kimsenin yok," dedi vampir ağzındaki tıkaçtan nefes almaya başladığında, siyah gözleri öfkeyle şişerken. "Bundan sonra olacaklar için kendini suçlama."

Belki de. Tedirgin bir şekilde şişeyi Trent'ten aldım ve Felix'in sakinleşmesini sağlamak için masaya geri koydum. Hemen hemen her şeyden bir çıkış yolu bulabildiğim için kendimle gurur duyuyordum ama bu sefer değil. Cormel'in istediği olacaktı, yasalar ne diyorsa o olacaktı, daha fazlası değil. Gözlerim Felix'e kaydı ve çenem sıkıştı. *Ivy, bunun sana olmasına izin vermeyeceğim.*

Karalama tuzu torbam hafif bir sesle cam masaya çarptı ve daha derine indim. Jenks'in kanatları takırdadı, koridorda sesler yükselmeden önce bir uyarı anıydı. Gelen Cormel'di ve Trent, mütevazı görünümlü adam kapıyı bile çalmadan, yanında üç adamı ve bir yardımcısıyla içeri girdiğinde ayağa kalktı. Göz göze geldiğimizde bir ürpertiye bastırdım ama Trent'in varlığından dolayı kaşlarını çatmaya başlamıştı bile. Cormel'in kaç adama ihtiyacı vardı ki?

Cormel duyulmayacak kadar alçak sesle konuşarak daireyi gezdi ve sonunda gazlı şömine ile panjurlu pencere arasındaki en rahat koltuğa yerleşmek için dönerken beni huzursuz etti. Tam olarak arkamda değildi, ama bu hoşuma gitmedi ve Möbius şeridini yere koyduğumda yüksek sesle tıngırdadı. Felix yine bana bakıyordu ve Cormel parmaklarını dikmiş, bana gülümseyerek ürpermeme neden oluyordu. *Cormel görüş alanımın hemen dışında dururken olduğum yerde mi kalmalıydım yoksa dönüp Felix'i görüş alanımdan çıkarmalı mıydım?*

Trent her iki vampiri de görebilmek için ikinci bir sandalyeye geçerken, "O iyi," dedi.

"Eğer öyle değilsen Birleşik Devletler'i yönetmene izin vermezler." Midem düğümlenirken, her şeye sahip olduğuma dair kendime güvence verdim. Tuz, çubuk, yumurta için küçük kâse, yumurtanın kendisi... Nina, Felix'in ruhunun aslında ne renk yaydığını bilmiyordu, bu yüzden eşarp nötr bir siyahtı.

"Teknik olarak hiç yemin etmedim ama yine de teşekkür ederim," dedi Cormel oturduğu yerden panjurların arasından boş boş bakarken.

Jenks tezgâhtan kalktı, parmakları yırtık bir kâğıt havlu parçasına gömülmüştü. "Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz? Bu gece için planlarım var."

Ruh halinin Ivy için duyduğu endişeden kaynaklandığını biliyordum. Cormel çitanın düşmesine izin verdi ve bana döndü, siyah gözleri sabırsızlığını gösteriyordu. Kalbim güm güm attı. Landon kendi kurtuluşuna odaklanmış, işbirlikçi, arkadan bıçaklayan bir elfti. Önümdeki tılsımın tam olarak şunu yapacağından emindim

Söylediği şey -sadece kökeni çok çirkin olduğu için bile olsa- yine de dönüp beni kıcımdan ısıracaktı. Bunu ayak parmaklarıma kadar biliyordum. Bu *bir "eğer"* sorusu değil, *"nasıl" sorusuydu* ve kendimi dengeledim. "Odayı biraz boşaltabilir miyiz?"

Cormel sabırsızca el salladı ve yara izleriyle kaplı yardımcısı kapıya yöneldi. Kapı gıcırdarak açıldı ve yardımcısı bir çığlık atarak geri sıçradı; içeriye pasaklı beyaz bir köpek girdi, onu iki vampir takip etti.

"Rache!" Jenks bağırdı ve ben de çantamı kendime doğru çekerek orijinal hantal ama gerçek güçlü büyü tespit tılsımımı aramaya başladım.

"O bir köpek!" İki adam onu yatak odasına kadar kovalarken, izleyen haydutların yuhalamaları ve alaycı yorumları arasında bağırdım.

"Hey!" diye bağırdı biri. "Dikkat et! Hayır! Hayır! Bu taraftan!"

Buddy havladı ve oturma odasına geri koğu. Ayakları halının üzerinde çamurlu izler bırakıyordu ve uzanan eller karşısında paniğe kapılarak Trent'in sandalyesinin altına doğru sıçradı. Vampirler, ayak bileğini dizine dayamış ve elleri bağlı bir şekilde oturan Trent'in altına uzanmak istemeyerek kayarak durdular. Buddy hırladı ama bu korkmuş bir sestti.

"Sakin ol, o bir köpek," dedim tekrar, Bis'in tavan boyunca sürünerek içeri girmesini izlememeye çalışarak. Nina'yla birlikte aşığıdaydı ve şimdi buradaysa her şey yolundaydı.

"Bunun bir köpek olduğunu söyleyebilirim," dedi Cormel ekşiyerek, adamları ısırılan kişinin etrafında kümelenirken, eli koruyucu bir şekilde yakındı. Felix'in gözleri aklıktan simsiyah olmuştu. Kaşlarımı çattım, öfkem sonunda endişemde bir yer buldu ve onu bastırdı.

"Yani, burada yaşayan köpek Buddy, dönüşüm laneti altındaki Luke ya da Marsha değil," dedim ve Cormel, adamlarından birine işaret ederken bile gözleri kısıldı.

"Kaldırın onu," dedi Cormel, işaret ederek. "O barınağa ait." "Dur, dur, dur bakalım vampir çocuk." Jenks sahanın ortasına doğru oda. "Burası onun bölgesi, sizin değil. Eğer biri ısırıldıysa, bu köpeğin suçu değil."

Trent elini sandalyenin altına attı ve Buddy hırlamayı bırakıp kokladı. Trent, "Muhtemelen sadece açtır," dedi ve ben de izledim,

Ayağa kalkıp mutfağa girdiğinde şaşırdı. "Aç mısın Buddy?" diye seslendi, sesi yüksekti ve Buddy kuyruğunu salladı.

"Herkes onu rahat bıraksın," dedim Buddy Trent'in sandalyesinin altından sıvışıp mutfağa girdiğinde, Trent dolapları açıp yiyecek aramaya başladı.

Cormel kuru bir sesle, "Bunun için vaktimiz yok," dedi.

"Onun çıkmasını istiyorsun, değil mi?" Trent'in yüz ifadesi sakinleşmişti. "Sana güvenene kadar bu gerçekleşmeyecek. Muhtemelen günlerdir bir şey yememiştir." Dikkati dağıldı ve gülümsedi. "Banyoya ihtiyacın var, Buddy. Nerelelerdeydin?"

Jenks onların üzerinde geziniyordu ve ben de kamufle olmuş Bis'in mutfağa girmesini ilgiyle izliyordum. "Çöplük, kokusuna bakılırsa," dedi Jenks, parmaklarıyla burnunu sıkarak. "Ve nehir. Kediler daha iyidir, seni yemeye çalışsalar bile. En azından kendilerini temiz tutuyorlar."

Trent bir torba yiyecek buldu ve Buddy tırnaklarını şaklatarak sızlandı. "Aferin oğlum.

Al bakalım."

Mamalar salata kâsesine tıkırdadı ve Trent memnuniyet dolu bir ifadeyle kâseyi yere bıraktı. Omzundaki Jenks ve vantilatörün yanında tavana tutunmuş Bis bu tuhaf tabloyu daha da ilginçleştiriyordu. Üçü de onun yemesini izledi ve sonra Trent eğilerek kaseye daha da fazla salata koydu.

Gülümseyerek arkamı döndüm ve Cormel'in kımıldayıp yanımdaki sandalyeye oturduğunu ve bana baktığını görünce soğuk bir tokatla şok oldum. *Vay anasını!*

"Tamam," dedim, gülümsemem kaybolmuştu ve Cormel devam etmem için başıyla onayladı. "Ah, yüzüstü yatması gerekiyor," dedim Felix'e bakarak, ölümsüz vampir bana kötü niyetle bakıyordu, görünüşe göre sokak köpeklerine gösterdiğim nezaketi takdir etmiyordu.

Kapının yanındaki adamlardan ikisi, ellerinin ve ayaklarının bağlı olduğunu görerek onu kaydırmaya geldi.

"Yakında, Felix," diye mırıldandı Cormel, Felix çırpınmaya başladığında. "Yakında. Ona çalışması için bir şans ver. Eğer ulumayacağına söz verersen ağzındaki tıkacı çıkaracağım."

Felix'in gözleri tamamen kararmıştı ama başını sallayınca Cormel ellerini sıvazladı ve cebinden küçük bir çakı çıkarıp tıkacı kendisi kesti.

Jenks ve Trent aceleyle oturma odasına geri döndüler ve Buddy'yi onu yakalamak için ilerleyen vampire hırlaması için bıraktılar.

Ağızlık düştü. "Onu çaldı," dedi Felix, kırpışmayan gözlerini bana dikerken sesi tüylerimi diken diken ediyordu. "Geri vermesini sağla. *O benim!*"

Cormel onun omzunu sıvazladı ve ayağa kalktı, bıçağı ağzındaki tıkaçla birlikte paltosunun içine sokmuştu. "O senin ruhunu çalmadı. Onu düzgün bir şekilde düzeltebilmek için ele geçirdi." Bana döndü. "Bu doğru değil mi Morgan?" diye tehdit etti.

Başımı salladım, Trent tekrar arkamdaki sandalyeye oturunca sevindim. "Onu orada tut," dedim, Cormel'in bu kadar yakın olmasından hoşlanmamıştım. "Eğer rahatsız edilirim, ruhu sonsuzluğa geri döner."

"Onu kaybedebilir misin?" Felix haykırdı, onun telaşı benim korkumu da tetikledi. "Onu bana ver! Şimdi!"

"Sözümü kesersen ya da ben söylemeden yüzündeki atkıyı çıkarırsan kendimi kaybederim."

Felix'in genç yüzünü saran korku, bana onun ne olabileceğine dair bir fikir verdi. Cormel, Felix'in üzerine eğilip omzunu sıvazlamadan önce daha nazik olmam için bana bir bakış attı. "Onu kaybetmeyecek, Felix," dedi ve bana yok ettikleri insanların hayatlarına gösterdikleri tüm umursamazlığa rağmen, buna layık gördükleri kişiler için garip bir koruma duygusuna sahip olduklarını hatırlattı. Çocuklarının bu kategoriye nadiren girmesi, anlaşılmaz bir vampir mantığıydı.

Trent üzerime eğildi, sonsuza dek sürece kokusu çok açıktı. "Büyüyü ben yapmalıyım. Savunma konusunda benden daha iyisin," dedi, neredeyse kelimeleri soluyarak.

Jenks'in kanatları endişeyle takırdıyordu ve bir yere park etmesini diledim. "Hayır," dedim, Trent'in Felix'in ruhunu ele geçirirken yaşadığı hissiz şoku düşünerek. Burada iblis olan bendim. Bunu yapabilirdim. "Kimse beni rahatsız etmediği ve ben söyleyene kadar bezi çıkarmadığı sürece sorun olmaz." Çenemi kaldırarak odaya baktım, burada bu kadar çok insan olmasından hoşlanmamıştım. "Odada kalan herkesi örümcek ipeğiyle meshetmem gerekiyor ki özgür ruhu onları cezbetmesin. Sadece birkaç ipliğim var."

Jenks kollarını kavuşturarak ayağa kalktı. "Hiçbirine ihtiyacım yok. Hiçbir vampir ruhu beni bulamayacak."

Cormel haydutlarına işaret etti ve *hepsinin* dışarı çıktığını, Felix'i kontrol etmek için sadece onun kaldığını fark edene kadar daha rahat nefes aldım. Ve piç kurusu tedirginliğime gülümsedi. "Kalamack?" dedi, neredeyse alay edercesine. "Kalıyor musun?"

Nabzım hızlandı. Bir numaralı kural: asla usta bir vampirle yalnız kalmayın. Yanlış anlamalar genellikle ölümcüldür. "Yardıma ihtiyacım olursa diye o benim gözcüm."

"Tılsımdan emin değil misin?" Cormel söyledi ve ben çenemi kaldırdım, Landon'ın deneyimsizliği ve gizli gündemi içimde savaşıyordu. Adam benim ölmemi istiyordu. Onun tanınma hırsının beni güvende tutacağına inanarak ne *hale* ediyordum?

"Bunu daha önce hiç yapmadım," dedim, tedirginliğim öfke olarak ortaya çıktı. "Bir pürüz çıkarsa diye Trent burada. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Artık devam edebilir miyiz?" Felix homurdandı ve Trent heceleme şapkasını çıkardı, bir sihirbaz gibi cebinden kurdelesini çıkarmadan önce aceleyle başına yerleştirdi. Kurdeleyi boynuna dolayarak oturdu, ayak bileği dizine gitti ve kendinden emin ve hareketsiz görünmek için arkasına yaslandı. Buddy mutfaktan koşarak çıktı ve mutlu bir iç çekişle Trent'in ayaklarının dibine çökerken kimse bir şey söylemedi. Trent, Cormel'e itiraz etmesi için cesaretlendiren sessiz bir bakış attı.

"Başla," dedi Cormel ekşiyerek.

Ivy'nin ödünç aldığı siyah ipek eşarbyı açarken parmaklarım titredi; eşarbyın içinde bu sabahki örümcek ağının telleri vardı. Yılın bu son zamanlarında bulmak zordu, Jenks olmasa imkânsızdı. Hâlâ diz çökerek ilk ipi Trent'in omzuna attım. "Kaldığın için teşekkür ederim," dedim, beklenmedik bir şekilde elimi tuttuğunda başladım, gözleri yalvarıyordu.

"Bunu ben yapmalıyım. Landon'a güvenmek benim fikrimdi."

Jenks, "Evet, bırak onu," dedi ve Buddy peri tozundan hapsirdi.

Ama ellerinin benimkilere dokunuşundan Landon için endişelenmediği anlaşılıyordu. Bu başka bir şeydi. "Ve Cormel anlaşmamı yerine getirmediğimi mi söylesin?" Dedim ve Cormel sabırsızca boğazını temizledi. "Hayır." I

Trent'in ellerinden kayıp giderken içimde bir ürperti hissettim. "Jenks? Al."

Peri çenesini kaldırdı, ben de yere inip Trent'in saç telinden küçük bir parça koparana kadar ona baktım. "Şimdi mutlu musun?" diye havladı ve ben de ayağa kalktım.

"Mest oldum." Cormel'e baktığımda ruh halim daha da kötüleşti. "Efendim?" Atkıyı uzatarak söyledim. Ona ihtiyacım olandan daha fazla yaklaşmayacaktım.

Yavaşça hareket ederek uzun bir tutam aldı ve paltosunun iliğine doladı. Ceketini hâlâ çıkarmamıştı ve altındaki takım elbisesi, Trent'in bir zamanlar sürekli giydiği türden pahalı ve zarif görünüyordu.

Bir tutam kalmıştı ve onu saçıma takmak niyetiyle dikkatlice kopardım.

"Köpek ne olacak, Rache?"

Tostun üzerindeki saçmalık, Bis'in hâlâ tavanda saklanmasına ne demeli? Dudaklarımı bastırarak saçımı ikiye böldüm ve büyük tutamı uzattım. "Al, bunu ona ver," dedim, gözlerim mutfaktaki Bis'e kayarak. "Henüz benden hoşlandığını sanmıyorum."

Jenks'in bakışları kurnazcaydı, yere düşerken tozlar parlıyordu. Kanatlarını şakırdatarak onu aldı, önce Buddy'ye sonra mutfığa gitti, son ipi Bis'e vermek için ayağa kalkmadan önce bir parça daha fıstık ezmesi alıyormuş gibi yaptı.

Cormel kaşlarını çatıyordu ve karnım sıkıştı. Dünya yine değişecekti. Daha güzel ayakkabılar giymeliydim.

Derin bir nefes aldım ve farkındalığıma ulaşarak en yakın ley hattına zihinsel bir parmak koydum. Enerji içimden geçip toprağa geri akarken ve beni her şeye bağlarken yüzümdeki ekşi ifade eriyip gitti. Bu sıcak bir banyo, bir kadeh tekila ve bir saatlik masaja benziyordu, gerginliğimi hafifletiyor ve bana geçmiş büyülerin güvenini aşıyordu. Yatıştırıcı bir uyuşukluğun ilk ipuçlarını hissederek tuzu bir pentagramın içine dökmeye başladım.

Sanki enerji akışının kendisinden çekilmiş gibi, davulların vuruşu hafızamda yükseliyor, hareketlerimi emin ve sabit hale getiriyor, sanki benden önce gelenlerin hepsinin becerisinden yararlanıyormuşum gibi hissediyordum. Landon

elf ilahisinin bu kadar erken devreye girmesi hakkında bir şey söylemedi, ama doğru hissettirdi ve eylemlerimle akmasına izin verdim. *Ta na shay*. Gör beni. Seni tanıdığımı gör.

Hattan gelen hafif bir sıcaklık içimi ürpertti, parmaklarım artık soğuk ve yavaş değildi. Ani bir şokla, içime doğru kayan hafif halsizlik hissini fark ettim ve ondan sıyrıldım. Tuz dökerken yaptığım yumuşak hareket yalpaladı. Küçük bir kum parçası mükemmel desenimi bozdu ve donup kaldım. Felix, korkum ona çarptığında sarsıldı. Bunun için Tanrıça'nın yardımına ihtiyacım yoktu ve onun etkisi altına bu kadar kolay girebileceğimi düşünmek beni şok etmişti.

"Rachel," diye yalvardı Trent ve ben başımı salladım.

"Ben iyiyim," dedim desenimi bitirirken, Jenks'in neden bu kadar yakınımnda dolaştığını bilmiyordum. Beni bundan daha kötü büyüler yaparken görmüştü. Ayrıca, en yüksek kuleye çıkıp onun için bağırمام gerekse bile Tanrıça'dan tamamen saklanmışım. Yalnızdım ve kendimden çok daha büyük bir şeyin parçası olduktan sonra bu bana acı veriyordu.

Trent'in eli benimkini buldu ve ona iyi olduğumu söylemek için hızlıca sıktım. Mistikler hakkında ne düşündüğümü her zaman biliyor gibiydi. Köşeleri görmemi ve neredeyse zamanın ötesine geçmemi sağlıyorlardı. Onları ele vermek Newt'in sessizliğini satın almıştı, bu yüzden gerçek olduklarını biliyordum, sessizliğim onu da koruduğu için şantajım iki tarafa da gidiyordu.

Son tuz da tıslayarak aşağı inerken nefesimi verdim. Pentagramın çizgileri tepedeki ışığın parıltısında belli belirsiz bir parıltı aldı. Tatmin olmuş bir şekilde kavak özüne uzandım. Cam tıpanın öğütücü hissi tanıdıktı ve kalemi ona dokundururken tıpayı yere koymadım. İnce çubuk neredeyse özsuyun kendisi kadar pahalıya mal olmuştu ve özsuyun alındığı aynı Colorado tarlasından olduğu garanti ediliyordu: binlerce ağaç, ama tek bir genetik organizma. Güçlü bir semboldü. Ruhlar da ağaçlar kadar eşsizdi ama hepsi aynı kaynaktan, aynı başlangıçtan doğmuştu.

Ben pentagramın iki ayağını meshederken Trent Jenks'e geri çekilmesini fısıldadı. Tozu yandı ve yükselen büyüyle bağlantının sarsıntısıyla başımı kaldırıp Felix'in kısa koltuğun koluna park etmiş parlak elbise ayakkabılarına göz kırptım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, büyülenmiş sesim neredeyse bir vıraklama gibi çıkıyordu. "Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarır mısın lütfen?"

Genç yüzü hakaretle asılan Felix doğrulana kadar kıpırdandı. "Unuttun mu?" Cormel'e baktı. "Cormel, onun becerileri yetersiz. Bunu bana düzeltmeyi başaramadı ve şimdi de başaramayacak."

Trent'in bunu yapmayacağı belli olduğu için Cormel çoktan Felix'in ayaklarına doğru ilerliyordu. "Sevgili Felix," diye yatıştırdı. "Nina'da olduğun için ruhun sana bağlanamadı. Morgan bunu yapacak, yoksa o ve Ivy kaybedecek. Yerine uzan."

Davullar Felix'in sesiyle hafifler gibi oldu ve temizleyici bir nefes aldım. Elimdeki kalemin ucu parlıyordu. "Ayakkabı mı? Çorap?"

Felix itiraz ederken bile Cormel onları çözüyordu. "O *benim* ruhum. Bu iblis büyücülüğü gereksiz. Onu şişeden çıkarmasını sağla. Bana zarar vermeyecek. Kimseye zarar vermez!"

Ayakkabının biri nazıkçe çıkarıldı, ama Cormel çorabını ondan kaydırırken Felix'in ifadesi çirkinleşti. "Onu çaldın!" diye bağırdı, sanki Cormel ondan sadece çoraplarını değil, savunmasını da alıyormuş gibi dengesiz bir şekilde. "Onu benden aldın. Geri ver onu!"

"Bunu senin için buldu, Felix." Cormel, Felix'in diğer ayakkabısının bağını çözdü, ayak bileklerini uzun süredir bildiği düğümlerle bağlı tutuyordu. "Aksi takdirde ruhuna sahip olacak kişi Nina olurdu." Diğer çorabı da ayağından çekildi ve Felix inledi. "Hatırladın mı?" Cormel bir elini Felix'in göğsüne koyup onu yere yatırırken, "Hatırlıyor musun?" dedi. "Sonsuzlukta Nina'nın içindeydin. Arkana yaslan. Atkıyı gözlerine koyduğunda sakın gözlerinden çıkarma."

Kahretsin, Felix işbirliği yapmazsa, işe yaramayacaktı ve elimde hiçbir şey kalmayacaktı. Bakışlarım kapalı pencerelere gitti. Güneşin doğmasına sekiz saat vardı, bu başarısız olursa bir şey yapmak için çok kısa bir süre.

Ama Felix hareketsiz bir şekilde beklemeye koyulmuştu, ayakları pantolonunun paçalarının siyahlığının yanında soluk kalmıştı. Üzerine bastığı onca insan için soğuk ve fazla yumuşak görünüyorlardı. Bana Al'in eldivenlerinin dışındaki ellerini hatırlattılar, savunmasız ve açık, her zaman gizli.

"Kıpırdamasın," diye uyardım, çubuğu kavislerinin alt tarafına değdirmek için boşluğa doğru eğilip onu zıplatırken. Ruhu geri döndüğünde pişmanlık duyup duymayacağını merak ediyordum. İncittikleri insanlar için pişmanlık duymayan pek çok insan tanıyordum ve onların ruhları vardı.

Arkama yaslandığımda Trent'in gergin endişesini gördüm. Pişmanlık duyuyordu. Suçluluk duyuyordu. Onu güneşsiz bir sabahın erken saatlerinde yatağın yanında oturmuş, uyanmamı ve ona gülümseyerek kötü bir insan olmadığını söylememi beklerken birden fazla kez görmüştüm.

Sinekkuşu yumurtasını seramik bir tabağa bırakmadan önce tırnağımla kırarken *yaptığımız seçimler* diye düşündüm. Landon ne kullanacağını söylememişti ve seramik de cam kadar nötrdü. Kahretsin, bunu doğru yapıp yapmadığımı bile bilmiyordum. Çenemi sıkarak, özsuyuyla kirlenmiş kalemi siyah eşarbin üzerine yumurtanın beyazını sürmek için kullandım.

Tuttuğum hat anında kendini rafine ediyor gibiydi, enerji arzularıma doğru daraldıkça daha güçlü hissediyordu. Bunu doğru yapıyordum ve bu beni daha da korkutuyordu. Kafamın içindeki hayali davullar çalmaya başladı ve ilahi dikkatleri üzerime çekerken bile saklı kalmak isteyerek ürperdim. "Böyle parlıyor olması mı gerekiyordu?" Jenks fısıldadı, beni susturan Trent.

"Bana avuçlarını göster lütfen," diye fısıldadım, büyü sanki içine girecek birini arıyormuş gibi tenimin üzerinde dalgalanırken başımı eğdim.

"Bu benim ruhum mu?" Felix kıpırdandıkça sesi yükseliyordu.

"Yakında," diye nefes aldım. Büyü içime doldu, kaslarımı yavaşlattı. "Bana ellerini göster."

O yaptı ve ben de kalbim davul sesiyle birlikte çarparken onları kucakladım. Umutsuzca saklanmak istesem de içimden *Ta na shay* yükseldi.

Kan, diye düşündüm, korku davuldan kaynaklanan uyuşukluğu kesiyordu. Bir damla ölümsüz kanına ihtiyacım vardı. Başımı kaldırdım ve Jenks endişeli ifademe şaşırarak geri çekildi. "Ah, onun kanından bir damlaya ihtiyacım var," dedim Felix'e bir bakış fırlatarak.

"Benim kanım mı?" Felix hırladı ve Cormel aramıza girmek için hamle yapınca geri çekildim.

"Felix," diye yalvardı, kalın parmakları Felix'in genç bedenine tuhaf görünürken onu yerde kalmaya zorladı. "Bu senin ruhun için. Seni bulabilmesi için sadece bir damla. Bana bırak. Başparmağından," diye önerdi ve ben de başımı salladım. Avuç içlerindeki bağlantıyı kirletme riskini almak istemedim ama başparmağında sorun olmamalıydı. Sanırım. Parmak çubuğu bulmak için çantamı karıştırırken, *Tanrı* yardımcım olsun, diye düşündüm. Cormel'in Felix'in ağzını kesmek için kullandığı bıçağın üzerinde ne olduğunu bilmiyordum. Felix teker teker bağlarını kaybediyordu.

Parmak çubuğunu cam masanın üzerinden Cormel'e doğru ittim. Nasıl çalıştığını zaten bildiği belli olan çubuğu eline aldı. Açılma sesi tanıdıktı ve Felix bağlı ellerini uzattı, başparmağını batırırken güvensiz bakışlarını Cormel'den hiç ayırmadı. Usta vampir üzerine kan bulaşmamasına dikkat ederek geri çekilirken Felix tısladı.

Buddy horlamaya başladı, artık evde olduğu ve karnı doyduğu için her şeye bağışıklık kazanmıştı. Bis kapının yanındaki duvarda sürünüyordu ve Cormel kaşlarını çatı, bir çivi sıyrıldığında onu fark etti.

Bu Ivy için, diye düşündüm ayağa kalkarken. Aradaki mesafeye uzanarak asayı ipek pentagramın tepesine bastırmadan önce Felix'in başparmağına dokundurdum. Enerji akışı keskinleşip kristal bir uğultuya dönüşürken dizlerim titredi. Büyü hazırды. Sadece bitirmem gerekiyordu.

Ama bu anı bulana kadar bulanıklaşan çizgilerin güzelliğini görmezden gelmek zordu ve sarsılarak bir damla gözyaşı döktüm. Gizemcileri kaybettiğimden beri onları böyle görmemiştim. Hatırlatma canımı yaktı. Etrafımda onların geçişinin kanıtlarını görebiliyordum ama onlar beni göremiyordu. Belki de ceza uygundu.

Jenks, "Trent, kes şunu," diye karşı çıkınca başımı eğdim ve titreyen elimi Cormel'e geri adım atmayacağımı söylemek için kaldırdım. Kaybettiklerimin yürek acısını gizlemek için nefesimi tutarak çubuğu Felix'in alnına dokundurdum.

"Gözlerini kapat," dedim ve Felix kapattı. Dudakları dişlerinin üzerine kapandı ve gözlerindeki siyahlık gizlendi. Normal, korkmuş ve acı çekecek kadar umutlu görünüyordu. Nefes verdi ve bir daha nefes almadı ve ben odada büyüünün yükselmeye başladığını hissettim, başparmağım boyunca karıncalanarak onu ovuşturdum. *Başparmağımın karıncalanmasıyla . . .*

"Trent. . . ." diye sızlandı Jenks, kanatları garip bir ses çıkarıyordu.

"Mükemmel," dedim tekrar, nefes nefese ve şaşkın bir halde cazibeye dönerken, Felix'in gelecek ruhunu kaybetme korkusuyla hareket etmeyeceğinden emindim. "Ben iyiyim," diye yineledim, davul sesleriyle birlikte nefes alıp veriyordum. *Parmak uçlarım neden karıncalanıyor?*

"Cormel?" Felix seslendi, gözleri açılmıştı ve paniklemişti. "Neden bağıyım!" "Huzur," dedi Cormel ve Felix bir iniltiyle geri çekildi.

Cormel kelimeyi fısıldadığında ürperdim. Siyah bezi bir kordon haline getirip Möbius şeridinin içinden geçirirken Trent'i arkamda hissedebiliyordum. Her santim kazındıkça, sanki çizgilerden bir cüruf tabakası daha sıyrılıyor ve bağlantım derinleşiyordu. Başım öne eğildi ve metal bandı masaya çarpması için bıraktım. Bilmekten başım döndü, tuzu silkeledim. Gözlerimin açık olduğunu sanmıyordum. Söyleyemiyordum -kızılıklar görüşümü engelliyordu.

"İyi misin, Rache?"

Hızlıca göz kırptım. Jenks'ti. Bunu anlayabiliyordum çünkü tozları korkutucu bir siyahtı ve geri kalan parıltılar acı verecek kadar saf bir beyazdı.

"Peki," dedim, tekrar gözlerimi kırıştırdım ve birden parıltılar kayboldu. Baktığım şey sadece masanın üzerine dökülen tuzdu. "Ben iyiyim."

Tanrım, sanki migrenim tutacakmış gibi her şey şeffaf bir şekilde ıslı ıslıldı. Elimde siyah bez, Felix'in yüzünde umutlu ve özlem dolu bir ifade buldum. "Güneşe doğru yürümenize neden olabilir," diye uyardım ve Cormel kaskatı kesildi.

"Umurumda değil," diye inledi. "Bitir şunu!"

Biri dirseğimi tutuyordu ve vampirin üzerini bulgu örtüsüyle örterken titriyordum. Aynı kişi bana bir şişe uzattı ve ayağa kalkıp balmumu kapağını soyarken Trent'in ince parmaklarını tanıdım.

"Benimle kal Rachel," dedi Trent usulca, beni geri çekerek ve bir kış gecesinde verilen bir nefes gibi, şişeden çekilen bir pus havada Felix'in üzerinde gezinirken, şişe etrafından kayıp giderken ruhu hareketsiz kaldı.

"Cormel?" Felix kaybolmuş bir çocuk gibi inledi.

Bir örümcek ağı öfkeli bir ruhu nasıl savuşturabilir?

"Seninleyim," dedi Cormel, Felix'in omzunu kavrarken gözlerindeki kıskançlık ve çekingenlikle.

Bu görevden kaçabilirsem şanslı sayılırım, diye düşündüm, elf davulları tüm dünyam olurken pusluydum. *Tislan, tislan. Ta na shay cooreen na da* zihnimde dolaştı, tenimi karıncalandırdı, chi'mi bulana ve kanımı ritmine göre hareket ettirene kadar içine çekti. Şişeden süzülen puslu varlığın büyümesini, sonuncusunun su gibi diğerlerine katılmasını huşu içinde izledim. Gözlerim kapandı ve başım döndü.

Tislan, tislan. Ta na shay cooreen na da nefesime karıştı ve özgürleşen ruh tuzdan güç alarak daha *da* sağlamlaştı. Landon yanılmıştı. Möbius şeridi büyüü dengelememişti. Tuzu şarj etmişti ve ruhun onu içine çekerek güçlenmesini izledim.

"Çok yakın," diye inledi Felix ve Cormel onu kanepeye bastırarak kıpırdamamasını sağladı. "Cormel, hissedebiliyorum!"

"Görebiliyorum," dedi Cormel hayretle ve Felix'in bağlı eli yüzüne doğru kalktı.

"Kımıldamasına izin vermeyin!" diye bağırdım ve ruh sesimin yankılarıyla geri çekildi. "Tutun onu. Arıyor!"

Jenks, "Kutsal kurbağa sidiği," diye küfretti ama içimden ilk şüphe duyguları geçti. Felix'e gitmiyordu. Onu bulamıyordu. Neden? Doğru olanı yapmışım. Doğru olduğunu biliyordum!

Ta na shay. Ta na shay. İlahi içimde dönüp duruyordu ama tuzun gücü tükendikçe ruhumun ilgisini kaybettiğini ve solmaya başladığını hissediyordum. Sonsuzluğa geri dönüyordu. Bunu Kisten'de görmüştüm ve paniğim alevlenerek Cormel'in gözlerini siyaha çevirdi. Başarısız olan tılsım değildi, bendim. Tanrıça'ya ihtiyacım vardı ve bu sözleri söylememe rağmen kalbim tam tersini diliyordu.

Tanrım, Tanrıça'yı çağırmak zorunda kalacaktım.

"Cormel!" Felix çılgık attı ve Cormel onu zorla yere indirdi, gözleri benimkilere sabitlenmişti.

"Onu parçalara ayıracağım, özenle tutulan hayalleri özenle tutulan hayallerle," diye tehdit etti. "Hızlı olmayacak ve her dakikasından zevk alacağım."

Tanrım, bunu yapmak zorundaydım.

Duyun beni! Düşüncenin kendisi gibi gümüş ve saf olan çizgiye doğru çığlık attım. Ne yaptığımı gör! Bana yeteneğini ödünç ver. Ta na shay cooreen na da!

"Olamaz," diye nefes aldı Trent ve Jenks'in kanatlarının uğultusu, dünyalar arasındaki çatlaklarda bağlı olan sonsuzluğun tınısı içinde kayboldu.

Tislan, tislan. Ta na shay cooreen na da, diye yalvardım, Ivy'yi düşünerek. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Bana ne olduğu önemli değildi. Ta na shay. Ta na shay, diye yalvardım, mistiklerin parlak ışıltılı düşüncelerini ararken çizginin beni almasına izin verdim.

Ve onları buldum. Çok yakın.

Zihnimde mor tüylerin dokunuşunu hissederek ürperdiğimde Jenks inledi. Beni görmeyen dönen gözler güçlerini etrafa saçıyordu ama ona dokunamıyordum. Tekrar fısıldadım, *Ta na shay. Beni gör. Yardım et bana.*

Tembel bir göz tereddüt etti, bana doğru düştü. Nabzım kulaklarımda gümbürdedi ve kendimi çizgiye kaptırdım, ta ki Al'ın ley hattının kenarındaki o küçük dairede hâlâ durup durmadığımdan emin olamayana kadar. Mistik beni tanımadı ve farkındalığımı o tek ışık noktasının etrafına sardım. *Lütfen bana yardım et, diye yalvardım ilgisini kaybetmeye başladığında, başka bir şey arıyordu. Gücünü bana ver. Bunu yaparsan hayatım cehenneme dönecek.*

Gizemcinin dikkati son düşüncemden etkilenererek tekrar bana yöneldi. Onun tüm gücü altında sinmiştim ve bir başkası yıldızların ihtişamından dönüp baktı. *Kimsin sen?* diye düşündü mistik, benden çok kendi kendine. *I hatırla . . . senden önce.*

Ta na shay, el yordamıyla görünmeye çalıştım ama kolayca unutuldum. Yardım edin bana.

Ama artık çok geçti ve daha fazla kuş tüyü göz beni bulup ardına kadar açıldığında ruhum titredi.

Seni tanıyorum! Biri dehşet içinde seslendi, ama diğerleri ateş gibi içlerine dolan düşünceyi sevinçmiş gibi kavradı. *Sen oluşsun!*

Kahretsin, bu işe yaramıyordu. *Özür dilerim,* diye düşündüm, sonra içimden akan enerji dalgasında hızlı bir dönüş yaptım. Panik alevlendi, ama benim değildi ve o kadar hızlıydı ki, Tanrıça'nın gücünü aldım ve onu kendim yaptım.

"Rache!" Jenks bağırdı ve gözlerim parlayarak açıldı.

Trent beni dik tutmuyordu. Felix'in ayaklarını kanepeye doğru zorluyordu. Cormel vampirin üzerinde oturuyordu, bez yüzüne bastırılmıştı.

ve hırıliyordu. Felix ığlık atıyor,  zg r olmaya çalışırken kontrolden çıkıyordu. "*Tislan, tislan. Ta na shay cooreen na da!*" ığlık attım, sarsılarak

içimde yaylanan çizginin saflığı. Benden fırlayarak odayı mor ve gümüş rengi bir ışıkla aydınlattı. Jenks mutfağa doğru utı, Bis onu duvardan birkaç santim ötede yakaladığında yüzü değset içindeydi. Trent ve Cormel, Felix'in yanından fırladılar. Jenks'in gözyaşlarını göremiyordum ama mistikler görüntüyü bana nefes almak kadar nazik ve kolay bir şekilde getirirken zihnimde onların tadını aldım. Odanın içinde parıldııyorlardı, güçle y nlendiriliyorlardı, sadece görevlendirilmeleri gerekiyordu.

Tanrım, ben ne yaptım?

"*Cooreen na da!*" Tekrar söyledim ve odayı dolduran enerji Felix'in içine çökerek gezgin ruhu da beraberinde götürdü.

Felix ığlık attı, ses ruhumun çukurunu buldu ve sıktı. Herkesin ilk nefes aldığında attığı ığlıktı bu, ama arkasında bir anlayış, acı ve bilme dünyası vardı.

Bir an için kimse hareket etmedi ve sonra Felix tekrar çığlık attı.

Korkarak ipi bıraktım. Siyahlık üzerime çöktü ve kıpırdamaya korkarak kaskatı kesildim. Her şey gitmişti ve ben donup kalmıştım. Hiçbir şey hissedemiyordum.

"Rachel!" Jenks seslendi ve dünya geri geldi. Trent beni ezici bir şekilde kucakladı ve ben nefes aldım. Kalbinin bana karşı attığını hissettim. Benimkine ne yapması gerektiğini hatırlattı. Karanlıktı ve nedenini bilmiyordum.

"Nefes al," dedi Trent, tutuşu hiç gevşemededen. "Benimle kal, Rachel. Burası senin ait olduğun yer."

"Biliyorum," diye mırıldandım ama sözcükleri oluşturmak zor görünüyordu.

Felix   nc  kez çığlık attığında içim acıdan buz keşti ve gözlerim açıldı. Ayağa kalkarken Trent beni tuttu. Cormel kanepede bağlı bir Felix'le boğuşuyordu. Onların  tesinde Bis, Jenks'le birlikte mutfak tezgahının üzerinde duruyordu. Gargoyle'ın kırmızı gözleri yuvarlaktı ve teni beyaz çizgiden daha siyahtı. "Ben iyi miyim?" Fısıldadım ve o da başını salladı.

"Işıkları kırdın," diye homurdandı.

Gözlerimi kırpıştırınca fark ettim. Odayı sadece Jenks'in tozunun parıltısı ve Trent'in yaktığı mum aydınlatıyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı Jenks ve bakışlarım ona kaydı. "İşe yaradı! Onun bir aurası var!"

Cormel'in kambur gölgesi sanki sokulmuş gibi kendini bıraktı. Şok - hortlaklar için alışılmadık ve ürkütücü- içinden parladı, unutulmuş, gereksiz bir duyguydu. Felix'ten mavimsi-yeşil, ince ve yamalı bir sis yükselmeye başladığında sendeleyerek geri çekildi. Bu onun ruhuydu ve Felix onu zapt etmeye çalışarak kıvranırken bile kaçmak için mücadele ediyordu.

"Bezi al!" diye bağırdım. "Yak onu! Şimdi yak!"

Cormel uzandı, eli sanki ona dokunmaktan korkuyormuş gibi geri çekildi.

"Oh, Tink'in her zamanki sevgisi için," diye küfretti Jenks, aşağı atılıp ipeği Felix'in üzerinden kaptı.

"Yak onu!" Felix'ten çıkan ince bir aura şeridi muma doğru uçarken Jenks'in tozuna karışırken Trent'in kollarına karşı mücadele ederek haykırdım.

"Hayır!" Felix uludu, sırtı kavisli ve arıyordu ve sonra kumaş aleve çarptı. Bir anda havaya uçtu. Jenks güvenli bir yere kaçtı. Felix yere yığıldı, hıçkırarak ağlıyordu ama bu seferki farklıydı, kırık, rahatlamış ve acı doluydu. Ruhu onun içinde sıkışıp kalmıştı. Bu hiç iyi olmayacaktı.

Bundan daha iyisini yapabilirim, diye düşündüm, Ivy aklıma geldikçe titriyordum. İki yüzyıldır ölü olmadığı için bu kadar zorlanmayacaktır.

Cormel Felix'e yaklaştı. "Bitti mi?" diye sordu ve başımı salladım, hâlâ Trent'in kollarında olduğumu yeni fark ediyordum.

Korkudan eli sıkıydı ve ona baktım, gözlerindeki çizgilerdeki stresi gördüm. "Ben iyiyim," dedim ve hızla bıraktı.

Jenks yakınımda durmuş, bana sertçe bakıyordu. "Emin misin?"

Dizlerimin bağı çözülmüştü ve başım uğulduyordu ama yine de başımı salladım. Vampir ayağa kalkarken Cormel Felix'in önünde diz çöktü, elleri titriyordu ve yanaklarından pişmanlık ve suçluluk gözyaşları dökülüyordu. Bunun sonu iyi bitmeyecekti. *Ivy bunu daha iyi hallederdi.*

Bis, "Rachel iyi," dedi ama omzuma atlayıp kuyruğunu sıkıca bana sararken hâlâ korkudan simsiyahtı. Çizgileri hiç hissedemiyordum ve ilk defa bundan memnun olmuşum. Kuyruğuna sarılmamalıydım.

Tanrıça'nın gücünü ondan aldım, geri versem bile. Aurası değişse de değişmese de beni tekrar aramaya başlayacaktı.

"Tamam, Rache iyi ama ya o?" Jenks söyledi ve biz de Felix'e döndük. Felix hıçkırarak ağlarken, doğrulup bağlı elleriyle gözlerini silmeye çalışırken karnım ağrıyordu. Halının üzerindeki çıplak ayakları, iş pantolonu ve ütülü gömleğiyle tuhaf görünüyordu. İşe yaramıştı. Asıl soru, bu başarıdan sağ çıkabilecek miydi?

"Onu bırakabilirsin," dedim, sesim kulaklarıma düzensiz geliyordu. Birden yorgun düştüm ve otururken Trent'in yardımına el salladım. Buddy gitmişti. Akıllı köpek. *Ellerim mi parlıyor, yoksa hayal mi görüyorum?* "Onun ruhu var," diye ekledim, ama bu çok açıktı. İyi ya da kötü, ruhu vardı ve işe yarıyor gibi görünüyordu. *Ivy* . . .

"O iyi değil!" Jenks hırladı ve Trent havada asılı duran periye doğru eğildi.

"Evet öyle," diye ısrar etti. "Şuna baksana." "Öyleyim, kurabiye osuruğu. O iyi değil!"

Bis yüzünü benimkinin yanına koymak için eğildi. "İyisin Rachel. Bunu söyleyebilirim."

Ama nasıl bildiğinden emin değildim. Titremeye başladım, akşamın tamamı sert bir şekilde çöktü. Tanrıça beni tanımıştı ve mistiklerim beni bulmuştu. Şimdi gözcülük yapıyor olacaktı. Hatları kullanabilirsem bile şanslıydım.

"Ivy nerede?" Dedim ve Cormel hâlâ Felix'in yanında diz çöktüğü yerden başını kaldırıp baktı. Gözlerindeki açlık hoşuma gitmemişti. Bu kan için değil, ruhu içindi ve nefesimi tuttum, her parçam acı içinde ve halsiz olsa da hareket etmeye hazırdım.

Trent aramıza girmek için hareketlendi. "Bitti," dedi kararlı bir şekilde, Jenks birleşik bir cephe oluşturmak için onun yanında duruyordu. "Kendisinin ve Ivy'nin borcunu ödedi. Onları serbest bıraktığınıza dair bize bir işaret verin."

Cormel Felix'e döndü ve Felix nihayet başını kaldırdığında dudaklarım aralandı. Gözlerinde keder vardı ama umut da vardı. "Ben benim," dedi kırık bir sesle. "Ben bir bütünü." Gözleri yaşlarla parlayarak Cormel'e sarıldı. "Aç değilim! Rynn, geçti! Acı gitti." Başı öne düştü. "Bırak gitsinler. Eğer o bunu yapabiliyorsa, herhangi bir cadı da yapabilir."

Cormel ayağa kalktı. Trent yer değiştirerek titrek mum ışığında tehditkâr bir gölgeye dönüştü. "Ruhumu istiyorum. O bütün ve hasarsız. Şimdi yap!"

"Söz verdiğim şeyi yaptım," dedim, ayağa kalkabilmek için Trent'in koluna girdim, Bis'in hafif ağırlığı yüzünden garip bir şekilde. "Ruhlarınızı nasıl bulacağınızı biliyorsunuz. Bunu ben yapmayacağım."

"Beni reddediyor musun?" Cormel bağırdı ve Felix başını kaldırıp gözlerini kırıştırdı.

"Başka birini bul!" Geçici olarak bir çizgiye dokunarak ve hiçbir değişiklik, hiçbir tanıma hissetmediğimde rahatlayarak nefes alarak söyledim. "Var olan tek iblis ben değilim. Onlardan biriyle konuş," dedim usulca. "Artık bana gücün yetmez."

Cormel'in gözleri kısıldı, gölge ışığında simsiyahtı. "Belki de. Bunu söylediğini hatırlıyorum."

Bununla ne demek istedi? Cormel Felix'in ayağa kalkmasına yardım ederken merak ettim. Bir zamanların güçlü vampiri parçalanıyordu. Kendini tekrar bir araya getirip getiremeyeceğini sadece zaman gösterecekti.

"Anlaşmamızın yerine getirildiğine dair bir gösterge istiyorum," dedim Trent'e iyice yaslanarak. "Ivy'yi ya da beni tehdit edersen, özgür bir iblisle yüzleşmenin ne demek olduğunu öğrenirsin Cormel ve kaybedersin."

Felix'e kapıya kadar yardım ederken bana bakmadı bile. "Cormel!" diye bağırdım ve o da kapıyı açtı. Öfkem buharlaştı.

Ivy oradaydı, Nina da onu destekliyordu. Etraflarında adamları vardı ve hepsi de dışarıda kalmaları emredildiği için hayal kırıklığına uğramıştı.

Cormel dişlerini sıkarak, "İşte simgeniz," dedi. "İşimiz bitti Morgan. Sen ve Ivy bana hiçbir şey borçlu değilsiniz, ben de size aynısını borçluyum."

Ivy Nina'nın ellerinde asılı kalmıştı, benim perişan halimi ve Felix'in çökmüş yorgunluğunu görürken gözleri kararmıştı. Nina'nın gözlerinde olasılıkların ışığı vardı ve Nina kızarmış ve nefessiz kalmıştı. Buddy kapının açılma sesiyle yatak odasından çıktı ve koşar adımlarla Trent'in yanına gitti.

"Bana geri dönme," dedi Cormel, Ivy'ye bakarken ifadesi boştu, Felix koluna asılmıştı. "Seni görmeyeceğim."

Ivy gözlerini hızla kırıştırdı ve Cormel Felix'i zarif bir şekilde kapıdan içeri taşıırken Nina onu yolundan çekti. Hemen yardımcıları aşağı indi

ve şok edici derecede kısa bir süre içinde merdivenlerden inip gittiler.

"Ruhu var mı?" Ivy sonunda sordu ve ben de başımı salladım, kendimi hareket etmeye zorlarken kaskatı kesilmiştim. *Çantam neredede?*

"Çok yorgunum," diye nefes aldım ve Trent beni kucağına aldığıında itiraz etmeden kapıya doğru yürüdüm.

Jenks, "Sana o aptal büyüü yapmaması gerektiğini söylemişim," diye mırıldandı ve ben odaklanmaya çalıştım. Bis. Bis nereye gitmişti?

"Sadece yorgun," dedi Trent, sonra daha sert bir sesle, "Hayır, köpeği almıyoruz."

"Ama kimsesi yok," diye yakındı Bis, sonra Buddy onu yalayınca kıkırdadı. *Gözlerim kapalı. Buddy'nin Bis'i yaladığını nereden bileceğim?*

Trent tekrar, "Sadece yorgun," dedi. "Gel h a d i . Hepimiz bir duş alabiliriz."

Başımı salladım, başım Trent'in göğsüne düştü. Düşünemeyecek kadar yorgundum ama duş kulağa iyi geliyordu.

Bölüm 10

Yapamam. Alerjim var," diye bağırdı Nina MINI Cooper'ımın arka koltuğundan rüzgâra karşı. Eden Park'ta Trent'in arabasından daha yakındı, ben kullanmasam bile geri dönmek rahatlatıcıydı.

Bis, Ivy'nin kucağında kıpırdanan köpeği görmek için eğildiğinde Jenks'in kanatları sarktı. "Alerjik görünmüyorsun," dedi peri ve Nina, Buddy'nin kulaklarını okşarken bile nazlı, sahte bir hapsirik çıkardı. Arabanın üstü açıktı ve köpek keyif yapıyordu, dili dışarı sarkmış ve kuyruğu neredeyse sinyal sesiyle eşleşen düzenli bir ritimle koltuğumun arkasına çarpıyordu. Tanrı'ya şükür kiliseye varmak üzereydik. Üstü açık olsa bile vampir, yanık kehribar ve pis köpek kokuyordu. Trent'in arabası yerine benimkini almak için ikinci sebep.

Nina benim hoşuma gitmeyecek kadar iyi bir ruh halindeydi: çok iyi ve çok kontrollüydü. Felix'in şu anda onun düşüncelerine dalacak kadar akıllı başında olduğunu sanmıyordum ama sanki en kötüsü henüz gelmemiş gibiydi. Buna karşılık Ivy gergindi, hareketleri benden saklamak için her zaman büyük çaba sarf ettiği o vampir çabukluğuna dönüşüyordu.

İtirazlarıma rağmen bizi kiliseye Trent götürmüştü. Şimdiye kadar altı kez esnediğini saymıştım. Jenks köpeği eve götürecek birini bulmaya çalışırken Bis kucağımdaydı ve yüzünde kederli bir ifade vardı. Jenks haklıydı. Yeterince sokak köpeğimiz vardı. Rex başının çaresine bakabilirdi ama Buddy çok bakımlıydı.

"Carport?" Trent sokağımızı ne zaman bulduğumuzu sordu ve virajı hızla alarak bir anda kapalı noktaya girdi. Farlar parladı

Bis havaya sıçrayınca irkildim ve kendimi destekledim. Trent kızgın değildi, sadece arabamı sonuna kadar sürmekten hoşlanıyordu.

Ivy ve Nina beklemediler, Nina bacaklarını küçük arabamın yanından yukarı ve betona doğru salladı, ardından vampir gücünü kullanarak Ivy'yi dikkatlice yürüyüşe kaldırdı. "Bu taraftan, Buddy!" Bis seslendi ve ben de tırnak tıkrıtlarının ve şingırdayan etiketlerin mutlu sesini duydum.

"Bu işin sonu iyi bitmeyecek," dedi Jenks suratını ekşiterek, sonra da fırlayıp gitti. "Bis! Bir şeyin üzerine işeyene kadar o köpeği bahçede tut! Tink bir ördeği sever, kendi pisliğini nasıl gömeceğini bilmeyen birini bahçeye getiremezsin!"

Ivy'nin Nina'nın yardımıyla ön basamakları yavaşça çıkmasını izledim. Beni Trent'in yanında görünce, Nina kapıyı çekip açarken usulca gülümsedi, içeri girerlerken kadının konuşması hiç kesilmedi. Sonunda kapı kapandı. Evdeydik ama hareket edemeyecek kadar yorgundum. Gülümsemem soldu.

Trent anahtarları bana uzatırken anahtarlar şingırdadı. "Seni içeri taşımamı ister misin?"

Ses tonu eğlendiriciydi ama üzücü olan şey, beni baştan çıkarmış olmasıydı. "Bana bir dakika ver. Sadece yorgunum." Yorgunum ve içeri girip bu karmaşayla uğraşmak istemiyorum.

"Ben de." Tekrar esnedi. "Eden Park'a dönmek için bir taksi çağıracağım. Seni arabasız bırakmak istemem."

"Teşekkürler. Jenks'i de yanına al, tamam mı?"

Telefonu gece yarısı sessizliğinde belli belirsiz mırıldandı. Cebinden çıkarıp sessizce baktı, içini çekti ve yerine koydu. "Ellasbeth mi?" Tahmin ettim ve o da başını salladı.

"Eğer önemliyse, Quen arayacak. Hah. Sanırım evrak çantamı ever-after'da unuttum."

Vardı ama geri dönüp almamızı önermeyecektim. Daha iyi bir ruh halinde olmam gerektiğini biliyordum ama çok yorgundum. "Sence Cormel anlaşmaya sadık kalacak mı?" diye sordum. Belki de Ivy'nin gerginliğinin nedeni buydu.

"Harfi harfine. Yine de iblislere gitmeyecek. Landon'la konuşacak."

"Bırak onu. Benden bu kadar." Yüzümü ekşiterek omuz çantamı yerden aldım. Landon'ın tılsımı mükemmeldi ama bitirmek için Tanrıça'yla temas kurmam gerektiğini biliyordu. Bu yüzden onu bana vermişti. *Orospu çocuğu*. "Trent, mistikler beni tanıdı."

Trent yarım saniye sessiz kaldı ve sonra dışarı çıkarken hızlı adımlarla hareket etti. "Sanırım tabletimi içeride unuttum. Gitmeden önce almalıyım."

"Onları gördün, değil mi?" Dedim, kafam karışmıştı. Beni görmezden gelmemişti ama korkmuş görünmüyorsa kurabiyelerimi yak. Kapılarımız neredeyse birlikte kapandı ve ben kararlılığımı topladım. Bunun devam etmesine ve muhtemelen iltihaplanmasına izin vermeyecektim. "Sen ve Jenks," dedim onunla arabanın arkasında buluştuğumda. "Mistikler."

Gözleri sokakta olan Trent kolunu benimkine doladı. "Evet."

Nabzım hızlandı. "Kötü mü?" diye sordum, hissettiğim o siyah hiçliğin anısı yükselirken aynı mide bulandırıcı his midemde sıkıştı. Jenks'in çağrısı ve Trent'in kolları beni geri getirmişti. Sanki neredeyse gölgeye düşecekmişim gibi hissediyordum. "Trent. . ."

"Yavru köpekler gibi seni takip ediyorlar," dedi Trent usulca, adımlarımız yavaşlıyordu. "Felix'in ruhunu ele geçirdiğimizden beri. Seninle konuşuyorlar mı? . . . seninle konuşuyorlar mı?"

O korkuyordu ve ben de kendi korkumu bir kenara ittim. Bis ve Buddy'yi gözlerim kapalıyken gördüğümü biliyordum, Trent beni dışarı taşıırken ikisi de yerdeydi. Bu, en az bir düzine mistiğin bir araya getirilerek derlenmiş ve zihnimin doğal olarak yorumlayabileceği bir şekilde bana sunulmuş, sofistike ve pratik bir imgelemdi. Onlar Tanrıça'nın gizemcileri değil, Newt'in Tanrıça'yı zehirleyemesinler diye gerçekliğe hapsettiği gizemcilerdi. Yalnızdılar ve dönüşemiyorlardı ama bunun alternatifi tamamen yok edilmeleri idi. Ama onları duymuş muydum? Hayır, bağlantı o kadar derin değildi.

"Hayır," dedim usulca ve Trent rahat bir nefes aldı.

"Güzel," dedi, kiliseye doğru yürürken parmakları karanlıkta benimkileri buldu, Ivy'nin nerede olduğunu göstermek için içeride ışıklar yanıp sönüyordu. "Bence vahşi elf büyüsü yapmamalısın."

Kapıyı açarken ona yandan bir bakış attım. "Öyle mi düşünüyorsun?" Sıcaklık ve ışık dışarı yayıldı ve içeri girerken gözlerimi kısıtım. Trent'in eli sırtımın küçük kısmındaydı ve fotonların dağılma şekli hakkında bana bir şeyler söyleyen var olmayan sesleri dinledim ama düşüncelerim sessizdi. *Güvenli mi?* Sonra bir parça melankoliyle, daha kesin bir *boşlukla* düşündüm.

"Ah, Rachel," dedi Trent, fuayede beni kucağına çekerken bir şekilde biliyordu. "Çok özür dilerim."

Bu geceden bahsetmiyordu ve başımı omzuna yaslayıp yanık kehribar kokusunun altındaki baharatlı şarap ve tarçın kokusunu içime çektim. Ağrım olsa da ağlamayı reddettim. Elimde olsa bana zarar verecek bir şey için ağlamak aptalcaydı. Newt öyle görse de, bu mistikler ve Trent arasında bir seçim değildi. Onları tutmak Tanrıça'yı yok eder ve beni kimsenin kaldıramayacağı kadar değiştirirdi.

"Onlardan gözümü kırpmadan yine vazgeçerim," dedim ve bana bir öpücük vermek için başını eğdi. Dudaklarımız buluştuğunda gözlerim kapandı. Karıncalanmaların ardından içimde bir sıcaklık dalgası yayıldı ve kollarım boynuna dolanırken ona doğru bastırdım. Onlar ve Trent arasında bir seçim yapmam *gerekse* bile Trent'i seçerdim. Ona açıklama yapmak zorunda değildim ve beni ne kadar sıkı tutacağını, bir fikre ne zaman uyacağını ve düşünebilmem için beni ne zaman yavaşlatacağını biliyordu.

Telefonunun titreşen sesi neredeyse duyulmuyordu ama ben topuklarımın üzerine düştüm. *Onu olabileceğinden daha aşağıya çekecek olmam çok kötü.*

Trent kaşlarını çattı ve Nina koridordan Ivy'ye seslenerek sadece birkaç dakikaya geleceğini söyledi. Banyo kapısı kapandı ve omuz silkerek cebine ve mırıldanan telefonuna baktım. "Muhtemelen onu almalısın. Aramaya devam edecek."

Hiçbir şey söylemedi ama tutuşu hafifledi ve ben de bir gülümseme buldum. "Kahve ister misin? Buraya bir taksi bulmak en az otuz dakika sürer."

"Tabii, teşekkürler." Telefonunu çıkararak ekrana baktı ve tekrar yerine bıraktı. "Beni uyandıracak bir şeye ihtiyacım var," dedi, sonra esnedi. "Özür dilerim."

Elim parmaklarını buldu ve onu neredeyse çekerek kilisenin arkasına ve demlenen kahvenin kokusuna doğru yöneldim. Banyomdan gelen duş sesi belliydi ve yanık kehribar ve vampir korkusuyla kokuyor olmam gerektiğini düşünerek irkildim.

Jenks, Bis ve Buddy arka oturma odasından koridora fırladılar ve ben kambur bir ördeğe dönüştüm. "Hayır!" dedi Jenks, tozu öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Biri Bis'e köpek alamayacağını söylesin!"

"Bizim zaten bir kedimiz var," dedim ve Bis'in kanatları mutfağın kapısında baş aşağı asılı dururken sarktı. Buddy onun altında durmuş, kuyruğunu sallıyor ve boynunu büküyordu. "Anlaşamazlar."

"Ona ben bakarım," diye yalvardı küçük çirkin yaratık ve Jenks yumruklarını kalçalarına dayayarak homurdandı. Bis, "Elli yaşındayım ve hiç evcil hayvanım olmadı," diye yakındı.

Başımı sallayarak altından geçtim ve mutfığa gittim. "O gündüz uyanık ama sen değilsin." Ivy bilgisayarının önündeki her zamanki sandalyesinden bana gülümsedi. Normalliği severdi ve Jenks'in çocuklarının çoğu gittiğinden beri çok az normalliğe sahip olmuştuk.

"Şimdi uyandı! Onu karanlıkta eğitebilirim. Kedi kapısını nasıl kullanacağını zaten biliyor."

Köpeğin kulaklarını okşamak için çömelen Trent'in dudaklarının kenarları yumuşak bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Benim de hiç evcil hayvanım olmadı Bis. Yani içeride bir evcil hayvan."

"Gördünüz mü?" Jenks böbürlendi. "Trent bile bunun iyi bir fikir olmadığını biliyor."

Trent peri ile göz göze geldi, yüz ifadesinden söylediğinin bu olmadığını anlaşıyordu. Bis kapının üstünden bir takla atarak Trent'in omzuna kondu ve hem onu hem de köpeği ürküttü. "Onu barınağa götüremeyiz."

Neden birden bire patron ben oldum? Her şeyin geçip gideceğini umarak kahveye uzandım ama Jenks'in kanat sesleri yükseldi ve dişlerimi acıttı. "Trent onu alabilir," dedi Jenks aniden.

"Ah, hayır." Trent ellerini protesto etmek için kaldırdı. "Ben bir köpeğe bakamam."

Bis her zamanki çakıllı gri rengine büründü ve Jenks bir yo-yo gibi aşağı yukarı sallandı. Buddy bile kuyruğunu sallayarak yanıt verirken bundan hoşlanmış görünüyordu

Jenks'in heyecanına. "Tink'in memeleri, sen de yapabilirsin. Sende onlardan bir paket var. Bir tane daha?"

Trent'in telefonu yine mırıldandı ve kaşlarını çatarken kahvesini ona uzattım. "O bir it, tazı değil. Ona verebileceğimden daha fazla ilgiye ihtiyacı var."

Hepsi doğru, ama sırf köpeği kilisemden çıkarmak için bunu kabul ederdim.

Trent telefonuna bakabilmek için kahvesini masanın üzerine koydu ve Jenks siyah demliğin üzerinde parıltılar saçarak yere düştü. "Ellasbeth ondan nefret edecek," diye heyecanlandı. "Hadi ama. Kızlar ona bayılacak."

Ellasbeth olduğunu görmek için eğildim. "Aramaya devam edecek."

Trent iç çekti. "Sakıncası var mı?" dedi, yüzü mutsuz bir şekilde buruşmuştu ve ben omuz silkince telefona cevap verdi. "Ellasbeth. Evet. İşim yeni bitti. Taksi beklerken bir kahve alacağım." Tereddüt etti. "Eden Park. Rachel'in arabasını geri götürdük. Kızlar iyi mi?"

Kahvemi alıp her zamanki sandalyeme oturdum. Jenks ise Buddy'yi kilisemizden çıkarma fırsatını kaçırmamak için Trent'in yanında kaldı. "Onu yürüyüşe çıkarabilirsin," dedi peri. "Ve senin bölgeni senin için işaretlemek için bitkilerine işiyor. Bir dosttan daha ne isteyebilirsin ki?"

"Araştırmanızı yapmışsınız gibi görünüyor," dedi Trent. "Bana izin verir misiniz?" Trent arkasını dönerek mutfaktan çıktı ve arka oturma odasına yöneldi. "Ellasbeth? Evet, buradayım. Quen'le konuşabilir miyim?"

Buddy, Bis ve Jenks onun peşinden giderken ben de yeni huzurun içinde Ivy'ye gülümsedim. Gözlerini devirdi ve ben de tadına bakmadığı kahvemi ona uzattım. "Teşekkürler," dedi, uzun, solgun elleri porselenin üzerinde kayıyordu. "Köpek buraya gelmediği sürece sorun yok," diye ekledi ve ben de başımı sallayarak kendime yeni bir fincan doldurmak için ayağa kalktım.

Tereddüt ederek fincanın sadece yarısını aldım, kalanını Nina'ya bıraktım.

Sıcak fincan ellerimde, tezgâha yaslandım. "Peki, nasıl bir his?" Ivy'nin gözleri benimkilere kaydı ve tutuldu. "Hepsiinden özgür olmak? Bilmiyorum." Dikkati dağıldı ve belli belirsiz gülümsedi. "Hiç bu kadar yalnız olmamıştım.

Bu. Korkutucu, belki?"

Korkutucu mu? Kahvemi yere bıraktım ve mutfağı üç adımda geçtim. Ivy irkilerek başını kaldırdı ve ben de hemen yere çöküp ona

bir sarılma. "Yalnız değilsin," diye fısıldadım, kollarımı ona doladım ve nefesini içime çektim. Eli yavaşça sırtıma dokundu, tereddütlü ve hafifti. Dişlerinin içimde temiz bir şekilde kaydığı anı yükseldi ve düştü, bir parıltı ve sonra hiçbir şey.

"Kastettiğim bu değildi," dedi ve ben de onu bıraktım. "Korkuyorum," dedi, tavana bakarken gözleri dolmaya başlamıştı. "Bu harika şeyi yaşarken bile korkuyorum." Gözleri benimkilere kaydı. "Her zaman dokunulmazdım, sadece beni istismar edebilecek ve buna aşk diyebilecek kadar güçlü biri tarafından korunuyordum. İlk defa kendi başımayım. Ya bir şey olursa?"

Gülümseyerek onu sıktım. "Ben etraftayken kimse sana dokunamaz."

Bunun üzerine bir kahkaha attı ve gözünü sildi. "Bu çok komik. Buraya taşındığında ben de sana aynı şeyi söylediğimi hatırlıyorum."

"Ve kimse yapmadı, değil mi?" Telefonu kulağında koridorda ilerleyen Trent'e baktım. Bis, Buddy ve Jenks de gürültülü konuşmalarıyla onu takip ediyordu.

"Saçmalama," dedi, sığınaktan gelen zayıf bir sesle. "Kızlar hiçbir zaman tehlikede değildi. Vampirlerin çocuklara karşı zaafı vardı. Onlara dokunmazlardı."

Bu doğrudu ve Ivy'ye dönüp baktığımda onun bir anının içinde kaybolduğunu gördüm. "İyi misin?" diye sordum. diye sordum ve dikkati bana odaklandı. Onlardan kurtulduğu için mutlu olsa da içinde bir keder vardı. Başını salladı ve ben de ayağa kalktım.

"Güneşe doğru yürüyecek, değil mi?" Ivy sordu.

"Oldukça eminim," dedim asık suratla. "Nina nasıl?" Yani, hayatta kalabilecek kadar güçlü müydü?

Ivy'nin eli kahvesini sıkıca kavramıştı. "Aklında ona destek olacak biri olmadan bir gün bile geçirmedim," dedi gözlerini yere indirerek. "Onu kurtaramam. Kendini durduramıyor. O artık orada, bunu söyleyebilirim. Belki de çekip gitmeliyim."

Şimdi onun içinde miydi? Tanrım, öyle olmadığına dair hayatım üzerine bahse girebilirdim. "Ivy . . ."

"Kurtarılmak istemiyorsa onu kurtaramam Rachel!"

Koridorda ani bir köpek tırnağı sesi duyuldu ve Trent kafasını mutfığa doğru uzattığında ikimiz de döndük.

omuz. "Rachel, bir dakikalığına odanı kullanabilir miyim? Bir kapıya ihtiyacım var."

"Hiçbir kapı beni durduramadı," diye övündü Jenks onun arkasında dururken. "Trent, sana bunun harika bir fikir olduğunu söylüyorum. Bundan nefret edecek!"

Başımı salladım ve Trent hızlıca gülümseyerek teşekkür etti ve gözden kayboldu. "Hey!" Jenks peşinden fırladı. "Onun gitmesini isteyen sensin!"

Ivy kahvesine bakarken depresif görünüyordu. Tereddüt ettim, sonra seslendim, "Jenks? Sen ve Bis duvarları kontrol eder misiniz?" Jenks şaşkınlığını görebildiğim kadarıyla kemerli geçitte geriye doğru çekildi. "Köpeği alması için onu çağıracağım. Onu rahat bırak, tamam mı?"

Bis hem üzgün hem de mutlu bir şekilde kapının çerçevesinden içeri baktı. "Öyle mi?" Jenks dedi ve ben kalbimden geçeni söyleyince uçup gitti. Bis havaya düştü ve onu takip etti.

"Buddy'yi istemiyor," diye yakındı gargoye. "Onunla ben ilgilenebilirim. Söz veriyorum!"

Üçü nihayet ayrılırken kedi kapısından bir pençe sesi ve bir gıcırta geldi. İç çekerek Ivy'ye baktım, hâlâ umutsuzdu ve düşünceleri içinde kaybolmuştu.

"Her şey yoluna girecek," dedim ama kendime olan güvenim sarsılıyordu. "Sen hayatın boyunca onlarla savaştın. O ise bunu sadece altı aydır yapıyor."

Omuzları kaskatı kesilmişti ve ağlamaya başladı. Her şeyi yapabilen Ivy sessiz gözyaşları döküyor, tamamen dağılma korkusuyla hareket edemiyordu. "Öğrenmek için bir ömrü yok," diye itiraz etti. "Günleri var. Yürüyecek. Cormel bunu biliyor ama ruhunu o kadar çok istiyor ki bunu görmezden geliyor. O yürüyecek ve kız da onunla birlikte ölecek!"

Duş kapandı ve henüz burada bile olmayan bir geleceğin yasını tutarak ayağa kalktı. "Tanrım, çıldıracak."

"Ivy." Dinlemiyordu ve omzunu sıktım. "Ivy, bana bak!" Sonunda arkasını döndü ve kalbim korkuyla çarparken bile gülümsemeye çalıştım. Onu kurtarmak, mutlu görmek için her şeyi yapardım ama bunun hiç sevmediğim biri için hayatımı riske atacağım anlamına geleceğini hiç düşünmemiştim. "Ben de bunu düşünüyordum," dedim. "Sanırım onu değiştirebilirim."

Trent'in bağlayıcı tılsımı sayesinde onu yanınızda, çantanızda falan taşıyabilirsiniz ve eğer ölürse ruhunu yakalayabilirsiniz."

"Ama" diye fısıldadı, gözlerinde neredeyse acı veren bir umut vardı.

Yine de gülümsedim. "Bunun tam olarak istediğin şey olmadığını biliyorum ama eğer onun ruhuna sahip olursan, sonsuza dek yaşamayacak. Bence bir ruhu yeterince çabuk düzeltirsek, Felix'in gösterdiği travmanın neredeyse hiçbiri olmaz. Belki de sorun ruhunu geri almış olmasından kaynaklanmıyor. Belki de yaptığı onca şey için duyduğu suçluluk duygusu onu derin uçlara sürüklüyordur. Başından beri o kadar da dengeli biri değildi."

Gözyaşları serbestçe döküldü ve gülümsedi, güzel görünüyordu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Gözlerim doldu, onu kucakladım. Bunu yapmak zorundaydım, Tanrıça'ya lanet olsun. "Biliyorum."

Ivy çıplak ayakların yumuşak sürtünmesiyle irkildi ve Nina boğazını temizleyince sarsılarak birbirimizden ayrıldık. Yanlış bir şey yapmamış olmamıza rağmen yüzüm kızardı ve Ivy aceleyle gözlerini sildi. Çenesini kaldırdı, ağladığını gizlemek için değil, bu konuda konuşmayacağını açıkça belirtmek için.

"Özür dilerim," dedi Nina, saçlarını havluyla toplamış ve Ivy'nin siyah bornozunu üzerine geçirmiş bir halde eve bakarken. "Bölmek istememiştim."

Ivy'den geri çekildim. Kıskançlık normaldi, beklenen bir şeydi ve onu sevdiği anlamına geldiği için bunu görmekten neredeyse memnuniyet duyuyordum. "Bana sıcak su bıraktın mı?"

Nina'nın gülümsemesi genişti ama sahte olduğu belliydi. "Emin olabilirsin."

"Teşekkürler." Yine de gülümsemem dürüsttü ve çıkarken Ivy'ye başımla selam verdim. Yüz kat daha iyi görünüyordu. Endişelendiği şey buydu, Felix yürüdüğünde Nina'yı kaybedeceğinden korkuyordu. İki şişe yapacaktım, bir değil. Tanrıça'nın yardımına ihtiyaç duymamanın bir yolunu bulacaktım.

Banyoya ulaştığımda Ivy yüksek sesle, "Saçmalama," dedi. "O sadece iyi olduğuma seviniyor. Dün bana bir araba çarptı."

Daha dün müydü?

Hiçbir şekilde aynı kıyafetlerimi giymeyecektim ve kapımı usulca çaldıktan sonra içeri girdim. Yüz ifadem hemen gevşedi. Trent yatağıma uzanmıştı, Six Flags'te benim için kazandığı pelüş hayvan

başının altına itti, ayakları katlanmış yorgana kadar indi. Gözleri kapalıydı ve telefonu gevşek avucunun içindeydi. Ellasbeth'in konuştuğunu duyabiliyordum.

"Evet, dinliyorum," diye mırıldandı, gözleri kapalıydı.

Kalbim onun için çarptı ve telefonu dikkatlice kaydırarak çıkardım, kapıya doğru geri geri giderek dışarı çıktım. Fark etmedi bile, yorganımın üstünde daha da derine yerleşmiş gibiydi.

Nefesimi tutarak kapıyı hafifçe kapattım ve duvara yaslandım. "Anlamaya çalışıyorum Trenton," dedi Ellasbeth'in son derece makul sesi küçük hoparlörden. "Ama yaptıklarının sonuçlarını görmezden geliyorsun."

Onu uzaklaştırmak için saldırmak istedim. Trent'i *seviyordum* ve o bunu mahvedecekti! Ama yaptığım şey boğazımı temizlemek ve nazikçe, "Affedersin, Ellasbeth?" demek oldu.

Bir anlık şaşkın bir sessizlik oldu, sonra "Rachel? Trent'le konuşuyorum."

Jenks mutfaktan koridora doğru mırıldandı ve ona sessiz olması için el salladım. "Aslında değilsin," dedim ve peri sırtarak yaklaştı. "Uyuyakaldı ve acil bir durum olmadığı sürece en az dört saat boyunca bir daha aramamanızı rica ediyorum."

Sessizdi ama nefes alırken öfkesini duyabiliyordum. Küçük bir parçam kötü hissetti. Daha önce de Terk Edilmişler Kampı'nda tatil yapmışım ve bu beni incitmişti. "Bak," dedim telefonu daha yakın tutarak. "Kırk sekiz saattir ayakta. İki kez gerçeklerden atladı, cehennemden bir ruh kurtardı ve bir köpek evlat edindi," dedim ve Jenks bana ışıltılı bir başparmak işareti yaptı. "Akıllıca olanı yapıyor ve eve gelmeden önce biraz uyuyor, tamam mı? Uyanana kadar da acil bir durum olursa diye telefonunu ben tutacağım. Bu acil bir durum mu?" Olmadığını biliyordum ama küçük bir iğnelemeye karşı koyamadım.

"Sen onun karısı değilsin," dedi alaycı bir tavırla.

"Sen de öyle," diye karşılık verdim. Tamam, belki de iki

kazı. "Hayır, ben sadece onun çocuğunun annesiyim."

Jenks'e el sallarken bile içim ısınmıştı. "Doğru, bu konuyu açtığına sevindim," dedim, makul olmak için elimden geleni yapıyordum ama ona birkaç şey anlatmak istiyordum ve onun birini dinlemesinin tek yolu ona vurmalardıydı

bir sopayla. "Tanrı yardımcım olsun ama kızlarla vakit geçirmenin iyi bir fikir olduğunu düşünen tek kişi benim ve tereddüt etmeye başladım. Lucy için senin avukatınım, bu yüzden beni kızdırmayı bırak."

Yine sessizdi ve beni endişelendiriyordu. Sessiz bir elf düşünen bir elftir ve Ellasbeth nazik düşünceleriyle tanınmazdı.

"Ellasbeth, Trent kızlar için doğru olanı yapmaya çalışıyor ama sen her seferinde onu daha da tehdit altında hissettirecek taleplerde bulunuyorsun." Başım ağrıyordu ve kendimden nefret ederek bir nefes aldım. "Eğer biraz geri çekilirsen, Lucy'yi paylaşma fikrine çok daha rahat yaklaşacaktır."

Bunu neden yapıyorum? Düşündüm. Ama aramızdaki tüm doğrulara rağmen Trent'e yardım edemezdim ve Ellasbeth ... Ellasbeth edebilirdi. Ondan hoşlanmıyor olabilirdim ama onu kızlarla birlikte görmüştüm ve iyi bir anneydi. Trent beni seviyordu, ama eğer onun seçimini elinden alırsam, sevgimiz, hayatı boyunca çabaladığı şeyi bencilce mahvettiğim düşüncesiyle lekelenecekti.

Birini sevmekten korkmuyorum.

"Onun kafasını karıştırmayacağını söylemiştin," dedi Ellasbeth. "Onun sorumlulukları, talepleri var ve şimdi sen onunla *yatıyorsun!*"

Duvara yaslandım, suçluluk duygusu içimde savaşıyordu. "Evet. Bunun için üzgünüm. Bir anda oldu işte." Öfkeyle ofladı ve ben devam ettim. "Ama sana ne diyeceğim, Ellasbeth. Bana onu sevdiğini söyle-"

"Onu seviyorum," dedi hararetle ve bir şekilde sevdiğini düşünüyorum. Sevmemek için çok acılıydı.

"O zaman bana onu elfler ve iblisler arasındaki gerilimi azaltmaya çalışma kararını destekleyecek kadar sevdiğini söyle, ben de onu malikanesine kendim götüreyim." *Hayır de, lütfen hayır de.*

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye ağzından kaçırdı.

Hayır değildi ama evet de değildi. "Her şey," dedim, daha da çelişkili bir şekilde. "Trent'le dört saat içinde konuşabilirsin, tamam mı?"

Telefon onun tarafından kapandı ve ben de bitirme tuşuna bastım. "Eğlenceliydi," dedi Jenks ve ben onun coşkusunu paylaşmadan gözlerine baktım.

"Hayır, değildi." Titriyordum ve yabancı geldiğini düşünerek telefonu arka cebime soktum. "İzninizle. Gitmem gerekiyor."

Trent bir not."

Kapımı açtığımda peri sırtıyordu ve kapıyı kapatırken dışarıda kalması için onu uyarıyordu. Trent'in ayakları kaymıştı ve yorganı üzerine çektim, uykuda rahatlamış yüzüne gülümsedim. Saatimin yanındaki not defterine uzanırken, "Jenks'i bu gece güvende tuttuğun için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Gitme."

Fısıltılı sesi içime işledi. Sıcak ve memnun bir şekilde yatağın kenarına oturdum. "Ellasbeth'le konuştum," dedim yorganı daha da yukarı çekerken. "Burada kalabilirsin. Dört saat içinde arayacak."

Eli beni bulmak için dışarı çıktı ve battaniye düştü. "Duydum," dedi. "Gitme."

Yatağın en ucuna doğru kaydı, ona katılmam için yorganı kaldırdı. "Duşa ihtiyacım var," dedim, gözlerim dolabımdaydı ve beni aşağı çekti, beni kendisine doğru çekerken kolunu üzerime koydu.

"Kokun hoşuma gidiyor."

İçini çekip kaşıkla yaklaştığında içimi bir ürperti kapladı. Bulunduğu yer sıcaktı ve onun kokusu her yerdeydi, yanık amber kokusu neredeyse hiç rahatsız edici değildi. Ayakkabılarım yatağın üzerinde tuhaf duruyordu ve onun iç çektiğini hissettim. "Yapacak işlerim var," diye itiraz ettim, kımıldamadan.

Beni daha yakına çekti. "Ellasbeth'i önemsemen hoşuma gidiyor," dedi beni şaşırtarak. "Anlaşılması zor bir kadın. Yine de kalbi iyi."

"Um, evet." Tekrar uykuya dalıyordu. O gelene kadar kalabilirdim. "Beni terk etmeyeceğine söz ver," diye fısıldadı, saçlarım Sözlerinin nefesi.

"Bunu zaten yaptım," dedim ama geleceğe bakıyordum ve kendimi yalnız gördüm. Neden rol yapıyordum ki? Ama nedenini biliyordum.

"Hayır, bu gece beni neredeyse terk ediyordun." Kelimeleri bulamaç gibiydi. Kendinden geçmişti, gerçekten uyanık değildi. "Neredeyse gölgeye dönüşüyordun. Onu gördüm. Gitmeyeceğine söz ver. Beni bırakma. Eğer gidersen neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilemem ve ben doğru olanı yapmayı severim."

Gölgeye dönüşmek. Orada kıpırdamadan yatıyordum, hiçbir şeyin olmadığı o karanlığı hatırladığımda aniden uyanmıştım. Bu gerçektir ve o ve Jenks

beni içinden çıkardı. "Buradayım," diye nefes aldım, onu arkamda hissetmeye ihtiyacım vardı. "Uzun zamandır gerçekten yanlış bir şey yapmadım. ." dedi Trent,

Kelimeler boşluğa karışıyor. "Teşekkür ederim."

Hareket edemiyordum, aramızdaki sıcaklık rahatlatıcıydı. Uykuya dalarken Trent'in tutuşu yavaşça gevşedi. Her şeyin nasıl bu kadar karmaşık hale geldiğini merak ederken nefes alışını dinledim.

Aşık olmak dünyanın en kolay şeyiydi. Neden hayatta kalmak benim için hep bu kadar zordu?

Bölüm 11

Bir şeyler değişmişti. Gözlerim açılırken ve parmaklarım yorganımın tepesinde kenetlenirken bile donup kaldım. Sırtımın arkasındaki sıcaklık gitmişti. Odamın şafak öncesi kasvetinde çok az şey görebiliyordum. *Uyuyakalmışım*, diye düşündüm, şaşırmamıştım. Trent arkamda kaşıkla yatıyordu ve ikimiz de yorgunduk, Cormel'in taleplerini karşılamamanın stresi normalde uykuya dalmamdan çok önce beni çökertmişti.

Nefes alma sesi dikkatimi çekti. Trent açık pencerenin önünde tehlikeli bir gölgeydi. Nabzım hızla atmaya başladı. Bunu daha önce de yapmıştım - yaklaşan bir tehdide karşı uyanmıştım- ama Trent'in benimle olması yeniydi. İkimiz de uyuyakalmıştık, hâlâ giyinik ve botlarımız ayaktaydı - geriye dönüp baktığımda muhtemelen iyi bir şeydi. "Neler oluyor?" Fısıldadım.

Trent bana ilerlememi işaret etti, bakışları dışarıda sabitlenmişti. "Taşların arasında insanlar var."

Boktan bir tost. Yorganı ittim ve ayağa kalktım. Pencerenin önünde kambur durmuş, korkunç görünüyordu ve uykusuzluktan midemin bulandığını hissettim. "Nerede?" Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve yanık kehribarın arasında bozulmuş şarap kokusunu bulmak için daha yakına eğildim. Mutlu değildi. Ben de mutlu değildim.

Şafak öncesi karanlığında görececek hiçbir şey yoktu, bir peri ışıltısı bile. "Kimseyi görmüyorum," diye fısıldadım gömleğimi içeri sokarken. Bir duşa en kötü şekilde ihtiyacım vardı.

"Ben de, ama dışarıdalar." Trent gözlerini kısarak pencereden dışarı baktı. "Kuşları duyuyor musun? Son yarım saattir onları dinliyorum ve bir şey

yanlış."

Üşüyerek kollarımı kendime doladım. Arkama sokulmuştu, bana sarılıp uyumamı dinlerken uyanıktı. Aksi takdirde kuşlardaki değişikliği nasıl duyabilirdi ki? Bir kıızılgardan cıvıldayarak alarm çağrısı yaptı, bir başkası cevap verdi. *Taşların arasında insanlar var.*

"Cormel söz verdi. Bizi yalnız bırakacağına söz verdi!" Geri çekilirken itiraz ettim.

"Artık koruma için ona bakmayacağına söz verdi." Trent elini pencereden çekti. "O olmayabilir."

Düşüncelerim Eden Park'taki vampirlere geri döndü. *Harika*. Altı saat önce Ivy'ye her şeyin yoluna gireceğini söylemişim. Kahretsin, nasıl uyuyakalmış olabilirdim? Endişeyle farkındalığıma ulaştım ve arkadaki hatta dokundum. Enerji içeri girdi ve Trent'e dokunduğu yerde derim karıncalandı. O zaten enerjiye bağlanmıştı ve neredeyse utangaç hissederek elimi onunkinin içine soktum.

Tutuşu sıcaktı, parmak uçları hafif pürüzlüydü. Parmaklarını tenimde gezdirse tüylerim diken diken olurdu. İkimiz de enerjilerimiz üzerindeki kontrolümüzü hafifletirken yavaş bir nefes aldı ve ileri geri dönen bir karıncalanma dalgasıyla dengelerimiz eşitlendi.

"Bugün yapmak istediğim şey bu *değildi*," dedim, davetsiz misafirlerin ilk ipuçlarını ararken ellerimiz hâlâ iç içe geçmişti.

Peri kanatlarının ani sesiyle Trent'in tutuşu sıkılaştı. Ellerimiz kenetlenmişti, Jenks kapının altındaki aralıktan içeri süzülürken döndük. Tozu donuk bir gümüş rengindeydi ve ona baktığımızı görünce şok içinde durdu.

"Kalkmışsın!" dedi, içinden parlak bir altın ipliği kayarak. "Ve giyiniksin. Tink'in memeleri, uyuyor muydun? Cidden mi?"

Trent'in parmakları benimkileri bıraktı. "Bahçede kim var?" diye sordu.

"Ah evet." Mırıldanarak yaklaşan Jenks pervaza indi, elleri kalçalarında en iyi Peter Pan pozunu verdi. "Jumoke ve Izzy sayım yapıyorlar ama vampirler. Hiçbiri Cormel'in değil."

Dişlerim sıkıldı. "Orospu çocuğu," diye fısıldadım telefonuma uzanırken, ama mutfakta unuttuğumu hatırladım. Yine de Trent'in telefonu bendeydi ve ona uzattım. "Ivy nerede?"

"Dışarı," dedi Jenks, hem Trent'i hem de beni kısa keserek. "O ve Nina bir saat kadar önce Buddy'yi kontrol ettirmek için bir veterinere götürdüler."

"Gitti mi?"

"Evet. Vampirler o zaman ortaya çıktı. Hareket etmedikleri sürece sizi rahatsız etmeyecektim. Tek yaptığınızın *kıyafetlerinizle* yan yana yatmak olduğunu bilseydim, size hemen söyledim. Tink'in diyaframı, *uyuyor muydun?*"

Ivy burada değil. İlk anki korkum yerini ironik bir rahatlamaya bıraktı ve botlarımı çıkarmadan çoraplarımı giyebilmek için yatağımın kenarına oturdum. "Ivy'nin peşinde değiller. Neden?"

"Ben daha çok kiminle ilgiliyim." Trent'in telefonundan gelen loş ışık yüzünü sertleştirdi. "Arama yok, mesaj bile yok," diye mırıldandı. "Bence kiliseden çıkalım, arkadan dolaşalım, kenar mahallelerden birini seçelim ve sohbet etmek için sessiz bir yer bulalım. Mark'ın yeri açık, değil mi?"

Dudaklarım aralandı. "Kiliseyi onlara mı bırakacaksın? Daha yeni temizlettim!"

Jenks sinirlendi. "Onları alabiliriz, kurabiye parçaları."

Trent başını kaldırıp baktı, yüzünde sert, kurtarılmayı bekleyen bir ifade vardı. "Hiç şüphe yok. Burada kalıp onlarla savaşıabiliriz ama kilisede ciddi hasar bırakırız ve onları kimin ya da neden gönderdiğini asla öğrenemeyebiliriz."

Her şeye zarar vermemeleri ya da çalmamaları umuduyla her şeye erişmelerine izin mi verelim? İkinci Dünya Savaşı'nda işe yaramamıştı ve şimdi de bir değişiklik olmasını beklemiyordum. "Sıçrama silahıma ihtiyacım var," dedim nefes nefese ve karanlık koridora doğru yürüdüm.

Jenks'in kanatları arkamda takırdadı. "Zaten gizlice kaçamayız. Etrafımız sarıldı."

Ne yapacağımdan emin değildim ama sözlerimi bir gülümseme ve ezbere bildiğim sihirden biraz daha fazlasıyla desteklersem kendimi daha iyi hissedecektim. Mutfağa doğru yürüdüm, karanlık bir gölge ileriye doğru çullandığında içimi panik kapladı. Neredeyse düşüyordum, savunmaya geçtim. Bis'in kanatlarının sesini tanıyıp güç dalgasını geri çekerken ley hattı içimde acı verici bir şekilde buz tuttu.

"Bis!" Dedim, ünlemim fısıltının biraz üzerindeydi. "Biraz uyarı ver, ha?" Newt auramı değiştirdiğinden beri Bis'in varlığını hissedemiyordum ve bunu özlemiştim.

"Özür dilerim." Siyah dişleri ışığı yakalayarak buzdolabının üzerine indi ve Trent'e tavşan kulaklı bir öpücük verdi.

Bis üzgün görünmüyordu ve ben de buzdolabını açmadan ne yiyebileceğimi düşünerek karanlık mutfığa göz gezdirdim. Işık onlara uyanık olduğumuzu gösterecekti. Duş almış olmayı dileyerek gömleğimi çekiştirdim. Yanık amber koktuğumu biliyordum ama burnum sağır olmuştu. Öfkeyle masadaki soğuk ve dokunulmamış kahveme uzandım. "Belle nerede?" Ilık acıya yüzümü buruşturarak sordum. Rex kendi başının çaresine bakabilirdi ama ben uçamayan peri için endişeleniyordum.

Bis kanatlarını karıştırdı, pencereden dışarı bakarken kırmızı gözleri parlıyor gibiydi. "Rex'le birlikte. Gerçek profesyoneller. Yüksek topuklar ya da gürültülü telefonlar yok. Hareketsiz oturmayı ve kıpırdamamayı biliyorlar."

Trent, muhtemelen Quen'e bir şeyler yazarken başını kaldırıp baktı. "Senin hayatın hiç sıkıcı değil Rachel."

"Biraz sıkıcı olabilir." Nuker'ı açmak için uzandığımda tereddüt ettim. Işığı da vardı. Tiksinererek soğuk fincanı tezgâhın üzerine koydum ve bir tılsımla ısıttım. Bunu bana Ceri öğretmişti ve bir pişmanlık duygusu öfkemi yatıştırdı.

"Güzel," dedi Trent. Bunu daha önce de yaptığımı görmüştü ama muhtemelen bu kadar çabuk olmamıştı. Sinirliydim ve Bis omzuma indiğinde tekrar sarsıldım.

"Atlamak mı istiyorsun?" Bis hevesle söyledi. "Boş bir kilise bulmalarına izin mi verelim? Hemen gitmemiz gerek. Güneş doğmak üzere."

Gözlerim Trent'e kaydı. Bu yüzden bekliyorlardı. Gün doğumu Bis'i ve kolay bir kaçışı ortadan kaldıracaktı. Kızılgerdanları daha çok sevmeye başlamıştım.

"Kiliseyi terk etmiyoruz," dedi Jenks, kanatları takırdayarak.

Sessiz kalarak ve seçeneklerimi açık tutarak, sıçrama tabancamı aldım ve hazneyi kontrol ettim. Tılsımlar eski değildi ama yeni de değillerdi.

-Ve vampirler hızlıydı.

"Rache?"

Jenks, ona hak vermemi bekleyerek başımı öne eğdi ama tek yaptığım kiraz kırmızısı paintball silahını sırtımın alt kısmına sokmak oldu. Bir çekmeceye giderek, ateşlemek için fazladan birkaç kutu CO₂ aldım. Bir gün onları itmek için bir tılsım bulacaktım, ama o zamana kadar, bir ley hattına bağlı olmadan çalışacak bir büyüye sahip olmak güzeldi.

"Ah, Rache?"

Tezgâha yaslandım ve iç çektim. Kaçmak istemiyordum. Neden peşimizdeydiler ki? Cormel bana hiçbir şey yaptıramazdı. Ama sonra Ivy'yi düşündüğümde kalbim güm güm attı.

Omuz çantamı masadan çekerken, "Ivy'yi aramam gerek," dedim. Lanet olsun, ona iyi olacağını söylemişim. Ona misilleme olmayacağını söylemişim. Kafasını böyle iyi niyetli zırvalarla doldurmamalıydım. Onu öldürtecektim.

Güneşin doğmasına yaklaşık on dakika vardı ve Trent masaya rahatça oturmuş, ayak bileklerini çaprazlamış, sakin ve hatta biraz seksi görünüyordu. "Bis" diyerek dikkatimi çekti. "Fark edilmeden ayrılabilir, dış mahallelerde bir vampir bulabilir ve onu buraya atlayabilir misin?"

Numaralarım arasında gezinen parmağım yavaşladı ve kaşlarım kalktı. Jenks kıkırdamaya başladı. Bis başını sallarken, "Oh, bu hoşuma gitti," dedi.

"Zamanımız var," dedi Trent, gülümsemesi çirkin bir sertliğe dönüşerek. "Kimin ve neden yaptığını bulabilirsek, gitmeyi düşünmüyorum. Özellikle de ana güçleri hâlâ buradayken geri çekilip bunu planlayanları vurabilirsek."

Tanrım, adam bir iş adamı olabilirdi ama kalbi bir savaş lordu elfinin kalbiydi.

Jenks'in ortadaki tezgâhta biriken tozu gümüşe döndü. "Jumoke'yi bulayım. Kimi yakalamanın en kolay olacağını o bilir."

Bis'in kaçıracağı kişi için biraz kötü hissettim. Sonra mezar taşlarının arasında bir anlık bir hareket yakaladım ve suçluluk duygusu kayboldu.

"Birazdan dönerim." Bis havalanmadan önce bana dokunaklı bir bakış attı, Jenks'i mutfaktan çıkıp muhtemelen bahçeye kadar takip ederken bir hava akımı hırpalanmış saçlarımı geriye savurdu.

Kaçırmaya kadar düşmüştük ve kalbim küt küt atarken G2G'ye mesaj atıp Ivy'ye yere yatmasını söyledim, sonra da bir mesajın kaldırabileceğinden fazlasını vermek isteyerek numarasını tuşladım. Telefonu kulağıma götürerek, "Üst çekmecede fermuarlı bantlarım var," dedim. *Lütfen aç. Lütfen aç.*

"Daha iyi bir şeyim var." Sert bir niyetle hareket eden Trent, ortadaki tezgâhı temizledi ve her şeyi Ivy'nin eşyalarının üzerine yığdı. Bunun onu sonsuza kadar rahatsız edeceğini biliyordum. O ipi daha güçlü bir şekilde çekerken tenim karıncalandı ve umarım yanlarında bir sihir kullanıcısı yoktur. Bunu hissedebilirler.

Sonunda Ivy telefonunu açtı ve ben de kulağıma götürdüm. "Ivy, Tanrı'ya şükür."

"Rachel? Neden bu kadar erken kalktın?" dedi ve hemen ardından "Kahretsin, ne oldu? Herkes iyi mi?"

Belli ki mesajı henüz almamıştı. Sesi iyiydi ve gözlerim rahatlayarak kapandı. Arka plandan köpek sesleri geliyordu. "Biz iyiyiz," dedim ve başka birine sessiz bir şeyler söylediğini duydum. Muhtemelen Nina'ya. "Kilisenin etrafı sarıldı. Bis kim olduğunu öğrenir öğrenmez bizi dışarı atacak, o yüzden geri gelme. Sen iyisin, değil mi?"

Hafif bir şokla koşmak *istediğimi* fark ettim. Bu benim için yeni bir şeydi, ama belki de hayatın kırılğan doğasını daha yeni fark ediyordum. Kaçmıyordum, daha güçlü bir pozisyon bulmak için kaçıyordum. Bu her kimse, yaptığı yanına kalmayacaktı.

"Cormel!" Ivy tısladı, şiddeti beni şaşkına çevirdi.

"Sanmıyorum. Kim olduğunu öğrenir öğrenmez size haber vereceğim. Takip ediliyor musun?"

"Hayır." Dikkati dağılmıştı ve Trent'in baş üstü rafına bakarken ne yapmak istediğini merak ettim.

Ani hava değişimiyle sarsıldım ve Bis mutfağa geri döndüğünde sıçrama tabancama uzandım. Pençeleri dehşete düşmüş bir vampirin omzunu sıkıyordu.

"Bu da ne?" diye bağırdı genç, şaşırtıcı derecede kaslı canlı vampir, gözleri simsiyahtı ve kısa dişleri tükürükle parlıyordu. Yardım istemek için bir nefes aldı.

"*Ta na shay, sar novo*," dedi Trent yumuşak bir sesle, her kelimenin kenarları varmış gibi görünüyordu. Derim ürperdi ve elinin etrafındaki aura yumuşak bir gümüş renginde parladı. Elini uzattığında donakaldım ve parıltı vampirin üzerinde yeniden çiçek açmak üzere elinden kayboldu; onu bir kalp atışında batırdı. Vampirin haykırışı kesildi. Tılsım içine işlediğinde kaskatı kesildi ve hareketsiz kaldı.

"*Sar novo*," dedi Trent tekrar, vampiri yığıldığı, gözleri açık, nefes aldığı ama kendi isteğiyle hareket edemediği belli olan orta tezgâha doğru iterek.

Her şey belki de üç saniye sürmüştü.

"Ivy, gitmem gerek," dedim, etkilenmiş ve biraz da korkmuş bir halde. "Lütfen. Nina'ya güvenme," dedim utanarak ve Jenks'in kanatlarının vızıltısı azaldı.

Ivy sessiz kaldı, sonra "Tamam," dedi ve konuşma bir klik sesiyle sona erdi.

Telefonumu arka cebime koyarken gözlerim dehşete düşmüş vampirdeydi. Bis kendini daha da şişirmiş, Trent'in yanında tehditkâr görünmeyi başarmıştı. Jenks ise esirimizi etkilemeyi umursamıyor, kanatlarındaki isi silerken kiliseyi terk ettiği için daha çok üzülüyordu. "Rache," diye söze başladı ve ben de alnımı ovuşturdum. Yapılması gereken doğru şey buydu, ne kadar zor olsa da.

Bahçe, mutfağım. Ama geri çekilip daha sonra daha güçlü bir şekilde saldırmamız daha iyi olacakken kalıp savaşmak birinin ölümüne neden olabilirdi. Daha akıllıca kararlar vermeye çalışıyordum - Trent'i seviyordum ve onu bu tehditten kurtarmak için kiliseyi terk edeceğimi fark etmek hem mutlu hem de üzücü bir şoktu.

"Bu uzun sürmeyecek." Trent'in sesi kendisi gibi değildi ve ben ürpererek onun askıya uzanışını izledim, hareketleri emin ve sabitti, gözleri vampirin gözlerinden hiç ayrılmıyordu. Vampir nefes nefese kalmıştı, bağlayıcı tılsımı kırmaya çalışırken küçük sesler çıkarıyordu. Trent berbat görünüyordu, gurur duymadığı bir yanını gösteriyordu ve benimle birlikte olmak onu tekrar ortaya çıkarmıştı.

Kaşığı vampirin gözünün tam altına bastıran Trent eğildi. Zorlukla duyulabilen bir sesle, "Bunu kim organize ediyor?" diye fısıldadı.

Trent'in ip üzerindeki çekiminin azaldığını hissettim ve vampir kıpırdandı, hâlâ sıkışmıştı ama artık hareket edebiliyordu. "Sen öldün, Morgan! Bize yalan söyledin ve hayatını kaybettin!"

"Ben yalan söylemedim!" diye bağırdım, sonra sesimi alçalttım. Trent onu kaşıkla tehdit etmekten başka bir şey yapmamış olsa bile bu işkence kokuyordu. *Tam gözünün altına bir kaşık.*

Trent, "*Flagro*," diye seslendi ve ben kaskatı kesildim. Seramik kaşığın ucu ısıyla parlıyordu. Tutsak inleyerek kaşığa odaklandı ve korkmuş bir vampirin kokusu havaya yayıldı.

Jenks yaklaştı, sinirlendiği her halinden belliydi. "Bu işe yaramayacak. Kendini iyi hissettirecek."

"Gözünü çıkarırsam olmaz."

Dehşete kapıldım, nefesim kesildi. Şaka yapıyor olmalıydı. "Aman Tanrım. Trent!"

Kolundaki elimi görmezden gelen Trent kaşığa üfleyerek ısıyı dehşete düşmüş vampirin yüzüne gönderdi. Bunun olduğuna *inanamıyordum* ve Trent kaşığı vampirin tenine bastırıp "*Caecus*" kelimesini korkunç bir kesinlikle mırıldandığında ben de vampirle birlikte soluk soluğa kaldım.

"Trent, dur!" Vampir dehşete düşmüş bir halde acı içinde kıvranırken bağırdım. Jenks sadece havada asılı kaldı, belli ki umursamıyordu. Trent'i tokatlamaya hazır olduğumu gören peri yanıma geldi. "Kendine gel Rache," diye fısıldadı Jenks, kulağımın dibine tüneyerek. "Bu gerçek değil."

Nefesim kesildi ve duraksadım. Trent'in yüzünde boncuk boncuk ter damlıyordu. Altındaki vampiri elleriyle kavramış, vahşi bir güçle orta tezgâha sabitlemişti. Vampirin gözünün altında, yanık denemeyecek kadar küçük, hilal şeklinde kırmızı bir leke vardı. Daha çok bir baskı iziydi. Hepsi gösteriydi. Her şey.

Yine de dehşet gerçektir.

"Kim!" Trent bağırdı, vampir onun altında inliyordu. "Neden!"

Trent soğutulmuş kaşığı diğer gözünün altına bastırdı ve vampir tekrar çığlık attı. Dudaklarımı dişlerimin arasına alarak pencereye bir bakış attım. Kendilerinden biri olduğunu biliyorlarsa gün doğumunu beklemeyeceklerdi.

"Gözüm!" diye uludu vampir, çırpınışları giderek şiddetleniyordu. "Gözümü çıkardın!"

Gözü iyiydi, son konuşulan tılsımın altında kördü ama Trent'in bu yanını sevmiyordum.

"Söyle, yoksa diğerini de çıkarırım!"

Jenks titredi, kanatları boynumda serin bir nokta oluşturdu. "Tink bir Disney fahişesi, Rache. Yeni erkek arkadaşın sinirlendiğinde biraz korkutucu oluyor."

Trent ona doğru bastırarak, "Söyle bana," diye tehdit etti.

"Şimdi!" "Elfler!" diye bağırdı vampir. "Elfler."

Dudaklarım aralandı ve Trent'in birdenbire küllenen bakışlarıyla karşılaştım. "Landon adında bir elf. Yalan söylediğini söyledi," diye bağırdı vampir.

"Tüm ölümsüz ruhları nasıl geri getireceğini bildiğini söyledi ve sen de onları güneşe göndereceği yalanını söyledin. Tüm ölümsüz ruhları öbür dünyadan geri getireceğini söyledi ama büyüsünü tersine çevirmeni engellemek için önce seni öldürmemiz gerekti. *Ruhlarımız* olmadan *ölmemizi* istediğini söyledi! Senin bir *iblis* olduğunu!"

"Yalan söyleyen o!" diye bağırdım ve Jenks dışarı fırladı. Bu çılglık muhtemelen çok uzağa gitmişti. "Landon efendileri yok etmek istiyor. Geçen Temmuz'da onları uyutan oydu!"

Trent bıraktı ve adam ağlamaklı bir iniltiye dönüştü. Trent'in kendinden iğrendiğini görebiliyordum ve elini dudaklarıma götürerek onu şaşırttım. Önümüzde gevezelik eden adama zarar vermemiştii. Onu kandırmıştı, hayatımızı kurtarmak için kandırmıştı.

"Yalan söylüyorsun," dedi müstakbel suikastçı, parmaklarıyla yüzünü yoklayarak. "Felix'i gördüm. Onun ruhu var. Açlık çekmiyor. O bir bütün." Korku, keskin ve çirkin bir şekilde üzerine çöktü. "Ruhumu kaybetmek istemiyorum. Sen bir canavarsın! Gözümü aldın!"

Trent kaşlarını çatı. "Landon sana ihanet etti," dedi ve kararlı bir bitiş hareketi yaptı.

Vampir nefes nefese kaldı, büyü bozulunca kendi içine doğru kamburlaştı. Ellerini yavaşça indirdi ve bize doğru baktı, içinde bir merak vardı. "Görebiliyorum..."

İfadesi hâlâ o korkunç sertliğı koruyan Trent, Bis'e döndü. "Eğer kıpırdarsa, gözünü gerçekten oy."

Bis'in asla böyle bir şey yapmayacağını biliyordum ama Trent'in blöf yaparak itirafta bulunduğunu gördükten sonra çirkin yaratık tısladı, pençeleri paslanmaz çelikteki çizgileri kazımaya başladı.

"Sana Landon'ın bizi kullanacağını söylemişim," dedim, sonra Trent'in titrediğini görünce yumuşadım. Endişemi görmezden gelmişti ama böyle bir şey olacağını biliyordum. Efendiler sadece uykuya daldığında Cincinnati dizlerinin üzerine çökmüştü. Landon'ın onları tekrar öldürmeye çalışması sürpriz değildi. Sürpriz olan, onun akli başında olduğunu düşünmeye devam etmemdi.

Trent titremelerini ölçmek için parmaklarını araladı. "İyi olacağız. Tüm ruhları geri getirmenin güvenli bir yolu yok," dedi ellerini yumruk yaparken. "Ellasbeth altı saattir beni aramadı. Ona dört saat içinde aramasını söylemiştin, değil mi?"

Sesi sertleşmişti ve ben de başımı salladım. Ellasbeth ve Landon'ın birlikte çalıştığını mı düşünüyordu? Belki, ama Ellasbeth kendini geliştirmek için bütün bir halkı yok etmezdi. Öyle değil mi? "Ama ona bir daha böyle bir şey yaparsa ..." dedin.

Sözlerim kesildi. Kızlarla normal bir ilişki kurma şansı varsa gerçekten iyi davranacağını düşünmüştüm. Mantık onun Landon'la çalıştığını söylüyordu ama içgüdülerim farklı söylüyordu. Onu kızlarla görmüştüm. Lucy'nin annesiydi ve Ray'i kendi kızymış gibi severdi. Onları bu şekilde riske atmazdı. Şimdi değil. Başka bir yolu olsa bile.

Trent, "Belki de ona beni öldürmesinin Lucy'ye bir şey kazandırmayacağını söylemeliyim," dedi.

Omuzlarım gerildi. "Quen önce velayeti mi alacak? Bu harika bir fikir. Onu kimse öldüremez."

Trent utanmış gibi bir ses çıkardı. Arkamdaki korkmuş vampire bakarak yüzünü buruşturdu. "Ah, tam olarak değil. Ben ölürsem ya da altı aydan fazla kayıp olursam seni Lucy'nin yasal vasisi yaptım. Eğer ikimiz de gidersek, Al onu alır. Ellasbeth muhtemelen bu maddeden haberdar değildir."

Şok olmuş bir şekilde kafamı kaldırdım. "A-Al?" Kekeledim. "Neden Quen değil?" Ama asıl bilmek istediğim neden Al?

Trent mutfakta dolaşıyor, tılsımları ve Ivy'nin şişe suyunu çantama tikiştiriyordu. "Quen'i Lucy'nin vasisi yapmak onu hedef haline getirir ve ben Ray'i riske atamam. Al'ın Lucy'nin vasisi olması, Quen'in hem Lucy hem de Ray ile kaçmasına yetecek kadar uzun bir velayet savaşı yaratacaktır. Ayrıca velayet Al'da olursa hiçbir iblis ona dokunmaya cesaret edemez. Ya da Ray'e."

Mantık ararken bir adım geri çekildim. Bir bakıma mantıklıydı.

Trent çantamı uzattı. Eşik boştu ve çantama baktığımda diğerlerinin arasında Al'ın krizalitini gördüm. *Gerçekten mi?* "Özür dilerim," dedi Trent, çenesi gergindi. "Gitmemiz gerekiyor."

Tostun üzerine sıçtık, onları kilisede bırakacaktık. Trent beni hızlıca kucakladığında başladım, beni sıkarken kollarım aramızda sıkışmıştı. Vampir izliyordu ama Bis'in tırnaklarıyla tezgahı oyması onu kıpırdamadan tuttu.

"Bunun olacağını tahmin etmeliydim," diye fısıldadı Trent, nefesi boynumda karıncalanmalar yaratıyordu. İç çekti, tutuşu gevşemeye başlamıştı. "Landon'ı yaklaştırarak ondan daha iyi düşünebileceğimi sanmıştım. Haklıymışsın. Ivy iyi mi?"

Jenks içeri daldı, tozu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. İlerliyorlardı. "Aradığımda oradaydı," dedim arkamdan silahıma uzanırken. Silahı usulca çekip onu vurduğumda vampirin gözleri büyüdü. Ayağa kalkmaya başladı. . sonra geriye düştü, kolları ve bacakları birbirine dolanarak yere yığıldı.

"Tanrım, Rache!" Jenks bir aşağı bir yukarı kalkarken söyleniyordu. "Bir periye biraz uyarı ver!"

Üzerimize doğru gelen sayısız insan olmasaydı, içeriyi havalandırmak için pencereyi iterek açardım. Hayal kırıklığına uğramış bir halde Trent'le yüzleştim. "Kızları almamız gerek. Hem Lucy'yi hem de Ray'i."

Trent başını salladı. "Ölü taklidi yapmalıyız."

"Ha? Neden?" Trent'in bana uzattığı tableti alıp omuz çantama tikiştirdim.

Trent kaşlarını çatarak vampirin üzerinden geçip pencereden dışarı baktı. "Eğer ölü taklidi yaparsak, Landon onların ruhlarını geri getiremeyeceğini kabul etmek zorunda kalacak. Ona verilen destek dağılacaktır. Tek yapmamız gereken beklemek."

"Landon'ı vampirlerin indirmesine izin ver." *Ve Ellasbeth*, diye ekledim sessizce, Trent'in onun bu sert adımı atmasına üzüldüğünü biliyordum. Tanrı biliyordu ki hayal kırıklığına uğramıştım. Yıkılmış olmalı.

"Ama kilise" dedi Jenks ve Jumoke ile Izzy ellerinde birer bohça ve trajik bakışlarla içeri daldılar.

Sertçe yutkundum. Eğer ölü taklidi yapacaksak, bunu onaylamak için bir şeylerin fena halde kırılması gerekecekti. "Sadece bir taş yığını, değil mi?" Sesim titreyerek söyledim. "Rex dışarıda mı? Belle?"

Jenks korkmuş bir halde başını salladı. "Belle gitmeyecek. Rache, biz de gitmemeliyiz."

Trent Bis'e eliyle işaret etti ve çirkin yaratık omzuma atladı, kuyruğunu sıkıca sararak beni tuttu. Çocuk tek başına teker teker zıplayabiliyordu ama herkesin aurasını aynı görünecek şekilde çarpıtırsam hep birlikte gidebilirdik. *Muhtemelen*. "Hasarı kontrol altına almaya çalışacağım ama daha kötüsü olursa Jumoke ve Izzyanna bahçelerime taşınabilir. Sen de Jenks," diye ekledi ve Jenks kaşlarını çattı, altın ışıltıların ortasına siyah bir toz düştü. "Belle'in bakması gereken sezon dışı yeni yavruları yok," diye ekledi ve Jenks kaskatı kesildi.

"Ivy ve Rache neredeyse ben de oradayım."

Trent'in kolu belime dolandı. "Hiçbirinizin kış uykusuna yatmasını istemiyorum. Onları güvenli bir şekilde oraya götürebilir misin Jenks? Biz gidemeyiz. Bizi arayacakları ilk yer orası ve bunu kızlarımın yanına bırakamam."

Daha da iğrenmiş görünen Jenks tekrar başını salladı, Izzy'nin küçük ortasını tuttuğunu görünce ifadesi yumuşadı. "Ara beni."

Trent'in yüz ifadesi rahatladı ve onu daha da çok sevmemi sağladı. "Teşekkür ederim," dedi, kiliseye sanki kendi kilisesiymiş gibi bakarak. "Quen Ellasbeth'e dışarı kadar eşlik etsin ve alanı kapatsın. Gerekirse saklansın ama Ellasbeth kızlarla birlikte *gitmesin*."

Kiliseye zarar verme düşüncesi içimi acıttı. *Bu sadece bir taş yığını*, dedim kendi kendime, ama bu *benim* taş yığımındı.

"Her şey yoluna girecek, Rachel," dedi Trent ama alnındaki sızı farklı şeyler söylüyordu. "Ellasbeth mahkemede yıllarca itiraz edecek. Ondan çok önce dönmüş olacağız." Gözlerine baktım ve ekledi, "İşin püf noktası, çok fazla zarar vermeden ikna edici bir şekilde ölmek olacak."

"Sence modifiye edilmiş bir ısı cazibesi mi?" Kilisenin eski kısmı ile yeni kısmı arasında bir güvenlik duvarı olduğunu bildiğimden, "Sence değiştirilmiş bir ısı tılsımı mı?" dedim.

Trent başını salladı, gözleri ayaklarımızın dibindeki vampirdeydi. Bir şey söylemek için nefes aldı, sonra dondu kaldı. Gözleri koridora gitti.

Jenks'in kanatları takırdadı. Jumoke ve Izzy dışarı fırladılar, kanatları sessizdi. "Birkaç gün sonra görüşürüz," dedi Jenks etrafımda dönerken, tozları sanki korunuyormuş gibi düşüyordu. "Trent, eğer o ölürse senin sivri kulaklarını keser ve gözünün önünde yerim."

Şaka yapıp yapmadığından emin değildim ama Bis elini daha da sıkımişti. "Seni nereye atlamamı istiyorsun?" diye sordu, açıkça endişeliydi ve demir ve güvercin kokuyordu.

Tüneller mi? Düşündüm ama artık çok geçti ve oturma odasından gelen yumuşak ayakkabı sesiyle tezgahın altına eğildik. "Git!" Jenks'e seslendim ve dışarı fırlarken bana son bir kez aşağılayıcı bir bakış attı. Bu biraz zor olacaktı. Kilisenin arka tarafını yok etmeli ve bizi de yanına almadan önce dışarı çıkmalıydık ve tüm bunları, saldıran her kimse bizim de işin içinde olduğumuzu düşünecek şekilde yapmalıydık.

"Victor?" diye tısladı erkeksi bir ses ve bacakları hâlâ koridordan görünen vampire baktım. *Oh, evet. Ne olmuş ona?*

"Şimdi!" Trent bağırdı ve ayağa kalktık, elim sıçrama silahıma uzandı.

Ne yapmam gerekiyor? Siyahlar içindeki vampire ateş ederek merak ettim.

Görünüşe göre doğru olan buydu, çünkü adam hırladı ve diğerlerine yer açmak için yuvarlanırken bana dişlerini gösterdi. Lavabonun üzerindeki pencere içeriye doğru patladı ve silahımı salladım, saldırının uğultusu içinde küçük hava pufları fark edilmedi.

Biri bana dokundu. Bu Trent değildi ve vücudumdan bir enerji patlaması yayarak vampirin acı içinde çığlık atmasına ve geriye doğru iki arkadaşının üzerine düşmesine neden oldum.

"İşte böyle!" Bağırarak onlara ateş ettim ama geri çekildiler ve büyülerim zararsız bir şekilde dolaplara çarptı. "Kaçın, sizi küçük çip dişli özentiler!"

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Gözlerimi kocaman açtığında Trent'i buldum. Muhteşem görünüyordu, mutfağa adımını atan herkesi havaya uururken büyüsü elden ele yayılıyordu. Şimdiden altı kişi ölmüştü ve ben izlerken bile kaçırdığım ikisini indirdi. Bağırıp duvarda bir delik açtığında ve dört tanesi daha Őmineye çarpıp geri döndüğünde nefesim kesilerek gülümsedim. Sorun değildi. Ivy iki odayı açmaktan bahsediyordu.

"Trent!" Bis'in hâlâ omzumda olduğunu fark ederek bağırdım, dengesini korurken kanatları açıktı. "Sanırım bunu yapabiliriz!" Kilisemi terk etmek zorunda kalmayacaktım. Bana ait olduğunu hissettiğim tek yeri terk etmek zorunda kalmayacaktım.

Yüz ifadesi vahşiydi. Gözlerime baktı ve içimden bir şeyler geçti. *Beni seviyor*, diye düşündüm, beni güvende tutacaksa her şeyi yapacağını biliyordum, bu kilisemi kurtarmaya çalışmak gibi aptalca bir şey yapmama izin vermek anlamına gelse bile.

İten içe yanan kanepenin arkasından bir kafa çıktı, kırık duvarın arkasından görülebiliyordu. Ani bir hareketlilik oldu ve beş ceset açık arka kapıdan dışarı fırladı. Kalan kişi yavaşça ayağa kalktı. Sırtarak ağır bir şey düşürdü. Ağır ekimdeymiş gibi düşüşünü izledim.

Trent beni yakaladı, aşağıya ve etrafımda döndürdü. Biz bir top haline gelirken Bis'in kanatları çılgınca çırpındı.

Son vampir kendini kapıya atıp kaçmaya başladı. Nefes nefese kalmış, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Şimdi, Bis!" Trent bağırdı ve dünya patladı.

Ateşin gürültüsü üzerimize çöktü ve Trent'in yarattığı baloncuğu yiyip bitirdi.

Ve sonra kayboldu, sıcaklığın nabzı hatların uğultusunda kayboldu ve sonra bir sahildeki suyun sessizliğine dönüştü. Bis bizi atlatmıştı ve nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

meldiğimiz yerden yavaşça kalkarken kalbim gm güm atıyordu. Hava karanlıktı, şafağa saatler vardı. Ayaklarım serin kumlara battı. Batı kıyısında mıydık? Arkamızda Pasifik'in büyük karanlığı vardı, önümüzde ise abartılı

İki katlı modern bir evin çizgileri, duvardan duvara pencereler sahile bakıyordu. Rüzgâr saçlarımın arasından geçerek bombanın sıcaklığını uzaklaştırdı.

Kilisem, diye düşündüm, yumruyu bastırmaya çalışarak. Sevdığım herkes güvendeydi. "Ah, neredeyiz Bis?" Trent söyledi ve ben de elini bıraktım.

Bis pençelerini oynattı ve ben de derimi kırdığını bilmesini istemediğim için irkildim. "Umarım sakıncası yoktur," dedi zeki çocuk, kanatlarını başımın arkasından yukarı kaldırarak omuz silkti. "Güneşin henüz doğmadığı bir yer seçmem gerekiyordu."

"Bu Lee'nin değil," dedi Trent ve bir piyanonun doğru bir ses çıkana kadar aynı cümleyi tekrar tekrar çaldığını duyduğumda içimdeki endişe düğümü çözüldü.

"Alice, bu konuda ne düşünüyorsun?" diye seslendi tanıdık bir ses, cümle tekrar çekiçle vurulurken sörfün üzerinde zayıfladı ve gülümsedim.

"Bu annemin," dedim, hevesle ve ağlamamaya çalışarak ilerlemeye başladım. Bis beni eve götürmüştü. Beni anneme götürmüştü.

Bölüm 12

Aynı gün içinde ikinci kez yüzümde bir gülümsemeyle uyandım. Gözlerim kapalı, Trent'inkini bulmak için bir ayağımı aşağı uzattım ve onu uyandırmak için dürterken üzerimdeki kolunun gerildiğini hissettim. Annem iyiydi. Bizi yerleştirmek, bize dış fırçası ve bana gecelik bulmak için telaşla uğraşırken bize iki oda teklif etme düşüncesi aklına bile gelmemişti. Ivy'nin de dediği gibi, duş cennet gibiydi ve serin çarşaflar ölümden daha iyiydi.

Gözlerim açıldı. Lezzetli ve erkeksi bir kol üzerimde duruyordu. Tavandan tabana geniş pencerelerin ardında, yarı açık panjurlardan içeri sızan ışık parçacıklarına bakılırsa güneş öğlene yaklaşıyordu. Trent de yeni uyanıyordu, sabahın bir kısmını Takata'yla konuşarak geçirdikten sonra birkaç saatliğine arkama geçmişti. Her zamanki uyku programlarımız birbirine hiç uymuyordu ama zaman dilimi değişimleri ve tüm gece süren bir uyku ile mücadele ederken bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Tek önemsedğim, yirmi dört saatten kısa bir süre içinde ikinci kez Trent yanımdayken uyanmış olmamdı ve bu bana ... doğru gelmişti.

Sıcak ve memnun, yüzümü ona döndüm. Annemin geceliğinin ipeği yumuşak bir sessizlikte ve Trent beni kendine çektiğinde, böyle sabahlarımda daha çok olmasını dileyerek sarıldım.

"Merhaba," dedim usulca ve gözleri açıldı. Karmakarışık saçlarının arkasından parlak yeşil gözleri görünüyordu, kirli sakalları kalın olsa da berrak ve dinlenmişti. Onu bu kadar yakın görmek bana kendimi iyi hissettirdi. Başparmağı gözlerimde karıncalanmalar yarattı.

Başımı eğdim, dudaklarımla boğazının altındaki yumuşak deriyi buldum ve hafifçe çektim.

Birden çok daha uyanık oldu. Ağzımı kendi ağzıyla bulduğunda yatak kaydı, öpücük şok edici bir nabızla içimi aydınlattı. Eli omzuma bastırdı ve yumruğum ensesinde sıkılaştı. Ben de aniden çok daha uyanıktım.

"Donald?" koridorda yankılandı. "Başka çileğimiz var mı? Eninde sonunda oradan çıkmak zorundalar. Saat öğleni geçti!"

Nefes nefese geri çekildim. Dudaklarımız keskin bir şapırtıyla ayrıldı ve bacağının benimkinin arasına girdiğini, neredeyse beni kıştırdığını fark ettim - umursadığımdan değil. Takata'nın anneme cevap veren gürleyen sesini dinlerken gülümsemesi memnuniyet vericiydi ve ben de ona sokuldum. Özellikle kalkmak istemiyordum ama annem bizi birlikte yatırmış olsa bile, kapımızı çalmakta da tereddüt etmezdi.

Nabzım yavaşladı. Trent'in kalp atışlarını dinledim, onu içime çektim ve hareket etmeye isteksizdim. Bu şekilde uyanmak hoşuma gidiyordu ama bunun uzun sürebileceğini ummak bile gerçekçi miydi? Kalıcı bir durum gibi mi? Sonsuza dek mutlu bir hayat aramaktan daha iyisini biliyordum. Geçmişim kendi adına konuşuyordu.

"Hâlâ göremiyor musun?" Trent söyledi.

Dudaklarım kıvrıldı. "Bunu nasıl yapıyorsun?" Yumuşakça sordum ve ince kayışı aşağı kaydırırken eli omzumdaki karıncalanmaların izini sürdü.

"Bu kaçınılmaz," dedi, dokunuşundaki hisler hızla artarken. "Birlikte iyi iş çıkarıyoruz. Örneğin, bugün ne yapmak istiyorsun?"

Programım zaten bilinmeyenlerle uğraşmakla doluydu ama oyunu oynamaya istekli bir şekilde oturdum. "Bilmiyorum," dedim, Trent'in insan içine adım attığı anda her yerde tanınacağını biliyordum. "Kahvaltıda çilek yeriz, sahilde uzanırız, belki biraz bikini alışverişi yaparız. Bir teknede hafif bir akşam yemeği. Güneş doğmadan yatağa git. Öğlen gibi uyan ve tekrar yap."

Bir dirseğine dayanarak gülümsedi ve hırpalanmış saçlarımı kulağının arkasına sıkıştırdı. Kirli sakalı ışığı yakaladı ve ben onun sertliğini hissetmek istedim. "Ne demek istediğimi anladın mı?" dedi, çarşaf kayarak onun yeni ve çok güzel bir açısını gösterdi. "Ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum."

Sırıtarak eğildim ve kendimi onun yanına sıkıştırdım. Gerçek listem çok daha farklıydı: sahte ölüm kumarımızın işe yarayıp yaramadığını görmek için haberleri kontrol etmek, Ivy için bir ruh şişesi yapmak, annemin rahatsız edici sorularından kaçmak.

Birden Trent'in elinin bana doğru hareket ettiğini fark ettim, sanki yıllardır yapıyormuş gibi rahat bir güvenle kulağımın arkasında geziniyordu. "Yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi iç çekerek, yanımdan özel plaja bakarak. "Ve yapmam gereken yüzlerce şey."

Kızları için endişeleniyordu ama parmaklarımın göğsünden aşağıya doğru kaymasına karşı koyamadım. Vücudu gerildi ve ben gülümsedim. "Daha sık ölü taklidi yapmalıyız. Bu uzun zamandır yaşadığım en güzel sabah."

"Gelişmek için her zaman yer vardır." Trent üzerime doğru eğilirken ağırlığı yer değiştirdi. Eli kısa geceliğimin eteğinin altından kayarak belimi sıkıca kavradığında lezzetli bir karıncalanma yolu oluşturdu. Gülümsedim ve ona doğru uzandım, onu başka bir öpücüğün içine çektim.

Onu içime çekerken gözlerim kapandı. Annemin sabun kokusu onu daha da tanıdık kılıyordu ve elim onu bulmak için içeri doğru kaymadan önce yan tarafına ve kalçasına doğru istikrarlı bir şekilde ilerledi. Nefes alış veriş değişti ve dudakları dudaklarımdan ayrılıp boynumdan aşağıya ve göğsüme doğru kayarken oyalandım.

"Alice, hâlâ uyuyorlar." Takata'nın sesi içimi titretti ve Trent sıçradı.

"Bizden üç saat öndeler," diye itiraz etti annem. "Gitmemiz gerek ve ben buradan gizlice çıkıp onlara bir not bırakmayacağım!"

"Demek kapılarını çalıyorsun," diye homurdandı Takata. "Neden bana bunu yaptırıyorsun?"

"Oh, Tanrı aşkına, yapacağım," dedi ve adımlarının sesi fayansın üzerinde yüksek sesle çınladı. "Waffle'lara göz kulak olur musun? Kalkmaları gerekiyor."

Trent bana baktı, yarıda kesilen tutkusu gözlerinin kenarlarını kırıştıran bir eğlenceye dönüştü. "Ben ayaktayım. Gitmeleri gerekiyor."

"Özür dilerim," dedim özür dileyen bir yüz ifadesiyle ve o da yuvarlanarak doğrulup battaniyeleri kucağına çekerek yanıma yerleşti.

"Günaydın, Bayan Morgan!" Trent tavana bakarken yüksek sesle "Günaydın" dedi ve ben de ona ters bir tokat attım.

"Bak, uyandılar," diye Takata'yı uyardığını duydum. "Git waffle'ları kontrol et."

Kapıyı iterek açmadan önce kapıyı zar zor çaldı ve akçaağaç şurubu ve pişmiş hamur kokusunu da beraberinde getirerek içeri bakarken battaniyeyi yukarı çektim. "Günaydın!" diye seslendi mutlu bir şekilde, saçlarını geriye atmış, rahat kotu ve şık kazağıyla annemden çok kız kardeşime benziyordu. "Kahvaltı hazır. Sıcakken yiyebilir ya da soğumaya bırakabilirsiniz ama en azından bir günaydın demeden gitmek istemedim."

"Gidiyor musun?" Trent üzerimden çekmekle tehdit edince battaniyeyi tutarak "Gidiyor musun?" dedim.

Annem telaşla ilerledi, topuklarını şaklatarak panjurları sonuna kadar açtı. Gün ışığı içeri doldu ve gözlerim acıdı. "Bu öğleden sonra uçağa yetişeceğiz. Bugün büyük gün!" Döndü, bize bakıp gülümsedi. "Kahretsin, birlikte çok iyi görünüyorsunuz. Rachel, eğer bunu mahvedersen, çok kızarım. Trent'in-"

"Anne!" diye bağırdım ve gözlerini kırıştırarak hafif bir kırmızı tona büründü. Trent yardımcı olmuyordu ve ağzını açtığında sessiz kalması için ona bir çimdik attım, muhtemelen ilgilenebileceğimi düşündüğü şeyin ne olabileceğini sormak için.

"Özür dilerim," dedi beni şaşırtarak. "Sadece gitmeden önce seni görmek istedim."

"Nereye gidiyorsun?" Tekrar sordum. "Yazmam gereken bazı şeyler var ve senin yardım edebileceğini düşündüm. Hiç değilse alışveriş konusunda."

"A-A-A-Alice?" Takata bağırdı. "Tarçın nerede?"

Gözleri parladı ve sonra kaşlarını çattı, açıkça kararsızdı. "Yapamam tatlım," dedi kot pantolonumu yerden alıp katlarken. "Donald ve benim birkaç saat içinde Cincy'ye uçmamız gerekiyor. Planlamam gereken bir cenaze töreni var."

"İşe yaradı!" Trent haykırdı ve annemin gözleri beklentiyle parlarken gülümsedim.

"Bu harika olacak!" diye bağırdı buraya sıkıştırdıkları yetmişli yıllardan kalma lambanın saçaklarıyla oynarken. "Eğer düğününü planlayamazsam,

En azından cenazeni düzenleyebilirim. Donald'ın bir şarkısı ve her şeyi var. Buna bayılacaksınız!"

Tanrım, anma konuşmasını o yapacaktı. "Ah, anne?"

"Kalk ayağa," dedi odadan çıkarken. "On dakika içinde çıkıyoruz."

Kapı tıkırdayarak kapandı ve başımı geriye attım. Kilisemden bir daha asla ayrılamayacaktım. Eğer geri dönecek bir kilisem olsaydı.

Trent yorganı geriye attı ve ayaklarını yere doğru salladı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi ayağa kalkarken, her bir nefis santimi kumsaldan gelen ışığı yakalıyordu. "Annen ..."

"Ne?" Yatakta onun olduğu yerde yavaşça yükselen noktaya baktım ve iç çektim. Sadece yirmi dakika daha. Çok şey mi istemiştım?

"Eğlenceli," dedi gerinerek.

"Uh-huh." Doğrudum ve saçlarımı tekrar topladım. "Resim balo gecesinde ya da okul aile birliği toplantısında. Annem aktif bir ebeveyndi."

Başım eğik, Trent'in yanından geçerek bitişikteki banyoya doğru ilerledim. Ivy'ye kaçtığımızı söylemişim ve o zamandan beri onu aramamışım, öldüğümüz hikâyesini mahvetmek istemiyordum. Ama şimdi, birkaç saat sonra, muhtemelen ona iyi olduğumuzu söylemeliydim. Annemin oraya varması için geçecek altı saat bile endişelenmesi için çok uzun bir süreydi.

Trent beni yakalayıp zıplatarak yatağa geri çektiğinde nefesim kesildi. Ağırılığı beni sabitlerken nefesim hızla kesildi ve ona baktım, vücudunun tüm uzunluğu bana baskı yaparken arzulandığımı hissettim. "Seni en çok sabahları seviyorum," dedi, yüzümden uzaklaştırdığı saçlarıma bakarak.

Buna sonsuza kadar sahip olmak için her şeyimi verirdim ve ona gülümsedim, onu en çok rahat ve mutlu olduğu zamanlarda seviyordum, kirli sakalları ve her şeyiyle. "Belki de ölü taklidi yapmaya devam etmeliyiz."

Sessizce, endişesi tekrar gözlerinin arkasına kaydı. "Dün bunu gördüğün için üzgünüm."

"Neyi gördün?" Parmaklarım kulaklarının kenarlarıyla oynadı. Neden bahsettiğini biliyordum ama bazen rol yapmak daha iyiydi.

Dirseğinin üzerinde doğrulup parmaklarımı avuçlarının içine aldı ve öptü. "Vampirle birlikte."

Nefesim hızla kesildi ve başımı eğerek gözlerini kendi gözlerimle yakalamaya çalıştım. "Orada olduğunu bilmediğim bir şey değildi."

"Bu . . . Kendime söz verdim-"

"Trent." Onu kendime çektim, dudaklarını dudaklarımla buluşturdum, içimde bir heyecan hissettim ve kendi arzularına karşı geri tepti. Yavaşça yastığa geri yaslandım ama gözleri aynı endişeli, aynı kaçamak bakışlıydı. "Kim olduğunu biliyorum. Ve seni seviyorum."

Gözleri benimkilere kaydı ve bir gülümsemenin ilk ipuçları endişesini hafifletti. "Seni hak etmiyorum," dedi, doğrulup beni içten bir kucaklamanın içine çekti. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, beni yakın tutarken sıcaklığı aramızda karıncalanıyordu.

Duvarlardan belli belirsiz "Waffle'lar çıktı!" sesi geliyordu.

Boğazım düğümlenmişti. Onu son bir kez daha sıktım ve kolları beni kavrayışını hafifletti. Bunun sürmesini istiyordum ama şimdi bile umut etmekten daha iyisini biliyordum. Trent cesurca bornozumu silkmem için bana uzattı, kendi bornozunu bulmadan önce onu müstehcen bir sertlikle bağladı. Darmadağınık ve tuhaf hissederek, onu küçük alanımızdan çıkıp tekrar dünyaya doğru takip ettim, elim sanki bırakırsam onu o anda kaybedeceğimden korkuyormuşum gibi gevşekçe onun elinin içindeydi.

Dün gece, daha doğrusu bu sabah evi tamamen gezmiştim ama Takata'nın evini gün ışığında görmek temiz çizgileri, geniş odaları ve seyrek ama rahat mobilyaları daha da belirginleştirdi. Annemin eski evine pek benzemiyordu ama annem de pek kendisi gibi görünmüyordu. Daha şık kıyafetler giyiyordu ve çok daha rahat bir gülümsemesi vardı. Cincinnati'deki duygusal yükünü kaybetmek ona yakışıyordu.

Mutfak benimkinden daha büyüktü, zengin ahşap ve pırıl pırıl metaller vardı. Alt kattaki oturma odasına açılıyordu, üç tarafı camdı ve henüz kimseyi görmediğim için özel bir plaj olması gereken bir yere bakıyordu. Tavanlar yüksekti ve yatak odalarının bulunduğu ikinci kat buraya bakıyordu. Aydınlık bir köşede bir piyano, diğer köşede ise küçük bir kütüphane yer alıyordu. Aralarında bir televizyon haberlere çevrilmişti ve biz içeri girdiğimizde Takata mutfak tezgâhının arkasından televizyonun sesini kapattı.

Takata önlüğünü çıkarırken gülümsedi, öz babam olduğunu öğrendiğim için hâlâ utanıyordu. Daha ünlü şarkılarının çoğunun ilham kaynağı, beni ve kardeşimi en yakın arkadaşına ve sevdiği tek kadına vererek kaybettikleriydi. Artık babam ölmüştü ve annem onu özlese de onu yeniden aşık görmek güzeldi.

"Günaydın," dedi, yemek barını ve iki yer takımını işaret ederek.

"Teşekkürler Donald," dedim koltuğa doğru kayarken, hem hoş karşılandığımı

ve garipti. Annem odadan çıkmıştı ve ben de barın diğer ucuna doğru eğildim.

"Hey, cenazemi bir sirke çevirmesini engellemeye çalış, tamam mı?"

Trent homurdandı ve yanımdaki sandalyeye otururken bunu öksürüğe dönüştürdü. Waffle buğulandı ama onun yerine kahveye uzandı. Takata gülümsedi, iri dişleri ve geniş dudakları onda kendimi gördüğümde neredeyse bir şok etkisi yarattı. "Denerim ama onun nasıl olduğunu bilirsin."

İçimi çektim, gezinen bakışlarım kapının yanında duran üç çantayı ve Takata'nın gitarını buldu. "Hevesli," diye mırıldandım, sonra Trent parmağının ucunu ağzından çıkarıp gülümseyerek kahvesine bir topak şurup döktüğünde göz kırptım. Gerçek bir şey olmalı.

"Sürüşünü ondan alıyorsun," dedi Takata ve tezgâhın karşısına uzanıp omzumu sıktığında gözleriyle karşılaştım. "Sana çok yakışıyor."

"Teşekkürler," dedim kuru bir sesle, devam etmemi sağlayan şeyin heves mi yoksa çaresizlik mi olduğundan emin değildim. Genelde waffle'larım şurup koymazdım ama Trent'in eğlendiğini görünce biraz sürdürdüm, hamuru parçalara ayırırken bornozumun kollarını geri itmeme gerekti.

Takata annemin çantasını almak için acele etti ve göz ucuyla televizyonda Trent'in ana binasının önünü gördüm. Reklama girmeden önce altında KALAMACK PIE SLICING UP SOUR yazıyordu. Artık resmileşmişti. Biz ölmüştük.

Waffle'dan bir ısırık aldım, şurup damlarken öne doğru eğildim. Eğer bu öldüyse, beni de yaz.

"Yataktan kalkma vaktin gelmişti tatlım!" diye neşeyle seslendi annem, sonra da Takata'nın turuncu pantolonuna ve çizgili gömleğine küçümseyici bir bakış attı. Çocukken öğrendiğimiz küçük ipuçlarının bize söylediğini gördüğümde içimden bir sızı geçti

Annemiz yetişkin işleri yapmak için ayrılıyordu: saçları profesyonel bir topuzla taranmıştı, topuklu ayakkabıları fayansın üzerinde şık bir şekilde tıkırdıyordu, daha ağır bir makyaj vardı ve mücevherleri abartılı olmaktan biraz uzaktı. Yüz ifadesi hevesli, hareketleri kasıtlıydı. Ona veda ederken sarıldığımda en sevdiği parfümün kokusunu alacağımı biliyordum. Birden aç olmadığımı fark ettim.

"Bugün için planın ne?" dedi annem eşarbını düzeltirken, ruh halimden habersiz değil ama her zamanki gibi görmezden geliyordu. "Evi seninmiş gibi kullan," dedi ben daha cevap veremedim. "Kulüpte bir tekne var ve şehirdeki en tatlı dükkan sırası."

"Ah, biraz heceleme yapmam gerekiyor," dedim ve parmaklarımı barın altında destekleyici bir şekilde sıktığımda Trent'e minnettar bir bakış attım.

"Mmmm." Annem durakladı, sonra kiler kapısının arkasındaki raftan bir anahtar almak için öne doğru yürüdü. "Üst katta bir stüdyom var. Orası güzel ve güneşli. Keyfine bak."

Kapıyı değil de bir dosya dolabını açacakmış gibi görünen pürüzsüz, küçük anahtarı aldım. "Kilitli mi tutuyorsun?" Annemin deney yapmayı sevdiğini hatırlayarak teredditle sordum. Oldukça iyiydi ve Robbie ve ben olmasaydık, Ohio'nun önde gelen büyü yapımcılarından biri, var olanları değiştirerek yeni büyüler yaratma becerisine sahip seçkin birkaç kişiden biri olabileceği birden fazla kez söylenmişti.

"Sadece pahalı şeyler." Takata tekrar içeri girdiğinde annemin gözleri üzerindeydi, bu sefer biraz daha hafif bir şey giymişti ama metalik çorapları ve kırmızı ayakkabılarıyla hâlâ "emekli rock yıldızı" olduğu belliydi. "Teşekkür ederim canım," dedi geniş yakasını düzeltirken, sonra bana döndü. "Ah, lavabonun altında ne olduğunu görmezden gel, tamam mı? Ben de onunla ilgilenmek istiyordum."

"Elbette..." Anahtarı bornozun cebine soktum, Trent'le sorgulayan bir bakış attıktan sonra taburenin üzerinde dönerek onun gitmeye hazırlanışını izledim. Tabağım kucağımdaydı ve bir parça waffle kopardım. "Ivy için bir şey üzerinde çalışıyorum. Dünyayı kurtarmaktan bir daha ne zaman izin alacağımı Tanrı bilir."

Alay etmek istemiştim ama annem tamamen ciddi bir ifadeyle başını salladı. Dışarıda bir araba durdu ve Takata çantalara doğru yöneldi. "Ne kullanıyorsan

ihtiyacı var," dedi annem çantasının içini kontrol ederken. "O kadının hayatında biraz iyiliğe ihtiyacı var. Eğer istediğini bulamazsan, şehirde Jack's Imagineering'de bir hesabım var." Nefes nefese ve canlı bir şekilde başını kaldırdı, ben de tabağımı bırakıp ona sarılmaya gittim.

"Sen en iyisisin anne," dedim kollarımı ona doladığımda ve yine küçük bir kız çocuğu oldum, onun bir iş görüşmesi ya da nadir bir gece gezmesi için gidişini izliyordum. "Teşekkür ederim."

Gözlerini hızla kırptırdı, uzaklaşırken gözleri parlıyordu. "Sadece küçük kızıma bakıyordum. Gitmem gerek! Sonra görüşürüz, tatlım. İyi eğlenceler! Cenaze bitene kadar ortaya çıkma, tamam mı? Robbie'ye söylerim. Bu konuda endişelenme. Çok kızacak." Tereddüt etti. "Ölü numarası yaptığın için, gerçekten hayatta olduğun için değil."

Bunu açıklığa kavuşturmak iyi oldu. Takata'ya baktım. Gülüyordu. "Tamam. Deneyeceğim."

Annem onu gürültülü bir şekilde kucaklayınca Trent tökezledi ve ben de yanlamasına Takata'ya doğru ilerledim. Ona sadece birkaç kez sarılmıştım ve bana hala uzun ve garip geliyordu, kolları beni tereddütlü bir sertlikle tutuyordu, geri sallanmadan önce, yüzünde tekrar hayatımda dururken bile kaybedilen fırsatlar için bir hüznün dokunuşu vardı. "İyi gidiyorsun."

"Sen de öylesin," dedim, ciddiydim. "O mutlu ve başka hiçbir şey için olmasa bile bunun için seni severim."

Başı öne eğik, ellerime bakarken gülümsedi. "Ormandan çıkmak için çok fazla bekleme," dedi, bakışları bilgece bir ihtiyatla benimkilere döndü. "Çok fazla insan kendileriyle diğerleri arasında durman için sana güveniyor."

Ne dediğini biliyordum ve Trent aramıza girip onun elini sıkarken bile başımı salladım. İkisi, arkalarında yatan anlam dışında pek de önemi olmayan sözler sarf ettiler. Trent ve ben beyaz cüppeler içinde ve yapış yapış parmaklarla bizim olmayan abartılı bir evde durup ailemin gidişini izlerken garip ve biraz da rahatsız ediciydi.

Araba, ince yapraklı ağaçların ve arabam büyüklüğündeki kayaların arkasında kaybolana kadar kıvrımlı virajlarda yavaşça ilerledi. Evin sessizliği içime işledi ve ilk kez suyun sesini duydum. Kimse bilmiyordu

Bis dışında hepimiz buradaydık ve o da uyuyordu. Pazar günü gibiydi ama daha önce hiç pazar günü yaşamamıştım.

"Eee?" Döndüğümde Trent'in benden önce kestiği figür karşısında irkildim. Onu bu kadar kalın sakallı çok az görmüştüm. Elinde kumanda vardı ve onu devasa odanın diğer ucuna götürüp televizyonun sesini açtığında hiç şaşırmadım. Trent'in kapısının önündeki tanıdık ve yabancı gazetecilerin bir karışımını gösteriyordu. Bu kez yerel gazetecilerin yanı sıra büyük isimler de oradaydı ve kaşlarımı çattım. *Washington Inderland Press* bile.

". . . Kalamack'ın sözde ölümüyle ilgili devam eden soruşturma," diyordu kadın ve ben Trent'in peşinden oturma odasına ve rahat beyaz koltuklara geri döndüm. Trent'in güvenlik görevlilerinden bazılarını tanıdım ve yüzlerindeki şaşkın ifadeye üzüldüm.

"Kalamack ile birlikte organize bir vampir saldırısı sırasında öldüğü iddialarına rağmen, uzun süredir iş ortağı olan Rachel Morgan'ın I.S.'nin baş şüphelisi olduğu sorgulanıyor."

"Ne!" Daha popom minderlere değmeden zıplayarak ayağa kalktım. "Ben mi?"

Trent sesi yükselterek beni susturdu.

"Ancak bir ceset ya da Rachel Morgan'ın kendisi bulunana kadar, bu teori I.S. personeli tarafından temenni niteliğinde bir düşünce olarak kalacaktır."

Nefesim kesildi. Basın bunun yalan olduğunu biliyordu ve bu da işin yarısıydı.

"Ah, Rachel. Özür dilerim," diye fısıldadı Trent ve başımı kaldırdım, televizyondaki kilise görüntüsüyle midem sıkışmaya başladı. Görüntü arka bahçenin karşısından çekilmişti ve arka tarafın tamamının yanmış ve simsiyah olduğunu gösteriyordu. Kilisenin orijinal taşları isle kaplanmıştı. Ivy'nin ızgarası hâlâ piknik masasının yanındaki büyük ağacın altında üzgün bir şekilde duruyordu.

"Sanırım orijinal yapıda sorun yok," dedi ve elimi tuttuğunu fark ettim ve ağırlığımız minderleri iterken ona doğru kayıyordum. "Çok üzgünüm. Onu yeniden inşa edeceğimizi biliyorsun. İlk kar yağmadan önce."

İçeride kimse yoktu, diye düşündüm, büyü kitaplarımı hatırlayınca gözlerim kapandı. Onların yerini doldurmak zor olurdu. Ve Jenks ile benim

Mackinac Köprüsü'nün önünde. Tüm ley hattı eşyalarım. Trent'in omuz çantama doldurmadığı her şey gitti.

"Ben iyiyim," dedim, ama kusacak gibi hissediyordum. En azından ben yapmamıştım. Başka biri yapmıştı. *Landon* . . .

"ABD, Morgan ve Kalamack'ın arka oda anlaşmalarının ve suikastın kurbanı oldukları iddialarını reddetse de, Morgan ve Kalamack'ın ölümlerinin, Morgan ve Kalamack'ın kamuoyuna tehlikeli olarak lanse ettikleri, ruhları yaşayan ölümlere geri kazandırmak için büyüye dayalı bir yöntemle ortaya çıkan elf cücesiyle yakın bir zamana denk gelmesi ilginçtir."

"Yaptık mı?" Şaşırılmış bir halde Trent'e baktım. Kızarmıştı, dudakları sinirli bir şekilde bastırılmıştı.

"Bir bildiri yayınladım," dedi, gözleri televizyona dikilmiş bir halde. "İsminiz geçti, ancak kabul edip etmediğinize dair hiçbir şey söylemedim."

Basının dikkatsizlik ya da kasıtlı olarak yanlış haber yapmasına alışmıştım ve tekrar televizyona döndüm. FIB binasının önünde Landon'la röportaj yapılırken kaşlarım çatıldı. ELF YÜKSEK PAPAZI, SA'HAN, LANDON ALEXANDER pankartı altında kayıyordu. Gökyüzü parlaktı ve saçları o komik tören şapkasının altında çılgınca dalgalanıyordu. Yüzüne vuran güneş onu daha yaşlı gösteriyordu. Gözlerim kısıldı. Şimdi düşündüm de, şapkası Newt'in tercih ettiği şapkaya çok benziyordu. "Orospu çocuğu," diye mırıldandım ve Trent yüzünü buruşturarak duymaya çalıştı.

"Yeni gelişmekte olan elf topluluğu, bir elf topluluğu için bir yol sunmaktan memnuniyet duyuyor.

Huzur ve bütünlüğü bulmak için uzun süre acı çeken demografik."

"Boğa!" Bağırdım ve Trent uzaktan kumandayı tekrar doğrultarak sesi yükseltti.

"Toplu bir birliktelik ve yön gösterme ile, büyük ölçüde Kalamack'ın çabaları sayesinde kendimizin daha yeni bulduğu kalıcı ve sağlıklı dengeyi başka bir türün bulmasına yardımcı olabileceğimiz için kişisel olarak çok mutluyum."

Gerildim. "Az önce vampirlerin bizi elf nüfusunu dengelediğimiz için öldürdüğünü ve vampirleri güç merdiveninde bir basamak aşağı kaydırmamızı telafi etmeye çalıştığını mı söyledi?"

Trent başını salladı, dirsekleri dizlerinin üzerindeydi ve bornozu açık kalmıştı. "Dikkatli ol, Landon."

Yine David'in tehdidi aklıma geldi ve bir ürpertiye bastırdım. Landon dewar ve enklavın desteğine sahipti ama Trent . . . Trent'in çirkin şeyler yapma konusunda pratiği vardı.

Muhabir yeniden ekranın ortasına geçmişti ve açıkça toparlanıyordu. "Kalamack'ın aniden ortadan kaybolması ve muhtemelen ölümü, birçok cepheden avukatın Kalamack'ın sürekli azalan mal varlığının kontrolü için mücadele etmesine neden oldu; belirsiz sözleşmeler ve haklar aniden ortaya çıktıkça yıllarca mahkemelerde düğümleneceğe benziyor."

Trent'in sivri kulaklarının kenarları kırmızıya döndü. "Ama sessizliklerini istersen, satın almak zorunda kalırsın. Artık bunu yapmak istemiyorum."

Ona baktım, güç oyunlarını, entrikaları sevdiğini biliyordum. "Bu arada," dedi spiker, televizyon haber odasının görüntüsüne geri dönerken, "kızı Lucy Kalamack, Kalamack malikanesinde Ellasbeth Withon'un gözetiminde kalacak."

"Ne!" diye bağırdık ikimiz de ve Trent telefonuna uzandı, eli onun yerine bornozuna çarptı.

"Ellasbeth Withon, Kalamack'ın o zamanlar üç aylık olan Lucy'nin velayetini almasından bu yana yaklaşık bir yıldır Lucy'nin yasal velayeti için mücadele ediyor. Bayan Withon aynı zamanda Kalamack ve Morgan'ın kaybolmasıyla da ilgilenen bir kişi."

Trent aceleyle, "Kızlar onda," dedi ve korkusunun içinden geçerek onu gerginleştirdiğini hissettim.

"Trent, nefes al," dedim, ayağa kalkmaya çalıştığında onu geri çektim. "Bana bak. Her şey yolunda." Sonunda benimkilerle buluştuğunda gözlerini panik kaplamıştı. "Sanki yerleşkeden ayrılmamışlar gibi görünüyor," dedim, tepki vermesini değil düşünmesini sağlamak için çabalıyordum. Düşünürken yanında olmak daha güvenliydi. "Bu doğru bile olmayabilir. Quen, Ellasbeth'i saklamak için bir dolaba kilitlemiş ve neden orada olduğunu açıklamak için basına bu saçmalığı veriyor olabilir."

Haber spikeri, "Ellasbeth Withon bizi araziye davet ettiğinde şunları söylemişti," dedi ve ikimiz de ellerimizi birleştirerek televizyona döndük.

Ellasbeth'in serada oturduğunu, Lucy'nin kucagında kurabiye yediğini, Ray'in masayı okşadığını ve masadaki peri tozunun ışıltısını gördüğümde, "Belki de değildir," diye nefes aldım. "Trenton'ın öldüğüne inanmayacağım," dedi, çenesini kaldırmış ve profesyonel konuşma becerileri onu yeterince korkmuş ve sempatiyi hak ediyor gibi gösteriyordu. "Yangın sırasında Morgan'ın yanındaydı ve onu hayatta tutabilecek biri varsa o da Morgan'dır. O geri gelene kadar kızlarımızı güvende tutacağım."

Doğrudan kameraya bakıyordu ve ürperdim. Trent'le konuşuyordu.

Trent cübbesi kadar solgundu ve arkasına yaslanarak neredeyse minderlerin arasında kayboldu. Quen'i aramak istediğini biliyordum. Bu bizim öldüğümüz yanılmasını yok edebilirdi. Landon'ı asla ortaya çıkaramazdık. Beklemek zorundaydık.

Ona en az dört saat boyunca geri aramamasını söylediğimde sessiz kalışını hatırlayarak, "Belki de bununla hiçbir ilgisi yoktur," diye önerdim. Hiç geri aramamıştı. Ona ihtiyacı olduğunu söylediğim odayı vermeye mi çalışıyordu, yoksa güneş doğana ve biz dışarı atlayamayana kadar onu uyutmaya mı çalışıyordu?

Trent sessizce öfkeleni ve ben de elini sıktım. "Landon'la çalıştığını bilmiyorsun," dedim ve gözleri sonunda bana döndü.

"Hayır, ama çok soğukkanlı davranabilir," dedi. "Öldüğümüzden emin olana ya da avukatları Lucy'yi almanın bir yolunu bulana kadar harekete geçmeyecektir."

Jenks'in bana Ellasbeth'in Lucy'yi kaçırdığında Trent'i nasıl öldürmeye çalıştığını anlattığını hatırladım. Bir yanım öfkeliydi ama diğer yanım da birinin evime girip çocuğumu çalmasını engellemek için her şeyi yapacağımı biliyordu. *Durdurmak öldürmekten farklıdır.*

İnsanlar değişir, diye düşündüm, hâlâ Ellasbeth'in bu işe karışmadığına inanmak istiyordum. "Belki de tavana DNA'mızdan küçük parçalar bırakmalıydık."

"Zaman yoktu." Trent'in yanıtı o kadar hızlıydı ki, onun da bunu düşündüğünü anladım.

Televizyon tekrar reklamlara dönmüştü. "Şaka yapıyordum," dedim. "En azından Ray'i alamaz."

Evlatlık kızından bahsedilmesi onu geri getirmiş gibi görünüyordu ve Trent kendini minderlerden dışarı attı. "Quen denerse onu öldürür," dedi, açıkça rahatsız olmuştu. Ayağa kalktı, televizyonu kapattı ve yeni siyah ekrana kaşlarını çatarak baktı.

İç çekerek kanepenin önüne doğru ilerledim ve ayağa kalkmayı başardım. Tanrım, bu şey tam bir konfor tuzağıydı. "Hadi," dedim elini tutup onu uzaklaştırmaya çalışırken.

"Ne? Nerede?" diye sordu, itaatkâr bir şekilde takip ederek.

Omzumun üzerinden ona bakarken omuz silktim. "Hiçbir şey yapamayız ve zaten bütün amacımız ölü taklidi yapmaktır. Hadi gidip annemin stüdyosuna bakalım."

Parmakları benimkilerden kaydı ve kumandayı bırakarak isteksizce televizyondan uzaklaştı. "Daha havaalanına bile gelmediler ve sen onun yazım dolabındasın, öyle mi?"

Bir şekilde gülümsedim. "Annen yokken onun yazım dolabını hiç karıştırmadın mı?"

Trent gülümsediğinde kalbim eriyor gibiydi. Endişeliydi, dikkati dağılmıştı ama gerçektir ve çok şey ifade ediyordu. Bir şeyi düzeltmek istemenin ve beklemek zorunda kalmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum.

"Ortaokuldayken en iyi intikam büyülerimi annemden çalmıştım," dedim bornozumu yukarı kaldırıp halı kaplı merdivenlerden inerken. "Yemin ederim, sanırım bazılarını bulmam için dışarıda bırakmış. Sivilce çıkaran ya da sesini bozan gibi mi?"

"Zekice."

En üst basamağa ulaştığımızda tereddüt ederek, "Ve hormonlar zaten etrafta zıpladığı için izini sürmek zor," dedim. Kocaman, açık bir koridordu, pencereler ışığı ve sörf sesini içeri alıyordu. Annem soğukkanlıydı ve ergenlik çağındaki kızgınlıkların köpek yiyen dünyasında adaleti bulmanın bir yolu olarak makul inkar edilebilirliğe inanırdı.

Trent yanımda durdu. "Ne tarafa?"

Sağa doğru hafif bir çekim hissettim. Ne olduğunu bile söyleyemedim. Ozon kokusu belki? Davetsiz bir çemberin belli belirsiz titreşimi mi? "İşte," dedim, burnumu takip ederek açık pencerelerin yanından geçip koridorun sonuna kadar gittim.

Salon. Sörf sesleri daha da yükseldi ve beklenmedik bir şekilde koridorun dış tarafı güneş alan köşe bir odaya açıldı.

"Vay canına," dedi Trent halı kaplı koridordan yavaşça karo zemine geçerken, zemin beyaz, siyah ve deniz mavisinin spiraller ve daireler halinde dizildiği güzel bir mozaikti. Sırf bu yüzden bile en sevdiğim oda olabilirdi ama daha da iyisi var. Her birinin üzerinde bir raf veya davlumbaz bulunan birkaç tezgah, buraya bir laboratuvar görünümü veriyordu. Birkaç yerleşik brülör, bir atık bölgesi ve canlı bitkilere ayrılmış bir köşe vardı. İç duvara dayalı renkli camlı bir dolapta bitkiler, diğerinde ise kitaplar vardı. Ley hattı malzemelerinin dolaplarda olduğunu sanıyordum. Açık, ultramodern görünümlü bir ocak bir köşeyi kaplıyordu. Yüksek tavandan sarkan kancaya bakılırsa işlevseldi ama sanırım Takata burayı annemden çok oturup büyü karıştırmak için kullanıyordu, çünkü duvarla arasındaki iki rahat sandalyenin yanına yığılmış çok sayıda dergi vardı. Aralarındaki masada boş bir kahve fincanı ve halının altına yarısı gizlenmiş bir müzik sayfası vardı.

"Bu harika," dedim, parmaklarım manyetik tebeşirle hazırlanmış arduvaz tezgâhların üzerinde kıskançlıkla gezinirken, bir gülümseme alnımdaki gerginliği hafıfletti. Elektrik hattı, borular, telefon, televizyon, çemberi kıracak hiçbir şey olmadığını söyleyebilirim. Burası bir ada gibi, yokluktan doğan bir kaleydi.

"Yani, burada çalışabileceğini mi düşünüyorsun?" Trent hayretimi görünce gülümseyerek, "Burada çalışabilir misin?" dedi.

Başımı salladım, gözlerim annemin el yazısıyla dikkatlice detaylandırılmış, devam eden çalışmaların olduğu açık defterlerdeydi. Yine hecelelemeye başlamıştı ve bu bana kendimi iyi hissettirdi. "Kesinlikle."

Trent yazım kitaplığına gitti, parmakları ahırındaki atlara duyduğu sevgiyle kitapların üzerinde gezindi. "Rachel, annen kum torbası gibi çalışıyor. Muhteşem bir koleksiyonu var."

İsteyebileceğim her şeyin burada olacağını bilerek cüppemin cebindeki anahtarı parmakladım. Trent tılsımı biliyordu ve Ivy'nin gerektiğinde çağırabilmesi için tılsımı değiştirebilirdim. Gerisi çorap söküşü gibi gelecekti. Sonunda bir şeyler yolunda gidiyordu.

Trent, kirli sakalı ve dağınık görüntüsüyle beni bir kez daha şaşırtarak, "Yine de biraz deneme yanılma gerekecek," dedi.

Gölümseyerek tezgâha yaslandım, başlamak için sabırsızlanıyordum. Çok güzel bir odaydı, içinde çalışmak bir zevkti. "Dünyayı kurtarmak istiyorsak belki de önce giyinmeliyiz."

Trent geri dönüp beni kendine çekerken sırtıyordu. "Ve belki bir tıraş. Bana uyar. Seni çalışırken izlemeye bayılıyorum."

Ona doğru sallandım, gözlerim Takata'nın odadaki küçük parçasındaydı ve Trent'in onu sahiplenip sahiplenmeyeceğini merak ediyordum, ama gözlerindeki parıltıya bakılırsa öyle olmadığını düşündüm.

Ben istesem de istemesem de yardım edecekti ve bu dünyadaki en güzel duyguydu.

Bölüm 13

Koruyucu bir pentagramın içindeki arduvaz tezgâhın üzerine bağdaş kurup otururken ve küçük şişenin dibine dikkatlice giderek küçülen bir spiral kazırken, açık pencerelerden gelen su sesi niyetimi yankıladı. Zar zor nefes alıyordum, tüm dünyam camın altın ışıltısına ve kalemden akan gümüşün ince izine dönmüştü. Dalgaların sessizliği dünyanın kalp atışıydı, her zaman mevcuttu, nadiren fark edilirdi ve yaşamın öncesinden şimdiye kadar her anı birbirine bağlardı.

Sanki her şeye, her şeye bağlıymışım gibi hissettiğimi söylemek hafif kalır.

Merkeze ulaştım. Kalemi kaldırdım ama hareket etmek istemedim. Memnundum, hareketsizdim ve sarsılmaz bir kesinlikle neyin önemli neyin önemsiz olduğunu biliyordum.

Sarmaşık, diye düşündüm ve bulanık huzurumu bir korku bıçağı kırdı. Kalemin ucunda bir damla gümüş titredi ve kalemi şişeden çekerken nefesimi tuttum.

"Seni orada kaybettiğimi sandım," dedi Trent, beni şaşırtarak ve gümüşler tezgâha damlarken bile gülümseyerek başımı kaldırdım.

"Biraz ara vermeliyim," dedim ve şişeyi ona uzattım. Yanımda annemin gümüş mürekkebinin kullandığım için kendimi suçlu hissetmeme neden olan bir düzineden fazla ıskarta vardı. Çok pahalı değildi ama gümüşü eritip yeniden de kullanamıyorduk. Şişeleri ve hepsini çöpe atmak zorunda kaldık.

Hiçbir şey söylemeyen Trent, şişeyi garip şekilli şeylere bakmak için modifiye edilmiş dürbünün altına koydu. Tavana doğru uzandım. Sırtım çatladı ve bacaklarım

Tezgahın kenarına doğru kayarken ayaklarım fayans zemine çarptı. Güneş tepe noktasını geçmişti, batmaya yakın değildi ama yine de dalgalı, rahatlatıcı bir desenle yansıyan suyun üzerinde parlak bir parıltı oluşturuyordu. "İyi miydi?" Bir esnemenin ardından "İyi mi?" diye sordum, o da dürbünden çekildi. Gülümsemesi oldukça hoşuma gitmişti.

"Dürbünde iyi görünüyor," dedi şişeyi altından çıkararak. "Bakalım rezonansa girecek mi?"

Bu gerçek bir sınavdı ve bilincini bir şekilde spiralin içine yerleştirirken odağının uzaklaşmasını izledim. Gümüş boyunca yankılanması için elfçe kelimeler fısıldamaya başladı ve ruhum çağrıyı tanıdığında hafif bir çekim hissettiğimde ürperdim.

"Mükemmel." Nefes verirken gözlerini kırıştırarak bana döndü. "Bir göz atın. Çizgiler gerçekten parlıyor."

Elini uzattığında telaşla başımı salladım. "Ah, hayır teşekkürler," dedim ve bana sorgulayan bir bakış attığında ekledim, "İstediğimden daha fazla dikkat çekebilirim."

"Mistikler mi?" Yeşil gözleri anlamlı, şişeyi elime tutuşturdu. "Auran dün ışıltısının çoğunu kaybetti. Sanırım onları atlattın. Muhtemelen St. Louis yolunu yarılamışlardır."

Dudaklarım aralandı, rahatlamamın derinliği şaşırtıcıydı. "Ciddi misin?"

Başımı salladı ve ben de şişeyi aldım, mistiklerin geçen yıl yaşadığımız aynı araziye yavaşça geçtikleri düşüncesiyle gülümsedim. Nefes vererek farkındalığımı şişenin içine yerleştirmeye çalıştım. Göbeğime odaklanmak gibi bir şeydi bu ve çağırma sözcüklerini fısıldadım. "*Tislan, tislan. Ta na shay cooreen na da.*"

Dünya daha az önemli hale geldi ... ve hatırlanan yatıştırıcı bir uyuşukluk, gerçekliğin çatlakları arasından dışarı çıktı, beni sarmak için yükseldi, beni ses ve halsizlik çemberinde yavaşça dönen kelimelerin içinde eritti.

Ta ki içimden keskin bir sarsıntı geçene kadar. Başımı kaldırdım ve Trent'e bakarken gözlerimi kırptım. Tam karşımdaydı, elleri hâlâ şişeye sarılı bir şekilde benimkilerin üzerindeydi. Çabucak gizlenen endişe onun üzerinde parladı.

"Sözümü geri alıyorum," dedi, şişeyi çekip almak için beklenenden daha fazla güç kullanarak. "Bunu bir daha yapma."

"Yani işe yarıyor mu?" Nefes nefese kalmıştım ve ellerimi çözüp sertliklerini ovuşturdum.

"Sanırım neredeyse kendini oraya koyuyordun." Kaşlarını çatarak şişeyi karşıdaki tezgâhın üzerine, atılanlarla karıştırma ihtimali olmayan bir yere koydu. "Bence işe yarıyor ama ben yine de cezbedici olması için içine bir damla kan koyardım."

Düşündüğüm kadar memnun olmasam da başımı salladım. Niyetim Ivy'ye yardım etmekti ama ya sağlıklı insanlardan sağlıklı ruhları çekip almakta da işe yararsa? Tostun üzerine sıçayım, az önce bir elf lanetinden bir iblis lanetini yeniden mi icat etmişim? "Belki de bu iyi bir fikir değildir."

Trent elini tezgâhın üzerinde gezdirip şişeleri bulduğumuz kutuya atarken, kusurlu şişelerin şangırtısı beni şok etti. "Ne düşündüğünü anlıyorum," dedi, kutu tekrar tezgâha konurken. Yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle yaklaştı. "Kendimi kaybetmedim. Sanırım sadece sen yazdığın için böyle oldu. Ya da belki de bütün öğleden sonra spiraller çizerek kendini merkeze koyduğun içindir." Gözlerimi kendisine çevirmek için omzumu sıktı. "Çekici bir şey olmadan kimseyi kendine çekmez."

"Sanırım." Düşüncelerim kimin kanını kullanmam gerektiği sorusuna döndü. Ivy'ninki ruhunun alışık olduğu şeydi ama benimki ruhunun özlemine çektiği şey olabilirdi.

"İyi iş çıkardın," dedi kendinden emin bir şekilde, kullanılmayan şişeleri tezgâhın arkasına kaydırırken. Annemin mükemmel bir yazım alanı vardı. Yaklaşık üçte birini kullanmıştık, olası kirlenmeyi en aza indirmek için yayılmıştık. Geç oluyordu ve karnım guruldarken gözlerimi kısarak alçalan güneşe baktım. Bütün gün buradaydık, gerçek bir yemek için ara bile vermemiştik, gerçi Trent elma şarabı, dilimlenmiş elma ve daha fazla çilek getirmek için mutfığa baskın yapmıştı. Gözlerim şöminenin yanındaki boş tabağa kaydı. Annemin burada küçük bir cennet parçası vardı. Bunu hak etmişti.

"Bu harika bir büyü," dedi Trent, sessizliğimin devam etmesi üzerine endişeyle kaşlarını çatarak. "Bence başka biri kopyalamadan önce bunu kaydettirmelisin."

Bir gurur parıltısı endişemi bastırdı. "Henüz işe yarayıp yaramadığını bile bilmiyoruz." Telaşla tuzlu suyla ıslatılmış bir bez alıp tezgahı silmeye başladım. Test etmek için gerçek bir yolumuz yoktu ama tezgahı yavaşça temizlerken düşüncelerim Ivy'ye döndü. Eğer iki şişem olmasaydı, kendininkini Nina'ya verirdi.

Gözlerim hala suyun üzerinde oldukça yüksekte olan güneşe gitti. Cincinnati'de hava karanlıktı. "Güneş batmadan önce bir tane daha yapabilirim," dedim usulca. Trent'in sahile inmek istediğini biliyordum ama bu huzurlu aranın ne kadar süreceğini bilmiyordum.

"Zamanımız var." Eğilerek bana hızlı bir öpücük verdi ve atık şişelerin olduğu kutuyu alıp merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. "Eminim bir yerlerde ızgara vardır. Kebap ve pilav yapabilirim."

Beni öptüğü yerden yanağım karıncalanıyordu ve ona dokundum. "Mmmm, kulağa hoş geliyor. Çok uzun sürmez. Sebzeleri doğrayabilirim."

Başını sallayarak, kollarında şişe kutusuyla açık koridora yöneldi.

Okyanusun sesi yeniden belirginleşti, kumdan yayılan baş döndürücü bir sıcaklık da onunla birlikte geliyordu. Ellerim tuzlu suyla ıslanmıştı ve onları durulamaya gittim. Yeni tılsım için pentagramı yeniden çizmem gerekecekti. Kusurlu şişelerin her biri için bunu yaptıktan sonra artık ezberden okunan kelimeleri biliyordum. Bunun işe yaramasını sağlayan sadece şişe değil, onunla birlikte gelen yirmi dakikalık niyet ve sempatik büyü hazırlık çalışmasıydı.

Ellerim sıırılsıklam, üzerinde Cadılar Bayramı yarasaları ve domatesler olan bir kağıt havluya uzandım. Chi'mde bir titreme dalgalandı ve beni şok ederek hareketsiz bıraktı. Nereden geldiği belli olmayan kötücül bir niyet üzerime yayıldı. Dalgaların sesi yavaşladı, kadim davulların sesi içimde titreşirken yükseliyor, alçalıyor, intikam düşünceleri ve cezalandırma niyetiyle daha da ısrarlı bir şekilde geri geliyordu. Odaklanma bulanıklaşırken tezgâha uzandım. Nefret duygusu, auramdan sızarak şeytani bir ter gibi parlayana kadar yükseldi. Bu bir saldırıydı.

Başım dönerek tezgâha doğru sendeledim, elimi ortama koydum, ışıltılı, soluk soluğa bir çekiş içimden geçiyordu, sanki arıyormuş gibi

Bir şey için aurama siyah bir leke bulaştırıyordum. Arama niyetinin chi'mi sardığını hissettiğimde gözlerim açıldı. . . ve beni de beraberinde götürdü.

Dur! Kendimi geri çekerken, yabancı his çabasını iki katına çıkarıp ruhuma daha fazla taleple saldırırken paniklediğimi düşündüm. Davullar çekirdeğime geri döndü ve kadim ritimler bir ceza verirken ve korkum daha derinlere inmesi için çatlaklar açarken nefesim kesildi.

Bırakın beni! Lanet farklı bir yerime saplandığında çığlık attım. Bu bir saldırıydı, tüm gücünü tetiklemek için içimde bir şey arıyordu.

Çık dışarı! İstedim ama irademi etrafına saramadım. Duman gibiydi, sanki orada değilmişim gibi benden kaçıyor. Bir ley hattına uzandım, elimden kayıp gidince şok oldum. Binlerce yıllık depremler yüzünden hasar görmüştü ve kıyıda yaşayanların yaptığı gibi onu kucağıma alma becerisine sahip değildim.

Nabzım çok hızlı atıyordu. Dizlerimin bağı çözülde ve lanet onu korumak için kendi korkumu kullanırken yere düştüm. Dünya, bir köpekbalığının bir balığı yakalaması gibi kavrayışını ayarlarken eğildi ve sarsıldı. Davullar gümbürdedi. Kalbim de onunla birlikte atıyordu. Çağırarak için ihtiyacı olan şeye sahip değildim, ama nabız nabız beni daha da yuttu.

İnleyerek avuçlarımin karo zemine çarptığını hissettim. Bir an için davullar ve lanetin gürleyen ritmi birbirine karıştı. Nefesim kesildi ve bir an için güneşi ve mavi karoları gördüm. Bununla birlikte ritme dayalı bir lanete yakalandığımı fark ettim. Ufacık bir ayrılık noktası bulabilirsem, lanetten kurtulabilirdim. Nabzımı düzensiz, davullarla senkronize olmayan bir hale getirmeliydim.

Dehşete kapılarak nefesimi tuttum ve fayansın üzerine yığıldım. Dizlerimi göğsüme bastırdım ve gözlerimi kapattım. Nabzım davul sesleriyle eşleşti ve lanet daha da güçlendi. Panik beyaz sıcak bir yıkamaydı ve ciğerlerim yanıyordu. Nabzımı değiştirmek zorundaydım. Bu benim tek şansımdı.

Önümde parıltılar parıldarken ve ciğerlerim yanarken, lanet *bırakmamı* istedi. Ben. Nefes. Nefes.

Ve sonra ... gümbür gümbür atan kalbim tekrar tekledi, bir ritmi kaçırdı. Bu kadarı yeterliydi.

Bir çırpıda lanetin üzerimdeki etkisi kırıldı. Sanki okyanusun derinliklerinden çıkıyormuş gibi nefes aldım, havayı cennetin ta kendisiymiş gibi içime çektim. Nabzım hızlandı. Davullar bedenimin ritmine ters düşüyordu ve bir daha ritmi bulamadılar. Ellerim soğuk mozaik karoyu itti, orada uzanıp nefes alırken güçsüzdüm. Başım ağrıyordu ve kusmak istiyordum.

"Rachel!"

Trent'ti ve beni oturttuğunda inledim. Elleri sıcaktı, neredeyse yakıyordu. "O kadar çabuk değıl," diye fısıldadım, gözlerim hâlâ kapalıydı.

"Tanrım," dedi yere oturup bana sarılırken. "Buz gibisin. Ne oldu? Aşağıya kadar hissettim!"

Titreyerek göz kapaklarımı aralamayı başardım. "Hiçbir şey," diye mırıldandım. "Ben hiçbir şey yapmadım. Masayı temizliyordum. Sanki-" Hiperventilasyon geçiriyordum ve yavaşlatmak için nefes almayı bıraktım. "Bir şey bana saldırdı," dedim ve derin bir nefes aldım. Elimde değıldi ve ona doğru düştüm, üşümüş ve midem bulanıyordu. "Bana nişan almıştı. Bana doğrultulmuştu ama bana değıl."

Sessizdi ve hiçbir anlam ifade etmediğimi fark ederek gözlerimi zorla açtım. *Yerdeyim*, diye düşündüm, sonra omzuna dokunmak için bir elimi kaldırdım. Çok çaba sarf etmem gerekti.

"Ben iyiyim," dedim ama kalkmama izin vermedi. "Bu bir lanetti. Hiçbir zaman tam olarak ağırılmadı. ağıрма unsuru eksikti. Bende yoktu."

Tamam, bu da pek mantıklı gelmedi ama açıklaması zordu. Kurbandan bir şey isteyen bir laneti kim yapar ki? Oldukça karmaşık, kişiye özel bir tılsım mı? Ama o zaman neden ihtiyacı olan şeyi bulamamıştı?

"ağıрма unsuru eksik miydi?" diye yineledi ve ben de başımı salladım.

"Zihnimi aradı ve bulamayınca yine de çağırmaya çalıştı. Onu defetmeyi başardım. İsteddiği şeyi bulmuş olsaydı onu durdurabileceğimi sanmıyorum."

Trent'in kaşları çatıldı. "Tamam," dedi, kollarını bana dolayarak. "Bugün başka heceleme yok," diye ekledi ve beni kaldırırken karnım guruldadı.

"Trent, ben iyiyim," diye karşı çıktım ama kollarımı boynuna dolayıp ona tutunmak için elimden gelen tek şey buydu. "Sana söylüyorum, ben hiçbir şey yapmadım."

"Ve bugün yarım waffle ve bir avuç cips dışında bir şey yemedin."

Omzunun üzerinden şöminenin yanındaki tabaklara baktım. Gerçek bir öğle yemeği değildi ama çok fazla kalori vardı ve üzerinden o kadar da zaman geçmemişti. "Ben bundan daha fazlasını yedim!" Küçük bir kıpırdanma yaparak söyledim. "Eğer hissettiysen, demek ki benim yaptığım bir şey değildi."

"Tamam." Oflayarak koridora doğru yürümeye başladı. "Bugünlük işimiz bitti." "Trent. Ben iyiyim. Beni yere bırak." Sertleştım. Hissedince tereddüt etti.

Merdivenlerin tepesinde, beni aşağı sallamadan önce çenesi gerildi.

Ayaklarım yere çarptı ve sendeledim, elimi arkama götürerek o görmeden kendimi parmaklıklara dayadım. Nefesimi tuttum, dünya dalgalanıp durulurken nabzım gümbürdüyordu. *Belki de o lanet benden bir şeyler almıştı.* Ama almadığını biliyordum. Sadece onunla savaşmak için sahip olduğum her şeye ihtiyacım vardı. Trent kızgın görünüyordu, eli beni yakalamaya hazırda. Azalan gün ışığını düşündüm, sonra midemin bulandığını hissettim. Bu şekilde büyü yapıp işe yarar bir sonuç elde edemezdım.

"Belki de haberleri açmalıyız," dedim uysalca.

Trent'in öfkeli ifadesi hemen yatıştı ve bana orada durup kendisiyle aynı sonuca varmamı beklemenin onun için ne kadar zor olduğunu anlattı. Küçük bir gülümsemeye engel olamadım. Sadece iyi olmamı değil, yanlış olduğunu düşünse bile kendi kararlarımı vermeme de önemsiyordu.

"Neden gülümsüyorsun?" diye homurdandı beni merdivenlerden aşağı kadar takip ederken, neredeyse havada asılı duruyordu.

"Çünkü ben de seni seviyorum," dedim ve kıkırdadı, son öfkesi de kayboldu.

Bir sonraki adım için aşağı inerken dengem bozuldu ve zihnimde ani bir kargaşa patladığında hareket edemeyerek donakaldım. Ellerimi başımın üzerine koyarak sinmişim. Bu kolektifti. Sonsuzlukta bir şeyler olmuştu. İntikam ve neşe düşünceleri zıtlıklardan oluşan bir bulamaç gibiydi. Trent'in eli bana dokundu ve odağı çeviren bir düğme gibi beni içine çekti.

Merdivenlerin dibinde uyandım. Dirseğim acıyordu ve başımı göğsüne bastıran Trent'e baktım. Korkmuş görünüyordu. Ben de korkmuştum.

"Trent, neler oluyor?" Mırıldandım ve yüz ifadesi sertleşti.

"Bilmiyorum." İyi olduğumdan emin olana kadar gözleri gözlerimin içine baktı. "Seni kanepeye taşıyacağım. Beni durdurmaya çalışma."

Korku beni sessiz tuttu. Çaresizliğimin anısı düşüncelerimin en tepesine yerleşti ve benimle birlikte dikleşirken beni daha da korkuttu. Nasıl pasif olunacağını biliyordum. Gücümü korumak için nasıl hareketsiz kalacağımı biliyordum. Bu, bunu yapmaktan hoşlandığım anlamına gelmiyordu. *Bu da geçecek*, diye düşündüm, yıpranan sakinliğimi ona bağlayarak. Bir şeyler olmuştu. Ben iyiydim. *Ama tekrar olabilirdi.*

Trent beni yavaşça minderlerin üzerine yatırdı. Bu sabahkinden farklı hissettirdi ve dizlerimi çeneme doğru çekerek, uzaktan kumandayı doğrultup televizyonu açarken ona yer açtı.

Bir durum komedisi bangır bangır çalışıyordu, kahkaha tufanı basmakalıptı. Trent kanallar arasında gezinmeye başladı. Gerginliğim daha da arttı, hem saldırıyla hem de iblis kolektifinden gelen haykırıyla arama mesafe koydukça korkum artıyordu. Bunu hisseden tek kişi ben olamazdım.

Trent bir haber kanalında durakladı. Kadın profesyonelce çekiciydi ve adam uygulanmakta olan yeni okul formatını tartışırken zararsızca flört ediyordu. "ICTV'de bir şey yok," dedi ve kanalı değiştirmek için kolunu uzattı.

"Hava durumu kanalını dene," dedim, gözlerim ekranda sabitlenmişti. "Ciddi misin sen?"

Başımı salladım. "Ulusal haberler gibi haberlerinin doğruluğunu kontrol etmek zorunda değiller."

Trent kaşlarını çatarak kumandanın arkasına baktı, Takata oraya mini bir kılavuz yapıştırmıştı. "Tamam. Hava durumu kanalı." Koluyla işaret ederek tekrar tıkladı.

". . bu gece Atlantik Okyanusu üzerinde gözlemlenen gökyüzündeki garip fenomenler," diyordu sahildeki rahatsız görünümlü bir kadın, gözleri dalgalara kayarken bile rüzgar ceketini değiştiriyordu. "Yerel deniz araştırmaları karakolundaki uzmanlar bu olayı etrafımda gördüğünüz ani yengeç göçüyle ilişkilendirmeye çalışıyorlar."

Sarsıldı ve kameranin objektifinin dışındaki bir şeyi tekmeledi. "Sahiller nadiren görülen ama hiç de nadir olmayan domates yengeciyle kaplı. Toplu göçlerin çoğu dolunay ve yüksek ya da alçak gelgitlere bağlı ve bu durum yerel ve uluslararası hayvan davranışçılarını şaşkına çeviriyor."

Ve orada onlarla birlikte duran kadının ürkütücü olduğunu düşündüm. Trent'in kolu aşağı indi. "Bu çok garip."

Dudağım kıvrıldı. İntikam ve cezalandırma düşünceleri ruhumu araştırmış, beni ele geçirmeye çalışmıştı. Sinekler, yılanlar ve yengeçler gibi bazı hayvan türlerine musallat olan efsanelerin ve sembollerin genellikle bir nedeni vardı. Yengeçler en kötüsüydü.

"Yengeçler sürekli olarak iç kesimlere doğru ilerliyor," diyordu kadın, neredeyse bir şeyin üzerine basacakken garip bir sıçrayış yaptı. "Görünüşe göre bu durum Maine'in kuzeyine ve Georgia'nın güneyine kadar kıyı boyunca devam ediyor."

"Florida değil mi?" Trent yanıma otururken bir ürpertiye bastırarak merak ettim.

"Dönüş'ten beri Florida'da kimse yaşamadı. Muhtemelen henüz kontrol etmemişlerdir."

Haber spikeri, bir şekilde yerel bir deniz biyoloğu ile röportaj yapmış olan kanala verdi. "Bak bakalım Inderland Entertainment Tonight ne diyor?" diye sordum, onların programlarının da temizlenmesi ya da doğrulanması gerekmeyeceğini biliyordum.

Trent kanal numarasını bulmak için kumandayı çevirdi. "IET altıya kadar yayında değil."

"Cincinnati'de saat altı," dedim ve homurdandı, düşüncelere daldı, kaşlarını çattı ve doğru rakamı tuşladı. Evet, ben de Doğu Yakası'nda güneşin batmış olmasından hoşlanmıyordum. Orada her ne oluyorsa muhtemelen üç saat içinde bizi de vuracaktı.

"Inderland Entertainment Tonight," dedi gözlerini ileriye dikerek. "CNN'in bilmediği neyi bileceklerini düşünüyorsun?"

"CNN yeni bir haber vermekte bir saat gecikiyor," dedim, son moda, 1 beden, zebra topuklu ayakkabılar giyen kadının, arka planda televizyona çıkmaya çalışan, iri gözlü ve çok fazla arkadaşı olan beatnik bir üniversite öğrencisiyle yaptığı röportajı dinlerken. "Hayaletler mi?" Trent'e dönerek "Hayaletler mi?" dedim. "Hayaletler hakkında mı konuşuyorlar?"

"Bence CNN'i denemeliyiz," diye önerdi.

"Hayır, bekle!" Kumandaya uzandım ama o çok hızlıydı ve kumandayı elinden aldı. "Geri dön!" Geri dönene kadar nefessiz kaldım.

"Sanki üzerime doğru geldi!" diyordu çocuk. "Bok gibi ürkütücü ve yırtık pırtıktı. Beni yakalayana kadar bunun bir şaka olduğunu düşündüm. Onu üzerimden atmaya çalıştım ama biraz kendimden geçtim. Arkadaşlarım onu üzerimden çekti ve oradan çıktık. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Beni yakaladığı yer dışında gerçek bile değildi!"

"O bir yüzey iblisiydi," dedim, nabzım hızlanarak.

Trent'in gezinen dikkati geri döndü. "Hayır."

Ama sıska kadın konuşuyordu, arkasında bir yeraltı tren platformunun hareketsiz görüntüsü vardı. "Manhattan'ın her yerinden benzer olaylarla ilgili raporlar geliyor," dedi ve gece bitmeden daha uğursuz bir makyaj yapıp yapmayacağını merak ettim. Belki de saçına bir sopa takacaktı. "Bunun sadece yeraltında gerçekleşen bir saldırı olduğuna dair ilk belirtiler doğru görünmüyor, çünkü Wraithler sokaklarda kargaşaya yol açmaya başladılar."

"Evet, yüz yıl boyunca kibar toplum kavramını kavramak biraz zor," dedim, telefonda çekildiği belli olan bulanık ve titrek bir görüntüde bir yüzey iblisi Central Park'taki taş duvarın arkasına dalmadan önce bir arabaya doğru tıslarken yüzümü buruşturarak.

"Bunlar yüzey iblisleri!" Trent neredeyse ihanete uğramış gibi bir sesle ağzından kaçırıldı.

Harika. Sadece harika. Moralim bozulmuş bir halde ellerimi dizlerimin etrafından çözdüm ve ayaklarımı yere koydum. "Kahretsin, Trent," diye yakındım. "Gerçekten yapabileceklerini düşünseydim asla ölü taklidi yapmazdım!"

"Ama yapamazlar!" Trent'in bakışları televizyona sabitlenmişti, yaşadığı şok çok açıktı.

Yorgun bir halde alnımı ovuşturdum. "Belki de hissettiğim buydu. İkimizin de hissettiği şey," diye ekledim, elf doğumlu bir lanetin ruhunu parçaladığına dair hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen.

Sarsılarak doğruldu ve neredeyse düşüncelerinin hizalandığını görebiliyordum. "Bir saldırı hissetmedim. Bir silahlanma çağrısı hissettim." Eliyle yüzünü ovuşturarak minderlere yaslandı, alnı alçaldı ve ifadesi daha da karardı.

Kendimden geçmiş bir halde kumandayı aldım ve minderlerin arasına düşmeden önce masanın üzerine koydum. Elf büyüğü bana saldırmıştı. Onun üzerinden geçmiş ve beni vurmuştu - tam olarak çağırmak için gereken şeyi bulamamış olsa bile. İçimde kötü bir his vardı; her neyse, sadece yüzeydeki iblisleri değil, tüm iblisleri hedef almıştı.

Trent yumuşak bir sesle, "Sen bir iblissin," dedi ve ben de başımı sallayarak elini elime aldım. "Sen kolektifin içindesin."

O kadar şiddetli ve patlayıcı bir çılgılık hissettim ki, kehanet aynası olmadan bile bana ulaşmış ve beni kış üstü yere sermişti. Depresyondayken, otobüste bir grup insanın yüzeydeki bir iblisi yakalamaya çalışmasını, ancak iblis onlara saldırınca bir kadını dövmek zorunda kalmalarını izledim.

"Bunu nasıl başardılar?" Trent perişan bir halde, "Nasıl başardılar?" dedi. "Bu mümkün değil."

Ama yaptılar. "Şimdi normal haberleri dene," dedim ve Trent elimi bırakıp kumandaya uzandı.

". . büyübilimcilerin yüzey iblislerinin kendiliğinden serbest kalması olarak adlandırdıkları yeni bir fenomen. Elf Sa'hanlar bize bunların aslında ölümsüzlerin ruhlarının maddi tezahürleri olduğunu ve bedenlerini ararken onları rahat bırakmamızı söylüyorlar."

Trent yüzünü buruşturdu. "Onlar Sa'hans değil. Onlar sahtekâr."

Sahtekârlık olsun ya da olmasın, yüzeydeki iblisleri gerçeğe dönüştürmeyi başarmışlardı. Tekrar düşünmeye başlamıştım ve omuzlarım neredeyse kulaklarıma kadar çökmüştü. Sonsuzlukta bir şeyler olmuştu, kötü bir şeyler. Tedirgin bir şekilde omzumun üzerinden annemin görünmeyen yazım odasına baktım. Dolapların çoğunu karıştırmıştım ama kehanet aynası yoktu. Muhtemelen Al'ı onsuz da çağırabilirdim ama bana kızgındı.

Tabii bir yerde kapana kısılmadıysa. Onu kurtarırsam beni öldürmez, değil mi? Haber spikeri, "Hayalet gibi, yarı özlü korkutucu görüntüler Doğu Yakası'ndaki çoğu büyük şehirde görülüyor," diyordu, "vampirik ruhlar, batan güneşle birlikte batıya doğru düzenli bir ilerleyiş içinde ortaya çıkıyor."

Trent bir bileğini dizinin üzerine koydu. Onu hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. "Anlamıyorum," dedi eliyle işaret ederek. "Onları gerçeğe taşımanın bir yolu yok."

Kablolu yayın kutusundaki saate baktım. Cincinnati'de gün batımına çok az kalmıştı. Gerinerek kumandayı aldım ve CNN'e tıkladım. Fountain Meydanı'nda heyecanlı, biraz da gergin bir adam duruyordu, gökyüzü hâlâ güneşin pembeliğini koruyordu. Ya orada ya da Detroit'te olacaklarını düşünmüştüm. Chicago için çok erkendi. Muhabirin arkasında yaşayan vampir kümeleri vardı. Ortamda nefes nefese bir endişe vardı.

"Günbatımı" diye fısıldadı Trent ve haber spikeri döndü, yaklaşık yirmi yüzey iblisin aniden ortaya çıkışını anlatırken sesi yükseldi. Kameralar onları yakınlaştırdıkça yüzümdeki ifade değişti; yırtık auraları ve cılız uzuvları gün batımı kırmızısı gökyüzünde göze çarpıyor, sanki her zamanki gibi görünüyordu. İnsanlar çığlık attı ve yüzey iblislerinin çoğu saklanacak bir yer arayarak sokağa kaçtı.

Yine de iki tanesi tereddüt etti, onları yaklaştıran vampirlere tıslarken kambur ve sinsi bir şekilde durdular. Trent hiçbir şey söylemedi ve ben de New York'a geri döndüm. Oradaki ölümsüzler muhtemelen bunu anlamışlardı ve muhtemelen sokaklarda ruhlarını arıyorlardı.

"Mmmm," diye homurdandı Trent, bir haber muhabiri arkasında neler olup bittiğini endişeyle anlatırken sınırlı sokak ışığında kalmaya çalışarak televizyona yaklaştı. Güneş bir süredir batmıştı. Yaşayan ölümler için yeterince karanlıktı.

Kamera, yüzeydeki bir iblisin kendinden geçmiş bir vampire dönüştüğünü göstermek için sallanıp sabitlenirken dudaklarım aralandı. O usta bir vampir değildi. Aslında pek de vampir sayılmazdı, New York'un sokaklarda yaşayan evsiz vampirlerinden biriydi ve daha büyük biri onu ortadan kaldırıncaya kadar bağımlılardan besleniyordu. Ama ruhunu bulmuştu ve ona bağlanmaya çalışıyordu.

"Tanrım, Landon başardı. ." diye nefes aldı Trent ama bunun mutlu sonla biteceğinden pek emin değildim. Televizyondan bir aura göremezdiniz ama vampir hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, ruhsuz varlığının suçluluğu ve utancı üzerine çökerken binanın köşesine tutunuyor olsa bile, Luke ve Marsha'nın dairesinde olanların bir tekrarı gibi görünmüyordu.

Spontane bir katılım mı? Buna inanmıyordum. "Kendiliğinden ayrılmasını ne engelleyecek?" diye sordum. Felix'in ruhunun ona girdiği geçidi yakmak zorunda kalmıştık, böylece geri çıkmasını engelleyecektik.

Birisi vampire yardım etmek için durmuştu, şimdi teselli edilemez bir şekilde ağlıyordu. Haber spikeri, vampirler ruhlarını bulurken insanlara sokaklardan ve yoldan uzak durmalarını söylerken rahatsız görünüyordu.

"Sanırım öldüğümüzü düşünüyorlar," dedim, kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Ivy'yi aramak ve Felix'in nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum. "Yüzey iblisleri yaklaşık üç saat içinde buraya gelecekler," dedim parlak altın ışığa bakarken.

Gözleri televizyonda olan Trent ayağa kalktı. "Ana nüfus merkezlerinde kalıyor gibi görünüyorlar."

Şimdiye kadar, diye düşündüm asık suratla. "Gerçekten özgür olduklarını mı düşünüyorsun? İyilik için mi?" Eğer öyleyse, o zaman yaptığım ruh şişesi işe yaramazdan da öte olacaktı.

Trent tereddüt etti, sanki cevaplar onda olabilirmiş gibi televizyona baktı. "Hiçbir fikrim yok. Belki de merdivenlerde hissettiğin şey onların serbest bırakılmasıydı."

Ya da annemin büyü odasındaki saldırı, diye düşündüm, içimden çirkin bir düşünce geçti. Eğer beni neredeyse ele geçiriyorsa, belki iblisleri de vurmuştur.

Dönerek neredeyse merdivenlere doğru koşarken sıçradım. "Nereye gidiyorsun?"

"Bis'i almak için!" diye bağırdı.

Kıpır kıpır, büyük pencereden parlak güneşe baktım. "Trent? Uyanmayacak," diye seslendim, sonra "Sana söylemiştim," der gibi bir hareket yaptım ki Trent, Bis koluna kocaman uyuyan bir baykuş gibi tünemiş halde geri geldi. Çantam diğer kolunun üzerindeydi ve ona karşı komik görünüyordu.

"Sonsuzluğa ulaşmalıyız. Ne olduğunu öğrenmeliyiz." Trent tökezleyerek oturma odasına girdi. Kanepenin kenarına otururken çantamı bana doğru itti. Hareketleri gergindi, Bis'in kulağını gıdıkladı. "Bis, uyan."

Küçük adam gözlerini kıstı ve derimsi bir kanadıyla onu itti. Kırmızı gözlerinden biri açıldı, beni gördü ve güneşin altında gözlerini kıstı. Onu gölgeme almak için yer değiştirirken, "Güneşin altında böyle durması biraz zor," dedim. "Bis!" Kanadını çimdikleyerek bağırdım.

Bis kanatlarını açıp Trent'in suratına bir tokat atınca bu işe yaradı sayılır. "Bis, uyan!" Tekrar bağırdım. Nazik ve kibar olmak işe yaramazdı. Bir gözünü bile tekrar açabilirsek şanslıydık. "Bis, sonsuzluğa gitmemiz gerek. Bis? Bis!"

Ama kıpırdamadı bile.

Trent bana baktı ve dişlerim sıkıldı. "Bir fikrim var. Bana güveniyor musun?" Dedim.

"Uhhh," diye kekeledi Trent ve ben de omuz çantamı kucağıma çekip kolundan tuttum.

"Bis!" O korkunç ley hattına dokunarak ve tüm auralarımızı ona kaydırarak bağırdım.

"Rachel!" Trent haykırdı ama kulaklarıma ulaştığından mı yoksa sadece kafamın içinde mi olduğundan emin değildim çünkü aniden sıraya girmiştik, kırılmış ve aynı anda hem yerin hem de göğün tadını alıyorduk.

Zihinsel bir solukla Bis uyandı ve birdenbire kendini bocalarken bulduğunda irkildi.

Dalliance, diye düşündüm ve henüz ustalaşmadığım tuhaf bir farkındalıkla Bis auralarımızı ayarladı. Eğer herhangi bir cevap alabileceksem, bu Dalliance'ta olacaktı.

Bölüm 14

Neyin *var* senin!" diye bağırdı küçük çirkin yaratık, kırmızı gözleri parlıyordu ve biz cisimlendiğimizde sesi boş alanda yankılanıyordu. "Uyuyordum! Seni düşürebilirdim!" Sesi tekrar ve daha yüksek bir şekilde geri geldi. Ama sonra döndü, nerede olduğumuzu görünce kanatları sarktı.

Dalliance şu anda bir Asya lokantasıydı; alçak masalarda dumanı tüten pirinç kâseleri ve çay demlikleri vardı; koi balıklarıyla dolu bir gölet, kum ve çakıl yığınları ve minik ağaçlarla tamamlanmış bir avluya bakıyordu. Yersiz ve zamansız bir müzik kutusu, her şeyin katı bir yanılsama olduğunun tek göstergesi olarak duruyordu. Birkaç bardak çay dökülmüştü ve mekân boştu.

"Herkes nerede?" Trent, bir kapağı kaldırıp buharı içine çekerken gerginliği temkinli bir araştırmaya dönüştü. Dökülen çay dışında hiçbir hasar ya da tehdit izi yoktu. Sadece burada değillerdi. Hiç kimse. Personel bile.

Trent kapağı yerine koyarken çaydanlık şingırdadı. Bir elf büyüü bana saldırmıştı. Zar zor savuşturmuştum. Ama ben lanetli bir iblis değildim. *Al . . .*

"Bis, bizi alışveriş merkezine götür," dedim korkarak. Muhtemelen alışveriş merkezinde benden para almadan benimle konuşacak birini bulabilirdim.

Küçük çirkin başıyla onayladı. Trent bize doğru bir adım attı ve yer değiştiren havadan neredeyse hiç nefes almadan, vernikli ahşap ve pirinç kağıdı ekranlar seksenlerin yüksek sesli müziğine ve buharlı bir sıcaklığa dönüştü.

Ağzım açık kaldı. İnsanlar her yerdeydi, uluyor, dans ediyor, iblislerin yankıyı azaltmak için astığı pankartlardan sallanıyordu. Şok olmuş bir halde fiskiyeğe doğru düştüm. Arkamdan köpükler döküldü ve ben

öne doğru sarsıldı. İçinde bir baloncuk tılsımı vardı ve mavi-pembe köpükler yere döküldü.

"Ne oldu?" Trent dirseğimi kavradı ve beni atlama çemberinden çekti.

Nutkum tutulmuştu, her şeyi anlamaya çalışırken başımı salladım. İnsanlar her yerdeydi. Kendilerinden geçmişlerdi, dükkânlardan sorumlu familiarlar bile terk edilmiş el arabalarından buzlu içecekler almak için onları terk etmişti. Hava her zamanki gibi sıcaktı ama burada hiç iblis olmadığını fark ettiğimde tüylerim diken diken oldu. *Hiç iblis yoktu.*

"Bis, beni Al'a götür," dedim ve hem Bis hem de Trent dehşet içinde bana döndüler. "Beni Al'a götür!" Omuz çantamı daha yukarı kaldırarak talep ettim. "İblisler gitti! Hissettiğim buydu! Bir şey onlara saldırdı!"

"Nasıl?" Trent fısıldadı ama ben onu çoktan atlama çemberine geri çekmiştim.

İblisler gitmişti. Her biri. Bir şey beni öldürmeye çalışmıştı. Al hayatta olmalıydı. O benden daha güçlüydü.

Ama Bis'in alanı bizi sardığında ne olduğunu anladım. Ben cadı doğumlu bir iblistim, orijinal elf lanetinden kurtulmuşum. Al değildi. Elf büyüsünün çağırmak için aradığı şey buydu ve Al'da vardı.

Alışveriş merkezinin sıcaklığı ve gürültüsü kaybolurken kalbim çarpmaya başladı, odun dumanı kokusu ciğerlerimi doldururken ve Al'ın yazım mutfağının taş zemini ayaklarımın altında şekillenirken düşüncelerimde yankılandı. Neredeyse sönmüş bir ateşin parıltısı ve o ürpertici duvar halısından gelen seslerin bilinçaltı fısıltısı olmasa, geldiğimizi asla bilemezdim. Bis bu kısa atlayışlarda iyiye gidiyordu ve önce küçük ocağa, sonra da gölgeli tavana bakarken omzumdaki geniş aralıklı pençelerine dokundum. Karanlıktı ama Al'ın burada olmadığını anlayabiliyordum.

Bu öldüğü anlamına gelmez, diye düşündüm, çantamı Trent'e verip ateşten biraz ışık almaya giderken omuzlarım neredeyse kulaklarıma değiyordu. Al'ın her zamanki yanık kehribar kokan turba yosunu parçaları yerine bir yığın gerçek odun kütüğü vardı ve en küçüğünü kömürlerin üzerine koydum. Üzerine bıraktığımda turuncu kıvılcımlar uçtu ve parmaklarımı yağlı ağaç kabuğundan arındırdım, aydınlanan odaya bakmak için döndüm.

Bay Fish bardağının dibine oturmuş, solungaçlarını şişiriyordu; ben de kaşlarımı çatarak camekânlı uzun dolaplara baktım, hepsi açıktı, kitaplar ve ley hattı ekipmanları yerinde yoktu. İki ocağın arasındaki küçük masa tertemizdi, üzerinde ne bir not ne de bir yazı kalmıştı. Bir ekmek kutusundan daha küçük olan her şey kayıptı.

"Eşyaları nerede?" Trent öyle deyince yatak odasından boğuk ve şaşkın bir homurtu geldi.

Büyülerle oyulmuş ve metalik sembollerle süslenmiş kalın ahşap kapı içeri doğru sallanırken kemerli geçide doğru döndüm. Dışarıya ışık yayıldı ve ben de gözlerimi kısıarak Al'ın ince silüetine baktım, eldivenli elleri sıradan bir kandil tutuyordu. Onu gördüğüme hem sevinmiş hem de nasıl tepki vereceğinden emin olamadığım için rahatlayarak geri çekildim. O iyiydi ama bu beni gördüğüne sevindiği anlamına gelmiyordu.

"Newt?" dedi temkinli bir şekilde, alçak sesi her zamanki İngiliz lordu aksanından tamamen yoksundu.

"Benim," dedim. "Tanrı'ya şükür iyisin. Ne-"

Nefesim kesildi, geri çekildim. Sırtım arduvaz masaya çarptı ve sonra Al üzerimdeydi, eli boynumdaydı. "Al!" diye bağırdım ve sonra sesim boğuklaşarak kesildi. Koluna vurup parmaklarını deştim ve nefes almamı sağlayacak kadar gevşedi.

"Bir daha odama gelersen seni öldüreceğimi söyledim!" "Dur!" Trent Al'ı yakaladığında haykırdım ve nefesim tekrar kesildi. "*Detrudo!*" Al hırladı.

Trent ve Bis'in dolaplardan birine çarptığını, cam ve ahşabın paramparça olduğunu duydum.

"İyi olup olmadığını bilmem gerekiyordu!" Dedim ve sonra yumruğu tekrar sıkılarak nefesimi kesti. Uzanıp burnunu çimdikledim ve sıçradı, parmakları nefes almamı sağlayacak kadar gevşedi.

Yüzünü aramızda birkaç santim kalana kadar indirdiğinde nefesim hızlı, ince pantolonlarla geldi. "Eşyalarımı çalmaya geldin!"

Gözlerinden birine odaklandım, keçi gibi kırmızı gözbebeklerinde kendimi gördüm. "Yaşayıp yaşamadığına bakmaya geldim," dedim ve nefesim kesilirken eli sıkılaştı, gözleri daraldı.

"Bırak onu, seni göt!" Trent yerden bağırdı ve paramparça olmuş dolabı silkelediğinde sürgülü camın çıkardığı sesler belirginleşti. "Senin *ölmüş* olabileceğini düşündüğü için burada."

"Sefil hayatımdan geriye kalanları çalmak için," diye nefes aldı. Onu üzerimden atmaya çalışırken ellerim ağrıyor ve kollarım titremeye başlıyordu. Eğer büyü kullanırsam, o da kullanacaktı ve benden daha fazlasını biliyordu.

"Yaralandığını sandı!" Trent, sesiyle ateşle bizim aramıza girdi. "Eşyaların umurunda değil. Yardıma ihtiyacın olduğunu düşündü!"

Al hırslayarak içime bastırdı, parmakları siyah yıldızlar görüşümü karartmaya başlayana kadar sıkılaştı.

"Onu *öldürüyorsun!*" Trent'in yumruğu Al'ın yüzüyle buluştuğunda donuk bir gümbürtü duydum.

Al'ın parmakları bıraktı. Nefesim kesildi ve önüme doğru yuvarlandım, masanın serin arduvazı kızarmış yanağımı yatıştırdı. Elimi boynuma götürdüm, boğuldum ve öğürdüm, kendimi yukarı iterken gözlerim yaşardı. Bis şöminenin üzerinde Bay Fish'in yanındaydı ve korkudan ödü patlıyordu.

"Onu öldüreceksin, seni kokuşmuş küçük elf!" Al hırladı ve Trent kendini yukarı çekti, yüzü bembeyazdı ve ifadesi sertti. "Başına geleceklerden kurtulabilecek *hiçbir şey yok*. Ve bu senin suçun."

"Ben iyiyim," diye mırıldandım, Bis'e el sallarken titriyordum ve o da Ceri'nin eski sandalyesinin arkasına, hâlâ alıştığı yere kondu. Beni ayakta gören Al, bir halı torbası kaptı ve rulo halindeki duvar halısını içine sokmaya çalıştı. Trent beni öldürecek miydi? Burada hiçbir şey onun suçu değildi. Her şey benim suçum sayılırdı. Trent aramızda duruyordu, çantam arkasından yere dökülüyordu ve onu o andan daha fazla takdir ettiğimi sanmıyorum. "Ne geliyor?" Fısıldadım, sesim çiğdi.

"Son," diye mırıldandı Al, içi dışından daha büyük olduğu belli olan gobleni çantaya sokmak için mücadele ederken hayal kırıklığı giderek artıyordu. "Görüyorum ki Tanrıça sümüğünü üzerinden yıkamışsın. Ne yazık ki geri gelmeye devam edecek."

Mistikler hakkında konuşuyordu ve ben de omuzlarımı dikleştirdim. Düşündüğümünden daha iyi gidiyordu. Sadece ölmediğine sevinmişim. "Bir elf büyüü beni öldürmeye çalıştı," dedim ve Al goblenin ucunu ters çevirdi

çantaya sığdırmaya çalışıyordu ama sanki dışarıda kalmaya çalışıyormuş gibi açıldı. "Tanrıça değildi, dewar ve enklavdı."

"Sürpriz, sürpriz," diye mırıldandı.

"Beni kavrayamadı," dedim, yanından geçerken Trent'in elini nazikçe üzerimden ittim. "Ama sonra toplu bir haykırış duydum. Düşündüm ki . . . seni aldı."

Omuzları kamburlaşan Al, hayal kırıklığı içinde duvar halısını duvara fırlattı. Bir gümbürtüyle yere çarptı, kayan kumaş boğuk bir çığlık gibi ses çıkararak yere düştü ve yavaşça çözüldü. "Bu idi. ." dedi, bana bakarken kaşlarını indirdi, "...bir sevinç çığlığıydı, Rachel Mariana Morgan."

Göğsüm acıdı. "Lütfen bana öyle deme. Sen beni terk ettin. Ben seni terk etmedim."

Al halı çantasını yukarı çekerken gözlerini Trent'e dikti. Yaklaştım, Al "Evet, yaptın" diye homurdandığında ayaklarımı sürüyerek durdum.

"Elf olduğu için mi?" Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde haykırdım.

Al'ın ifadesi daha da çarpıldı. "Kesinlikle," dedi, kelimelerinden küçümseme ve nefret damlıyordu. "Aşk seni bir araç haline getirdi Rachel ve tıpkı bir araç gibi, sen de habersizsin ve işin bittiğinde bir kenara atılacaksın."

"Değilim," diye fısıldadım, soğukkanlıydım ama Trent'in yakında halkı arasındaki yerini hatırlayacağı düşüncesi bana ağır geliyordu. Quen haklıydı. Ben bir aşamaydım, mutlu bir cilveleşmeydim.

"Sen körsün Rachel, bunun bir parçası olsan bile." Al beni işaret etti, öfkesi derin bir yaradan kaynaklanıyordu. "Elfler çok şey istiyor. Sadece yıkım getirirler. Onlar bu. Onları varoluşlarından yok etmeye çalıştığımızda bile hep öyle oldular. Ve bu seni öldürecek."

"Ama sen Ceri'yi seviyordun," diye yalvardım ve Trent sanki daha yeni anlamış gibi homurdandı

o.

Al'ın işaret parmağı yavaşça indi, nefretinin derinliği beni ürpertiyordu.

"Aynen öyle," dedi acı acı, boş odasına bakarak. "Başlıyorsun Anladın mı?"

"Bunun için Ceri'yi suçlayamazsın," dedim, içimi yeni bir korku kaplamıştı. Onu sevmişti, kuralları çiğneyecek ve hayatını kurtarabileceğim şekilde onu kölelikten kurtaracak kadar sevmişti. O andan itibaren dünya

Trent onu halkını yok olmaktan kurtarmak için kullandıkça değişti. Aşk benim hedeflerimi onunkilere dönüştürdü ve Ceri'nin bebeğinin lanetten kurtulması için lanet öncesi bir DNA rneği buldum. Ve şimdi, başarının verdiği cesaretle, elfler kendilerinden daha güçlü olan herkesi ortadan kaldırmaya başlamıştı. Belki de Al haklıydı.

Dehşete düşmüş bir halde, şöminenin üzerindeki son eşyaları Noel Baba'nın tersten yaptığı gibi çantaya doldurmasını izledim. Kalın parmakları Bay Balık'ta tereddüt etti ve sonra konyak srahisini olduğu yerde bırakarak parmaklarını kapattı. "Herkes nereye gitti?" Korkarak sordum.

Bakışları nce Trent'e, sonra da Ceri'nin sandalyesinde gözleri fal taşı gibi açılmış oturan Bis'e kayınca duraksadı. "İstedikleri yere gidebilirler," dedi ve Bis'e el sallayarak Trent'in omzuna doğru ilerledi.

Herhangi bir yerde mi? Düşüncelerim Dalliance'ın boş haline ve ardından alışveriş merkezindeki familiar kutlamasına geri döndü. Bunun bir sevinç çığlığı olduğunu söylemişti.

...

"Elf kardeşlerin büyük bir hata yapmış," dedi Al Trent'e. Ceri'nin sandalyesi siyah bir sis bulutuyla kaplanıp elim kadar küçülürken. "Bu hatayı sonuna kadar kullanacağız ve onları sonsuza dek varoluşlarından sileceğiz," dedi iki elini de kullanarak daha küçük ama bir o kadar da ağır olan sandalyeyi çantaya yerleştirirken. "İntikam aldaticı bir canavardır. Pençeleri her iki yöne de bakar. Birkaç yara izi daha umurumda değil. Diğerlerinin arasında fark edilmeyeceklerdir."

Trent'in rengi soldu. "Sana saldıran lanet" diye fısıldadı ve sonra arduvaz masaya uzandı, dengesi kaybolmuştu. "Tanrıça yardımcımız olsun," diye fısıldadı, ifadesi periliydi. "Hissettiğim buydu. Laneti bozmak için bir çağrıydı."

"Ne laneti?" Bir uçurumun eşiğindeymişim gibi hissederek söyledim.

Al çantayı kapattı ve kolayca kaldırdı. "Tam olarak kırılmadı, ama yüzey iblislerini gerçekliğe zorlamak için onu değiştirdiklerinde bir boşluk yarattılar." Ateşine doğru döndü ve ty alıp üzerindeki kl temizledi. "Ben artık gidiyorum. Gobleni alabilirsin. Zaten o şeyi hiç sevmemiştim."

Kalbim güm güm atıyordu. "Al, bekle!" diye seslendim, ama farkındalığının bir cimciklemesiyle, siyah lekeli bir sonsuzluk kıvrımında kayboldu.

Bis kanatlarını kaydırды ve oda aniden çok daha soğuk göründü. Yumuşak ayak sesleri üzerine Trent'e döndüm. Oturmuş, Al'ın üç ayaklı basit taburesine gömülmüş, dirseğini masaya dayamış ve başparmağını yüzeydeki küçük bir çizğin üzerinde gezdirirken başını eline almıştı. Al'ı bu şekilde birden fazla kez görmüştüm. Elfler ve iblisler arasındaki nefret düşündüğünden çok daha derinlere iniyordu. "Trent? Ne oldu?"

Başını kaldırdı, bakışlarının gerisinde bilinmeyen korkusu vardı. "Dewar'ın yerleşim bölgesinin büyük bir kısmıyla uyum içinde çalışması gerekmiş olmalı," dedi ve sonra odağını bana çevirdi. "Annenin heceleme odasında hissettiğin şey buydu. Bağ çözme büyüsü seni bir iblis olarak tanıdı ve seni sonsuzlukta tutan laneti bulamayınca, bir şeyi, herhangi bir şeyi almaya çalıştı. İblisler neler olduğunu anladılar ve şimdi özgürler."

Dudaklarım aralandı. Özgür mü? Gerçekte olduğu gibi mi?

Birden anladım, tüm karmaşayı. Landon büyük bir hata yapmıştı. Ölümsüzlerden kurtulmak için yüzey iblislerini serbest bırakmıştı ama onlar güneşe çıktıklarında -ki çıkacaklarından emindim- kural koyucu ve bozucu olarak onların yerini iblisler alacaktı, elfler değil.

Yüzümü buruşturarak Bay Balık'a uzandım. Al'ın geri geleceğini sanmıyordum. "Gitmeliyiz," dedim çantamı almak için eğilerek. Burada hiçbir şey yoktu. Anlamı olan her şey alınmıştı, o küçük halı çantasının içinde duruyordu.

"Cincinnati mi?" Bis beklentiyle kanatlarını açtı. "Ama senin ölmüş olman gerekiyordu."

Trent usulca miyavlayan duvar halısından uzaklaştı. "Artık bir önemi yok."

Hayır, önemi yoktu. Ve Landon'ın dünyayı kurtarmasına yardım etmeyecektim.

O kendi seçimini yapmıştı ve bu benim sorumluluğum değildi.

Ama Bis'in aurasının etrafımızdan kayıp gittiğini hissettiğimde, içimde yine de bunu yapmak zorunda kalacağıma dair kötü bir his vardı.

Bölüm 15

Çan kulesi bulutların altında koyu bir çizgi halindeydi ve Hollows'un yansıyan ışığıyla kırmızıydı. Sokak lambasının tek tük parıltıları kıpırtısız ağaçların arasından süzülüyor, mezarlıkta topaklar ve gölgeler oluşturuyordu. Arka verandadan dostça bir parıltı gelmiyordu. Arka sundurma diye bir şey yoktu ve nemli, biçilmemiş çimenlerin arasında adımlarım yavaşlayıp hasarın boyutu belirginleştikçe Bay Fish'i dikkatle tuttum.

Bahçeyi mezarlıktan ayıran alçak taş duvarın üzerinden geçerken Trent bana destek oldu. Eli dirseğimde sıcaktı ve ona doğru eğildim, dokunuşumla Al'ın söylediklerine inanmadığımı anlatmaya çalıştım. *Beni kullanmıyor*, diye düşündüm ama içimdeki daha çirkin bir parça, *altı ay önce çekip gitseydin bunlar olmayabilirdi*, diye ekledi. Kilisemin kalp ağrısı üzerime çökerken yavaşladım ve ondan uzaklaştım.

Yakılmaması gereken şeylerin pis, asidik kokusu boğucuydu. Mutfak ve arka oturma odası yoktu; sadece yanmayan şeylerin kırık dökük kalıntıları orada bir şeyler olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen ocak ve buzdolabı, çatıdan geriye kalanları delip geçmiş, hepsi de orijinal zeminin çok altında kalmış ve sürünme boşluğunu doldurmuştu. Sıcaktan bükülmüş oluklar en çok fark edilen şeydi.

Orijinal kilisenin taşları siyahtı ve is ve sıcaktan parlıyordu. Açık koridorun üzerine çoktan kontrplak döşenmişti ve zemininde bir sundurma olmadan yerden garip bir şekilde yüksek görünüyordu. Televizyonda görmekten daha kötüydü; soğuk, karanlık ve hüzünlüydü, hayatlarımızdan parçalar yerlerinden oynamıştı ve zorlukla tanınabiliyordu.

"Özür dilerim," dedi Bis ve ilerlerken boğazımdaki yumruyu görmezden gelerek ayaklarına dokundum. Ateşi söndürmek için kullanılan sudan dolayı zemin yumuşayınca hızım kesildi. Kahve makinem gitmişti. Üzerinde gökkuşağı olan kupa: gitmişti. Heceleme kitaplarım: gitmiş.

"İşte Jenks," dedi Trent rahatlayarak ve ben de çan kulesinden aşağıya ok gibi inen parlak ışıltılara bakarak gülümsedim.

Bis'in kanatları başımı okşadı ve ben yapılmayacaklar listeme devam ederken gülümsemem gerçeğe dönüştü: cenazeler yok, kan ve papatya şarkıları yok, kaçtığım için hayatta kaldığım için kendimi suçlu hissetmek yok. "Jenks!" Daireler çizerken seslendim, ruh halimi okumaya çalışırken kanatları yavaş bir kararsızlık uğultusu çıkarıyordu. "Vay canına, ortalığı dağıtmışlar. Sen iyi misin?"

"Tabii ki evet!" Rahatlamış olduğu her halinden belli olan adam, Bis benim omzumda olduğu için Trent'in omzuna doğru eğildi. "İnsan boyunda olmadığım için şanslısın yoksa sana bir tokat atardım," dedi ve Trent sırttı. "Nerelerdeydin? Eww, ever-after," dedi peri, kendi sorusuna cevap vererek. "Mistiklerden kurtulduğun yer orası mı? Auran harika görünüyor. İblisler burada. Gerçekte. Neden Tink'in küçük pembe dildosuyla onları dışarı saldın?"

"Ben yapmadım," dedim ve Jenks Trent'e baktı, köşeli yüz hatlarındaki şok kendi tozuyla aydınlanmıştı.

"Landon'dı." Trent, bir zamanlar arka bahçem olan çamurda şimdi on santim derinliğinde olan ayakkabılarına bakarak yüzünü buruşturdu. "Bir hata yaptı." Elim tuttu, ben de sıktım. Gözlerinde kalp acısı ve konuşma ihtiyacı vardı. Bu bir hata değildi. Al acılı ve kıskançtı, kendi acısını görmezden gelemiyordu ve Trent beni seviyordu. Ama ben bile onun amacına ulaşmasına yardım edemeyeceğimi biliyordum. *Elf üstünlüğü hedefine mi?* Tanrım, bunu şu anda yapmayacaktım.

Jenks'in kanatları sıcak bir gümüş rengine dönüştü. "Landon? Anlaşıldı."

Büyük ağaçtan bir damla su sırtıma düştüğünde ürperdim. Ağaç kabuğu yanmıştı ve umarım yangın ağacı tamamen öldürmemişti. "Görünüşe göre, karmakarışık zombilerin/yüzey iblislerinin geçmesine izin verecek kadar büyük bir lanet boşluğu tasarlıyorsanız, gerçek iblisler de onu takip edebilir." Geriye ne kaldığını görmek için hem korkarak hem de isteyerek çamurda yolumu bulmaya çalıştım.

Jenks'in kanatları takırdadı. "Ah, eğer içeri girmek istiyorsan ön taraftan girmelisin. Ben olsam girmezdim. Oldukça kötü durumda. Her yeri hortumla yıkamışlar."

Güzel. Bu hafta kilisem kaç kere daha çöpe atılacak?

Jenks yüzünü buruşturdu, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Temizlik ekibi Çarşamba günü geliyor. Daha erken gelmelerini isterdim ama inşaat müfettişinin izin vermesi gerekiyor."

Trent'in eli yine benimkini buldu, dokunuşu sıkılı çenemi gevşetirken, parmaklarımızın birbirine dolandığı yerde parlayan yumuşak bir sıcaklık içime işledi. "Ellasbeth'in orada olmasının rahatsız edici olduğunu biliyorum ama kızlarla ilgili yardımın işime yarayabilir," dedi, Ellasbeth'e duyduğu öfke sesine çirkin, yarı duyulmuş gölgeler düşürüyordu.

"Tink'in külotu, evet!" Jenks haykırdı ve Bis açıkça huzursuz bir şekilde kanatlarını oynattı. "Senin evin. Bu harika bir fikir. Jumoke ve Izzy zaten oradalar."

Jenks gitmemi mi istiyor? Belki de içerisi düşündüğümünden daha kötüydü. İçgüdülerim Ellasbeth'in zoru başarmaktan başka bir şey yapmadığını söylüyordu ama mantığım aksini söylüyordu. Onun gözlerinin içine bakma şansı bana daha fazlasını söyleyebilirdi.

"Teşekkürler," dedim ön tarafa giden taş yürüyüş yoluna dönerken. "Seni bu konuda ikna edeceğim." Çamurda, daha önce hiç çamur olmayan yerlerde kocaman çizme izleri vardı. Kayıp mutfağın hissettirmedığı bir şekilde bu beni rahatsız etti. "Ivy ölmediğimi biliyor, değil mi?"

Jenks'in kanatları Trent'in yanından ayrılırken takırdadı. "Evet. Nina'yla birlikte ailesinin yanında."

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"O olmasaydı burada takılıp seni bekler miydin sanıyorsun?"

Doğru.

Jenks, "Cormel de senin ölmediğini biliyor," diye ekledi ve ben sarsılarak durdum. Bay Fish'in suyu şırıldadı ve dikkatini telefonuna vermiş olan Trent neredeyse bana çarpıyordu. "Bana bakma!" Jenks bağırdı. "Ona ben söylemedim! Yaklaşık bir saat önce geldi. Sana ölümsüz ruhlara müdahale etmemeni söylememi istedi."

Söylenmemiş "yoksa" çok açıktı. Trent'in telefonu karardığında ve elinden bıraktığında kaşlarım daha da çatıldı. "Cormel'e hayatta olduğumu sen söylemediysen kim söyledi?" Mırıldandım.

"Annen mi?" Ben uzun kapıya doğru ilerlerken Jenks biraz önümde durdu, gözleri endişeyle Trent'e gidip geliyordu. "Cenazeni düzenlerken çok eğleniyor. Haberlerde cenaze nöbeti tutuluyor. Tink'in tamponları, o biraz korkutucu, biliyor musun?"

Evet, annemin sesine benziyordu. Sinirle kapıyı ayağımla iterek açtım. Bis sola döndü, çan kulesini bulana kadar genişleyen daireler çizdi. Jenks de onunla gitti, peri o kadar yüksek ve hızlı konuşuyordu ki takip edemedim.

"Landon hâlâ hayatta olduğun için mutlu olmayacak," dedi Trent usulca.

"Çok kötü," dedim yorgun bir sesle ve Bay Fish'in tüyleri diken diken oldu. Cam.

"Bir elfin karşılıksız bir şey vermekten daha çok nefret ettiği bir şey varsa o da bir planın suya düşmesidir ve bu plan suya düşüyor. Gerçek iblisleri sonsuzluktan kurtarmanın onun niyeti olduğundan şüpheliyim. Cormel, Felix'in ruhunu bağlı tutmak için ne yapmamız gerektiğini gördü. Bu spontane birleşmenin kalıcı olmayacağını biliyor." Ben arabamın anahtarlarını çıkarırken duraksadı. "Rachel, sen bir alet değilsin."

Sarsılarak durdum, konunun bu kadar hızlı değişmesine şaşırmıştım. Gülümsemeye çalışarak gözleriyle buluştum. "Biliyorum." Ama kalbim acıyordu ve bunu görünce, Bay Balık'ı dökmemeye dikkat ederek beni kendine çekti.

Kolları sıcaktı ve yanık amber kokuyordu. Eli başımın arkasını bulduğunda gözyaşları tehdit ediyordu ve ağır bir şekilde iç çekerek beni kendine yakın tuttu. "Al bizi ayırmaya çalışıyor," diye fısıldadı ve ben buna ihtiyaç duyarak başımı salladım. "Bizim bir duruş sergileyip onun sergilememesini kıskanıyor." Arkasına yaslandı ve gözyaşlarımın izine bakarak gülümsedi. "Seni bırakıp gitmeyeceğim. Elflerin herkesi yok etmesini asla istemedim, sadece soylarının tükenmesini değil."

"Biliyorum," dedim, sesim titreyerek. "Seni bırakıp gitmeyeceğim" cümlesi beni çok etkiledi. "Ama Landon istiyor."

"Landon'ın ne istediği hiçbir şey ifade etmiyor. O Sa'han değil."

Trent'in de artık öyle olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Belki de bu yüzden Ellasbeth'le yeniden ilişki kurmayı kabul etmişti. Kahretsin.

beni kullanıyordu ama ben de bu işten istediğim yerde çıkamayacaktım. İkisi birden olamazdı.

Jenks garajdan kalktı, tozları sabırsız bir kırmızıya dönüşmüştü. Kalp ağrımı yuttum, bizi ayırdım ve ön tarafa doğru yürümeye başladım. Trent'in eli hemen benimkine yapıştı ve göğsüm acıdı. "Benimle geldiğin için teşekkürler," dedi. "Ellasbeth oradayken zor olacağını biliyorum ama ben seni seviyorum Rachel, onu değil. Bu kızlar için, benim için değil."

Kızlar için mi? Evet, kızlar için Ellasbeth'e katlanırdım. Bir şekilde gülümsemeyi başardım.

"Merak etme," dedi Trent, el değmemiş çöp kutularının yanından geçerken eli sırtımın alt kısmında nefis bir şekilde geziniyordu, "sana yemek falan yaptırmayacağım."

"Yemek yapabilirim," dedim, sonra daha yüksek sesle, "Yapabilirim!", kaşlarını kaldırdığında.

"Hiç görmedim," diye mırıldandı ve Jenks bize doğru atıldı.

"Hey! Seninle gelmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Jumoke, Izzy ve onunla yatabileceğimi söyledi. Bu çok garip."

Bahçeyi korumasız mı bırakıyordu? Arkama dönüp yıkıma baktım. *Tanrım, bitti mi?*

"Bis, Belle ile birlikte kiliseyi izleyecek," diye ekledi ve nefesim kesildi. "Senin için de uygunsa babasıyla konuşmak istiyor."

Karanlıkta gözlerimi kısarak Bis'i bulmaya çalıştım, çan kulesinin tepesinde korkutucu ve ciddi görünüyordu, kırmızı gözleri parlıyordu. "Bence bu harika bir fikir," dedim, yine doğru zamanda yanlış yerde bulunarak çocuğun hayatını ne kadar mahvettiğimi merak ederek. Ama Bay Balık'ın suyu titreyen ellerimden küçük halkalar gösteriyordu. Her şey bitmemişti. Trent'lerde yaşamayacaktık. Her şeyi çözene kadar geçiciydi. Bu süre zarfında herhangi bir peri ya da perinin bahçeyle uğraşacağını sanmıyordum. Kanunen Jenks'e aitti ve periler bile buna saygı duyuyor, insanlığın kendilerinden birinin hakları ve sorumlulukları olduğunu kabul etmesine hayret ediyorlardı.

"Rachel, iyi misin?" Trent sordu, ben de başımı salladım ve sanki bir daha hiç görmeyecekmişim gibi kiliseye baktım. Sokak lambası burada daha parlaktı ve ben sadece

Kapının üstünden isimlerimizi okuyabiliyorduk. Kapının üzerindeki kimlik bandı hareket etti ve zilin altında resmi görünümlü bir kağıt dalgalandı.

"Ben kullanabilir miyim?" "Hayır, ben hallederim."

Araba garajına doğru ilerlerken Trent iç çekti ve gülümsemem yavaşça soldu. *Beni kullanmıyor.* Bunu ruhumun derinliklerine kadar biliyordum. Ama sonuç aynı olabilirdi, özellikle de elfler onu takip etmeyi reddetmeye devam ederse -benim yüzümden, çünkü ben bir iblistim. Landon'ın peri masalı arkasına sığınabilecekleri, kolay ve tatmin edici bir masaldı. Nefret ettiğiniz ve korktuğunuz kişileri anlamayı öğrenmek daha zordur. Trent'i aşağı çekiyordum. Hayatını imkansız hale getiriyordum.

Botlarım taş yolda sessizdi. Üç sokak öteden bağırışlar duyabiliyordum. Sirenler şehir merkezinden geliyordu. Belki de Trent'in evine uzun yoldan gitmeliydik. "Bazı şeyler değiştirilmemeli," diye fısıldadım, vampirleri kastediyordum ama bunun benimle de ilgili olduğunu düşünüyordum.

Trent'in elleri sırtımın alt kısmına indi ve titredim. "Cormel'i buna ikna etmek kolay olmayacak." Başını eğerek bana baktı. "O benim telefonum değil."

Çantamı açtım ve telefonumun parladığını görünce şaşırdım. Çaldığını bile hissetmemiştim. *Altı arama mı?* O kadar uzun süredir hizmet dışı kalmamıştım. Edden'ın ismini okuduğumda gözlerim DON'T CROSS bandına kaydı.

"Ben Edden," dedim Bay Balık'ı kaputun üzerine koyup telefonumu açarak. "Açmam lazım. Kilise hakkında olabilir."

"Ben sürerim," dedi Trent, endişeli olduğu her halinden belliydi ve anahtarları uzattım. "Edden!" Trent benim için yolcu kapısını açmaya giderken ben de arabanın ön tarafına doğru koşturdum. "Ölü bir kadını arayarak ne yapıyorsun?"

"Hayır," dedi dalgın, kısık sesi. "Evet. Evet!" Koltuğa yerleşerek telefonu daha yakın tuttum. "Edden?"

"Rachel!" Edden'ın sesi daha da güçlendi. "Mesajlarına hiç bakmaz mısın?"

"Telesekreterim erimişken olmaz," dedim ve Jenks kıs kıs güldü, peri onu dikiz aynasının üzerine park etmişti.

duymak.

"Bir saattir size ulaşmaya çalışıyorum," diye yakındı FIB kaptanı. "Neden iblislerin dışarı çıkmasına izin verdin?"

"Onları dışarı çıkarmadım ve telefonlarınıza cevap vermedim çünkü ölmüş olmam gerekiyordu!" Dedim, sesindeki kızgınlığı yankılayarak. Al'ın Cincinnati'de dolaştığı düşüncesi çenemi sıktı. Ama gerçekten özgür olsaydı, güneşli bir yere gitmez miydi?

"Eğer sen yapmadıysan, kim yaptı?" Edden dedi ve bir kapının kapandığını ve yeni bir sessizlik duydum.

Trent bana Bay Fish'i uzatırken yüzümü buruşturarak telefonu aldım. "Landon," dedim, konyak kadehi bardak tutucusuna tam oturduğunda memnun oldum.

"Bilerek mi?" Edden havladı ve sonra bunun ne kadar aptalca olduğunu fark ederek iç çekti. "Onun nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Trent direksiyonun arkasına yerleşti ve endişeli bir bakış attık. "Hayır." Landon asker kaçığı mıydı? *Harika.*

Edden, "Yardımın gerçekten işime yarayabilir," dedi ve sonra boğuk bir sesle, "Hayır! Sonlarının kurbağa olmasını mı istiyorsun? Bloklar kur ve insanları geride tut. İşte bu kadar." Kısa bir sessizlik oldu. "Rachel?"

Araba tatmin edici bir *gümbürtüyle* çalışmıştı ve açık tavanın katlanıp bir vınlama ve gümbürtüyle üzerimize yerleşmesini izledim. "Mutfağımı kimin havaya uçurduğuna dair bir ipucu var mı?" diye sordum ve Edden bir şey söylemeyince, "Üzgünüm, ben emekliyim," diye ekledim.

Jenks aynadan bir toz patlaması yaptı ve Trent beşlik çakması için parmağını kaldırdı.

"Rachel. . . ." diye yakındı Edden.

"Hayır." Telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp, arabanın üst tarafını kilitlemeyi başardım. "Landon'dan sana yardım etmesini iste."

"Rachel, I.S. büyük parklardaki ruh partilerini denetlemeye odaklanmış durumda. İblisler dahil her şeyi görmezden geliyorlar. Bununla başa çıkmaya çalışıyoruz ama bunun nasıl gittiğini tahmin edebilirsin."

Trent arkamıza bakmak için döndüğünde yakınımıza eğildi ve yemin ederim onu içime çekerken tenim karıncalandı, yanık kehribar rengi ve her şey. "İblisler

Carew Kulesi'nde terör estiriyorlar," diyordu Edden ama ben hâlâ Trent'in keyfini çıkarıyordum. "Hayvanat bahçesindeki büyük kedileri kafeslerinden çıkardılar ve otobüs hattını ele geçirdiklerine dair çok sayıda rapor aldım. İblisler, kaplanlar değil. Gün doğumuna saatler var ve yardımınıza ihtiyacım var!"

Parmaklarımı alnıma bastırdım, Edden'a bunun güneşle geçmeyebileceğini söylemek isteyip istemediğime karar vermeye çalışıyordum ama evim patlamıştı ve inşaat müfettişi dışında kimse bunun olduğunu kabul etmemişti. "Peki bu neden benim sorunum?" Trent geri çekilirken sordum. Jenks dikiz aynasının sapını tutuyordu.

"Bu senin sorunun çünkü yardım edebilecek tek kişi sensin!" Edden söyledi. "Büyük güçle birlikte büyük sorumluluk da gelmelidir."

"Bu *saçmalık!*" diye bağırdım ve Jenks'in kanatları şaşkın bir kırmızıya büründü. "Büyük gücün bana verdiği tek şey azalan bir banka hesabı ve San Francisco'dan uzak durmam için mahkeme emriydi. Kilisem saldırıya uğradığında FIB neredeydi Edden? Vampirlerin beni öldürmeyi planladığını çok iyi bildiğin halde neredeydin? I.S.'i anlayabilirim ama ya sen? Soruşturma için kiliseme giden oldu mu?"

Trent'in direksiyonu tutuşu sıkılaştı ve ben de koltuğuma yerleşip havalandırma deliklerini kendime doğru çektim. "Bak, gidip Trent için spagetti yapmalıyım. Yemek yapabileceğimi düşünmüyor." *Küçük kızlar spagetti sever, değil mi?*

Edden'ın iç çekişi beni daha da öfkелendirdi. "Vampirleri sorumlu tutmak kiliseyi yeniden inşa etmekten daha fazla para gerektirecek," diye mırıldandı.

"Yani yaptıkları yanlarına kâr mı kalıyor?" Trent çok hızlı bir dönüş yaptığında ve Jenks ona yavaşlaması için küfrederken acı bir şekilde söyledim.

"Sen bir iblissin Rachel. Senin yapamayacağın neyi yapabiliriz?"

Sinirlenerek telefonu daha yakın tuttum. "Onları durdurmaya çalışmalıydın demiyorum, ama bunun olduğu gerçeğini görmezden geliyorsun! Eğer bunun yanlış olduğunu söylemezsen, o zaman onlara katıldığını söylemiş olursun. Ve şimdi benden seni beladan kurtarmamı istiyorsun çünkü bunu yapacak cesaretim, becerilerim ve iş ortaklarım var?"

Yumruk yapmak mı? Tostun üzerindeki bok, bu da nereden çıktı?

Jenks biraz endişeli görünüyordu ve ben de biraz sakinleşmeye karar verdim. Edden boyundan büyük işlere kalkışıyordu ve İç İşleri'nin yardımı dokunmazdı. Ben yapacaktım.

Elimden geleni yaptım ama orada tek başıma olmadığımı bilmek istiyordum. Edden yine de bir şey söylememişti ve telefonu kapatmasını istemediğim için, "Bak. Usta vampirlerin fincanlarında ağlamasının iyi bir şey olmadığını ve iblislerin fincanlarında gülmesinin daha da kötü olduğunu kabul ediyorum ama ya bu dünyanın bir parçasıyım ya da değilim. Ya ayağa kalkıp bir şeyler söylersiniz ya da bunu görmezden gelir ve beni öldürmeye çalışmanın kabul edilebilir olduğunu söylersiniz."

Trent'in eli benimkinin üzerine gelip onu sıktığında sıçradım.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Edden sonunda ve ben de nefes verdim. "Resmi bir protestoda bulunmalı, FIB haber akışına göndermeli, rapor hazırlamaları için bir ekip göndermeliydim. Kontrolümüz dışındaki şeyleri görmezden gelmeye çok alıştık."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Ama I.S. çalışmıyor ve iblisler sorun yaratıyor." Edden'ın sesi hızlandı. "Onları geri çekebilir misin? Şu anda iblisler için yasalarımız var ama onları uygulamanın bir yolu yok."

Kitaplardaki kanunlar. İblislerin anladığı bir şey varsa o da kurallardı. İşin püf noktası onlara uymalarını sağlamaktı çünkü hayatımın geri kalanını onları uygulayarak geçirmeyecektim - bunu yapabilecek tek kişi ben olsam bile. *Kahretsin, buraya nasıl geldim?* Parmaklarımı tekrar alnıma bastırarak Ivy'nin iyi olduğunu umdum. "Neredeler?"

Jenks içini çekti ve Trent'in direksiyonu tutuşu bir kez daha sıkılaştı. Kırmızı ışıktaki durmuştu ve yeşile döndüğünde orada oturup arkamızdaki arabaya geçmesi için el salladı.

"FIB'den iki blok ötede bir kahvehanede bir grup var," dedi Edden ve Trent sinyal lambasını yaktı. "Orayı kordon altına aldık ama ..."

"Junior'ın mı? Yani Mark'ın mı?" Yüzümü buruşturarak sordum. Her zaman sevdiğim tatlı peri tozu. O yerin nesi vardı?

"Ah, evet. Sanırım adı buydu."

Omuz çantam yanımdaydı ama içinde işbirliği yapmayan iblislere karşı işe yarayacak hiçbir şey yoktu. *Lanet olsun Dönüş'e geri döndüm.* "Tamam," dedim iç çekerek. "Onlarla konuşacağım. Adamlarını geride tut. Sadece orada olmaları bile yeterli bir açıklama. Kimsenin kurbağaya dönüşmesini istemiyorum."

"Rachel, özür dilerim," dedi Edden, evet dediğim için tüm tavrı değişmişti. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Her şeyi yapabilecek birine benziyorsun."

"Merak etme," dedim, köprüden geçip Cincinnati'ye doğru hızla ilerlerken sokakların boş olmasından hoşlanmamıştım. Burada kimse yoktu ve bu ürkütücüydü. "Yine de sana bir fatura göndereceğim."

Bir sonraki konuşmasında sesindeki gülümsemeyi, rahatlamayı duyabiliyordum. "FIB pikniği için üzerinde adın yazan birkaç biletim var. Trent'i öldürtme, tamam mı?"

Trent gülümserken dişleri sokak lambasının ışıltısını yakaladı ve onun ley hattı üzerindeki hakimiyetinin içimi ürperttiğini hissettim. "Hey, İçişleri'ne söyle, ley hattı cadıları için tasarlanmış birkaç minibüs işime yarayabilir, ha?"

Bir toz patlaması arabayı aydınlattı. "Kahretsin, Rache! Onları tutuklayacak mısın?" Bunun için zamanım yoktu. "Belki."

"Anlaşıldı," dedi Edden ve ben de telefonu kapatıp başımı salladım.

Midem titredi ve telefonumu çantama attım. *Sıçrama tabancası, ölümcül tespit tılsımları, sakız, anahtarlık feneri, Trent'in bana golf öğretmeye çalıştığı son seferde giydiğim bir çift ayak bileği çorabı. Bay Fish.*

Evet, bu işe yarar.

Bölüm 16

Bunu Jenks ve benimle yapmak istediğine emin misin?" Bir FIB barikatında yavaşladığımızda söyledim.

Trent FIB elemanlarına el salladı ve onlar da bizi tanıyarak geçmemizi işaret ettiler. "Kesinlikle," dedi uzaktan ve bir şekilde sıcak, sevilmiş hissettim. Bu berbattı. Gerçekten berbattı. Trent'e bu kadar yakın olmak ve sonunda Al, Quen ve Jonathan'ın başından beri bildiği şeyi anlamak hiç adil değildi. Trent ve benim istediğimiz şey asla gerçekleşmeyecekti. Onu bu şekilde aşağı çekmeye devam edemezdim. Tüm bunları yerleşim bölgesinin kontrolünü ele geçirerek bitirebilirdi. *Ama bunu ben yanımdayken yapamazdı.*

Gerçi istediğimiz şey birkaç dakika içinde hiçbir fark yaratmayabilirdi. Mark'ın yerinde ışıklar yüksekti ve daha park etmeden masalardaki figürleri görebiliyordum. Jenks kılıcını kontrol ederken yüzümdeki buruşukluk derinleşti ve omuz çantamı kucağıma çektim. Ivy ailesinin evinde iyi olacaktı ve bana yardım edecek sağlık durumunda değildi.

"Yemin ederim, burası görünmez bir ley hattı ya da onun gibi bir şey üzerinde olmalı," dedi Trent. Sadece birkaç araba vardı ve takım elbiseli iblislerin arasında otururken hareket etmekten korkan insanları görünce kaşlarım çatıldı. *Tostun üzerine sıçayım, Mark da muhtemelen oradadır.*

"Planın nedir, Rache?" Jenks sordu, kılıcının şakırtısı dikkatimi çekti.

Plan mı? Bay Fish'ten başımı kaldırdım. "Ah, evet. Doğru ya. Plan."

Trent arabayı park etti, ben de indim. Kalçamı kaldırarak Trent'i bekledim, muhtemelen şapkası ve kurdelesı bir yerlerdeydi ve

Yerine oturtmak biraz zaman aldı ama hemen bana katıldı. Müzik gürültülüydü ve erkeksi, agresif kahkahalar vardı.

"Plan?" Jenks tekrar söyledi ve ben de sokağın sonundaki FIB elemanlarına el salladım. Hiçbir şey yapamayacaklarını bilsem de onların orada olması iyi hissettiriyordu. "Plan," dedim, Trent'in ayakkabıları sürtündüğünde sallanarak harekete geçtim. "Nasıl içeri girelim."

Jenks'in tozları öfkeli bir kırmızıyla parladı. "Tink'in memeleri, planı bu mu? *İçeri girmek mi?*" Trent omuz silkti, kapıyı açarken yüzeyde rahatlamıştı.

"Benim için çalışıyor."

"Tıpkı eski günlerdeki gibi," dedi Jenks, başımın üzerinden içeri dalarken parmaklarını çıtlatarak.

Kapı kapanırken Trent, "Ben sağdakileri alacağım," diye mırıldandı, çanlar şingirdiyordu.

Bizi fark ettiklerinde kahkahalar kesildi. Trent ley hatlarını daha derine çekiyordu ama ben sıradan bir bağlantı kurmaktan fazlasını yapmadım. Bırakın sekizi, bir iblisle bile başa çıkamazdım. Hayır, şimdi dokuz kişiydiler ve yüzlerini bize dönmek için sandalyelerinde yer değiştiriyorlardı. Eğer bunu bir büyü savaşına dönüştürmeden yapamıyorsam, o zaman başlamadan bitmişti. İşin özüne indiğinizde, büyü sadece büyü olmayan biriyle karşı karşıyaysanız bir avantajdı.

Kalbim güm güm attı. İblisler elflerden nefret ederdi. Ku'Sox'u devirmek için Trent'le birlikte at sürdükleri doğruydu ama Trent'i buraya getirmek ya çok aptalcaydı ya da çok zekiceydi. Serbest bırakılmış bir tanıdık olarak biraz koruması vardı ama "kazalar" olabilirdi.

Al, Dali ve Newt'le birlikte köşedeki kabinde oturuyordu. Aralarında altı adet kâğıt ve balmumundan yapılmış kahve fincanı duruyordu. Al'ın düpedüz düşmanca tavrının aksine Newt bana gülümsüyordu. İblislerin çoğu ortadaki uzun masada bu iki çifte eziyet ediyordu. İnsanlar dehşet içindeydi, iblisler kollarını omuzlarına atmışken oradan ayrılamıyorlardı. Beni gördüklerinde yaşadıkları rahatlama beni daha da öfkeliyordu.

Plan. "Önce onları dışarı çıkaralım," dedim, cesurca tezgâha doğru ilerleyerek. Mark orada kırılmış buzla bir şeyler yapıyordu ve içeri girdiğimizi duymamıştı.

Oldukça iyi dayanıyordu ama beni gördüğündeki rahatlaması şaşırtıcıydı.

Trent bir çiftin arkasına geçti. "Gidin," dedi ve ayağa kalktılar, sandalyeler kayıyor ve çift gitmek için çabalarken iblisler belirsizlik içinde Trent'e bakıyordu. Onların kapıya yöneldiğini gören diğer iki kişi ayağa kalktı ve yanlarındaki iblis hırlayınca geri çekildiler.

Buraya kadar iyi. Biraz daha zorlayalım. "Hayat seçimlerini gerçekten yeniden değerlendirmelisin," dedim tezgâha yaslanmış, başparmaklarım ceplerimdeyken. İblis belli belirsiz tanıdık geliyordu ama onunla daha önce iş yaptığımı sanmıyordum. Buradaki diğer iblisler gibi o da takım elbise giymişti, mücevherleri parlıyordu ve saçları geriye taranmıştı. Sadece Newt ve Al her zamanki kıyafetlerini korumuşlardı; Newt çift cinsiyetli cübbesi ve elf dewar şapkasıyla, Al ise yeşil kırma kadife kıyafetiyle. Trent'in hâlâ benimle olmasına duyduğu öfke neredeyse hissediliyordu.

Biri ağır bir şekilde ipi çekerken derim karıncalandı. Trent olduğunu düşünmedim ve iki iblis daha aynı şeyi yapınca dizlerim titredi. "Neden buradasın? O *elfle* mi?" dedi iblis, sesi tahakkümle yağlanmıştı.

Karanlık bir gecede çakan bir kıvılcım gibiydi şüphesi ve onu kendime çektim, kendinden emin bir gülümsemeyle daha da alevlendirdim. Yeteneklerinden değil ama güneş doğduğunda bunun sona erebileceğinden emin değildi. Bunu kullanabilirdim, onlara düşünecekleri bir peri masalı verebilirdim, böylece emin olana kadar uzaklaşıp birkaç saat boyunca gerçeği düşünebilirlerdi.

Gülümseyerek, onunla çiftin arasındaki masanın üzerine eğildim ve özgürlüklerine karşılık ona biraz göğüs dekoltesi gösterdim. "Trent'i hatırlarsın. O benim erkek arkadaşım," dedim ve çift Jenks'in ısrarıyla ayağa kalkarak kapıya doğru koşmaya başladı. "Beni evine götürüyor ve ben de spagetti yapıyorum ama FIB yolda durup size gerçekliğe hoş geldiniz mesajı vermemi istedi." Kapı zili çaldı ve ben de doğruldum. "Burada temelli kalabileceğine ve ... neydi o kelime ... hesap verebilir olmaya başlaman gerektiğine göre?"

Buna güldü, çirkin ve kaba. Nabzım hızla atarken geri geri gittim, Trent'in kapıda durmasına sevinmişim. Pencerelerin arkasından bir arabanın motoru

Küçük Pinto kaldırımın üzerinden geçti, kaldırımı kıvılcımlar çıkaracak kadar sert bir şekilde aşarak caddeyi buldu ve uzaklaştı. Eğer onları gerçekten isteseydi, dekoltem onu durduramazdı. "Mark, her zamanki gibi!" diye seslendim ve Jenks'in de Trent'e katılması için elimle işaret ederek yolumu açık tutmaya çalıştım.

"Tabii, Rachel. Double espresso grande latte, yağsız, köpüksüz, içinde bir pompa ahududu var. Ekstra sıcak."

Kendimi daha iyi hissettim. Mark bunu daha önce de yaşamıştı. Duygusal becerileri ve tezgâhın arkasında saklanabileceği bir çemberi vardı. "Üstünde tarçın olsun," diye ekledim ve az önce parlattığım iblis homurdandı. "İçki siparişimle ilgili bir sorunun mu var?" Dedim ve yüzünde alaycı bir ifadeyle elini kaldırdı. Ona uzun bir bakış attıktan sonra arkamı dönüp pikap penceresine gittim. Hoparlörler büyük bir gürültüyle patladı ve ben sıçradığımda kıkırdamalar yükseldi.

Saçlarımı silkeleyerek tezgâha yaslandım. Daha fazla iblis içeri atlıyordu ve ben gerilmeye başlamıştım. Daha önce olduğumdan daha gergindim. Kapıda Trent olsa bile, onlar izin vermedikçe buradan asla çıkamazdım. Kimsenin dünyanın diğer tarafına ve güneşe gitmemiş olmasını ilginç buluyordum. Uzun sürmeyeceğinden korkuyorlardı.

"Pazar gecesi iyi vakit geçirdiğinizi biliyorum, her şeyden kurtulmuşsunuz ama kalacaksanız bazı kurallarımız var," dedim gülümseyerek.

Al çenesini sıktı ama Newt, o iblis, sanırım Mica, soğuk bakışlarını Trent'ten bana çevirirken bile keyifliydi. "Serbest bırakılmadık, savaşıyor çıkıktık," dedi Mica.

"Sen Mica'sın, değil mi?" Dedim ve o da başını salladı. "Elbette, savaşıyor çıkıktın," diye kabul ettim, "ama yarın hafta içi ve çalışacak bir yer ve kalacak bir yer bulmayı düşünmelisin çünkü benimle kalmayacaksın." Gülüyorlardı, Mica'nın yüzünde hepsinden fazla eğlence vardı. "Bir hapishaneyi başka bir hapishaneyle değiştirmek istemezsin, değil mi? Alcatraz'dan kaçılmaz demeyeceğim ama benim kullandığım deliği tıkadılar."

"Tanrım, ciddi mi bu?" Mica bana sırtını döndü ama diğerlerinin arasında destek aradığını düşündüm. Övünmelerine ve güçlerine rağmen burası yeni bir dünyaydı ve nereye gittiklerini bilmiyorlardı.

Güneşı görmek için. Çok küçük bir şeydi ama öğrenene kadar her düşüncelerini etkileyecekti.

Trent'in hattaki tutuşu güçlendi ve bakışlarım ona kaydı. *Henüz değil, Trent. Henüz değil.*

Mica, "Burası artık bizim dünyamız," diye övünüyordu ama birden fazla göz endişeyle kısılmıştı. Onları, bizim kurallarımıza göre oynamayı küçümsemelerinin, bu kuralların dışında oynamalarından daha iyi olduğuna ikna etmek için birkaç saatim vardı.

"Önce elfler düşecek," dedi ve az önce içeri girenler de onunla aynı fikirdeydi. "Eğer ruhlarını tekrar kaybederlerse vampir toplumu bocalayacak. Onları korurlarsa da düşecek. Cadılar zavallı kuzenlerimiz olarak bizimle ittifak kuracak ve Wereler ya diz çökecek ya da tasmalanacak. Dünya değişecek."

"Eğer yeni savaşınızda her şeyi aynı şekilde yapacaksanız neden gerçeklikleri değiştirme zahmetine giriyorsunuz ki?" Dedim ve birden fazla iblis düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı.

"Kahve hazır!" Mark dedi ve ben de aldım, ilk yudum dilime çarptığında mutluluktan gözlerim kapandı, sıcak, tatlı ve acı, hepsi aynı anda.

"Tanrım, bu çok iyi," dedim ve Mark gergin bir gülümsemeyle çağrılmadığı çemberine geri döndü. Trent hâlâ kapıdaydı ve parmağımı sallayarak Jenks'e onunla kalmasını söyledim. Dali fark etti, bir şey söylemek için nefes aldığı anda sessiz kalmasını sağlamak için elini Newt'in koluna koydu.

"Dünya değişecek," dedim, Mica'yı yankılayarak, ilk yudum içimde uğuldarken bile kahvemi bıraktım. "Bak, bence bu komik. Çoktan değişti ve sen bunu kaçırdın."

Al'ın kaşları çatıldı. Cesaretimi toplayarak tezgâhtan kalktım ve yere işlenmiş spiral bir daireyi kendime aitmiş gibi sahiplendim.

"Neden buradasın?" dedi Mica ama hareket etmiyordu. "Elflerin bir şey ifade ettiğini mi sanıyorsun?" diye ekledi, keçi gözleri Trent'e kayarak. "Sa'han'ları yok. Rol yapma oyununa izin verilmesinin tek nedeni bu. Bize büyük bir iyilik yapıyorsun."

Suçluluk duygusu hızlı bir bıçak gibi saplandı ve duygularımın beni ele vereceğini bildiğimden Trent'e bakmayı reddettim. "Buraya elfler için değil, FIB için geldim," dedim kayıtsızca. "Başını daha fazla belaya sokmadan önce

Artık kitaplarda iblisler, iblis büyü ve iblis faaliyetleriyle ilgili yasalar olduğunu biliyorsunuz."

Güldüler, ama şu anda burada yirmiden fazla kişi vardı, ilk sekiz kişi hariç hepsi pencerelerde durmuş dinliyordu. Mica bana sırtını dönerek, "Kendi yasalarımız dışında hiçbir yasayı tanımıyoruz," dedi.

"Bu senin seçimin. İyi bir seçim olduğuna emin misin?"

Geri dönmesini sağlayan ben değildim, penceredeki sorgulayan yüzlerdi. Köşedeki kulübede Dali gözlerini kısarak beni uyardı. Dikkatli olmam için mi uyarıyordu? Sessiz olmam için mi?

"Ciddiyim," dedim hafifçe, gözlerini üzerimde tutmak için hareket ederek. "Zoraki varoluşun o kokuşmuş deliğinde çok uzun zamandır sıkışıp kaldınız ve dünya değişti. Al uyum sağlayabilir ama çoğunuzun yardıma ihtiyacı var. Bunu ben yapabilirim."

"Sence *yardıma* ihtiyacımız var mı?"

Dali'ydi ve içimde parlayan korkuyla hızım kesildi ve öldüm. *Kahretsin, fark etmişler.*

"Burada neler olduğunu anladığınızı sanmıyorum," dedi yuvarlak, güçlü iblis.

Herkes ondan bana dönerken kayan kumaşın yumuşak sesini duyabiliyordum. Yutkunarak çenemi kaldırdım. "Ben bir kafede kahve içen iblisler görüyorum. Siz ne görüyorsunuz?"

Dali tereddüt etti, basit ifademden ardındaki derin anlama baktı. Son bir yıl içinde onları oldukça iyi tanımıştım ve istediklerinin bu olduğunu biliyordum. Kabul görmek istiyorlardı. Yeniden canlı bir şeyin parçası olmak istiyorlardı, seslerinin ve eylemlerinin bayat bir parti ve oyalanma çemberinden daha fazla anlam ifade ettiği bir şeyin. Ama gururlarının buna engel olacağını biliyordum. Onlar çok güçlüydüler. Vesaire, vesaire, vesaire. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında gerçekten ne anlama geliyordu? Hiçbir şey. Yaptıkları hiçbir şeyin bir anlamı yoktu.

Tereddüt ettiklerini hissederek başımı salladım. "Burası iki bin yıl önceki dünya değil. *Sana yer açmak* için son altı ayda her şey değişti," dedim, biri ağzını açıp her şeyi mahvetmeden önce bunu söylemeye çalışırken kelimeler neredeyse birbirine karışıyordu. "Onlar senin

geliyorlar ve sana yer açtılar." Biri kıs kıs güldü ve ben döndüm. "Hey!" diye bağırdım ve Trent sıçradı, hattı tutuşu içimde zonklama yarattı. "Senin için yer açtılar. Anlamıyor musun? Silah, büyü ya da tuzak yapmadılar. *Yer açtılar!*"

Kollarını göğsünde kavuşturan Mica bana baktı. "Korkmuşlar ve aptallar."

"Bu ait olduğun anlamına geliyor, lanet olsun!" Bir tartışma gürültüsü yükselirken bağırdım. "Korkuyorlar mı? Kesinlikle evet. Bunu sizin için mahvetmeye çalışacak insanlar olacak mı? Korkunun taşması ve bir savaş başlatması için sizi kararlar almaya mı teşvik edecekler? Kesinlikle olacak. Öyle olmasaydı insan olmazlardı, ama bu *size yer açtıkları* gerçeğini ortadan kaldırmaz!"

"Biz savaşla büyürüz!" Mica, kendisine en yakın iblisler uzaklaşırken haykırdı.

Gözleri kısılana kadar ona aşağılayıcı bir bakış attım. "Doğru," diye alay ettim. "İşte bu yüzden artık sonsuzluğun yüzeyinde yaşayamazsın."

Mica ayağa kalktı. Trent sertleşti ve ben de hareket ettim. Kollarımı sallayarak Mica'nın yüzüne baktım. Ben ona bakarken iblis en ufak bir an için duraksadı, yüz ifadesi değişmişti. "Trent neredeyse bir yılını senin için yasa çıkarmakla geçirdi. Bunu yaparken servetini kaybetti," diye bağırdım iblise. Doğru bir yaklaşım gibi görünüyordu, çünkü Dali'den gelen yumuşak bir kıkırdamayla gerginlik yatıştı.

"Ah, hepsi değil," dedi Trent kapıdan.

"İtibarını mahvetti," diye devam ettim, ellerim kalçalarımda. "Şey... ." diye mırıldandı Trent.

"Bunu bir *elf* yaptı," dedim yüksek sesle. "Herhangi bir elf değil, babasının iblis olarak hayatta kalmam için bir yol bulduğu elf. Laneti bozdu, seni aptal! Daha ne istiyorsun? Bunun işe yaramasını istiyorum. Hepinizin burada benimle güneşin altında olmasını istiyorum. Bunu çocuklarım için mahvetme Mica, yoksa yemin ederim aile planlamayı senin için zor yoldan hallederim. Kalıcı ve acı verici bir şekilde," diye ekledim.

Tanrım, korkmuş görünmeden geri çekilemezdim, bu yüzden orada durdum ve birinin bir şey söylemesi için dua ettim.

"Sistemlerinde çalışmak mı?" Al söyledi ve ben hem rahatlamış hem de bir sonraki sözleriyle taş kesilmiş bir şekilde döndüm. Buradaki tüm iblisler arasında en çok onun sesinden korkuyordum. "Yerleşmek mi? Bir işe girmek mi? Vergi ödemek mi?"

Gıdıklanınca içim ısındı ve çenemi kaldırdım. Mica geri çekildi ve ben de ondan uzaklaştım. "Neden olmasın?" "Neden olmasın?" dedim. "Sonunda leeğin bir savaş başlatmaktan iyidir. Bu da başka bir şey. Artık insanları köle olarak çalmak yok. Ailelerinizi serbest bırakırsanız iyi bir jest yapmış olursunuz."

Trent yüzünü buruşturdu, muhtemelen çok ileri gittiğimi düşünüyordu ama daha fazlasını istemezsem bana hiçbir şey vermeyeceklerdi. Yeterince eminim, çoğu güldü. Onları kaybediyordum. Al bunu biliyordu. Hepsi biliyordu.

"Böyle bir şey olmayacak, Rachel," dedi Al, içten bir keder umudumu alevlendirerek. "Bir daha elflerin oyununa gelmeyeceğiz." Dali'ye baktı ve kâğıt bardağından zarıfe bir yudum aldı. "Bir iş," diye alay etti.

Jenks mırıldanarak yaklaşırken bir ürpertiye bastırdım. "Bunun için gitmiyorlar," diye fısıldadı.

enem sıkıştı. Bu benim tek şansımdı ve Al'ın "zavallı ben" tavrıyla bunu mahvetmesine izin verirsem lanetlenirdim. "Hey!" diye bağırdım ve Jenks'in toz içinde kalmasına neden oldum. "Yaramazlıklarınızı ve kötülüklerinizi bu toplumun yasalarının sınırları içinde tutacaksınız, yoksa her birinizin kıını sonsuzluğa geri atarım ve Trent sizi sonsuza dek orada kalmanız için lanetler."

"Ah, Rache?" Trent solgunlaşırken Jenks fısıldadı.

"Bunu yapabileceğimizi biliyorsun," dedim kuşkulu bakışlara ısınarak. "Ku'Sox'u yendik."

"Rachel!" Trent korkuyla bağırdı ama ben çoktan ipin çekildiğini hissetmiş ve dönmüştüm, ağrı sözlerim Mark'tan geçen yıl zemini boyamasını istediğim daireleri dolduruyordu.

Mica'nın atışı koruma emberime çarpmaya yaklaşmadan önce Trent'in tılsımı tarafından tavana saptırılırken iblisler kıkırdadı ve kahkahalar attı. Korkuyla nce Trent'e baktım, onu kendi korumasının içinde, Jenks'i de yanında gördüğümde nefes almayı hatırladım.

Elim kontrol altında tuttuğum gücümle parladı ve yavaşça Mica'ya doğru döndüm. Güzel. nce zor kısmı halledebiliriz.

"Bu kadar yeter!" Newt ayağa kalktı ve kahkahalar yavaş yavaş azaldı.

Trent bana katılmak için öne çıktı ve ben de çemberimi bıraktım, onun zarafetini ve bağlı öfkesini ve hayatım çirkinleştğinde yanımda duracak kadar güçlü olmasını sevdim. Tanrım, çok iyi görünüyordu, ayakları yere neredeyse hiç değmiyor gibiydi ve saçlarının uçları parlak yeşil saçlarının önünde dalgalanıyordu.

Gözler.

"Bu bir hata olabilirdi," diye uyardı Mica'yı biraz önümde dururken, sesi şarkı söyler gibi bir tempoya sahipti ve söylenmemiş bir tehdit içeriyordu. "Bunu bir daha yapma."

Al da ayağa kalkarken adrenalin tenimi tırmıklıyor gibiydi. "Ku'Sox'u indirirken benim yardımımı aldın," diye hırladı. "Artık senin yanında değilim."

Trent'in yanından geçip, o dışarı fırlamadan önce Al'a ulaşmaya çalıştım. Onu tanıyordum ve işaretleri biliyordum. Gidiyordu. Yine kaçıyor.

"Peki," diye tersledim ve arkadan biri güldü. "Kaç ki sen görmeden beni öldürebilsinler. Ama yeni malikanene bir oyun odası koy, Al, çünkü Trent ve ben ölürsek Lucy senin olur."

Dali başını kaldırdı ve Jenks'in tozunun cızırdadığını duyduğuma yemin edebilirim. "O ne?" Jenks bağırdı ama ben Al'a bakıyor, onun şokunu okuyordum. Şimdi atlamayacaktı ve önemli olan da buydu.

"Ana irin kovası" dedi iblis, benden Trent'e ve tekrar bana bakarken bloklu yüzü solgundu. Bir kahkaha atınca yanakları kızardı. "Elf veletlerinden ben sorumlu *olmayacağım!*"

Trent'in varlığı tekrar benimkinin yanına yaklaştı ve elini tutmamak için elimden geleni yaptım, ama iblislerle dolu bir kahve dükkânıyla yüzleşen büyük kötü adam koşucular el ele tutuşmazlar. "Evrakları altı ay önce hazırlattım," dedi Trent ve Jenks kanatlarını kıpırdatmadan masaya vurdu. "Eğer Rachel ve ben ölürsek, Lucy sana kalacak. Elflerin geleceği senin elinde olacak, Al."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Newt ve Jenks havaya geri döndü, parlak gümüş tozu yıldız tozu gibi üzerinden dökülüyordu.

"*Yapmayacağım!*" Al dönerken ve telaşlanırken böğürdü ama gururunun okşandığını söyleyebilirdim. Birinin -herhangi birinin- ona güvenmesi iblisin içini kemiriyordu.

çocuklarını ona verdiler. Hızlı hızlı göz kırptım, ona sarılmak istedim ama belalı koşucular bunu da yapmadı.

"İkimizin de yaşamasına izin vermek daha kolay olurdu," dedim ama kahkahalar arasında beni sadece Al, Dali ve Newt duydu. "Ve eğer sadece birimizi öldürürsen, diğerinin intikamından sağ çıkamazsın. Size söz veriyorum."

Al'ın nutku tutulmuştu, anlamaya çalışırken bir eli masadaydı.

Newt, Dali'ye uzun ve anlamlı bir bakış attı ve Dali omuz silkince, kabinden dışarı çıktı. "Beyler?" dedi usulca, sonra bağırdı, "Beyler!"

Yavaşça sessizleştiler. Trent ve ben odanın ortasına doğru geri çekildik. Burada en az elli iblis olmalıydı ve soğutucunun açıldığını duydum. Düşündüğüm kadar kötü kokmuyordu.

"Beyler," dedi Newt cüppesini düzeltirken üçüncü kez. "Rachel'ın teklifini değerlendirmek için gün doğumuna kadar zaman ayırmayı öneriyorum."

"Ben elflerle anlaşma yapmam!" Mica itiraz etti. "Onlar meta! Köleler!"

Kimse ne ondan uzaklaştı ne de ona doğru hareket etti. Dengedeydiler ve kendimi nefes almaya zorladım.

"Belki," dedi Newt, sesi sinsi bir kedi kadar ipeksi. "Ama onlar son iki bin yılı, bizim gibi zayıf enerji iplikleri tarafından canlı tutulan bir gerçeklik baloncuğuna hapsedilmiş olarak geçirmediler. Rachel bir iblis. Aynı zamanda elf Tal Sa'han'ı. Bir elfin kokuşmuş, pis kokulu malının hareketlerini yönlendiren kişi. Onunla bir anlaşma yapabilirsin, değil mi?"

Ağzım kurudu ve Trent'in sıcaklığını hissedinceye kadar geri çekildim. Tal Sa'han. Quen bir keresinde acı bir alaycılıkla bana böyle seslenmişti ve Mal Sa'han romantik imalar taşıırken, Tal Sa'han taşımıyordu. Tam olarak bir danışman değildi, daha ziyade Sa'han'ın karar verirken düşündüğü kişiydi. *Kendime soruyorum: Bu karar beni sana yaklaştıracak mı yoksa uzaklaştıracak mı? Ve sonra her şey çok açık. O anda mantıklı gelmese bile* içimde yankılandı ve nabzım hızlandı. Ama o Sa'han değildi. Bu sadakatle verilen bir unvandı ve artık hiçbir elf ona bakmıyordu. *Benim yüzümden.*

"Kendimi insan kanunlarına bağlamayacağım!" Mica beni şimdiki zamana geri döndürdü. "Özgürüz ve hak ettiğimiz yeri alıyoruz!"

"Bunu bilemezsin!" diye haykırdı başka bir iblis. "Güneş doğduğunda geri çekilirsek ne olur?"

Mica'nın eli siyah isle parlıyordu. "Ya değilsek?" diye teklif etti.

Trent yanıma yaklaştı, iblisleri profesyonel bir gözle incelerken gözleri parlıyordu. "Bölünmüşler," dedi nefesi boynumu gıdıklayarak. "İlginç."

Sanırım, ama hepsi kendi başlarına davransaydı daha heyecanlı olurdum. Eğer iblisler Trent'in Sa'han olmadığını düşünüyorsa bunun bir önemi var mıydı? Landon'la bir anlaşılmaya varmışlar gibi değildi.

Newt boğazını temizledi ve açık bir destek ya da belki de koruma gösterisiyle yanıma geldiğinde beni gerdi. "Gelecek hafta nerede olmak istiyorsun, Mica?" dedi ve sesindeki kesinlikten ürperdim. "Tanrının unuttuğu bir ada katedralinde tek başına, senden korkan insanlarla tanrıçılık oynamak mı? Ben bunu yaptım. Çabuk sıkıcı oluyor. Bu insan yasalarına baktım ve Dali'nin bin yılda yapabileceğinden daha karmaşık ve dolambaçlı boşluklar ve hükümler içeriyorlar. Sadece mahkeme sistemleri bile, sonları çarpıtmak için kullanılabilecek bürokrasi ile akıllara durgunluk veriyor. Eğer onların içinde irademizi kullanamıyorsak, o zaman iblis adını hak etmiyoruz demektir."

Dinliyorlardı ama sadece bir kısmı mutluydu ve hiçbirini ikna olmamıştı.

"Yeniden bir şeylerin parçası olma şansımız var," dedi kıpırdamadan. "Kurallara göre oynamayı ve Rachel'ı gerçeğe dayalı hukukla irtibatımız haline getirmeyi destekleyen var mı?"

Sarsıldım ve yanımda Trent homurdandı. "Hey, bir dakika bekle," dedim ama Dali yankılanan bir "Evet!" sesiyle ayağa kalkmıştı.

O tek kişiydi.

"Karşı mı çıkıyorsunuz?" Newt neşeyle söyledi.

"Hayır!" Panikleyerek söyledim. "Ben bunu asla kabul etmedim!"

"Asla!" diye bağırdı iblislerin çoğu ama birkaçı sustu ve Trent'in elini dirseğimden sıyırırken biraz daha panikledim.

"Gitmeni öneririm, Mica," diye homurdandı Newt ve yemin ederim hava onun etrafında parıladı. "Git de işimize bakalım."

Ama sadece Dali kabul etmişti ve ben de ipi çektim, kan gölüne dönmesini engellemek için diğerlerinden çekebildiğim kadarını çekerken dizlerim titriyordu.

"Bravo Rachel," diye övdü Newt, yüzünde küçük bir gülümseme belirmişti. Gözleri yanımdan geçti ve elini tehdit edercesine uzattı. Ben de aynısını yaparak döndüm. *Mica*. Fırlattığımız enerji, iblis büyüsünü kaybedemedi ona çarptı ve onu masanın üzerinden uzaktaki duvara savurdu. İblisler ondan kaçmak için dağıldı ve inlerken yumruğundaki siyah parıltı söndü.

"Belki de gitmelisiniz," dedim, sesim titreyerek. Güneşin onları sonsuzluğa savurup savurmayacağını öğrenene kadar bir karar veremezlerdi.

Çiftler ve gruplar halinde ayrıldılar, göz kırparken yüz ifadeleri endişeden öfkeye kadar değişiyordu. Nereye gittikleri umurumda değildi, sadece gitmiş olmaları yeterliydi. Sonuncusu *Mica*'ydı, ortadan kaybolurken ölümcül bakışları beni ürpertti.

Bana Tal Sa'han demişti. Nabzım hızlandı ve Trent'in gözleriyle karşılaştım, onu da en az benim kadar düşünceli buldum.

"Lanet kadın!" Jenks tiz bir sesle bağırdı ve tozları auramı yakarken ürperdim. "Bunu nereden öğrendin?"

"Al," dedim, onun hâlâ bizimle olduğunu görünce. İblis terliyordu ve onun da benim kadar korkup korkmadığını merak ettim. Aramızdaki yarığı onarmaya çalışmak için bir nefes aldım, ama o yok oldu, sonsuz büyüün siyah kıvrımı yumuşak bir patlamayla kendi üzerine düşmeden önce onu boğacakmış gibi dönüyordu. Karnım ağrıyordu ve hızlıca göz kırptım. En azından bu sefer beni öldürmeye çalışmamıştı.

"Oldukça iyi gitti." Newt'in sözleri kesin ve sıfır alaycılık içeriyordu.

"Ee, öyle mi diyorsun?" Trent neredeyse bir sandalyeye düşecekmiş gibi titreyerek konuştu.

"Bu iyi miydi?" Jenks yankılandı, Trent'e doğru uçarken tozlar parlıyordu. "Rachel'la tekme tokat girişirseniz çocuğunu gerçekten ona verecek misin? Vay canına! Bu ya gerçekten aptalca ya da gerçekten akıllıca."

Trent ona ekşi ekşi baktı. "Rachel ya da ben burada olmazsak iki kızın da güvenliği sağlanmış olur."

Dali kıs kıs güldü ve koltuğun çoğunu kaplamak için kabine geri döndü. Bunun gerçekten aptalca olduğunu düşündüğü belliydi.

"Gittiler," dedi Newt alaycı bir tavırla. "Ben burada mar-r-r-r-velous kahve içiyorum. Bu yüzden iyi geçti. Mark, aşkım. Bir tane daha ister misin? Benim hesabıma yaz."

Tab? Yavaşça en yakın sandalyeye çöktüm. Mark sallana sallana kapıya gitti ve kapalı tabelasını çevirdi. İyi fikir.

Dirseğini masaya dayayan Dali, çenesini ellerinin arasına aldı. Saate baktığında endişeli bir ifade yakaladım. "Diğerlerine karşı üç mü? İyi bir oran değil, Newt."

Beni de dahil etmişti. İlginç.

"Dört." Trent'in dikkati, titremelerini ölçmekte olduğu ellerine yöneldi.

Jenks, "Beş," diye ekledi ve Newt, peri onu tersleyene kadar ona baktı.

Newt omuz silkerek soğumuş kahvesini yudumladı. "Güneş doğduğunda o deliğe geri çekilmeyeceklerini anlar anlamaz kendilerine geleceklerdir. Sadece endişeliler, zavallılar. Elflere *güvenmek* zorunda değiliz. Sadece bizi öldürmelerine izin vermeyelim."

Zavallılar, kıcımın kenarı. Yorgun bir şekilde çantamı aradım ve buldum, hala teslim alma tezgahının üzerindeydi.

Newt'in gözleri pencereye kaydı. Büyük siyah bir araba park çizgilerini hiçe sayarak yanaşıyordu. İstedğim I.S. minibüsleri değildi ve iri yarı vampirler inmeye başladığında Newt hızlı hızlı nefes alışına güldü. Kahretsin, Cormel'di. Ama sonra sinirlendim. *Ivy.* İyi olsa iyi olur. Söz vermişti, lanet olsun!

Jenks, Trent'in önünde durdu ve pencereye doğru başını salladı. Trent dönüp baktığında içini çekti ve neredeyse kendini toparlamaya başladığını, yorgunluğunu gizlemek için profesyonel maskesinin üzerinden kaydığını görebiliyordum. Dali ve Newt'in önünde bu kadar rahat davranması bana ilginç gelmişti. "Bu gece asla eve gidemeyeceğim. Ellasbeth beni canlı canlı yüzecek," diye homurdandı gömleğini tekrar pantolonunun içine sokarken.

"O hissi bilirim." Cormel'in burada olmasının birkaç nedeni olabilirdi ama hiçbirisi iyi değildi.

Newt burnunu kırıştırdı. "Vampirler," diye alay etti Cormel arabadan çıkarken, adamları olası bir belaya karşı dükkânın arkasına doğru koştururken paltosunun kollarını aşağı doğru ekiştiriyordu. "Bana takım elbiseli yüzey iblislerini hatırlatıyorlar. Trenton, bir mülkün yasal olarak satın alınmasını ayarlayana kadar seninle kalma teklifin için teşekkür ederim."

Jenks geriye doğru çekilip ağzı kahkahayla kıvrılırken Trent şaşkınlıkla irkildi. "Ah, onur duyayım. ." dedi Trent ve Dali de kıkırdadı, gitmek için kendini toplar gibi görünüyordu. Bunu gören Trent'in rengi daha da soldu.

"Hey, bu hiç de fena bir fikir değil, Trent," dedi Jenks bir aşağı bir yukarı yo-yo yaparken. "Eğer o köpek Ellasbeth'in gitmesini sağlayamazsa, iblisler kesinlikle sağlayacaktır."

Dudaklarını yalayan Trent ayağa kalktı, tüm profesyonel cilası gitmişti.

"Ahhhhh." "Köpek mi?" Newt ayağa kalktı ve bana bir öpücük vermek için eğildiğinde donakaldım.

profesyonel yanak yanağa baskı. "Trent, atımı getirip onu ahıra yerleştireceğim. Dali, elfin nerede yaşadığını biliyorsun, değil mi?"

"Ofisinden geçen benim lanet hattım," diye mırıldandı iblis. "Ah, ne kadar istesem de" diyordu Trent, ama artık çok geçti ve Newt de yanağını onunkine bastırdı ve dudakları bir öpücük sesi çıkarmak için şapırdadı.

"Sana spagetti yapacağım. Rachel bu gece çok meşgul olacak," dedi iblis kıbarca. "Küçük kızlar spagettiye sever."

"N-Newt" diye kekeledim ama vampir haydutlardan biri kilitli kapıyı açarken o da Dali'yle birlikte ortadan kayboldu. Tezgâhın arkasında Mark zgn, yorgun bir inilti çıkardı ve ben de ona en iyi "zgnm" bakışımı attım.

Kilit kırılıp kapı açıldığında Trent, "Ellasbeth beni öldürecek," dedi.

"Hayır," dedi Jenks havalanıp aramızda gezinirken. "Berbat bir nişancılığı var. Hatırladın mı?"

Yorgun bir halde, Cormel'in haydutlarından ilki içeri girerken arkamı döndüm. Kendinden emin bir vampirin baharatlı kokusu burnuma çarptı, derinlere daldı ve küçük korku alevini daha da körükledi. Kötü ocuk derisi içindeki yakışıklı, güzel adam

ve ben onu bastırdım. Yeterince derine bakarsanız hepsi korkuyordu.

Odanın ortasında durdu, yanık kehribar ve zengin kahvenin hafif kokusunu içine çekerken burnu kırıştı ve gülümseyerek olduğumuz yerde kalmamızı işaret etti.

Seçme şansım varmış gibi mi?

Bölüm 17

Kapanan araba kapılarının gümbürtüsü dikkatimi Cormel'e çekti. "Ivy . . .
." diye fısıldadım ve Trent ters bir şekilde başını salladı. Kaşları düşünceli bir
şekilde çatılmıştı, her zamanki gibi sakin ve derli topluydu. Keşke vampir
anlaşmaları ve sözleşmeleri konusunda ona güvenebilseydim.

"Eğer Ivy'yi isteseydi, onu çoktan ele geçirmiş olurdu," dedi Trent
telefonunu bir kenara koyarken. "Tahminimce bizimle yüzey iblisleri
hakkında konuşmak istiyor." Jenks bizi onlara karşı uyardığını söylemişti ama
biz hiçbir şey yapmamıştık.

Henüz. Cormel, adamları arkayı kontrol ederken haydutlarıyla sohbet
etmekten memnun görüldüğü için Jenks'i durumu değerlendirmesi için
gönderdim. *Çok mu paranoyakça?*

FIB memurları kahve almak yasadışı olmadığı için iki blok ötedeki bir
kasayı izlediler. Yardım etmelerini beklemiyordum. Yardım etmelerini de
istemedim. Sadece kendilerini öldürtürlerdi. Edden'a karşı koymasını
söylerken ne düşünüyordum?

"Ivy iyi olsa iyi olur," diye mırıldandım, Mark tezgâhın arkasından içini
çekerken ve Cormel dükkâna girerken, hareketleri ölümün kolaylığı ve
kaçınılmazlığıyla zarifti. Adam Dönüş sırasında ülkeyi yönetmişti ve kendine
güveni tamdı. Fötr şapkasını arkasından gelen adama uzatarak içeride durdu
ve havayı içine çekti, zengin kahve ve kullanılmış büyü'nün tınısı altında
iblislerin kokusunu alırken burnu kırıştı.

"İblisler," dedi adam, Bronx aksanı her halinden belliydi. "Onlardan
kurtuldun mu peki?"

"Hayır. Neden?" Dedim ve Cormel paltosunu çıkarıp dikkatlice kapının yanındaki sandalyeye koyarken Trent'e başını salladı.

"Son zamanlarda bulunması zor bir adamsın, Kalamack."

"Cormel," dedi Trent selamlarken, içinden akan en ince büyü izi tenimi karıncalandırıyordu.

Jenks takdir dolu bir ıslık çaldığında gözlerimi kırıştıtararak Trent'e döndüm. Trent'in saçları sadece geriye taranmış ve temiz değildi, aynı zamanda sinekkaydı tıraş olmuştu. "Nasıl?

. . . ." diye kekeledim, sonra da "Bunu ne zaman öğrendin?" diye sordum.

Kulakları biraz kızarmış olan Trent yakasını düzeltti. "Sünnet lanetiyle birlikte geldi. Her şeyi kapsayan bir tür süslenme ve yağlanma büyüğü."

Söyle. Ona soran ve onaylayan bir bakış attım. Cormel sekiz adım ötemdeydi ve tek yapmak istediğim elimi Trent'in pürüzsüz yüzünde gezdirmektir. Gözlerim odağını kaybetti ve Cormel boğazını temizlediğinde kızardım.

"Eğer Ivy iyi değilse, plastik bir şişle göğsünü yaracağım ve buruşuk kalbini söküp atacağım."

"Büyüleyici" Cormel bir ayağını kaydırarak doğrudan boyalı çizginin üzerinde durup, Trent'in ya da benim zemindeki desenlerle onun etrafında dönmemizi engelleyince gözlerim kısıldı. "Öldüğüne dair söylentilerin erken çıkmasına sevindim."

Erken mi? Kuru bir şekilde düşündüm. Bu bir tehdit miydi?

Cormel, yükselen öfkemle nefes alıyormuş gibi yaparak gülümsedi. Yanındaki derli toplu adama, "Bana küçük bir sade kahve getir," dedi. "Kremasız olsun. Ve başka ne istersen?" diye sordu hoş bir şekilde.

Tamam, iyi davranıyordu ama bu beni daha da şüphelendirdi.

Jenks arka taraftan temiz hava kokarak geldi. "Eğer ısmarlıyorsanız ben bir buttercream latte alayım," dedi peri ve Cormel gözlerini kırıştırdıktan sonra yardımcısına bir tane getirmesi için elini salladı.

"Artık benden korkmuyorsun," dedi Cormel ve ben omuz silktim, dikkatim arkasındaki park yerindeydi. FIB içeri girmişti ve Cormel'in adamlarıyla dostça konuşuyorlardı. İçimde bir suçluluk duygusu hissettim. Güvenli değildi. Edden neden beni dinlemişti?

Cormel boğazını temizledi ve dikkatim ona kaydı. "Ah, pardon," dedim ve Trent öksürüğünün arkasına bir gülümseme sakladı. "Ah, hayır. Hayır, değilim."

"Bunun yaşayan ölülere ne yaptığını bilemezsin," dedi Cormel, sesi kadife ve duman karışımıydı. Arkasından gelen sıradan kahve hazırlama sesi, zıtlıklar üzerine bir çalışmaydı.

Yorgun bir şekilde masaya yaslandım. Kaymaya başladı ve ben tekrar sarsıldım. "Evet, biliyorum. Bu yüzden özür diledim. Biraz titresem yardımı olur mu?" Alaycı bir şekilde söyledim. "Duvara yaslanmışsındır belki?"

"Mülkünüzün başına gelenler utanç verici," dedi Cormel hafifçe. "Kazan patladı, değil mi?"

Jenks'in kanatları daha yüksek sesle uğulduyor, elleri kalçasında ve kılıcının yanında, Cormel ile bizim aramızda geziniyordu. "O benim malımdı, kan torbası ve bunu telafi etmek için bir kahveden çok daha fazlası gerekecek."

Cormel ayaklarını yere sağlamca basarken, ellerini arkasına koyup öne ve arkaya sallanırken en ufak bir utanç belirtisi göstermedi. "İblisleri sonsuzluğa geri göndereceksin."

Mesele bu mu? Omuzlarım gevşedi. Ivy şu ana kadar iyiydi. "Onları serbest bırakan ben değilim. Landon'la konuş."

Ölüm gibi hareketsiz ve kıpırtısız, düşüncelerinin tahmin edemeyeceğim bir düzende yeniden hizalanmasını izledim. "O kayıp. Onları geri göndereceksin," diye ısrar etti, profesyonel kandırmacanın ardında bir tehdit yatıyordu. Uşağı kahvesini getirmişti ve Cormel gözlerini benimkilerden ayırmadan kahvesini aldı.

Tenim kaşınıyor, neredeyse Trent'e en yakın olduğu yerde uğulduyordu. Bu biraz rahatsız ediciydi ve ondan uzaklaştım. "Hayır. Onları oldukları yerde seviyorum."

Vampir içkisini yudumlarken Cormel'in yüzünde beliren öfke titreşimi Trent'i gerdi. "Landon büyüü tersine çevirebileceğini ve ruhlarımızı Araf'a geri gönderebileceğini iddia ediyor. Bu bir hata olur Rachel."

Adımı söylemişti ama ikimize de bakıyordu. "Felix nasıl?" Cormel sorumu duymazdan gelip elindeki fincanın kapağını kapatıp çeşni barına yöneldiğinde sinirlendiğimi fark ederek sordum. "Güneş doğduğunda yürüyecek."

"Ah, Rachel?" Trent, gözleri benden dışarıdaki FIB elemanlarına kayarken ayaklarını sürüyerek konuştu. "Amacımız çatışmadan kaçınmak. Kışkırtmak değil."

"Ölü şeyleri kurcalamayı severim," dedim ve Cormel kahvaltılık sandviçleri için hazırladıkları tuz paketlerinden ikisini yırtıp açarken bana küçümseyici bir bakış attı. "Felix yürüyecek ve bunu biliyor!" İtiraz ettim. "Cormel, bu işe yaramaz. Kabul et!"

Cormel sakince tuzu şeker gibi kahvesine döktü. "Durumu çok daha iyi."

"Onu kaç gün doğumu boyunca bodruma zincirlediğinizin bir önemi yok, yürüyecek. Üzgünüm ama ölümsüzlerin ruhları olduğu fikri tamamen yanlış."

Cormel sertçe, "Sen, dışarı," dedi ve yardımcısı başı eğik ve korku kokan bir halde çıktı. Kapı zilleri çınlarken Cormel sessizdi, o küçük topal çubuklardan biriyle kahvesine tuz karıştırırken hareketleri keskindi. "İki nedenden dolayı buradayım," dedi, bakışları FIB adamlarının arasında gezinirken, türler arası bir çatışmadan kaçınmaya benim kadar hevesli olup olmadığını merak etmeme neden oldu. "Ben ruhumu alacağım, sen de iblisleri gerçeklikten çıkaracaksın. Onların burada mevcut güç yapısını bozmasına izin vermeyeceğim."

Trent'in çıkardığı küçük onay sesi bir soluk kadar anlamlıydı. Bu yüzden buradaydı. Cormel haklı olarak iblisler için endişeleniyordu ve Landon kayıptı. *Lanet olsun, Landon. Eğer dünyayı yıkacaksan, onu tekrar bir araya getirmek için burada kalmalısın.*

Jenks'in kanatları bir uyarı mırıldanıyordu ve ben de en yakın ley hattına tutunuşumu güçlendirdim. Cormel yalnız olduğu için şimdi daha tehlikeliydi. "Landon'ın vampir güç yapısını yıkmak için seni kullandığını biliyordun."

"Belli ki." Cormel tuzlu kahvesini yudumladı. "Ve onun başladığı işi sen bitireceksin."

"Cormel, yapamam!" Hayal kırıklığına uğramış bir halde harekete geçtim. Jenks havaya fırladı ve hem Trent hem de Cormel sarsılınca sakinleşmeye karar verdim. "Yapamam," dedim tekrar, sesim daha yumuşaktı. "Etrafta dolaşan, kendiliğinden birleşen ölümsüz ruhlar mı? Eski ölümsüz nüfusunuzun tamamını kaybedeceksiniz. Landon size ruhlarınızı neden verdi sanıyorsunuz?"

Trent acı çekmiş görünüyordu ama onun da benim gibi düşündüğünü biliyordum.

"Daha önce de söylediğim gibi, bu yüzden hayattasın Morgan," dedi Cormel ve öfkesinden içime bir korku dalgası yayıldı. "Düzeltil şunu."

Düzeltil. Kulağa çok basitmiş gibi geliyor. "Yemin ederim Cormel, Ivy'nin peşinden gidersen seni kendim avlarım."

Cormel'in ifadesi soğukkanlıydı. "Ivy güvende. Düzeltil onu."

"Sipariş verin!" Mark yüksek sesle seslendi ama Jenks olduğu yerde, omzumun üzerinde asılı kaldı. Cormel Ivy'nin güvende olduğunu söyledi ama ben ona inanmadım. Jenks de inanmadı. Onu ailesinin evinde düşündüm, muhtemelen araba yoluna üç dakika mesafede etkili suikastçılardan oluşan bir ekip olduğunu biliyordum. Onunla asla anlaşma yapmamalıydım. Vampirler ve beş yaşındaki çocuklar aynı kurallara göre oynarlardı ve ikisi de kaybettiklerinde öfke nöbetleri geçirirlerdi.

Hayal kırıklığıyla oturdum. Soğumuş kahvem önümdeydi ve ona uzandım, hızlı bir düşünceyle onu ısıttım. "Neden yapayım ki? Landon ruhlarınızı geri getirsin diye bizi öldürmeye çalıştınız."

Trent acı dolu bir ses çıkardı ama açıkçası odadaki herkes bunu zaten biliyordu.

"Hayatlarınız oldukça güvende idi." Keten ve yünlerin kayma sesiyle Cormel karşıma oturdu ve şaşkınlıkla vampirin yüz ifadesini inceledim. Okuması zor bir adamdı. Bilmiyordum. Baktığımı gören Cormel tuzlu kahvesiyle beni selamladı. "Eğer ölmeni isteseydim, ölmüş olurdun. Kilisenizin yıkılması bir uyarıydı. Herkesin yerinin ne olduğunu hatırlatmak için." Başını kaldırdığında gözleri simsiyahtı. "Landon'ın yapamadığını sen yapacaksın. İblisleri geri göndereceksin."

Trent'le hızlı bir bakış alışverişinde bulundum. Şu anda Trent'in aklından geçenleri okuyabilmek için her şeyimi verirdim ama ne istediği konusunda oldukça iyi bir fikrim vardı. Ne yazık ki benim istediğim bu değildi. "Öyle mi?" Sandalyemde arkama yaslanarak söyledim. "Onları burada seviyorum."

"Rache!" Jenks itiraz etti.

"Evet, var!" Utanarak söyledim. "Üç bin yıldır o delikte sıkışıp kaldılar. Arada bir güneşi görseler belki bu kadar huysuz olmazlardı."

"Crabby?" Jenks hemen yanıma geldi ve ben de fincanımın tozunu almaması için üzerini kapattım. "O huysuz değil. Bu, uykusunu kaçırdıktan sonra şekeri yükselen iki yaşında bir çocuk!"

Ona ve solmuş çiçeklerin üzerinde Peter Pan pozu vermesine kaşlarımı çatarak baktım. "O kadar da kötü değiller. Sadece onları tanıman gerekiyor." Trent iç çekti. Masanın altında elini buldum ve sıktım. Kararlarımdan hoşlanmıyordu ama onları destekliyordu.

"Bir haftan var," dedi Cormel ve ben de dikkatimi kızgın Jenks'ten Cormel'in bardağının kapağını yerine oturtmasına çevirdim. Bu, toplantının bittiğine dair evrensel bir işaretti.

Bütün bir hafta. Vay be. "Ya da ne?" Hırıltılı bir şekilde söyledim. "Benim için önemli olan herkesi öldürecek misin?" *Kapa çeneni Rachel. Annen şehirde.* Gözlerim kısıldı ve dizlerim titreyerek ayağa kalktım. Dışarıda en az sekiz vampir ve bir düzine FIB memuru vardı. Onları riske atmak istemedim. Trent'i de riske atmak istemedim. "Bana ihtiyacın var," dedim parmağımla onu işaret ederek, Trent de ayağa kalkarken sakinliği bozulmaya başlamıştı. "Bana ihtiyacın var çünkü güneş doğar doğmaz, bu gece ruhunu kazanan her bir vampir güneş katliamı yapacak ve sen bunu biliyorsun!"

"Bunu düzelteceksin," dedi, her kelimeyi içime işleyerek.

Trent'in varlığı yanımda bir fısıltı gibiydi. "Ah, Rachel? Oldukça büyük politik açıklamalar yapıyorsun."

"Öyle mi?" Bunu yapmayacaktım. Uslu durmalarını sağlamak için onlarla kavga edecektim ama onları o çukura geri dönmeye zorlamayacaktım. Ama otoparkta FIB elemanları vardı ve sakinleşmeye çalıştım. "Buraya ultimatolarla giren ben değilim," diye mırıldandım. "Ve iblisleri sürücü kursundan başka bir yere göndermeyeceğim, belki."

Cormel karşımda oturuyordu, gözbebekleri genişlerken ve aramızdaki hava parıldarken göğsü hareket etmiyordu. Kızgın mıydı yoksa beni büyülemeye mi çalışıyordu anlayamadım. "Kaldır onları," diye buyurdu, bakışlarındaki açlık nazik bir siyasi lider yanılsamasını kırıyor ve gerçek niyetini ortaya koyuyordu. "Yoksa Kalamack senin şamar oğlanın olur."

Sinirlenerek masanın diğer tarafına uzandım, korku beni aptallaştırdı. Cormel daha hızlıydı. Parmakları bileğimi sardı, çelik kadar soğuk ve iki kat daha

kırılmaz.

"Rache!" Jenks kılıcını kınına sokarak ileri atılırken bağırdı. Cormel'in gözleri periye kaydı ve Trent'in ipi çektiğini hissettiğimde nefesim tek bir telaşsız çekişte geldi. Ona doğru aktığını hissettim, neredeyse şarkı söyleyen parlak gümüş bir kurdele gibi gördüm. Tanıdık bir ürperti, tüylerin hışırtısıyla birlikte tenimi tırmaladı. Mor gözler zihnimde parlayarak açıldı, uyuklayan mistikler uyandığında, aşırı hoşgörölü bir niyetin sıçrayan ziyafetinde yaramazlık yapmaya hevesli olarak düşüncelerim ve mantığım arasında sevinç yankılandı.

Dur! diye bağırdım ve Cormel'in boynunu kavradığımı, onun da diğer bileğimi sıktığını fark ettiğimde, iradem dışında, neşeyle karmakarışık bir şekilde dalgaya kapıldılar. Mor gözler çılgınca dönüyor, onlara yön vermemi istiyordu. Bir kalp atışı ile diğeri arasında FIB'in dışarıda düzenlendiğini gördüm, soğuk otoparkın içinde inşa edilmiş sakinliğin ötesinde alınan gergin kararları duydum. Cormel'in içindeki kararsızlığı, onu doğru olmadığını bildiği şeylere inanmaya iten bitmek bilmeyen acıyı hissettim. Değişmeyen çemberler içinde dönen düşünceleri, en çok arzuladığı şeye sahip olamayacağının olası anlayışına doğru genişlerken, içinde gerçek ve yeni bir acı titreşimi gördüm.

Sonra kalbim küt küt atmaya başladı ve bir şekilde masanın üzerine çıkıp diz çökerek Cormel'in yüzüne birkaç santim yaklaştığımı fark ettim. Köpek dişleri ortaya çıkmış ve kaygan bir tükürükle kaplanmıştı ve nefesi içinde duruyordu. Parmakları bileğimi kavradı ve boştaki elim boynunda kaldı, başparmağım gırtlığına saptamak için hazır ve sertti. Nefes almak zorunda değildi ama yine de canı yanacaktı - bir süreliğine konuşma yeteneğini engellemekten bahsetmiyorum bile. Mistikler o kadar yoğun bir şekilde etrafımızı sarmıştı ki neredeyse onları görebiliyordum. Saçlarımla oynayarak uçuşmalarını sağladılar. Korkmuyordum. Cormel küçük bir düşünceydi, çoktan ölmüş ve daireler çizen bir düşünce.

Kahretsin, beni nasıl bulmuşlardı? diye düşündüm, mistiklerin bir süredir odada olduğunu ancak şimdi fark ettim ve Trent'in aurasının benimkine karşı karıncalanmasına neden oldum.

Ama Cormel'in siyah gözleri çoktan ölmüş bir korkuyla dolmuştu. Çenesi titreyerek bana baktı, mistiklerin onun üzerindeki hissini hatırlıyordu, eğer istersem ölümünü tutabileceklerini biliyordu. O bir ustaydı

Uzun bir süre vampirlik yaptı ama her zamanki gibi birinin oyuncağı olarak başladı. Ve küçük olduğunu hatırlıyordu. Ona bunu tekrar hissettirmiştim. *Tanrım, şimdi derinlerdeydim.*

"Kalamack'ı rahat bırakacaksın," dedim basitçe, daha fazla insan içeri girerken gözlerini ondan ayırmadan, Cormel onlara el salladığında durdum. Gizemcileri geri getiren benim korkumdu, Trent için duyduğum korku ve şimdi gerçekten boka batmışım.

Yavaşça onu bıraktım, Cormel'in haydutları küçük düğümler halinde kümelenirken masadan geriye doğru çekildim. Cormel'in hâlâ tuttuğu bileğim karıncalanıyordu ve onun da mistikler için bir kanal olduğunu aniden fark ederek bıraktı. "Ben bir piyon olabilirim," dedim titreyen dizlerimi kenetlerken. "Ama diğer tarafa gittim ve geri dönüş yolculuğunda hayatta kaldım ve bir kraliçe gibi hareket edebilirim." Üzerimize peri tozu serpildi ve tenim yandı. "Beni kızdırma."

Arkamda korku ve naylon kokan insanlar vardı. Ağır botların lastik izlerini ve uzun süre soğukta kalmış tenimin ürpertisini hissedebiliyordum. Hiçbiri benim hissim değildi. Mistikler onları bana getirmişti, yeniden bir şeyin parçası olmaya hevesliydi. Kumar oynadım ve kaybettim. İblisler artık beni asla dinlemeyecekti.

Ama Trent'i tehdit etmişti. . .

Sertçe yutkunararak, titreyen ellerimi saklamaya çalışmak için sandalyeme geri çöktüm. Kahretsin, Trent'i seviyordum. Onu hayatta tutmak için her şeyi riske atabilirdim. Bu beni hem güçlü hem de manipölasyonlara karşı savunmasız kılıyordu. *Aşk berbattı.*

"İyi misin?" Trent'in sesi alçaktı ve içindeki yeni korkudan göğsüm acıdı, kalpten doğan bir korku. Mistiklerin beni tekrar bulduğunu biliyordu. Gözlerimi hızla kırıştıtarak Trent'in omzumdaki eline dokunmak için uzandım. Hâlâ misinaya tutunuyordu ve mistiklerden gelen saf enerji, onun bağlantısını misinaya geri dönmek ve onu bir okyanus akıntısı gibi sürmek için bir yol olarak kullandıklarında içinden geçerken başladı. İçimdeki güç azaldı ve daha rahat nefes aldım.

"Yarın sor," diye fısıldadım ve anlayışla elini sıktı. Kendimi iyi hissetmiyordum. Takım elbiseli ve vampir kokan insanlar

Cormel'i çevreledi. Göz temasımız kesilmişti ve ben gitmek istiyordum.

"Tink bir Disney fahişesi, Rache!" Cormel yavaş yavaş uzaklaşmaya başlarken Jenks haykırdı. "Yatağın altındaki bir kene kadar korkmuş."

Evet. Ben de öyle. Trent'i güvende tutmak için Cormel'i öldürmeye hazırdım. Cormel elimi boğazında bulunca şok geçirmiş olsa da, neredeyse bunu beklediği hissinden kurtulamıyordum. Hayatta kalmak için iradesini ortaya koyarken bile bir parçası ölmek istiyordu. Bunu aradı. Bunun için can atıyordu. Belki de bu yüzden ruhunu almak konusunda bu kadar kararlıydı?

"Rache?" Jenks seslendi, yüzüme bakmak için eğildiğinde heyecanı azalmıştı. "İyisin, değil mi?"

Ivy'nin sesini tanıdığımda başımı kaldırdım. Jenks olduğu yerde dönerek kapıya doğru ilerledi ve Ivy dirsek atarak içeri girdi. "Çekil yolumdan!" diye bağırdı büyüyen kalabalığın arasından kendine yol açmaya çalışırken ve ben ona gülümsediğimde Trent'in eli omzumda sıkılaştı. Tanrı'ya şükür o iyiydi.

Nina, Ivy'nin peşindeydi, kıskanç küçük vampir kaşlarını çatmıştı. Korkmuş vampir kokusu ona çarptığında gözle görülür bir şekilde kendini yakalamasını izledim. Gözlerini indirdi, yere konsantre oldu. Ivy ise sanki orada değilmiş gibi itti.

"Rachel," diye soluk soluğa bana ulaştı ve ben de ona sarılmak için ayağa kalktım. "BEN-BEN" diye kekeledi ve sonra, "İyi misin?" diye sordu.

Yüzünden geçen suçluluk ifadesini neredeyse kaçıırıyordum. Nina'ya yansımadığı gibi, kurnaz kadının kendini beğenmiş ifadesiyle de onaylanmıştı. "Ben iyiyim," dedim, şüphelerim iyice artmıştı. *Bir şeyler olmuştu.*

Bunu hisseden Ivy bıraktı. "Trent bana mesaj attı, yardıma ihtiyacın olabilir mi?" "Trent mi?" Onu telefonda görmemiştim. Şaşırılmış bir halde Trent'e döndüm,

yaydığı feromonların ve suçluluk duygusunun içinde dans etmek için üzerimden sıyrılan mistiklerin hissiyle ürperdim. "Ne zaman vaktin oldu?"

Trent omuz silkti, Cormel'in haydutlarının gitmeye başlamasını izlerken kulaklarının kenarları kızardı. "Hızlı yazarım."

"On dört yaşında bir kız gibi!" Jenks omzunda mutlu bir toz topuyla haykırdı.

Cormel ceketini resmi bir sertlikle giyiyordu, kuşkusuz gururlu ama çaresiz FIB tarafından izlenmekten hoşlanmıyordu. Henüz işimiz bitmemişti ama yerdeki çukurunda somurtarak otururken ona düşünecek bir şeyler vermiştim.

"Burada çok fazla insan var," diye mırıldandı Nina. Korkmuş vampirin solan kokusuna rağmen gerçekten iyi gidiyordu. Sonra Ivy'nin ne kadar iyi görüldüğünü fark ettim, yanakları kızarmıştı ve iki günden daha kısa bir süre önce yoğun bakımda olduğu için olması gerekenden daha iyi hareket ediyordu. Gözlerim onunkilere kaydı ve arkasını dönmeden önce kendinden nefret ettiği ve suçluluk duyduğu bir an geçti. Trent'in tam güçteki Brimstone'una erişimi olsa bile böyle görünmemeliydi.

"Ivy?" diye sordum ve Jenks ayağa kalktı, Edden içeri girdiğinde memnun olduğu belliydi, Cormel'in elini sıkıp ona kapıyı tutarken bize baktı.

"Çıkarken kapının kıcına çarpmasına izin verme," diye ukalalık etti peri. "Trent, onu da aradın mı?"

"Evet," dedi Trent arkamdan. Parmaklarını isteksizce benden çekerek Edden'in yanına gitti, tıknaz FIB kaptanı yavaş adımlarla bize doğru geliyordu. Grisi biraz daha ağır, endişe kırışıklıkları biraz daha derin görünüyordu ama beni gördüğünde gözleri aynı keskinlikte ve gülümsemesi davetkârdı.

Ama onun gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık verirken bile Ivy'nin suçluluğu için acı çekiyordum. Brimstone'un etkisini tek başına göremiyordum. Kana olan açlığını gidermişti, hem de sadece sevişirken kendine izin verdiği küçük yudumlarla değil, bencilce ve talepkârca bir miktarla. Nina onu kışkırtmış ve o da buna boyun eğmişti. Bu, Nina'nın artan istikrarını da açıklıyordu, ki Nina'nın bir efendiyi bir başkasıyla değiştirdiği anlamına gelen küçük gerçek dışında bunu görmezden gelmek için yeterli bir neden olabilirdi.

"Ivy," diye tekrar denedim ve bana sırtını döndü.

"Rachel!" Edden gürledi, arkasındaki güç, kalın kafalı FIB memurlarıyla yıllarca tartışarak geliştirilmişti. "Nasıldım?"

O sırtıyordu ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Ona sarıldığımda, geriye doğru sallandığımda ve yüzündeki memnuniyeti gördüğümde çılgınlık ve yuhalamalar yükseldi.

Yuvarlak yüzünde mahcup bir kızarıklık vardı. "Sana borçluyum Edden," dedim ve daha da geniş bir şekilde gülümsedi. "Hem de çok. Bunu bir daha asla yapma, tamam mı?"

"Hesaplanmış bir riskti." Edden camlı pencerelerden dışarı baktı, içinde yalan söylediğini gösteren bir endişe titreşimi vardı. "Cormel şu anda kötü basın istemiyor. Sadece daha sık sürüler halinde seyahat etmemiz gerekiyor."

"Ya da adamlarınızı bir iblisle eşleştirin," dedim kayıtsızca.

Edden'ın ayakları boyalı zemine sürtündü. "Ah, evet. Bu konuda."

Jenks'in kanatları, giden subaylarla birlikte gelen yeni soğukta takırdadı. "Artık gidebilir miyiz?"

Mark'a teşekkürlerimi sunarken başımı salladım, harcadığım adrenalin orta yerimde ağır bir sarmal gibi duruyordu. Günün yirmi dört saati açık olmasına rağmen bir şey yapmayı reddettiği için tezgâhın arkasında metanetle içecek kuponları dağıtıyordu. Bay Fish muhtemelen bardak tutucumda soğuktan ölmüştü ve onu pişirmemek için bir ısınma büyüsü yapmaya cesaret edip edemeyeceğimi merak ediyordum.

"Sizinkiler iyi mi, Ivy?" Nina kapıya doğru koşarken sordum. Onunla gerçekten konuşmak, bir gecelik açlığın başarısızlık olmadığını söylemek istiyordum ama yüzüme bakmadı. Jenks omuz silkti, değişen tozu bana onun da bunu anladığını söylüyordu. Nasıl bir çift olmuştuk; Ivy yoldan çıkmıştı ve ben yine mistikler barındırıyordum.

"Ah, Rachel. . ." Edden beni yanına çekti ve Ivy başı dik, çenesi sıkılmış bir halde kapıdan çıkarken yüzümü buruşturdum. "Rachel, iblislerle konuştun," diye sordu Edden.

"Üzerinde çalışıyorum," dedim dışarı çıkmadan önce tereddüt ederken. "Biri saçını başını yolmazsa bu gece iyi olacaksın, ah, evet." Trent yanımdan geçerken sesim kesildi. "Güneşin onları geri dönmeye zorlayıp zorlamayacağını öğrenene kadar kötüleşmeyecek," diye bitirdim, sesim daha yumuşaktı.

Edden kalın elini sıkmam için bana uzatırken memnun görünüyordu. Sertti ama doğru miktarda güçlüydü ve bir anlık bir bağ, ihtiyaç duyulma, bir şeyin parçası olma hissi yaşadım. "Tek isteyebileceğim bu," dedi ve adamlarını dışarı çıkarmak için bir "toparla" hareketi yaptı. "Teşekkür ederim. Kundaklama davanızla ilgilenecek birini göndereceğim."

"Teşekkürler." Oradan ayrılıp Cincy'nin vampir ya da iblisle lekelenmemiş ama derin kokan havasından derin bir nefes aldığımda içimdeki hoşnutluk hissi daha da arttı.

nehir ve soğuk. Cormel'in arabasının tekerlekleri kaldırımdaki gevşek taşların üzerinde çatırdayıp patlayarak caddeyi buldu ve uzaklaştı. Stop lambaları bir dur işaretinde kırmızı yanıp söndü ve sonra gittiler.

Trent çantamı bana uzatırken titredim, kıpırdamadım. Karnım guruldadı ve ellerime baktım. Artık titremiyorlardı. *Mistikler geri dönmüştü.* "Ivy?"

Trent hemen yanımdaydı ve ona döndüm. "Trent. . ."

Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırırken içimi bir ürperti kapladı. "Zamanımız var. Dünyadaki tüm zamanlara."

"Teşekkürler." Nefesimin kesildiğini hissederek döndüm. "Ivy!"

Annesinin arabasının önünde duraksadı, kapı çoktan açılmıştı. Nina diğer taraftan yüzünü buruşturdu ve ben de çantamı karıştırırken başımı öne eğerek ilerledim. "İşte," dedim, onun önünde dururken kendimi emin ve gergin hissediyordum. "Bunu senin için yaptım."

Onun arkasında Mark son FIB elemanlarını da dışarı çıkarıyor, ışıkları kapatmadan önce kapıyı kilitleyip sürgülüyordu. Parmaklarım titreyerek küçük şişenin soğuk şeklini buldum. Şişeyi Ivy'nin eline tutuşturduğumda Nina kıskanç bir şekilde yaklaştı ve ikisi de şişeye baktılar, yönlü şekli uğuldayan sokak lambasını yakalıyordu. "Nedir bu?" Ivy sordu, büyüüm söz konusu olduğunda her zamanki tereddütü körelmişti.

"Ruhunu yakalayabileceğin bir şey," dedim soğuk parmaklarını onun etrafında kıvrarak. "Cebinde sakla."

Ivy başını kaldırdı ve gözlerindeki umuda bakıp ağlayabilirdim. "Felix gülene ve ciddi olana kadar, buna iyi bir şey demiyorum, ama eğer Ruhun bir şişenin içindeyse, o zaman sonsuzluk cehenneminde değildir," dedim. "Hiçbir şey yapmana gerek yok, sadece onu auranın içinde tut. Ve ruhun oraya girdikten sonra sakın kapağını açma."

"Sen mi yaptın?" Ivy, Cormel'i en son gördüğümüz yerdeki dur işaretine bakarak, "Sen yaptın," dedi.

"Daha test etmedik," diye teklif ettim ama beni kucakladı, eli sırtımdaydı ve bana sertçe bastırıyordu. "Ruhunuzu hemen geri alırsanız bu kadar büyük bir travma yaşayacağınızı düşünemiyorum." Bu bir

Sadece bir umut, ama Cormel'in yalanlarına sarıldığı gibi hararetle sarıldığım bir umut.

Geri çekilirken başını sallıyordu, gözleri akmamış yaşlarla kararmıştı, uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Arkasında, Trent arabaya yaslanmış, Jenks omzunda beklerken düşüncelerle kaşlarını çatıyordu.

"Babamın evinde olacağım." Tereddüt etti. "Bana ihtiyacın yoksa?"

Nina gülümsüyordu, ama yüzünde belli belirsiz bir buruşturma vardı. "Cormel yarın bizim için endişelenemeyecek kadar meşgul olacak," dedim ve Trent'te olduğunu hatırlayana kadar anahtarlarımı aradım. "Dali ve Newt Trent'in evinde terör estiriyor, ben de araya girmek için oraya gidiyorum."

"Tamam." Gözleri tekrar bana döndü ve kelimeleri ararken tereddüt etti.

"Yani ruhlarını ilk bulanlar genç olanlar mı?" Ona iyi bir insan olduğunu söyleyene kadar gitmesini istemediğim için ağzımdan kaçırdım ve o da başını salladı

Nina çenesini sıkıp açıkça gitmek isterken bile başını salladı.

"Hayır, bu senin ölüm yerine ne kadar yakın olduğunla ilgili."

"Cormel Washington'da öldü," dedim, ruhu sadece geceleri seyahat etmek zorundaysa uzun süre bekleyeceğini düşünerek. Tabii onu bulmaya gitmediyse.

"Sadece öldükten sonra yirmi mil içinde olanlar yeniden bir araya geliyor, ama bir hafta içinde buraya ulaşmasını bekliyor." Tereddüt etti. "Eğer bir değişiklik olmazsa."

Arabamı çalıştırdığında Trent'e bakarak, "İblislerden kurtulmam için bana verdiği süreyle aynı," dedim. Bu beni acele ettirmek için sessiz bir azarlama değil, Jenks'i soğuktan kurtarmanın bir yoluydu.

Suçluluk dolu gözlerle bakan Ivy, arkasını dönmeden önce bana son bir kez sarıldı. Yüzü asık Nina aceleyle arabanın diğer tarafına geçti ve bindi. Geri çekildim, Ivy'yi yalnız bırakmak istemiyordum ama babasıyla birlikte olması gerektiğini biliyordum. Annesi perişan olacaktı ama güvende olacaktı. Geçen yıl New Orleans'ta öldüğünü öğrenmiştim. Ruhu onu bulana kadar haftalar geçecekti.

Ama arabama doğru yürürken adımlarımı yavaşlatan şey, Cormel'in haklı olduğumu bildiğini bilmektir, yoksa ruhunu bulmaya giderdi. Haklı olduğumu biliyordu ama haksız olmamı o kadar çok istiyordu ki bunu görmezden geliyordu.

Yarın cehennem gibi bir gün olacaktı.

Bölüm 18

Benzerleri yakınlarda destekleyici bir şekilde gezinirken bile ıstıraplı ve yalnızdı - unutulmuş ve terk edilmiş, ölü bir dişi aslandan teselli arayan bir aslan yavrusu gibi varlığımın ortasında sıkı bir topun içine kıvrılmıştı - onunla ilgili her şey rahatlık ve sıcaklık anılarını haykırırken bile tepkisizdi.

Kendimi onun içinde gördüm, hayallerim bu küçük azap noktasına iniyordu, ta ki onun kalp ağrısı benim olana kadar. Kafa karışıklığı ve ihanet, anlayamadan ağlayana kadar içime işledi. Çok uzun süre aramıştım ve şimdi hiçbir şey yoktu. Unutulmuştum, tıpkı bir rüyanın pencereyi kendisine karşı kapalı bulması gibi.

Görmüyor, diye inledi mistik diğerlerine ve onlar da etrafında kümelandiler, daha iyi hissetmesini sağlamaya çalıştılar, olacaktı. Ama olmadı.

Rüyamda onları gördüğümü, burada olduğumu, ben olduğumu haykırmak için nefes aldım. Ama yumuşak bir gong sesi dikkatimi dağıttı, niyetimi bulanıklaştırdı. Tekrar geldi ve ses dalgaları bilinçsizliğimden geçip beni uyandırırken rüyam parçalandı.

Yorganın altından bir ürperti süzülürken, *bu Trent'in alarmı*, diye düşündüm halsizce. Trent benden uzaklaşıp telefonuna ulaşmak için uzanırken yatak hareket etti ve ağırlığım yer değiştirdi.

İçimi çektim, o geri dönerken gözlerim kapalıydı, bana karşı olan sıcaklığı şimdi aramızda bir çarşafı donuklaşmıştı. Sol omzumdan yatağa bastırıldığı bir elin ağırlığıyla üzerimden kalktı ve eğilerek beni görmeye çalıştı

yüzüme baktı. "Rachel, kalkmak ister misin?" diye fısıldadı. "Sana neler olduğunu anlatabilirim."

Yüzüme bulanık bir gülümseme yayıldı ve sırt üstü yuvarlandım. Gözlerimi açarak, üzerimde asılı duran saçlarını sivri kulaklarından birinin arkasına sıkıştırdım. Bahçeye açılan Fransız kapılarının perdeleri açık olduğu için güneşin doğuşuyla birlikte loşlaşan ışık gözlerini karartmıştı. Kendindeydi ama farklıydı. "Seni en çok bu halinle seviyorum," dedim, onu dinlenmiş ve uykunun verdiği yumuşaklıkla yatağa gelmeden önce aldığı duştan kalma sabun kokusuyla görünce.

Parmaklarımı bulup uçlarından öperken yatak kaydı. "Güneş aşıkları ya da kötülerini beklemez. Kalkıyor musun, kalkmıyor musun?"

Gözlerimi özenle boyanmış at ve av tavanlarına dikerek inledim. Güneş Doğu Yakası'nda neredeyse yarım saat önce doğmuştu ve ikimiz de iblislerin ve vampir ruhlarının sonsuzluğa geri çekilip çekilmediğini bilmek istiyorduk. "Kalk," dedim ve sesimdeki acı dolu tınıyla gülümsemesi genişledi. Şafak vakti kalkmak delilikti ama karnım ağrısı ve düşüncelerim yavaş olsa da buna alışmaya başlamıştım. Annemin deyimiyle dehşet.

Trent parmak uçlarımı tekrar öptü. Yatağın kenarına doğru yuvarlanırken, "Kahve gidiyor mu diye bakacağım," dedi ve ben onu izledim, kıpırtısız ve henüz hareket etmeye isteksizdi. Soluk ışık teninin hatlarını çiziyor, ata binmesiyle belirginleşen karın kaslarını ve kalçalarını vurguluyordu. Doğrudum, karmakarışık saçlarımı geriye ittim ve yılların ehlileştirdiği, daha olgun ama daha az çekici olmayan muhteşem vücudunu hayal etmeye çalıştım. Evet, orada olmak istiyordum ama ağır mobilyaları, abartılı bereketi ve detaylara gösterilen özeniyle gölgeli zengin odaya baktığımda, kendimi burada bir hafta sonundan daha uzun süre görmekte zorlanıyordum. Trent olmadan burada bulunduğum birkaç seferde kendimi kaybolmuş hissetmişim, sanki beni tanımayan ya da bana ihtiyaç duymayan bir şeyin etrafında kıvrılıyormuşum gibi. Tıpkı rüyam gibi.

Yatak başlığına yaslanarak pantolonunu yukarı kaldırmasını izledim. Tanrım, adamın güzel bir karnı vardı. "Bugün seni özleyeceğim," diye fısıldadım.

Gömleğini giyerken Trent'in gülümsemesi kısa süreliğine kayboldu. Başını düğmelerin üzerine e ğ e r e k , "İnan bana, bunu seninle geçirmeyi tercih ederdim. Sadece

Çünkü benim dewar önünde konuşma hakkım olması, onların beni dinlemek zorunda olduğu anlamına gelmiyor." Son düğmeyi de ilikleyip saçlarını gözlerinden savurdu ve gülümsemesiyle kalbimin durmasına neden oldu. "Öğle saatlerinde buluşmayı denemek ister misin?"

El yordamıyla kendi telefonuma baktım ve dün gece Edden'dan bir çağrı aldığımı gördüm. Acil olarak etiketlenmemişti ve tekrar yerine koydum. Günü Jenks ve muhtemelen Ivy ile kilisede geçirip neleri kaybettiğimizi ve neleri kurtarabileceğimizi öğrenmeyi planlıyordum. Sıcak battaniyelerin içine tekrar kıvrılırken, "Sadece gerçekten müsait olursan," dedim. "Bırak öğle yemeğini, kahve içmeye bile vaktin olmayacağını biliyorsun."

Çoraplarını giymek için yanıma oturduğunda yatak kaydı. "Ben sadece nehrin karşısında olacağım. Dwar arasında ilk bakışta görüldüğünden daha fazla destek olabilir. Yanlış olduğunu bilseniz bile hiçbir şey yapmadan durmak kolaydır, biri size bunu söylediğinde ise daha zordur. Eğer bu sabah bir güneş katliamı dalgası yaşarsak, işimiz daha kolay olacak." Gülümsemem dondu ve elinde bir çorapla başını kaldırdı. "Demek istediğim bu değildi."

"Biliyorum," dedim eline dokunarak.

Yüzü asık bir şekilde ayak bileğini dizinin üzerine koydu. Bunu daha önce yüzlerce kez yaptığını görmüştüm ama çorabını giydiğini hiç görmemiştim. "Bu beni daha iyi hissettirmiyor ya da bu işi kolaylaştırmıyor."

Sessizdim, o ayağının üzerine eğilirken elim sırtında geziniyordu. "Trent," dedim usulca, rüyamı hatırlayarak. "Mistikler hâlâ benimle mi?"

Parmakları beceriksizce hareket etti ve alarm beni hareketsiz hale getirdi.

"Ah, neden sordun?" "Tuhaf bir rüya gördüm."

Ayağa kalktığında gülümsemesi tam olarak sahte değildi, ama endişesini gizliyordu, bu da sadece benimkini körükledi. "Erken uyandığında alışılmadık bir şey değil," dedi, şifonyerin altından bir ayakkabı çıkarırken kelimeleri biraz nefes nefese kalmıştı. "Dün gece beni korkuttun."

"Gerçekten mi? Hangi kısmı?" Daha geriye, yatak başlığına yaslandım. "Cincy'nin baş vampirini boğazlamaya çalıştığım zaman mı, yoksa Mica'ya karşı çıktığım zaman mı?"

Tekrar yanıma oturduğunda yüz ifadesi bana takıldı. "Gizemciler seni bulduğunda. Rachel-"

"Aman Tanrım. Kötü, değil mi?" Dedim.

Gülümseyerek yüzümü avuçladı ama gözlerinde keder vardı. "Beni gördüğüne sevindiğin için ısıldıyor olabilirsin."

Boktan bir durumdu, kötüydü. Ellerim kendini sıktı ve onlara baktım, kucağımda bir düğüm haline gelmişlerdi.

"Rachel," diye nefes alarak beni kendine çekti. Kollarım ona dolandı ve ağlamamaya çalışarak nefesimi tuttum. Onları özlemiş olsam bile yanıma çağırmamıştım. Her şeyi doğru yapmıştım ve tam olarak başladığım yerdeydim. Elfler benim yüzümden Trent'ten nefret ediyordu ve mistiklerle birlikte muhtemelen iblis desteğini de kaybetmiştim. Her şey parçalanıyordu ve ben bunu durduramıyordum!

"Hiçbir şey duymuyorsun, değil mi?" Sözleri saçlarımı karıştırdı ve başımı salladım. Rüyada olanlar gerçek *değildi*. Ve bana köşelerde hayaller gösteren sesler de yoktu. Beni kavrayışı değişti ve rahatladığını görmek için başımı kaldırdım. "O zaman iyisin," dedi, bu kadar önemseydiği için neredeyse kalbim kırılacaktı. "Olursa bana söyleyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum." Altımda bükülen ayağım uykuya dalıyordu ve arkasındaki yatağın kenarından sarkan diğer ayağım üşüyordu. Yine de Trent beni tutarken ve tek kelime bile etmeden beni sevdiğini söylerken kıpırdamayacaktım. "Randevun ne zaman?"

Nefes alış veriş değişti, omuzları gerildi. "Dokuz kırk beş."

Sadece birkaç saat uzaklıktaydı. "Özür dilerim," dedim bırakırken. "Ben olmasaydım, yerleşim bölgesi seni dinliyor olacaktı ve bunu başlamadan durdurabilirdin."

Trent'in gözleri büyüdü. "Böyle mi düşünüyorsun? Rachel, eğer sen olmasaydın, muhtemelen en başta bunu başlatan ben olurdum. Olduğum kişiyi seviyorum. Bunu yapmayalı ne kadar uzun zaman oldu biliyor musun? Beni dinle." Omuzlarımı tuttu, gözlerimi bulmak için eğildi. "Sen ve ben, dewar'ın kontrolü ele geçirmeye çalışması için bir bahaneyiz. Ne olursa olsun bu olacaktı."

"Ama bu ölçüde değil," dedim ve kendi üzerine çöktü, bir sonraki kelimelerini seçerken ellerimi aramızda tuttu. "Benimle birlikte olursan Sa'han olamazsın," dedim sefilce. "Sana izin vermezler."

"Bu sadece bir unvan," dedi ama ben bile yalanı duyabiliyordum. "Sana bir ses veren, insanların takip ettiği bir unvan."

Dudakları kararlı bir çizgi halinde sıkıştı. "Gitmene izin vermeyeceğim, o yüzden kes şunu. Bunu da atlatacağız. Ayrıca, iblisler bana Sa'han diyor, belki de bu yeterlidir," dedi, gözlerinin kenarlarında bir miktar endişe vardı.

"Belki," dedim sefilce. *Ağlamayacağım. Ağlamayacağım!*

"İblisler Landon'ı dinlemez ama beni dinleyebilirler. Onlarla birlikte ava çıktım. Bir tehdidi ortadan kaldırmak için onların yanında savaştım. Sa'han olmak bu değilse nedir?"

Bağlılığının derinliği şafak öncesi kasvetinde içimi ürpertti. "Ama nasıl ..."

"Bu senin hatan değil," diyerek beni tekrar kendisine yaklaştırdı ve fısıltısı içimde karıncalanmalara yol açtı. "Bunu birlikte yapabiliriz. Tek başıma yapamam. Yapmak da istemiyorum."

Onun sıcaklığını içime çekerken gözlerim kapandı, elleri beni bağlamadan sıkıca tutuyordu, bana karşı yavaş hareketleri aniden yeni bir anlam kazandı. Bir nefes daha aldım ve o hızla arzularım başka bir yöne döndü. Dudaklarımı yaladım ve Trent'in nefesi hızlandı.

"Biliyor musun, güneşin doğmasına daha on dakika var," dedi parmakları üzerimde ve üzerimdeki çürük gecelikte gezinirken. "En az yirmi dakika boyunca Cincinnati hakkında gerçek bir bilgiye sahip olamayacaklar."

Gözlerindeki ateşi, arzuyu görmek için geri çekildim. "Yapamayız," diye fısıldadım, gülümseyerek.

"Neden olmasın?"

Aslında kafası karışmamıştı ama gülümsememden ürktüğü belliydi ve onu daha yakına çekerek kucaklaşmamızı aşktan ziyade arkadaşlığa çevirdim. "Çünkü biri ayak parmaklarımı çimdikliyor," dedim. Trent tereddüt etti ve ben neredeyse gülecektim. "Gerçekten mi? Biri ayak parmaklarımı çimdikliyor."

Ciddi olduğumu anlayınca etrafıma bakmak için eğildi. "Ray!" diye bağırdı ve ben de kollarımı küçük kıza uzattım. Şu anda on sekiz aylıktı, elinde battaniyesiyle çok tatlıydı, siyah saçları özenle taranmıştı ve daha da siyah gözleri dikkatimizi çekmek için ayak parmaklarını çimdiklerken ciddiydi. Orada çok uzun süre kalmış olamazdı ve yüz ifadesi sıkıntılıydı.

"Baba?" dedi, yüksek sesi netti. "Oucy hayır. Hayır!" diye bağırdı, şimdi bir aralık açık olan kapıyı göstererek. Kapıyı açtığını bile duymamıştım ama o sessiz bir çocuktı.

Trent yürümeye başlayan çocuğu yukarı çekti, bebek pudrası ve şekerleme kokusunu da beraberinde getirdi. Giyinmiş ve güne hazırды, tekrar kapıyı işaret etti, yüz hatları sıkıntıyla gerilmişti. Ray'in yakasını düzeltirken kız kardeşı Lucy'nin arka planda bir şeyler mırıldandığını duyabiliyordum.

"Lucy yapmaması gereken neyi yapıyor?" Trent sabırla konuştu ve Ray yüzünü buruşturdu, belli ki ağzındaki baklayı çıkarmak istiyordu ama henüz kelime dağarcığına sahip değildi. "Lucy?" Trent yüksek sesle seslendi ve küçük kızın coşkulu bağırışları daha da yakınlaştı.

"Baba!" diye bağırdı yürümeye başlayan çocuk, kapıyı öyle bir itti ki duvara çarpıp neredeyse tekrar kapanacaktı. Ama sarışın, heyecanlı kız çoktan içeri girmiş, elinde bir şerit tuvalet kâğıdı, bir daire çizerek dans ediyor ve bir şekilde onu kırmıyordu. "Mutlu yıllar!" diye bağırdı, kâğıdı havaya fırlattı ve sessizce aşığı süzölüşünü izledi.

"Aman Tanrım, bu çok tatlı," diye fısıldadım ve yemin ederim Ray gözlerini devirdi.

Lucy ellerini çırpı ve yatağı doğru koştu. "Merhaba Achel Teyze!" diye bağırdı ve Trent'in dizlerine kapanarak Ray'in Lucy'nin ellerini itmesini sağladı.

Lucy'yi kendime çektim, Trent'in onları aynı şekilde giydirmeye başlanamış olmasına sevindim. Lucy, Ray'den sadece üç ay büyüktü ama kişilikleri aradaki farkın daha büyük görünmesine neden oluyordu. Yumuşacık ve kıpır kıpır olan Lucy, ben onu kollarımla sarana kadar kucağımda zıpladı ve bana masumiyetin harika kokusunu getirdi.

"Merhaba Lucy," dedim, onunla bir bebekmiş gibi değil de gerçek bir insanmış gibi konuşmaya dikkat ederek. "O tuvalet kâğıdı mı? Rulo halinde olması gerekmiyor mu?"

Elimden kaydı, yerde yattığı yere doğru koştu ve sevinçli bir "Sürpriz!" ile onu tekrar havaya fırlattı.

Trent, Ray ile parmak oyunu oynarken başını kaldırıp baktı. "Bir partide flamalar vardı ve şimdi tuvalet kağıdını rahat bırakmıyor." Ray kollarını bana doğru uzattı ve ben de isteyerek onu tuttum. "Ellasbeth'in onlara göz kulak olması gerekiyor," dedi Trent, gözleri kapıda. "Dürüst olmak gerekirse Quen de onlara göz kulak oluyor. Ve Jon. Herkesi."

"Sence o iyi mi?"

Trent ayağa kalkarak elini çenesinde gezdirdi ve hafifçe endişelendi. "Hâlâ jet lag ile savaşıyor. Belki yine onlara kitap okurken uyuyakalmıştır. Tabii gitmediyse. Bu iyi olurdu."

Ray'in simsiyah saçlarını düzeltirken, "O bunu yapmaz," dedim. Trent'in Ellasbeth'in elf dewar'ın dünyanın bir parçası olmazsak daha iyi olacağı fikrine katıldığını düşündüğünü biliyordum ama ben o kadar emin değildim. "Belki de onu kontrol etmelisin," dedim, çünkü bunu yapmayacağıma emindim. Geceliğimle olmaz.

Trent başıyla onayladı ve elini Ray'e uzattı. "Ray, Ellasbeth nerede?"

Ray koyu renk gözlerini kırpıştırarak yanımdan kaydı. Eli Trent'inkine girerken küçük görünüyordu. Hafifçe sallanarak kapıya baktı. "Şşşt. Uyu," dedi küçük kız ve ben ayaklarımı yere doğru salladım.

"Bu her anlama gelebilir," dedim ayağa kalkıp telefonuma bakarken. Neredeyse güneş doğmak üzereydi. Duş almak için zamanım yoktu. Haberlerden sonra yapabilirdim.

Trent'in kaşları endişeli bir ton aldı. "Hemen döneceğim," dedi ve kapıya doğru yöneldi. "Lucy? Annen nerede?"

"A-a-a-a-uykuda!" Lucy öttü, tuvalet kağıdı afişini tekrar fırlattı ve aşağı süzülmesini izledi. "Sürpriz!"

Trent diğer elini uzattı. "Gösterir misin?" diye sordu ve kız ona doğru atladı, elbisesi taytını gösterecek şekilde havalandı.

"Hadi baba!" dedi, onu sürükleyerek götürdü.

Ray onlar gitmeden önce döndü ve ben de onunkine uyacak şekilde açık ve kapalı bir el salladım. Utangaç bir şekilde başını eğerek Trent'in arkasından gitti.

kapıyı açtım. Aldırmadım ama terliklerimi giymeden önce ödünç aldığım bornozu giydim. Quen'in Trent'le konuştuğunu duyabiliyordum ve henüz daha fazla insanla görüşecek durumda değildim. Lucy'nin coşkusundan sonra gri bir yalnızlık ve sakinlik parçası olan sabah bahçesi beni çağırıyordu ve telefonuma ve saate bir göz attıktan sonra büyük Fransız kapılarına doğru yürüdüm. Ellasbeth burada olduğumu öğrenene kadar yaşam alanına çıkmayacaktım.

Ayrıca, eğer gerçek bir sorun varsa, Quen ya da Jon bu konuyla ilgilenirdi. Kızlar üst katta başıboş dolaşıyormuş gibi görünebilirdi ama hem Jon hem de Quen kızların keskin sınırlar içinde özgürce keşif yapmalarına izin verme konusunda çok iyidiler. İkisi de beni ve Trent'i görmelerine izin vermekte bir sakınca görmezdi -her ikisinin de farklı sebepleri vardı.

Lucy'nin tiz sesi, kapının yanındaki kutunun şifresini tuşlayıp açtığımda erkeksi gümbürtülerle noktalandı. Şifre olmadan ilk kez açtığımda yaşadığım kargaşayı hatırladığımda sabahın ilk nemli nefesi yüzümdeki kızarıklığı dindirdi. Kuş sesleri ve peri kanatlarının takırtısı olabilecek sesler beni korunaklı verandaya çekti. Üzerinden buhar yükselen küçük bir koi göleti ve özenle tırmıklanmış ve önümüzdeki kış için yatağa konmuş düzenli çiçek tarhları vardı.

Serinlik bacaklarımdan yukarı kayarken kollarımı kendime doladım. Yumuşak bir sürtünme dikkatimi iki kişilik küçük veranda masasına çekti ve sarsılarak durdum. "Al?" dedim. Dedim, mistiklerle kaplanmış olmanın korkusu içimde yanıp sönüyordu. Ayağa kalktığımda inanamayarak donakaldım, belli ki beni kapının görüş alanının dışında bekliyordu. En azından gözden uzakta olduğunu umuyordum. "Burada ne yapıyorsun?" Terliklerim ve bornozumla temkinli adımlarla yaklaştım, beni boğarak öldürmek için buraya gelmeyeceğine güvenmek zorundaydım. "Ve takım elbiseyle?" Çok farklı olsa da şık görüldüğünü düşünerek ekledim. *Beni öldürmeye çalışmıyordu. Bu iyiydi, değil mi?*

Elindeki şapkadan başını kaldırdı. "Senin için değişmedim," dedi, düzgün İngiliz aksanı sadece bir ipucuydu ve ben daha da gergin bir şekilde başımı salladım. İnce çizgili dar takım elbisesi ona neredeyse kırklı yaşlarında bir görünüm veriyordu. Daha dar bir bel ve o kadar kalın olmayan omuzlarla fiziğini de düzeltmişti. Bu onu daha genç, daha az olgun, daha kabadayı gösteriyordu ama tam olarak bir haydut da sayılmazdı - saç stili bunu profesyonelliğe mi kaydırmıştı? *Profesyonel ne olabilir ki?* Merak ettim

Gözlerim masanın üzerine koyduğu şapkadan parlak ayakkabılarına kaydı. İblis parlak ayakkabılarını, şık şapkalarını ve gerçekten ihtiyacı olmayan gözlüklerini seviyordu.

"Senin için farklı bir görünüm," dedim ve burnunu çekti.

"Yaptığım her şey senin etrafında dönmüyor," dedi hızla, sanki bana karşı yumuşadığını düşünebilirmişim gibi. "Kendimce sebeplerim var."

"Harika görünüyor, ama daha önce iyi görüldüğünü düşünmüştüm," dedim ve sanki bunu hiç düşünmemiş gibi tereddüt etti. Nerede olduğumu hatırlayarak açık kapıya baktım ve yaklaştım. "Burada ne işin var?" *Ne zamandır buradasın? Pencereden baktın mı? Trent ve çocukları yanımdayken beni mutlu gördün mü?*

Arkamı döndüğümde Al'ın bakışları kapıdaydı ve gözlerim güvensizlikle kısıldı. "Sana birkaç soru sormak istiyorum," dedi. "Şimdi uygun bir zaman mı?"

Değildi ama geri döndüm ve kapıyı kapattım. "Ellasbeth'i uyuttun, değil mi?"

Gülümsedi ve yeni görünüşüne rağmen onun aynı eski Al olduğunu anladım. "Kilisenin arka tarafını yıkan sen miydin?"

"Hayır." *Onun oyunu ne?* Merak ettim, kollarımı tekrar ortama koydum.

"O ... muydu? Trenton Aloysius Kalamack mıydı?"

"Hayır," dedim tekrar, aramızda sadece bir metre kalana kadar yaklaşıp. "Bana kendi kelimelerinizle anlatın."

Bana kendi kelimelerinizle anlatır mısınız? Önünde durdum, başım öne eğikti. "Neden?" Yanık kehribar kokusu yok denecek kadar azdı ve benim düş almam her zaman bir hafta sürerken onun nasıl bu kadar hızlı kaybettiğini merak ettim.

"Bilmek istiyorum." Al burnunu kırıştırarak bir şeyi benden uzaklaştırdı. "İğrenç yaratıklar," diye mırıldandı ve ben mistiklerden bahsettiğini düşünerek geri çekildim.

"Onları duyamıyorum," demek için acele ettim. "Ve onları ben çağırmadım." Cormel Trent'i tehdit ettiğinde ortaya çıktıklarını söylemenin kötü bir fikir olduğunu düşünerek ağzımı kapattım.

Al'ın çenesi gerildi ve tiksintisinden dolayı bir acı hissettim. "Ah, vampir kamarillalarından biriydi," dedim dikkatini dağıtmak için. "Cormel vampirlerle bir anlaşma yaptı."

Eğer Trent ve benden kurtulurlarsa, elfler ruhlarını öbür dünyadan geri getireceklermiş."

"Yani Cormel'in adamları mıydı?" dedi.

Al'ın dün gece Cormel'i Junior'ın önünde gördüğünü hatırlayarak dudaklarımı yaladım. "Hayır."

Al içini çekti ve ellerini önünde kavuşturdu. "Kanıt yok. Bu senin göbek adın olmalı, Rachel Mariana Morgan."

Neden bununla ilgileniyor ki? "Bak," dedim, bunun beni kontrol etmek için uyduruk bir bahane olduğunu düşünerek, ama beni boğarak öldürmekten daha iyiydi. "Onlar vampirdi," diye ekledim ve o da elleriyle konuşma hareketleri yaptı. "Bis birini yakaladı ve Trent itiraf etti."

"Zoraki bir itirafın hiçbir anlamı yok," dedi ve iblislerin bir şekilde kullanmak istedikleri bir hukuk noktası üzerinde çalışıp çalışmadıklarını merak ettim.

"Neden başımın etini yiyorsun?" Ben sordum, o da rahatça oturdu ve dantelin gittiğini hatırlamadan önce kollarını çekiştirdi.

"Çok savunmacı davranıyorsunuz," dedi. "Ben sadece o sabah neler olduğunu öğrenmeye çalışıyorum."

Evet, ama neden? Sessizce bekledi ve sonunda, "Pek çok camarilladan vampirlerin bir karışımı vardı. Kimse sorumluluğu üstlenmedi ama dün gece Cormel saldırının Trent ve bana hayattaki yerimizi hatırlatmak için olduğunu söyledi."

Keçi bakışlı gözleri düşünceli bir şekilde odaklanmamış olan Al parmaklarını dikleştirdi. "Bu dün gece miydi?"

Birileri eski Godfather filmlerini izliyor, diye düşündüm başımı sallarken ve sonra gerçekten söylemem gerektiği ortaya çıktığında "Evet," dedim. "Kilisemi havaya uçurmadım ama ölü numarası yapmak için bundan faydalandım." Bir avucumu masaya yasladım, demirin soğuğu içime sızarken titriyordum. "Neden buradasın?"

Dudakları kıvrıldı ve parmağı cübbemi ıskalayarak üzerimden hiçbir şey almazken kıpırdamamak için kendimi zor tuttum. "Güneş doğduğunda yüzey iblislerine ne olduğunu görmek ilgini çekebilir diye düşündüm."

Eve bir göz attım ve onunla birlikte içeri girersem Ellasbeth'in vereceği tepkiyi hayal ettim. Serpintiye değebilirdi. "İşte bu yüzden bu kahrolası saatte ayaktayım. İçeri gelip bizimle haberleri izlemek ister misin? Quen iyi kahve yapar."

Al gözlerini kırıştırdı ve hızla kendine geldi. "Hayır, teşekkür ederim," dedi, ayaklarının hafifçe kayması şaşkınlığını ele veriyordu. "Bunu burada yapabileceğimizi sanıyordum."

"Elbette," dedim usulca, sonra Al her zamanki yeteneğiyle el kol hareketleri yaparak Latince bir kelime söyleyince kaskatı kesildim. Dantel ve kadife olmadan biraz eksikti, ama gözleri hala kimsenin yapamayacağı bir şeyi yapmanın zevkiyle parlıyordu ve siyah renkli bir sonsuzluk tabakası tam orada verandada kambur bir şekle dönüşürken ley çizgilerine tutunmamı sıkılaştırdım.

Boktan bir şeydi, bir yüzey iblisiydi ve onu daire içine almak için uzandım.

Al daha hızlıydı ve ikinci bir güç tabakası, ruhumda hissettiğim sert bir gümbürtüyle yüzey iblisin etrafında kapandı. "İğrenç küçük böcek," dedi, iki ayağını da yere basarak metal sandalyenin kenarına geldi ve dirseklerini dizlerine dayayıp başını eğerek ona baktı.

Tedirgin bir şekilde yaklaştım. Yüzeydeki iblis çılgınca tıslıyor, yumruklarından dumanlar yükselirken bile duvara vuruyordu. Ya da belki de bir kadındı. Bu seferkinin saçları beline kadar iniyordu ve çenesinden tükürükler sarkıyor olsa da çenesi kesinlikle narin bir şekilde kesilmişti.

"Kim o?" Fısıldadım ve sanki onun korumasını istiyormuş gibi Al'ın hemen yanında durmak için hareket ettiğimi fark etmeden kısa bir süre durdum.

Al'ın ifadesi kapalıydı. "Hiçbir fikrim yok. Bunu bana Newt verdi." Bakışlarını doğuda aydınlanan gökyüzüne kaldırdı. Ağaçların tepeleri çoktan parlamaya başlamıştı ve cevabımızı almamız uzun sürmeyecekti.

"Bak, güneş," dedi Al sanki belli değilmiş gibi. "Bakalım elfler bu işi ne kadar iyi becerecek."

Nefesimi tutuyordum ve güneş Al'ın koruma balonunun tepesine dokunduğunda, yüzeydeki iblis tısladı, korkmuş gibi kamburlaştı. Gözleri kocaman açılmıştı, üç kalp atışı boyunca sessiz kaldı ve sonra tantana yapmadan ortadan kayboldu.

"Lanet olsun!" Al'a doğru dönerek haykırdım. Dudaklarım aralandı. Gözleri kapalıydı ve çenesi sanki kırbaçlanmayı bekliyormuş gibi sıkılmıştı. "Al?" Fısıldadım ve gözleri açıldı. Gerginliği yavaşça azaldı ve nefes verdi, ellerini arkasına saklarken parmakları titriyordu.

"İşte, gördün mü?" dedi kendinden emin bir şekilde, ama benim gördüğüm onun korkusuydu. "Tipik bir elf özensizliği. Rachel, eğer bir *daha* bu kadar dikkatsiz olursan, seni kendi cazibenle boğarım."

"Al . . ." Omzuna dokundum ve sarsılarak uzaklaştı. Bu yüzden buradaydı, bana elf lanetindeki kusuru göstermek için değil. Korkmuştu ve geldiği kişi bendim. "Kalabileceğinden emin değildin," dedim ve gözleri benimkilere kaydı.

"Ne? Saçmalık," diye homurdandı ve elini gereksiz bir şekilde sallayarak çemberini indirdi. "Elfler üç bin yıldır doğru düzgün bir lanet yapamadılar. İkinci görüşünü kaldır," dedi boşluğa bakıp yüzünü buruşturarak. "Ne iğrenç bir iş. Zaten hiçbir zaman yaratılmalarından yana değildim ama yine de bu saf vahşiliğe hayran olmak gerek."

Bir keresinde bana iblislerin vampirleri yarattığını söylemişti, bu da onların yüzey iblislerini yarattığı anlamına geliyordu ve kendimi huzursuz hissederek ikinci görüşümü açtım. Bunu yapmak zor değildi, ama sık sık yapmazdım, gerçekliğin yeşilinin üzerine kırmızı lekeli, cesur görüntüyü sevmezdim.

Elbette, yüzey iblisi şehir merkezinden bu kadar uzakta, seyrek otların ve güneşin kavurduğu toprağın arasında oradaydı. Güneşe doğru sessizce uludu, belli ki geri çekilmeye zorlanmaktan memnun değildi. Tıslayarak Al'a ve bana döndü, ben de ikinci görüşümü bırakarak ona görünmez oldum. "Velveeta tostunun üzerine lanet olsun," diye fısıldadım, güneş yavaşça dünyanın yüzeyinde süzülürken bunun her yerde olduğunu hayal ettiğimde sarsıldım.

"Aynen öyle," dedi Al, sesinde sempati olabilecek bir ipucu vardı. Titreyerek masanın etrafından dolaştım ve ikinci tel sandalyeye yerleştim. Bir sürü mutsuz vampir olacaktı. Bugün Jenks ve Ivy ile kiliseyi temizleyemeyeceğime dair bir his vardı içimde. Bu kötü oldu. Eğer vampirler daha önce bana kızmışlarsa, şimdi iki kat kızacaklardı ve Landon'ın bana tuzak kurduğu elf başarısızlığı için beni suçlayacaklardı.

"İyi yapılmış bir laneti değiştirmeye çalışırsan olacağı budur," dedi Al şapkasını çıkararak. "Bir modifikasyonun yarattığı kusurları onarmaktansa sıfırdan başlamak her zaman daha iyidir."

"Peki ya dün gece ruhlarını bulan vampirler?" Ben sordum. "Onlar yine ruhsuz," dedi, şapkasını çevirirken dikkati dağılmıştı tam kafasına inmek için. "Uzun süredir ölmemiş olanlar, ölüme doğru koşuşturmalarının kesintiye uğramasından dolayı çok mutsuz olacaklar. Öğlene kadar elflerin ruhlarını geri getirmek için heceleyeceklerini tahmin ediyorum. Yaşlı ölümsüzlerin gitmesini istiyorlar ve bunu yapmanın en kolay yolu da bu." Şapkasını aramızdaki masanın üzerine koydu. "Ama sen bunu zaten biliyordun," dedi alçak sesle. "Onları iyilikle öldürmek. Belki de elfler bize itiraf etmek istediklerinden daha çok benziyorlardır."

Alnımı ovuşturdum. Güneş daha yeni doğmuştu ve ben şimdiden yorulmuştum. Ivy'yi aramam gerekiyordu. "Bu benim sorunum değil."

"Tabii ki hayır." Al ayağa kalktı ve paltosunu fırçalayarak güneşin liflere vuruşunu izledi. "Onları, yani yaşayan ölüleri kurtarmanın bir yolu var."

Başımı kaldırdım, takım elbisesinin bazı ipliklerinin parladığını fark edince tereddüt ettim. "Nasıl?"

Şapkasını döndürdü, kolundan aşağıya, sırtına ve boştaki eline indirdi, orada yakaladı ve şakacı bir şekilde başına yerleştirdi. "Eğer iki dünya arasındaki yolu bozarsan-"

"Sonsuzluğu yok etmeyeceğim. Bu tüm sihrin sonu olur," diye araya girdim.

"Neden olmasın?" Bana spekülatif bir şekilde baktı. "Cincinnati'yi ölümsüz haliyle gördün. Her şeyi burada bitirebilirsin. Sınırları yıkarsın ve kimse girip çıkamaz. Büyü olmadan yaşamayı sevmeyi öğrenebilirsin. Eve döndüğümüzde hayatta kalmanın tek yolu bu olabilir."

İblisleri kastediyordu ve kolum soğuk metale çarparak titredi. "Neden Cincinnati ya da vampirler hakkında endişeleniyorsun?"

"Dönmeyeceğim. Sadece geri dönmek istemiyorum." Bana döndü. "Asla."

Eğer büyüye bir son vermeyi öneriyorsa, bunu düzeltmek için bir yolu olduğuna bahse girerim. "O zaman belki de bizim kurallarımıza göre oynamayı denemelisin."

"Belki de zaten öyleyizdir," diye karşılık verdi.

"Doğru." Buna güvenmeyerek sandalyemde arkama yaslandım ve düşme tehlikesi geçiren bornozumu çekiştirerek kapattım. "Ben de yüzey iblislerini dışarıda, seni de burada tutmak için hatları kırdım. Herkes bana kızgın." Bana gülümsediğinde tereddüt ettim. "Kendilerini kral ilan eden iblisler hariç."

"Hepsi bu kadar."

"Sen yap. Yeni bir yaşam becerisi öğrenecek vaktim yok," dedim ve o da bir elini masanın üzerine koydu, kükürt kokan nefesiyle üzerime eğildi.

"Onun içinde mistik olan tek kişi sensin." Bir nefes aldı. "Rachel."

Parmağımı göğsüne koydum ve onu destekledim. "Yani şimdi mistikler iyi bir şey mi oldu?"

"Bu iyi bir şey gibi mi hissettiriyor?"

Kuşlar gürültü yapmaya başlamıştı ve ben başımı salladım. İyi hissetmiyordum. Hiç de değil. "Bunu ben istemedim," dedim ve Al eve doğru baktı. "Ne dilediğine dikkat et," dedi ve ben de bir tabaka- Her zamanki yeşil kırçilli kadife paltosunu ve silindir şapkasını tekrar giydirdi. Omuzları genişledi ve ortası daha kalın, daha kaslı hale geldi.

Ellasbeth'in sesi sıkıntıyla yükselene kadar neden değiştiğini merak ederek, "Çünkü sana da bulaşabilir," diye bitirdim. Harika, buraya geliyorlardı ve bornozumu çekiştirerek yaklaştırdım. "Kibar ol," diye Al'ı uyardım ve o da bana masum bir bakış attı.

Tanrım, sadece Trent değil, Ellasbeth ve kızlar da vardı. Lucy, Al'ı gördüğünde tiz bir sesle dışarı çıkmak için yumruklarını kapıya vurdu.

Kapı açılıp Lucy dışarı fırladığında Trent, "Rachel seni büyülemedi," dedi ve Al ile beni beklerken gördü. "Sadece uyuyakalmışsın."

"Trenton!" Lucy Al'a doğru koşarken Ellasbeth panik içinde çığlık attı.

"Allie, Allie, Allie!" diye bağırdı küçük kız, kendini iblisin dizlerine doğru fırlatarak. Al irkildi, kız bebeğini etrafa savururken aceleyle kasıklarını kapattı. Ray de daha az büyülenmiş değildi, Trent'in kalçasından Al'ı izliyordu, değerlendiren gözleri asla başka tarafa bakmıyordu.

"Onu ondan uzak tutun!" Ellasbeth hem ona doğru uçmak hem de eve geri koşmak isterken kapıda donup kaldı.

"Günaydın, Ellasbeth," dedim ve ben sakince masaya otururken dehşete düşmüş ve nefes nefese kalmış bir halde bana baktı.

"Ellasbeth," diye mırıldandı Al, oturup Lucy'yi kucağına alırken uyandırdığı korkudan zevk alıyordu. "Seni görmek ne güzel."

"Trent! Yakalayın onu!" diye tekrar bağırdı ve Trent içini çekerek Quen ve Jon'a pencereden el salladı. "Çıkarın onu buradan!"

Ayağa kalktım, bornozumun içinde birdenbire rahatsız oldum. "Bana güneş doğduğunda bağlanmamış ruhlara ne olduğunu göstermek istedi."

Trent'in gözleri parladı. "Ve?" diye sordu. Ray aşağı inmek ve Al'ın yaptığı pembe ve mor uçan atlara daha yakından bakmak için kıpırdanmaya başlamıştı, her biri Lucy'nin zevkine göre avuçladığı ellerinden çıkıyordu.

Yüzümü buruşturmama engel olamadım. "İkimiz de çok yoğun bir gün geçireceğiz."

Ellasbeth Trent'in dirseğine yapışmıştı, yüzü kıpkırmızıydı ve korktuğu her halinden belliydi. "Sürpriz!" Al ellerini açtığında Lucy bağırdı ve başka bir at kişneyerek havaya sıçradı. Bana yorgun bir bakış atan Trent, Ray'i yere bıraktı ve küçük kız öne doğru yürüdü. Ellasbeth bayılmasın diye onu kendime doğru çektim ve Ray bacaklarıma yaslanıp Al ve kız kardeşini izlemeye başladı.

"Onları ondan uzaklaştırın!" Ellasbeth talep etti ve Trent onun dirseğini tuttu.

"Kızlar güvende. Sadece sana kefil olamam," dedi ve Ellasbeth gözlerini çocuklardan ayırdı, yüzü kıpkırmızıydı.

Al üç atı bırakırken doğruldu ve Lucy kıkırdayarak arkalarından koştu. "Artık insan çalmıyorum," dedi hakarete uğramış gibi. "Duymadın mı?"

"Ciddi misin?" Dedim ve elini kaldırdı, aşağı yukarı bir şeyler söylemek için ileri geri salladı.

Ellasbeth Trent'e ters ters baktı, sırtındaki eli zorlayıcı görünmeye başladığında bile içeri girmeyi reddetti. "Buna inanmıyorsun, değil mi?" dedi.

Ben de inanmakta zorlanıyordum ama Ray, atın cazibesine kapılmış Al'ın önünde sallanarak durduğunda endişelenmedim. Küçük eli denge için Al'ın dizine gitti ve Al dondu kaldı, duyguları o kadar hızlı akıyordu ki derinliğinden başka bir şey fark edemiyordum.

"Sen neden buradasın ki?" Ellasbeth haykırdı.

"Birçok nedeni var." Al, Ray'in eline bakıyordu ve parmağını Ray'in avucunun altında oynatıp Ray onu kavrayıp tek dişli gülümsemesiyle ona bakarken nefesimi tuttum.

Ray'in özenle verdiği ama nihai güveni Al'ın suratına bir ton tuğla gibi çarptığında duygusallık beni vurdu. O kadar hızlı olmuştu ki artık onun için her şeyi yapacağını biliyordum. Ray hepimizi kurtarmış olabilir.

Boğazım düğümlendi, döndüm. Gördüğümü bilmesini istemiyordum ve eğer kalırsam ağlamaya başlayacaktım. "Ah, özür dilerim," dedim, sanki çantam ve ceketim dışarıdaymış gibi etrafıma bakarak. "Gidip duş almam gerekiyor. Al, bilgi için teşekkür ederim."

Başını kaldırdı ve nemli gözlerini görünce kaşlarını çatarak Ray'in elini parmağından çekti. "Benden kurtuluyorlar."

Trent Ray'i almak için öne doğru eğildi, ben de onu Al'dan aldım. Ray'i kollarına yerleştirirken Trent, "Kahvaltıya kalabilirsin," dedi.

"Kahvaltımı çoktan yaptım, teşekkür ederim," dedi Al sert bir sesle. Küstah olmaya çalışıyordu ama sarsıldığı belliydi. Ray'in güvenini beklemiyordu ve bu güven elinden alınamazdı.

"Lucy, buraya gel," diye sordu Ellasbeth, elini uzatmış, görmezden gelerek çömelmişti.

"Dewar ile randevunuz saat kaçtaydı?" Çoktan unutmuş olduğum için sordum.

Trent Ray'i salladı. "Dokuz kırk beş."

"Sence ben de seninle gelebilir miyim?" Dedim ve Ellasbeth sarsıldı, Lucy'ye olan ilgisi bir anlığına gölgelendi. "Onları yüzey iblislerini sonsuzlukta, gerçek iblisleri ise gerçeklikte bırakmaya ikna etmem gerekiyor," diye ekledim yüzümü buruşturarak. İblislerin irtibat kişisi olmayacaktım ama birilerinin bir şeyler söylemesi gerekiyordu ve ben de büyük demografik grupları kurtarmak konusunda ünlüydim

-İkincil hasar yüksek olsa bile.

Ellasbeth sonunda Lucy'yi yakaladı ve küçük kız itiraz ederken onunla birlikte kapıya doğru geri çekildi. "Şaka yapıyorsun," dedi, sesi dikkati dağılmıştı. "Onları burada mı istiyorsun?"

"Kesinlikle," dedim. Ayaklarım donuyordu ve içeri girmek istiyordum.

Trent omuz silkti. "Tabii. Seni sekizde alırım. Kilisede olacak mısın?" Ellasbeth Lucy ile mücadele ediyordu. Bıkkın bir halde, "Evet" diye haykırdı,

Siz ikiniz gidin. Ben kızlara bakabilirim."

Gözlerim önce Trent'e, sonra da Al'a kaydı.

"Kızlara göz kulak olur musun?" Al, Lucy'nin iki elinin arasında küçük mavi atları var edebildiği kadar hızlı bir şekilde onları var etti. "Trent ve Rachel'ı öldürmenin senin fikrin olduğunu duydum, böylece kızlar senin olacaktı."

Dışarıdaydı ve Ellasbeth'in yanakları kızardı. "Bu benim fikrim değildi!" diye itiraz etti ve Lucy elinden kaydı.

Hayal kırıklığına uğrayan Trent saatini kontrol etti. "Quen ve Jon onlara göz kulak olabilir."

"Kızları çalmaya çalışmıyorum," dedi Ellasbeth hararetle ve Trent dalgınca Ray'in ağzından bir at aldı.

"Üzgünüm Ellasbeth," dedi açık yüreklilikle. "Rachel herkes için en iyisini düşünüyor gibi görünüyor ama ben öyle değilim..." Tereddüt etti.

"Sanırım aradığın kelime saflık," dedi Al ve kaşlarını çatarak neredeyse elimin tersiyle ona vuracaktım.

"Lucy benim çocuğum!" Ellasbeth bir eliyle çılgınca kıvranan küçük kızı kavrayarak, "Lucy benim çocuğum," dedi. "Ona göz kulak olabilirim."

Trent çenesini kaldırdı ve kapıya doğru ilerledi. "Bunu yapmanı istemiyorum."

Giyinmem gerekiyordu ve tereddüt ettim, içeri girmeden önce Al'a veda etmek istiyordum ama bunu herkesin önünde yapmak istemiyordum.

"Altıya kadar kızlara bakabilirim," dedi Al aniden ve ben gözümü kırptım. Yüzü kıpkırmızı olan Al saatini küçük cebinden çıkardı. "Ah, bu doğu standart saatiyle akşam altı olur. Ondan sonra meşgulüm."

"Sen mi?" Dedim ve yüzü karardı. "Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Kesinlikle olmaz!" Ellasbeth dehşet ve öfke karışımı bir duyguyla avluya doğru ilerledi.

Al tedirgin görünmüyordu. "Onlar bebek değil, daha yeni yürümeye başladılar. Ayrıca, listede üçüncü sırada olduğumu sanıyorum?"

Trent gülümsüyordu, küçük ama dürüst. "Hayır, teşekkür ederim. Jon yapabilir."

Ellasbeth Lucy ile boğuşuyor, küçük kız sıkı sıkı tuttuğu ölü at için feryat ediyordu. "Listede üçüncü derken ne demek istiyor?"

Trent ve ben birbirimize baktık ama Quen başını kapıdan uzatarak bizi cevap vermek zorunda bırakmadı. "Sa'han? Bayan Morgan? Ivy aradı. O iyi ama Rachel'a ulaşmaya çalışıyor. Felix bu sabah güneş katliamı yapmış ve Nina konusunda Rachel'ın yardımını istiyor."

Korku ruhuma işledi ve hızlı bir nefes aldım. Dwar beklemek zorunda kalacaktı. "Gitmek zorundayım." Tereddüt ettim, veda etmek için Al'a dokunmak istiyordum ama buna cesaret edemiyordum.

"Elbette güneş katliamı yaptı," dedi Al uzaktan. "Bu yüzden en başta ruhlarını bedenlerinden ayırmak zorunda kaldık."

"Git." Trent telaşlı Ray'i salladı. "Endişelerinizi dewar'a ileteceğim."

Kapıya yönelmeden önce son bir kez Al'a baktım. "Teşekkür ederim," dedim botlarımı nerede bıraktığımı hatırlamaya çalışarak. "Elimden geleni yapacağım."

Al yüksek sesle, "Dwar'da bulabileceğin tüm seslere ihtiyacın olacak, Kalamack," dedi. "Quen ve Jon'u kızlarınızla ilgilenmek için harcamak kaynakların kötü kullanımı, özellikle de bu yakın bağı istediğinizi iddia ederken. Bırakın küçük sevgililere ben bakayım."

Döndüm, yarısı evin içinde, yarısı dışında. Ellasbeth bekliyordu, leylak rengi parfümü durgun havada güçlüydü. Trent kaşlarını çatmıştı ama endişeli değil, düşünceliydi.

"Kızlar için endişelenmiyorum," dedi ve Ellasbeth'in nefesini kesti. "Eşyalarımı karıştırmandan endişeleniyorum. Hayır. Onları yanımda götüreceğim. Bu, dewar için iyi bir hatırlatma olacaktır."

Al bir elini zarifçe arkasına koyarak kendini yukarı çekti. "Doğruluğun mükemmel bir örneği olacağım."

Ellasbeth'in eli denge için eve doğru gitti. "Yemin ederim Trent, eğer çocuklarımızı bakması için o iblise verirsen seni asla affetmem."

Trent bana baktı, ben de omuz silktim. "Onları kalıcı olarak tutmayacak," dedim ve Al bloklu dişlerini gösterecek şekilde sırtıttı.

Trent Ray'i yere bıraktı ve küçük kız sanki yeni bir oyuncakmış gibi gülümseyerek Al'a doğru yalpaladı.

"Trenton!" Ellasbeth ılık attı ve Lucy sonunda onun elinden kurtuldu. Ellasbeth arkasından bir hamle yaptı ve Quen kadını geri çekti, kadın yüzüne tokat atarken yüz ifadesi soğuktu.

"Standart oturma ücretimi alacaksın," dedi Trent, Al Lucy'yi kucağına alırken Ellasbeth'in histerik sesleri arasında neredeyse bağırarak. "En st katta kalacaksın ve benim odamdan uzak duracaksın. Ve heceleme kulbemden. Ve diğer her Şeyden. Telefon yok, kehanet yok, onları kimseye göstermek yok. Onları her zaman burada, dairemde istiyorum."

"De-e-e-elighted," dedi iblis ve sonra iki kızla birlikte ortadan kayboldu. "Trent!" Ellasbeth ılık attı.

Ona yan gözle bakarak Trent'in yanına yaklaştım. "Ona ziyaretçi yok demeyi unuttun."

Trent'in nefesi dişlerinin arasından tıslayarak ıktı. "Oooh, yaptım, değil mi." "Trenton Aloysius Kalamack!" Ellasbeth, Trenton'ı iterken haykırdı. Aramızda, yüzü kıpkırmızı. "Kızlarım nerede?"

Lucy'nin kahkaha dolu kıkırdaması avluda yankılandığında içeri'yi işaret etti. Elini ağzına götüren Ellasbeth hızla içeri girdi. Trent yüksek sesle, "İstersen kalabilirsin," dedi ama Ellasbeth çoktan içeri girmişti. Ancak Şimdi alnında belli belirsiz bir endişe çizgisi belirmişti. "Bana bunun bir hata olmadığını söyle."

Gülümseyerek ona sarıldım. "Bu bir hata değil," dedim, kollarının beni içine aldığını ve güçlendirdiğini hissederek. "Kurallarımıza göre oynamayı kabul edebilecek tek kişi o. Diğerlerinin utandırılması gerekiyor. Teşekkür ederim."

İçinde süregelen endişeyi görmek için geri çekildim. "Bugün ben de seni özleyeceğim."

Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyordu ve sevildiğimi hissettim. "Belki akşam yemeği falan yiyebiliriz."

Ama bugünü hâlâ ayakta bitirebilirsem şanslı olacağımı biliyordum. Eğer Felix güneş katliamı yaptıysa, Nina kontrolden çıkacak ve Cincinnati'nin eski vampirleri arzu, istek ve korkudan oluşan çelişkili bir dehşete dönüşecekti. İçimi parçalayan Şey ise Ivy'nin ruhunu kurtarma umudunun artık bir olasılığa bağlı olmasıydı.

Trent'e bir öpücük verdiğimde ve benden uzaklaştığını hissettiğimde, Ivy'nin mutlu sona ulaşacağına yemin ettim. Bu beni öldürse bile.

Bölüm 19

Önümdeki araba gıcırdayarak durduğunda nefesim kesildi ve frene bastım. Başımı sallayarak gözlerimi dikiz aynasına çevirdim ve arkamdaki araba da durana kadar yüzümü buruşturdum. Fountain Meydanı'na gitmeye çalışıyordum. Ivy ve ben kilisedeki dağınıklığı karıştırmadan önce öğle yemeği yiyecektik. Evet, bir kütüphanede hatları nasıl kapatacağımı araştırıyor olmalıydım ama Ivy'nin bana ihtiyacı vardı, ona bir kanlı seks partisinin son olmadığını söylemem gerekiyordu. Ayrıca, dünyayı yeniden kurtarmaya başlamadan önce birkaç saatliğine normal bir şeyler yapmalıydım.

"Bu ne dönüş?" Önümde sıralanan arabaların arkasını görmeye çalışarak kendi kendime söyledim. Trafik durmuştu ve camı indirdiğimde birkaç blok ötede bir kalabalığın ve megafonun sesini duyabiliyordum. Neredeyse meydana varmışım. Bir şeyler ters gidiyordu. *Ivy oradaydı.*

Nabız hızlı atınca direksiyonu kırdım ve birkaç araba boyu ters şeritten giderek taksimetre polisi için küçük ve yasadışı bir park yerine girdim. FIB tabelamı ön cama yapıştırıp omuz çantamı alırken bana korna çalan adama el salladım. Hafta sonu Trent'lerde yatıya kaldığım için üzerimde temiz bir kot pantolon ve rahat bir kazak vardı ama arabayı kilitleyip botlarımı şakırdatarak uzaklaşırken kendimi profesyonelden başka bir şey hissetmiyordum.

Nina mı? Merak ettim, sesi megafondan geldiğinde şok oldum, agresif aciliyeti görünmeyen insanların yükselen gürültüsüne karıştı. Felix bu sabah güneş cinayeti işlemişti. Bir avuç başka usta da ruhlarının neden olduğu depresyondan kontrolden çıkmış bir öfkeye kapılmıştı.

ruhları onlardan koparıldı. Yeraltına çekilmek zorunda kalmaları bir lütuf ve nefes alma alanıydı. Her yerde polisler vardı, hem FIB hem de I.S. ve ben en yakın olana doğru ilerledim. "Affedersiniz. Neler oluyor?"

"Bu taraftan bayan," dedi ve bana dokunamadan geri çekildim. Yüz ifadesi sertleşti ve gerçekten bana baktı. "Meydanda yasadışı bir gösteri var," dedi, beni tanımadığı belliydi. "Lütfen evinize gidin."

Artık neredeyse sokakları doldurmuşlardı ve herkes geri çevriliyordu. "Ah, birine ulaşmaya çalışıyorum," dedim, Nina oradaysa Ivy de oradadır diye düşündüm. "Yani, işe çağrıldım," dedim, eski telefonumu göstererek.

Büyüden yanmış saçlarım ve sersem bakışlarımla I.S. rozeti. "Kiminle konuşacağım?" "Biliyorsam ne olayım," diye mırıldandı polis sokak kıyafetlerime bakarken. "Git

devam et."

İkinci kez söylemesine gerek kalmadı ve oluşan insan duvarının arkasına geçip meydana doğru hızla ilerledim, bana bakan rozetli herkese eski kimliğimi salladım. Nabzım hızla atmaya başladı ve insanların kısa süreli soluklanmaları kayboldu. Bu bir gösteri değil, bir kalabalıktı ve ben de kapatılmış yolun ortasında durup buna bir anlam vermeye çalışıyordum.

Nina elinde megafonla sahnedeydi ve mikrofonlu adamı susturmaya çalışıyordu. Kalabalık bölünmüş ve çirkindi, sahneye doğru bağıyor, protesto için ellerini yumruk yapıyordu. Devasa televizyon ulusal bir haber kanalını gösteriyordu, ancak hepsi kötüydü, benim gibi diğer şehirlerdeki benzer protestoların eteklerinde duran heyecanlı haber spikerleri vardı. Yükseklerde, çevredeki binaların camlarına dayanmış insanlar fotoğraf çekiyordu. I.S. ve FIB görevlileri her yerdeydi, ancak yeni insanları dışarıda tutan çember dışında ne yaptıklarını anlayamadım.

Bir polis yaklaştığında kimliğimi göstererek "İçişlerindenim," dedim ve o da diğer tarafa gitti. Haber ekipleri köşeye kurulmuştu ve tanınmadan önce uzaklaşmaya başladım. *Ivy, neredesin?*

Peri kanatlarının sesi dikkatimi çekti ve Jenks yere düşerken gözlerim peri tozuyla doldu. "Lanet olsun, Jenks!" Gözlerim yaşararak haykırdım.

"Tink bir Disney fahişesi, Rache, burada ne işin var?" diye bağırdı, sesi yükselen gürültüden duyulmaya çalışırken tiz çıkıyordu.

"Evet, ben de seni gördüğüme sevindim," dedim ekşiyerek, elimi üzerine konması için kaldırdım. "Ivy'yi bulmaya çalışıyorum. Nina ne yapıyor?"

Yere indi, sonra biri beni öne doğru itince geri çekildi. Elim bir elektrik direğine çarptı ve Nina'nın sesi net ve güçlü bir şekilde yükseldiğinde birkaç santim için ayağımı yere bastım, sesinde Felix'ten öğrendiği sert bir kesinlik vardı. Sesi bir usta gibiydi ve bu tüyler ürperticiydi.

"Barış sahte!" diye haykırdı, içindeki vampir çekimi kalabalığın büyük bir kısmını susturdu. "Barış, yaşayan ölümler için ölümdür. Onları kırar.

Efendileriniz ağlıyor. Bizi korudukları gibi onları korumak da bizim görevimiz! Onlar bizi güvende tutuyor, şimdi sıra bizde. Öfkelenmeler ve tehdit etseler bile, bizi sevdiklerini bilerek öfkelerine dayanmalıyız! Ruhları onları öldürecek!" "Ne zamandır orada?" Bir kolumla, diğer kolumun etrafına dolanarak sordum.

denge için gönder.

"Yeterince uzun." Jenks'in kanatları soğuktan maviye dönmüştü ve ısınmak için onları titreştirdi. "O, ah, yaşayan vampirleri ölümsüzleri korumak için bir araya getiriyor. Herkes bundan memnun değil. Elfler ruhlarını geri getirirse ne olur bilmiyorum."

Endişeyle direğin daha yukarısına tırmandım. Kalabalık çirkindi ve birkaç kişinin "Bırakın ölsünler!" diye bağırdığını duyduğumda kaşlarım çatıldı. Bu hiç iyi değildi. Daha üç ay önce usta vampirler uyurken Cincinnati'de yaşanan kaosu çoktan unutmuşlar mıydı?

"Onlardan ruhlarını esirgeyemezsiniz!" diye bağırdı mikrofonlu adam, kürsüde rahatça konuşabilen birinin profesyonel öfkesiyle. "Bu onların Tanrı vergisi hakkı!"

"Onları korumak bizim hakkımız değil mi?" Nina gözleri tehditle kararmış bir halde konuştu. "Onlara her zaman hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları şeyi verdik. Onlara ölümlerini veremeyiz! Elfler ve kendi arzuları tarafından kandırıldılar!"

Gergin bir şekilde nehre doğru baktım. Trent sadece birkaç blok ötedeki arenada ve kapalı dewar toplantısında bulunuyordu. Kalabalığın oraya saldırdığını hayal etmek çok kolaydı. I.S. ve FIB burada toplanmışken kimse onları durduramazdı.

"Ustam ruhunu buldu," dedi Nina ve kalabalık onun sesindeki güçle duruldu. Felix onu değiştirmişti, uzun zamandır onun düşünceleri Nina'nın düşünceleri arasında dolaşırken neredeyse kendisi de bir efendiye dönüşmüştü ve ben bu komut karşısında ürperdim. "Ona sabitlenmişti," diye mırıldandı ve sahnedeki bağınaz bile sustu. "Güneşe yürüyene kadar gece gündüz ona eziyet etti. Ruhlar kaçtığı için mutlu olun. Eğer geri dönerlerse efendilerinizi saklayın. Onlar sadece acı getirir."

"Sevinçten ağlıyordu!" diye bağırdı mikrofonlu adam, ama Nina'nın coşkulu varlığının yanında ucuz görünüyordu. "Sen kimsin ki onu inkar ediyorsun?"

"*Acı içindeydi!*" Nina bağırdı ve kalabalık hareketlenmeye başladı. "Ölümsüzlerin lütfu acı hissetmemeleridir ve o acı çekiyordu. Kırılmıştı! Efendilerinize elflerin yalan söylediğini söyleyin. Efendilerinize onları öldürmeye çalıştıklarını söyleyin! Sizi dövüp gözlerinin önünden gönderseler bile söyleyin. Onları korumalısın çünkü seni seviyorlar!"

Kalabalığın sesi binaların arasından yuvarlanarak hem Nina'yı hem de sahnedeki adamı bastırıyordu. Endişeyle direktten indim. Ivy'yi bulmalı ve Trent'i aramalıydım. Onu oradan çıkarmalıydım. Onu uyarmalıydım.

Adam, "Efendiniz öldü çünkü Tanrı onun günahlarını eve getirdi!" diyordu.

"Elfler şu anda ruhlarını geri getirmek için toplantı halindeler. Bunu yapmalarına izin veremeyiz!" Nina gürledi. "Efendilerimizi öldürmeye çalışıyorlar! O güneşe yürüdü!" diye acı içinde bağırdı. "O güneşe yürüdü ve şimdi ben yalnızım!"

Istırabı, orada yaşayan her vampirle bağlantı kurarak dışarı taşıtı. Yalnız olmanın ne demek olduğunu biliyorlardı. Bundan korkuyorlardı. Ayağa kalkma dürtüsü neredeyse dayanılmazdı. Felix ona ölümsüzlerin gücünü ve yaşayanların tutkusunu vermişti. Ivy'nin onu sevmesine şaşmamalı.

"Tanrım," diye fısıldadım, biri bana çarptığında onun karizmasından sıyrıldım. "Jenks, Edden burada mı?" Onunla aynı fikirde olsam bile Nina'yı susturmak zorundaydık. Böyle devam ederse vampirler dewar'ı basacaklardı.

"Evet." Jenks omzuma kondu. "Kaldırımın orada. Atlar nerede?"

Atlı polislerin genelde takıldığı yere doğru baktım. Çok mutsuz iki at, bir FIB minibüsü ve bir şeyin etrafında kümelenmiş bir grup FIB adamı vardı. Belki de insanları buradan çıkarmak için bir plan.

"Oraya nasıl gideceğim?" Bakışlarımı meydanda gezdirerek mırıldandım. Devasa video ekranı şimdi Cincy arenasını gösteriyordu. Aşağıdaki rüzgâr çok şiddetliydi, dewar dağılmaya ve insanlar ayrılmaya başladığında haber spikerinin saçlarını her yere savuruyordu. Nefesim daha kolay geldi. Belki de kalabalık elflerin biyogenetikçilerle aynı seviyede olduğuna karar verip hepsini linç etmeden önce tahliye ediyorlardı. *Belki de vampirler elflerden kurtulmaya çalışıyordu.* Şimdiye kadar sadece Felix ölmüştü ve o da çoktan yola çıkmıştı.

"Ölmeleri Tanrı'nın isteği!" diye bağıırıyordu bağnaz, Nina'nın güçlü ıstırabıyla sert bir tezat oluştıuruyordu. "Yaptıkları zulümlerin kefareti bu! Bırakın yargılansınlar!"

Jenks'in tozu üzerimde gezinip kaldırıma giden en kolay yolu ararken bir fener gibiydi. "Ah, Rache? Annen mi o?"

Aman Tanrım. Görmeye çalışarak birini ittim. Onu bir saksının üzerinde durmuş, ellerini yumruk yapmış, bağırıp çağırırken, birisine tek nefeste önyargılı hıyar ve dini ikiyüzlü bağnaz derken gördüğümde korkum ikiye katlandı. Öfkesi içinde harika görünüyordu ve kalabalık yer değıştirdiğinde neredeyse onu gözden kaybediyordum. "Anne!" diye bağırdım, sonra yüzü olmayan bir kadından karnıma bir dirsek yiyince homurdandım. "Anne!"

Beni duydu. Gürültü ve karmaşanın arasından bir şekilde beni duydu. Döndü, yüzü hala adaletsizlikle savaşmanın ateşıyla yanıyordu. Belli ki bu ateşi buradan almıştım ve sahneye bir kez bile bakmadan, saksıdan inip bana doğru ilerledi.

"Anne, burada ne yapıyorsun?" Sonunda yaklaştığında söyledim.

"Oh, cenazeni mahvettin!" diye inledi ve bana çabucak sarıldı.

O iyiydi ve ben de ona sarıldım. "Anne, buradan gitmeliyiz" dedim, cenazem için endişelendiğine inanamıyordum.

"Önemli değıl," dedi, biraz daha yer açmak için birini iterken gülümseyerek. "Grup yine de beni yüzüstü bıraktı. Harika bir gün değıl mi

bir protesto için mi?"

Yüzümü buruşturarak omzunu tuttum, böylece kimse bizi ayırmaya zorlamayacaktı. Kullanacağım kelime tam olarak *muhteşem* değildi. Nina yine megafonla konuşuyordu. Bazıları can kulağıyla dinliyordu, bazılarıysa - görünüşe bakılırsa çoğu insandı- yuhalıyordu. Yaşayan vampirlerin kim olduğunu sadece Nina'ya verdikleri tepkiden değil, dehşete düşmüş görünmelerinden de anlayabiliyordum. Kalabalıktan isyana doğru kaymaya başlamıştı. "Jenks? Ivy'yi bul. Arabam Vine'da."

Kanatlarını kıskanmama neden olarak hızla uzaklaştı. Kalbim küt küt atıyordu. "Anne, gitmeliyiz."

Ama Nina haykırırken sahneyi izliyordu, "Yaşayanların öğrendiği bir şey varsa, o da en çok istediğin şeyin seni öldüreceğidir. Onları koruma zamanı geldi. Elflerin ruhlarını geri getirmesine izin veremeyiz!"

Annem bir gözünü sildi. "Bana Turn'u hatırlatıyor," dedi gülümseyerek. "Ama çok daha güzel kokuyor. Ara sokaklarda çürüyen kimse yok."

Sokağa çıkabilmemiz için birini dirsekleyerek yolumdan çektim. "Anne, Donald nerede?"

"Bana kahve getirmeye gitti. Bu biraz zamanını alıyor. İnsanlar onu tanıyor ve her zaman durup konuşuyor. Bazen tam bir baş belası oluyor."

Yarının manşetleri gözümün önünde canlanmaya başladı. Midem sıkışmıştı, onu kaldırırma doğru itmeye başladım. Beni kucaklayarak durdurdu. "Seninle çok gurur duyuyorum, tatlım. Nina'yı izliyordum ve bence Ivy için mükemmel biri. Cenazeni onlar için bir düğüne dönüştürmek için fazla bir şey gerekmez."

"Anne!" Kendimi kurtarıırken söyledim. "Buradan gitmeliyiz!" "Sadece zeki, çekici ve bir kızdan daha kararlı olduğunu söylüyorum. Sen. Ona bir bak. Muhteşem! İncasına o kadar bağlı ki. Bu da bende o canavarca şeyleri koruma isteği uyandırıyor."

"Gitmeliyiz," dedim tekrar, sonra telefonum titreyince sıçradım. "Git!" diye bağırdı, yüzü kızarmış ve hevesliydi. "Daha yeni başlıyor!"

Sahneye döndü, telefonumu çıkarmak için onu bıraktığımda kolunu havaya kaldırdı. Arayan Trent'ti ama onu asla duyamayacaktım. Hayatta olduğuna sevinerek telefonu açtım. "Trent? İyi misin?" Bağırdım, elimi

Mikrofonlu bağınaz televizyonu gösterip artık ruhun gerçek saflığını bileceklerini ilan ederken bir kulağının üzerinden.

Belli ki dewarda bir şeyler değişmişti ve televizyona döndüm, nehir kıyısını gösteriyordu, artık stadyumdan eskisi gibi bir ya da iki kişi yerine çok sayıda sarışın erkek ve kadın çıkıyordu.

"Rachel?" Trent'in sesi geldi, minik ve küçük. "Ben iyiyim. Sen neredesin?"

"Ivy'yi arıyorum. Annem ve Jenks'le meydandayım!" diye bağırdım. Ekranda tanıdığım bir muhabir, Landon'ın önüne geçmek için bir CNN muhabirini dirsekleyerek yolundan çekiyordu. "Nina, elflerin ölümsüz ruhları geri getirmesini engellemek için vampirleri topluyor. Trent, oradan çıkmalısın."

"Hemen gidiyorum," dedi Trent ama daha önce kulağıma fısıldadığını duymamış olsaydım bunu asla anlayamazdım. "Meydanı terk etmek zorundasın. Hemen!"

Ancak muhabir Landon'ın durmasını sağladı ve kalabalık onun şu sözlerini duyacak kadar sessizleşti: "Sa'han Landon, Sa'han Landon, doğan güneşle birlikte ölümsüz ruhların aniden ortadan kaybolması hakkında yorum yapabilir misiniz? Elfler onları geri getirmek için bir eylem planı üzerinde anlaştılar mı?"

Sesi binaların arasında yankılanıyordu ve kalabalığın sesi daha da azaldı, ara sıra bağırırlarla noktalandı.

"Rache?"

Trent'i duymaya çalışarak başımı öne eğdim. "Ivy olmadan gidemem. Trent, televizyonda Landon'a bakıyorum. Bir açıklama yapacak."

"Lanet olsun Rachel, çık oradan!" diye bağırdı. "İşler çirkinleşmek üzere!"

Boştaki elimle annemi çekiştirdim ama artık kimse kıpırdamıyordu, Landon kendisine uzatılan mikrofonlara ellerini kaldırırken tüm gözler ekrana sabitlenmişti. Onun arkasında insanlar, batmakta olan bir gemiden kaçan fareler gibi hızla arenayı terk ediyordu. "Bekle, bunu duymak istiyorum," dedi annem.

Landon, "Bu sabah ruhların aniden ortadan kaybolmasının, orijinal büyüümüzdeki bir başarısızlıktan değil, iblislerden kaynaklandığı tespit edildi," dedi, iyi huylu genç gülümsemesi hem pratik hem de ikna ediciydi.

"Seni yalancı!" Ekrana doğru bağırdım. "Başarısız olan senin dandik büyüdü!"

İnsanlar bana döndü ve Jenks'in tozları aniden üzerimi kaplayınca kaşlarımı çattım.

"Rachel?" diye seslendi Trent'in sesi, elimdeki telefonda çok az geliyordu. "Dinle. Kime? Bana. Çıkın oradan! Tanrı aşkına, hemen çık!"

Jenks omzuma kondu, kanatları bana karşı soğuktu. "Ivy geliyor. Kımıldama."

Ama Landon konuşurken aklımdaki son şey hareket etmekte. "Sadece ölümsüzlerin ruhlarını geri getirip onları bu gerçekliğe kilitlemekle kalmayacak, aynı zamanda orijinal bedenleriyle daha sorunsuz bir şekilde yeniden bir araya gelmelerini kolaylaştıracak ve bizi şu anda aramızda olan iblislerden kurtaracak bir eylem planına karar verdik."

"Seni piç kurusu," diye fısıldadım. Etrafımdaki yeni boşluğu ve en yakınımıdaki insanların fısıldaştığını neredeyse unutmuş bir halde ekrana bakıyordum. "Yalan söylüyor!" Bağırdım ve sahneden öfkeyle yükselen daha fazla ses duyabildim. "Bunu iblisler yapmadı! Beceriksizce büyü yapan dewar elfleri yaptı. Ölümsüzleri öldürmeye *çalışıyorlar!*"

"Ah, Rache?" Jenks omzumdan seslendi, iyi uçamayacak kadar soğuktu ama ben orada durdum ve öfkelen dim. Daha üç ay önce efendilerin uyurken yaşadıkları kaosu unutmuşlar mıydı? Geced en duydukları korkuyu?

"Herkes e," diyordu Landon, "özellikle de yaşayan vampirlere, öfkelerini iblislerden çıkarmamaları için yalvarıyorum. Bu meseleyi zamanı geldiğinde güvenli ve etkili bir şekilde çözeceğiz."

Çenem sıkıştı. "Bunu söylüyorsun çünkü ruhları kalıcı olarak düzeltebilecek tek şey iblis büyü su ve senin onlara ihtiyacın var! Vampirlerin ölmesini *istiyorsun!*"

"Rache!" Jenks bağırdı ve kulağımı çimdikle diğinde sıçradım. Gözlerimi kırpıştırarak diğ er herkesle aramda yeni açılan sekiz metrelik boşluğu gördüm. Annem omzumda duruyordu ve Ivy'nin bana ulaşmak için verdiği mücadeleyi duyabiliyordum. Telefonum elimde sallanıyordu ve Trent'in sesi umutsuzca gitmemi, dışarı çıkmamı haykırıyordu.

Artık bu kadar kolay olacağını düşünmüyordum.

"Yalanları görüyorsunuz!" diye bağırdı sahnedeki yobaz ve döndüğümde tüm sahnenin ona ait olduğunu gördüm. "O bir iblis!"

Tanrım, beni işaret ediyordu. Elbette, biraz sihir yapıp herkesi havaya uçurabilirdim ama bu beni sadece hapse attırırdı, eğer şanslıysam. "Ah, Trent. Gitmeliyim," diye mırıldandım ve onun haykırıışları arasında telefonu kapattım.

Titreyerek telefonu bir kenara koydum. İnsanların oluşturduğu halka bana bakıyordu, her saniye onlara yenileri katılıyordu. Annem koruyucu bir şekilde dirseğimi tuttu. "Gidelim," dedi ama kimse geçmemize izin vermek için kıpırdamadı. Bunun yerine, yüz ifadeleri kararlı bir şekilde yaklaştılar.

"Durdurun onları! Bize hesap vermelerini sağlayın!" diye bağırdı sahnedeki adam ve eller uzandığında nefesim kesildi.

İçgüdülerim devreye girdi. Halatı sertçe çektim. Biri bir uyarı çığlığı attı ve ben de onu onlara gönderdim, hattın gücü birinden diğerine yayılıyordu.

"Rachel!" Jenks bağırdı ama hiçbir etkisi olmadı ve ben bir el ve kol dalgasının altında kaldım. Sayıları çok fazlaydı ve gücüm azalmıştı. Eller kavradı ve çekiştirdi, nefes alamıyordum. Biri saçımı çekti ve kaldırıma çarptım. Bir çember oluşturmam; çizgiyi geçen çok fazla beden vardı ve çember oluşmıyordu.

"Hayır!" Bir el bileğimi sıkıca kavradığında çığlık attım ve sonra lavantanın sanki korunuyormuşum gibi içime işlediğini hissettiğimde sinmiştim.

"*Corrumpo!*" diye bağırdı annem ve bir enerji dalgası ileriye doğru atılıp beni kavrayan elleri kopararak güneşin tekrar üzerime vurmasını sağlayınca tekrar sindim.

Şaşkınlıkla hâlâ üzerimde olan tek ele baktım. "Anne?" diye sorduğumda, sanki hâlâ on dört yaşındaymışım ve nefes nefese kalmadan bir blok bile yürüyemiyormuşum gibi beni ayağa kaldırdı. "Bunu nereden öğrendin?"

"Çek ellerini *kızımın* üzerinden!" diye bağırdı, rengi yükselmiş ve saçları kabarmıştı.

Jenks yere düştü ve annem bileğimi bıraktı. "Tanrım, Rache. Annen kış tekmeliyor."

Bir nefes aldım. Henüz işin içinden çıkamamıştık. Temkinliydim ama sahnedeki adam hâlâ bize saldırmaları için onlara bağıırıyordu. "Beni korumak için öyle olması gerekiyordu."

Yaşıyor," dedim, ilerledim ve insanların isteksizce ayrılmaya başladığını gördüm. "Bir keresinde gündönümünde eve gidebilmem için bir hastabakıcıyı zorlulukla dışarı çıkarmıştı."

"Çekil!" Ivy'nin sesi geldi ve döndüm. "Çekil yolumdan!"

Sahnedeki adam işaret etti, mesafe onu cesur kılıyordu. "Durdurun onları! O bir iblis! Onların ruhlarını aldı! Birlikte hareket ederseniz, sizi durduramaz!"

"Lanet olsun, yapamam," diye mırıldandı annem ve onu duyan insanlar yol açmak için geri çekildiler.

Ivy sonunda içeri girdi. Aniden çalan sert klakson sesiyle başını kaldırdı. "Orospu çocuğu," diye mırıldandı annem, gökyüzüne bakarak. "Çemberi mühürleyecekler. Kaçın!"

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama beni linç eden bir kalabalığı dağıttığını gördükten sonra onu sorgulamayacaktım. "Haydi!" Ivy'nin elinden tutup etrafımızı saran insanlara doğru koşarak bağırdım.

Çığlık atıldılar, üzerlerine geldiğimizde panik içinde ayrıldılar ve biz de aralarına daldık. Dirsekler bana çarptı ve korku kokusu yayıldı. Annem ve Jenks'in tozunu takip ederken Ivy'ye olan hakimiyetim hiç sarsılmadı. Yükselen bir alanın karıncalanmasını hissettiğimde adrenalin soğuk bir ateş gibiydi. Tam önümdeydi ve Ivy'yi arkamdan sürükleyerek yükselen ışıltıya doğru atıldım.

"Hayır!" Üzerimi yalayıp geçerken haykırdım, hangi tarafımda oluşacağına karar verirken bir kalp atışı tereddüt ettim ve sonra Ivy'nin yedeğindeydim. Birlikte yere düştük ve o gerçek dışı bir zarafetle ayağa kalktı.

Şok olmuş bir halde kaldırıma oturdum ve arkamdaki mor ve yeşil parıltılı alana baktım. O kadar kalındı ki, ötesini göremiyordum. Avuç içim sıyrılmıştı ve neyin acıyıp neyin acımadığına karar vermeye çalışırken avuç içimi ovuşturdum. Meydanı bu şekilde kapatabildiklerini bilmiyordum.

Omzumdaki yeni acıyla ayağa kalkma isteğim kayboldu. Tıslayarak ağırlığımı elimden verdim, sonra vampir gibi kokan bir adam beni kaldırıncı irkildim. "Hey! Bırak!" diye bağırdım, sonra adam beni daha sıkı kavrarken bile annemi aradım.

Bir istihbarat görevlisi kollarını arkasından çekip fermuarını çekerken gülümseyerek, "Bu bir koruma alanı," dedi. "Donald ve ben bir keresinde içinde sıkışıp kalmıştık.

Bir protesto sırasında bizi beş saat orada beklettikten sonra bıraktılar." Onu çekip götürmeye çalışan adama baktı. "Hey! Toplanma hakkım var!"

Jenks sırtıyor, elinde ağ olan bir adamdan kaçmak için bir ileri bir geri koşturuyordu. "Annen bir kitap yazabilir, Rache."

Bizi tutukluyorlar mıydı? "Dostum, ben senin tarafındayım!" diye bağırdım, sonra beni kaldırımdan alan adam beni bir arabaya doğru itip kollarımı geriye doğru çekince nefesim kesildi. "Omuzuna dikkat et!"

"Nina hâlâ içeride!" Ivy çığlık atıyordu ve Ivy'ye hayır dediğinizde çıkan o tanıdık gümbürtüleri ve acı dolu homurtuları duydum. Adam beni bıraktı ve döndüm, bileklerim bağlıydı, arabaya yaslanıp izledim. Bir nevi FIB için çalışıyordum. Edden'ı bulur bulmaz bu işi halledecektik.

"Ohhh, bu bir hafta boyunca acıyacak," dedi Jenks hayranlıkla yanımda dururken ve ben yüzümü buruşturdum.

"Jenks, gidip Edden'ı bul, olur mu?"

"Tamamdır!" dedi neşeyle ve hızla uzaklaştı.

Ivy parıldayan bariyere sırtını dayamış, tavrıyla herkesi bir metre uzakta tutuyordu. Onun kim olduğunu biliyorlardı ve ısrar etmelerini aptalca bulmuştum. Akan saçları ve koyu renk gözleriyle muhteşemdi, onu denemeye cüret eden iki ajanı daha alt ederken hareketleri temiz ve keskindi.

Özel yelekli istihbarat görevlileri sanki hiç yokmuş gibi bariyere girip çıkıyorlardı. Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Nina'nın sesi duyulduğunda Ivy döndü, onu bir I.S. minibüsüne bindirirken deli gömleği giydirmişlerdi. Bağnaz onun hemen arkasındaydı ve umarım onları ayrı araçlara koymuşlardır. *Edden'ın işi neden bu kadar uzun sürdü? Bu şerit çok dar.*

"Nina!" Ivy seslendi ve sonra yelekli bir adam Ivy'nin hemen arkasındaki bariyerden içeri girip onu yere serince nefesim kesildi.

Ivy çılgınca mücadele etti ve annem yanımda durmak için eğildi, oda arkadaşım kıpırdandıkça, büküldükçe ve sonunda

Devam ederse bileğini kıracak olan dövüş sanatları tutuşu, serbest eli bir teslimiyet gösterisiyle uyluğunu tokatladı.

"Aferin kızıma, Tamwood," diye hırladı onu yere seren vampir. "Bana bir bağlama kemeri getirin!" diye bağırdı, daha yüksek sesle.

"Hey!" diye bağırdım, sinirlenmişim. Beni fermuarla sıyıran adamdı, Ivy arkadaşları tarafından paketlenirken kendinden memnun olduğu belliydi. "Ben Rachel Morgan, bu da Ivy Tamwood. Ne yapıyorsunuz? Yardım etmek için buradayız!"

Vampirin gülümsemesi içimi ürpertti ama çenemi kaldırıp ona bakarken cazibesi azaldı. "Rachel Morgan," diye mırıldandı saha koşumunu çıkarıp bir astına uzatırken. "Tutuklanmaya direnmek mi? Uzun bir süre hapiste kalacaksın."

"Ben yapmadım!" Öfkeyle söyledim. "Tutuklanmaya direnecek tek bir şey yapmadım. Yapmış olsaydım, tutuklanmazdım! Yüzbaşı Edden nerede?" Ama vampir bana gülümsemeye devam ettikçe şüphelenmeye başlamışım. Neden burada olduğumu biraz geçiştirmek dışında yanlış bir şey yapmamışım, ama bir kez I.S. gözetimine girdiğinizde, sizi suçlamadan ya da serbest bırakmadan önce bir günden fazla bir süre bir odada oturtabilirlerdi.

Ve burada duruyordum, kurallara göre oynadığım için büyüm gitmişti. Al'ın bana güldüğünü, bir iblisin adil davranmasını beklersem hapse atılmayı hak ettiğimi söylediğini duyar gibiydim.

"Cormel seninle konuşmak istiyor," diye fısıldadı vampir.

"Geri çekil, diş nefesli," dedim ve iğrenç gülümsemesi beni korkutmadığı için bozuldu. Yine de gerçek biraz farklıydı. Cormel mi? Harika. Bunun delilik olduğunu kabul etmeyecekti. Ona yardım edemezdim, edebilseydim bile etmezdim.

"Hata yapıyorsun," dedim usulca, bakışlarım asık suratlı ve kızgın bir halde kaldırımdan çekilen Ivy'ye kaydı.

Vampir ona baktı. Dudaklarının memnuniyetle kıvrılması hiç hoşuma gitmemişti. "Cormel bunu düzeltmeni istiyor. Ona ruhunu ver."

"Ve güneş katliamı yaptığında bunun için suçlanacak mıyım?" Hırladım. Bariyerin bu tarafında trafik azalmaya başlamıştı, ancak trafiğin yeniden başlaması için muhtemelen en az bir saat geçmesi gerekecekti.

"Bu taraftan," dedi vampir ve beni iterek harekete geçirdi. Annem arkamda, Ivy de önümdeydi. I.S. minibüsü tam önümdeydi ve ben ona binmeyecektim. I.S. kulesine girdiğinizde, yasaların artık bir önemi kalmıyordu. *İblislerden mi korkuyorlar?* Kalbim çarparak kendime sordum. Benim bilmediğim neyi biliyorlardı?

"Ruhunu istiyor," dedi vampir, beni iterken omzumu çimdikleyerek. "Ya onun için alırsın ya da Ivy ölür."

Nabzım hızlandı. Önce Ivy'ye, sonra minibüse baktım. Bir şeyler yapmak için gerildim, Edden'in sesi yankılandığında dönüyordum, "Dur, dur, dur, ne yapıyorsun, Uric? Bunlar benim insanlarım!"

Dizlerim neredeyse çöküyordu ve vampir, görünüşe göre Uric, durdu, elleri beni yakalamak için çırpınıyordu, çünkü aniden tüm ağırlığımı tutması gerekiyordu. "Edden," diye nefes aldım. "Tanrı'ya şükür."

Uric beni tekrar ayağa kaldırdı ve tüm grup I.S. minibüsünden sadece birkaç adım ötede durduk. "Ne zamandan beri?" dedi cesurca ve bileğimdeki bandı acıtacak şekilde büküğünde sarsıldım. "Senin için çalışamaz. O Inderland'den."

Edden, arkasında tedirgin ama iri yarı altı polis memuru olduğu halde ilerledi. "O bir iblis," dedi Edden eliyle işaret ederek. "İblisler için kısıtlayıcı çalışma yasaları yok. O benim. Bırakın gitsin."

Öfkeli vampirin kokusu arttı ve Ivy'yi tutan adam Ivy'nin dirseğini ona saplamasıyla homurdandı. "Tutuklanmaya direniyordu," diye mırıldandı Uric.

"Değildim!" Beni çekip çıkarmasını engellemek için elini gevşettim, sonra beni tutup taşımaya çalıştığında ayağa kalktım. "Edden, tutuklanmaya direnmek için hiçbir harekette bulunmadım, yoksa şu anda burada olmazdım ve sen de bunu biliyorsun! Bu bir kaçırma olayı. Cormel beni istiyor ve eğer içeri girersem, dışarı çıkmayacağım." Edden dudağını çiğneyip bıyıklarını burarken tereddüt ettim. "Edden!"

Edden'in gözleri kısıldı. Bana doğru uzandı ve Uric beni geri çekti. "Evrak işlerini hallet," dedi Uric ve Edden'in gözleri kısıldı. Jenks kararsız ve tedirgin bir şekilde havada asılı kaldı.

"Vur bana," dedi Edden ve Uric'in beni tutuşu daha da sıkılaştı.

"Affedersiniz," diye kekeledim, sonra Uric beni bir adım geriye çekince "Ah!" diye bağırdım.

"Vur ona, Rache!" Jenks bağırdı.

Uric eliyle işaret etti ve Ivy'yi tutan adamlar onu minibüse doğru çekmeye başladılar. "Rache!" Jenks bağırdı ve annem dudaklarını büzdü.

"Lanet olsun, yapacağım," dedi ve ayağını fırlatarak Edden'ın taşaklarına tekme attı.

Annem ona o kadar sert vurmadığını mırıldanırken kendini tutarak inledi.

Herkes ona bakıyordu ve birden ne yapmaya çalıştığını anladım. "Bırak beni!" Bağırdım, Uric'in pençesinden kurtuldum ve Edden donmuş, mahrem yerlerini tutarken çenesine yumuşak, zar zor bir hilal tekmesi attım.

"İndirin onu!" diye bağırdı biri ve gözlerim büyüdü. Hepsi bana doğru geliyordu. İki taraftan da.

"Dikkat et!" Jenks tiz bir sesle bağırdı ve üç adam beni serseri bir futbol topu gibi görüp üzerime düşerken aniden nefes almaya çalışıyordum. Kaldırım sertçe çarptı ve sanırım bir saniyeliğine bayıldım. Tanrım, nefes alamıyordum ama Edden beni ayağa kaldırdı, beni adamlarına doğru iterken gerekenden biraz daha sertti. Nefes nefese onların arasına düştüm. Kahretsin, bir yerimi kırmıştım ve burnu kanıyordu. Dışarıdan bir kurt uluması duydum ve içimi bir ürperti kapladı.

"O benim!" Edden Uric'e bağırdı, birkaç santim önündeydi ve Edden sulanan gözleri ve kanayan burnunun etrafından ona bakmak zorunda kaldığı için öfkeliydi. "Bana vurdu ve o benim! Bir FIB memuruna vurursan FIB'e gidersin. Onunla işim bittiğinde onu alabilirsin. Anladın mı?"

Hızlı hızlı nefes alarak Ivy'yi aradım ama göremedim. Dikkat dağıtmak için kullanmış ve kurtulmuştu. Kalabalığın arkasından bir patlama sesi duydum ve Nina'yı taşıyan minibüs sarsıldı. Bir uluma daha yükseldi. *David mi?* Kalabalıkta hiç Weres görmemiştim ama bu orada olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Annem yanımda polis arabasına yaslanırken sırtıyordu. "Tanrım, protesto mitinglerine bayılıyorum." Bakışları beni geçip kalabalığa yöneldi. "Yoo- hoo! Donald! Gel de beni ve Rachel'i kefaletle çıkar, olur mu tatlım?"

Tanrım, haber ekipleri buradaydı ve öz babam sırtıp çek defterini sallarken başımı öne eğdim. Yanında birkaç hayranı vardı.

Onu FIB binasına sorunsuz bir şekilde götürebileceğimi düşündüm. "Onlar Inderland. Benim gözetimimde olacaklar!" Uric bağıırıyordu, Gözleri siyah ve yüzü kırmızı olan Edden göğsünü ona doğru itti. Edden beni göstererek, "O kadın bana saldırdı," dedi. "O benim Tabii önce o sana saldırmadıysa. Sana saldırdı mı?"

Uric'in dudakları geriye kıvrıldı ve onda kendini koruma korkusunu gördüğümü sandım. "Hayır, ama Tamwood yaptı," diye hırladı ve sonra onu tutan adamların kanayan yüzlerini ve kucaklanmış kollarını görünce ifadesi daha da çirkinleşti. "Tamwood'u bulun!" diye bağırdı ve herkes harekete geçti, kötü topallayan adam bile. Uric uzun bir süre bana odaklandıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşırken içimdeki iyi hisler kayboldu.

"Bunu yapmanın daha kolay bir yolu olmalı," dedi Edden kanayan burnunu silerken.

"Boktan bir tost, Edden. Özür dilerim," dedim kalbim çarparak. "Sana çok şey borçluyum."

Bir elini omzuma koydu ve yasal otoritenin kendi tarafında olduğundan tam olarak emin olmadığını gösteren bir çabuklukla beni uzaklaştırdı. "Bir gün bunu ihbar etmeyeceğimi sanma," dedi, nefesindeki kahve kokusunu alabileceğim kadar yakınıma eğilerek. "Ivy kız arkadaşının ağzını sıkı tutsa iyi olur." Omzunun üzerinden geriye baktı, sonra başını eğdi. "Kahretsin Rachel, yumruklarını nasıl kullanacağını bilmiyor musun?" Edden dudağını kaşıdı. "Dudağımı ısırdım."

"Özür dilerim," dedim ve Jenks'e Ivy'yi bulup bulamayacağını sormasını işaret ettim. Onu tanıyorsam, muhtemelen çoktan güvendeydi. Onaylarcasına mırıldanarak uzaklaştı.

"Kilisemle ilgili soruşturma nasıl gidiyor?" Ellerim hâlâ arkamda bağlıyken sordum. İleride bir FIB arabası vardı ve oraya doğru gittiğimizi tahmin ettim.

"Bu iş için birini görevlendirdim ama son zamanlarda biraz meşgulüz. Burada ne yapıyorsunuz? Burası güvenli değil."

Dağınıklığa dönüp baktım. İnsanlar puslu alanın arkasından birerli ve ikiyeşerli olarak çıkarılıyordu, görünüşe göre en işbirlikçi olan önce geliyordu.

"Evet, bunu anladım. Şu fermuarlı şeridi üzerimden çıkarmaya ne dersin?" Arka kapının kilidini açıp kapıyı açarken sordum. Takata olanları izliyordu ve ben utanmışım.

Edden bir elini başıma koyup beni arka koltuğa doğru iterken, "Bir dahaki sefere yumruklarını sık," dedi. "Kafana dikkat et."

"Edden!" diye yakındım ve o da duraksadı, kalmamı işaret etti ama kapıyı kapatmadı. Ellerim arkamdayken bu şekilde durmak garipti ve ayaklarımı kaldırıma koyarak yan oturdum. Bayat erkek teri gibi kokuyordu ve burnum tiksintiyle kırıştı. Annem çoktan serbest kalmış, memurlarla konuşuyor ve arabası yavaşça GEÇİLMEZ şeridinin altından geçerken Trent'e el sallıyordu. Telefonum çaldığında sıçradım, ulaşamayınca da sinirlendim. Kahretsin, muhtemelen Ivy'ydi.

"Ben yanlış bir şey yapmadım!" Homurdandım, plastik kaplamayı çekiştirerek gümüş şerit. Trent dışarı çıkmıştı ve Edden'la konuşurken kalbim küt küt atıyordu. Bana dönmeden önce Edden'ın elini sıktı, elleri cebindeydi ve memur kalabalığının arasından yavaş adımlarla ilerliyordu.

Yeterince yaklaştığında "Sana gitmeni söylemişim," dedi ve beni gördüğüne hem sevinmiş hem de endişelenmiş gülümsemesiyle hayal kırıklığım kayboldu.

"Denedim," dedim, bakışlarım önce anneme sonra da I.S. minibüsüne kaydı. "İşler karıştı." O beni dengelemek için omzumdan tutana kadar arabadan dışarı çıktım. *Fermuar şeridi patladı*, diye düşündüm ve birden bileklik küçük bir patlamayla yerinden çıktı. Şaşırarak bileklerimi ovuşturdum. "Teşekkürler," dedim rahatlayarak iç çekerken.

"Buraya gelmek için mi? Hesaplanmış bir riskti."

"Hayır, fermuarı çektiğim için." Trent tereddüt etti ve içime soğuk bir his yayıldı. "Ah, az önce koparmadın mı?" Hiçbir şey hissetmemiştim, ama eğer hızlı davranmış olsaydı, şerit tüm hat temasını engellediği için hissetmezdim.

"Hayır."

Endişelenerek arabaya döndüm ve onu buldum. Uric onu çok sıkı takmış olmalıydı ve kırıldı. Ama arka koltuk ve kaldırım çıplak kaldığında içime soğuk bir his girdi. "Burada olmalı," dedim dizlerimin üzerine çöküp arabanın altına bakarken.

"Ne?"

"Fermuar şeridi," dedim, görmeden. "İçişlerinden biri fermuarımı çekti ve koptu." Endişeyle koltukla arka tarafın arasını kazdım ve eski bir kalemle plastik bir bardak kapağı buldum ama fermuar şeridi yoktu. "Kırmadığına emin misin?"

Trent başını salladı ve kalbim duracak gibi oldu. Şerit kırılmamıştı. Onu ben yok etmişim. Onu bir dilekle, bir istekle yok etmişim ve bunu ley hatlarına erişimim olmadan yapmışım. Bir ley hattına erişmeden büyü yapmanın tek bir yolu vardı ve çenem sıkıştı.

İçimde mistikler vardı. Ben onları duyamayabilirdim ama onlar beni duyabilirdi. Ve sanırım Al bunu biliyordu. Belki de buna güveniyordu. Hatları kapatmamı istiyordu ve onları tekrar açmak için sihir gerekiyordu.

"Trent-" diye başladım, sonra tekrar mırıldanmaya başlayınca telefonumu almak için çabaladım. Arayan Ivy'ydi ve parmaklarım titreyerek cevap sekmesine bastım. "Ivy! Neredesin?"

Kadifemsi, öfkeli bir ses aktı, beni ürpertti. "Çok fazla bekleme," dedi Uric ve telefon kapandı.

Bölüm 20

Trent'in küçük arabası konforluydu, vantilatör üzerimde ılık bir esinti yaratıyor, saçlarımı boynumda gıdıklıyordu. Ellerim direksiyonun üzerindeydi ama I.S. binasının hemen dışındaki caddede bulunan birkaç noktadan birine park etmiştik. Meydandan ayrılalı bir saat olmuştu ve Ivy muhtemelen şu anda içeride, onun için seçtikleri hücreye yerleşmiş durumdaydı.

Kıpırdanarak tırnaklarımı direksiyona vurdum. Bir tanesini bir yerde kırmıştım ve yolcu tarafındaki cama yaslanmış uyuklayan Trent'e bakarken başparmağımı sert kenarın üzerinde gezdirdim. Jenks de arka camda aynı şeyi yapıyordu. İkisini de uyandırmak istemiyordum ama daha fazla beklersem Cormel Ivy'ye eziyet etmeye başlayacaktı. Onu dışarı çıkarmak için tek şansım vardı ve uyuklu olsun ya da olmasın Trent yanımda olduğu için şanslıydım. Kâkülleri nefes aldıkça oynuyordu ve ben onları düzeltme isteğimi bastırdım.

Burada olmamalıydı. O çok önemli, diye düşündüm ama Trent gitmeyi kesinlikle reddetmişti. Ve onun yardımına çok ihtiyacım vardı, bu yüzden arabasında oturup bir şeyler olmasını ve Ivy'nin hayatını kurtarmak için Trent'in hayatını riske atmak zorunda kalmamayı umuyordum.

Aşk kokuyor.

Dikkatim arkamda, birinin kilitlediği arabanın bip sesine kaydı. Trent kıpırdandı, hızla yerine oturdu ve yumuşak bir sesle gerinerek doğruldu. Arkadan kanat sesleri duydum. "Ne zamandır burada oturuyoruz?" Trent uyku sersemliğiyle sordu.

"Beş dakika kadar," diye yalan söyledim, sonra Jenks'e susması için bir bakış attım, peri ön tarafa doğru fırladı, tozları pıtrak gibi turuncuydu. "Yorgundun. I

düşünüyordum."

Trent kaşlarını çatarak önce saatine, sonra da kendini beğenmiş Jenks'e baktı. "Ne hakkında?"

İçimdeki mistikler hakkında, diye düşündüm, sonra yalan söylemeye devam etmeye karar verdim. "Üç yıl önce bana önerdiğin o ada kulağa ne kadar hoş geliyor."

"Evet, Rache, ama kumsalda şemsiyeli bir içkiyle uzanırken kaçıracağın onca şeyi bir düşünsene." Jenks elini arabanın ön paneline koydu ve bir kanadının üzerinde gezdirerek gözyaşı aradı.

Trent'in gülümsemesi özlem dolu bir hal aldı. "Mmmm, evet." Dışarı çıkmak için eşyalarını toplamaya başladı ve ben orada öylece oturdum, hareket etmedim. Bir planımız vardı ama bu hiç hoşuma gitmemişti. Geri çekilmeden önce Jenks'e bakarak tereddüt etti. Elimini tutarak beni küçük alanda kendine doğru çekti. Gözleri birbirinden birkaç santim uzakta, ciddiyetle, "Ya kendi şartlarımızla içeri gireriz ya da güneş battığında gelip bizi alırlar," dedi.

"Biliyorum," dedim, omuz çantamda ne kadar az şey olduğunu düşünerek. Yardımına ihtiyacım vardı ama onun incinmesini ya da daha kötüsünü göze almak istemiyordum.

Trent'in beni kavrayışı sıkılaştı. "Ivy aşağıda," dedi ve neredeyse geri çekiliyordum. "İçeri girip çıkmak için savaşmak riskli. Bu bizi yarı yola kadar götürür."

"Biliyorum." Lanet olsun, Cormel'in pençesinden uzak durmak için çok çalışmışım.

"Olmamız gereken yer burası," dedi Trent ve ben hızla göz kırptım. Biz demişti. Biz demişti.

"Bu senin kavgan değil," diye fısıldadım.

"Rachel. . ." Trent elimi sıkarak gözlerimi ona çevirdi. "Öyle. Bu Ivy'den daha fazlası ve hepsi bu olsa bile, Cormel'in ofisine tek başına girmene izin vermeyeceğim. Cormel Landon'ın ona ruhunu verme konusunda yalan söylediğini biliyor. Ona istediğini vermek için sana canlı ihtiyacı var."

Jenks ciddiyetle bizi izliyordu. "Bu nasıl senin sorunun oluyor?" diye sordum ve Trent'in gözü seğirdi.

"Onun da bana ihtiyacı var. Sadece henüz bunun farkında değil. Beni tekrar öldürmeye çalışmadan önce bunun farkına varmasını sağlamalıyım," dedi ve Jenks kaşlarını çatı.

İç çekerek Trent'in yanından geçip lobinin kapısına baktım, keşke bu politik oyunu nasıl daha iyi oynayacağımı bilseydim. Hayatımın son üç yılının ikisini

Hayatım boyunca Trent'ten nefret ettim ve son altı aydır bunun aslında nefret olmadığını fark ettim. "Usta bir vampir için gerçek değerimiz konusundaki iyimserliğini paylaşamıyorum," dedim kuru bir sesle ve Trent elini kirli yanaklarında gezdirdi, sert dokunuş karşısında bir an şaşırdı.

"Landon hatları kapatmak için yeterli desteği bulmaya çalışıyor," dedi. "Yüzey iblislerini gerçeklikte tutmanın tek yolu bu. Eğer hatlar kapanırsa, büyü sona erer..." Tereddüt etti, bana bakamadı. "...çoğunlukla. Eğer böyle bir şey olursa, onları tekrar açabilecek bir konumda olmamız gerekir."

Dudaklarım inançsızlıkla sıkıştı. "Ve bunu yerin yedi kat altına mı indireceğiz?"

Trent çaresizce omuz silkerek başını salladı. "Eğer olduğun yer orasıysa, evet."

Beni gözünün önünden ayırmayacaktı. Jenks'in kılıcını keskinleştirirken çıkardığı yumuşak gıcırtı yüksek sesle duyuluyordu. "Hâlâ bunun saçmalık olduğunu söylüyorum, bu yüzden benimle gelmene izin vereceğim," dedim ve Trent gülümseyerek bana bir öpücük vermek için boşluğa doğru eğildi. Dudakları benimkilerle buluştu, sıcak, tarçın ve şarap tadındaydı. Gözlerim kapandı ve kalbim güm güm attı, neredeyse beni ne kadar sevdiğine dair bir sızı duydum.

"O da var," diye fısıldadı geri çekilirken, parmakları karıncalanmalar bırakıyordu. "Hazır mısın?"

Doğruca şeytanın inine giriyordum ama en azından yanımda biri vardı. "Tamam, gelebilirsin," dedim arabanın arkasında trafik olup olmadığına bakarken ve kapı koluna uzanırken.

Trent'in dokunuşu beni durdurdu ve endişeli gülümsemesini görmek için döndüm. "Teşekkürler," dedi ve ben de Ivy için, kendim için, Jenks ve Trent için korkarak dışarı çıkmadan önce acı bir kahkaha attım.

Ama dışarı çıktım, Cincy'nin güzel havasını içime çekerken gözlerimi heybetli dış cepheye diktim. Trent ve Jenks kaldırımında beni bekliyorlardı ve aceleyle ilerledim. "Arabayı getirdiğin için teşekkürler," dedi ve ben de kolumu onunkine doladım. "Kestirmek bana iyi geldi."

Jenks, "Ben de, Rache," diye araya girdi ve omzuma konabilmesi için saçlarımı savurdum.

"Sorun değil," dedim, bunu gerçekten yapabileceğimiz fikriyle oynuyordum. Ivy ve Nina olmadan gitmiyordum ve parmak uçlarım karıncalanırken

Çizgilerdeki tutuşumu güçlendirdim ve chi'mi doldurdum, sonra kafamın içinde daha da fazla döndüm.

Trent benim için kapıyı tuttu ve içeri girerken rüzgâr saçlarımı geriye savurdu. Lobinin birinci katı neredeyse boştu ve ikinci ve üçüncü kattaki ofislerden gelen gürültü büyük merdivenlerden aşağı süzülüyordu. Cam korkuluklara ve masalara baktım, midemin düğümlendiğini hissettim. Başımızı eğerek asansörlerin olduğu bölüme doğru yöneldik. Alt katta en az yedi kat vardı, belki daha fazla. Oraya hiç gitmemiştim ama Ivy içkiyi fazla kaçırdığı bir gece bana onlardan bahsetmişti.

"Sayman üçüncü katta," dedi Trent, gözleri bilgi tabelasında gezinirken.

"Sence kefaletimizi ödeyip onunla gitmemize izin verirler mi?" Dedim ve Jenks homurdandı.

Trent'in kolu benimkinden ayrıldı. "Bu onların dikkatini çekecektir."

Öyle olacaktı ama zaten dikkatlerini çektiğimizi düşündüm. Neredeyse bir saattir binalarının önünde oturuyordum. Asansörün düğmesine basarken, "İnebildiğimiz kadar aşağı inelim derim," dedim.

"Affedersiniz!" diye seslendi biraz kadınsı bir ses. "Evet, asansörde mi?"

Merdivenlerden inen uzun boylu adama döndük. Son moda bir takım elbise giymişti, hareketleriyle yaşayan bir vampir gibiydi, güven ve korkuyu bir arada barındırıyordu. "Jenks, çok uzağa gitme ama ne bulabileceğine bir bak," diye mırıldandım ve uçup gitmeden önce kulağımı çimdikledi, tozu mermer zeminin rengiyle tam olarak eşleşiyordu.

Trent kendini toparlayıp profesyonel bir ifade takınırken içini çekti. Adam ellerini serbest bırakıp kollarını sallayarak koşar adımlarla aşağı inerken, merdivenlerde elbise ayakkabılarının keskin vuruşları yankılandı. "Bayan Morgan?" dedi adam yaklaşırken, belli ki gergin ve biraz da heyecanlıydı. "Bana aşağıda eşlik edebilir misiniz?"

"Belki." Kahretsin, bu yanlış hissettirdi.

Tezgâhtar elini sırtıma koyacakmış gibi hareket etti, ben de ondan kaçmak için sıçradım. Telaşlanan adam kendini toparlamaya çalıştı. "Bay Cormel

Sizinle konuşmak istiyorum," dedi, son derece medeni bir şekilde, ama lobi kapısında iki iri adam vardı ve insanlar cam korkuluklara dizilmiş, izliyorlardı.

Trent burnunun kenarını kaşıdı, görmezden gelinmiyordu ama adamın ilgisinin odağında olmadığı da açıktı. "Ivy'nin kefaletini ödemek istiyorum," dedim ama aslında bunu yapacak olan Trent'in parasıydı.

Memur başını sallayarak başka bir paneldeki aşağı düğmesine bastı. "Bunu ayarlayabilir."

Kapı açılıp Trent ve tezgâhtar içeri girerken, "Eminim yapabilir," dedim. Gözlerimi kocaman açarak onlara katılmamı işaret etti ve suratımı asarak asansöre doğru yürüdüm. "Bu iyi bir fikir değil," diye homurdandım kapılar kapanıp memur bir kart okuttuğunda. Jenks başaramamıştı ama asansörler onu daha önce hiç durdurmamıştı.

Trent yumuşak bir sesle, "Akşam yemeğinde üzerimize gelmelerinden iyidir," deyince, kâtip bir homurtuyla karşılık verdi.

Gözlerim panele gitti. Altıncı kat mı? Bir ley hattının ulaşamayacağı kadar uzakta. "Cormel makul bir adam," dedi Trent, benden çok yardımcısı için. "Bizi bir deliğe tıkmayacak." Trent'in sesi kendinden emindi ama sırtıma dokunan parmaklarındaki gerilim onu ele veriyordu. Çok gergindi ve benim alarmım daha da yükseldi.

"Evet, eğer denerse ofisini kırmızı zımbasına kadar yakarım." Yardımcıyla da konuşabiliyordum ve Trent'in eli sırtımdan düşerken kapılar açıldı ve halı kaplı geniş, aydınlık bir koridor ortaya çıktı. İki güzel adam ve bir seksi kadın daha duvara dayalı dar masanın yanında bekliyordu. Orkideler ve kesme çiçekler, altı kat aşağıdan çok otuz kat yukarıdaymış izlenimi veriyordu. Giydikleri ipek, keten ve mücevherler yara izlerini gizlemeye çalışmıyordu.

Yanımızdaki memur asansörü dondurmak için bir düğmeye bastı, boğazını temizledi ve elini uzattı. "Cüzdanınız, Bayan Morgan. Şapkanız ve kurdeleniz, Bay Kalamack."

Tutuşum sıkılaştı. Üçüncü seviyede ley hatlarıyla bağlantımı kaybetmiştim. Başlangıçta çantada pek bir şey yoktu ama bırakmaya da niyetim yoktu. Savunmalarım birer birer elimden alınıyordu.

"Peki ya telefonlarınız?" diye ekledi kendini beğenmiş bir şekilde.

Trent iç geçirerek cebini karıştırdı. Yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı ve memura telefonunu, şapkasını ve kurdelesini uzattı.

Tereddüt ettim ama Trent saatine bakınca çantamı görevliye ittim ve asansörden dışarı fırladım. *İblis miydim, yoksa iblis miydim?*

Yemin ederim, Trent ona yetiştiğinde gülümsüyordu, bir kolunu benimkine doladı ve beni yavaşlattı. Ivy buralarda bir yerdeydi. Onu bana vermezlerse burayı yerle bir edecektim. "Umarım senin satranç oyunun benimkinden iyidir," dedim usulca.

"Ben de," diye nefes aldı ve Jenks'in nerede olduğunu merak ettim.

"Bu taraftan lütfen," dedi adamlardan biri ve beni takip eden iki muhafız karşısında ürperdim. Duvarlar aydınlıktı ve duvarlardaki ve kaidelerdeki farklı dönemlere ve okullara ait sanat eserleriyle sanki bir müzedeymişiz gibi hissediyordum. Hava vampir kokuyordu. Ivy'nin buradan çıkmak için bu kadar uğraşmasına şaşmamalı. Kahretsin, yaram karıncalanıyordu.

"İyi misin?"

"Bana yarın sor," dedim eskort cam ve ahşap bir kapının önünde durup içeri girmemizi işaret ederken. Kalbim çarparak önce ben girdim, penceresiz olması dışında herhangi bir köşe ofise benzediğini düşündüm. "Bir sorgu odasından daha iyi," dedim, sonra Cormel hemen arkamızdan içeri dalınca döndüm, hareketleri vampir hızındaydı.

"Ben de pek sevmiyorum," dedi zengin ama büyük ölçüde çıplak masanın arkasına geçerken. "Burası benim ofisim. Lütfen oturun. Herkes gelmeden önce sohbet edecek vaktimiz var."

"Ivy'yi kastediyorsun, değil mi?" Dedim ve o da gülerek sandalyeleri işaret etti. "Otur Rachel."

Bu beni çok yumuşak ve sıcak hissettirdi ve kapıya en yakın deri koltuğa uzandım. Trent tereddüt etti, sonra diğerini aldı. "I.S. için çalıştığını bilmiyordum," dedi Trent.

Cormel parmaklarını masasının üzerinde birleştirdi, belli ki memnun olmuştu. "Benim yok. Ofis Piscary'nin unvanıyla birlikte geldi. Burada kalmasını gerektirecek kadar iş yapıyorum ama bir sekreter tutacak kadar değil. Sizi bulma zahmetinden kurtardığınız için teşekkür ederim. Size bir şey getireyim mi?"

Gözlerim kısıldı. "Ivy," dedim ve o da gülümsedi. Dönüş sırasında özgür dünyayı kurtaran gülümsemeydi bu, ama bana karşı düz düştü.

"İşten önce zevk," dedi kıkırdayarak.

Sandalyeyi altımdan kaldırarak dizlerim neredeyse masaya değene kadar öne doğru ittim. Arkama yaslanıp ayak bileklerimi üzerine koydum. Bu onu rahatsız edecekti ve etti de, ama Cormel geri itmek yerine, nefes almadığını görene kadar öne eğildi. "İçecek bir şey ister misin?" dedi, kelimeleri kesin ve netti.

Ayaklarımı masasından çekip üzerine eğildim, kollarımın düz kısmı yumruklarım tam yüzünün altına gelene kadar uzandı ve gözlerinin öfkeli bir siyaha dönüşmesini izleyebildim. "Ivy nerede?"

Trent boğazını temizledi. "Sade kahve istiyorum," dedi hoş bir sesle. "Rachel'ın ne istediğini bilmiyorum. Onu ikinci kez tahmin etmek hata olur."

Bana geri çekilmem için bir yol vermişti ve ben de deri koltuğa yerleşip nefesimi sığ tutmaya ve çok fazla vampir feromonu almaktan kaçınmaya çalıştım. Tanrım, burada çok yoğunlardı. "Kahve," dedim ve adam kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı. "Cormel, bu çok aptalca. Felix güneşe doğru yürüdü. Daha ne kadar kanıta ihtiyacın var?"

Cormel iç çekerek, "Doğru noktaya parmak bastın," dedi. "Ama yine de yanlış."

"Bu seni öldürecek," diye devam ettim, buradan çıkmak istiyordum. "Nedenini sorma ama seni ölü görmek istemiyorum."

"Öldü mü?" Cormel'in göz bebekleri küçüldü ve ben daha rahat nefes aldım. "Hayır, sadece içinde bulunduğumuz tuzaktan kurtulduğumuzu görmek istemiyorsun. Felix'in aklı başında değildi. Benim aklım başımda."

"Aklının başında olduğunu mu sanıyorsun?" Neredeyse gülerek söyledim. "İnsanları ne kadar uzun süredir emiyorsan, ruhunun travmasından kurtulmak o kadar zorlaşıyor. Bana Ivy'yi ver, yeni ölümsüzler için ne yapabileceğime bakayım, ama ruhuna sahip olman güneşe kurban gitmene neden olacak. Landon bunu biliyor. Buna güveniyor. Neden onu dinliyorsun?"

Trent kuru bir sesle boğazını temizledi ama ben gözlerimi Cormel'e dikmiş, başka tarafa bakmasını bekliyordum. Dudağı biraz daha dişlerini göstermek için kıvrılmıştı, bu da beni geri çekilmem gerekip gerekmediğini düşünmeye itti.

"Landon tam da istediğim Şeyi yapıyor," dedi vampir. "Uyum sağladıktan sonra yok olmayacağız ama ruhlarımız için daha g   l   olacağız. Bunu hayal edebiliyor musun?" dedi g  zleri parlayarak. "Yaşayanların g  c  yle   l  ms  zlerin g  c  n  ?"

Nina'yı d  Ő nd  m, kalabalığı sadece bununla sallıyordu. "Bu bir r  ya, Cormel."

  inden bir huzursuzluk geçti. Biliyordu ama yine de ısrar ediyordu. Neden? Parmaklarını dikleştirerek, "G  stergeler yeterli zaman geçtiğinde duyguların kaybolacağını g  steriyor," dedi.

"Suçluluk duygusunun kaybolması sonsuza kadar s  rer."

"Sonsuza kadar var," diye karşılık verdi ve tedirgin bir Şekilde    fincan kahve getiren adama d  nd  m. Harika kokuyordu ve   nce Cormel'e, sonra Trent'e ve son olarak da bana verirken kimse bir Şey s  ylemedi. Adam neredeyse geri çekiliyordu ve benim g  zlerim onun korkusundan kısılmıştı.

"Sonsuza dek yaşamak bizi y  celtecek, g   l   kılacak," dedi Cormel, dikkati k    k kaŐıktaydı ve muhtemelen tuz olan Şeyi kahvesine karıŐtırıyordu. Tadının bir fincan ılık, tuzlu kana daha   ok benzediğine bahse girerim.

"Sonsuzluğun ne kadar harika olduğunu ibislere sorun," dedim ve kahveyi atlamaya karar verdim.

"Yine de Ivy'ye umut verdin," dedi Cormel. "Ivy'ye kendi ruhunu ele geçirmesi için bir b  y   verdiğine g  re,   l  ms  zlerin ruhlarıyla hayatta kalmasının m  mk  n olduğuna inanıyor olmalısın."

Kahretsin, ruh Şişesini bulmuştu. "Eğer ondan aldıysan," diye tehdit ettim, keşke sandalyemi bu kadar yakına itmeseydim. O Ivy'nindi, lanet olsun! Buna hakkı yoktu.

"Onun b  y  s  n   ben almadım," dedi Cormel.   fadesiz bir Şekilde kahvesini yudumladı. "Beni tehlike konusunda ikna etmeyi baŐaramadın. Landon'a biraz daha g  veneceğim."

"O zaman   leceksin!" Ofisin dışında birini işaret ettiğinde sinirli bir Şekilde haykırdım. "Ne kadar uzun s  re   l   kalırsan, hayatta kalmak için o kadar   ok yanlış Şey yaparsın ve ruhundaki suçluluk duygusundan kurtulman o kadar zorlaŐır. Sadece yeni   lm  Ő olanlar bunu baŐarabilir."

"Yanlış bir şey yok!" Cormel aniden ayağa kalkarak bağırdı. "Ben yanlış bir şey yapmadım!"

Hiçbir şey söylemedim, hareket ettiğini bile görmemiştim. Trent de biraz tedirgindi ve yüzümü buruşturdum, Cormel'in boğazıma sarılmasını istemiyordum ama anlamasını sağlamam gerekiyordu.

Cormel masasından kalktı, bir parça kafa karışıklığı güvenini gölgeliyordu. "Bana kanlarını, aurlarını, ruhlarını hediye ediyorlar. Bu nasıl yanlış olabilir?"

"Öyle," dedim usulca. "Bu yüzden ruhunu geri aldığında ağlıyorsun. İstedığın her şeye sahip olamazsın."

Koridorun kapısı açılıp Landon içeri itilirken Cormel, "Bunu unutma," dedi. Darmadağınık görünüyordu, üzerinde onu televizyonda gördüğüm cüppeler vardı. Burada olmaktan en az bizim kadar mutlu olduğunu düşündüm ama başını eğişindeki memnuniyet ışıltısı beni duraksattı. Yavaşça ayağa kalktım, dezavantajlı duruma düşmek istemiyordum. Trent oturmaya devam etti, parmakları dikilmişti ve ayak bileği bir dizinin üzerindeydi. *Burada olmamalısın*, diye düşündüm, endişeliydim.

Landon kendini toparladı, mor ve yeşil cübbesi ve Newt'in tercih ettiği şapkasıyla resmi görünüyordu. "Rachel," dedi bana başıyla selam vererek. Cormel'e dönmeden önce alaycı bir tavırla, "Trent," diye ekledi. "Sana söyledim, eğer yaşıyorlarsa bu uzun sürmez. Ya onları öldürürsün ya da yüzey iblisleri sonsuza dek kalır."

Bakışlarım kapının hemen içindeki iki hayduta kaydı ve tekrar geri döndü. "Onları geri göndermedik. Büyünüz bozuldu."

"Rachel bana yalan söylediğini söylüyor," dedi Cormel ve Landon'ın yüz ifadesi donuklaştı. "Ve sanırım anlaşmamızın asıl ifadesi onları iktidardan uzaklaştıracağımdı." Trent'i işaret etti. "Onları Batı Yakası'na kaçmaya gönderdim. Geri döndüler ve ben de onları tecrit ettim. Güçleri yok," dedi hoş bir şekilde gülümseyerek. "Ruhlarımızı geri getir. Şimdi."

Landon, "Dwar bölündü çünkü o yaşıyor," dedi ama terliyordu. Eğer ben görebilseydim, yerdeki her vampir kokusunu alabilirdi. "Kontrol bende olana kadar ruhlarınızı geri getirmeyeceğim."

"Yapmayacak mısın, yoksa yapamayacak mısın?" Cormel oturdu, Landon ve beni ayakta bıraktı.

Trent, "Bundan sağ çıkamayacaksın Landon," diye mırıldandı ve Cormel merakla ona döndü. "Kendi ellerinle öleceksin. Hiç pişmanlık duymayacağım."

Kulağa şiirsel geliyordu ve sandalyesinin arkasında durarak ürpertimi gizledim. Masadan bir metre kadar uzaktaydı ve daha rahat nefes alıyordum. Onun burada olmasından hoşlanmıyordum. Söylediği her şeye rağmen, benim yüzümden acı çekerse kendimi asla affetmezdim.

Landon umursamaz bir tavırla, "İşle ilgili," dedi ve Cormel'e döndü. "Eee?"

Vampir sandalyesinde geriye yaslandı ve sandalyesinin gıcırdamasına neden oldu. "Yaşayanlar büyüleyici," diye yüksek sesle düşündü. "İkiniz de elinizde koz olduğunu düşünüyor gibisiniz. Ama yok." Dişlerini göstermek için dudaklarını yaladı. "Sana güvenmiyorum, Landon." "Onları sen öldürmedin!" Landon bağırdı, ben de Cormel'i görünce geri çekildim. durdu.

"*Yalan* söylüyorsun!" diye gürledi ve dışarıdaki muhafızlar içeri girdi. "Onları öldürmeyeceğim. Öldürmek zorunda da değilim. Tek ihtiyacın olan dewanın kontrolü, tamam mı?"

Cormel bizi öldürmeyecekti. Harika. Nedense bu beni heyecanlandırmadı. Trent'in rengi soldu ve ben de elimi omzuna koydum. Chi'sindeki depolanmış enerji içimde karıncalandı ve dengelerimizin eşitlendiğini hissettim. İkimiz de çember oluşturmıyorduk ama en azından birer iyi büyümüz vardı.

"Bana yalan söylemeyi *birakacaksın*," dedi vampir, masanın arkasından hayalet gibi çıkarken hareketleri yumuşak ve kontrollüydü.

Landon geri çekildi, Cormel'in haydutlarından biri onu ileri doğru itince sarsıldı. Cormel aradaki boşluğu kapattı. "Ruhlarımızın kontrolünü kaybettiğini biliyorum," dedi vampir, Landon'ın yakasını düzeltmek için uzanarak. "Onları geri dönmeye zorlamadın çünkü Rachel ve Trent hâlâ yaşıyor. Ellerinden kayıp gitmelerine izin verdin. Hatanı örtmek için onları suçlayan rahatsız edici."

Cormel Landon'a doğru eğildiğinde zar zor nefes alabildim. "Eğer dewanın kontrolü sendeyse, onları geri getirebilir misin?" Cormel sordu. "Gerçeği." "Evet," diye kekeledi ve Cormel gülümseyerek yüzünü hafifçe okşadı. "Ama dewan yaşadığı sürece benim yanımda olmayacak."

Cormel kahvesini almak için bize sırtını döndü. "Peki ya iblisler?" Gülümseyerek, hâlâ gülümseyerek masasına yaslandı ve kahve fincanının kenarından bana baktı.

Landon'ın dikkati Cormel ve Trent arasında gidip geliyordu, gergin olduğu belliydi. "Rachel hariç hepsini ever-after'a geri dönmeye zorlayabilirim," dedi. "Sonra hatları kapatabilirim, böylece ever-after çökecek ve iblisleri de beraberinde götürecektir."

İblisleri de mi öldürmek istiyor? İnanamayarak başımı salladım. "Tüm büyüü bitirecek misin?" Yumuşakça söyledim. "Neden korkuyorsun Landon?"

Hâlâ oturan tek kişi Trent'ti ve bu durum onu kontrol kendisindeymiş gibi gösteriyordu - oysa öyle olmadığı açıktı. Yoksa öyle miydi?

Landon alay ederek korktuğunu söyledi. "Aptal olma. Büyüyü sonsuza dek bitirmeyeceğim. Tüm dewar ve enklavın beni desteklemesiyle Arizona hatlarını eski haline getirebiliriz."

Çenem düştü, bunu takip ettim. İstedikini, istediği zaman, istediği şekilde elde edemezse hatları yok etme tehdidiyle tüm Inderland'i rehin tutacaktı. Yanımdaki Trent küçük bir takdir sesi çıkardı ve ben de omzundaki tutuşumu sıkılaştırdım. Tamam, harika bir fikirdi ama bizim için değil.

"Hatlar öldü. Onları eski haline getiremezsiniz," dedim hemen, Cormel'in bizi buraya Landon'ın iddiasını doğrulamak ya da reddetmek için mi çağırdığını merak ederek. "Neden dinliyorsun? Senin ölmeni istiyor."

İfadesi çirkinleşen Landon haydutlardan bir adım uzaklaştı. "Hiçbir şey imkânsız değildir." Cormel'e döndü. "Ve ben dewar'ı kontrol edene kadar hiçbir şey olmayacak."

Soğukkanlılıkla Trent'in sandalyesinin arkasına tutundum. Cormel'in gözleri hepimizin üzerinde gezindi ve küçük bir iç çekişle harekete geçti. "Bunu şimdi halledebiliriz," dedi bir çekmeceyi açıp bir dosya çıkarırken. "Kalamack, kızların nerede?"

"Kızlarım mı?" Trent yankılandı ve Cormel'in onları tehdit ettiğine dair ilk korkum yok oldu. Al'ın yanındaydılar. Hiçbir şey onlara zarar veremezdi.

"Sanırım şeytani bir bebek bakıcısıyla?" Cormel çizdi. Landon birdenbire kendini çok beğenmiş göründü ve ben de gerildim.

"Aslına bakarsanız, evet," dedi Trent ve Cormel'in uzattığı kâğıtları kaptım. Ben okuyamadan Trent uzanıp kâğıtları elimden aldı ama ilk birkaç satırı görünce çenem sıkıştı.

"Çocuk istismarı mı?" Tükürdüm. "Şaka mı yapıyorsun?"

Cormel sandalyesinde geriye yaslandı. "Hayır. Bay Kalamack kızları bir iblisin himayesine verdiği için çocuk istismarıyla suçlanıyor."

"Bunu yapamazsınız!" diye bağırdım, ama Trent'in solgun yüzüne bakınca, sadece yapabileceklerini değil, yaptıklarını da düşündüm.

"Suç teşkil eden ihmal ve tehlikeye atma," diyordu Cormel. "Onları I.S. kulesinin tepesinden sarkıtmış da olabilir. İyi bir seçim değil Morgan. Senin fikrindi, değil mi?"

Hayır, Trent'in fikriydi ama iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm. "Tehlikede değiller! Al onlara zarar vermeyecek!" Trent kâğıtların düşmesine izin verdi, ben de ellerim titreyerek onları aldım.

"Kalamack'ın eylemleri iblisleri alışılmadık ve yanlış bir ışık altında göstermek için siyasi bir gösteri olarak görülüyor. Elbette, ruhlarımızı kendiniz iade ederseniz tüm bunlardan kaçınabiliriz."

Dondum kaldım, midem düğümlendi. *Orospu çocuğu*. Ellasbeth bir saat içinde kızları alacaktı.

"Bu iki kız için." Bozulmuş şarap kokusu vampir feromonlarını bastırdı. Trent ayağa kalkıp kâğıtları benden alırken nabzım hızla atıyordu. "Ellasbeth Ray üzerinde hak iddia edemez," dedi ve kâğıtları masanın üzerine bıraktı. "Onun çocuğu değil."

Cormel evrakları ona doğru çevirirken Landon öne doğru eğildi. "Lucy ilk çocuktı, değil mi?" dedi, oturup kalem ararken gözlüklerinin üzerinden bakarak. "Sadece bir kızla yeterli dewar desteği olmalı."

"Bu güçle ilgili değil!" Trent haykırdı ve Cormel, Ray'in adını evraklardan silerken başını kaldırıp baktı. "Lucy benim çocuğum!"

"Artık değil." Cormel sayfaları hafifçe çevirdi ve değişiklikleri başlattı.

Dehşete kapılmış bir halde sandalyenin yanında durdum. Bu benim hatamdı. Trent'le olan ilişkim yüzünden bunu yapıyorlardı. Benim yüzümden iblislerle yaşamamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu ve bu ona her şeye mal oluyordu. *Lanet olsun sana, Ellasbeth. Ne yaptığının farkında mısın?*

Cormel sayfaları tekrar dosyaya yerleştirdi ve dosyayı kapattı, yaşlanmayan eli dosyanın üzerinde koruyucu bir şekilde duruyordu. "Lucy'yi getir, yoksa bu odadan çıkamazsın." Tanrım, Lucy'yi Landon'a verecekti. Kız elf geleceğinin yaşayan bir sembolüydü ve onu yetiştiren kişi, kendi gücünü elinde tutacak yaşa gelene kadar onun gücünü elinde tutacaktı. Korkuyla kapıdaki haydutları tarttım. Daha kötü şanslarım ve daha az varlığım vardı ama içlerinden biri Trent'ti ve garip bir panik olduğunu fark ettim. Yerin bu kadar derininde ley hattı olamazdı. Sadece bir büyülük gücüm vardı ama Trent uzanıp elini elime koyduğunda sarsıcı bir karıncalanma hissettim. Dudaklarını bastırdı, içime daha fazla enerji itti ve şok olmuş bir şekilde Trent'in bir tanıdığı olduğunu hatırladım. Bir tanıdığı vardı.

ve onun aracılığıyla ben de bir hatta eriştim. *O kadar da çaresiz değildim.*

Ama onun için duyduğum korku devam ediyordu. "Bizi hangi gerekçeyle tutuyorsunuz?"

Cormel tavana baktı ve masadan geriye doğru itildi. "Kalamack bir mahkeme emrini reddettiği için, ve sen . . . Bilmiyorum ama bir şeyler bulacağız."

Adamlarından üçü yaklaşırken sinirlenerek sandalyeden geri çekildim. "Ruhunu aldığında işte bu yüzden ağlıyorsun, Cormel. Onu zorla boğazından aşağı indirmeye neredeyse hazırım."

Cormel'in üzerinden bir tedirginlik titreşimi geçti ama hemen kayboldu. "Tatmin oldun mu?" Cormel Landon'a dosyayı uzatarak sordu.

Landon kısaca, "Ruhlarınız gün batımında geri dönecek," dedi ve Cormel'in gülümsemesi soldu. "Hatlar doğru yönde akana kadar beklemeliyiz," diye ekledi, sonra Cormel'in ani hırıltısı karşısında soldu. "Ruhunu bedenine bizzat kendim sabitleyeceğim," dedi hızla. "Gelgitleri zorlayamazsınız ve enerji akışı gereken büyü için elverişli olana kadar beklemeliyiz."

şüphelenen Cormel bana baktı, yüz ifademden gerçeği okumuştu. "Ve dewar'ı sallamak için zamana ihtiyacım var," dedi Landon rahatlamış bir nefesle.

Bu kadarı bana yeterdi. Trent ayağa kalkıp paltosunu silkeleyerek vampirleri sert bir bakışla durdururken, "Lucy'yi bir ödöl gibi göstermekten bahsediyorsun," dedim. "Sesini hak etmedin Landon. Bırakın bütün bir halkı, bir okul gezisine liderlik etmeye uygun olduğunu kanıtlayacak tek bir şey bile yapmadın."

Trent Cormel'e, "İblisleri sonsuza kadar yaşamaya zorlayamaz," dedi. "Beni izle." Elindeki kâğıtları kalkan gibi tutan Landon'ın yüzü kıpkırmızıydı.

"Sonsuzluğu yok ettikten sonra Arizona hatlarını eski haline getiremez, "Trent devam etti. "Cormel, bir elfin tüm büyüü öldürmesine izin veren adam olarak tanınacaksın."

Burada çok fazla insan vardı ve sırtım neredeyse duvara dönüktü. Kalbim küt küt atıyordu. Kimseyi sevmezken bu daha kolaydı.

"Risk almaya değer," dedi Cormel, hâlâ kapının yanında duran iki adamı işaret ederek. Lanet olsun, silahları vardı. "Landon, eğer gün batımında bu iş bitmezse, bir saat sonra öleceksin çünkü canını bizzat ben alacağım. Çalıntı gücünü al ve git."

Landon kapıya doğru ilerlerken korkmuş görünüyordu. Lanet olsun, eğer o dosyayı alıp gittiye Lucy de gitmişti. Hayal kırıklığına uğramış ve kızgın bir halde Cormel'e doğru yürüdüm. "Seni kurtaramaz!"

Vampirin gözleri benimkilerle buluştuğunda simsiyahtı. "Ve yapmayacaksın." Aramızdaki kısa mesafeye baktı ve adamlarına yaklaşmalarını işaret etti. "Götürün onları."

Hayal kırıklığına uğramıştım, enerji parmak uçlarıma doğru akıyordu. Ivy ya da Nina'yı alamayacaktım ve buraya gelmek Lucy'ye sadece kaybettirmişti.

Kapının yanında Landon duraksadı. "Onları bağladın, değil mi?" diye sordu ve ben de Cormel'e gülümsedim. Hınzırcaydı ve acı vaat ediyordu ama bana bakmıyordu.

"Hayır," dedi ve biri beni masadan çekince geriye doğru sarsıldım. "Yedi kat aşağıdayız. Buradan bir ley hattına ulaşamazlar."

"Trent yapabilir!" Landon haykırdı.

Başımı geriye attım. Kıkırdağın aniden çatırdaması ve acı çığlığı adrenalinin de etkisiyle içimde hızla yayıldı. Çığlık üzerine sırtışıma genişledi ve kolumu çekerek kurtardım, döndüm ve avucumu adamın çenesine iyice sıkıştırdım. Adam geriye düştü ama ben çoktan dönmüştüm. "Lucy'yi ondan alamayacaksın. ." diye nefes nefese kaldım, Cormel'e ulaşmak için neredeyse masanın üzerinde sürünüyordum.

"Aşağı!" diye bağırdı biri ve Trent'in sesinin elf ilahileriyle yükseldiğini duydum.

Ta na shay düşüncelerimde dönüyor, kalbimin çarpmasına ve dudaklarımın dişlerimden geri çekilmesine neden oluyordu. "Sen!" Hırladım ve Cormel yolumdan çekildi, çaresiz güvenimi görünce gözleri korkuyla karardı.

Çalım attım, sonra diğer tarafa doğru tırmandım, bana uzanışını savuşturdum ve ayağımı dizinin arkasına çarpmak için döndüm.

Yere düştü. Arkamda çarpışma sesleri ve Landon'ın bağırarak büyü yaptığını duyabiliyordum.

Birisi o aptal silahlardan birini ateşledi. "Trent!" Dönerek bağırdım.

Cormel'in yumruğu kafama çarptı. Sersemlemiş bir halde, etli eli boynuma yapışıp beni yavru bir kediye yakalamış bir kurdun gücüyle yukarı çektiğinde hiçbir şey yapamadım. "Beni yenebileceğini mi sanıyorsun?" diye hırladı ve ben de baskının altında çığlık attım. Acıdan doğan gözyaşlarım diken diken oldu ve Trent'in iki vampirin altında debelendiğini görerek orada asılı kaldım. Ozon ve barut kokusunu alabiliyordum. Koridorda bir kadın çığlık atarak yardım istedi.

"Bırak!" Chi'mdeki son enerji de aramızda kıvılcımlanarak haykırdım.

Cormel sarsıldı, tutuşu daha da güçlendi. Ani bir çekişle beni kendine doğru çekti, bir kolu boynuma dolandı. "Tanrı yardımcım olsun, bu vampir kaltak sana nasıl direniyor?" Cormel mırıldandı, nefesi saçlarımdaydı. "Biri bana zarar vermeyeli ne kadar uzun zaman oldu biliyor musun?"

Bir yerlerden, benden sürekli enerji fışkırdı ve Cormel öfkeli bir çığlıkla beni uzağa fırlattı. Duvara çarptım, aşağı kaydım ve ulaşamayacağı bir yere yuvarlandım.

"*Corrumpto!*" Ben ayaklarımı bulmaya çalışırken Trent öfkелendi ama başaramadı. Trent'ten patlayan bir güç darbesi herkesi yere serdi. Pencereler büyük bir gürültüyle salona doğru kırıldı ve korku dolu çığlıklar içeri süzüldü. Cormel elleri ve dizleri üzerindeydi. Adamlarının kafası karışmıştı.

Cormel'e doğru koştum, giderken bir silah kaptım. Enerji, kafamın içinde bitmek bilmeyen bir makaradan yoluma akıyordu. Trent bana fark ettiğimden daha fazlasını vermiş olmalıydı.

"*Cohibere!*" Landon yerden bağırdı ve Trent bir çember oluşturup büyüü zararsız bir şekilde saptırırken bile eğildim.

Cormel'in arkasında kayarak durdum, yere düşüp bir kolumu boynuna doladım ve silahı kafasına dayadım. "Bana Ivy'yi ver. Şimdi!"

Cormel kıpırdadı ve ben de onu sonsuzluğun nabızıyla vurdum. "Sonsuza dek yaşamak mı istiyorsun?" Bağırdım, silahı kafasına dayadım. "Beyninin sağlam olması gerek! Onlara geri çekilmelerini söyle! Şimdi!"

Ortalık sessizleşmişti. Landon yerde yatıyordu, elinde bir enerji bulutu vardı. Trent yere serdiği iki vampirin başında duruyordu. Alnında kırmızı bir iz vardı ve gözleri öfkeliydi. Koridordan fısıltılar geliyordu ve altı yetenekli görünümlü vampir koridordaki camdan içeri girdiğinde tutuşumu sıkılaştırdım. Her birinin elinde bana doğrultulmuş bir silah vardı. Cormel beni sinirlendirerek gülmeye başladı. Adamlarına "Vurun onu," dedi. "Bu sefer bana vurmamaya çalış."

Gözlerim büyüdü. Kahretsin, blöfümü görmüştü.

"Rachel!" Trent haykırdı ve iki vampirin altında kaldı.

Nefesim içeri girdi. Her şeyi görebiliyordum. Landon yerde yatıyordu, mahkeme kâğıtları önüne saçılmıştı, Trent'in pantolonunun bir parçası muhafız yığınının altından görünüyordu, heyecanlı vampir kokusu burnumu yakıyordu.

Tabancanın patlaması çok küçük görünüyordu ve mermi namluyu terk etmeden önce bunun doğru olacağını biliyordum. Hiç zamanım yoktu. Gözlerim kapandı ve başka bir şekilde olmasını diledim. Enerji karıncalanıyordu ama bir çember oluşturmıyordum. Bir çizgiye bağlı olmadan olmazdı. O kazanmıştı. Piç kurusu kazanmıştı.

Tanıdık bir hışırtı ile mermi bir baloncuktan sıyrıldı ve duvara gömüldü.

Gerildim, tenimdeki karıncalanma hissinden başka bir şey hissetmedim. Kalbim yeni sessizlikte gümbürdedi ve gözlerimi açtım. Biri beni kurtarmıştı. *Trent mi?*

Ama o değildi. Dudaklarım aralandı. Cormel hareket etmeye çalıştı ve ben de içgüdüsel olarak elimi sıkarak tabancayı ona daha sert bir şekilde ittim. Önümde bir baloncuk gibi belli belirsiz bir pus vardı ama bu beklenen, auranın tonlarıyla sonsuza dek renklendirilmiş kırmızı değil, süt beyazı bir şeydi.

Kahretsin. Mistikler.

Panikle Trent'e baktım. İki vampirin pençesinde çırpınırken yüzü solgundu.

"Nasıl . . . !" Landon, önüne saçılan kâğıtları unutmuş bir halde kekeledi. "Senin bir tanıdığın yok!"

Sertçe yutkundum, Cormel'i kavrayışım sıkılaştı. "Evet, buna ne dersin?" İblislerin hayatta kalmasını sağlamak için çalıştığım her şey gitmişti. Artık onlar bile beni dinlemezdi. Mistikler içime dolmuşken olmaz.

"Bir tanıdık almış olmalı," dedi Cormel. Beni tartıyordu ama gözünün yanındaki silah onu hareketsiz tutuyordu.

"Doğru," diye yalan söyledim ve Trent üzerindeki serserileri silkeledi. "Sen oradaki. Evrakları masanın üzerine koy."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek," dedi Landon. Haklıydı ama Ivy olmadan gitmiyordum.

"Ivy'yi buraya getirin!" Bağırdım. "Hemen!"

Kimse kımıldamadı. "Beni öldürmek zorunda kalacaksın Morgan," dedi Cormel ve bu iyi bir seçenek gibi görünmeye başlamıştı.

Parmağım sıkılaştıkça Trent gerildi. Fazla sürmezdi. Dünya daha iyi bir yer olacaktı. "Rachel! Yapma!" Trent seslendi ve ben inanamayarak ona baktım.

"Neden olmasın?" Cormel'in gözlerinin korkuyla irileşmesini izleyerek sordum.

"Sen bu değilsin," dedi Trent, kendisini tutan elleri silkeleyerek. "Nereden biliyorsun?" Bağırdım ve koridordan gelen fısıltılar büyüdü.

Yüksek sesle. "Benden istediğin için zaten sümüklü bir bahanenin yaşamasına izin verdim. Belki de ben buyum! Ha? Belki de sadece katil bir piçim ve sen bunu bilmiyorsun! Neden senden farklı olayım ki? Neden!"

Yemin ederim Cormel'in boynundan aşağı bir damla ter damladığını gördüm. Nefes almıyordu, korkmuştu.

Trent üç uzun saniye boyunca bunu düşündü. Başı bir an için yere düştü, gözleri benimkileri bulmak için yükseldi. Son iki günün ağırlığı ve yoğunluğu üzerindeydi. "Haklısın," dedi usulca. "Ne istiyorsan onu yap."

Cormel'in gözleri, onu vurup öldürebileceğim ve her şeyi sona erdirebileceğim korkusunu ve umudunu gizlemek için kapandı.

Orospu çocuğu, ben böyle biri değilim. Hayal kırıklığı içinde haykırarak Cormel'i kendimden uzaklaştırdım. Biri üzerime doğru uçup beni belimden yakalayarak yere düşürürken onun yere düştüğünü hiç görmedim.

"O senin, o senin!" Biri üzerime oturup kolumu arkamdan çevirirken ve bir diğeri tabancayı bırakana kadar bileğimi çekştirirken bağırdım.

"Onu yerden kaldırın!" Cormel böğürdü ve ben tekrar ayağa kalktım. Büyük bir kedi gibi masanın önünde volta atan usta vampirin korkusu yüzeyin hemen altındaydı. Landon, değerli evraklarını sanki madendeki elmaslarmış gibi toplayan kambur bir gölgeydi. Ama gözlerinde meydan okuyan bir parıltı ve elmacık kemiğinin altında bir kesikle ayakta duran Trent'ten başka bir yere bakamıyordum. Takım elbisesi buruş buruştu ama içindeki tek korku bana yönelikti. Mistiklerin içimde çalıştığını biliyordu. Ben dolu bir silahtım.

"Şimdi beni öldürecek misin?" Dedim. "Ve ruhunu bulduğunda neden güneşe doğru yürüdüğünü merak ediyorsun." Landon'ın kâğıtları karıştırırken çıkardığı yumuşak ses neredeyse midemi bulandırıyor ve Cormel sarsılarak durduğunda ona meydan okurcasına baktım.

"Ona zarar vermeyin," dedi, işaret ederek ve kolum yıldızları görene kadar geri çekildi. "Onu bir kutuya koy. Nefes alabilmesi için delikleri olan bir kutuya. Kalamack . . ."

Sesi boşluğa fısıldadı ve Trent'in benimle aynı değere sahip olmadığını fark ettiğimde nefesim kesildi. Dudağım kıvrıldı ve mistik enerjimi saçlarımı dalgalandırmaya yetecek kadar bir araya getirdim. Eğer Trent'e zarar vermek için bir hamle yaparsa, tekrar başlayacaktı ve bu sefer kendimi tutmayacaktım.

Cormel benden Trent'e ve tekrar bana bakarken dudaklarını sıkıca bastırdı. "İkisini de bir kutuya koyun," dedi. "Ama atını öldürün."

İki vampir kelimenin tam anlamıyla ayaklarını yerden kaldırırken Trent kıpırdamadı. "Hangisi onun?" diye sordu içlerinden biri ve Cormel bana baktı.

Tiksinti.

"Bilmiyorum. Hepsini öldürün."

"Cormel-" dedi Trent, vampirlerden biri ona vurunca sesi kesildi.

Cormel dökülen kahve fincanını ters çevirdi. "Ruhumu alacağım, Morgan. Öyle ya da böyle."

"Öyle mi?" Koridora itilmeden önce başardım, botlarım ve Trent'in elbise ayakkabıları güvenlik camı parçaları arasında şingirdiyordu. İkimizi de tutan iki vampir vardı ve ben büyü yapabilsem de, yaparsam Trent acı çekerdi.

"Hey, Trent," dedim izleyenlerin yanından geçip tekrar asansörlere doğru itilirken. "İstediğin şey bu muydu?"

"Atlarımı öldürmesi dışında, evet. Cormel artık bana ihtiyacı olduğunu anladı."

Asansördeydik ve ona baktım, bu kutunun ne kadar büyük olacağını merak ediyordum. "Sana mı ihtiyacı var? Ne için?"

Gözleri şişmeye başlamıştı ve kapılar açılıp bizi zorla içeri aldıklarında gülümsedi. "Onu öldürmenizi engellemek için tabii ki."

Bölüm 21

Hücreler arasında en geniş olanlardan biriydi. Alışıl gelmiş I.S. hücrelerinden biri olduğunu sanmıyordum ama yanılıyor da olabilirdim; ölümsüzleri sekize beşlik standart bir bar ve karyolaya kapatmak hata olurdu. On beşe on beşlik odada opak bir paravanın arkasında bir tuvalet ve ayaklı bir lavabo vardı. Üzerinde düz gri duvarlara yapıştırılmış bir ayna bile vardı. Çift yönlü olup olmadığına henüz karar vermemiştim ama artık umurumda da değildi.

Bir tane karyola vardı ve Trent ellerini başının arkasına koymuş, tavana bakıyordu. Gri bir battaniye ve ince, hüzünlü bir yastık bize verdikleri tek şeydi. Trent'le böylesine dar bir alanı paylaşmayı umursamıyordum ama müzenin altındaki nemli HAPA hücresinden ya da iblis nezarethanesinin yumuşak gri boşluğundan, hatta Trent'in beni birkaç gün boyunca tuttuğu fare kafesinden daha iyi olsa da burada olmamızla ilgili sorunlar yaşamaya başlamıştım.

Sinirli bir şekilde ona baktım, yavaş ve dikkatli nefesler alırken yeşil gözleri hiçbir şeye sabitlenmemişti. Rahatsız edici bir şekilde rahattı, ayakkabıları karyolanın altına düzgünce yerleştirilmişti ve gri çoraplarının içindeki ince ayakları, yanına gelip parmağımı ayağının kemerinde gezdirerek onu zıplatmam için yalvarıyordu.

Sabırsızca iç çektiğimde çenesi gerildi ve kulağımı kapıya dayayıp dinledim. Ses geçirmiyordu ama yine de dokundum. Jenks'i hâlâ görmemiştim. Ivy de buralarda bir yerdeydi ve tekrar parmak eklemlerime vurarak cevap veren bir kapı sesi duymaya çalıştım.

"Ne yapıyorsun?"

Sesindeki kızgınlık gerçek miydi yoksa ben mi yansıtıyordum anlayamadım. "Eğer bir hücre bloğundaysak, belki de Ivy yan taraftadır."

"Peki, biraz daha sessiz yapabilir misin?"

Az önce ağzından çıkanlara inanamayarak yavaşça topuklarımın üzerinde döndüm. Tam bıraktığım yerdeydi, gözleri kapalı ve boyun kasları gergindi. "Sessiz olmamı mı istiyorsun?" Dedim ve tek bir gözünü kırdı. "Bir kutunun içinde kilitliyiz ve sen benden *sessiz* olmamı mı istiyorsun?"

Trent'in gözleri sonuna kadar açıldı ve saatine baktı. "Fena değil. Çoğu insan kırk dakika içinde boğazımda olurdu. Neredeyse üç saat oldu."

"Etkilendiğine sevindim!" Ellerimi kalçalarımaya koyarak ayaklarını yere doğru sallayışını ve esnemesini izledim. "Landon sadece dewar'ın kontrolünü ele geçirmekle kalmadı, Lucy'yi de aldı. Benim sayemde. Çünkü ben olmasaydım bunların hiçbirisi olmayacaktı! Biraz üzgün olduğum için beni affet."

Dirseklerini dizlerine dayamış, esneme hareketini bitirirken bana baktı. "Neden her şeyin senin hatan olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü genelde öyledir." Tiksindim, elimle çılgınca bir hareket yaptım. "Ben olmasaydım kızları kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmazdın, dewar seni dinlerdi ve beş parasız kalmazdın. Ve Tulpa." Yüzüm ani bir endişeyle buruştu ve öfkem dibe vurdu. "Trent, ya onu öldürürlerse?"

"Tulpa iyi olacak." Fermuarı daha rahat bir noktaya döndürmek için bileğini salladı. "Rakip ahırlar araziye girmeye çalıştı ve bunu başaran sadece siz oldunuz."

"Yine de, bir Uzi ve bir paraşütle-" diye başladım ve bir elini kaldırdı.

"İkincisi, beş parasız değilim." Trent ayakkabılarına uzandı, birini kıpırdatarak giydi,

sonra diğerini. "Üçüncüsü, Landon Lucy'yi neyin önemli kıldığını anlamıyor. Ona sahip olmak takip edilmesini sağlamaz. Onu çalmak sağlar. Landon Lucy'yi çalmadı, yasaları kullandı ve bu ona sandığı kadar siyasi güç getirmeyecek." Tereddüt etti, ayakkabısını düzeltmek için bir ayağını kaldırdı. "Ve son olarak, sen ve Jenks olmasaydınız Lucy'ye asla sahip olamazdım."

"Öyle bile olsa." Biraz daha sakinleşerek yaklaştım, keşke burada bir sandalye olsaydı diye düşündüm. "Ben olmasaydım seni dinlerlerdi. Çünkü ben kimim ve kimi koruyorum." Yüzüm asık, ayakkabısını bağlarken yanına oturdum. Gülümseyerek elini dizime koydu. *Lanet olsun, nasıl oluyor da her şeyi bu kadar kolaymış gibi gösteriyor?*

"İblisler mi?" Trent dizimi okşadı. "Takdire şayan. Vampirler sadece korkuyor."

Elimi esnetirken nefesim daha hızlı geldi. Cormel'in ofisinde o çemberi oluşturmak için benden yayılan enerji ley hattı enerjisi değildi, doğrudan Tanrıça'dan çaldığım mistiklerden geliyordu. "Korkmakta haklılar," diye fısıldadım, tedirgindim. "İblislerin markette önlerine çıkan insanları neden ters yüz etmeye başlamadıklarını bilmiyorum. Nerede olduklarını sanıyorsun?"

Trent başını eğerek küçük hücremize baktı. "Sanırım sahilde oturmuş kum yengeçlerini korkutuyorlar. Hapishaneden kaçmış olsaydım ben de orada olurum." Ayağa kalkarak tekrar gerindi. Gömleğinin düğmeleri çözülmüştü ve bu benim cazibe ölçerime çarptı.

Yanlış zaman, yanlış yer, diye düşündüm asık suratla. "Sence bizi burada daha ne kadar oturtacaklar?"

Trent saçlarını parmaklarıyla tararken gözleri aynada benimkilerle buluştu. "Sanırım yarın gün doğarken, bu gece ruhunu alan her vampir güneşle birlikte ölüyor." Bana dönmeden önce kaşlarını kaldırarak camın arkasındaki kişiye baktı.

"O zaman Landon'ın ölümsüz ruhları geri getirmek için yeterli desteği alacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Korku onları buna itecektir." Gömleğini içine sokuyordu. Bir şeye hazırlanıyor gibi görünüyordu. Saatine bakarken, "Fazla uzun sürmez," diye ekledi. "Bağlanmamış olsaydım muhtemelen buradaki cazibeyi hissedirdim."

Hayal kırıklığıyla ayağa kalktım. "İrkildim. Senin incinmeden o kadar endişelendim ki dikkatimi veremedim. Sonra da Cormel'i istediğim yere getirdiğimde korktum."

Ciddi gözlerle bakan Trent kollarımı iki yanımda tutarak ona bakmamı sağladı. "İyi olduğun zaman seni seviyorum."

Çekildim ve yatağa uzandım. "Harika, bu harika," dedim ekşiyerek.

Trent bir an tereddüt etti ve sonra garip, kararlı bir adımla lavaboya gitti. "Neden biraz kestirmiyorsun? Şuraya uzan ve bir dakika sessiz ol."

Başımı çevirdim ve ona baktım. "Sessiz mi?" Neredeyse hırlayacaktım. "Kestirmemi mi istiyorsun? Ivy buralarda bir yerde. . ." Parmaklarını aynanın üzerindeki küçük dudakta gezdirirken sözlerim kesildi. "Ve sen de benim kestirmemi istiyorsun," diye bitirdim. "Ne yapıyorsun?"

Trent'in omuzları sertleşti. Ben izlerken suyu sonuna kadar açtı ve yüzünü görememem için aynayı buğulandıran bir buhar yükseldi. "Yıkaniyorum. Neden çeneni kapatmıyorsun? Sızlanmanın hiçbir şeye faydası yok."

Şikâyet mi ediyorum? "Affedersiniz?" Doğrulduğumda haykırdım. "Ben de sizi Cormel'in ofisinde hatırlıyor gibiyim. Bu en aptalca fikirlerden biriydi-" Beni dinlemiyordu bile ve gözlerim öfkeyle değil ama anlayışla kısıldı. Böcek arıyordu, ayna buharla gölgelenmişti. "Beni ikna etmene izin verdiğim en aptalca fikirlerden biri!"

Ellerindeki suyu silkelerken gülümsedi. "Çeneni kapatıp uyuyacak mısınız?"

Tereddüt ettim ve bir şey söylemem için bana bir işaret yaptı. "Cehenneme kadar yolun var Trent," dedim ve yatağı iterek yayların yuvarlanıyormuşum gibi gıcırdamasını sağladım.

Trent bana başparmağıyla onay verdi ve ben de dikkatlice yatağın kenarına oturdum, kalmam için el salladığında hareket etmedim. Çömelerek açık lavabonun altına uzandı ve düğme benzeri küçük bir nesne çıkardı. Hiçbir şey söylemeden dikkatlice lavabonun üzerine, akan suyun yanına koydu. Tıpası yoktu ve su akmaya devam ederek yarısına kadar doldurdu.

Hemen odayı geçti, parmakları dudaklarında yatağın sol arka köşesine gitti ve çerçeveye yapışmış bir tane daha buldu. Bu

Bir tanesi de lavabonun yanına gitti, gözleri memnuniyet doluydu. "Bu sonuncusu," dedi, sesi kısılmıştı.

"Nerede olduklarını nasıl bildin?"

Omuzları bir kalkıp bir iniyordu. "Son üç saattir yaptığım şey buydu."

Dudaklarımı bastırdım. "Üç saattir karyolada yatıyorsun."

"Dinliyordum, onları bulmaya çalışıyordum."

Yanımda oturmaya başladığında hafifçe kıpırdandım. "Devreyi duyabiliyor musun? Kahretsin, kulakların çok iyi duyuyor." Jenks'in devreleri duyabildiğini biliyordum ama elfler?

"Yeterince zaman verilirse." Yüzünü buruşturarak saatine baktı. "Daha çok onlardan gelen dalgaları hissetmek gibi, ters sonar gibi. Hepsini bulana kadar hareket etmek istemedim. Bu kadar sessiz olduğun için teşekkürler. Sen gerçekten bir şeysin, biliyor musun? Çoğu insanın kötü tepki vereceğini söylerken ciddiydim. Bunun için teşekkürler."

"İlk defa kafese girmiyorum," dedim alaycı bir şekilde. "Havuç var mı?"

Bir zamanlar beni gelincik kafesinde tuttuğunu hatırlayınca kıkırdadı. "Tanrım, ne aptalmışım," dedi başını sallayarak ve ben de yüzüne dokundum, kıllarının verdiği his hoşuma gitti.

"İkimiz de öyleydik." Sırıtarak öpmek için eğildim, ışıklar söndüğünde geri çekildim. "O sen miydin?" Dedim, içimdeki iyi hisler kaybolmuştu.

"Hayır." Parmakları benimkileri buldu ve hareket etmedik. "Sanırım anladılar." İç çekti ve ben de elini sıktım.

"Bizden intikam almak istemedikleri sürece ışıkları kapatmazlar, değil mi?"

Trent kabul ya da ret anlamına gelmeyen küçük bir ses çıkardı ve kısa süreli memnuniyetimin altına ince bir şüphe şeridi yerleşti. Belki de ışıkları bizi şaşırtmak için değil, içeri girip kötü bir şey yapabilmek için kapatmışlardı.

"Ah, bir ışık yapabilir misin?" Trent sordu, karanlıktan gelen sesi ürkütücüydü.

Dondum kaldım, düşüncelerim mistiklere geri döndü. Buradaki hatlarla hiçbir bağlantım olmadığını biliyordu. Işık yakmam imkânsızdı. "Hayır," dedim çabucak, korkum vampirlerin bize saldırma ihtimalinden daha yakın bir ev buluyordu.

"Rachel, lütfen," dedi, karanlıkta yatağın kenarına otururken kolunu sırtıma doladı. "Yukarıda neler olduğunu gördüm. Bu konuda mutlu olmadığını biliyorum ama bu kötü bir şey değil, özellikle de Landon çizgileri bozarsa."

"Hayır, yapamam!" diye bağırdım ama yalan söylediğimi biliyordu ve beni kendine çekti.

"Onları duyabiliyor musun?" diye fısıldadı. "Hayır."

Sessiz kaldı, sonra "Bana yalan mı söylüyorsun?" dedi. "Anlayamıyor musun?"

Acı bir şekilde söyledim.

"Karanlıkta olmaz," dedi, sesinde hafif bir kahkaha vardı. "Bir ışık yak, sana haber veririm." Kolu yavaşça üzerimden düştü ve ellerimi bulup kendi elleriyle kavrayana kadar bir an için kaybolduğumu hissettim. Dengemizin eşitlendiğini hissettim ve sonra avuçlarımızın içinde belli belirsiz bir parıltı büyüyüp çiçek açtığında nefesim kesildi.

"*Ta na shay, su meera,*" diye fısıldadı Trent ve beni bir ley hattı gibi kullanarak benden ona ve sonra da tılsıma enerji çektiğini hissettiğimde ürperdim.

"Nasıl . . . ?" diye fısıldadım ve ışık daha parlak hale geldi, endişeyle ve gururla sıkışmış ifadesini görebilecek kadar parlaktı.

Kahretsin, Tanrıça, iblisler ve vampirlerle savaşıyor vaktim yoktu, on iki önyargılı elfi çocuklarınızı bir iblisin bakımına bırakmanın çocuk istismarı olmadığına ikna etmek için mahkemeye çıkmaktan bahsetmiyorum bile. Ama bana en çok acı veren şey, Al'ın benimle konuşmamasının nedeninin bu - ellerimizi parlatan mistikler- olmasıydı.

"Sakın bırakma," dedi Trent, tılsımın bozulmaması için parmakları beni sıkıca kavradı. "Rachel, her şey yoluna girecek," dedi ve beni tek koluyla kucakladı. "Söz veriyorum."

Gözlerim kapalıydı. İçimizden akan enerji bir şekilde her zamanki gibi şeffaftı. Eğer buradan ayrılıp Pasifik'teki o adaya gidersek, içimde mistik bir şeyler olup olmadığının kimsenin umurunda olmayacağını düşündüm.

"Seninle mi konuşuyorlar?" Trent sordu, saklamaya çalıştığı korkunun ipliği içimde kıvılcımlandı, kum, güneş ve yalnızlık isteğimi ezdi.

Onun yokluğunu hissederek geri çekildim. Korkum gözlerine yansımış, sevgiyle güçlenmişti. "Hayır, ama beni duyabilirler."

Gözlerini hızla kırptırdı, ellerimi tutuşu sıkılaştı. "Sorun yok," diye başladı ve içime attığım tüm korku ve öfke kabardı.

"Bu iyi değil!" Bağırdım ve ışık iki katına çıkarak küçük odada gölgeler oluşturdu. "Beni gördüğünde Al'ın yüzünü gördün mü? Gizemcileri gördüğünde?" Ellerimi onunkilerden çektim ve ışık ellerin içinde parlamaya devam etti. Aura temelli olmadığı için hangi büyü olduğunu bilmiyordum. Sanırım enerji hattındayken bunun bir önemi yok. "Beni öldürecekler."

"Kimse seni öldürmeyecek," diye ısrar etti. "Ayrıca, auranın görünüşü hoşuma gidiyor." Bana bir öpücük verirken gülümsemeye çalıştım, dudakları kararlılıkla dudaklarımı buluyordu. "Ve onlar saçlarındayken nasıl koktuğunu da," diye fısıldadı, parmakları sıkıca ensemdeydi. "Senin hakkında ne düşündüklerini neden umursuyorsun ki?"

Gözlerim kapandı ve aynı anda nasıl hem bu kadar iyi hem de bu kadar kötü olabildiğini merak ederek onu içime çektim. "Çünkü benden korkmayan tek insan grubu onlar."

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," diye homurdandı alçak bir ses.

Gözlerim önce kapalı kapıya, sonra da lavaboya kaydı. "Al!" *Kahretsin, ne kadar zamandır oradaydı?* Panikledim, ışık suçluluğun neon işareti gibi parlıyordu.

Trent ayağa kalktı, gerginlik onu dikleştirmişti. "Kızlarım nerede?"

Trent'e kaşlarını çatarken Al'ın yüz hatları buruştu. "Geç kaldın. Sana tam olarak akşam altıda ayrılmam gerektiğini söylemiştim ve şu anda o saati geçiyor."

Trent bir adım öne çıktı. "Lucy ve Ray nerede?" diye tekrar sordu ve Al sonunda gözlerini benden ayırdı.

"Yataklarında," dedi başparmağının tırnağı işaret parmağının tırnağının altından geçerken.

"Onları yalnız mı bıraktın?" Ben ağzımdan kaçırdım ve Al gözlerini devirdi.

"Onlara bakacak başka birini bulmanızı söylemek için geçen sürede hiçbir şey olmaz."

Ayağa kalktım, ışık topunu yatağın üzerine koydum. "Tuvalete gittiğin falan yok Al, şehrin öbür ucundasın. Onları böyle bırakamazsın! Uyuyor olsalar bile!"

Gözlerini ışık topundan ayırdığında Al'ın yüzü çirkindi. "Onlardan üç saniye uzaktayım," dedi alaycı bir ifadeyle. "İşemem onlara geri dönmenden daha uzun sürer. Tanrım, her tarafın elf bokuyla kaplı. Nasıl dayanabiliyorsun?"

Utanarak ve mahcup bir şekilde geri çekildim. Trent yanımda durdu, gözlerinde koruyucu bir parıltı vardı. "Biraz meşgulüz. Onlara biraz daha göz kulak olabilir misin?"

Al, lavaboya ve hâlâ akan suya dönmeden önce gözlerini tiksintiyle üzerimde gezdirdi. "Ne kadar meşgul olduğumu görüyorum. Hayır. İş gitmem gerekiyor."

"İş mi?" Şaşırarak yankıladım. *Cidden mi?* Sonra düşüncelerimi çalışan bir iblisin ne kadar zarar verebileceğinden uzaklaştırdım. "Burada sıkışıp kaldık," dedim elimle işaret ederek. "Biz dönene kadar onları bırakamazsın. Bu bebek bakıcısının inancıdır. Ebeveynler eve gelene kadar beklemek zorundasınız, geç kalsalar bile."

Al böceklerden birini iki dikkatli parmağının arasına aldı. "Ellasbeth orada," dedi, sanki böcek bir mikrofonmuş gibi. "O bir ebeveyn."

"Ellasbeth!" Trent'in eli üzerimden düştü. "Geri dön! Durdurun onları! Al, onları seninle bırakmanın çocuk istismarı olduğu gerekçesiyle velayet davası açtı!"

Al döndü, bunun acısı içine işlerken parmaklarındaki böcek yok oldu. "Sadece. Yani," dedi kısa ve öz bir şekilde, ihanetin acısı keçi gibi yarılmış gözlerinin arkasında kaynıyordu.

"Al!" Ona yalvardım. "Onları onunla bırakamazsın!"

"Umurumda değil Rachel!" diye bağırdı ve ben tökezleyerek geri çekildim. "Ben bir *iblis*!"

Çenemi kaldırdım, hayal kırıklığı beni pervasızlaştırdı. "Yalancı."

Al'ın gözleri mistik güçle çalışan küremin ışığında neredeyse parlıyordu. "Affedersiniz?"

"Beni duydun." Al öne çıkarken Trent bana doğru yaklaşıyordu ve ben kararlı bir şekilde durdum. "Şimdi ya biz buradan çıkana kadar kışını geri çek ya da *bizi buradan kendin çıkar!*"

"Ah, Rachel. . ." Trent yüzünü buruşturuyordu ve ben de kaskatı kesildim.

Al benimle burun buruna gelmişti ve dizlerim titriyordu. Ona baktım, artık ona boyun eğmek istemiyordum. Demek içimde mistikler vardı. Onları ben istememiştim ve işe yarıyorlardı.

"Buradan kendin çık," dedi ve saçımın bir tutamına fiske vurduğunda bir sarsıntıyı bastırdım. "İğrençsin," dedi alaycı bir ifadeyle. "Elf bokuyla sümüksü. Onlarla kaplanmışsın. Kendine nasıl katlanıyorsun?"

Aslında bu bir soru değildi ama en azından artık beni boğazlamıyordu.

"Ve bundan memnun olmalısın," dedi Trent.

Al ona doğru döndü ve gözleri beni terk ettiğinde minnettar bir nefes aldım. "Memnun mu?" diye tükürdü iblis ve pantolonunun paçasının öfkesinden titrediğine yemin edebilirim.

"Evet, sevindim," dedi Trent. "Landon hepinizi sonsuzluğa geri itmeye ve çizgileri kırmaya çalışıyor."

Al'dan alçak sesle bir inançsızlık ve reddetme homurtusu geldi. "Asla olmaz."

Trent öne doğru eğilerek benimle Al'ın arasına girdi. "Ya olduysa? Tek büyü Tanrıça temelli olacaktır. Ya vahşi büyüü öğreneceksin ya da çaresiz kalacaksın."

Al'ın gözleri bana kaydı ve ben de geri çekildim. Evet, elf büyüü yapabiliyordum. Onlar da yapabiliirdi ama kendilerinininkinden daha güçlü ya da en azından daha çok yönlü olduğunu kabul etmeleri gerekirdi. Bunun şansı, mesela buradan canlı çıkmamızla eşitti. Yani, mümkün, ama ancak çok fazla acı ve çabadan sonra. "Beni geç bıraktın," dedi karanlık bir sesle.

"Hey! Al!" İkimizi de omzumuzdan tuttuğu için bağırdım, ama sadece bizi dışarı atıyordu ve odanın gölgeli karanlığı kendi üzerine katlanıp Trent'in üst kattaki oturma odasının daha parlak sıcak ışııyla yer değiştirirken bile mistiklerden hiçbir şey hissetmedim.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım ve sonra çenem düştü. "Ne yapmalarına izin verdin?" Oturma odasının dağınıklığına bakarken "Ne yapmalarına izin verdin?" dedim.

"Ah" dedi iblis, belli ki o da şaşırılmıştı.

Trent Al'ın elini itti. "Lucy? Ray!" diye bağıarak çocuk odasına daldı.

"Üç saniye mi?" Sıkıntıyla Trent'in peşinden yürüdüm. "Şey, ah" diye kekeledi Al.

"Rachel!" Trent çocuk odasından beni ürperten bir sesle bağırdı. "Santrali ara. Bir sağlık ekibine ihtiyacımız olduğunu söyle."

Kahretsin. Bir zamanlar neşeli olan odaya bakmak için Al'ı ittim. Korku nabzımı hızlandırdı ama oda, Trent'in Quen'in yanında diz çökmüş, çocuk yataklarından birinin yanında yerde yatıyor olması dışında normal görünüyordu. Quen'in sevdiği kadını korumaya çalışırken bir tarlada öldüğünü gördüğüm anılar gözümün önünden geçti.

Ama Quen'in bilinci hâlâ yerindeydi ve bir eli Trent'in omzunu kavramak için uzandı. "Onları yalnız bulduk," dedi, acı dolu gözleri kısa bir süre Al'a değdi. "Ellasbeth'in mahkeme emri ve sekiz büyü kullanıcısı vardı. Jon onları takip etti. Ona bir şey olmadı. Benden daha iyi sanırım."

Daha mı iyiydi? Hayır. Ama daha vahşiydi.

"Nereye?" Trent, Quen'in oturmasına yardım ederken sordu.

"Çok üzgün Sa'han," diye boğuldu Quen, sonra ağzına dokundu ve parmakları kanla kıpkırmızı oldu. "Bu hiç iyi değil."

"Nereye!" Trent tekrar sordu ve Quen ona ateşli ve hararetli bakışlarla baktı. "Bunu bilseydik, takip etmek zorunda kalmazdı." Quen yüzünü buruşturdu.

bacaklarını dikleştirdi ve ayağa kalkmaya çalıştı. "Ahhhhh, bu yarın acıtacak."

Trent ayağa kalkarken yüksek sesle nefes verdi, bana bakarken Quen'in ayağa kalkmasına yardım etmek için kolunu indirdi. "Onları aradın mı?" diye sordu.

"Hayır." Al'ın etrafından dolanmak zorunda kalarak gitmek için döndüm. "Senin işe falan gitmen gerekmiyor mu?" Acı bir şekilde söyledim. Kızlar tehlikede değildi ama yine de bu beni kızdırıyordu.

"Uh" Al düşünceli bir tavırla parmağını kaldırdı ama şaşkınlığı suçluluk duygusuyla kaplıydı.

"Her neyse." *Santral için sıfır mıydı, yoksa bir mi?* Panik içinde hatırlayamadığımı düşündüm.

Telefona uzandım. Acı, sert ve hızlı bir şekilde içimi parçaladı. Nefes nefese düştüm, yere indiğimde sıg merdivenler içimi kesti. Nefesim kesildi.

acı dolu bir inilti duydum. Gözlerim acıdan kocaman açılmıştı, ellerim üstteki fayans zeminde titrerken hiçbir şey yapamıyordum, telefona uzanmışım ve uzun kaslarım boyunca ateş yanarken kramp giriyordu.

Bu bir lanetti, beni Batı Yakası'nda bulan aynı boğucu siyah, şimdi bir uçuşuma çarpan dalgaların durdurulamaz gücüyle üzerime yuvarlanıyordu. Elimdeki kesikten parlak bir kırmızı sızıyor, kalbimin panikle atan her atışında başıma saplanan çivinin keskin zonklaması zor fark ediliyordu. Lanet derinlere daldı, daha önce içimde olduğu için kolay bir yoldu. Daha güçlüydü, daha odaklanmıştı ve beni parçaladığını hissederek soluk soluğa bir nefes aldım.

"Rachel?" Trent'in seslendiğini duydum ve gözlerim Al'ı buldu.

O da yerdeydi, gözleri açıldı ve aynı şekilde savaşıırken parlıyordu. Kadim davulların ritmiyle senkronize bir şekilde, lanet ruhlarımıza işleyip bizi çekmeye başladığında ikimiz de kenetlendik.

"Trent. . . ." diye bağırmaya çalıştım ama fısıltıyla çıktı. Gözlerimi açtığımda mutfaktaki saati buldum. Gün batımı. Bu elflerdi.

Dişlerim sıkıldı. "Hayır," diye nefes nefese kaldım, dizlerimi öne çekip Al'a doğru ilerledim. Buna karşı koyabilirdim ama Al'ın Al'ın kaçıışı yoktu. "Hayır. Al!" Aramızdaki iki merdiveni çıkmaya çalışarak inledim. Elim uzanırken titriyordu. Kavrardım. Uzanıyordu. Nefes alamıyordum!

"Hayır!" Tekrar söyledim, sonunda eline dokunana kadar kendimi ileri sürükledim.

Nefesim temiz bir şekilde geldi ve elflerin lanetinin tutunduğu yeri bulmak için zihnine daldım. *O değil!* Bir kez daha söyledim ve mistiklerden gelen berrak, saf enerjiyle laneti onun içinden çıkardım.

Yankılanan bir çatırtıyla, Al'ın varlığı elf lanetinden koptu. Bunun düşünce kanatlarıyla iblis kolektifinin geri kalanına nasıl uçtuğunu ve hepsinin bundan koptuğunu hissettim.

Bir an için iblis kolektifinin içinde asılı kaldım, hepsini birey olarak gördüm, korkularını, acılarını, kendilerine izin verdikleri küçük umut kırıntılarını. Onları bir sis gibi boğmak, elflerin onları nasıl hapsedeceklerine ve hatları nasıl kıracaklarına dair planıydı.

İblis kolektifi yavaş ve dehşet verici bir ölüme doğru ilerlerken sonsuza dek küçülüp sonunda yok oldu.

Ve sonra bir kez daha kaçtıklarını fark ettiler.

İçimi öfke doldurdu, benim değil ama daha az güçlü değil. İblis kolektifi tek bir düşünceyle laneti elflere geri gönderdi.

Hayır! Laneti döndüren elfler şeytani öfke tarafından vuruldukça, onları batırdıkça ve büyülerini onlara karşı çevirdikçe, niyetlerini sönmüş bir mumdan çıkan duman gibi sarmalayarak söndürmek için boğulmuş halde talep ettim.

Hayır! Durun! İblisler elfleri neşeyle yuvarlayıp, laneti üzerlerine yapıştırmak ve onları çizgilerin ve unutuluşun içine itmek için yönlerini şaşırtırken talep ettim.

Korkmuş bir varlığa uzandım, sadece birini kurtarmaya çalışıyordum. Ama elf ona zarar vermeye çalıştığımı düşünerek benimle savaştı. Pençeler auramı tırmıkladı ve gitmesine izin vermek zorunda kaldım. *Dur! Kes şunu artık!* Diye bağırdım ve sanki biri bana elinin tersiyle vurarak beni boşluğa uçurdu.

"Rachel!"

Trent bana dokunduğunda gözlerim parlayarak açıldı. Mistikler üzerimize üşüşerek düşüncelerimdeki ateşi örttüler. Ben onları duyamıyordum ama onlar beni duyabiliyordu. *Durdurun şunu!* Düşüncelerime doğru çılgılık attım ve bıçak gibi keskin bir düşüncenin temiz vuruşuyla, mistikler iblis kolektifini dewardan kopardılar.

Yanımda yerde yatan Al'ın nefesi kesildi.

"Tanrım, canım yandı," diye nefes aldım, sonra Trent beni kendine doğru çekip en yüksek basamağa oturup beni kollarının arasına aldığı anda neredeyse beni ezecekken inledim.

"İyi misin?" dedi, beni tutarken parmaklarını başımın arkasında birleştirdi. "Seni yakmışlar! Bana bak! Rachel, iyi misin?"

Beni görece kadar bıraktı ve sersemlemiş bir halde ona baktım, cildimin neden kırmızı olmadığını merak ediyordum. Sanki yanmışım gibi hissediyordum. "Sorun yok," diye peltek konuştum. "Ben buradayım." Titremeye başladım, tenim yanmasına rağmen üşüyordum. Mistikler çok yoğundu. Her şey acıyordu. "Ben iyiyim. Ben iyiyim. Bak. Bir çizgiye ve her şeye dokunabilirim."

Bir çizgiye dokunmadım ama saçlarım sanki öyleymişim gibi uçtu ve yanma tanıdık bir sızlamaya dönüştü. "Kızlar nerede?" Başparmağımı gözünün altında gezdirirken söyledim. Tanrı aşkına, benim için endişeleniyordu.

"Sanırım Ellasbeth'le birlikte," dedi ve bakışlarım omzunun üzerinden çocuk odasından sendeleyerek çıkan Quen'e kaydı.

Al kendini topladı, dantel manşetlerini sertçe çekiştirdi ve ezilmiş kadifesindeki kurabiye kırıntılarını fırçaladı. Orada durup hafifçe doğrulurken bile benden kaçıyordu. Üzerimdeki, tenimi karıncalandıran gizemleri görmüş olmalıydı. *Kolektif onları görmüş müydü? Ama nasıl görmezler?*

"Tanrı'ya şükür iyisin," dedi Trent, beni tekrar kendine çekerek.

"Kızlar," diye itiraz ettim.

Nefesi hızlandı ve bana daha sıkı sarıldı, o kadar yakındı ki Al'ı göremiyordum. "Onlar Ellasbeth'in elinde, teröristlerin değil. Onları geri alacağız."

Quen öksürdü ve onu Ceri'nin eski yüksek arkalıklı sandalyesine ağır bir şekilde yaslanmış görmek için geri çekildim. Kaburgalarını tutuyordu ve burnu kanıyordu. "Zavallı bir bebek bakıcısısın, Al."

Al bir şey söylemek için ağzını açtı ve Trent beni hafifçe salladı. "Senin bir şeyler yapmana nasıl izin verebilirim ki?

Benim gerçekliğimden bu şekilde mi çekip çıkarıldın?" dedi ve aurası benimkinin içinde karıncalanıyormuş gibi görüldüğünde irkildim.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedim, aşırı tokluk hissi beni hasta ediyordu.

Al gözlerimin içine bakmak için eğildiğinde Trent gerildi, sırtı kamburlaşırken elleri dizlerinin üzerindeydi. "Şaşırmadım," dedi kuru bir sesle ve yavaşça, neredeyse acı çekerek oturma odasına doğru yürümeden önce yüzünü son bir kez buruşturdu. "Telefonunuzu kullanabilir miyim?"

Şaşıran Trent'in beni tutuşu hafıfladı. "Elbette," dedi temkinli bir şekilde ve Quen'in bana uzattığı mendili aldım.

"Bir iblisin telefona ne ihtiyacı olabilir ki?" Kendimi Trent'in kucağından bırakıp merdivende öylece otururken kalbim küt küt atıyor ve mistiklerin gidip bir şeyleri kontrol etmesini diliyordum. Herhangi bir şeyi. Beni yalnız bırakmalarını.

Al bana ters bir bakış attı, daha önce hiç telefon kullanmamış gibi gözlüklerinin üzerinden telefona bakarken tereddüt etti ve sonra tuşlara basmaya başladı. Burnum kanıyordu ve elimle sildim. "Al?"

"Ne?" dedi, bana doğru yan dönerek.

Dikkatli bir şekilde ikinci görüşümü açtım ve acıtmadığı için rahatlardım. Aurası düzensizdi ama büyü yapabileceğine yetecek kadar vardı. Trent'inki tedirginlikle parlıyordu, Quen'inki ise pişmanlık ve suçlulukla karanlıktı. "Geri çekilmediğine sevindim."

Bana kaşlarını çatı, sonra bize sırtını döndü. "İyi akşamlar. Bu Al." Tereddüt etti. "O zaman neden bana bu numarayı verdin? Öylece uğramamı mı tercih edersin?" diye imalı bir şekilde konuştu.

Trent benimle birlikte basamağa oturdu. Eğilerek, "Kim?" diye fısıldadı, ben de omuz silktim.

"E-e-e-aynen öyle." Al rahatsız bir ifadeyle bize baktı. "Koşullar gereği bu akşam gereken saatte işe gelemeyeceğimi bildiriyorum." Al'ın gözleri bir an için benimkilerle buluşunca donup kaldım. "Aslına bakarsanız öyleyim, bu nedenle tazminatım bu gerçeği yansıtırsa memnun olurum."

Tazminat mı? Maaş çeki gibi mi?

"Çok uzun değil," dedi Al, yine tırnaklarına bakarak. "On beş dakika yeter." Hınzırca gülümsedi. "Teşekkür ederim. Size de."

Telefonu kapatırken sessizliğin çöktüğünü neredeyse duyabiliyordunuz. "Telefon adabını nereden öğrendin?" diye sordum. Uzun kaslarım ağrıyordu ve baldırlarımı ovuşturdum.

Al boğazındaki danteli kabarttı. "Saç spreyi dişlerime takılmaya başlayana kadar seksenli yıllarda sekreterlere karşı bir özlemim vardı. İzninizle."

Quen kendini ayağa kaldırdı, mendil avucunun içindeydi. "Beni de yanında götür."

"Seni götürmek mi?" Dedim, telaşlanmışım. "Nereye gidiyorsun?" Al yüzünü bana çevirdi, sonra Quen'e baktı. "Neden götürüyim ki?"

"Çünkü onları kaybettin," diye havladı Quen ve kalbim yerinden fırladı. Al kızları geri mi alacaktı? Neden? Neden umurundaydı ki?

"Onları almaya mı gidiyorsun?" Ayağa kalkmaya çalıştım ama bunu başardığımda Al ve Quen gitmişti.

Döndüm, dengemi kaybedince Trent'e uzandım. "Sence?" Dedim.

"Bilmiyorum." Trent beni sabitledi. "Onları kaybetti."

Nabzım hızla atıyordu. "Burada öylece oturup beklememizi mi bekliyorlar?" "Şey, on beş dakika dedi."

"Bilmeden on beş dakika burada oturamam. Yapmak zorundayım-" Ayaklarımın üzerinde bocaladım, nefesim kesilmişti. Trent'in eli elimi daha sıkı kavradı ve bir eli dirseğimin altına girdi.

"Buz gibi soğuksun. Banyo yapmalısın."

"Trent. . . ." Son merdiveni çıkmama yardım edip beni yatak odasına yönlendirirken itiraz ettim. Küveti misafir odasındakinden daha büyüktü.

"Banyo yapamam. Kızlar ..."

Ama o beni zorlamaya devam etti. "Bir iblis, Quen ve Jon onları almaya gitti. Ben daha çok Ellasbeth ve Landon için endişeleniyorum. Delegasyon sanatını öğrenmelisin."

Homurdandım, halının üzerinde yavaşça süründüm. Aslında banyo kulağa harika geliyordu ve şu an ile son duşum arasında olanları düşününce yüzümü buruşturdum. "Hey, Lucy ve Ray için üzgünüm. Onları böyle terk edeceğini hiç düşünmemiştim."

Trent kapıyı ayağıyla iterek açtı. Oda karanlıktı, bir duvardaki video ekranı gün batımıyla birlikte loşlaşan meyve bahçesinin canlı yayını gösteriyordu. "Zor bir durumdaydı," dedi usulca.

"Zor yer!"

"Başının belada olduğunu biliyordu ve seni seviyor Rachel."

Olduğum yerde durdum, Trent'in elinden kurtuldum ve bir elimi banyo kapısının yanındaki duvara koydum. "O yapmaz!"

Trent'in gülümsemesi kolay ve nazikti, elini uzatıp ışığı yaktı. "Seviyor," dedi bir kolunu arkama atıp beni rahatça içeri sokarken. "Romantik olarak değil, hatta bir babanın kızına duyduğu gibi bile değil ama seviyor. Bence sende uzun zaman önce kaybettiği ve hala yasını tuttuğu bir şey görüyor. Kızları bırakırsa ne olacağını biliyordu ve onun yerine seni kurtarmaya gitti."

Onun yerine beni kurtarmak mı? Kendimi daha da soğuk hissederek düşündüm.

"Geri dönmekte geç kalmış olmamız, sana karşı duyduğu korkuyu gizlemek için bir bahaneydi. Ben de olsam aynısını yapardım. Ellasbeth'in elinde olsalar bile kızlar gerçek bir tehlike altında değil. Senin gibi değiller."

Trent suyu açtı ve tatmin olana kadar muslukları salladı. "Sence" diye mırıldandım ve o da doğruldu, elindeki suyu silkeledi.

"Biliyorum."

Yüz ifadem paniklediğimi göstermiş olmalı ki omuzlarımı tuttu. "Çok fazla anlam çıkarma. Tesadüf de olabilir."

"Doğru." Oturma odasından keskin bir dolu sesi gelirken ve Ray'in ağlaması aniden kalbimi çekerken gözleriyle buluşamadım.

"Hemen döneceğim," dedi ve neredeyse koşarak banyodan çıktı.

"Hemen dönerim," diye mırıldandım muslukları kapatırken. Aynaya bakarak bir tutam saçımı gözümün önünden çektim ve yansımama bakıp iç geçirdikten sonra omuzlarımı yukarı kaldırdım ve sanki hiçbir yerim acımıyormuş gibi yürümeye çalıştım.

Bu kadar kararlı, azimli ve kişisel hakları için büyük bir yanlış yapmaktan çekinmeyen birinin aşkına sahip olmak korkutucu bir şeydi. Aslında bu kadar kararlı iki adamın aşkı. Umarım hayatta kalmışımdır.

Bölüm 22

Çıplak ayaklarım halıyı sürterek Trent'in odasının hemen dışında durdum. Trent mutfaktaydı, Quen'den Ray'i alıyordu. Küçük kız usulca ağlıyordu, belli ki sıkıntılıydı. Al küçük kahvaltı köşesinin yanında, kırklı yıllardan kalma takım elbisesinin içinde garip bir şekilde duruyordu. Quen onun yanındaydı, tek ayağına ağırlık veriyor ve yeni bir çürüğe bakıyordu. Jon da yanlarındaydı ve uzun boylu, asık suratlı adam kırmızı yüzlü ve öfkeli olsa da bir düğüm çözöldü.

Ama dikkatim Al'ın üzerindeydi. Kıyafetlerini değıştirmesini ve Trent'in onun daha derin bir duyguya -şimdi bende gördüğü bir şeyi kaybetmesine-dayanarak karar verdiğine dair söylediklerini merak ettim. Boş zamanlarında Lucy ve Ray'i alabileceğini bilerek mi beni kurtarmaya gelmişti?

Sonra aklıma geldi. Lucy burada değildi.

Gömme oturma odasını geçtim, midem hafif ve huzursuzdu. "Lucy nerede?"

Jon gerildi, uzun yüzü nefretle çirkinleştii. "Onu terk etti!" diye hırladı ve ben de Ceri'nin yüksek arkalıkl sandalyesine uzandım, Trent'in arazisini ikiye bölen çizgiden gelen ağır bir çekiş yüzünden tenim karıncalanmıştı.

Trent merdivenlere doğru geri çekildi, eli Ray'in başının üzerinde korumalıydı. Quen ileri atıldı, önce Jon'un uzanan, parlayan elini engelledi, sonra bileğini yakaladı, Jon'u kolunu arkasına çekerek diz çöktürdü, neredeyse dirseğini kırıyordu. Al orada öylece duruyordu, şüphe uyandıracak kadar sessizdi, kavgacı ifadesi suçluluk duygusu olduğunu düşündüğüm şeyi gizliyordu.

"Onu orada bırakmış!" Jon haykırdı, kırılan kısa saçları yüzünü gizliyordu ve yere doğru dönmüşü. Ray'in sesi sıkıntıyla yükseldi, hiç olmadığı kadar yüksekti.

duydum. "Onu o canavar kadınla birlikte orada bıraktı!" Acı gözlerini öne çıkarırken, perçeminin arkasından Al'a baktı. "İblis ya da değil, bunun için seni öldüreceğim."

Kızları tehdit ettiklerinde Jon'un Ellasbeth'in adamlarına nasıl vahşice saldırdığını hatırlayınca kaşlarım kalktı. Belki de kafesteki bir vizonken bana sadece kalem sokulduğu için şanslıydım.

Trent'in dudaklarında ince, öfkeli bir çizgi vardı. Ray ona sarılırken kollarında perişan bir haldeydi. Hiçbir şey söylemiyordu, ben de biraz ihtiyatlı davranarak Quen ve Jon'dan uzak durarak Al'a doğru yürüdüm. "Hey! İkisini de kaybettin. Neden sadece birini geri getirdin?"

Al'ın bakışları Ray'den geri geldi, gözleri benden Trent'e kaydı. "Gitmem gerekiyor. Tazminatım, lütfen."

Çenem düştü. "Bebek bakıcılığı için mi?" Quen'in Jon'la güreşerek ona boyun eğdirmesine bakarak, "Bebek bakıcılığı için mi?" dedim. "Lucy nerede?"

Trent, Ray'i sallarken sakın olmaya çalışıyordu ama kırmızı kulakları onu ele veriyordu. "Rachel'a kızgın olduğun için mi, yoksa gerçekten yasalar çerçevesinde mi çalışmaya çalıştığını bilmek istiyorum. Al?"

Sarsılarak ayağa kalktım ve onlara doğru döndüm. "Hukuk mu?" Ellasbeth'in açtığı o saçma davayı hatırlayarak ağzımdan kaçırdım. "O iğrenç kâğıt parçasını mı diyorsun? Al! Delirdin mi sen? Bu saçmalıklarla dolu ve sen de bunu biliyorsun!"

Al'ın omuzları sanki bir yükün altına girmiş gibi sertleşti. "Yasal bir hakkı vardı," dedi yumuşak bir sesle ve Jon acı içinde homurdandı, Quen'in sinir tutuşunun altında neredeyse yere kapaklanıyordu. "Yasal bir kâğıt ve sosyal hizmetlerden gelen korkunç bir kadın. Bir bebek bakıcısı bile buna saygı göstermek zorunda. Gitmek zorundayım. Geç kaldım."

Elimi uzattım, kolunu hafifçe çektiğimde elimi geri çekti. "Henüz değil," dedim geri çekilerek. "İşe gitmeden önce hâlâ üç dakikan var. Ne iş yapıyorsun, Al? Mickey D'nin en yeni kızartma aşçısı mısın?"

Tamam, bu biraz acı olmuş olabilir, ama başlangıçta saçma olan aptal bir kâğıt parçasını nasıl onurlandırabilirdi?

Trent Ray'i okşadı, küçük kız sonunda ağlamayı kesmişti. "Yanılmıyorsam I.S. için mi çalışıyor?" Trent tahmin etti.

"Aslında FIB," dedi Al ve ben de kahvaltı köşesindeki sandalyeye çöktüm. "I.S. yerine FIB'i seçtim çünkü I.S. şu anda sürekli değişen sosyal yapıyla bağını koparmış ve yavaş yavaş güç kaybeden yaşlı beyaz vampirlerin kararlarına göre işliyor. İlerleme ve her şey."

Şok olmuş bir halde gözümü kırptım. "FIB için mi çalışıyorsun?"

Al takım elbisesinin ceketini çekiştirerek düzeltti. "Başlangıçta kilisenizdeki hasarı araştırma talebini kabul etmiştim ama hoşuma gitti ve kira sözleşmesinde eski Çin imparatoru dışında bir işe ihtiyacım vardı." Trent kıkırdıyordu ama ben komik bir şey göremedim.

"İnsanları itip kakabiliyorum, istediğim yere burnumu sokabiliyorum ve kimse beni durduramıyor. En azından bir kereden fazla," diye tamamladı Al tanıdık şeytani gülümsemesiyle.

Yorgun bir halde alnımı ovuşturdum. "Sana parlak bir rozet verdiler mi?"

Al kızardı, ama göğüs cebine dokunduğunda kızardıklarını anladım. Bu bana daha önce sorduğu tuhaf soruları açıklıyordu. Belki sorarsam davamın nasıl gittiğini anlatırdı.

"Bence bu övgüye değer," dedi Trent ve Al'ın yüzü seğirdi. "Quen, cüzdanımı Cormel'de unuttum."

Tanrım, iblisin cezasını çekecekti.

Jon'a uslu durmasını söylemek için son bir çimdik atan Quen, Jon'u bıraktı. Uzun boylu adam sallanarak oturma pozisyonuna geçti ve yavaşça ayağa kalkarken omzunu ovuşturdu. Quen cüzdanına uzandı ve bana içinde telefonum, anahtarlarım ve silahımın bulunduğu omuz çantamın da hâlâ Cormel'de olduğunu hatırlattı.

"Övgüye değer," diye homurdandım. "Benim dünyaya iblisleri kabul ettirmeye çalışmam gibi."

Trent, Quen'in kendisine uzattığı parayı aldı ve iki elini serbest bırakmak için Ray'i kalçasında kolayca salladı. "Onları başka kim hizada tutacak?" dedi paranın büyük bir kısmını Al'a uzatırken. "Sen mi?"

Dirseğimi masaya dayayıp başımı salladım. "Kesinlikle hayır. Al, işi alabilirsin."

Trent iblisle yüzleşti. "Ray'in dönüşü için teşekkür ederim," dedi sakince, ama Al'a değil, kendisine kızgın olduğu belliydi.

"Bunun için ona para ödediğinize inanamıyorum," diye homurdandım.

"Rachel. . . ." diye uyardı Trent ve ben de ayağa kalktım. Ray bana doğru uzanıyordu, ben de onu almaya gittim. Perişan görünüyordu, yaşına göre neler olup bittiğinin fazlasıyla farkındaydı.

Al elindeki katlanmış paraya baktı, saymak için asla açmadı. "Bir ekonomiyi yönetmenin en lanet yolu bu."

Ray'i salladım, küçük kız acınası bir şekilde burnunu çekiyordu, bana sıkı sıkı sarılmıştı ve sevimliydi. "Ruhunu karartmaktan iyidir."

Al'ın ifadesi donuklaştı. "Aradaki farkı göremiyorum."

Trent Jon'a sessiz olması için sert bir bakış attı. "Ne yaptığını biliyorum. Teşekkür ederim. Ben de olsam aynısını yapardım. Lucy'yi kendim geri getireceğim."

İblisin yüzü seğirdi. "Bu bir kazaydı," dedi açıkça. "Lucy'yi sana geri getiren evrakları alırsan, beni çağırman yeterli."

Az önce önemsediyini kabul etmiş miydi? Ve onu çağırma isteği de neydi? Öfkem azaldı. Belki de bu durum onu sandığımdan daha fazla rahatsız ediyordu. Ayrıca, Ray'i tutarken öfkeli olmak imkânsızdı.

"Seninle tekrar çalışmak benim için bir onurdur." Trent elini uzattı ve Al elini tuttu, kenetlenmiş parmaklarının üzerine doğru eğildi ve Trent'in dengesini bozarak ona doğru itti.

"Bunun bir anlamı olduğunu sanma," dedi Al, sonra Trent'i geri itti. Al bana başıyla selam verdi, Ray'e baktı ve içe doğru düşen bir sonsuzluk sisi içinde gözden kayboldu. Arkamdaki bir sürtünme dikkatimi Jon ve Quen'e çekti. Ne olduğunu anlayamadım ama iki adam da öfkeliydi, Quen hâlâ tek ayağını kullanıyordu.

"Huh," dedi Trent elini esnetirken içten içe. "Buna ne dersin?" Bakışlarını temizledikten sonra hâlâ kalçamda duran Ray'e gülümsedi. "Sorun yok, tatlı bezelyem. Kız kardeşini geri alacağız."

Küçük kızın elinde Al gitmeden önce sahip olmadığı gümüş bir çiçek olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Mahkeme kararı olsun ya da olmasın Lucy'yi olduğu yerde bırakmamın imkânı yoktu. "Yasaları çiğnemek gibi bir sorunum yok," diye mırıldandım. "Quen, ön koltukta oturmak ister misin?"

Quen sarsılarak harekete geçti ve Trent elini kaldırdı. "Dur," dedi Trent, sesi yorgun çıkmıştı. "Lütfen dur."

Kaşlarımı çattım ve Trent Ray'e uzandı. "Jon, Ray'i bizim için yatırır mısın?"

Hâlâ Ray'i ona vermemi bekliyordu ve küçük kız bana kocaman bir öpücük verdi; minik kolları, bırakmaya hiç niyetli olmadığım bir güven duygusuyla boynuma sarılmıştı. Limon ve deniz otu gibi kokuyordu ve yanağını öptüğümde serindi. Onu Jon'a verdim ve uzun boylu adam onu kreşe götürmek için hiçbir harekette bulunmadı.

Bizim kararlılığımızı gören Trent ağırlığını değiştirdi ve alnını ovuşturdu. "Şu anda kimse Lucy'nin peşinden gitmiyor," dedi ve Quen kuru bir sesle boğazını temizledi. "Acil bir tehlike altında değil. Ellasbeth onu elde etme çabalarında ne kadar çirkin olursa olsun, Lucy'ye zarar vermeyecektir. Ben daha çok dewar'ın acil tehdidi konusunda endişeliyim."

"Kesinlikle," dedim. "Lucy ile ne isterlerse yapabilirler. Onu geri almamız gerekiyor."

Ray Trent'e uzanıyordu ve Jon ona iyi geceler öpücüğü verebilmesi için kızı ona uzattı. Yüzünü izledim, küçük kızı tutarken bile acının yüzünde parladığını gördüm. Elini kızın sırtına dayayarak sırayla bize baktı. "Kendi lanetleri onlara geri döndükten sonra, Lucy olsun ya da olmasın iblisleri yok etmek için destek alabileceklerini hiç sanmıyorum."

"Belki," diye isteksizce itiraf ettim. Ama korkuları eninde sonunda öfkeye ve ardından eyleme dönüşecekti.

"Geç oldu," dedi Trent Ray'i Quen'e verirken, küçük kız diğer babasının yanına gitmek için uzanıyordu. "Hızlı bir duş alacağım ve uykumu alacağım. Yarın güneş doğmadan bir saat önce kalkmış olmak istiyorum. Quen?"

"Evet, Sa'han," dedi kara elf, Ray ona küçük bir kız öpücüğü verirken tavrı yumuşamıştı.

Ona ve Jon'a şüpheyile baktım. Doğrudan talepte bulunsunlar ya da bulunmasınlar, buradan kendi başlarına sıvışmalarını beklemezdim. "Bu kadar mı yani?" Suratımı ekşiterek söyledim.

Trent gülümsedi ama çok yorgun olduğu belliydi. "Delegasyon, Rachel. İşler böyle halledilir." Kaşlarını çatarak duraksadı. "Ya da unutulur. Bu da bana şunu hatırlattı. Quen, atları içeri taşıyabilir misin? Cormel onları tehdit etti."

Quen'in ifadesinden benimle aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordum. Sabaha kadar onu meşgul edecek bir iş mi? "İnandırıcı mı?" diye sordu, Ray'i Jon'a geri verirken sesi titriyordu.

"Yeraltındayken hatlara erişimimi kesmek için Tulpa'nın peşine düşecek ama onu yakalamak için tüm sürüyü ortadan kaldıracak. Muhtemelen Cormel geri dönen ruhlarla meşgul olacak ama ben riske girmek istemiyorum."

Quen kaşlarını çatmıştı, gece yarısı planları muhtemelen suya düşmüştü. "Evet, Sa'han. Tüm çağrılarınızı ikinci telefonunuza yönlendireceğim." Bana döndü, ruh halini karartan bilinmeyen bir duyguyla başını eğdi. "Rachel," dedi düz bir sesle ve sonra topallamasını gizlemek için yavaşça hareket ederek merdivenlere döndü.

Keşke ikinci bir telefonum olsaydı. Trent biraz fazla yakınımnda duruyordu ve başımı kaldırdım. "Banyon mu?" diye sordu.

"Şekerleme yapacağına inanamıyorum," dedim saate bakarken. "Dewar'ın başarısız olmasının tek nedeni güneşin batmış olması ve hatların birini ever-after'a itmenin aksine akıyor olmasıydı. Gün doğar doğmaz tekrar deneyecekler. Peki ya tüm o ölümsüzler? Yine ortalıkta dolaşan yüzey iblislerimiz var. Bunu hissedebiliyorum!"

Trent'in eli arkama gitti. Beni ileriye doğru götürürken itiraz ederdim ama elinin orada olması hoşuma gitmişti. "Hatların akışı yüzünden başarısız olmadılar. Senin yüzünden başarısız oldular," dedi, neredeyse fısıldayarak. Çocuk odasının kapısı Jon'un bir şekilde suçlayıcı bir ses çıkardığı yumuşak ve kesin bir gıcırtyla kapandı. Alt kattaki oturma odasına doğru adımlarım yavaşladı. Trent, Jon'dan küçük kızı yatağına yatırmasını istemişti. öfke ve hiddet. Birden kendimi çok daha endişeli hissettim.

"Ahh," diye geçiştirdim, henüz geceyi bitirmek istemiyordum. "Annemi aramak için senin telefonunu kullanabilir miyim?"

Trent'in eli benden kayarken karıncalanmalar yarattı. "Elbette. İyi fikir."

"Teşekkürler. Hemen geliyorum."

Odasının kapısında duraksayarak bana belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Acele etme. Ben duşta olacağım."

Kanepenin yastıkları yerdeydi, onları aldım ve telefonun başına oturmadan önce yerlerine yerleştirdim. Saldırıya uğramanın anısı

üzerime çöktü ve içimdeki endişe dalgasını bastırdım. Trent kapıyı açık bırakmıştı, mahremiyeti seven bir adam için alışılmadık bir durumdu bu. Bu onun gergin olduğunun ve aramızda hiçbir şeyin kapanmasını istemediğinin açık bir göstergesiydi. Annemin cep telefonu numarasını tuşladığımda duş başladı ve akan suyun hafif, yumuşak sesi beni rahatlattı.

Beklerken gözlerim Trent'in oturma odasında gezindi. O kadar da kötü değildi, özellikle de kilisemin mahvolmasıyla kıyaslandığında ve telefon bağlandığında, resimlerden birini düzeltmek için ayağa kalktım. Hat açıldığında bir nefes aldım ama annem daha hızlıydı.

"Trent?" sesi endişeli ve hızlı geldi. "Neredesin? Rachel seninle mi?"

Birden kendimi iyi hissederek gülümsedim. "Benim, anne. Biz iyiyiz. Al bize yardım etti."

"Senin iblisin mi?" diye ağzından kaçırdı ve Jenks'in kanatları arka planda belirginleşince kalbim yerinden fırladı.

"Anne? Jenks mi o? Onunla konuşabilir miyim?" Kutsal olan her şeye şükürler olsun. İlk kez bir şeyler doğru gidiyordu.

Annem, "İblislerin sana kızgın olduğunu sanıyordum," diyordu ama ben onu zor duyuyordum. Ivy. Ivy'yi duyabiliyordum! O iyi miydi? Annemin yanındaydı!

"Tanrıya şükür aradın," diyordu annem. "Ivy ön oturma odamı berbat etti. Yüce İsa, bu kadın bir şeyler planlarken çok sinirli oluyor. Nina ona nasıl katlanıyor bilmiyorum, tatlı şey."

"Anne! Ivy'yle konuşmama izin ver," dedim ve Ray'i uyandırmadan önce sesimi alçalttım. "Anne!"

Ama dinlemiyordu, elini telefona uzatarak boğuk, sinirli bir "Ne? Hayır," ve sonra kızgın bir "Hey!"

"Rachel?" Ivy'nin yumuşak gri sesi telefondan süzüldü ve ben gözlerimi kapadım, sıcak plastiği kulağıma tuttum ve neredeyse rahatlayarak sallandım. Jenks de oradaydı, Tink'e, güneşe ve iç çamaşırlarına küfrediyordu.

"Ben iyiyim. Trent'in yanındayım," dedim boğulurcasına. "Cormel'in seni yakaladığını sanıyordum. Telefonunuzdan aradılar."

"Meydanda kaybettim. David bizi kaçırdı. Neden kuleye gittin?
Rachel, ölebilirdin."

Gözyaşlarım gözlerimi ısıttı ve düşmeden önce onları sildim. O iyiydi. Benim yüzümden bir hücrede çürümesinin suçluluğuyla yaşamak zorunda kalmayacaktım. "Seni yakaladıklarını sanıyordum. . . ." dedim, ağlamaklı bir sesle. "Jenks seni bulamadı. Düşündük ki-" Sözlerim boğuldu ve sadece gülümsedim. *Telefonu. Sahip oldukları tek şey onun telefonuydu.* Jenks'in kanadının takırtısı ahizenin yanında gezinirken hattan parazit gibi geliyordu ve tek yapabildiğim telefonu tutup gülümsemek oldu.

"Yani bizi kurtaracak mıydın? Onca plansızlığın, düşüncesizliğin arasında-" Ivy başladı ama sesindeki rahatlamayı duyabiliyordum ve bir çiçek vazosunu alıp dik konuma getirdim.

"Evet, ben de seni seviyorum." Onlar iyiydi. Hepsi iyiydi. Omuzlarım yavaşça gevşedi.

"Rache, senin için geliyorduk," dedi Jenks, sesinde yoğun bir suçluluk duygusu vardı. "İyi iş çıkardınız," dedim, Al'ın beni neden dışarı çıkardığını söylemek istemiyordum.

"Ah, eğer sorun olmazsa bu gece burada kalacağım."

"Geri çekil!" Ivy'nin Jenks'i uyardığını duydum ve dağılmış çocuk kitapları yığınının toplamak için diz çöktüm. "Trent'lerde mi?" dedi, kızgınlığının bana yönelik olmadığı belliydi. "Güzel. Henüz Cincy'ye ya da Hollows'a dönme. Burası çok karışık ve hiçbir şey yapamazsın. Artık iyi olduğunu bildiğime göre, Nina'yla birlikte ailemin yanına döneceğim."

Boya kalemlerini toplamak için yaptığım hareket duraksadı. "Belki de içeri gelmeliyim." "Tink'in küçük şeker kıcı, Ivy, sana bunu ona söylememeni söylemiştim!"

"Geri çekil dedim! Tozun ahizeye çarptığında duyamıyorum!" Ivy telefonu kapattı ve sonra bana dedi ki, "Biz iyiyiz. Nina düştü ama sanırım şimdi iyi olacak. Güvenli olana kadar geri dönmek için bir neden yok."

Ne zaman güvenli oldu ki? Kanepenin kenarına oturdum, suçluluk duygusu omuzlarımı kulaklarıma götürüyordu. "Çok üzgünüm ama annenin ruhunu bulmasına izin veremezsin. Bunu yapan her vampir sabah güneş katliamı yapacak."

"O ..." Ivy tereddüt etti ve ben gerildim.

"Ivy?" Lanet olsun, Ivy'nin annesi onun ruhunu nasıl bu kadar çabuk bulabildi? Gün batımından hemen sonraydı!

"O iyi," diye devam etti Ivy ama içindeki kalp acısını duyabiliyordum. "Daha önce ruhunu hiç istememişti, ama başkalarının bulunduğunu gördükten sonra ..." Ivy'nin sözleri kesildi ve kalbim sızlayarak telefonu kulağıma götürdüm. "Rachel, ruhunu o kadar çok istiyor ki. Bunun onu öldüreceğini biliyor ama yine de istiyor. Acı ekiyor. Onu daha önce hiç böyle acı çekerken görmemiştim."

"ok özür dilerim," diye fısıldadım. Lucy'nin bebeğinin yarısı kanepenin altındaydı ve onu çıkarıp dikkatlice kanepenin kıvrımına yerleştirdim. "Belki . . ." Ama belki diye bir şey yoktu. Eğer ruhunu alırsa, ruhunu, bedenini ve zihnini yeniden dengeye getirene kadar, yani güneş katliamı yapıp sonsuza dek ölene kadar acı çekecekti.

Ivy sessizdi, düşünüyordu. "Sabah sakinleşir, değil mi?"

Ya da gerçekten, gerçekten ktiye dnişr. Masa lambasını kapattım, gölgenin boğucu grisini istiyordum. "Benim de artık telefonum yok," dedim, telefonu kapatmaya isteksizdim ama söyleyecek başka bir şeyim yoktu. "Bana ulaşmak için Trent'i ara." şimdiye kadar fark edilmeyen, alt katın soluk ışıltısı tavandan yansıyarak her şeyi rahatlatıcı bir pusla aydınlattı.

"Trent'in numarası. Tamamdır. Yola çıkmadan önce beni ara. Nerede buluşmanın güvenli olduğunu sana bildiririm."

Bu kötü oldu. "Ivy . . ."

"Orada kal," dedi, sesi sertti. "Ciddiyim. Biz iyiyiz."  kelimelik cümleler kurmaya başlamıştı. Harika.

Jenks telefona neredeyse bağırarak, "Evet, biz iyiyiz Rache," dedi. "Bir kereliğine de olsa dünyayı kurtarmaya bir gece ara ver, ha? Biz hallederiz!"

Parmaklarıma kramp girmişti, telefonda çok sıkışmışlardı. "Anneme benim için hoşça kal de. Bana ihtiyacın olursa gün doğmadan kalkacağım."

"Ben de," dedi Ivy usulca. "Hoşça kal."

"Sonra konuşuruz." Telefonu kapatmadım ve ikimiz de orada hiçbir şey söylemeden, sadece ... sessiz bir şekilde otururken anlamlı bir tereddüt oldu.

"Kapat o zaman!" Jenks söyledi ve telefon kapandığında i çektim. Telefonu yere bırakırken suçluluk duygusu beni çekiştirdi. Suçluluk duyuyordum ama ne yapabilirdim ki? Yapabileceğim pek çok şey vardı ama bir ynm, bir yerim olana kadar

hayal kırıklığım boşa gidecekti. Beklemekte iyi değildim ve şimdi güneş doğana kadar yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Bebek yalnız görünüyordu ve onu kucağıma çektim, sanki gerçekmiş gibi ortama doğru tuttum. Ruhlarıyla birlikte yaşayan ölüler güneş katliamına gidiyordu. Her biri. Bunu durduramazdım. Yeterince vampir efendisi ölür ölmez, elfler ve iblisler arasındaki gerçek savaş başlayacaktı.

Jon'un Ray'e şarkı söylerken çıkardığı yumuşak sesler rahatlatıcı grinin içine süzülüyordu ve alt kattan arada sırada gelen takırtılar Quen'in işinin ne olduğunu gösteriyordu. Duş bir süredir kapalıydı ve Trent'in ne kadarını duyduğunu merak ediyordum. Bebeği kucaklayarak Trent'in hayatının tanıdık şekillerine ve gölgelerine baktım ve buraya uyum sağlayıp sağlayamayacağımı, benim yaratmadığım bir şeye ait olmaya cesaret edip edemeyeceğimi merak ettim. Ya da her şeyi cehenneme mi çevirecektim?

Trent'in silueti, başucu lambasının yumuşak ışığıyla aydınlanan kapı aralığından içeri süzüldü. Saçlarını kuruturkenki görüntüsü beni neredeyse ağlatacaktı. Buna ait olmayı çok istiyordum ama sadece daha fazla kalp ağrısı getireceğimden korkuyordum. Ivy'ye ne yaptığıma bir bakın. Jenks'e.

"Ivy ile konuşurken duydum seni. O iyi mi?"

Başımı salladım. "Bunca zaman David'le birlikteydi. Cormel'de sadece onun telefonu vardı." Yalan söylemişti, ona gelmem için beni kandırmıştı, duygularımla oynamıştı çünkü elinde hiçbir şey yoktu.

Trent sessiz kaldı, sonra "Eve gitmek ister misin?" diye sordu.

Başım, bebeğin etrafında kenetlenmiş parmaklarıma düştü. Sesi alçaktı, benim için-benim hakkımda-benim yüzümden duygular taşıyordu. Bebeği köşesine koyarken "Hayır," diye fısıldadım.

Kıpırdamadı, bornozunun içinde öylece dururken kaybolmuş gibi görünüyordu. "Yarına hazırlanmaktan başka bir şey düşünmüyordum," dedi, sesi müzik gibi inip çıkıyordu. "Seni eve götürebilirim. Sana ihtiyacı olan başka insanlar var. Jenks, Ivy, Bis."

Karnıma yumruk yemiş gibi hissederken omuzlarım kamburlaştı. Burada olmak istiyordum. Orada olmak istiyordum. Trent'e bir şey olursa ne yapacağımı düşünmek bile beni korkuya boğuyordu. Her zaman çok kontrollü, çok yetenekli görünüyordu. Ne yazık ki kendine güvenen geçmişi onu da etkilemeye başlamıştı.

başını belaya soktu. Sadece altı ay önce, Cormel Trent'i dizginlemeye asla cesaret edemezdi.

Trent havluyu bir sandalyeye fırlattı. "Rachel?"

Çocuk odasının kapısı usulca açıldığında başımı kaldırdım. Jon dışarı çıktı, bir gölge ya da kısa süre sonra unutulmuş bir düşünce gibi hareket ediyordu. Kanepede oturan bana ve kapı aralığında duran Trent'e bakarken uzun yüzünde hiçbir ifade yoktu. Kapı arkasından kapanırken, "Affedersiniz Sa'han," dedi. "Quen'in atların getirilişini denetlemesine yardım edeceğim."

Trent parmaklarıyla kafa derisini ovaladı, o kadar çok olmasını istediğim gibi görünüyordu ki canı acıyordu. "Teşekkür ederim."

Boğazımda bir yumru oluşmuştu ve Jon aşağıya inmeden önce bana son bir kötü bakış atarken sertçe yutkundum. Trent'in yeraltı ahırlarını hiç görmemiştim ama görünüşe göre kışın bile altmış beş derece sıcaklıkta binicilik pratiği yapmak için koca bir arenası vardı.

"Ben giyineyim." Trent ani hareketlerle arkasını döndü.

"Trent," diye seslendim ve sesimdeki suçluluk duygusuyla kısa bir süre durdu. Çaresizce elimle işaret ettiğimde yanıma geldiğinde hiçbir şey söylemedim. Sabun, çayır ve baharatlı şarap kokan kanepeye oturduğunda iç çekti.

Yorgundu ve ben birbirine dolanmış ellerimize baktım. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum," dedim. "Her fırsatta uyumaya gidiyorsun."

Trent gülümsedi, başparmağı avucumu hem sert hem de nazıkçe ovuyordu. "Hayatımın büyük bir bölümünde bir insan saatiyle yaşamaya çalışmaktan kaynaklanıyor." Kolunu bana dolayarak yanlamasına sarıldı. "Özür dilerim. Seni burada tutmaya çalışarak bencillik ettim. Bunların çoğunu ben yapmışım gibi hissediyorum."

"Sen hiçbir şey yapmadın," dedim, beni kavrayışı hafiflerken ona doğru eğildim.

"İşte bu kadar. Sanki her şeyden çok bir engelmışim gibi hissediyorum. Gerçekten de oraya girip yine de çıkabileceğimizi düşünmüştüm."

Parmaklarını sıktım. "Ve yakalandın. O duyguyu bilirim. Bunun için endişelenme. Nereden bilebilirdin ki Cormel'in ..." Durdum ve dudağımı ısırdım. *Nüfuzun benim yüzümden o kadar zarar görmüştü ki artık seni güvende tutamıyordu.*

"Bencil arzularım Dewar ve Enclave'i tek bir ses altında birleştirecek olan ittifakı mahvetti." Başı öne eğikti ve uzun zamandır içinde taşıdığı suçluluk duygusunu dile getirirken sözleri yumuşaktı.

Başımı omzuna yaslayarak boşluğa baktım. "Dewar zaten bölünecekti ve sen de Ellasbeth'le evli olacaktın," dedim ve gerçekten de ürperdiğini hissettim.

"Hayır, haklısın," dedi hemen. "Ama artık kimse beni dinlemiyor."

Karanlıkta gülümsedim, parmaklarım onun elinin çizgilerini takip ediyordu. Daha önce iki hayat çizgisi olan birini hiç görmemiştim. Sözlerinin dikkate alınmamasına alışık değildi ve hayal kırıklığını anlıyordum.

"Üç yıl boşa gitti." İç çekti. "İş girişimlerimin çoğundan bahsetmiyorum bile."

"Özür dilerim. Belki de yapmamalıydık-"

Trent'in eli yanağımı okşamak için uzanarak elimden kaydı. "Bunu aklından bile geçirme," dedi ciddiyetle. "Son birkaç ay hayatımın en güzel aylarıydı."

Dudaklarına bakıyordu ve nabzım hızlandı. "Bana her şeyin yoluna gireceğini söyle," diye fısıldadım.

Elini üzerimden çekerken parmakları çene çizgimde karıncalı bir yol çizdi. "Her şey yoluna girecek. Eve gitmek ister misin?"

Mutfağı ya da elektriği olmayan vıcık vıcık bir kiliseye mi? Ya da Ivy'nin ailesinin evine, gerginliğin neredeyse şarkı söyleyecek kadar sıkı olduğu bir yere? Daha da iyisi, haberler kaçınılmaz bir şekilde bangır bangır çalarken annemin sivri sorularını savuşturacağım bir otel odasına mı? "Hayır," dedim, parmak uçlarımın altındaki yeni kirli sakalını hissetmek için uzandım ve elimi tutup parmak uçlarımı öptüğünde donakaldım.

"Kahretsin Rachel," dedi, sesindeki acı beni ürkütmüştü. "Seni yerde gördüğümde, seni yine kaybettiğimi sandım."

Elimi göğsüne yakın tutuyordu ve korkusundan dolayı bir suçluluk hissettim. "Kurtulması zor biriyim."

"Evet ve hayır."

Sessizlik uzadı ve ikimiz de hareket etmedik. Alt kat sessizleşmişti ve dünya boş geliyordu. "Sence ölümsüzler

ruhları bu gece güneş tarafından öldürülecek mi?"

Trent başını salladı, loş odada bir gölge gibiydi. "Eğer lanet tutarsa ve geri çekilmezlerse," dedi ve hâlâ onunkinde olan elimi hafifçe sıktı. "En azından Cormel seni suçlayamaz."

"Bir yolunu bulur," diye homurdandım ve Trent sanki haftalık takviminde bir sayfa çevirir gibi kendini topladı.

"Yarın birkaç kilit kişiyle bir toplantı var. Eğer meşgul değilseniz, burada bulunmanızın faydalı olacağını düşünüyorum."

Ayrıyken kimse bizi dinlemiyordu ama birlikte dinleyebilirlerdi. "Dur tahmin edeyim," dedim, bir dizimi kanepeye koyup yan dönerek hâlâ nemli olan saçlarını düzelttim. "Bu karmaşa sırasında I.S.'den kim sorumluyorsa, FIB'nin başı. Bayan Sarong ve/veya Bay Ray." Tereddüt ettim, gülümsedim. "Mark, belki."

Trent güldü, bu ses çirkin belirsizliğin bir kısmını hafifletmiş gibi görünüyordu. "Orada olmanı gerçekten çok isterim, ille de iblis temsilcisi olarak değil, ama, ah ..." Yüzünü buruşturdu.

"Bu karmaşayı düzeltebilecek biri olarak mı?" Dedim ve o da rahatlayarak nefes verdi.

"Onun gibi bir şey."

Eli ayağımın üzerindeydi ve başparmağı kemerin yanından geçip sırtıma uzanan siniri ittiğinde yumuşak bir inlemeye engel olamadım. "Biliyor musun, haftalık masaj yaptıran bir adamla çıkmanın bazı faydalarını görmeye başlıyorum," dedim ve ayağımı ciddi bir şekilde sıkmaya başladı.

"Aslında Dali'nin de orada olmasını isterdim," dedi Trent ama ben pek dinlemiyordum. "Acaba rica etsem gelir mi? Etude, eğer uyanık kalabilirse. Elfler kötü davranıyor ve onlardan endişelerini ve daha fazla elf-vampir saldırganlığına karşı politikalarını özetleyecek niyet mektupları almak için yeterli endişe olup olmadığını merak ediyorum."

Ayağımı bıraktı ve arkamı dönmeme işaret etti. "Omuzların kaya gibi görünüyor," dedi. "Ta ayaklarına kadar. Beş dakika sonra banyon yüz kat daha iyi olacak."

Saçlarımı topladım ve bir bacağını kanepeye doğru salladığında döndüm, beni önüne yerleştirirken daha fazla yer açmak için arka minderi yere fırlattı. "Bir tür müdahale gibi mi?" Dedim, sonra imkansız atları dizginlemekten güç alan elleri omuzlarımı çalıştırmaya başladığında bir iniltiyi bastırdım. "Bu eski moda."

"İşe yarayan şeylerin modası asla geçmez."

Sesi dalgındı ve başım öne düştü. Trent'in bacağı yanımdaydı, bornozunun düştüğü yer çıplaktı. Bir kanepeyi kullanmanın daha iyi yolları olduğunu hayal ederek, "Programımı ayarlamaya çalışacağım," dedim. Karşı koyamayarak arkama yaslandım, omzumu ovmasını mahvettim ama başımı ona doğru eğip boynunun yeni tıraş edilmiş bir bölgesini bulduğumda umursamadım. Kolları ortama dolanmak için kaydı ve dudaklarım onu bulduğunda gülümsedim.

Trent'in elleri hareket etmeyi hiç bırakmadı, karnıma dokundukça daha nazikleşti ve daha yukarılara doğru karıncalanan bir yol çizdi.

Öpücüğümü yumuşak, garip bir ısırığa dönüştürdüm. *Bu hiç işe yaramayacak.*

Yer değiştirerek yüzümü ona döndüm ve bacaklarımın etrafını sararak neredeyse kucağına yerleştim. Kollarımı boynuna doladım, kulağını buldum ve bir ayağım arkadaki minderlerden birine tekme atarken kulağını ısırdım. *Daha fazla yer. Çok daha iyi.*

Trent'in elleri belimi tuttu, gömleğimi pantolonumdan çıkarmak için içeri doğru ilerlemeye başladığında başparmağı hareket ediyor, bastırıyordu. Gömleğimin arkasına geçtiğinde kalbim güm güm atıyordu, hem sert hem de pürüzsüz parmakları göğsümün kıvrımını bulmak için yukarı doğru ısıltılı bir yol çiziyordu.

Boynuma değen nefesi çok lezzetliydi ve kulağından dudaklarına doğru minik öpücükler kondurdum. Trent'in dokunuşu agresifleşti ve nefes nefese onu kendime çektim, bornozunun aramızda pek bir şey örtmediğinin farkındaydım. Dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde içim karıncalanıyor, tutkularımız yükseliyor ve birbirimizin üzerine inşa ediliyordu.

Dişleri dudağıma yapıştığında şok geçirdim. Gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buldum ve nabzım gözlerindeki hararetle arzuyla daha da hızlandı.

"Çok fazla giymişsin," diye fısıldadı ve elleri sırtıma doğru gevşediğinde inledim.

Pantolon. Dudakları boynumu buldu ve parmakları onları çözmeye çalışırken uzun, yavaş bir nefes aldım. Dizlerim onun iki yanındaydı ve düğmenin aniden açılması heyecan vericiydi; fermuarın sesi beni yükselen coşkudan geri getirdi.

Arzusunun benimkini yansıttığını görmek için gözleriyle buluştum. Her şeyi istiyordum, bunu istiyordum. Sessizlik derindi. Ray'ın yatağında güvende olduğunu, sonra Jon ve Quen'in ahırda olduğunu düşündüm. Ellerim boynunun arkasındaydı, parmaklarım saçlarının nemli uçlarında oynuyordu. "Buna değer mi?" Dedim. "Vazgeçtiğin her şeye?"

Dizlerim onun iki yanındayken pantolonumu bu şekilde çıkaramazdım. Yerde sadece bir ayağım vardı ve o da onunki. Zor durumda olduğunu bildiğim için gülümsedim. "Sen söyle."

Kulağını bulmak için eğildim. Titrediğini, üzerimdeki ellerinin tereddüt ettiğini ve ben kulağını dişlerken bana karşı daha da güçlü hareket ettiğini hissettim. "Yarın sana haber veririm," diye fısıldadım.

"Mmmm." Beni kavrayışı değişti, ağırlık merkezimi buldu. "En iyi baskı altında çalışırım."

"Ben de." Kelimeleri zar zor nefes alarak söyledim, elim göğsünden aşağıya inerek bornozunu kapatan son bağı da kıpırdatarak açtı. Pantolonumu çıkarmak istiyorsa sert bir şey yapmak zorunda kalacağını bildiğimden gerildim. Dengesi değişti ve ben de bunu uzatmak isteyerek ona karşılık verdim. Hınzırca sırıtışımı gördü ve saldırısını değiştirerek gülümsedi.

Gömleğime uzandı ve onu ve kombinezonumu tek bir yumuşak hareketle başımın üzerinden çekerken ürperdim. Yumuşak bir sessizlik içinde kanepenin yanında yere düştüler. Serin hava tüylerimi diken diken etti ama gözleri ellerinden bir an önce üzerimde gezinirken bir sıcaklık dalgası içinde kaybolup gittiler.

Bornozu açtı ve ona doğru yaklaştım, ellerim onu bulmak için içeriye doğru sürekli dönen bir yol izliyordu. Uyluklarının iç kısmına doğru eğildiğimde Trent'in nefesi hızlandı ve sonra beklenmedik bir şekilde göğsümü bulup beni nazıkçe ısırdığında nefesim kesildi. "Seni kötü elf. ." diye fısıldadım, ona doğru uzandım, sonra benden bir enerji izi çektiğinde neredeyse kendimi kaybediyordum.

Gözlerim, içimi kaplayan o heyecan verici hisle açıldı. Daha önce de çizgilerle oynamıştık ve nabzım hızlanmıştı. O zaman da böyle olacaktı.

Auralarımızın bir orta yol bulmak için değişmeye başladığını hissettim ve aniden çizgiyi düşürdüğünde ve topladığı her şey omurgam boyunca bir parıltı dalgasıyla dengelenerek bana geri döndüğünde neredeyse kendimi kaybediyordum. "Ooh," diye inledim ve o şaşkınlık anında ağırlığını kaydırarak beni kanepeye geri itti ve orada sabitledi.

Cüppesi üzerimize düştü ve ona göz kırptım, kulaklarının arkasındaki saçlarla oynamaya uzandım, küçük enerji sızıntılarının dudaklarımın olduğu yerde bir yol izlemesine izin verdim.

"Bir saniye kıpırdamadan dur," dedi ve pantolonumu çıkarıp gömleğimin yanına ters çevirerek bıraktığında ürperdim. Sırtımı dikleştirdim, geri döndüğünde ona uzandım, elleri ayağımdan kalçama kadar çizgilerimi izledi ve dudaklarıyla ağzımı bulana kadar yükseldi.

Öpüştük, aramızdaki enerji dalgaları ileri geri salınırken nefesler hızla geliyordu. Elim sıkılaştıran kaslarının üzerinde geziniyor, boynundan kollarına, sırtına ve küçük daireler çizdiğim kalçalarına doğru ilerlerken nasıl gerildiğini görmek beni memnun ediyordu.

Boynuma sokulurken elleri saçlarımda kenetlendi, yeni derimin altına gizlenmiş eski yara izini buldu ve onu kemirerek canlandırdı.

Bana doğru bastırıldığını hissedebiliyordum ve kendimi ve onu daha fazla inkâr edemeyerek onu bulmak için uzandım. Nefesi hızlandı ve birbirimizle birlikte hareket etmeye başladık, aramızda küçük enerji kıvılcımları kayıyordu. Baş eğildi ve ben dokunuşumu içe doğru hafifletip ellerimdeki enerjiyi yumuşak, nazik bir uğultuya dönüşene kadar sustururken tekrar göğsümü buldu.

Pürüzsüz tenini bulduğumda nefesi kesildi. Dokunuşumu yukarı doğru kaydardım, kavrayışımı sıkılaştırdım, pürüzsüzlüğünün tadını çıkardım ve onu içimde istedim.

"Henüz değil," diye nefes nefese kaldı ve kolayca ulaşabileceğim bir yere kaydı. Kıpırdandım ve kollarımı başımın yanına sıkıştırdı.

Bir arzu sarsıntısı beni sarstı ve ağırlığı üzerime çöküp beni olduğum yere sabitlerken ağzına, boynuna, herhangi bir şeyine doğru hamle yaptım. Dudaklarını buldum ve ateşli ihtiyacımı kendi dudaklarıyla karşıladı, ben inleyene kadar arzuma arzu kattı.

Bir elimi serbest bıraktım, sırtından aşağı inip onu tekrar bulmak için daire çizdim. Ağırlığını kaldırdı ve onu içeri yönlendirdim, girerken nefes verdim, onu bulmak için eğildim, beni doldurmasına izin verdim.

Nefes vererek beni itti ve gözlerim açıldı. Loş ışıktaki üzerimde harika görünüyordu. Yükselen bir parıltı hissi gözlerimi genişletti ve benden yavaşça enerji çekerken nefesim kesildi, neredeyse yavaş bir doruk noktası gibi. Zorlukla nefes alabiliyordum, daha fazla dayanamayana kadar çekmesine izin verdim ve geri çektim, enerjilerimiz birbirine karışırken başlamasını sağladım.

Onu orada, chi'mde hissettim, erkeksi tadı dudaklarımda, tenimde, çizgi şimdi yavaşça tekrar ona doğru çekiliyordu.

Almasına izin verdim, sıcak erkekliği kayıp gitti, beni arzulamaya, ihtiyaç duymaya bıraktı. "Oh Tanrım," diye inledim, dengede duruyordum, kırbacın keskinliğiyle onu kendime doğru çekerken diken üstündeydim.

Kavrayışı değişti ve geri çekildiğinde nefesim kesildi, dudakları göğsüme yapıştı, ihtiyacı beni doldurdu. Duygu, dokunduğumuz her nöronun üzerinden geçerek parıldayan bir dalga halinde içimden kaydı. Arzumun arttığını hissettim ve bir duygu patlamasıyla, enerjilerimizi hızlı bir yıkamayla uçurumun kenarına getirdim.

"Tanrım, Rachel," diye soludu Trent.

Beklenmedik sarsıntı beni sarstı. Ona uzandım, zorlandım ve muhteşem bir serbest bırakmayla vücudum sarsıldı.

Trent'in üzerimdeki elleri kenetlendi ve benimle birlikte doruğa ulaşarak inledi.

Nefes alamıyordum. Paylaşılan ve karışan enerjimiz bir araya gelip yerleşirken, aramızda mükemmel bir denge oluşurken, ortak bir coşku hissi içinde asılı kaldık.

Kalbim küt küt atıyordu. Yavaşça gözlerimi açtım ve loş ışıktaki onu tepemde gördüm. Gülümsüyordu.

"Merhaba," diye fısıldadı, saçlarımı gözlerimden çekebilmek için bir dirseğinin üzerine çıktı.

Onu hâlâ içimde hissedebiliyordum, ikimizden biri hareket ettiğinde hâlâ küçük sarsıntılar hissediyordum. Gülümseyerek uzandım ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. Nasıl bu kadar şanslı olabilirdim? "Merhaba," diye nefes aldım, elim

omzundaki kaygan ter tabakasını hissetmek için hareket etti. "Duşunu mahvettim."

"Bir tane daha alabilirim."

Daha iyi bildiği için kıpırdamadı ve ben de yüzümü buruşturdum. "Bunun için üzgünüm."

Duştan bahsetmediğimi anladı ve beni öpmek için eğildi, dudaklarımız o kadar tanıdık, o kadar doğru bir sesle ayrıldı ki içim sızladı. "Hiç şikâyet ettim mi?"

"Hayır, ama-"

"Kapa çeneni Rachel," dedi ve beni biraz daha öptü. Dudakları dudaklarımda bu şekilde hareket ederken pek konuşamıyordum ve pes ettim, tekrar nefes almak zorunda kalana kadar o ana teslim oldum.

"Muhtemelen bundan daha iyi bir yer bulmalıydık," dedim ve beni susturmak için birkaç öpücük daha verdi.

"Burası benim evim."

Kısa cümleler kuruyordu, bu da rahatladığı ve kendini iyi hissettiği anlamına geliyordu. Ona gülümsedim ve ensesindeki saçlarla oynadım. Onu sevdiğimi fark etmem neden bu kadar uzun sürmüştü? "Tamam ama burayı iki adam ve iki küçük çocukla paylaşıyorsun."

Trent'in kaşları kalktı ve kanepenin üstünden merdivenlere doğru baktı. "Bir vampir ve bir peri ailesiyle yaşıyorsun."

Memnuniyetle iç çektim. "Ve yine de kendimizi bu pozisyonda bulmaya devam ediyoruz." İç kaslarım gevşerken gözlerinin odağını kaybetmesini izledim. Rahatlamış bir şekilde nefes vererek yanıma uzandı. Kanepede yeterince yer vardı ve bornozunun serbest kıvrımıyla ikimizi de örtmeye çalıştığında mutlu hissettim.

"Bunu hatırlamam gerekecek," dedi, kolunu üzerime dolayarak. "Beni bırakman için seni periler ve vampirler hakkında düşündürmek."

Utanarak parmaklarımı üzerinde gezdirdim, kaslarının çizgisini takip ettim. "Endişeliyim. Çılgın insanlarla aralarında üç mil uzunluğunda bir orman ve bir geçit evi yok."

Doğrudum ve o da iç çekerek yanıma oturdu. "Biliyorum," dedi kısaca, ayağa kalktı ve beni kollarına almadan önce kıyafetlerimi topladı. "Güneş doğmadan seni Cincy'ye geri götüreceğim. Söz veriyorum."

Beni odalarından geçirip benim için hazırladığı ılık banyoya götürürken, sevildiğim hissi her şeyi bir kenara itti. Kapıları açmak ve kapatmak için ayağını kullanırken, kendimi onun basit ama karmaşık dünyasına bakarken buldum, nasıl uyum sağlayacağımı merak ediyordum. Belki de düşünmekten vazgeçip sadece yapmalıydım.

Bu bana geçmişte hep iyi hizmet etmişti.

Bölüm 23

Cincy'nin kulelerindeki parıltı dışında güneşi göremiyordum, kan kırmızısı güneş yükseldikçe binaların kenarlarından aşağı doğru süzülürken yavaşça daha tanıdık bir altına dönüşüyordu. Mark's meşguldü, müziğin sesi kısılmıştı ve konuşmalar korkudan gergindi. Trent ve benim sadece beş dakika önce geldiğimizde oturacak bir yer bulmamız imkânsızdı ama Ivy saatlerdir buradaydı ve haklı olarak günbatımı başladığında sokakların kapatılacağından endişe ediyordu. Şarjlı dizüstü bilgisayarından haberleri izlemek için onun masasında toplandık.

Hem içeceklerimizi hem de Cormell'in acil şehir toplantısında bulunan David'i beklerken Trent kıpır kıpırdı. Gün doğumundan yaklaşık bir saat önce başlamışlardı ve beklenen güneş katliamları gerçekleşirken de devam ediyorlardı. Trent davet edilmemişti ama şok geçiren adamı toplantıyı basmanın kötü bir fikir olduğuna ikna etmiştim. David gerçek pisliği ortaya çıkarabilirdi ve Cormel alfa Were'yi unutulmak üzere bir deliğe tıkmaya cesaret edemezdi - Trent'e yaptığı gibi değil. Ve dün Trent'in kendi toplantısından atılmasına üzülebilirken, şimdi bu beni sadece kızdırıyordu. Onu seviyordum, kahretsin. Ve iblisler de dahil olmak üzere diğer herkes bunu aşmak zorundaydı.

Ancak güvensizlik devam etti.

Yüzünü buruşturan Ivy, Jenks'e el sallayarak ekranı kapattı ve ben de duymak için öne doğru eğildim. Buradaki insanların çoğu çeşitli cihazlarında benzer şeyler izliyordu ve güneş katliamları ve röportajlarla ilgili aynı kötü haberlerin bitmek bilmeyen döngüsü midemi bulandırıyor.

". . 911 çağrılarını hayati tehlike arz eden acil durumlara saklamaları rica olunur," dedi profesyonel kadın Cincinnati'nin ana belediye binasının önünde dururken. "Suncides, ekranın altındaki numarayı kullanarak daha hızlı yanıt alacaktır." Bir nefes aldı, gözleri kameranın yanından geçen siren sesini takip etmek için kaydı. "ABD genelinde büyük nüfus merkezlerinde yapılan hazırlıksız toplantılar, ruh birleşmeleriyle bağlantılı eşi benzeri görülmemiş sayıdaki vampirik güneş cinayetleriyle başa çıkmanın ve umarım bunu engellemenin yollarını aramaya devam ediyor."

Kadının yerini Edden, David ve Bayan Sarong'un basından kaçmak için başları öne eğik bir şekilde aynı binaya girerken çekilmiş görüntüleri alınca irkildim. Hava karanlıktı, güneş doğmadan önce olduğu belliydi ve masanın altında Trent'in elini sıktım.

"Ancak burada, Cincinnati'de, eski ABD Başkanı Rynn Cormel'in bu trajediye nihai bir çözüm geliştirmek amacıyla bugün erken saatlerde her noktadan gelen bilim ve din camiasının çeşitli üyeleriyle buluşmasını herkes izliyor."

Ayağa kalkarken elim Trent'in elinden kaydı. "Affedersiniz," dedi gözlerini yere indirerek. "Sanırım içkilerimiz bitti. Rachel, kek ya da başka bir şey istemediğine emin misin?"

Başımı salladım. Yemek için çok erkendi.

"Yaşayan vampirler, neden oldukları yıkımın ardından bazılarının yüzey iblisleri olarak adlandırmaya başladığı serbest dolaşan ölümsüz ruhların ortadan kaldırılmasını talep ediyor. Uzmanlar, yaşayanlara ölümsüzlerini kontrol etmelerini ve onları gereksiz yüzey seyahatlerinden korumalarını tavsiye ediyor. Eğer sevdiklerinden biri ruhunu bulursa, onu gözetimsiz bırakmamaları tavsiye ediliyor."

Jenks'in kanatları takırdadı ve ben de onun bakışlarını takip ederek Trent'in el yordamıyla teslim alma tezgâhına doğru ilerlediğini gördüm. Kahve hazır değildi. Daha fazla duymak istemiyordu, sesinin duymazdan gelinmesinden ve ikinci el bilgilerle çalışmak zorunda kalmasından dolayı depresyondaydı.

Jenks sessizce onun peşinden uçtu ve omzuna indiğinde adamı ürküttü. Ivy içini çekti ve dizüstü bilgisayarını kapattı. Yorgunluktan gözleri kızarmış bir halde sandalyesine yaslandı ve tatlı kahvesini yudumladı. "Şu anda haberler dönüyor," dedi usulca. "Yeni bir şey yok."

Ölümsüzlerin düşünceleri gibi dönüp duruyor, diye düşündüm, mistiklerin onları böyle gördüğünü hatırlayınca kaşlarım çatıldı -karanlıkta hiç değişmeyen küçük ışıklar. "Yorgun görünüyorsun," dedim ve gözleri bana kaydı.

"Pek uyuyamadım. Gelirken kiliseye uğradın mı?"

Bakışlarım düştü. "Hayır, korkuyorum." Ruh şişesinin hâlâ yanında olup olmadığını bilmek istiyordum. Onu görmemiştim ama cebine kolayca sığabilecek kadar küçüktü. "Nina nasıl?"

"Güzel." Gözleri yukarı baktı ve Nina'ya duyduğu sevgiden, rahatlamadan dolayı içimde küçük bir heyecan oluştu. "O iyi biri. Dün Cormel'in seni ele geçirdiğini sandığımda bana yardım etti. Beni toprakladı. Şu anda ailemle birlikte. Annem için gerçekten endişeleniyorum."

Yardım mı? Ivy'nin çılgına döndüğünü, çılgınca korkusunu aptalca bir kurtarma planı olarak gizlediğini düşündüm. Nina muhtemelen Ivy'nin Cormel'le yüz yüze gelmek gibi aptalca bir şey yapmasını engellemek için kontrolü ele almak zorunda kalmıştı. *Oh, bekle. Ben de tam bunu yapmışım.* Ama bu muhtemelen Nina'ya Ivy'ye olan sevgisinin Felix'e olan ihtiyacından daha güçlü olduğunu kanıtlamıştı ve gülümsedim çünkü bundan iyi bir şey çıkmıştı. Artık her şey daha iyi olacaktı.

"Annem dehşete düşmüş durumda," diye fısıldadı Ivy, elleri fincanına kenetlenmişti. "Parçalanmış. Ruhunu istiyor. Onu öldürse bile bir çıkış yolu istiyor."

"Özür dilerim."

Çenesini sıkan Ivy saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve camlı pencereden dışarı, hiçbir şeye bakmadı. "Burası cehennem, biliyor musun? Bütün bir halk lanetlendi. Bunu hak etmek için ne yaptık?"

İblislerin vampirleri başlattığını biliyordum, muhtemelen korkuyla yapılan bir dileğe zalimce bir cevap olarak, bir hastalık gibi büyüyerek suçluyu ve masumu aynı şekilde ele geçiriyordu. Hiçbir şey söylemedim ve sessizlik uzadı. Her şey bitiyor gibiydi -sadece siren sesleri ve kahvehanenin güvenliği dışında yaşanan sessiz çaresizlik yüzünden değil. Sadece ... her şey. "Ivy ..."

"Biliyorum." Bana bakmadan soğuk kahvesinden bir yudum aldı. "Ben de hissediyorum. Sonsuza kadar sürmesini istedim ama işler değişiyor. İnsanlar değişiyor."

Nina'nın ona verdiği bileziği parmaklıyordu ve onunla gurur duyduğumu hissettim. "Her şey değil," dedim, bir geceden sonra böyle düşünmesine izin vermek istemiyordum.

Trent'i, kiliseyi, Jenks'i terk ediyordum. . . *Bir gece mi? Birkaç düzine dene.*

Hafifçe gülümseyerek omuz silkti, omuzlarını zar zor oynattı. "Olaylara nasıl tepki verdiğimiz önemli. Trent'le birlikteyken mutlu musun?"

Sorusuna şaşırmadan başımı salladım.

"Başka bir şey söyleseydin sana yalancı derdim." İç geçirerek fincanını Jenks'in tozundan kurtardı ve peri elinde küçük bir fincanla geri döndü. Trent hâlâ tezgâhın başındaydı ve açık fincana tarçın serpiyordu.

"Dün gece geri gelmeliydim," dedim.

Jenks sıcak kahvesini höpürdeterek içti. "Bunun için bir neden yoktu. Ayrıca, Ivy ve Nina-"

"Kapa çeneni Jenks," dedi Ivy, yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı ama kıkırdayan periyi aramızdan uzaklaştırırken gözleri ciddiydi. "Bazen Jenks ve benim bu işe bu kadar uzun süre katlanmamızın sebebinin senin hayatta kalabilecek başka birini bulamayacağından korkmamız olduğunu düşünüyorum."

Jenks dökülen kahvesine küfrederek dönmeyi bıraktı ve yere düştü. Depresyondaydım, başımı masaya koydum, alnımı çapraz kollarıma dayadım. *Benden kurtulabilecek biri.* Belki de onu hayati tehlikesi olan yerlere koymaya devam etmezsem.

"Kilise onarıldıktan sonra ne yapmak istiyorum biliyor musunuz?" Jenks söyledi. "Seyahat etmek."

"Arizona çölüne mi?" Dedim, nefesim masanın üstünden ılık ve bayat bir şekilde geri geliyordu.

Ivy kıkırdadı. "Kırmızı çizmelerin ve şapkanla mı?" diye alay etti ve başımı kaldırdığımda Jenks'in utançtan kıpkırmızı kesilmiş bir halde havada asılı durduğunu gördüm.

"Mesele o değil," diye itiraz etti, neredeyse kavgacı bir tavırla. "Seyahat edebilirim, biliyorsun."

Masadaki küçük bir çukuru karıştırdım. "Bence yapmalısın."

"Arkanı kim kollayacak?" Peri homurdandı ve elinde dumanı tüten üç fincanla geri dönen Trent'e döndü. "Kurabiye parçaları orada mı? Kilisede olmamanız dışarıda aptalca şeyler yapmadığınız anlamına gelmiyor."

"Teşekkürler, Jenks," dedim, sıcak kahveyi dikkatlice yere bırakırken Trent'e gülümseyerek.

"Al bakalım, Rachel," dedi ve tarçınlı olanı bana doğru iterek kendi düz siyahıyla oturdu. "Ne kaçırdım?"

Sesi belirsizlikle doluydu ve başka birinin ona cevap vereceğini umarak hevesle bir yudum aldım. Jenks, Ivy'nin dizüstü bilgisayarının kenarındaydı, ayak bileği Trent'i taklit etmek için bir dizini geçiyordu. Dudaklarını şapırdatarak kendi birasından uzun bir yudum aldı. "Ben de tam Rache'e hepimizin Arizona'ya taşınması gerektiğini söylüyordum."

Trent rahatladı ve Ivy'nin kahvesini bilinçli bir yavaşlıkla yudumlarken ona baktı. "Arizona, ha? Atlar için çok sıcak. Yine de başka bir yere gidebilirim."

Şaşırmış bir halde acı, cevizli demliği yuttum. "Taşınacak mısın? Cidden mi?"

Rahatsız olan Trent sandalyesinde geriye doğru yaslandı. "Elbette, neden olmasın?" Gözleri hiçbir şeyin üzerinde gezinmedi. "Babamın mirası üzerimde olmadan yeniden başlamak güzel olabilir." Dikkatlice yudumladı. "Şu anda başka herhangi bir yer bana gerçekten iyi görünüyor."

Jenks ayağa kalktı, ayak bileği hâlâ dizinin üzerindeydi. "Toplantı bitmiş olmalı. Al burada." Dükkânın arka tarafını görebilmek için Trent'in yanından geçtim. Al gerçekten de kırklı yaşlarındaki takım elbisesiyle oradaydı ve arka taraftaki kapının yanında özenle boyanmış bir çemberin içinde durarak son ley hattını silkeliyordu. Bunun bir giriş/çıkış çemberi olduğunu, kendi başına büyümlü bir güce sahip olmadığını, sadece kutulardan ve mallardan uzak tutmak için belirlenmiş bir alan olduğunu fark ettiğimde kaşlarım kalktı İblislerin istedikleri gibi gelip gitmeleri için.

Al sipariş tezgâhına doğru yürürken gözlerim Mark'a kaydı. *Mark, kahvehanene iblisleri davet ederek kendini neyin içine soktun?*

Trent ayağa kalktı. "Ben bir sandalye getireyim," dedi, neredeyse dolu olan mekâna bakarak. Al'ın varlığı fark edilmişti ve insanlar eşyalarını toplayıp kapıya doğru koşmaya başlamıştı.

"Demon grande, ekstra sıcak!" diye seslendi barista ve Mark daha teslim alma penceresine varmadan kaptı, benim hoşuma gitmeyecek kadar rahat bir gülümsemeyle Al'a uzattı.

Demon grande mi? Barista içine bir pompa ahududu ve bir tutam tarçın koymuştu.

Al masamıza gelip masanın üzerinde durarak bana tiksintiyle bakarken Ivy kamburundan kıpırdamadı. Adam masanın açık ucuna bir sandalye koyarken kırmızı keçi gözleri Trent'e kaydı ve Al arkamdan yürürken kaskatı kesildim. Ama istediği yeni sandalye değildi ve sandalyeyi ayağıyla iterek en yakındaki masaya döndü ve eşyalarını alıp dağılana kadar müşterilere ters ters baktı. Hâlâ sessizdi, yeni masayı bizimkine öyle sert çarptı ki Jenks ayağa kalktı, küfretti ve kanadındaki sıcak kahveyi silkeledi.

Hareketleri genişleyen Al, artık daha uzun olan masanın başına oturmak için bir sandalye salladı. Neden burada olduğunu merak etmeye başlamıştım. Mutlu görünmüyordu.

Trent tekrar karşıma oturdu ve kahvesini yaklaştırdı. "Toplantı nasıl geçti?" diye hoş bir şekilde sordu.

"Beklendiği gibi," diye homurdandı Al.

"Orada olduğunu bilmiyordum." Trent'inkini bulmak için ayağımı uzattım. Bunu ikinci elden duymaktan nefret ettiğini biliyordum, hem de Al'dan. Bunu hissedenden Trent gülümsedi ama gülümsemesi gergindi ve hızla kayboldu.

Al ağzını sildi ve ilk yudum kahvesini içtikten sonra uzun uzun nefes verdi. "İblis grubunun temsilcisiydim," dedi, önemli ve dahil edilmiş olmaktan duyduğu memnuniyeti gizleyemeden. "Landon sinsî biri... çoğu elf gibi. Vampirlerin ölmesine izin verilmeli; sonsuza dek lanetlendiklerini bildikleri halde peri masallarına ve rüyalara inanan aptallar onlar."

Parmaklarımı ısıtmak için elimi fincanımın etrafına doladım. "Anladığım kadarıyla pek iyi gitmemiş."

Al sinirlenmiş gibi başka tarafa baktı. "Landon'ın çözümü hatların dengesini bozmak -"

"Ne!" Ben haykırdım. "Bunun neler yapabileceği hakkında bir fikri var mı? Bütün gecemi onları dengelemekle geçirdim ve bunu bir daha yapmayacağım!"

"Gerisini bekle," diye homurdandı Al ve ayağa kalktığının farkına bile varmadan tekrar oturdum. Jenks bana gülüyordu ve Ivy de açıkça eğleniyordu ama ben kızgındım. Onları tekrar düzeltmeyecektim!

"Planı hatların dengesini bozmak, ever-after'ı sıfıra indirmek ve ever-after'ın çöküşünün enerjisini Arizona hatlarını eski haline getirmek için kullanmak."

Neredeyse tekrar ayağa kalkacaktım ki Ivy kolumu tuttu ve koltuğuma geri döndüm. "Deli mi bu?" Bununla yetindim.

"Rachel," diye mırıldandı Ivy. "İnsanları korkutuyorsun."

Al masada iki büklüm olmuş, öfkeli değil ama üzgün görünüyordu. "Tabii ki iblisler mutlu olmalı, buna razı olmalı ve yardım etmeli, çünkü eğer sonsuza kadar diye bir şey yoksa bizi tekrar sürgün etmenin de bir yolu yok," dedi alaycı bir tavırla. "Vampirlerin Darwin ödülü için lobi yapıyor olması bizim de öyle olduğumuz anlamına gelmez."

Trent'in parmağı düşünceli bir şekilde masaya vurdu. "Büyünün sona ermesinin bariz olumsuzluklarını bir kenara bırakırsak, ölümden sonrasının sona ermesi ölümsüz ruhlar sorununu nasıl çözer? Sonsuzluğu yok etmek onların gerçeklikte kalmasını sağlamaz mı?"

"Şart değil." Al ellerini kahvesine doladı. "Ölümsüz ruhlar, orijinal lanet aracılığıyla hâlâ sonsuza dek yaşayacak olana bağılılar. Sonsuzluk düşerse, varlıkları sona erer. Elflere göre sorun çözüldü. İblislerin de varlığının sona erme ihtimalini kabul etmiyorlar. Sen hariç, Rachel." Ruh hali içe dönük bir hal aldı. "Ve tüm o Rosewood bebekleri," diye söylendi. "Nasıllar bakalım, ufaklıklar?"

Ölmediklerini bildiğini anladım ama ona söylemeyecektim. Al paltosunun kollarını çekiştirip her zamanki dantelini özlemiş gibi kaşlarını çatarken Ivy'nin gözleri perişan görünüyordu. "Mükemmel dengelenmiş bir laneti bozmayı elflere bırak," dedi. "Ruhu bilinçten ayırarak bir enayinin ömrünü uzatmanın acımasız vahşetini hiç sevmedim. Bu ayrılığın bu varoluştan bir sonrakine kadar sürmesini sağlamak bir iblis için çok zalimceydi, bu yüzden onları sonsuza dek saklamak, ama bir elfin bununla bir sorunu yok." Fincanının üzerinden Trent'e bakarak bir yudum aldı. "Senin ırkın canavar gibi."

Trent itiraz etmek için bir nefes aldı ama dikkat çekmek için ellerimi salladım. "Bekle, bekle, bekle," dedim. "Bir sonraki varoluş mu? Cennet gibi mi demek istiyorsun? Reenkarnasyon mu? Cidden mi?" Herkese baktım. "Sınıfla paylaşmak ister misiniz?"

Al dişlerini emdi, çıkan keskin ses kınından çıkmış bir bıçak gibiydi. "Bundan sonra ne olacağını nereden bilebilirim ki? Bu teknolojiye öncülük eden ben değildim. Ama şunu biliyorum ki, eğer ölümsüz ruhların, beden gerçekten ölüp bilinci serbest bırakana kadar sığınacakları bir yer yoksa,

ruhları bir sonraki düzleme ya da her neyse, bilinçleri olmadan geçecek. Newt bile bu çizgi geçildikten sonra ne olacağını bilmiyor ama şimdiye kadar herkes ruhu ve bilinciyle birlikte gitti." Kahvesinden bir yudum aldı. "Lanetli ya da değil."

Şaşırmış bir halde arkama yaslandım. İblislerin ölümden sonrasına inandıklarına dair hiçbir fikrim yoktu ama Al, Landon'ın vampirlerin ruhlarını yok etmesinden dolayı gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu.

Dudakları kıvrılan Al, Trent'le alay etti. "Sizi öldürmeye çalışmamıza şaşırdınız mı?"

Jenks telaşla ayağa kalkarken, "Hey, bu kadar yeter," dedim. "Trent bizim tarafımızda."

David iki kadınla içeri girerken kapı zilleri çaldı ve Jenks kapıya yöneldi; ilki profesyonel giyimli ve asık suratlıydı, ikincisi daha kısa boylu, daha yumuşak, dökümlü bir kumaş giymişti ama daha az profesyonel değildi. Her iki kadın da sorumluluktan doğan bir zarafetle hareket ediyordu ve Vivian'ı tanıdığımda gülümsedim, geçen yaz Trent ve benimle birlikte cadı konferansına gelen cadı meclisinden aynı kadındı. "Vivian!" Seslendim, o da gülümseyerek David'in omzuna dokundu ve önce bizi, sonra da sipariş penceresini işaret etti.

"Bana bir saniye ver," diye seslendi. "Vampirler ruhlarını kurtarmak için kahve yapamazlar."

Jenks kıs kıs güldü. "Dr. Anders," diye ekledi ve ayağa kalkmak için yarı yolda sarsılarak durdum. Kahretsin, kadın tam yanımdaydı.

Eski ley hattı eğitimcim dikkatini sipariş sırasından çekti, dar yüzü korumacı bir şekilde yakınında duran Jenks'e bakıyordu. "Artık profesör oldu," dedi bana, Trent'in masaya uzattığı elini tutarken. "Kalamack," dedi ve ekledi, "Hemen döneceğim. Rachel, seni böyle iyi görmek çok güzel."

Nedense kulağa alaycı geliyordu. "Sana bir sandalye getireyim," dedim, yanından kalkıp bir sandalye kaptım ve Al'ın yanına, benim karşıma koydum. Tanrım, kadın hiç değişmemişti. Profesör meselesi dışında. Trent'in toplantıyı kaçırdığı için bu kadar üzülmesine şaşmamalı. Bu önemli bir şeydi ve o kenara itilmişti.

Topukları şakırdayan *Profesör Anders*, Vivian'ın arkasında sıraya girdi. Trent ve David daha fazla sandalye topluyordu ve Al yavaşça ayağa kalktı. "Affedersiniz," dedi usulca, gözleri Vivian'ın üzerindeydi.

"Onu rahat bırak," diye uyardım onu, iblisin yüksek büyü kullanıcılarından hoşlandığını hatırlayarak. Al takım elbisesini düzeltti ve iki kadının arkasından gelirken hınzırca gülümsedi. İtiraz etmek için bir nefes aldım, David benim ve Al'ın sandalyelerinin arasına bir sandalye çekip oturunca dikkatim dağıldı.

"Rachel," dedi gözlerini kısarak, kesinlikle çekici bir alfa kurdu sakalı ve özgüveniyle bana bakarak. "Erken kalkmışsın. Nasılsın?"

Tekrar oturdum ve ondan gelen güzel toprak ve baharatlı çam kokusunun tadını çıkardım. Gözlerinin arkasında parıldayan odağın gücünü görebiliyordum ve bugün iblis lanetini güçlü bir şekilde kanalize ettiğini anladım, her yerdeki Weres için bir ağızlık görevi gördüğünü görüyordum. "Düşündüğümünden daha iyi," dedim ön pencereden dışarı bakarak. "Biri sana içki mi getiriyor?"

"Vivian." Arka cebinden telefonunu almak için beceriksizce döndü. "Toplantılardan nefret ediyorum," dedi telefonu masanın üzerine koyarken.

Tamamen anladım ve kendimi yeniden yerleştirdim. "Hey, dün Ivy ve Nina'yı meydandan çıkarmaya yardım ettiğin için tekrar teşekkürler," dedim ve Jenks kıs kıs güldü.

"Çenen nasıl?" Ivy dikkatimi Vivian'ın Al'ı fırçalamasından çekerek sordu. *Çenesi mi? Neden? Ne olmuştu ki?*

Yüzü buruşan David çenesini yokladı, gözleri biraz da saygıyla Ivy'ye kaydı. "Peki, teşekkürler," diye homurdanarak Trent'i gülümsetti. "Cormel hâlâ ikinizin nasıl kaçtığını anlamaya çalışıyor."

Trent masanın üzerinde öne doğru eğildi, gözleri dans ediyordu. "Sihirli halısı tabii ki."

"Ben bir *halı değilim*," dedi Al ve Trent, iblisin hemen arkasında olduğundan habersiz sıçradı. Al kaşlarını çatarak oturdu, sandalyesini o kadar geriye itti ki neredeyse masada değildi.

Vivian ve Profesör Anders yavaşça masaya doğru ilerlediler; Vivian masanın diğer ucundaki boş sandalyeye doğru bir hamle yaparak Anders'i Trent ve Al'ın arasındaki sandalyeye oturmaya zorladı. Al yaşlı olana şehvetle gülümsedi,

Gergin kadın, ona kuru bir bakış atmaktan başka bir şey yapmadığında ve boşluğa tam olarak yerleştiğinde yüz ifadesini renklendiren şaşkınlık.

"Ah, David," dedim iblisin dikkatini dağıtmak için. "Al ilginç bir noktaya değindi; Landon ölümsüz ruhları yok etmeyi başarırca, bu ölümsüzleri olumsuz etkileyebilir, çünkü ruhları ve bilinçleri sonsuza dek bölünebilir. Cormel hâlâ Landon'ın yalanlarına inanıyor mu, yoksa işe yaramadığında gelip onu kurtaracağımı umarak Landon'ı oyalıyor mu?"

David, Vivian'ın kendisine uzattığı sade kahve fincanını aldı. "Bu konuyu açmak iyi olurdu. Neden bahsetmedin?"

Al'a bakıyordu ve Al da masanın ucundaki uzaktan dahil olduğu yerden içkisini yudumluyordu. "İnderland toplumunun altı grubunun önünde şüpheli bir iblis inancı hakkında atıp tutmayacağım. Ayrıca, söz konusu lanetin teorik sonuçlarına da dahil olmadım. Ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum."

Profesör Anders'in ince dudakları bir çizgi halinde sıkıştı. "İblis mi?" dedi inanamayarak. "Neden böyle tanıtılmadınız?"

Hıncırca gülümseyen Al başını eğdi. "Leprikonu panikletmemek için canım."

"Kimdi?" diye sordum ve kimse beni dinlemediği için uzun boylu kadının içinden geçen duyguların esiri olarak her şeyi tekrarlamak zorunda kaldım. "Teorik çalışmalara kim dahil oldu?"

Al bakışlarını Profesör Anders'ten çekti. "Newt. Ona sorma. Hatırlamıyor."

Profesör Anders kuşkuyla Al'a doğru eğildi. "İblis gibi kokmuyorsunuz."

"O bir iblis," dedi Vivian. "Neden burada oturduğumu sanıyorsun?"

Dudakları aralandı, Profesör Anders kızardı, bakışları Al ve benim aramda gidip geliyordu. "Siz onun eğitimcisiniz," diye neredeyse nefes alıyordu. "Ona bir insanı aşına yapma lanetini öğreten kişi."

Al sırtarak kızın gevşek elini kaldırdı ve üstünden öptü. "Öpüyorum. Bilmek ister misiniz?"

Oh Tanrım. Yine aynı şeyi yapıyordu. "Eskiden öyleydi," dedim yüksek sesle, Profesör Anders'in elini Al'dan çekmek için masaya doğru eğildim ve kadının irkilmesine neden oldum. "Yakın zamanda elf büyüyle uğraştığım için beni evlatlıktan reddetti."

"Uğraşmak mı?" Al homurdandı. "Her tarafını kaplamışsın."

Profesör Anders'in gözleri ikinci görüşünü açtığında genişledi. "Kutsal Seraph tükürüğü," dedi gözlerini hızla kırıştıtararak. "Bu güvenli mi?"

David doğruldu, bakışları Trent'in gururla meydan okuyan ifadesiyle Al'ın iğrenmiş ifadesi arasında gidip geliyordu. "Ne oldu? Rachel'in nesi var?"

Vivian'ın ıslığı yüzümü kızarttı. "Ah, bu sağlıklı olamaz," dedi kadın ve Jenks David'in omzuna oturup ona bilgi vermeye gitti.

"Konumuza geri dönebilir miyiz lütfen?" Kızarak söyledim.

"Işıl ışıl görünüyorsun, Rache," dedi Jenks, kanatları takırdatarak. "Dün gece biraz almış olmalısın, ha? Matalina bizden sonra saatlerce parlardı-"

"Kapa çeneni!" Ben haykırdım ve tezgâhın arkasındaki Mark bile kıkırdadı.

"Büyüleyici," dedi Profesör Anders ve beni geri çekerek aurama dokunmaya çalıştı, görünüşe göre mistiklerden parlıyordu. "Sen de mi elf büyüü yapıyorsun? Resmi eğitim olmadan böyle olur. Elfler neden parlamaz?"

Jenks ayağa kalktı, ilgi odağı olmaktan hoşlandığı belliydi. "Çünkü elfler Rachel gibi Tanrıça'nın parçalarına sahip değiller."

Dar yüzlü kadın beni bakışları altında kıstırdığında yüzümü buruşturdum. "Bu durum büyü yapma yeteneğini nasıl etkiliyor? Bir çizgiye dokunabilir misin?"

Masanın geri kalanı rahatsız edici bir şekilde kıpırdanmaya başlamıştı ve ben irkildim. "Özür dilerim Profesör," dedi Trent sözünü keserek. "Bunu yapmaktan çok mutluyum."

Bu konuyu daha detaylı konuşmak için seni ve Rachel'ı yemeğe çıkaracağım ama bir hareket tarzı belirlememiz gerekiyor ve ben hala neye karar verildiğini bilmiyorum."

Teşekkür etmek için ayağımla ayağına dokundum, ama bunun her şeyden çok bu işi halletme arzusundan kaynaklandığını düşündüm. Bu sabah onu kıpırdanırken, bir zamanlar kendi alanı olan yerden dışlanırken izlemek korkunçtu. Sanırım bunu paradan ya da şöhretten daha çok özlemişti.

Jenks kendi fincanımdan bir fincan kahve aldı. "Evet, bir sonraki ödeviniz üzerinde çalışabilmeniz için önce dünyayı kurtarmamız gerekiyor-Profesör."

"Tamam." Trent sandalyesini kaldırdı, eli kalem arar gibi göğüs cebine dokundu. "Landon bu durumu vampirleri ruhsuz oldukları için öldürmeye çalışmak için kullanıyor. Onun yöntemi, iblis ve cadı tehdidini ortadan kaldırmak için büyü'nün kaynağını daha da ortadan kaldırarak - hepsi elflerin hayatta kalmasını sağlamak için. Cormel'in hala Landon'ın kendi çıkarlarını düşündüğünü nasıl düşünebildiğini anlayamıyorum."

David kendini toparladı ve benim yüzümdeki gülümsemesi kayboldu. "Sanırım herkes usta vampirlerin olmadığı bir dünyadan büyü'nün olmadığı bir dünyadan daha çok korkuyor."

Toplantı yönetmeye alışık olduğu belli olan Vivian not almaya başladı. "Meclis ve enklavin ortak desteğiyle dewar, küçülen sonsuzluktan gelen enerjiyle Arizona hatlarını eski haline getirebilir."

Al başını tavana doğru eğdi. "Yalan" diye seslendi ve Vivian kışkırttı. "Öyle değil."

Al'ın başı öne eğildi ve onun gözlerini buldu. "Sen öyle san."

"Katılıyorum," dedi Profesör Anders, sesinde onlarca yıldır her şeyi bilen meslektaşlarıyla tartışmaktan gelen bir kesinlik vardı. "Arizona hatları öldü. Onları eski haline getiremezsiniz. Bir kere yok oldular mı, yok olurlar. Böyle bir fiziksel reaksiyonu tersine çevirmek imkansızdır; bu nedenle hatları eski haline getiremezsiniz. Ne kadar büyük bir kolektif, dewar, enklav, coven ya da enerji kaynağınız olduğu umurunda değil."

Al'ın dikkati yavaşça ona kaydı, keskin hatlarını, inatçı özgüvenini ve ondan korkmayı kesinlikle reddetmesini inceledi. Parmağını onun aurasına soktuğunda gözlerim kısıldı.

"Ölümsüz ruhları sonsuzluğa geri göndermenin bir yolunu bulmak çok daha güvenli olurdu," diye sözlerini bitirdi kadın ve Al'a alaycı bir bakış fırlattı.

"Sonsuzluk bir cehennemdir," diye konuştu Ivy, sesi neredeyse düzensizdi. "Biz başardığımızda öyle değildi," diye homurdandı Al.

Profesör Anders sanki söylenecek başka bir şey yokmuş gibi ellerini önünde birleştirdi. "Üzgünüm Bayan Tamwood, ama akrabalarınız lanetli. Onlar ya da bizim cehennemde yaşamamız arasında bir seçim yapmak gerekirse, ben onları seçerim."

Ivy'nin gözleri yavaşça siyaha dönerken Jenks'in kanatları takırdadı. "Annem lanetlenmeyi hak edecek ne yaptı?" dedi. "Ne yaptım ben? Nasıl

ölümden korkan bir adam için birçok neslin acı çekmesi gerekir!"

Al omuz silkti ve Mark'a bir kahve daha yapmasını işaret etti. "Laneti her zaman ölmelerine izin vererek sonlandırabilirsin. Görünüşe göre yapmak istedikleri şey bu."

Jenks'in kanatları sarktı. "Ve dünya da onlarla birlikte gider."

"Peki ne yapacağız?" Ivy'yi dikkatle izleyerek söyledim. "Ölümsüz ruhların kendi ruhlarını öldürmelerini engellemek için bile olsa, sonsuza dek sürecek bir sona izin veremeyiz. Ben büyünün olmadığı bir dünyada yaşayamam."

David kalın bir parmak eklemiyle masaya vurdu. Elleri bugünlerde daha sert görünüyordu ve vahşi tarafını daha fazla benimseyip benimsemediğini merak ettim. "Evet, o kısmı anlamadım. Landon neden büyünün sona ermesini istesin ki?"

Trent yüzünü buruşturarak alnını ovuşturdu. "Çünkü elf büyüsü tamamen ley hatlarına bağlı değil. Dua yoluyla açık bir forumumuz var ve hatlar giderse geriye kalan tek büyük büyü kullanıcıları olabiliriz."

Olabilir. Kudretli dedi. İblislerin de elf büyüsü kullanabileceği gibi mi? Yoksa elflerin de büyüsü olmayabilir mi? Bu ayrım önemliydi.

"Peki ya Weres?" David anlaşılabilir bir endişeyle sordu.

"Bence iyi olacaksın," dedi Trent ama David ikna olmuş görünmüyordu. "Periler ve cüce cinler de Tanrıça'nın enerjisini yer değiştirmek ve büyü yapmak için kullanır. Hafif bir azalma beklerdim ama yine de işlevsel."

Memnun olmayan David geriye doğru yığıldı. "Yer değiştirmek zaten yeterince zor." "Peki ya periler?" Jenks sordu.

"Sanırım iyi olacaksın," dedim ama kahveyi içime oturtmayacağından endişeliydim. Landon, elf üstünlüğü uğruna peri soyunun tükenmesini umursamazdı. Tarih metinlerinden hiçbir şey öğrenmemiş miydi?

"Arizona hatlarını yeniden canlandıramaması ihtimali her zaman var-"

"Yapamaz," diye araya girdi Profesör Anders.

". . . Tanrıça da gerçekliğe erişimini kaybedecek." Trent'in dudakları düşünceyle birbirine yapıştı. "Bundan mutlu olmayacaktır," dedi ve Profesör Anders, Tanrıça'ya hiç inanmadığı belli olan parmaklarını davul gibi çaldı.

Vivian keskin bir sesle kalemini yere bıraktı. "Meclise Landon'ı desteklemelerini tavsiye edecektim ama bu her şeyi değiştirir."

"Tanrıça'ya inanıyor musun?" Profesör Anders alay etti ve Trent öfkelendi.

Vivian sadece gülümsedi. "Hayır. Elflerin büyülerini gerçekleştirmek için bir ley hattında toplanmayan ayrı bir enerji bandından yararlanma yeteneklerinden bahsediyordum, bu enerji hattı ölmüş olsa bile hala mevcut olabilir. Bunu bir ilah olarak adlandırmak beni rahatsız etmiyor ve herhangi bir dini varlığın Inderland'ın geri kalanını rehin tutmasını istemiyorum. Hatlar bittiğinde herkes paniğe kapılacak. Hatları eski haline getirmek için dewar'a her şeyi ve her şeyi verecekler."

Jenks, kadının kendisine el sallamasını sağlamak için atılarak, "Bunu yiyin, Bayan Profesör," dedi.

Trent yatışmış görünüyordu ama Tanrıça'ya kendisinin de inanmaya başladığını biliyordum. "Kesin bir şey bilmiyorum," dedi, "ama Landon sihir yapmaya devam edebileceğinden emin olmasaydı çizgileri kaybetme riskini almazdı."

"Daha doğru bir söz söylenemezdi," dedi Al, Mark'ın uzattığı yeni fincanı almak için omzunun üzerinden uzanarak.

"Bak," dedim ve Al kahvesini yudumlarken boğuldu.

"Aman Tanrım. Bir listesi var," diye soludu iblis, hâlâ öksürüyordu ve Jenks sırtıttı, fincanını selamlamak için kaldırdı.

"Ölümsüz efendilerin ölmesine izin veremeyiz!" Dedim, yılmadan. "Geçen bahar çok çılgıncaydı. Vivian, Batı Yakası'nda aldığı haberler şekerle kaplanmıştı. Cincinnati mafya yönetimi altında neredeyse çöküyordu. Tüm hizmetler kesildi. İnsanlar aç kaldı çünkü dışarı çıkmaya korkuyorlardı ve bunun iyi bir nedeni vardı. Hâlâ hasarı onarmaya çalışıyorlar ve ben sadece binalardan bahsetmiyorum."

David başını sallayarak, Nina'nın kullandığı minibüsü bir trene çarpmasını engellemeye çalışırken kırılan bileğini hayıflanarak ovuşturdu.

"Rachel," dedi Profesör Anders ve beni yerimden sıçrattı. "İblisler bir şey yapabilir mi? Belki de ölümsüz ruhları tekrar kovacak bir tılsımları vardır. Kalıcı olarak."

Neredeyse dolu olan kahve fincanımı evirip çevirdim. "Bana sorma. İblis'e sor."

Kadın masaya doğru eğildi ve bana ondan neden hoşlanmadığımı hatırlattı. "Görünüşe göre öyleyim," dedi ve ben de ona sahte bir gülümseme verdim.

Al onun tarafından görmezden gelinmeye dayanamadı ve yüksek sesle homurdanarak kadının bana olan buz gibi bakışını kırdı. "Hayır. Sonsuzluğu sona erdirmek orada tekrar kapana kısılma olasılığımızı sonsuza dek ortadan kaldıracak olsa da, kendi varlığımızın da onunla birlikte sona erme riski çok büyük. İblisler hayır diyor. Hiçbir şey yapmayacağız."

"Büyük sürpriz," diye homurdandım, hâlâ fincanımın dönüp durmasını izliyordum. "Hiçbir şey *yapmamak* bir karardır," dedi Al sıkıca. "Yaşlı ölümsüz ölecek.

Yeni ölümsüzler onların yerini alacak, belki ruhları olacak, belki de olmayacak. Ben yapamam.

öğrenmek için *bekleyin*."

"Sadist," diye hırladı Ivy ve Jenks onun kendini kaybedebileceğinden endişe ederek ayağa kalktı. Annenin yavaş yavaş delirmesini izlemek yeterince zorken, bir de lanetin ilk dokunduğu zamanlarda etrafta olan biriyle aynı masada oturmak daha da zordu.

"Tamam, tamam," diye yatıştırdım ve Jenks sessizce uçarak Ivy'nin kulağına sakinleştirici şeyler fısıldadı. Ivy'yi izlerken, "Kimse bu işin akışına bırakılmasını savunmayacak," dedim. "Küçük ama güçlü ve muhtemelen işbirliğine yanaşmayan bir grup olan iblisler dışında."

Al başını nezaketle eğdi ve Profesör Anders ona burnunu çekti.

"Peki ne durumdayız?" Trent, Vivian'ın notlarını bir araya getirip uçlarını masaya vururken ona imrenerek baktı.

"Henüz meclise raporumu sunmadım," dedi kadın kararlılıkla. "Landon'ın planına güvensizlik oyu vereceğim ama korkuyorlar." Dikkati Al'a kaydı. "Gerçekte iblislerden korkuyorlar, vampirlerin kontrolden çıkmasından korkuyorlar, vampirler tekrar kaybettiğinde insanların hepimize karşı ayaklanmasından korkuyorlar. Arizona sınırlarını geri getirmek ve toplumdan kurtarabildiklerini kurtarmak için ölümsüz ruhları yok etmek için oy kullanacaklarını neredeyse garanti edebilirim."

"Bu hiç adil değil!" Ivy haykırdı ve David başıyla onayladı. Şimdiden kaynaklarını gözden geçirdiğini görebiliyordum, endişe onu sıkıştırıyordu.

Kaş.

Al da ters ters bakıyordu ama Profesör Anders şöyle dedi: "Akademik toplum bunu kabul etmeyecektir. Hatlar eski haline getirilemez. Bizden herhangi bir yardım beklemeyin."

Vivian şirin şirin gülümsedi. "Asla yapmayız."

Tansiyon yükselmişti ve birden Mark'ın son beş dakikadır sessizce insanları kapıdan çıkardığını fark ettim. Akıllı adammış.

"David?" Trent sordu. "Sokaklardan ne bekleyebiliriz?"

David düşüncelerinden sıyrıldı. "Ah, ben gerçek bir temsilci değilim. Kısa sürede başka birini bulamadıkları için oradaydım."

Gerçek şu ki, Kurtadamların türlerinin geri kalanını yöneten bireylerden oluşan bir denetleme kurulu yoktu, ama eğer bir tane varsa, odak noktası göz önüne alındığında David'di ve eline dokunup dışarı çıkmasını işaret ettim.

"Ulaştıabildiğim sürülerle konuşacağım," dedi, "ama şimdiden söyleyebilirim ki, vampirlerin daha az sayıda efendi altında yeniden organize olurken çıldırmalarını, yer değiştirememeye riskine girmeye tercih ederiz. Daha önce saklandık, yine saklanabiliriz." Ivy'ye baktı. "Özür dilerim."

Ancak kimse Al için üzülmüyordu ve hatların yok edilmesi halinde o da aynı imha riski altındaydı.

Profesör Anders sıkılı ellerini masaya vurdu, belli ki sinirlenmişti. "Vampirler kurtuluş vaat eden bir sesin peşinden gitmekle korkutuldular. Eğer onlara bir alternatif sunarsak, bence bunu kabul edeceklerdir. Bence odak noktamız, ölümsüz ruhları asıl bedenlerine yeniden katılma şansı bulmadan önce yakalayıp iyileştirmenin bir yolunu bulmak olmalı. Hiç değilse bu vampirleri, Landon'ın onları aptal yerine koyduğunu anlayacak kadar sakinleştirebilir. Büyüsüz bir dünyayı onlar da bizim kadar istemiyor. İzin verirsiniz ben de bu işin başına geçmek istiyorum."

Trent ve ben ölümsüz bir ruhun nasıl ele geçirileceğini çoktan çözmüştük ama ben daha bir şey söyleyemedim Ivy parmaklarını şıklattı. "Cormel bireysel koleksiyona yanaşmayacaktır. Aslında, ruhunuzun rafta olduğunu, sizi tamamlayabileceğini ama onunla birleşirseniz hayatınızı sona erdireceğini bilmek daha kötü."

Çok üzgünüm, Ivy. Sana yardım etmeye çalışıyorum ama işleri daha da kötüleştiriyorum.

"Rachel ölümsüz bir ruhu yakalamak için gereken beyaz lanetin öncülüğünü ve patentini çoktan aldı," dedi Al, gergin profesöre bakarken yüzündeki ifade neredeyse coşkuluydu. "Bunu size açıklamaktan memnuniyet duyarım. Kahve yapmakta nasılsın?"

Profesör Anders ona şöyle bir baktı. "Ben mükemmel kahve yaparım ama siz kendiniz yapıyorsunuz." Kadın tereddüt etti ve ilk kez ondan uzaklaştı. "Size güvenmiyorum."

Al rahatsız olmadan ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "İşi ilginç kılan da bu," diye mırıldandı neredeyse. "Senin laboratuvarına gidelim mi? Yoksa benimkine mi?"

"Al ve Anders, bir ağaçta oturuyorlar-" diye seslendi Jenks, sonra altında patlayan ikiz büyü patlamalarıyla irkildi, biri Anders'ten, diğeri Al'dan.

Gözleri güvensizlikle kısılmış olan Profesör Anders ayağa kalktı ve elini Al'ın elinin içine koydu. İblis gülümsedi ve onlar ortadan kaybolurken Al'ın nefesi kesildi. Kahveleri de onlarla birlikte gitti.

Trent inanamayarak başını salladı. "Tamam, bu hiç beklemediğim bir şeydi. Vivian, nerede kalıyorsun?"

Sanki her şey sona eriyor gibiydi ve hiçbir karar alınmamıştı, sadece işe yaramayacak fikirler vardı. "Peki ya Landon?" diye sordum.

"Şehir merkezindeki Cincinnatian'da kalıyorum," dedi Vivian, notlarını içi dışından daha büyük olması gereken küçük çantasına tıktırırken. "Bana öğlene kadar zaman ver." Ayağa kalkarken tereddüt etti. "Şunu üç yapalım. Henüz kalkmamış olabilirler. Meclisin ne yapacağına dair daha iyi bir fikrim olacak."

Ama Landon'ı destekleyeceklerini zaten biliyordum ve çöktüm.

"Güzel." Trent sandalyesini iki ayağının üzerine yaslamış, ellerini başının arkasında kavuşturmuş, öğrendiklerimizden memnun görünüyordu. "Depoda birkaç destek parçası buldum. Yeterince muhalif bulursan belki kaynaklarımızı birleştirebiliriz."

"Ne yapabileceğime bakacağım." Vivian başıyla beni onayladı. "İş bittiğinde görüşürüz, Rachel. San Francisco'ya yaptığın gibi Cincinnati'yi de mahvetmemeye çalış."

"Bu Ku'Sox'tu!" Jenks ve Ivy'ye başıyla işaret ederken, her ikisi de benim kadar mutlu görünüyordu - yani hiç de öyle görünmüyordu.

"David, seni bir yere bırakmamı ister misin?" Vivian sordu ve David homurdanarak düşüncelerinden sıyrıldı ve telefonuna uzandı.

"Tabii. Teşekkürler."

Trent'in sandalyesi dört ayak üzerine geri geldi. "Aslında David, seninle bir konuda konuşmak istiyorum."

David canlandı ve Vivian'ın elini kalçasına koymasına neden olan sinsi bir gülümsemeyi gizledi. "Ne planlıyorsun?" diye suçladı.

"Trent yalan söyledi ve Ivy Jenks'i kruvasan almaya gönderdi. Bir süre burada kalabiliriz. "Vampirler en son paniklediğinde sürülerin yaptığı şeyin aynısı." "Evet, tamam," dedi zeki kadın ve orada dururken kimsenin daha fazla bir şey söylemeyeceğini görünce, hepsini buraya g e t i r d i ğ i kiralık arabaya d o ğ r u tepindi. "Bilmek istemiyorum,

Her neyse, öyle mi!" Kapı kapanmadan önce omzunun üzerinden geri seslendi.

Heyecanla ayağa kalktım. Tüm işgüzarlar gitmiş, geriye gerçekten bir şeyler yapacak cesarete sahip olanlar kalmıştı. "Ne yapacağız?"

Trent benim coşkuma gülümsedi, sonra Ivy'nin sakın, ölümcül beklentisi ve David'in beklentisi karşısında ayıldı. Dışarıda Vivian arabanın motorunu çalıştırdı ve gitti. Trent, "Vivian deneyecek, ama meclis Landon'ın yanında yer alarak ölümsüz ruhları kovacak ve hatları eski haline getirecek enerjiyi elde etmek için sonsuza dek sürecek enerjiyi boşaltacak," dedi.

Ivy acı bir şekilde, "Bu etik değil," dedi ve ben de kendi ölümleriyle yüzleşen iblisleri düşündüm. Kimsenin umursamıyor gibi görünmesi canımı yakıyordu.

"Katılıyorum," dedi Trent yatıştırıcı bir sesle, "ama korku meclisi ve dewar'ı onu takip etmeye ikna edecektir. Bir numaralı önceliğimiz Landon'ı bulmak." Trent bana gülümsedi ve sonunda omuzlarım rahatlamaya başladı. "Yarın gün batımına kadar vaktimiz var."

Jenks endişeyle bir toz patlaması yaptı. "Bu gece bunu yapmasını ne engelleyecek?"

"Bugün ekinoks," dedim, şimdi hatırlamıştım. "Yarın, gün batımından yaklaşık bir saat önce. Eğer çizgileri kıracaksa, bunu o zaman yapacaktır. Her şey eşit olacak."

Trent başını sallıyordu ve Ivy arkasına yaslanırken nefes verdi. "En azından bunu planlamak için biraz zamanımız var," dedi alaycı bir tavırla. "Yarın mı?"

Bir plana ihtiyacım yoktu, sadece bir yöne ihtiyacım vardı.

"Kolektif lanetle ilgili olan şey, eğer onu düzenleyen kişi, ah ise bozulabilmesidir." Trent'in sesi bir kelime ararken kesildi.

"Öldürüldü mü?" Jenks bir poz vererek ve şeker paketlerini bıçaklayarak önerdi.

"Ben de dikkatim dağıldı diyecektim," dedi Trent ve Jenks fincanını dökülen şekerin altında tuttu.

"Öldürmek bana uyar," dedi David. "Ben yaşa ve yaşat taraftarıyım ama bu adam bilerek çok fazla insana zarar veriyor."

"Landon'ı çıkarırsanız bu işi yapacak başka birini bulurlar," dedi Ivy asık suratla.

"Belki, ama tam altı ay beklemek zorunda kalacaklar. Landon'ı durmaya ikna edemezsek, laneti istediğimiz gibi değiştirecek bir madde koyabiliriz ama önce onu bulmamız gerek."

Kaşları kalktı. "Bunu yapabilir misin?"

Trent rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Biraz planlamayla. Elfler laneti bu şekilde tersine çevirdi ve iblisleri bizim yerimize sonsuzluğa hapsedti. Landon böyle bir kurnazlık peşinde olmayacaktır ama çizgileri kırmak için lanetin yapılışına fiziksel olarak dahil olmamız gerekiyor ve bunun için de onu bulmamız gerekiyor."

"Ivy, bu konuda yardımına ihtiyacım var," dedi David ve Ivy'nin içeri girdiğinden beri takındığı umutsuz bakış nihayet hafifledi.

"Jenks bizi temiz tutabilir," dedi Trent ve perinin ışıltıları parlak bir gümüşe dönüştü. "Bu da laneti kendi isteğimize göre çevirme işini sana ve bana bırakıyor, Rachel."

Jenks, "Ve belki Mark, biz tüm bunları nasıl yapacağımızı düşünürken bize birkaç kahve daha yapar," dedi.

Gülümsememe engel olamadım. Bu benim için tamamen işe yaradı.

Bölüm 24

Bunun tadı küflü malç gibi," diye fısıldadım küçük iksir şişesini yere bırakırken ve yuttuğumda hissettiğim pütürlü his karşısında bir ürpertiye bastırırken. Tarif yedi porsiyon yapıyordu ve bir tane daha almak için uzandığımda son dört porsiyonu Trent'e bırakmaya karar verdim. Elflerin gölgelere karışmak gibi bir eğilimleri vardı ama neredeyse görünmez olma yeteneği ihtiyatlı görünüyordu. Elflerin iblisler gibi iksir depolayıp depolayamayacağını bilmiyordum ama denemeye değer olduğunu düşündük. Birbirlerinden farklı olmaktan çok birbirlerine benzediklerini fark ediyordum. Ne kadar çok şey bilirim, bana söylenen her şeyin muhtemelen yanlış olduğunu o kadar çok fark ediyordum.

Karyolada uyuklayan Trent'in nefes alış veriş yavaş ve hafif battaniye neredeyse başının üzerine kadar çekilmişti. Bir keresinde bana çoğu insanın gün boyu uyanık kalabilmesine imrendiğini söylemişti, ama ben her seferinde sekiz saat uyumak yerine dört saatten fazla uyumaya ihtiyaç duymamanın daha etkili olduğunu düşünmüşümdür. Sekiz saat içinde dünyanın sonu gelebilirdi ve çok geç olana kadar bunu asla bilemezsiniz.

Trent büyü yapmak için buraya gelmemi önerdiğinde şaşırmamıştım. Kulübe, arka ofisinden sadece birkaç adım ötede olmasına rağmen, ateş yanıyor ve belli belirsiz bir duman yayıyor olsa bile bulunması zordu. Akan su ya da elektrik yoktu, bu da burayı biraz küçük olsa da büyü yapmak için çok güvenli bir yer haline getiriyordu. Çalıştığım masa aslında katlanıp karyolanın altından çıkarılmış bir işti.

Ve Trent'in odalarının çoğunun cilalı sadeliğinden uzakta, burayı sevdim. Sadece burada daha yumuşak, topraksı kısımlar arasında kendimi rahat hissediyordum.

Trent'in doğasının bir parçası olan bu kitaplık, sıradan yaralanmalardan özenle saklanmıştı. Burada en sevdiği kitapları -doğru ve yanlış fikirlerinin şekillenmesine yardımcı olmuş olanları- saklıyordu. Binanın iç köşesini kesen ley hattının içine yerleştirilmiş çağırma çemberinin yanında annesine ait küçük bir mabet mum ışığında parlıyordu. Kamptan ve üniversiteden hatıralar bilimsel ödüllerle yanak yanağa duruyordu, toz tabakası onları ne zaman kazandığını kesin olarak belirliyordu. Babasıyla birlikte yaşadığı genetik ilaçlarla kurtardıkları insanlardan gelen teşekkür mektupları ve resimler, asla gitmeye vakit bulamayacağı yerlerin broşürleriyle birlikte çekmecelere tıkıştırılmıştı. Kulübe onun için değerli olan her şeyi, insanların görebileceği bir yerde bulundurulamayacak kadar kıymetli olan her şeyi barındırıyordu. Şöminenin üzerinde Bay Balık'ın ve Al'dan kalma o siyah krizalit duruyor olması bana kendimi iyi hissettirmenin ötesinde, ait olduğumu hissettirdi.

Açık ateşte ısıtılmış sudan hazırladığım kahvem soğumuştur. Biraz daha yapardım ama kokunun Trent'i uyandırmasından korkuyordum ve Landon'ın yarınki heceleme partisine katılmak için hazırlıklarımı tamamlarken onun uyumasını tercih ederdim. Her şey yasal değildi ama hiçbir şey de ahlaksız değildi ve bu günlerde benim rehberim buydu.

Kötü adamların üstesinden birkaç basit büyüyle gelmeye çalışmaktan ve onlara ham enerji fırlatmaktan -ne kadar etkili olsa da- yorulmuştum. Bugün erken saatlerde Trent ve ben kendimizi neredeyse görünmez yapmak, nefesimizi stres olmadan beş dakika boyunca geçici olarak tutmak, ellerimizi duvarlara tırmanacak kadar yapışkan hale getirmek ve saldırganı örümcek ağı benzeri bir ağla kaplamak için iksirler yapmış ve içmiştik. Ama büyüler ve lanetler hazırladığım bir sabahdan sonra, tereddüt etmeye başlamıştım. Hepsinin tadı bok gibiydi. Al'ın kendi büyü dolabı olmaya nasıl dayandığını bilmiyordum. Kötü yoğurt yemiş gibi hasta hissediyordum. Ya çağırma sözcüğünü unutursam?

Ama Trent on dakika daha uyuyabilirse, yapmam gereken bir büyü daha vardı ve o uyanmadan önce bitirmeyi tercih ederdim.

Peri kanatlarının yumuşak vızıltısı dikkatimi şu anda lavabo olarak kullanılan çanağın üzerindeki küçük pencereye çekti. Jenks dar pervaza konarken tozlar güneşte parıldıyordu. Jenks dizlerinin üzerine eğilmiş, elinde boyu kadar uzun bir porsuk sopası tutarken üçüncü iksiri de içtim.

"Bu süre yeterli mi?" diye sordu nefes nefese, uyuyan Trent'e imrenerek bakarken.

Başımı salladım, kalan dört iksiri dikkatlice bir kenara koydum ve masayı temizledim. Nabzım hızlandı. Trent kızacak gibi değildi ama iblislerin yardımına güvenmeyeceğini açıkça belirtmişti. Ben aynı fikirde değildim. Elf hilesini engellememize yardım etmelerini sağlayabileceğime emindim. Yani, Landon'ın yalan söylediğini biliyorlardı. Neden onu ortaya çıkarmaya yardım etmesinler ki? Ama kolektifle konuşmak için başka bir scrying aynasına ihtiyacım vardı - bu sefer daha küçük bir şey, mesela omuz çantama sığacak kadar küçük.

"Teşekkürler Jenks," dedim tabakları peynir ve kraker kırıntılarıyla birlikte derme çatma lavaboya götürürken. Peri sopayı açık pencere çerçevesinin kenarına dayadı. Üzerinde hâlâ yeşil ve soyulmuş kabuk parçaları vardı ve onu bitkinin neresine sıkıştırdığını görerek gülümsedim.

Jenks beni masaya kadar takip etti ve ben tik ağacını tuzlu suyla ıslatılmış bir bezle temizlerken soğuk kahve fincanımın üzerine geldi. Anlaşılan tik ağacı büyüye karşı dayanıklıymış. Bunu bilmiyordum ve üzerine büyü yapmak gerçekten garip hissettiriyordu. "Yardım edebilir miyim?" diye sordu ve ardından bir cereyan tozunu şömineye göndererek bir tıslamayla alev almasını sağladı.

"Ah, tabii." Kaşlarımı çatarak bir tabureyi koruma çemberinin yolundan çektim. Zemine işlenmiş olması Trent'in annesini merak etmeme neden oldu. Burası onun yazım kulübesiydi ve çoğu sıradan kullanıcı için oldukça büyük bir çemberdi. "Trent'in aurasına göz kulak ol ve uyanırsa bana haber ver."

Jenks homurdandı ve ben de el aynası, şarap şişesi, Trent'in zulasından aldığım tuz ve diğer şeylerle masaya yerleşirken ona uslu durması için bir bakış attım. Tılsım beni geçici olarak auramdan mahrum bırakacaktı, çemberin nedeni de buydu. Gözlerimi kapatarak uzandım ve ley hattına tutunuşumu güçlendirdim.

Enerji her zamanki sakın akış yerine bir sarsıntıydı ve gözlerim açılmaya başladı. Hat sadece altı metre uzaktaydı ama daha önce hiç hissetmediğim çığ, tırtıklı bir his vardı. Bunun mistiklerden kaynaklandığına ve onların doğal olarak canlı bir ley hattı gibi yaydıkları yumuşak güç ipeğine alıştığıma dair kötü bir his vardı içimde.

"Tamam, hadi başlayalım," diye mırıldandım, koruyucu çemberi kurarken Trent'e baktım. Jenks de benimle birlikte çemberin içindeydi ve moleköl inceliğindeki tabaka yükselip etrafımızı sararken kanatları tedirginlikle kıpırdadı.

Porsuk çubuğunu düzgün bir kalem haline getirmek için bıçağa uzanıyordum ki şöminenin üzerindeki gümüş çan tek ve güzel bir ses çıkardı.

Kalbim duracak gibi oldu. Trent'e baktım, sonra Jenks'e. Kulübenin köşesinden geçen küçük ley hattına döndüğünde tozları endişe verici bir gümüş rengine dönüştü.

Ayağa kalkmak için döndüm. Al! İblis yeşil kadifesinin içinde cisimleşti, burnu kırıkmıştı ve küçümseyerek ceketini fırçalıyordu. "Al!" Neredeyse tıslayacaktım, hâlâ çemberimin içindeydim. *Boktan bir tost, yine mi!* En azından bu sefer sarhoş değildi. "Çık dışarı!" Yumuşak bir sesle bağırdım.

Al ayağını ipten kurtarır gibi yapıp ateşe yaklaştığında Jenks havalandı. Koluyla çemberimin kenarına dokundu ve Newt sayesinde auralarımız aynı olduğu için kış karı hissiyle düştü. "Burada olacağını tahmin etmeliydim," dedi, beyaz eldivenli eli bir zamanlar bana verdiği krizalite uzandı. "Burada, o elfin en sevdiği şeylerin arasında toplanmış," diye bitirdi acı acı.

"Toplanmıyorum," diye fısıldadım. "Ve onu yere bırak. O benim!"

Alaycı gözlerle bakan Al, bana meydan okuyarak siyah krizaliti ön cebine koydu.

Trent karyolada kayarken yaylar gıcırdadı ve nabzım hızlandı. Kahretsin, Al'la konuşmak istiyordum ama yüz yüze değil, burada değil! "Dışarı çık," dedim, ceketini kapıp onu kapıya doğru çektim. "Şimdi, uyanmadan önce."

"Sanki umurumda," diye mırıldandı ama hareket ediyordu ve arkasına geçip ittim.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedim, yine yanık amber gibi kokmadığını fark ederek. "Yalnız," diye ekledim ve Jenks'in kıllanmasına neden oldum.

Al dışarı itilmesine izin verdi ama sanırım bunun tek nedeni Jenks'in "yalnız" yorumuyla ilgili kişisel bir sorun yaşamasıydı. "Rache . . ." diye itiraz etti peri dışarı çıktığımızda.

"Burada kal," dedim Al'ı yolun aşağısına doğru çekiştirerek. "Ciddiyim. Sadece Trent'i güvende tut."

"Trent!" diye bağırdı peri, güneşe rakip bir altın tozu patlaması yayarak.

"Bunu benim için yap!" Sesim fısıltıyı zorlukla aşarak haykırdım. "Al, yürü. benimle."

İblis homurdandı. "Benimle yürü. ." diye h o m u r d a n d ı . "Ne kadar şiirsel. Küçük kral yapıcıya dönüşüyorsun, değil mi?"

Jenks, "Her zamanki tatlı peri sidiği," diye homurdandı. "Umarım iç çamaşırlarını sümüklü böceğe çevirir!"

Jenks beni hemen takip etmedi ve Trent'in özel bahçelerinde bir iblisi itip kaktığımı fark ettiğimde gerginlik omuzlarımı kulaklarıma kadar getirdi. "Seninle konuşmak istediğimi nereden biliyordun?" Dedim, yavaşlarken nabzım hızlı atıyordu.

"Ben yapmadım." Al'ın sesi alçak ve mesafeliydi; sarmal bir eğreltiotu yaprağına dokunduğunda yeşilin sesiyle zarifçe açıldı. "Hata yapmanı engellemek için geldim."

Beni durdurmaya geldi. Beni affetmiş olabileceği düşüncesiyle kalbim yerinden fırladı. Yani, beni boğazlamıyor ya da tehdit etmiyordu. Ama sonra kısa süreli sevincim kayboldu. "Bu bir hata değil. Landon'ın lanetini toza çevirmek için yardımın işimize yarayabilir."

Al'ın istikrarlı temposu düştü ve ben de cırcır böcekleriyle dolu bir açıklığın ortasında durdum.

"Rachel, elf lanetini değiştiremezsin. En iyi ihtimalle hayatta kalmayı umabilirsin. Ama bunun bir önemi yok. Biz hazırlanırken sen de gelmelisin."

"Ne için hazırlanacaksın? Trent'i bunu tek başına yapması için bırakmayacağım. Geri kalanınız da yardım ederse bunu yapabiliriz," diye suçladım, Trent'in kulübesinden uzakta olduğumuz için mutluydum.

Al koluma uzandı ama eli bana değmeden geri çekildi. "Hayır, yapamayız," dedi sinir bozucu bir kesinlikle. "Trent kendini gözünde fazla büyütmüş ve kaderini onunkine bağlarsan bu işten sağ çıkamazsın."

Kaşlarım çatıldı. "Umursadığını bilmiyordum."

Ateş yanağımda patladı ve tökezleyerek geri çekildim, sarsılırken elimi yüzüme bastırdım. Al beni omzumdan yakaladı ve tekrar ayağa kaldırdı.

Bana tokat mı attı?

"Benimle oyun oynama," diye fısıldadı Al. "Elf lanetini değiştirmeye çalışmak seni öldürtecek!"

Bana tokat atmıştı! "Hey!" diye bağırdım, neredeyse korkmuştum. Bana vurmuştu çünkü ben onun acısını onu incitmek için kullanmıştım. "*Benden uzaklaştın. Artık ne yapacağım konusunda söz hakkın yok ve eğer bana bir daha vurursan, ben de sana tokat atarım!*"

Al beni bıraktı. Gerildim ama o arkasını döndü, sırtını eğerek beton bir bankın yanına gitti. Orada olduğunu bile fark etmemiştim, o kadar çok gül sarmaşığıyla kaplıydı ki. Al başını eğerek elini salladı ve sarmaşıkları bir kenara iterek oturacak boş bir yer buldu. Bozulmuş güllerin kokusu yayılıyordu; sonbahar soğuğu yaprakları koparmadan önce son bir güzellik çabası.

Dirseklerini dizlerine dayamış, hiçbir şeye bakmadan otururken çökmüş görünüyordu. Yanağım zonkladı ve suçluluk duygusu yüzüme vurdu. Tokatlanmayı hak etmiştim. Kendi acısını ona karşı kullanmak zalimceydi.

"Yardımaınıza ihtiyacımız var," dedim ve o da düşük kaşlarının altından bana baktı. Botlarım yaprak küfünü aşındırarak kaldırım taşını buldu. Bir zamanlar burada bir açıklık vardı, belki bir avlu ve ben kırık bir heykelin üzerine oturmaya gittim. Sanki bir cadı bahçesiymiş gibi görünüyordu ama pek güneşli bir bahçe değildi.

"Neden ölümsüz ruhları önemsiyorsun? İblisler mi? Beni mi?"

Son kelimesinde acı verici bir kırılganlık vardı ve ben daha rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım. "Çünkü herkes hatalarından dönmek için bir şans hak eder." Gezinen gözlerim onu güllerin arasında otururken bulmak için geri döndü. "Bilmem gerekirdi."

"Bundan geri dönemeyeceksin," dedi. "Elfler yıkım için toplandı. *Bizim yıkımımız için*. Ölümsüz ruhlar yem ve yoldu. Yaşlı ölümsüzlerin ortadan kaldırılması bir bonus ama peşinde oldukları *biziz*. Kırk bin kişiyken onları yenemezdik. Şimdi dört yüz on üç kişiyiz."

Başı öne eğildi ve kaşlarımı çattım. Dört yüz on üç mü? Her zaman bundan daha fazla görünmüştü ama belki de dükkânları ve partileri dolduran familiar'lardı. "Trent bizimle birlikte duruyor," dedim ve Al derin bir iç çekti.

"Bu yapılamaz," dedi ciddiyetle. "Benimle gelin. Bir duvar örüyoruz."

"Bir duvar," dedim açıkça.

Al'ın omuzlarını kaldırışı kendi korkaklıklarını küçümsediğini ele veriyordu ama çenesi sabitti. "Hatlar çözüldüğünde geri çekilmeyi engellemek için bir duvar."

"Bir duvar," dedim tekrar, dişlerini gösterdi bana, onlara korkak demem için bana meydan okudu. "Al, duvarlar hapishanedir. Asıl laneti kırmalısın."

"Dört yüz kişiyle mi?" diye itiraz etti. "Bu mümkün değil."

Öne doğru eğildim, sözlerimle aradaki mesafeyi aşmaya çalıştım. "İşte bu yüzden elflerin yardımına ihtiyacın var."

Al bana deliymişim gibi baktı, belki de öyleydim ama daha fazla oturamayarak ayağa kalktım. "Elfler eski bir laneti değiştiriyorlar, yeni bir tane yapmıyorlar," dedim, sözcükler kendi kendilerine acele ediyorlardı. "Bunun tehlikeli olduğunu bana kendin söyledin. Tek yapmamız gereken buna bir son vermek!"

"Ve bunu yaparken de kendimizi akıntının içine bırakıyoruz," dedi ekşiyerek. "Bocalarız ve kayboluruz."

"Bunu bilemezsin!"

"Var!" diye gürledi ve Jenks'in kanat seslerini duyunca kaskatı kesildim. Yakınlarda bir yerdeydi, ama Al açıkça hayal kırıklığına uğramış bir şekilde yığılırken hiçbir şey söylemedim.

"Landon'ın dayanak noktası olacağını biliyoruz," dedim volta atarak. "Cincinnati şehir merkezinde, meydanın hemen yanında. Lanet oda numarasını biliyoruz, Al! Ivy ve Jenks bizi içeri sokabilir."

Al oturduğu yerden kalktı ve elini aşağılayıcı bir şekilde salladı. "Neden deniyorum ki?"

"Eğer onunla birlikte olursak, cazibenin odağını değiştirebiliriz!" İtiraz ettim. "Al!" Bana kaşlarını çatarken ayaklarım durdu.

"Bu kadar karmaşık bir büyüde yalnızca bir dokumacı olabilir."

"O zaman Trent ve ben bir dayanak noktası olacağız ve istediğimiz yöne doğru egeceğiz," diye yalvardım.

"Rachel." Al yere yığıldı. "Bunu denedik. Büyüleri Çok güçlü." "O zaman tekrar deneyebiliriz," diye ısrar ettim.

"Büyüleri *çok güçlü*!" diye bağırdı ve ben de çenemi kapadım. Al iç geçirerek bana elini uzattı ve oturmam için davet etti. "Bu yapılamaz," dedi.

dedi usulca, elini hiç bırakmadan bana doğru uzattı.

Hayal kırıklığına uğrayarak tepindim ve oturdum. "Korkaklar," diye suçladım. "Gerçekçiler," diye karşılık verdi ama öfkesi geçmişti. Sessizlik uzadı.

"Bundan ne elde etmeyi umuyorsun?" Al beni şaşırtarak sordu.

"Aranızdaki savaşı bitirmek için. Seni eve getirmek için!" Dedim ve gerçekten gülümsedi.

"Hayır, yani dünyadan ne istiyorsun? Her şeyden?"

"Oh." Bu farklıydı ve içimdeki ateş sönmüş gibiydi. Buraya beni kurtarmaya, tekrar kurtarmaya gelmişti. "Sanırım seninle aynı şey. Kim olduğumu öğrenmek için biraz huzur."

Al çökmüş bir halde, kırık dökük açıklığa baktı. "Ölüler dışında huzur yok ve onu bile bozmanın bir yolunu bulduk."

Bu bir acıma partisi gibi gelmeye başlamıştı ve ayağa kalktım. "Artık seni dinlemek zorunda değilim, unuttun mu? Gitmek zorundayım. Gece yarısından önce bir kehanet aynası yapmalıyım." Kahretsin, bunu onların yardımı olmadan yapmak zorunda kalacaktım. Al'ı bile ikna edemezsem, geri kalanlar işe yaramazdı. Kollarımı sallayarak patıkaya doğru yürüdüm.

"Rachel?"

Çağrısı çok yumuşaktı ama yine de beni durma noktasına getirdi. Ona arkamı dönmedim, orada duruyordum ama dinlediğimi biliyordu.

"Kolektifle bağlantı kurmak için artık aynaya ihtiyacın yok," dedi, sesinde bir parça acı vardı. "Neden burada olduğumu sanıyorsun?"

Mistikler, diye düşündüm, arkamı döndüğümde onu hâlâ bankta görünce titredim.

"Uzun zamandır görmediniz," dedi, ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuş, endişeli ve korkmuş görünüyordu. "Bunu kabul etmekten nefret ediyoruz ama iblisler hâlâ elf büyüsüne bağlı."

Ayaklarım birkaç adım geri gitti. "Belki de elf değildir. Belki de sadece . . . dır."

Al alnını ovuşturdu. "Hatırlamıyorum."

Umudum geri geldi ve ona doğru geldim, dizlerimiz neredeyse birbirine değecek şekilde oturdum ve beni dinlemesi için yalvardım. "Al, bunu yapabileceğimizi biliyorum. Sadece dört yüz kişi olabilirsiniz, ama artık çarmıhlarınız var. Orada

Elfler arasında destek, dewar'da saklı. Vivian cadılar meclisini etkilemeye çalışıyor. Profesör Anders ..." Tereddüt ettim. "Ah, o iyi, değil mi?"

Al elini salladı ve içini çekti, onun gerçekten iyi olmasından duyduğu üzüntü belliydi. "Bilim camiasını bir araya getiriyor," diye devam ettim. "Bu sefer yalnız değilsiniz. Dört yüz on üç kişi hayatta kaldı ama *siz* Buraya kadar gelebildik. Geri kalanları gerçek bir şansımız olduğuna ikna edemez misin?" "Burası bir zamanlar çok güzeldi," dedi Al uzaktan, gözleri hiçbir şey görmüyordu.

"Al!" diye bağırdım, sonra Jenks'in kanatları takırdayınca kaşlarımı çattım. "Bunu bırakıp gidemem!"

"Tam burada, bu noktada," dedi iblis, elleri parlamaya başlamıştı. "Fıskiye ses ve hareketin mükemmel bir karışımıydı." Kırık heykellerin üzerinde bir pus parıldarken ve gerçekler değişiyor gibi görünürken, balık ve antiloplardan oluşan yosunlu bir çeşme oluşana kadar içeri ve dışarı odaklanarak başladım.

"Ay ışığı suyu inciye dönüştürüyordu ve gece sarmaşıklarının kokusu sarhoş ediciydi," diye fısıldadı Al ve ben suyu duyabiliyor, görebiliyordum. "O zamanlar periler vardı. O piç öldüğünde hepsini öldürdü. Bu onların suçu değildi."

Krizalitin bulunduğu cebi parmaklıyordu ve ben zamanın derinliklerinden çekip çıkardığı bir anıyı gözden geçirirken konuşamıyordum. Avlu yeni ve temizdi, öğlen güneşinin altında gece yarısı gibi görünüyordu. Trent'in annesi ve babasından bahsettiğini sormadan anlamıştım. "Sen burada mıydın?" diye sordum. "Onları tanıyor muydun?"

"Onu tanıyordum."

Büyü kaybolup gerçeklik kendini yeniden dayatırken ve fıskiyenin parçalanmış harabesi büyüyü bastırırken öne doğru eğildim. Enkazda bir yüzgeç ve zarif bir bacağın kıvrımını görebiliyordum. Hepsi gitmişti. Hepsi bozulmuştu.

"Her şey değişmez Rachel," dedi Al ayağa kalkarken. "Bazı şeyler sadece öyledir."

"Yani yardım etmeyeceksin," dedim.

Krizaliti kırık heykellerin üzerine bırakırken eli titredi. "Hayır."

"O zaman gitsen iyi olur çünkü meşgulüm," dedim, gözlerim yeşilliklerin arasından gelen belli belirsiz bir peri tozu parıltısına dikilmişti.

Al hiçbir şey söylemedi ve döndüğümde onun gittiğini görünce irkildim. Yüzümü buruşturarak ayağa kalktım. Tamam, bazı şeyler değişmişti ve istedikleri değişim için mücadele etmek isteyenlere kalmıştı.

Jenks açıklığa doğru mırıldanırken, "Özür dilerim Rache," dedi.

"Ben de." Hayal kırıklığına uğramış bir halde arkamı dönüp yazım kulübesine geri döndüm.

Krizaliti geride bıraktım.

Bölüm 25

Siyah minibüs Ivy'nin arkadaşlarından birinden ödünç alınmıştı ve bu nedenle kurgusal bir Hollows adresinden sonra izi sürülemezdi. Dezenfektanın asidik ısırtığı altında Special K ve kan şehveti gibi kokuyordu. Ivy ve Nina'nın havaya saldıgı feromonlarla birlikte vampir yaralarını karıncalanıyordu.

Ön koltuktan Ivy'ye bakarak, "Rahatlaman gerek," diye mırıldandım, bir yandan da yan camların biraz daha açılmasını diliyordum.

Ivy yavaşça nefes aldı, boyalı tırnakları direksiyona sinirli bir şekilde vururken onları sakinleştirdi. Yaklaşık on dakikadır buradaydık ve o henüz onu bırakmamıştı.

"Bu çok rahat," dedi Nina ama arka koltuktan kalkmış, kimseye dokunmamak için acılı bir yavaşlıkla ilerliyordu. Ivy'nin yanında diz çökerek bir kolunu sırtına doladı. Başını neredeyse Ivy'nin omzuna yaslayacak şekilde eğerek bir şeyler fısıldadı. Ivy içini çekti ve gerginliği gözle görülür bir şekilde üzerinden aktı, başı Nina'nınkinin üzerine düştü.

Mutlu bir şekilde botlarımı bağlamaya geri döndüm. Ivy'nin yanında biri olduğu ve bu kişinin Nina olduğu için mutluydum.

Ivy siyah pantolon, yakalı beyaz gömlek ve hem kıvrımlarını gösterecek hem de "masa başı memuru" olduğunu haykıracak şekilde dikilmiş takım elbise ceketıyla kesinlikle şıktı. Makyaj bile yapmıştı. Nina daha da profesyonel görünüyordu, bilezikleri ve bir tutam kelepçe olarak kullanılabileceğini düşündüğüm kemeriyle. İlk onlar giriyor, son onlar çıkıyordu ve yolumuzu her zaman temiz ve açık tutuyorlardı.

Ama kontrol edilen bir silahın cızırtısı başımı kaldırmama neden oldu. Nina bir koltuğa kaykılmıştı ve Trent onun nişan aldığı küçük tabancayı görünce kaskatı kesildi. "Silah yok demiştim," dedi, elini uzatarak arka koltuktan eğildi.

"Rachel'da bir tane var!" Nina onu en sevdiği oyuncak bebek gibi göğsüne yakın tutarken şikâyet etti. "Eğer silahımız yoksa ön büroyu nasıl ele geçireceğiz?"

Benimkinin sadece bir sıçrama silahı olduğunu, bazı akıllıca adli boşluklar sayesinde FIB veya I.S. tarafından ölümcül olarak kabul edilmediğini çok iyi biliyordu. Jenks, küçük alanda kanatlarının gürültüsüyle ona doğru fırladı. "David ön büroyu çoktan ele geçirdi," dedi, kırmızı tozlar tehditkâr bir şekilde üzerinden kayarak. "Ivy, bunun için hazır olduğunu söylemiştin. Ona bakıcılık yapacak insan gücüm yok."

Ivy dişlerini sıktı ve bu neredeyse sessiz bir azarlama gibiydi, gayretli kadın asık suratla silahı Trent'e uzattı. "Bıçağım bende kalabilir mi?" diye alaycı bir şekilde sordu ve Trent başını salladı.

"Nasıl kullandığınıza dikkat edin."

Trent silahı minibüsün yasadışı "güvenli deliğine" koyup kapattığında nefes verdim. Gözlerim otelin tek yönlü arka kapısına döndü, altıncı katın boşaltıldığını bildirecek bir Were bekledim; personel acil bir OSHA toplantısı için dinlenme odasındaydı; ve otel geçici de olsa yeni yönetimini üstlenmeye hazırdı. Silah yok. Bu bir, dört ve on altı numaralı kuraldı. Bu operasyonun sonuna gelmeden çökme ihtimali çok yüksekti ve silahların meseleyi karıştırmasını istemiyordum. Bundan sağ çıkmak yeterince zor olacaktı.

Trent bağcıklarının bağlı olup olmadığını kontrol ederken, "En azından tünellerde değil," dedi.

Çabucak bastırdığım bir ürperti içimi yaktı. Hırsız, komando ve aşık karışımı görüntüsü hoşuma gitmişti. "Tünelleri sevmiyor musun?"

Trent, yumuşak tabanlı botlarından kalkarak kullanışlı şapkasını heceleme şapkasıyla kapladı ve kafasına yerleştirdi. "Hayır. Nemli ve hapşirmama neden oluyorlar."

"Ve soğuk," diye ekledi Jenks, hırsız siyahı taytının içinde de aynı derecede iyi görünüyordu.

Ve soğuk, diye yankılandı düşüncelerim, bunun otelin içinde kalmasını umarak. Eylül ayı, güneş batarken sıcaklığı da beraberinde götüren bir sokak kovalamacası boyunca hayatta kalma konusunda yetenekli olanlar da dahil olmak üzere, periler için uygun değildi.

"İşte orada," dedi Ivy ve benim dikkatim de onunkini takip ederek arka kapıya yöneldi. "Hazır mısın, Nina?"

Takım elbiseli, saçlarını son moda bir at kuyruğuyla özenle toplamış bir Were, beyaz yangın kapısının yarısına kadar eğilmiş, bizi içeri çağırıyordu. Nina dışarı çıkmaya başladı, Trent kolunu yakalayınca durdu. Dudakları bir hırıltıyla geri çekildi ve Ivy onu kendine doğru çekerken tereddüt etti, şimdi ona doğru açılmış olan küçük dişlerini görmezden geldi.

"Kimse ölmez, Nina. Özellikle de bunu hak ediyorsa. Anladın mı?"

Kadının kaşları çatıldı ve Trent onu daha yakına çekerek bir cevap istedi. Jenks onun omzunun üzerinde gezindi ve sonunda onun hâkimiyetini kabul ederek başını salladı. Ivy rahatlamış bir halde yavaşça nefes aldı. Nina, Felix gittiğinden beri tuhaf bir karışımı ve kimse ona tam olarak güvenmiyordu.

Ivy gerginliği azaltmak için, "Herkesi dolaba yerleştirmek için bize on dakika ver," dedi ama minibüsün anahtarlarını bana uzatıp inerken Nina için endişelendiği belliydi.

Jenks, "Hemen dönerim, Rache," dedi ve somurtkan bir Nina ile yan kapıdan hızla çıktı.

Ivy ön taraftan dolanıp Nina ve Jenks'e katılırken adımlarını bilinçli ve seksi bir şekilde atıyordu. Burada yalnız olduğumuz ve herhangi bir polis gücü tarafından onaylanmadığımız için içimde bir endişe vardı. Ama lanet olsun, eğer FIB'i bu işe karıştırsaydık, Edden'la hâlâ vampirlerin ruhlarını almalarının kötü bir şey olduğu konusunda tartışıyor olurduk. Yine de, bunun benim hakkımda ne söylediğini merak ederek suçluluk duygusu içinde kamburlaştım. Kim değişmişti, ben mi Trent mi? *Kes şunu Rachel.*

Binaya yaklaştıklarında Nina, "Bize yapacak bir şey bıraksalar iyi olur," diye yakındı ve Trent kıkırdadı.

Jenks, Ivy'nin önüne geçip, kapanmasını önlemek için kapıya bir kutu koymasını hatırlatınca endişeyle dudaklarımı yaladım. Ivy'nin "Buldum, peri!" sesi yumuşaktı ve kutuyu ileri itip üzerine basmadan önce Jenks'in onayını beklerken gülümsedim. Jenks gitmişti.

Jenks bana bir başparmak işareti yaptı ve onun peşinden fırladı.

On dakika.

"Yaşayan ölülerin yeryüzüne çıkmasına bir saat var," dedim minibüsün gösterge panelindeki saate bakarak. "Ekinoksun resmen başlamasına yirmi dakika var. O zamandan önce girip çıkmamız gerekiyor." Kırk dakika eksi on eşittir otuz. Neden bu işleri hep bu kadar kısa kesiyorduk?

Trent kıpırdanıyordu ve ben de kambur bir yürüyüşle minibüsün arkasına doğru ilerledim. "Sakin ol."

Trent bakışlarımı ellerine doğru takip etti ve ellerindeki gerginliği silkeledi. "Senin için söylemesi kolay. Her şeyi Dönüş öncesi kaosa geri döndürmek üzere olanlar senin adamların değil. Bu kadar aptalca bir şey yapacaklarını bilseydim, dolaptan çıkmak için zorlamazdım."

Bunu söylemesi çok hoştu ama nüfuzunu kaybetmesinin asıl sebebinin ben olduğumu biliyordum. Açıkçası, artık umurumda değildi. Onları kum havuzunda uslu uslu oynatacaktık ve hepsi bu olacaktı. Gergin bir şekilde eğilip ön paneldeki saate baktım, sonra Trent'in yanında diz çöküp Jenks'i görmek için pencereden dışarı baktım. "Sadece korkuyorlar."

Trent kurdelesinin uçlarıyla oynayarak, "Korkmuş," diye alay etti. "Halkım iktidara geri dönmeyi o kadar çok istiyor ki, bunu elde etmek için kimi ezecekleri umurlarında değil."

Ona yan gözle baktım. Kulağa tanıdık gelmişti ama bir şey söylemeyecektim.

Bir toz parıltısı nefesimi kesti ve sürgülü kapıyı açmak için hamle yaptım. Jenks'ti ve ağır bir şey taşıyordu, yolu yavaşça yere doğru eğiliyordu. Sadece iki dakika olmuştu. Bir şeyler ters gitmişti. "Ne oldu?" diye sordum. Onu yakalamak için eğilirken bir elimi minibüsün kenarına koyarak sordum. "Jenks?"

"Bu bir anahtar," dedi Trent, düşmemem için omzumu tutarak. "Sanırım sorun yok."

Jenks bir gümüş patlamasıyla ayağa kalktı, belli ki zorlanıyordu. "Biri şunu alsın, olur mu?" diye bağırdı ve ağır pirinç bir anahtar elime düştü. "Tink beni sanatçılardan kurtar! Diğer bütün oteller yirmi birinci yüzyılda ve kartlı anahtar kullanıyor ama biz kullanmıyoruz! Özel olmak zorundayız. Özel olmalıyız."

abartılı olmak! Zamanın o kadar gerisinde olmalıyız ki bu şıklık sayılsın! Bunu size getirmek için neden gönüllü oldum ki?"

"Her şey yolunda mı?" Saate bir göz attım. Resepsiyonu bu kadar çabuk ele geçirmiş olamazlardı.

"Evet, iyiyiz." Jenks avucumun üzerinde durdu, kanatları sarkıyordu ve parmaklarımın arasından kırmızı bir toz tabakası dökülüyordu. "Şu Nina korkunç bir kaltak. Hatırlat da bir daha ona dik dik bakmayayım. Lobi ve restoran boşaltıldı. 612'de olduğunu düşünüyoruz. Oda temizliğine göre beşiği olan tek yer orasıymış."

"Lucy?" Trent ayağa kalkarken neredeyse tavana çarparak haykırdı. "O burada mı?"

Jenks başını salladı, nefesini tutarken başı hâlâ öne eğikti.

Kahretsin, bu her şeyi değiştirdi. "Tamam. Trent, eğer onu bulursak, onu al ve git. Hikayenin sonu. Bunu Jenks'le yapabilirim." Kızı önce gelirdi. Uyum sağlamak için çabalarken bile bunu anlıyor ve destekliyordum.

Jenks, "Ah, Landon muhtemelen bitişik odadadır," diye önerdi, ama duygusal, neredeyse acıyan ifadesi bana bunu sadece Trent'e endişesini bağlayabileceği bir şey vermeye çalışmak için söylediğini anlattı. Lucy'nin bulunduğu odada bir çatışma başlatamazdık.

"Lucy'yi tehlikeye atamam," dedi Trent, endişe çizgileri telaşa dönüşerek. "Rachel. . ."

"Eğer onu bulursak, önceliğimiz o olacak," dedim. "Onu al ve git."

Jenks tekrar havalanırken, "Evet, kurabiye makinesi," dedi. "Bunu zaten bir kutuya koyduk. Sadece üzerine bir etiket yapıştırmamız ve bir rafa koymamız gerekiyor. Hadi gidelim."

Hasta görünen Trent kapıyı açtı.

"O iyi olacak mı?" Jenks'e nefes verdim ve Trent bana yardım etmek için döndüğünde dudaklarımı bir gülümsemeye dönüştürdüm.

Jenks, "Benim endişelendiğim Lucy'yi tutan insanlar," diye mırıldandı ama parmaklarını sabırsızca benim için oynatırken Trent'in duymuş olabileceğini düşündüm. Jenks, "Gün ışığını yakıyoruz, millet," dedi ve ben de ceketimi kapıp elimi Trent'inkinin içine koydum. Küçük enerji karıncalanmaları aramızda dengelendi. Yeni cep telefonumun yumruğu arka cebimdeydi ve soğuk hissi

Bir türlü ısınmayan silahımdan çıkan çelik parçası sırtımın en alt kısmındaydı. Tedirgin bir şekilde kapıyı kapattım ve ses küçük alanda yankılandı. Önce bir kolumu, sonra diğerini ceketimin içine sokarken Trent ve ben aceleyle ilerledik. Deri bana hem toprak hem de ley hattı büyülerine karşı biraz koruma sağlayacaktı.

"Ne taraftan Jenks?" Kutunun üzerinden geçip arka taraftaki kabul odasına süzülürken Trent sordu ve Jenks baş hizasında mırıldanarak, kasıtlı olarak kalıcı olacak kalın bir sarı toz serpti. Jenks'in ışıltılı yolunu takip ederek kabul alanından sıcak mutfağa ve nihayet bara doğru ilerlerken heyecanlı vampir kokusu tarçın ve şarapla karıştı.

Cincinnatian'a daha önce de gitmiştim ve barın küçük lobinin hemen dışında olmasının bir şehir otelinin gerektirdiği dar sınırlar içinde zarif olduğunu düşünmüştüm. Doku ve renk açısından zengin yeni dekor, küçük alanı telafi ediyordu. Çalan bir telefon dikkatimi resepsiyona çekti. Ivy'nin gözleri benimkilerle buluştu ama gülümseyemedim. Lucy buradaydı. Bu her şeyi değiştirdi.

Resepsiyonun önündeki ışık kesinlikle griydi. Hedefe yaklaşıyorduk. Gözlerim asansörlere ve lobideki asansörü bizim için tutan ödünç alınmış üniformasıyla kıpırdanan Were'e gitti. Periler binayı büyülu bir çatışmaya girmeyecekleri anlayışıyla boşaltmışlardı. İsteksizliklerini anlayabiliyordum. Bırakın bir grup elfi, I.S. bile bir cadının peşinden bir Were göndermezdi. "Jenks, Ivy'nin Lucy'den haberi var mı?" diye sordum ve o da sessiz bir evet cevabı verdi.

Trent dirseğimi tuttu. Süslü asansörlere doğru yöneldiğimizde "Ivy'ye ihtiyacımız yok," diye mırıldandı ve "harekete hazır olun" anlamına gelen parmak işaretini yaptığımda kaşlarını çatı.

Ivy'nin gözleri siyaha döndü. Hareketleri zarif ve bir amaca yönelikti, telefona cevap vermek için atıldı. Ondan profesyonel, gösterişli bir selamlama akıyordu ama gerginliğin arttığını görebiliyordum. Daha başlamadan dağılmaya başlamıştı.

Asansöre bindiğimizde Trent tekrar, "Bu bende dedim," dedi, sesi tedirgindi.

"Olmadığını hiç söylemedim." Asansörün dar sınırlarında geri çekildim. Kıvılcımlar saçıyordu ve bu rahatsız ediciydi.

Jenks sırtarak altıncı katın düğmesine bastı ve kapılar kapandı. Jenks, "Yukarıda küçük bir Weres birliği var ama sen bağırmadıkça ortaya çıkmayacaklar," dedi ve Trent gerginliğinin bir kısmını dışarı attı. "Körlemesine giriyoruz," diye ekledi peri, sinirlenerek.

"Anahtarlı kilitler yüzünden, değil mi?" Dedim.

"Evet, anahtarlı kilitler yüzünden," dedi Jenks, elleri kalçalarında. "Kapıların çoğu da zemine çok sıkı oturuyor. Yangın yönetmeliğine aykırı. Kanalizasyondan girebilirim ama yerleşimi bilmiyorum ve bu en az yirmi dakika sürer."

Yirmi dakikamız yoktu ve alt dudağımı çiğnemedem önce kendimi tuttum.

"İşte bu yüzden kart sistemimden kurtuldum," dedi Trent ama kaşları çatılmıştı ve Lucy'yi düşündüğü belliydi. "Kızım içerideyse büyülü uçuşa geçemeyiz."

Kapılar açılırken "Açmayacağız," dedim.

"O zaman bunu nasıl yapacağız?" diye sordu, Jenks'i asansör lobisine kadar takip ederken topuklarımdan sıkıca tutarak.

"Henüz bilmiyorum." Burnum kırıştı. Burada yoğun bir Were kokusu vardı ve aceleyle temizlenmiş bir itiş kakışın izleri vardı: çiçek vazosunda su yoktu ve cama yapışmış, incelemeyen asla geçemeyecek bir taç yaprağı vardı.

"Rachel. . . ." diye sordu Trent ve ben tereddüt ettim, kızı için, benim için, halkı için endişelendiğini görüyordum.

"Bilmiyorum ama Lucy'ye zarar vermeden önce alınıp dövüleceğim."

Jenks koridorun sonunda bekliyordu ve oda numaralarını sayarken karnım sıkıştı. Lucy onlardan birindeydi, muhtemelen beşiğin olduğu odadaydı.

"Hangisi?" Oda süitine geldiğimizde Trent fısıldadı.

"Telefonunu ver," dedim aklıma ani bir fikir geldi ve elimi uzattım. "Lucy muhtemelen Ellasbeth'le birlikte, değil mi?" Trent'in telefonunda gezindim.

numaralar onu bulmak için aradı. Trent başını salladı, bir tuşa basıp telefonu kulağına götürdüğümde gözleri büyüdü. "Hangi odada olduğunu öğrenelim."

Jenks aramızda gezinerek, "Bana uyar," dedi.

Trent'in telefonu çalıyordu ve biz önümüzde duran ikiz kapılara bakıp bekliyorduk. Sadece televizyondan gelen kısık bir ses vardı. Nabzım hızlandı ve sonra, neredeyse hayal edilebilecek kadar yumuşak bir sesle, küçük bir hoparlörden gelen bir aramanın tekrarlanan ping sesi duyuldu.

Arkamızdan geliyordu.

Döndüm. Jenks koridorun karşısındaki kapılardan birine yöneldi ve abartılı bir heyecanla onu işaret etti. Trent'in telefonunu kaydırdım ve onun yerine soğuk çeliğin pürüzsüz hissini aldım.

"Büyü yok," diye tısladı Trent.

"Lucy'yi vuracağımı mı düşünüyorsun?" Sertçe söyledim.

Kaşlarını çatarak kapının bir tarafında yerini aldı, ben de diğer tarafına geçtim. "Ev idaresi," diye fısıldadım, anahtarı takarken sürtünmesini engellemeye çalışıyordum ama bu ana anahtardı ve biraz ikna edilmesi gerekiyordu.

"Bana bırak." Trent kolu ve anahtarı aynı anda çekti ve kilit klik sesiyle açıldı.

Jenks, kapı çerçevesinden yarım santim bile dışarı çıkmadan hızla içeri girdi. "Moss-wipe elf!" diye bağırdı ve Trent panik içinde kapıyı iterek açtı. "Tink bir Disney fahişesi. Rache!"

Paniğe kapılan Trent içeri daldı ve beni kapıyı kapatabilmek için anahtarı kilitten çıkarmaya çalışırken bıraktı. O telefon çalmış olabilirdi ve isteyeceğim son şey Landon'ın bizi bulmasıydı.

"Whoa, whoa, whoa!" Jenks tiz bir sesle bağırdı ve sonunda anahtarı serbest bıraktım. "Sanırım onu yakaladın!"

Kızarmış bir halde kapıyı iterek kapattım ve dışarıdaki oturma odasına fırladım. Trent bir dizini iri yarı, sarışın ve baygın bir adamın sırtına dayamıştı. Ozon kokusu keskindi ve Jenks'in tozu harcanmamış büyüüy topladığı için kıvılcım çıkarıyordu. Arkalarında Ellasbeth geniş gözlerle onları izliyordu. Bir sandalyeye bağlıydı ve ağzı tıkalıydı, dudaklarım aralandı. Ellasbeth sandalyeye mi bağlıydı? O da kızgındı, yüzü kıpkırmızıydı ve boğuk bağırışları ağzındaki tıkaçtan kaçmaya çalışıyordu. Onu çözmek istediğimden emin değildim. Titriyordu

Trent önce bana, sonra Ellasbeth'e baktı. Onu çözmek için de hiçbir hamle yapmadı ve kadın öfkeyle sandalyeye atladı.

"İyi iş çıkardınız Bay Kung Fu!" Jenks açıkça etkilendiğini söyledi. "Bu sefer onu öldürmedin!"

Bu sefer mi? İçeri girdim. "Jenks, anlaştık mı?"

"Evet." Ellasbeth'in öfkesine bakarken sırtıyor, elleri kalçalarında duruyordu.

Trent baygın adamın silahını bıraktı. Yüzü bembeyaz, Ellasbeth'e doğru yürüdü ve ağızındaki tıkaçı çekti. "Lucy nerede?"

Ellasbeth soluk soluğa bir nefes aldı. "Orospu çocuğu!" diye bağırdı, sarı saçları ağızındaydı, gözleri her yerdeydi. "Delirmiş bu! Ley hatlarını öldürecek! Büyüyü bitirecek!"

"Lucy nerede, Ellasbeth?" Trent sordu ve sonra arka odadan gelen sevinçli bir "Baba!" sesiyle başı döndü.

Trent ona doğru koşarken tökezleyerek yoldan çekildim. Lucy'nin tekrar seslendiğini duyduğumda gülümsememe engel olamadım, küçük çocuk sesi sevinçle yükselmişti. "Baba, baba, baba! Sürpriz!"

Jenks kapıdaydı, bana doğru geri geri gelirken bile onlara bakıyordu. Tozu melankolik bir turuncuya dönüşürken, "Yeniden bir araya gelmeyi seviyorum," dedi.

Duvardaki saate baktım, gülümsemem azalıyordu. "Git Ivy'yi getir, olur mu?" Dedim ve Jenks'in tozu griye dönüştü. Trent kendinden geçmişti ve yardıma ihtiyacım vardı.

"Tamamdır." Ben kapıyı hafifçe araladığımda Jenks kapıdan geçip koridora fırladı.

"Biraz yardıma ne dersin?" Ellasbeth acı acı konuştu.

İç çekerek sessiz koridoru dinledim ve kapıyı kapatmadan önce her şeyin yolunda olduğuna karar verdim. "Seni bağladı, ha?" Bağlarını kesmek için yere düşen elfin bıçağını kullanırken sordum.

"Landon cahilin teki," dedi bileklerini ovuşturarak ve acele etmem için ayak bileklerini oynatarak. "Tüm iblisleri öldürme vaadiyle kendi halkını büyüyü bitirmeleri için kandırıyor. Büyü olmadan iblisleri öldüremezsin. Ya geri çekilmezlerse? Çizgiler olmadan nasıl büyü yaparsın? Yapamazsın!" Yatak odasının kapısındaki yumuşak sürtünme sesiyle duraksadı.

Trent'e bakarken yüzü bembeyaz kesilmişti, Lucy kalçasındaydı ve küçük kız onun kaşlarını okşuyordu.

"Merhaba anne," dedi ayaklarını oynatarak. "Sürpriz!"

Kanatları olan küçük mor bir sallanan at aniden ortaya çıktığında gözümü kırptım ve Lucy sevinçle ciyakladı. Al ona yeni bir numara öğretmişti.

"Trent. . ."

Ellasbeth ayağa kalkmaya çalıştı, ben de onu geri ittim. Kadın kaşlarını çatarak bana baktı. "Vampirlerin ölümsüz ruhlarını sınırları aşmak için bahane olarak kullanıyor," dedi. "Onu durdurmak zorundayız. Hatlar kırıldığında, sonsuza dek-"

"Küçülecek ve kendi kendine patlayacak," dedim kayıtsızca, ayaklarını serbest bırakırken sözünü kestim.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Bitirdiğimde geriye doğru sallandım ve bıçağı tutmaya karar vererek yavaşça ayağa kalktım. "Çünkü Ku'Sox'un da aynı şeyi yapmasını engelledim. Landon'a bu fikri vermiş olmalı."

Hareket etmeye başladı ve ben başımı salladım. "Olduğun yerde kal."

"Planının bu olduğunu bilmiyordum," dedi Ellasbeth, sinirlenmiş ama Trent'in yere serdiği adama gergin bakışlar fırlatarak. "İşin bu kadar kontrolden çıkmasını hiç istememiştim. Sadece seni korkutmak istemiştim, Trent. Çok özür dilerim."

Trent'in beyaz yüzü gitmiyordu. Lucy onun kalçasına oturmuş şarkı söylüyordu ve gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzündeki ifade korkuya dönüştü. "Yapamam," dedi, bu iki kelime onu neredeyse ikiye ayırıyordu.

"Baba, Ray-Ray nerede?"

Lucy'yi kollarıma atıp gitmemi istediğini, Trent'in onu kurtarmak için Ku'Sox'un kölesi olmaya razı olduğunu hatırlayınca sertçe yutkundum. "Merak etme," dedim yumuşak bir sesle ve Ellasbeth aramıza baktı, anlamaya çalışırken dudaklarını bastırdı. "Jenks Ivy'yi alıyor. İkisini de buradan götürün."

"Ne?" Ellasbeth onu ayağa kaldırırken "Ne?" dedi. "Hey!"

Öfkeyle, yersiz saldırganlığımın birazını ondan çıkardım, omzunu çimdikledim ve yüzüne vurdum. "Yine bağlanmak mı istiyorsun?" Sertçe söyledim ve öfkesi korkuya dönüştü. "O zaman defol git buradan."

Ayağının dibindeki adam kımıldadı ve ben de silahımı çekip onu sırtından vurdum. Küçük bir iç çekişle yere yığıldı. Ellasbeth önce ona, sonra da bir elinde silah, diğesinde bıçakla önünde duran bana baktı. Bıçağı yavaşça Trent'e uzattım, o da kendi uzun bıçağıyla iki kez kılıfladı. "Hızlı ve sessiz gitmenizi öneririm," diye ekledim.

"Ray-Ray nerede!" Lucy köpürdü, açıkça korkmamıştı ama hey, kız şimdi üç kez kaçırılmıştı.

Trent gülümseyerek onu kalçasında salladı. "Şşşt, Lucy. Ray'i bulmak için sessiz olmalıyız."

Küçük kız mutlu bir şekilde zıpladı, sonra aniden parmaklarına konsantre oldu ve onları şaklattı. Uçan sallanan at patlayarak pembe bir dumana dönüştü ve küçük kız sevinçle güldü. Eğer bunu atlatabilsek, Al'la küçük kızların bilmesi ve bilmemesi gereken büyüler hakkında konuşmam gerekecekti.

Ama çok gürültü yapıyordu ve Ellasbeth odanın içinde çantasını, paltosunu, topuklu ayakkabılarını... her neyse toplamak için koştururken, o ilk kritik koridoru geçemeyeceklerinden endişelenerek Lucy'ye döndüm. Lucy kanatlı atları küçük pembe bulutlar haline getirip patlatmaya devam ederken Trent'in şansı pek yaver gitmiyordu "Lucy?" Aniden söyledim. "Saklambaç oynamak ister misin?"

Lucy zıplamayı bırakıp gözlerini kapatırken Trent içini çekti. "Şşşt," diye fısıldadı, sonra ellerini üzerinden savurarak Trent'in yüzüne vurdu ve "İşte buradayım!" diye bağırdı.

Gülümseyerek kazağını düzleştirdim. "Bu doğru. Ama Ray'i bulmak için sessiz olmalısın. Shhhh. Hazır mısın?"

Trent'in boştaki eli belime dokundu ve donakaldım. "Rachel. . . I . . ."

Kapı açıldı ve ben döndüm, Jenks içeri daldığında rahatlardım, Ivy kapıyı usulca arkasından kapattı.

Lucy'nin düşürdüğü şapkasını düzeltme dürtüsüne direnerek, "Git," dedim. "Ivy ve ben bunu hallederiz."

Ellasbeth uzun paltosunu silkti ve bize kıskanmış gibi baktı. "Elf büyüü olmadan onu durduramazsınız."

"Bizi izleyin," dedim, kendime olan güvenim sarsılmıştı. Jenks'in kanatları mırıldandı. "Çocuklar, peri hislerim karıncalanıyor." Trent kaskatı kesildi. "Bu lanet. O başlatıyor."

"O zaman gitsen iyi olur," dedim ve onu koridora doğru ittim. "Ellasbeth, neredeler?"

Kadının dudakları birbirine yapıştı. Ivy'nin gözleri siyaha döndü ve Jenks'in kanatları bir uyarı takırtısı verdi. Ama sonra Lucy kıkırdadı ve Ellasbeth'in omuzları çöktü. "Koridorun karşısında," dedi. "Ama onu durduramazsın. İçeride altı adamı falan var."

Jenks kıs kıs güldü ve gözlerim onu koruyan kişiye kayd. Trent'in yardımını özleyecektim ama zaten onun güvenime değdiğini öğrenmeden önce de bu işi yapıyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, onun için endişelenmeseydim daha kolay olurdu.

Hazır, kapının yanında bekleyen Ivy'ye baktım. Jenks omzunda geziniyordu ve bunu başaracağımızı biliyordum. "Git," dedim ve Trent Lucy'yi kalçasının üzerinde kaydırıldı.

"Teşekkür ederim," dedi, Ellasbeth'in sırtına bir el koymadan ve onu kapıdan çıkarıp koridora doğru itmeden önce önümde kısa bir süre duraksarken gözleri parlıyordu. Bir sorun çıkma ihtimaline karşı onları takip ettik. Lucy yüksek sesle fısıldıyordu ama kalın kapıları ve ses geçirmez duvarları geçebileceğini sanmıyordum.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi," dedi Jenks ve haznemi kontrol ederken gülümsememe engel olamadım.

"Eski günler," diye alay ettim, içime dolan adrenalinin tadını çıkararak. "Bunu sadece üç yıldır yapıyoruz."

"Evet, ama bir peri için bu on yıl gibi bir süre."

Ivy, Trent'in ona verdiği bıçağın ucunu test ediyordu. Başını kaldırdı ve bıçağı fırlattı, düzgün tutabilmek için tekrar yakaladı. Kapıya baktı ve sonra başını eğdi. "Önden buyur Jenks?"

Jenks omuz silkti. "Açamıyorum. Bu bir el kitabı."

"Kılavuz bu," dedi vampir ve yumuşak bir homurtuyla kilide yandan bir tekme atarak kapıyı içeriye doğru patlattı.

Bölüm 26

Kalın, güya tekmeyle dayanıklı kapıya Ivy'nin botuyla iki darbe indirdikten sonra kilit çivilerden kurtuldu ve kapı karşı duvara çarptı. Adamlar bağırdı ve Ivy ellerini yumruk yapıp çığlık atarak içeri daldı. Jenks onun ardından sıcak bir toz kıvılcımıydı ve yumrukların ete çarpması bir bileğin ya da dizin kırılmasına ve erkeksi bir öfke feryadına dönüşürken ben de onu takip ettim.

Evet, o günlerden biri olacaktı.

Yarısı küçük bir mutfakla yemek odası olarak düzenlenmiş, diğer yarısı büyük bir televizyon ve iki kanepeyle tamamlanmış rahat bir oturma odası olan iyi döşenmiş, alçak tavanlı, aydınlık odada kayarak durdum. Ivy az önce içtiği adamdan kalkıyordu, gözleri dolu ve siyahtı, gömleği yırtılmıştı. Kanepenin yanındaki iki adama sırtarak onları öne doğru çağırdı.

"Rache!" Jenks beni uyarmak için bağırdı ve ben de eğilerek çömeldim ve banyodan çıkan adama vurmak için bacağımı uzatarak döndüm. Adam iyiydi, temastan kaçınmak için tökezledi ve kontrollü bir düşüşe geçerek benden kurtuldu.

Başka bir adamın kollarına doğru ayağa kalktım. Kolları beni sarıp sırtımı ön tarafına sabitlerken peynir gibi kokuyordu. Kötü fikir; kafamı geriye doğru savurdum ve burnunu kırdım. Adam böğürdü ama gitmeme izin vermedi ve ilk adam bana bir tabanca doğrulttuğunda gözlerim açıldı.

Adrenalinim yükselmişti. Tutuşunu kırdığımda başım tekrar geriye gitti. Nefesimi tutarak onu döndürdüm ve arkadaşıyla benim aramda durmasını sağladım. Silah

Küçük odada bir patlama olmuş gibiydi ve ben de canlı kalkanımı ateş edene doğru ittim, o mu vuruldu ben mi vuruldum yoksa ikimiz de mi şanslıydık bilmiyordum. Kollarını savuran müstakbel saldırganım ateş edenin içine düştü ve küçük yemek masasına çarptılar. Silahımı çekerek onları vurdum. İkisi de. Son bir kasılma ve hareketsiz kaldılar.

"Ivy!" Döndüm, sonra bir başka silah patlayıp ateş bacağıma sarınca tek dizimin üzerine çöktüm. Nefesim kesildi ve boştaki elim bacağıma kenetlendi. Odanın karşısındaki bir adam bana silah doğrultuyordu. *Kahretsin.*

Ivy uluyarak sallanan bir lambanın önünü kesti ve avucunu birinin çenesine sıkıştırdı. Saçlarını savurarak sağ ayağını dikti ve diğer ayağıyla beni vuran adama vurarak onu taklalar atarak pencereye geri gönderdi. Bir gümbürtüyle yere düştü, sarsılmıştı ama bayılmamıştı. Lamba yere çarptı ve paramparça oldu.

Acı uyluğumdan yukarı süzüldü, topallayarak ilerlerken kafatasıma doğru zonkladı, silahı doğrulttu. Onu söndürmek için iki nefes çektim ve sonra neredeyse onun kadar hızlı düştüm, elim bacağıma kenetlenmişti. Başım dönmüş bir halde kanepeye oturdum, Ivy odaya son bir kez bakıp ilerlerken silahımı bırakmadım. Bacağımdan yavaş ama düzenli bir şekilde kan sızıyordu. Hepsini yakalamıştık ama Landon neredeydi?

"İyi misin?" Jenks bacağımanın tozunu alırken Ivy saçlarını topuz yaparak sordu. Çıkış yarası yoktu. Hâlâ içerideydi.

"Bilmiyorum." Acı ağır bir zonklamaya dönüşürken diğer tarafı görmek için zorlandım.

Ivy dokunmak için uzandı, ben de geri çekildim. "Kötü görünmüyor," dedi.

"Ama çok acıyor."

"Bu iyi o zaman," dedi, endişe çizgileri hafiflemeye başlamıştı. "Landon nerede?"

"Dikkat et!" Jenks bağırdı ve kalbim küt küt atmaya başladı. İndirdiğimi sandığım adamlardan biri o aptal silahlardan birini daha bize doğrultmuştu.

"Çekil!" Ivy'yi ittim ve sıçrama silahımı getirdim. *Lütfen yeterince itici gaz olsun, diye* yalvardım. Yere doğru hamle yaptım, sıkarken nişanımı hiç bozmadım. Adamın silahının patlaması yankılandı ve benim silahımın sesini bastırdı.

Silah. Yere düştüm, merminin kanepeye saplanırken çıkardığı çirkin ses içimden geçerken gücün çoğunu omzum aldı.

Kalbim küt küt atarken yere uzandım ve adamın gözlerinin başının arkasına yuvarlanmasını izledim. Onu yakalamıştım.

Adamın kafası gümbürtüyle yere düşerken Ivy ayağa kalktı. "Ona iki kez vurmalıydım," dedi bana elini uzatırken.

"Biraz meşguldüm." Bir hamleyle beni tekrar kanepeye yatırdı. *Landon neredeydi?*

Jenks odada gezinip hepsinin yere düştüğünü doğrularken Ivy elini burnunun altına sildi. "Hiçbiri büyü kullanmamış," dedi tedirginlikle.

"Bunu sen de mi fark ettin?"

Jenks ayağa kalkarken kanatları takırdadı. Bir kapı kayarak açıldı ve Landon dışarı çıktı, yanında silahlı iki adam vardı. Landon, "Çünkü çok yakında hiç kalmayacak ve ben de hazırlıklı olmak istedim," dedi. "Vur onları."

Ivy yere düşmüş bir sandalyenin üzerine atladı. Onu kendime doğru çektim, halata dokundum ve etrafımızda bir koruma çemberi oluşturdum. Mermiler çembere çarptı ve Landon durmalarını işaret etti. Dudakları gergin bir çizgi halindeydi ve geleneksel cübbesi ve o aptal düz tepeli şapkasıyla gülünç görüldüğünü düşündüm. Newt bundan kurtulabilirdi ama o kurtulamazdı.

"Landon, sen bir aptalsın!" Bağırdım, barut kokusu kurşunların geçemediği bariyeri aşıyordu. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim!"

Ivy yüzünü buruşturdu. "Çıkarın beni."

Bakışlarını kapı aralığına çevirdi ve ben de çemberi bıraktım.

Ivy bir bulanıklıktı, onlar püskürttükçe duvarın arkasına saklanmak için kapıya doğru sıçradı. Kırık sehpaye doğru yuvarlandım ve adamları Ivy'ye doğru ilerlerken Landon'ın tek başına durduğunu görmek için dışarı baktım. Jenks'in nerede olduğunu bilmiyordum. *Eğer ona zarar verdiysen, Landon . . .*

Vampir hızıyla Ivy saklandığı yerden fırladı ve silahlı adamların arasına daldı. Adamlardan biri onu yakalamaya çalışırken yanlışlıkla diğerini göğsünden vurdu. Arkadaşı kanlar içinde yere yığılınca şok içinde donakaldı ve sonra Ivy onun üzerine atıldı. Dizinin arkasına attığı bir tekmeyle onu halıya yaptırdı ve

onu yakaladı. Bir bacağını son adamın boynuna doladı ve sıkmaya başladı. Adam karşılık verdi ve ikisini de duvarlara ve mobilyalara çarptırdı.

Ayağa kalktığımda bacağım zonkluyordu. Ağır bir şekilde kanepeye yaslanmak zorunda kaldım, davet eder gibi önce Landon'ı, sonra da beni işaret ettim. Ivy otomatik silahı olan iki adamla başa çıkabilirdi. Landon benimdi. *Jenks nerede?*

"Trent korktu mu?" Landon söyledi ve odadaki odaklanılmamış büyü oluşmaya başladığında bir adım daha yaklaştım.

"Kızını ve eski nişanlısını yemeğe çıkarıyor."

Bunun sonuçlarını takip ederken dudağı seğirdi. "Vampirini geri çağır ve belki yaşarsın."

"Oh, ben zaten ölüyüm," dedim, kendimi dikleştirirken acıyı görmezden gelerek. "Bu sadece önce ne kadar hasar verebileceğime bağlı."

"Onu geri çağırırsan belki yaşar," diye değiştirdi ve gözlerimin Ivy'ye kaydığı saniyede eli beyaz bir ateşle alevlendi.

Yine bir acı patladı, bu sefer göğsümde. Nefes almak ve kalbimin atmasını sağlamak için mücadele ederken, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde Landon'ın önünde diz çöktüm. Elinde, muhtemelen kilisedeki fırçamdan alınmış, bükülmüş bir tutam saçım vardı. Hedefe özel bir büyü yapmıştı ve ben buna karşı koyamadım.

"Orospu çocuğu!" Jenks tekrar bağırdı. "Ivy! O adamla oynamayı bırak! Rache'nin yardıma ihtiyacı var!"

"Hayır, hiç sanmıyorum," diye mırıldandı Landon ve Ivy'nin inleyerek yere düştüğünü duydum. Boğmakta olduğu adam ayağa kalkmış, çılgınlık atarak onu tekmeliyordu. Hareket etmeye çalıştım ama her kasım ateşle doluydu. Hızlı ve sık nefes alarak halıyı kavradım ve kendimi ona yaklaştırdım. Bu işte başarısız olmayacaktım. Başarısız olmayacaktım!

Landon usulca, "İblis olacaksın, iblis olmalısın," dedi ve ben seğirdim, düşerken sırtım kamburlaştı, tavana bakıp temiz bir nefes almaya çalıştım. Landon'ın elleri parlıyordu, ellerinin arasında mor bir pus asılı duruyordu. Elleri yavaşça bir araya geldi. Çırpınarak ellerini ayırdı ve havada asılı duran örümcek ağı gibi parlayan bir altın makarasını gösterdi. Ve sonra onu bana doğru üfledi.

Üzerime yerleşip auramın ötesine sızarak özüme doğru yol alırken hiçbir şey yapamıyordum. Araştırmaya başladığında kalbim çarpmaya başladı, küçük büyü okları bir parazit gibi içimde ilerliyordu. İnleyerek yuvarlandım ama yapıştı, içime işledi. Dallar derimin ötesine yayıldı ve sonra sanki lanet çağırmak için kullanacak bir şey arıyormuş gibi geri çekildi. Landon'dan yumuşak, sinsi bir ilahi sesiyle birlikte Ivy'nin sinirli çırpınışları ve Jenks'in küfürleri geliyordu.

İlahi kanımın uğultusuna karışırken gözlerim kapandı, su gibi içime yerleşti, iki düşünceyi bir araya getiremeyecek hale gelene kadar zihnimi genişletti. Örümcek ağı desenini tanıdım. Bu, iblisleri sonsuza bağlayan, asırlık ve kırılmaz bir lanetti ve Landon bunu benim üzerimde düzeltmeye çalışıyordu.

Düşüncelerimde canlı bir büyü gibi parıldadı ve ben onu çağırmamak için mücadele ederken, davulların sesi sanki başlangıçta oradaymışım, kadim elflerin ilkel bir ormanın kovuklarında sonsuza dek sürecektir gücü vermesi için Tanrıçalarına yakarışlarını izliyormuşum gibi hızlandı. Ve şimdi kendini bana bağlamaya çalışıyordu.

Güç, zihinsel kavrayışımın etrafında güneş ışınları gibi kayıyordu ve aniden lanetin beni Landon'a bağladığını fark ettim. Elf laneti sonsuza dek üzerimde sabitlenene kadar birbirimize bağlıydık. Orada, düşüncelerinin arka planında, çizgileri kıracak lanet vardı. *Bunu kontrol edebilirim*, diye düşündüm, ama bu lanet olası bağlayıcı laneti üzerimden atmak için savaşıırken değil.

"Bırak," diye fısıldadı Landon ve ben top gibi kıvrılıp karşı koyarken o üzerimde diz çökerken nefesini yanağımda hissettim. "Boyun eğ. Acıya son ver," diye alay etti.

Ama boyun eğmek beni sonsuza kadar bağlayacaktı. *Ne kadar* zamandır, merak ettim, *Al ne kadar zamandır savaşıyordu? Newt?* Bağlayıcı lanetin dolambaçlı kıvrımları ruhumu buluyor gibi görünürken nefesim kesildi. "Hayır," diye inledim, daha da derine inerken bile.

Yanağıma değen elinin acıtıcı tokadı gözlerimi açtı. Landon üzerimde asılı duruyordu, terden boncuk boncuk olmuştu. "Bırak beni!" diye bağırdı. "Bir iblis ol. Onlarla birlikte öl."

Gözlerim Jenks ve Ivy'yi bulana kadar aradı, işkencem tarafından uzakta tutuldular.

"Hayır," diye sıkılmış dişlerimin arasından zorla söyledim, sonra vurulan bacağıma yaslandığında çığlık attım. Acı içime doğru yayıldı. "Çekil üstümden!" Bağurdım, onu bir güç sarsıntısıyla doldurdum.

Landon bir öfke çığlığıyla geri çekildi ama bir anlık dikkatsizliğim bana pahalıya mal oldu ve tekrar nefes nefese kaldım, bağlayıcı laneti daha derine yerleşmeden yakalamak için çabaladım. Henüz beni ele geçirmemişti ama verdiği his tanıdıktı ve bir şokla gücünü Tanrıça'nın iradesinden aldığını fark ettim. *Bunu kullanabilir miyim?*

"Orospu çocuğu!" Jenks bağırdı ve Landon güldü, Ivy de debelenmeye başlamıştı, Landon'ın son adamı tarafından tutulmuştu, kanlar içindeydi ama hâlâ sağlamdı.

Jenks serbestti, çılgınca atılıyor ve öfkeli adama gol atıyordu. "Jenks, hayır," diye bağırmaya çalıştım ama sesim çıkmıyordu. Ivy yerdeydi. Kaybediyorduk, hem de çok kötü kaybediyorduk ve Landon çirkin bir hırıltıyla şanslı bir vuruş yapıp Jenks'i duvara fırlattığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Jenks!" Sendeleyerek diz çöktüm ve bağlayıcı lanet daha da derine indi. Bu Tanrıça'nın büyüsyüdü ama Jenks tehlikedeydi ve bunun için zamanım yoktu. Jenks'e doğru yalpalayarak içimden bir güç dalgası gönderdim, bağlayıcı laneti chi'me doğru sürdürdüm ve orada köpürttüm, nefret dolu şey tıslıyordu ve canlı katran gibi simsiyahtı. Ondan kurtulamayabilirdim ama onu yakalayabileceğime, arafta tutabileceğime emindim.

Jenks'in önüne düştüm, ellerimi uzattım. Nefes alıyordu ve parmakları titriyordu, iyi olmasını isteyerek onu kaldırdım. Kanatları parlıyordu ve gözleri kapalıydı.

"Ne zaman yerde kalman gerektiğini bilmiyorsun, değil mi?" diye hırladı Landon ve kafamın arkasına bir şey çarptı.

Yuvarlandım, düşerken Jenks'i kendime çektim. Landon bana tekrar vurdu, ben de Jenks'i korumak için top gibi kıvrılarak ona izin verdim.

"Çekin ellerinizi Ivy'nin üzerinden, sizi orospu çocukları!" Nina çığlık attı. "Nina!" Ivy panik içinde seslendi. "Rachel'a yardım et!"

Ama Landon'ı üzerimden kaldıran Trent oldu, pürüzsüz ve işlenmemiş elleri hissedebildiğim bir güçle parlıyordu. Büyük bir ses patlaması kafamı

Nina, Ivy'yi tutan adamın üzerine atılarak onu kurtardı ve adamın boynunu kırdı.

"Jenks," diye fısıldadım, sonra sinerek bir elimle onu ortama doğru tutarken ikinci bir ses patlaması odayı sarstı. Tozlar aşağı kayd ve bir duvar yıkılarak yatak odasını gösterdi.

"Rachel!" Ivy bağıırıyordu. "Git Rachel'a yardım et!"

Ama yarı çılgın vampir Landon'a saldırdı. Ellerinden ateş damlayarak bir çember oluşturdu. Trent aramızda duruyordu, enerji ayaklarını yalıyor ve saçlarından kıvılcımlar saçuyordu. Nina uludu ve Ivy onu durdurmak için uzandığında kadın Landon'ın üzerine atladı.

"Hayır!" Bağırdım ve Landon alaycı bir tavırla gümüş çerçeveseli bir enerji topunu ona doğru itti.

Zincirlerin kayma sesiyle Nina'ya çarptı ve başını öne eğen bir sarsıntıyla geriye, uzaktaki bir duvara doğru itildi. Mide bulandırıcı bir gümürtüyle çarptı ve kolları ve bacakları çarpık bir şekilde aşağı kayd.

"Tanrım, Nina... ." diye fısıldadı Ivy, ona doğru sürünürken tozlu havada öksürüyordu.

Trent, Landon'la benim aramda durmuş, öfkeyle titriyordu. "Ödünç güç kullanıyorsun, Landon. Onu geri istiyorum."

Ivy Nina'dan başını kaldırdı, siyah, kapkara gözlerinde nefret vardı. Landon onlarla karşılaştı ve yemin ederim titredi. Onu korumak için kullandığı herkes düşmüştü. Landon bir daire çizmek için dönerek, "Doğru," dedi.

"Atlıyor!" diye bağırdım. Güç parıltısı sanki ağır çekimdeymiş gibi yükseldi ve Jenks hâlâ elimdeyken ileri atıldım. Trent beni yakaladı ve haliye çarptım, Jenks'i tutan yumruğum solar pleksusuma saplandı. Nefes almaya çalışırken gözyaşlarım akmaya başladı ve Landon iğrenç bir gülümsemeyle ortadan kayboldu.

"Bu sefer değil," diye inledim, zihninin derinliklerine bir düşünce filizi batırırken gözlerim kenetlendi. Beni bağlamaya çalıştığı o lanet hâlâ ruhumdaydı ve benim bir parçam haline gelip tamamen ortaya çıkana kadar birbirimize bağlı kalacaktık. Uzaktan Trent'in adımı haykırdığını duydum ve gerçek dünyanın, dewarın hayali ama daha az gerçek olmayan dünyası tarafından yutulduğunu hissederken gülümsedim. Otelde yerdeydim ama zihnim başka bir yerdeydi, etrafım elflerle çevriliydi.

Bana ait olmayan düşünceler beni dövüyordu ve o hepsinin üzerine bir duygu ve hâkimiyet dalgası gönderip yükselen gücü tek bir iradeye boyun eğdirmek için toplarken zihnimi Landon'ınkinin arkasına sakladım. Orada, ruhunun içinde olduğumu bilmiyordu. Olanlardan duyduğu korkuyu ve kaçtığını düşündüğü için duyduğu rahatlamayı hissedebiliyordum.

Dwar tıpkı iblis kolektifi ya da cadı meclisi gibiydi - henüz zihinlerin birleşmesi söz konusu değildi, her biri ayrı bir birey olarak kalmıştı. Davulların sesi kalbimin atışını değiştirdi ve ilahi hiç sahip olmadığım bir anıyı gıdıkladı.

Dewar elfleri heceliyordu ve Landon'ın iradesiyle yön verilen güçleri arttıkça, boş bir sayfadaki mürekkep gibi büyüyen bir bölünme hissi de onunla birlikte çiçek açtı. *Vivian mı?* diye düşündüm, sonra Landon ruhumun burada olduğunu, onun düşüncelerini sırtladığını bilmesin diye vazgeçtim. Ama bu Vivian'dı, Profesör Anders'ti ve yükselen lanetin ağır ritminde ilerleyen bir avuç başka parlak gümüş düşünceydi. Laneti kırmaya ve satırların bitmesini engellemeye çalışırken şarkıları senkronizasyondan yarım adım uzaktı ama sesleri küçüktü ve kolayca kayboluyordu.

Morgan! Beni saklanırken bulan Landon'ın düşüncesi içimi buz gibi yaptı. Nefret dalgası ruhumu sıkıştırırken nefesim kesildi. *Şimdi öleceksin!*

Landon ödünç aldığı gücü amacına uygun olarak toplamak için niyetini dewarın içinde döndürürken vücudumun sıkıştığını hissettim. Landon dikkatini beni yok etmeye verirken, lanetin çizgileri kırması için yapılan ilahi onsuz devam etti. Beynimin ortasında bir yıkım alevi yakarken Vertigo beni döndürdü. Landon'ın laneti içimde hızla ilerleyip beni yakarken çılgılık attığımda boğazım düğümlendi.

Neredeyse acımın altında kaybolacakken, içimde bir tını yankılandı. Bu, dewar'ın laneti altına giren ilk ley hattıydı.

Dwar davulları gürledi ve Landon'ın beni sıkıştırdığı acıyı bastıran bir tezahürat yükseldi. Düşüncelerini benden uzaklaştırdı ve rahatlatıcı siyah bir varlık beni kucakladı, acı geri çekilene ve tekrar düşünebilene kadar beni yanmış amber kokusunda yuvarladı.

Rachel mı? Tanıdıktı, serinletici yanık kehribar rengi bir İngiliz lordunun aksanının ipuçlarını taşıyordu. Vücudumun yerde titrediğini hissedebiliyordum.

Cincinnati oteli, ama düşüncelerimdeki sahte dünya daha gerçektir ve yavaşça etrafımdaki zihinlere odaklandım. Yakınlarda kümelenmiş, hayal kırıklığı ve kırık güven kokan bir grup ruh. İblis kolektifiydi. Al beni bulmuştu.

Al mı? diye düşündüm ve onun rahatlığı beni sardı, buruk bir kabullenişle yumuşadı. Bedenim Trent tarafından kucaklanıyordu. Bozulmuş şarabın kırık kokusunu alabiliyordum. Al'ın zihnimi tuttuğu gibi o da beni tutuyordu ama daha büyük tehlikede olan benim zihnimdi.

Tanrıya şükür geldin, diye düşündüm Al'a, tüm iblislerin beni duyabileceğini bilerek. *Bunu durdurmak zorundayız. Landon hatları kırıyor!*

Neden burada olduğumuzu sanıyorsun? Al bana kuru kuru baktı. *Onları buna sen zorladın. Muhtemelen yine sonsuzlukta sıkışıp kalacağız, ama çizgiler biterse, her şey onunla birlikte gider.* Ve sonra o kadar yüksek sesle düşündü ki, bir an için kalp atışlarını bastırdı: *Bana, tüm özgür ruhlara! Bana!*

Bir yerlerde, kanayan bacağımanın üzerine peri tozu serpildi. Bir yerlerde Ivy'nin Nina için ağladığını duydum. Bir yerlerde Trent beni sallıyor, onu bırakmamam için yalvarıyordu.

Ama dewar'ı terk edemezdim ve özgür ruhlar geldikçe zihnimin genişlediğini hissettim - iblis, elf, cadı - o kadar emin ve hızlıydı ki dewar'ın güveni sarsıldı.

Trent! Kollarının gerçekte olduğu gibi düşüncelerimin etrafını sardığını hissettiğimde seslendim. *Hayır! O yardım etmek için burada!* İblisler kıldandığında bağırdım. *Bırakın beni!* Al, Trent'in ruhunu benimkinin yanına çektiğinde ikimizin de bedeni sarsıldı.

Düşüncelerin tuhaf kokuyor ama güçlüler, dedi Al ve sonra hepimiz başladık, başka bir hat koptuğunda bocaladık.

Düşüncelerim bir hıçkırık gibi genişlerken tekrar sarsıldığımı hissettim. İblis zihinleri karardıkça Trent'in benim yanımdaki varlığı parladı. Tek başımıza, Trent ve ben, bize bağlanan elfler ve cadılarla birlikte duruyor gibiydik. Kafam karışmış bir halde, ikinci bir ley hattının kopmasıyla öfkeli bir şekilde yenilenen dewar davullarının bize karşı vuruşunu dinledim.

Al! Trent, Al'ı bulmama yardım et! Sonsuzluğa geri çekilen yüzey iblislerinin ulumaları güçlenirken, pençelerinin kara tahtadaki çiviler gibi kazınması, farkındalığımı buz gibi titretirken düşündüm. Vampir ruhları öbür dünyaya geri dönmeye zorlanıyordu ve sanırım iblisler de onlarla birlikte gidiyordu.

Yardım edin bana! Diye düşündüm, dehşet içinde. Çizgiler ilerledikçe, onlar da ilerliyordu, şerit şerit azalıyorlardı. *Al!* diye bağırdım, onun varlığına uzandım ama gümüş gibi kayarak yanımdan geçti.

Onlara yardım edemem, diye düşündü Trent, beni dewar varillerinden saklarken hayal kırıklığına uğramıştı. *Sonsuzluğa bağlılar.*

Buna izin veremezdim ama dördüncü bir çizgi koptuğunda teorik dünya bir hıçkırık daha çıkardı. Ölümsüz ruhların farkındalığının ötesine kaydığını, sonsuzluğa geri dönerken uluduklarını hissedebiliyordum. Tek başına kararlılık iblisleri gerçeklikte tutuyordu ve bu yeterli değildi, çünkü son çizgi gittiğinde onlar da gidecekti. Landon her şeye sahip olacaktı.

Beşinci bir çizgi düşerken nefesim kesildi ve iblis topluluğu panik içinde dağılmaya başladı. *Beni bırakma,* diye düşündüm Trent'e. *Onları dışarı çıkaracağım.*

Ne? Trent düşündü ve düşünceleri netleşene kadar farkındalığına odaklandım.

Peşlerinden gidiyorum. Sakın bırakma!

İblisleri bulup kontrol altına alabilmemin tek bir yolu vardı. Bunun ne kadar akıllıca olup olmayacağını düşünecek vaktim yoktu ve Landon'ın beni lanetlediği o küçük siyah nefret topunu bulmak için zihnimin derinliklerine daldım: orijinal bağlama laneti. *Beni al, diye* fısıldadım, kendimi ona açtım ve ruhumla bağlanmasını diledim.

Nefesim kesildi, lanet pençelerini neşeyle içime geçirirken, bana şekil verirken, benim bir parçam olurken Al'ın acı dolu çığlığını duydum. Ve eğer o benim bir parçamsa, ben de onun bir parçasıydım. Beni derinden sarsan bir çatırtıyla iblislerin düşünceleri netleşti, sefalet içinde birbirlerine sokuldular.

Rachel, neden? Al sordu, varlığı diğerlerinden daha netti. *Sen bizim yeniden başlangıcımız olacaktın, tüm iyi yanlarımızla ve hiçbir kötü yanımız olmadan.*

Bir başka hat, kopan bir gerilim telinin keskinliğiyle koptu. Bir yerlerde Trent'in kollarının beni sardığını, gözyaşlarının sıcaklığını hissedebiliyordum.

Yüzüm. Benimkine dolanan zihni daha da silikleşmişti. Beni kaybediyordu. *Birini tut*, diye düşündüm Al. *Onlara başkasını tutmalarını söyle. Herkes gidiyor. Acele edin! Sıra daha hızlı ilerliyor.*

Bir başka hat koptu ve iblis topluluğu sanki bir asansör altı metre düşmüş gibi bağırdı. Panik, kendi başarısızlık düşünceleri tarafından itilerek içime doğru süzüldü.

Bırak gidelim, diye düşündü Al ve farkındalığımı ona odakladım. Bağlama lanetini almamış olsaydım, onu asla bulamazdım. Ama bunu yaparken Trent'i kaybetmişim.

Hayatta kalmamı mı istiyorsun? Al'a sordum. *O zaman benimle birlikte hayatta kalmalısın!*

Bunu tek başıma yapmayacağım. Sıkı tutun!

İçlerinde sadece delilikle örülmüş ve nefretle güçlendirilmiş, incecik bir umut ipliği vardı. Bundan beslendim, içimde hâlâ sıcak demir parlaklığındaki bağlama lanetine odaklanırken onu güçlendirdim. Büyünün satırlarında ilerlerken, renk ve ses tonlarını görürken, elflerin onu yaratmak için ihtiyaç duyduğu Tanrıça büyüsünün belirgin ışıltısını ararken hepsini arkamda hissedebiliyordum. Tabii ki iblisler bunu bozamazdı, Tanrıça'nın yaptığı bir şeydi. Ama ben bozabilirdim.

Rachel, hayır! Al niyetimi görünce itiraz etti. *Bu seni öldürecek!*

Sonsuza kadar yaşayacaksın, seni piç kurusu! Benden kurtulmaya çalıştığını hissettiğimde haykırdım. Düşüncelerim onun farkındalığına kenetlendi, elf lanetinin dibine dalarken onu tuttum ve Tanrıça'yı buldum, yaptığı yaramazlıktan zevkle kıkırdıyordu. Mistikler onun etrafında dönüyor, zihnimin gözünde tüylerle kaplı mor gözler gibi görünüyorlardı.

Bir mistik düşüncelerimi gördü, dikkatle bana odaklandı, hatırlayamıyordu ama bir şey ifade ettiğimi biliyordu. Sonra bir başkası. Farkında olmadan Tanrıça bir ley hattını tıngırdattı, kıvrılıp yok olurken keyifle güldü ve benim sinirim bozuldu.

Hey! diye bağırdım ve Tanrıça'nın duyguları kendi üzerine çökerek bir tanıma ve nefret düşüncesine dönüştü.

Sen! Tanrıça hırladı ve ben de düşüncelerimi ona açarak saldırıya davetiye çıkardım. Bağlama laneti Tanrıça'nın gücüyle yaratılmıştı ve onu kırmak için bu gerekiyordu.

Seni öldüreceğim! Tanrıça zihnime doğru çılglık attı, parlak niyetinin şeritleri farkındalığımı söndürmek için içimden akıyordu.

Son ley hattı parıldıyor, aşırı yükleniyor ve uğulduyordu. Yakında Tanrıça'nın iradesi olmadan kendi kendine düşecekti ve ben tüm bunların aptallığı için ağlamak istedim. Sonsuzluk düşecekti. Onu durduramazdım. Sadece iblislerin onunla birlikte düşmesini engelleyebilirdim.

Beni öldürmek mi istiyorsun? Ona bakarak düşündüm. *Dene*, diye düşündüm, mistiklerin bana gelmesini istiyorum, onları eve getiriyorum, kabul ediyorum.

Tanrıça parçalandığını hissedince çılglık attı. Öfkesinden dewarın titrediğini duyabiliyordum. Ve düşüncelerini beni ezmeye yöneltmeden önceki o çıplak anda, mistiklerin kontrolünü ondan aldım.

Güç içimde şarkı söyledi, milyonlarca ses tek bir amaca yöneldi.

Hayır! Tanrıça panik içinde bağırdı. *Onları geri ver!* Ama irademi elflerin kadim bağlayıcı lanetine teslim ettiğimde çaresizdi.

Bunu sona erdirin, dedim onlara ve sadece benim irademle, iblisleri sonsuza dek sürecek bir kadere bağlayan lanet ortadan kalktı.

İblis kolektifinde mükemmel bir anlayış ve saflık anı çınladı. Benden yankılandı, ibislere ve ötesine karıştı. Hepsini hissettim, huşularını, bahşedilen lütuf karşısındaki şaşkınlıklarını. Dalga, şok olmuş bir sessizlik bırakmak için onlardan uzaklaştı.

Ve sonra gerçeklik ile sonsuzluk arasındaki son çizgi kırıldı.

Onlar benim! diye uludu Tanrıça ve birden kendimi kurtarmak için çırpınmaya başladım, çünkü Tanrıça onun olanı geri almak için beni kazıyordu.

Mistikler ayaklandıkça ateş yanıyordu, aynı başlangıçtan gelen iki güç şimdi biri üstün gelene, diğeri ölene kadar birbirlerini batırmaya hazırlanıyordu. Ama ben bu işi istemiyordum.

Al! Aradım, bocalıyordum. *Al, bana yardım et!* Sadece onun beni kurtarabileceğini bilerek ağladım - tabii beni yaptığım şey için affedecek kadar seviyorsa. Evet, onları kurtarmıştım ama bunu yapmak için elf büyüsü kullanmıştım. Kirlendim, dışlandım, kirlendim ve hakarete uğradım.

Lütfen, diye fısıldadım Tanrıça ruhumun derinliklerine inerken ve yüzüme inen ani bir tokat beni gerçekliğe döndürdü.

Gözlerim birden açıldı. Kırık bir tavana bakıyordum. Trent beni tutuyordu, başım kucağındaydı. Al onun yanında diz çökmüştü. Havada yoğun bir ozon kokusu vardı ve boğazım acıyordu. "Buradasın," dedim sesim titreyerek.

İblisin içindeki rahatlama anı bir anda yok oldu ve geri çekildi. "Bunu neden yaptın?" dedi karanlık bir sesle. "Artık içinde mistik bir şeyler olduğunu herkes biliyor."

"Seni hain iblis kaltak!" Landon çığlık attı ve Trent ayağa kalkıp Landon'la arama girmeye çalışırken beni bırakınca nefesim kesildi.

"Yapmayacaksın!" Trent üzerimde durup eliyle işaret ederken bağırdı.

Landon uludu, yüzü kıpkırmızıydı, o da aynısını yaptı. Ama hiçbir şey olmadı. Gözlerini kırıştırtarak ellerine baktı.

Trent'in yüzü bembeyaz oldu ve Al güldü. "Çizgileri bozdun, küçük adam," dedi iblis ve Al beyaz eldivenli elini uzatarak ilerlerken Landon geri çekildi. "Tahmin et ne oldu? Ben senden daha büyüğüm."

Hatlar kesikti. *Jenks. . . Jenks nerede?*

Landon kapıya doğru bir hamle yaptı, yumuşak terlikleri sürtünürken cüppesi açıldı.

"Affedersiniz," dedi Al, onun peşinden dışarı çıkarak.

"Jenks!" Panik içinde doğrulup seslendim ve sonra onu tuttuğumu hatırlayarak yumruğumu açtım. "Aman Tanrım! Sen iyi misin?" Kanatları güçlkle parlayan ve dar yüzü sıkışmış bir halde bana baktığını görünce sordum.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi peri omzunu ovuştururken. "Kazandık mı?"

Hatlar ölmüştü. Sonsuzluk yok olacaktı. Ama iblisler onunla birlikte gitmeyecekti. "Bilmiyorum," diye fısıldadım, titremeye başlamıştım.

Trent bitkin bir halde yanıma oturdu. "Hastaneler dolup taşacak. Bacağına baktırmak için seni eve götürüyorum."

Dikkatim uyluğuma yöneldi. Şeytan gibi zonkluyordu ama en azından kanama durmuştu. "Ivy nerede? Nina nerede?"

Trent, avucumun üzerinde oturan, soğuktan ve şoktan titreyen Jenks'e bakarken, "Yaklaşık beş dakika önümüzde," dedi.

"Lucy?" Ayağa kalkarken sordum.

Beni ayağa kaldırırken kısaca, "Ellasbeth'le birlikte," dedi.

Kan beynime sıçradı ve bir an durdum, bocaladım. Sokaktan gelen sesleri duyabiliyordum. Çizgiler gitmişti. Sihir ölmüştü. Gece yarısından önce Cincinnati'den çıkarsak şanslı sayılırdık. "Sence onu Ellasbeth'e vermek iyi bir fikir miydi?"

Trent omzunu benimkinin altına sıkıştırdı. "Sanırım onun hakkında haklıydın ve ben yanılmışım. Yürüyebilir misin?"

Çenemi sıkarak kapıya doğru topallayarak bir adım attım. "Bir şey kırmış olabilirim."

"Ben de öyle düşünüyorum. Buradan gitmeliyiz."

Midem bulanıyordu ve Jenks'i kendime yakın tutarak kapıya doğru topalladım. İblisler güvendeydi ama bunu yapmak için büyü'nün kaynağını öldürmüştüm. Bu muhtemelen pek iyi karşılanmayacaktı.

Bölüm 27

Asansör sarsılıp dururken Trent'e doğru sertçe yaslandım. Bacağım zonkluyordu ve depresyondaki bir peri yavrusunu sıkıca kendime çektim. Jenks'in şehrin dört bir yanına dağılmış çocuklarını ve Trent'in malikânesindeki Jumoke ve Izzy'yi düşündüğünü biliyordum. Eğer o uçamıyorsa, onlar da uçamazdı. Trent'in bahçelerinde hiç yırtıcı hayvan yoktu ama Jenks'in endişeleneceği şey bu değildi. Perilerin uçmasını sağlayan, serbest dolaşan mistiklerin doğal büyüsüydü ve artık etrafta onlardan yeterince yoktu. Tanrıça çok kızgındı, binlerce gözünü etrafına toplamış ve beni öldürmeyi planlayarak bir yerlerde kara kara düşünmeye başlamıştı.

Ya da en azından çoğunun, diye düşündüm süslü kapılar aralandığında Trent'le aramda bir ürperti geçerken. Gürültü içeri doldu ve lobideki FIB şapkalarını ve I.S. yeleklerini gördüğümde gün için kalan azıcık zevkim de yok oldu. "Ne oldu?" Jenks kendine geldiğinde sordum, hafif bir toz onu bulanıklaştırıyordu.

"Görünüşe göre biri telefon etmiş." Ben karşı çıkınca Trent beni kucakladı ve dışarı taşıdı. Çok fazla insan vardı ve içlerinden birden fazlasının benimle çirkin ve suçlayıcı seslerle konuşmak istediğinden emindim. Kanayan bacağım belliydi ve Trent resepsiyona doğru yürümeye başladı. Hem bir I.S. hem de bir FIB polisi ağlamaklı bir otel çalışanıyla görüşüyordu ve sol taraftaki restoran asık suratlı Weres'lerle doluydu. İçlerinden biri beni gördü, sırtmadan önce arkadaşının dirseğini salladı ve bana tavşan kulaklı bir öpücük verdi.

Kafalar dönmeye başladı ve midem bulandı. Trent'in omzunun üzerinden bara bakarken, "İşte Edden," dedim. Trent hemen bir seksen yaptı ve başımı döndürdü. "Nina'yı ya da Ivy'yi görüyor musun?"

Trent sığ merdivenlerden yukarı çıkmadan önce beni kavrayışını değiştirdi, sarsıcı hızı bacağımın daha da zonklamasına neden oldu. "Hayır. Sanırım tüm bunlardan önce çıktılar."

Jenks, "Peri osuruklarını göremiyorum," diye yakındı. "Rache, çalışmayan benim kanatlarım, beynim değil. Beni omzuna koy, olur mu?"

Birisi Edden'a bizi işaret etti ve Edden yüzünü buruşturup tekrar arkasını döndü. Pek de umut verici bir başlangıç değildi. "Dayanabileceğinden emin misin?"

"Tabii ki," diye homurdandı peri ve ben de onu dikkatle yerinden oynattım. "Senin elinden Edden'a bağırmayacağım."

"Nasıl hissettiğini biliyorum," dedim Trent'e bakarak. "Bunun için minnettarım ama-"

"Seni koyduğum yere oturacaksın ve kıpırdamayacaksın," dedi üniformalıların arasından geçip gayri resmi bar alanına doğru ilerlerken. "Affedersiniz. Pardon!" dedi yüksek sesle ve sonunda beni bar taburelerinden birine oturttu. Yaklaşık doğru yükseklikteydi ama Trent birinin el çantasını yandaki tabureden alıp bacağımı üzerine koyduğunda acıdan neredeyse kahvaltımı kaybediyordum.

"Edden," diye seslendim ve adamın kulakları kıpkırmızı oldu. "Edden!" Daha yüksek sesle seslendim ve omuzları kamburlaştı. Aşağı kaymayı ve topallayarak yanına gitmeyi düşündüm ama Trent kalmamı işaret etti, kalabalığın arasından sıyrılıp ona ulaşmak için yan dönmem gerekiyordu.

Jenks omzumdan, "Bu berbat," diye yakındı ve Trent elini sıktıktan sonra Edden bana baktığında ona el salladım. Konuştuğu memurlar dağıldı ve kısa boylu, kırılmış ve çok çalışmış FIB yüzbaşısı elleri cebinde isteksizce yanıma geldi.

"Edden, Ivy ve Nina'yı gördün mü?" Daha o yaklaşmadan sordum.

Edden büyük cam kapılara baktı, endişeli olduğu belliydi. "Onları ambulansa bindirirken ben de gördüm," dedi ve bakışlarını kanayan bacağımın, omzumda oturan Jenks'in ve sonra da Trent'in üzerinde gezdirdi. "Al senin Landon'ı durdurmaya çalışacağını söyledi." Kendini daha da dikleştirerek kalabalığa baktı. "Sağlık görevlisi! Hayati tehlikesi olmayan bir kurşun yaram var!"

"Tanrım, teşekkürler," dedim gülümsemeye çalışarak. *Al, ha? İlginç.*

"Sümüklü böcek hâlâ bacağında." Trent insanların bana çarpmasını engellemek için yakınımda durdu. "Onu acil servise götürebilir misin yoksa eve mi götüreyim?"

Edden omzunu kaşıdı, yüz ifadesi endişeyle buruşmuştu. "Buraya bir ambulans getirmek bir saat sürer. Helikopteriniz ne kadar hızlı?"

"Bir saat!" diye bağırdım ve Edden çenemi tutup bana baktığında Jenks'in kanatları takırdadı.

"Ölmüyorsun," dedi uzaktan, gözlerime bakarak acımı değerlendirdi. "Yollar tıkalı." Çenemi bıraktı ve doğruldu. "Bu geçen seferkinden daha kötü."

Elinde Kızıl Haç mücadele kutusu olan alışılmadık derecede ufak tefek bir kadın uzun boylu insanların arasından geçmeye çalışıyordu. Bir homurtu duydum ve kadının yolunu kesen adam sıçradı. "Ah, özür dilerim!" Kadın adama gülümseyerek yaklaştı ve etrafımda yer açmak için insanları itip kaktı. "Tanrım, sanırsın dışarı çıkmaya korkuyorlar," diye mırıldandı, şok belirtisi var mı diye bana bakarak. "Neden burada bu kadar çok Weres var?"

"Otel benim için boşalttılar," dedim ve Edden geriye doğru çekilmeye ve birini yaklaştırmaya başladı. Bacağımı dürtüklüyordu, ben de bayılmamaya çalışarak başka tarafa baktım. Eğer bayılırsam, bir sonraki dövüşe asla yetişemezdim ve bir tane daha olacaktı. Vampirlerin ruhları gitmişti. Sonsuzluğa geri çekildiklerini, yakında küçülüp yok olacak bir evrene hapsoldüklerini hissetmiştim. Cormel çok kızacaktı.

Trent'in yanından geçip -şimdi telefonda açık kulağında bir parmakla-gecenin aydınlattığı caddeye baktım. Trafik durmuştu ve binalardaki kırmızı ve mavi ışıkların yanıp sönmesi kaygı vericiydi. "Al'ı işe aldığına inanamıyorum," dedim aklımı bacağımdan uzaklaştırmak için ve Edden'ın tüm tavrı memnun bir kötülüğe dönüştü. "Ciddi misin? Nerede o?"

"Landon'ın peşindeyim." Edden neredeyse kasıla kasıla yürüyordu, o kadar memnundu ki. "Bizi çağıran oydu. Eğer teselli olacaksa, Cormel elflerin ölümsüzleri öldürmeye çalıştığını kabul ediyor."

"Hayır, bunun bir faydası yok," dedim suratımı ekşiterek, sonra sarsıldım, acı beni bıçakladı. "Ow?"

Sağlık görevlisi bana değil Edden'a baktı. "Hâlâ içeride."

"Hâlâ orada olduğunu biliyorum!" diye bağırdım ve Trent elini telefonuna götürürken gülümsedi.

"Edden, yüzey iblisleri gitti, doğru mu?" diye sordu ve Edden başını salladı.

Edden, "O bacağa baktırman gerekiyor," dedi.

"Öyleyim," dedim alaycı bir tavırla, bacağımın etrafına geçici bir bandaj saran kadını işaret ederek, böylece çok kötü görünmeyeceğini söyledim.

"Yani," dedi Edden, yaklaşarak, "bu konuda bir şeyler yapabilecek biri tarafından."

Sağlık görevlisine umutla gülümsedim ve o da başını salladı.

"Hayır. Bu acil servise gidecek. Kurşun çıkarmak için gerekli formlara sahip değilim."

Trent telefonunu kapattı. Kendinden memnun görünüyordu ve yemin ederim eli omzuma dokunduğunda bir karıncalanma hissettim. "Sağlık helikopterim geliyor. Rachel'la ben ilgilenirim. Ivy'yi nereye götürdüler?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bulabilir misin?" Jenks söze girdi ve Edden'ın "Yapacak işlerim var" ifadesi perinin sesindeki endişeyle yumuşadı.

"Soracağım." Edden diğer omzumu da sıktı. Kurtadamlardan bir isim ve irtibat numarası almasını ve onları buradan çıkarmasını isteyerek bağırarak karmaşanın içine doğru ilerledi. Trent'in beni Ivy ve Nina'nın bulunduğu tesise götürecektir olması çok hoşuma gitmişti. Ya da belki de Ivy'nin iyi olduğundan emin olmak için koridorda topallayarak yürümediğim sürece hastanede asla kalmayacağımı biliyordu.

Sağlık görevlisi elime birkaç hap sıkıştırdı ve parmaklarımı ilaçların üzerinde gezdirdi. "Ağrı kesiciler işe yaramıyor. Biraz su bul ve bunları al. O kurşunu çıkarıp dikmek için dört saatin var, yoksa yarayı açık ve çirkin bir şekilde iyileştirecekler. Anladın mı?"

"Anladım," diye fısıldadım, çünkü o mücadele kutusunu kapattı ve birinin ezilmiş parmağıyla ilgilenmeye gitti. Elimi açtım ve küçük hap paketine baktım. Sanırım hiç yoktan iyiydi ve Trent'in barın üzerinden uzattığı bir bardak suyu aldım.

"Teşekkürler," dedim, hapları dilimin üzerinde dolaştırırken kelimeler birbirine karıştı. "Biliyorsun, tıbbi bir helikoptere benden daha çok ihtiyacı olan pek çok insan var." Tanrım, tatları berbattı ve onları yutup yüzümü buruşturdum.

"Eminim vardır," dedi Trent alnımdan öperken.

Jenks, "Tink ördekleri sever," diye yakındı. "Tozunuzu burada birlikte eleyecek değilsiniz, değil mi? Beni Edden'in yanına götür. O sıcaktır."

Edden yerin ortasında sıkışıp kalmıştı ve bana bakıp durması ya da boynunun kırmızının tonuna bürünmesi hiç hoşuma gitmemişti. Werelar gitmeye başlamıştı ve Jenks'in kanatları boynumu gıdıklarken ikimiz de her birinin kaldırırma çarptıkları anda aynı yöne doğru koştuklarını fark ettik. "Neler oluyor?" diye sordum.

Jenks ince, sinirli bir tozu elledi ve Trent kıpırdandı, biz üç Kurt'un daha caddeden aşağı koşmasını izlerken yüz ifadesi ihtiyatlıydı. "Ah . . . Hemen döneceğim," dedi Jenks garip bir inilti çıkarmaya başlayınca, Trent ayaklarının üzerinde kıpırdandı, sonra harekete geçip Edden'a doğru yürüdü. Kat boşalıyordu ve bu beni kalabalık olandan bile daha fazla geriyordu.

"Kıstırdıkları şeytanın kendisi bile olsa umurumda değil, hemen oraya git ve durdur şunu!" Edden bağıırıyordu.

Jenks'in kanatları şakırdadı, önümden aşağıya gümüş rengi bir ipucu süzüldü. "Burada öylece oturacak mısın?"

Bacağım sargılıydı ve onu tabureden kaldırırken tuttum, bacak kaslarımı hiç kullanmamaya çalışırken dişlerimi sıktım. Midem guruldadı ve neredeyse o sakat hapları kaybediyordum. Duraksadım, bar elimin altında sert bir şekilde duruyordu, yolumu planlarken her tırabzana, her sandalyeye dikkat ettim.

"Hadi, Rache!" Jenks ısrar etti. "Neredeyse bitirdiler!"

Acı içinde topallayarak ilerledim, her adımda canım yanıyordu. Trent beni görünce yüz ifadesi kızgınlığa dönüştü ve dekoratif sehpaye yaslanmak için son birkaç adımı atarken beni tutmak için bir kolunu sırtıma doladı. "Ne oldu?" diye sordum.

Üzgün olduğu her halinden belli olan Edden beş adamı daha işaret etti ve onlar da dışarı çıktı. Serbest bırakılan altı Weres daha etraflarında itişip kakışarak aynı yöne doğru koşmaya başladı.

"Rachel, üzgünüm," dedi kaptan. "Çatıya çık ve Trent'in helikopterini bekle. Benim gitmem gerekiyor. Fountain Meydanı'nda bir kalabalık var ve büyü olmadan onları durduramayız."

"Buradan yarım blok ötede," dedi Jenks ve gözlerim kapıya ve ötesindeki yeni geceye kaydı.

"İşte bu yüzden Trent seni dışarı çıkarana kadar çatıya çıkacaksın."

Beni dışarı mı çıkaracaksın? Şüphelenerek elimi Edden'ın koluna koydum ve onu durdurdum. "Neden?"

"Çıkarın onu!" Edden haykırdı, parmaklarımı çekerken gözleri Trent'in üzerindeydi.

Beni asansörlere doğru çekmeye başladığında Trent'in bana olan tutumu güçlendi. "Gidelim Rachel," dedi ama endişesi tüm uyarı bayraklarımı tetikledi ve tabiri caizse topuklarımı yere vurdum.

"Trent, neyi görmemi istemiyorsun?"

Edden'ın yüz ifadesi neredeyse paniklemişti ve beni sakın bir şekilde "Yapabileceğin bir şey yok," diyerek yatıştırırken Trent'e güvensizce baktım.

Yapabileceğim bir şey yok mu?

Jenks'in kanatları çırpındı ve kulağımı çekti. "Rache, meydanda bir iblisi kıstırmışlar. Kanatlarım kırıldı, kulaklarım değil."

"Jenks!" Edden haykırdı ve Trent de yüzünü buruşturdu.

"Meydanda mı?" Kapılara baktım, o yöne doğru koşan Wereleri hatırladım. Bir insanın, herhangi birinin, büyü yapamayan bir iblisle karşılaştığında ne yapabileceğini düşününce paniğe kapıldım. *Aman Tanrım. Al.*

"Aferin Jenks," diye homurdandı Trent.

"Bu konuda hiçbir şey yapamayacağını söylemiştin!" Jenks kulağımı acıtarak bağırdı. "Ama o ölmedi, değil mi?"

"Ve bu şekilde kalmasını istiyorum!" Trent tartıştı.

Kendi kendime, hapları yuttuğum için bacağımın o kadar da ağrımadığını söyleyerek masadan kalktım. "Sorun Al mı?" diye sordum ve Trent mutsuz bir şekilde omuzlarını kaldırdı. "Bilmiyorsun ki!"

Edden elini omzuma koydu, ben de omuz silktilim. "Bunun olmayacağını düşünmedin, değil mi?" dedi, kahverengi gözleri üzgün bir şekilde Trent'in yanından karanlık sokağa bakarken. "İblisler binlerce yıldır insanları ve Inderlandlıları avlıyor ve şimdi çaresiz olduklarına göre ne bekliyordun? Onları bağrımıza basıp kakao yapacağımızı mı?"

"Bundan biraz daha iyi bir şey." Dişlerimi sıkarak Trent'i ittim ve kapıya yöneldim. Sadece yarım blok ötedeydi. Gürültüyü buradan duyabiliyordum.

"Lanet olsun, Jenks!" Trent yemin etti. "Bu tam da kaçınmaya çalıştığım şeydi."

"Rachel!" Edden beni takip ederek seslendi. "Hiç formda değilsin-"

Aşağı bir adım attım, acı gözlerimi genişletti. Nefes nefese merdiven korkuluklarına yaslandım. Tanrı yardımcım olsun, iki tane daha vardı. "Onları gerçeğe ulaştırmak için kışımı yırttım. Bir çetenin onları öldürmesine izin vermeyeceğim! Şimdi ya beni oraya götürün ya da yolumdan çekilin!"

İki adam da bana bakarken sessizdi, ikisi de pişmanlık içindeydi.

"Eee?" Acı sözlerimi istediğimden daha keskin hale getirerek tersledim. "Bu konuda ne kadar ciddisin, yoksa her şey sadece işine geldiğinde mi?"

"Bu hiç adil değil," dedi Trent ve sonra beni kucağına aldığı anda nefesim kesildi. "Trent! Beni yere bırak!" diye bağırdım. "Seni piç kurusu, indir beni!"

Ama Jenks gülüyordu. "Sakin ol, Rache. Kulaklarına bak. Seni meydana götürüyor."

"Öyle misin?" Gözlerimi hızla kırpıştırarak ağırlığımı daha eşit dağıtmak için kolumu Trent'in boynuna doladım. Trent'in kulakları kızgınlıktan kıpkırmızı olmuş ve çenesi dikleşmişti. "Seni sevdiğimi biliyordum," dedim neredeyse ağlayarak. "Aman Tanrım. Teşekkür ederim."

Edden sinirli bir yenilgiyle arkasına yaslanırken Trent'in bakışları kapıya sabitlenmişti. "Umarım gün doğana kadar hâlâ yaparsın," dedi kuru bir sesle. "Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey."

"Kalamack, o yürüyemiyor bile!" Sağlam ayağımı cam kapıyı açmak için kullanırken Edden itiraz etti.

Beton gecenin kokusu etrafımızda yükseldi, yanıp sönen ışıklar ve öfkeli bir kalabalığın sesleriyle birlikte dilime yapıştı. "Emin misin?"

Trent sordu.

Silah sesi patladı. Al'ı düşündüm. Sihrim yoktu, güvenlik ağı yoktu ve iyi yürüyemiyordum. "Evet." Korkudan kendimi hasta hissedecek kadar gergin olsam da yürümek zorundaydım.

Trent yürümeye başladı, genellikle çok zarif olan adımları şimdi sarsıcıydı.

"Tamam," dedim herkesten çok kendime. "Bunu bitireceğiz, Ivy ve Nina'nın nerede olduğunu öğreneceğiz ve sonra Trent'lere gidip Lucy'yi kontrol edeceğiz. İyi olduklarına eminim. Trent, eminim Lucy'yi güneş batmadan önce buradan çıkarmıştır."

"Aradı," dedi Trent köşeyi döndüğümüzde. "Ben çoktan aradım. Aman Tanrım..."

Ses duvarı bize çarptığında kaldırımda olduğu yerde durdu. Kalbim küt küt atarak bakarken ağzım açık kaldı. Meydan çılgılık atan, öfkeli, yumrukları havada insanlarla doluydu. Işıklar parlaktı ve büyük televizyon korkmuş bir haber spikerini gösteriyordu, alt yazılar ABD'de güneş batarken trajedi ve korku yazıyordu. Silahı önünde diz çökmüş, kanlar içinde ve dövülmüş bir figüre doğrultuyordu. İki adam tarafından arkadan bağlanmış ve tutulmuş, şekilsiz bir cübbenin altından büyük kemikli ayakları görünen çift cinsiyetli bir figür vardı. *Newt*.

"Hayır!" Çılgılık attım, yere düşene kadar kıpırdandım. Trent beni yukarı çekti, ben de uzandım.

"Durun!" Sahnedeki adam bir şeyler bağırırken çılgılık attım. Kalabalık uğuldadı ve sonra silahın parıltısı ve kurşun sesi beni şok ederken neredeyse bayılıyordum.

Kalabalık haykırırken binaların arasında bir ses dalgası yankılandı. Nefes alamıyordum, bağlı figürün sahneye ölü olarak düştüğüne inanamıyordum. Yapamadım. İnanamadım. İnanamadım. Buna.

"En azından Fransız devriminden daha iyi kokuyor," dedi Al dirseğimin dibinde.

Döndüm, Trent beni ayağa kaldırına kadar neredeyse düşüyordum. "Aman Tanrım," dedim, yeni takım elbiseli Al'a dokunarak ve kırmızı, keçi gözlü gözlerinde oyalanarak. "Git," dedim.

Onu otele doğru iterek söyledim. "Git! Çık buradan! Trent'in helikopteri geliyor. Git!"

"Bu o!" diye bağırdı biri ve kalbim duracak gibi oldu. "Bu o! Bu o iblis kadın!"

"Kahretsin," diye fısıldadı Trent ve sokaklardaki insanlar dönüp yüzlerini korku, nefret ve çılgın bir saldırganlıkla çirkinleştirirken buz kestim. "Rachel-"

Biri beni arkamdan yakaladığında nefesim kesildi. Bacağım kırıldı ve düştüm. "Trent!" Yukarı çekilirken dirseklere ve ellere karşı koyarak çığlık attım. "Kahretsin, bırak beni!" diye bağırdım ve sonra kolumu arkamdan büküp beni kalabalığa doğru ittiklerinde çığlık attım. Acı bacağımı uyuşturdu ve düştüm, bu yüzden beni kaldırdılar, beni insandan insana ittiler, kollarımı sıkıştırdılar, saçlarımı çektiler, bana çelme taktılar. Göremiyordum, nefes alamıyordum.

"Jenks!" Seslendim. O gitmişti. Kurtulmak için mücadele ettim ama biri ortama yumruk attı ve iki büküm oldum, beni sahneye çekene kadar farkında değildim ve nefes almakta zorlanıyordum.

Dehşete düşmüş bir halde birinin pençesinde asılı kaldım, Al kayarak yanıma düştüğünde şok geçirdim ve kanlar içinde kaldım. Adamlar yerde kalması için onu tekmelediler ve o da olduğu yerde oturdu, yeni takımı yırtılmış ve yüzü kan içindeydi. Newt hâlâ ayakta idi, elleri plastik bir torbayla bağlı bir şekilde yanımda beklerken yüzünde gururlu ve biraz da vahşi bir ifade vardı.

"Bir şey yapmaya kalkarsan seni vururum!" diye bağırdı silahlı adam bize. Arkasındaki kanlar içindeki ceset sürüklenerek götürüldü ve kalabalık onu taşıdı. Kan beynime sıçradı ve kusmamak için kendimi zor tuttum. *Trent? Trent ve Jenks nerede?* Jenks uçamazdı. Ezilirdi.

"Eğer herhangi bir fikriniz varsa" dedi Al, ellerini başının arkasında birleştirmiş bağdaş kurarak otururken.

"Hayır, pek sayılmaz." Gözlerimi kaygan kan lekesinden çektim ve şimdiye kadar kaç iblis öldürdüklerini merak ettim. Bu nasıl bir sondu böyle?

"Ayağa kalk!" diye bağırdı silahlı adam. "Kalk dedim!"

Al ayağa kalktı, yüz ifadesi beklediğimden çok daha sakindi. "Özgürlüğümüz için teşekkür ederim," dedi bana silahlı adam

Önümüzde cambazlık yapıyor, kendi cesaretini artırmak için kalabalığı coşturuyordu. "Neden önemsedığınızı asla anlayamayacağım."

"Zorbalardan hoşlanmam," dedim ve Newt gülümsedi. Elektrik ışıkları gözlerinde bir parıltı yakaladı, neredeyse beklenti içindeydi. Bir sonu özlediğini biliyordum ama bu yanılttı, çok yanılttı.

"Hepsi ölecek!" diye bağırdı adam. "Tüm iblisler. Büyü öldü ve biz güvende olacağız! Ucubelerden ve kutsal olmayan iblislerden güvende!"

Beni öldürebilirler ama önce beni dinlerler.

"Kapa çeneni!" diye bağırdım, sesim sanki sihirle desteklenmiş gibi gürültüyü kesiyordu. Kalabalık beni duydu ve öfkelerinin en ufak tereddütünde, "Ve o kokuşmuş ellerinizi üzerimden çekin!" diye ekledim.

Adrenalin gümüş bir kurdeleye dönüşmüştü ve dirseğimi beni tutan adama sapladığımda içime işliyordu. Sağlam bacağıma ağırlık vererek dirseğimle burnunu kırmak için döndüm ve onu sahneden kalabalığın içine doğru ittim.

Al sevinçle haykırdı, ayağa kalkıp keskin ve kararlı hareketlerle onu tutan iki kişiyi kalabalığın içine doğru savururken yüzündeki ifade korkutucuydu. Newt çılgına dönmüş bir ölüm perisi gibi uluyor, yaklaşan herkesi tekmeliyordu. Aralarında, kimse sahneyi denemeye cesaret edemedi ve ani sessizlikte, artık bizden, unutulmuş silahtan ve onu ateşleyen adamdan başka kimsenin burada olmadığını fark ettim, şimdi büyük bir amfinin yanında toplanıyordu.

Al ileri geri yürüyordu, adımları kana bastığı için kızarmıştı. Newt ellerini bana uzattı ve ben de plastik düğümleri çözmeye çalıştım. "Zamanında yetişemeyeceğini düşünmeye başlamıştım," dedi kuru bir sesle.

Kalbim küt küt atıyordu ve bacağımı hissedemiyordum. "Kimdi o?" Gözlerimi kan lekesine dikerek sordum. Arkamızda, onu vuran adam sinmişti. Elindeki kemikler dışarı çıkmıştı ve artık hiçbir işe yaramayan silah, alaycı bir şekilde uzanabileceği bir yerde duruyordu.

Newt kana baktı, sonra düğümler çözülürken bileklerini ovuşturdu. "Bilmiyorum. O bir iblis değildi. Dürüst olmak gerekirse, ben sadece çeşmenin tadını çıkarıyordum ve o da yanımda oturuyordu."

İçimden bir rahatlama geçti ve hemen ardından öfke geldi. "Masum bir adamı iblis olabileceği için mi öldürdüler?" Yüksek sesle söyledim, sonra kalabalığa döndüm, yavaşça ne yaptıklarını, ne yaptıklarını fark ettim.

izin verdiler, cehennem, ne olmasını teşvik ettiler. "Bir adamı öldürdünüz ve o bir iblis bile değildi!" Bağırdım, sesim binaların arasında yankılandı. "Sizin neyiniz *var* böyle!"

"Onlar iblis!" diye bağırdı biri, en yakınındakiler tarafından çabucak susturuldu.

"Öyle mi? Ne olmuş yani?" Ben de bağırdım. Bu pek iyi karşılanmadı ve öldürücü şikayet yükselişi güç kazanmaya başladı. Yine de kalabalık, I.S. ve FIB'in ortaya çıkmaya başlamasıyla arka tarafta dağılmaya başlamıştı.

"İblisler ölmeyi hak ediyor!" diye bağırdı bir başkası ve ben ona döndüm, Newt ve Al arkamdayken kendimi hem güçlü hem de zayıf hissediyordum.

"Neden, sen öyle diyorsun diye mi?" Parmak uçlarım karıncalanarak söyledim. "Belki, ama benim gözetimimde değil. Seni uyarmıştım. Kolay yolu seçmenin kötü bir fikir olduğunu söylemiştim. Dinledin mi? Dinlemedin! Şimdi beni dinleyeceksin!"

Bu daha da iyi oldu ve Kurtadamlar sahneye yaklaşmaya çalıştıkça her yerde küçük kavgalar çıkmaya başladı. İki adam sahneye atlarken Al, "Bu konuda daha fazla pratik yapmalısın," dedi.

"Evinize gidin!" Newt adamlara uyarıcı bir parmak sallarken ben bağırdım. "Evinize gidin ve Arizona'daki hatları eski haline getirmenin bir yolunu bulmam için dua edin, yoksa büyüsüz iblisler sorunlarınızın en küçüğü olacak! Hepiniz güvenlik ve huzurun sizden daha güçlü olan her şeyi yok etmekten doğduğunu mu sanıyorsunuz? Güvenlik diye bir şey yoktur. Her gün, her saniye, her seçimde yaptığınız şey dışında huzur yoktur."

Sanki bu bir işaretmiş gibi, kalabalık öne doğru fırladı ve bizi batırdı.

Panik tekrar içime işledi ve zavallı bir adamın kanına basıp yere düştüm, kalçam sahneye çarptığında acıdan neredeyse bayılacaktım. "Rache!" Uzaktan bir ses duydum ve o anda dayanamadım.

"Yeter!" diye bağırdım ve benden büyük bir ses patlaması yükseldi. Parmaklarım karıncalandı ve erkekler haykırırken başımı yukarı çektim, sahneden geriye düştüm, parlayan gümüş bir ışık topu tarafından itildim. Saçlarım uçuşuyordu ve onları düzleştirmeye çalıştım ama ayağa kalkamıyordum ve ellerim yapış yapıştı. Sanki parlıyormuşum gibi hissettim ve Al'a baktım. O da düşmüştü ve en az benim kadar şaşırılmış görünüyordu. Bu bir sihirdi, ama nasıl?

"Oh, şimdi başardın!" Newt bağırdı, silahı amfinin altına tekmeledi ve bana doğru hamle yapıp beni ayağa kaldırırken neredeyse dans ediyordu. Meydandaki herkes kendini toparlıyordu. O kadar sessizdi ki tek tek insanların ve siren sesinin sesi duyulabiliyordu.

"Mistikler mi?" Al yine dirseğimin dibindeydi ama benimle konuşmuyordu ve Newt başıyla onayladı.

Kalbim hem batıyor hem de genişliyor gibiydi. Mistikler. Onları duyamıyordum ama burada benimle oldukları belliydi. Ve eğer onlar beni bulduysa, Tanrıça da bulmuş olmalıydı.

"Olamaz," diye fısıldadım, saklanmak, kaçmak için çırpındım ama Newt kolumu tutarak beni hareketsiz kalmaya ve kalabalığa bakmaya zorladı.

"Sadece ... izin ver," diye neredeyse hırlıyordu, kolumu çimdiklerken dudakları birkaç santim uzaktaydı. "Bırak gireyim, Rachel."

Paniğe kapıldım ve beni birkaç dakika daha saklamak için auramı değiştirmek üzere chi'mdeki enerjinin bir kısmını çektiğini hissettiğimde kıpırdandım. Tanrıça etrafımı saran mistikler sayesinde beni bulabileceğini anladığı anda gidiciydim.

"Lanet olası yara bandı," dedi Newt, dağılmakta olan kalabalığa bakarak. "Şimdiden daha iyi hissediyorum. Al?"

FIB şapkalı biri bizi merdivenlere doğru çağırıyordu. Uyuşmuş bir halde o tarafa doğru yürüdüm. Polisler onları topluca tutuklamaya, herkesi kelepçelemeye ve sıralar halinde diz çöktürmeye başladığında kalabalık dağılıyordu.

"Bunun iyi bir şey olduğunu söylemeyeceğim," diye homurdandı Al ve Newt kolumu sıktağında nefesim kesildi.

"Hiç iyi değil!" diye tersledi. "Hatlar koptu ve sen hala nedenini senin bile hatırlamadığın bir savaşa dayanan modası geçmiş inançlara mı bağlı kalacaksın?"

"Bu elf büyüğü," diye sızlandı, acınası görünüyordu.

Trent'i gördüğümde "İkiniz de çenenizi kapatın," dedim. Tanrım, yanında Jenks vardı ve onlara ulaşmaya çalışırken neredeyse sahneden düşüyordum. Kalabalık dağılıyordu. Bir ambulansları bile vardı ve sağlık görevlilerinin vurulan adamın etrafında kümелendiğini fark ettiğimde midem bulandı. FIB ajanlarından oluşan bir başka gürültülü grup, vurulan adama haklarını okuyordu.

Kırık eli önünde bağılıydı, kanıyordu ve çirkindi. Belki de vurulan adam hâlâ hayattaydı.

"Trent!" Seslendim ve o da bana uzandı. Kollarına düştüm, titrerken başımı omzuna yasladım. "Beni öldüreceklerdi!" Jenks'in kanatları takırdarken hıçkırarak ağladım. "Onların nesi var!"

"Şşşt, iyisin," diye yatıştırdı ve Al bana sert bir şekilde bez bir mendil uzatırken başımı kaldırdım, burnumu çektim ve sümkürdüm. "Bir dahaki sefere linç kalabalığını başka bir şekilde durdurabilir miyiz?"

"Jenks, uçuyorsun," dedim ve memnun peri Newt'in omzuna kondu.

"Şimdilik," dedi, parıltılar neredeyse kayboluyordu. "Boktan bir tost kızım. Nasıl oluyor da sen büyü yapabiliyorsun da başka kimse yapamıyor?"

Al ekşi bir sesle, "Çünkü kendisine bakan, giderek büyüyen bir mistik grubu var," dedi. "Muhtemelen bu yüzden uçabiliyorsun. O bir mıknaş."

Kendimi bir mıknaş gibi hissettim, her tarafım dikenli ve küçük elektrik yükleriyle doluydu. Binaların arasında yankılanan helikopter kanatlarının *güm güm güm güm* seslerine baktım. Kalabalıktan geriye kalanlar dağılmıştı, hatta kelepçelenmiş bazı Wereler bile sıvışmıştı. Hayatta olmak iyi hissettiriyordu ve Trent'e daha da çok yaslandım. "Sana bunun olacağını söylemişim. Ve kimse dinlemedi."

"Senin burnunu sürtmekten hiç haklı olabilir mi?" Al homurdandı ve Jenks benim rahat edemeyeceğim kadar çabuk kaybolan gümüş bir toz döktü.

Helikopter meydana girdi ve beni bir süre düşünmek zorunda kalmayacağım, banyo yapabileceğim, saçımı yıkayabileceğim ve belki de bacağımdaki kurşunu çıkarabileceğim bir yere götüreceğini bildiğim için ona gülümsedim.

"Tüh, düşüyor!" diye seslendi biri ve kendimi Trent'in kollarına düşmüş gibi hissettim.

Ve yemin ederim, helikopter bizi kaldırıp götürürken onun şarkı söylediğini duydum.

Bölüm 28

Tıbbi helikopterin kenarına doğru ilerlerken rüzgâr saçlarımı hırıltılı bir karmaşaya sürükledi. Bir anda antiseptik ve bandaj kokusu sıyrıldı, aysız gecede bana kaldırım ve at kokusu geldi. Trent uzandı, eli sargılıydı ve yanağında düştüğü yerde kırmızı bir sıyrık vardı. Parmaklarımı onunkilere yerleştirirken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Onu kaybedebilirdim. Her şeyi kaybedebilirdim.

"Sandalyede olmalı," dedi kurşunu çıkaran ve yolda bana dikiş atan sağlık görevlisi. Trent omuz silkti ve beni kaldırdı, beni sıkıca kavradığı için kaslarım ağrıyordu. Kaburgalarım ağrıyordu ve nefesimi tuttum. O kayışlı sandalyede oturup aşağı indirilmektense ölmeyi tercih ederdim.

Ayaklarım otoparka çarptığında ve ortaya çıkan acı sarsıntısı, bana verdikleri sıradan ilaçları kırıp geçtiğinde, *bunun büyük bir olasılık olduğunu* düşündüm. "Teşekkürler," diye fısıldadım, Trent'in bana uzattığı koltuk değneğini kolumun altına sıkıştırırken kendimi hasta hissediyordum. Zaten bana göre boyutlandırılmıştı. Görünüşe bakılırsa onları her zaman yanında bulunduruyordu.

Hâlâ meydandaki kalabalığı anlamaya çalışıyordum. O adamı soğukkanlılıkla vurmuşlardı. Sıradaki Newt olacaktı. Sonra da ben. Sonra da Al. Hiçbir şey bu tür akılsız bir paniği mazur gösteremezdi ve ben sarsılmıştım, kurtarmak için hayatımı riske attığım insanlar tarafından ihanete uğramıştım.

"Tink bir ördeği seviyor!" Jenks itiraz etti, rüzgâr onu boğarken saçımı çekiştiriyordu. "İçeri girebilir miyiz? Çocuklarımı kontrol etmek istiyorum."

"Listedeki ilk şey," dedim, Trent'in mallarına bakan Al ve Newt'in yanından geçip bizi karşılamak için merdivenlerden inen insan kümesine bakarken. Bu her zamanki yol değildi ama otopark neredeyse üç aydır boştu ve görünüşe göre Trent'i ön ofisinde bekleyen bir sorun vardı ve bu daha hızlıydı.

"Bu iyi bir şey," diye fısıldadım, Quen, Ellasbeth ve kızları gördüğümde helikopterin pervanelerinden zar zor duyuluyordu. Ellasbeth Ray'i tutuyordu, küçük kız ciddi ve sessizdi. Lucy'nin sesi daha yüksek çıkıyordu ama Trent'e uzanırken mutsuz olduğu belliydi, Ellasbeth Al ve Newt'i görünce durunca yüksek sesle şikâyet etti.

Al sırtarak Lucy'nin burnunu çimdikledi ama gülümsemesi endişe verici bir hızla kayboldu.

"Trent!" diye haykırdı kadın, saçları dökülmüş ve Lucy saçlarını çekiştirirken yıpranmış görünüyordu. "Her yerde iblisler var! Her yerde!"

"Hiçbiri sihir yapamaz Ellie," diye uyardı Trent, küçük kız annesinin kollarından fırlamadan önce Lucy'yi alarak.

"Ama her yerdeler!" diye yakındı kadın, Newt ve Al'a yan yan bakarak. "Barın mutfağında yemek pişiriyorlar, garajda arabalarınıza bakıyorlar, kış bahçesinde perilerle konuşuyorlar. Onları dairelerinizden uzak tutmak için bir tabela asmak zorunda kaldım."

Lucy kollarını Trent'in boynuna dolayıp ona sert bir küçük kız öpücüğü verirken Trent, "Ne yapabileceğime bakacağım," dedi.

Merdivenleri nasıl çıkacağıma karar vermeye çalışırken dişlerimi sıktım. Ellasbeth berbat görünüyordu, sadece kapısına gelen muhtemelen dört yüz iblisin yarattığı stresle uğraşmaktan yorgun düşmemişti, aynı zamanda büyü ortadan kalktığı için korkmuştu.

"Landon için de bir şeyler yapmalısın," dedi ve Trent merdivenlerde tereddüt ettiğimi görünce Lucy'yi geri götürdü. "Haberlere çıkmış, elinde mikrofonla herkesle konuşuyor. Rachel'ı suçlamak için olayı çarpıtmaya çalışıyor."

"Ben!" Trent bir elini serbest dirseğimin etrafına koyup beni bir adım yukarı kaldırırken havladım.

Ellasbeth bana baktı, bandajları ve kanı incelerken sözleri tereddütlüydü. Hepsi benim değildi. Aslında çoğu benim değildi ve bu

bir şekilde durumu daha da kötüleştirdi. "Ah, kimse inanmıyor," dedi. "Ama bir şeyler yapmalısın Trent. O da seni suçluyor."

"Hemen ilgileneceğim," dedi bıkkın bir ifadeyle ve kız kaşlarını çattı, kendisini oyaladığını düşünüyordu ama açıkçası ondan ne yapmasını beklediğini bilmiyordum. Haberlere göre, elfler arasında Landon karşıtlığı artıyor, cevaplar istiyorlardı ve o da beni suçlamaya devam ediyordu. Elfler bile büyülerini kaybetmişti. Ya Tanrıça gücünü esirgiyordu ya da elflerin de satırlara ihtiyaçı vardı.

Ve yine de mistikler kullanarak meydandaki herkesi havaya uçurmuştum. Yaşasın, ben. Al ve Newt'e şöyle bir baktım, ikisinin de görmezden geliyor gibi görünmesine sevindim. Newt'in tüm büyüünün sonu karşısındaki neşeli tavrı içimi ısıtmıyor değildi.

Quen, "Sa'han, Dali sizi ofisinizde bekliyor ve Cormel de müsait olduğu bir zamanda sizinle konuşmak istiyor," dedi.

Ray uzandı ve Trent onu aldı, bir sonraki adımı tek başıma halletmem için beni bıraktı. "Ofisimde, ha?" Trent, Ray yüzünü göğsüne gömdüğü ve bırakmadığı için Quen'in dirseğimi tutması için başıyla işaret etti. "Cormel'e söyle, sohbet etmek istiyorsa bana gelmek zorunda kalacak."

Newt ve Al merdivenlerin başında bizi bekliyorlardı ve Quen beni kucakladı. İtiraz edecektim ama herkesi yavaşlatmıştım. Trent, Ellasbeth'in dirseğini tutup onu benden uzaklaştırırken Quen geride kalarak, "Bu inanılmaz derecede aptalcaydı," diye mırıldandı. "Sahneye bu şekilde çıkararak kendini ve Trent'i inanılmaz bir tehlikeye attın."

Kaşlarımı çattım, tepeye ulaşana kadar bir şey söylemedim ve o beni yere bırakana kadar kıpırdandım. "Sahneye ben çıkmadım, beni oraya sürüklediler. Peki sen Jon'u sahnede kafasına silah dayanmış ve dizlerinin dibinde bir cesetle görseydin ne yapardın?"

Quen benim yanımdan Ellasbeth'e bakarken gözleri seğirdi, Lucy'yi içeri götürdü, Trent ve Ray de Trent'in yıpranmış kadınla bir şey hakkında tartıştığı sırada onu takip etti. "Aynı şey. Trent'in ofisine gitmene yardım etmeme izin verecek misin?"

Helikopter tekrar havalanıyordu, ışıklar üzerimizde yanıp sönüyordu ve Al kolumu tuttuğunda her zamankinden daha şeytani görünüyordu. "Ona yardım edeceğim," dedi.

dedi ve beni nedenlerini merak ettirdi.

"İkiniz de geri çekilin," dedi Newt, Al'ı tek parmağıyla göğsüne bastırarak uzaklaştırırken. "Bugün Rachel'a yardım ediyorum. Hayatımı kurtardı, zavalılık."

Kendimi bir köpeğin oyuncağı gibi hissetmeye başlamıştım ama gerçekten oturmak istiyordum ve Trent'in ofisine gitmeme kimin yardım ettiği umurunda değildi. Al kapıyı tutarken Newt'e iyice yaslandım ve ayaklarımızı sürüyerek içeri girdik. "Teşekkürler," diye mırıldandım ve rüzgâr kesildiğinde saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken Jenks bana küfretti. Onun orada olduğunu unutmuştum. Ellasbeth koridorun yarısını çoktan geçmişti, küçük kız annesini ses tonunda geçmeye çalışırken sesi Lucy'ninkiyle karışıyordu.

Arkalarından yavaşça ilerlerken Newt, "İnanılmaz cesurca bir hareketti," dedi. "Çok cesurca ama inanılmaz derecede aptalca."

Tanrım, kaburgalarımın kırılacağını sandım ve dişlerim sıkıldı. "Seni kurtarmayı düşünmüyordum. Sadece insanları öldürmeyi bırakmalarını istedim."

"Belli ki," diye mırıldandı ve koridordaki halıya geldiğimizde adımlarım daha da yavaşladı ve artık ayaklarımı sürüyemez hale geldim.

Trent ofisinin dışında, boş sekreter masasının başında duruyordu. Yüz ifadesi sinirli bir ifadeye bürünmüştü. Ellasbeth de daha iyi görünmüyordu ve Ray'i Al'a verdiğinde neredeyse ödü kopacaktı. "Quen, senin ve Jon'un Ivy ve Nina'nın nerede olduğunu bulmanızı istiyorum. Görünüşe göre hastaneye hiç gelememişler."

Döndüm, çok hızlı hareket ettiğim için görüşüm azaldı. "Ne?"

Quen Ray'i Al'dan aldı ve başını eğdi. "Sa'han," dedi basitçe ve gitmek için döndü.

Jenks'in kanatlarının kulağımın altında çıkardığı yumuşak takırtı beni şok etti. O kadar sessizdi ki orada olduğunu unutmuştum. "Hey, Quen," diye bağırdı. "Beni seraya bırakmaya ne dersin? Çocuklarımı kontrol etmek istiyorum."

"Kahretsin, üzgünüm Jenks," dedim.

"Bunun için endişelenme. Git bir yere otur," dedi Jenks, havalanırken üzerinden ince kırmızı bir toz dökülüyordu. "Gıcırdayan dişlerin başımı ağrıtıyor."

Ellasbeth ve Lucy onun peşinden giderken, Al ve Newt beklentiyle Trent ve bana bakıyorlardı. Trent dirseğimi tuttu, bizi ofisine doğru yönlendirirken yüz ifadesi asıktı.

Ivy . . . "Trent, Ivy ve Nina'nın Cormel'in elinde olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordum. "Seni görmek istedi." Gördün mü Trent, ben değil. Bu küçük fark beni burada tutan ve Trent'in hızlı arabalarından birini çalmamamı sağlayan tek şeydi, kötü bacak ya da değil.

"Quen de bunu öğrenecek."

Uzun bir gece olacaktı ve sonunda Trent'in ofisine vardığımızda neredeyse ağlayacaktım. Dali içerideydi ve Trent kapıyı açarken ona yaslanmamaya çalıştım. Trent'in geçen hafta kısa şekerlemeler için koyduğu kanepeler hiç bu kadar iyi görünmemişti ve Dali'ye hızlıca başımı salladım, olabildiğince hızlı hareket ederken kalbim çarpıyordu ve neredeyse içine düşüyordum. Deri kokulu hava etrafımda kabarmıştı ve içinde biraz vampir tütsüsü olmadan yanlış koktuğunu düşündüm.

"Dali," dedi Trent temkinli bir şekilde ve yaşlı, biraz şişman iblis, Trent'in masasının arkasındaki duvar tankında renkli tuzlu su balıklarına baktığı yerden döndü.

"Ne kadar da elfçe," dedi Dali usulca, gözleri Trent'in arkasından Al ve Newt'e kayarak. "Tüm güzel tutsaklarını sergiliyor."

Trent'in kulaklarının kenarları kızardı. "O tanktaki her şey tutsak olarak yetiştirildi. Hiçbiri vahşi doğadan gelmedi."

Dali mırıldanarak, sanki kendi masasıymış gibi masanın arkasına yerleşti. "Bu durumu daha da kötüleştiriyor."

Dali'nin masasında oturmasının Trent'i rahatsız ettiği belliydi, burnunun kenarını ovuşturarak balıkları beslemeye gitti, Dali'nin ayağının birkaç santim ötesindeki çekmecedeki bir kutu yiyecek alırken hareketleri yavaştı. "Neden hepiniz buradasınız?" Trent, yemi eleyip balıkların geri kalanı saklandıkları yerden çıkarken sırtını herkese dönerek konuştu.

Newt kalan sandalyeye zarifçe yerleşerek Al ve Trent'i ayakta bıraktı. "Son giren, son çıkar," dedi gizemli bir şekilde. "Dali'nin sırası en son kurulan sıraydı, bu yüzden en son giden de o oldu."

Bacağımı yerden kaldırmaya çalıştım, neredeyse bayılacakken olduğu yerde kalmasına karar verdim. "Peki ya benim sıram?" Tekrar düşünebildiğimde sordum.

Al, gece vakti boş bir otağı gösteren büyük video ekranının önünde dururken yumrukları sırtının altında kükredi. "Sonsuzluktan kaçarken oluşan son hat," diye açıkladı. "Belki de bu yüzden siz büyü yapabiliyorsunuz ama biz yapamıyoruz."

"Benim hattım hâlâ var mı?" Dedim ve Al başını salladı. Hatlar ölmüştü. Hâlâ nasıl sihir yapabildiğime dair hiçbir soru işareti yoktu ve Dali mutlu değildi - Al'ın nedenine dair yalanına rağmen.

"Şimdi, Gally," dedi Newt neredeyse suratını asarak, meydandaki derme çatma kelepçelerin açtığı yaraları gizlemek için bornozunu kaydırarak. "Rachel'ın sihir yapabilmesinin nedeninin bu olmadığını biliyorsun."

"Mistikler değildi," diye homurdandı Dali.

"Başka seçeneğim yoktu," dedim aceleyle, Al'ın kaskatı kesildiğini görünce. "Onlar öldü. Bütün hatlar."

Tanrım, hatlar kesikti. Bis'i dünden beri görmemiştim. Acı çekiyor olmalı. Ivy kayıptı, muhtemelen Cormel'in yatak odalarından birinde onu öldürüp ruhunu kurtarmamı sağlamak için benim gelmemi bekliyordu.

"Gitmeliyim," dedim, sandalyenin kolunu kavrayıp koltuk değneğine uzanmak için ayağa fırladığımda bacaklarım zonkluyordu. "Kiliseye geri dönmek zorundayım. Trent, üzgünüm ama elimden bir şey gelmiyor ve yardım edebileceğim kişilere yardım etmem gerekiyor."

"Aptal olma." Newt aramızdaki boşluğa doğru eğilerek koltuk değneğimi benden aldı ve Dali'ye fırlattı. Trent akvaryumuna çarpmadan önce yakalamak için uzandı ama Dali daha hızlıydı ve Newt arkasına yaslanıp beni kanepede tuttuğu ve Dali'nin dikkatini aynı anda çektiği için kendinden memnun bir şekilde ona ters ters baktı. "Dali, sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Rachel'ın hattı önce düştü. Tanrıça ondan nefret ediyor. Rachel büyü yapabiliyor çünkü mistiklerin en küçük zerresi bile ona bakıyor, onun etrafını sarıyor ve yararlanabileceği bir alan yaratıyor." Newt'in gözleri bana spekülatif bir şekilde bakarken yükseldi. "Chi'sini vahşi büyüyle doldurmak ..."

Tekrar oturdum, Dali'nin sert bakışları beni sandalyeme mıhladı.

"Bu bir yalan!" Dali ısrar etti ve Newt sahte bir aylaklık içinde tavana baktı.

"Ya da paylaşmak istediği herhangi biriyle," diye bitirdi Newt. "O küçük bir ley hattı sıcak noktası gibi."

"Yeter!" Dali bağırdı. Trent benimle öfkeli iblisin arasına girdi ve Newt on iki yaşında bir çocuk gibi ayağını salladı, iblisin burnunu benim başımı belaya sokacak ve Dali'nin bir zamanlar kendisinin de elf büyüsü yaptığını fark etmesini engelleyecek bir şeye sürtmekten zevk alıyordu.

"Mistikler yüzünden, seni köhne yaşlı iblis," dedi alaycı bir tavırla. "Çizgiler öldü ve gelgitler değişmeden ve her şeyi beraberinde götürerek varoluştan çekilmeden önce gün doğumuna kadar sonsuza dek var."

Jenks. . . diye düşündüm, kapıya bakıyordum ama ona doğru yürümek için çaresizdim. Büyü olmadan uzun süre hayatta kalamazdı. Bis de öyle. Ve vampirler. İlk ölümlerinde ruhlarının gidecek hiçbir yeri olmayacaktı. Bir şeyler kopacaktı.

"Familiarları serbest bıraktın, değil mi?" Trent sordu ve Dali'nin ifadesi bozuldu. "Kölelerinizi mi? Onları terk mi ediyorsun?" Trent öfkeyle haykırdı. "Sözleşmen onları hayatta tutacağını söylüyor. Zor olduğu için bunu öylece unutamazsın."

"Zor mu?" Dali tersledi.

"Ve ölümsüz ruhlar," dedim yüksek sesle, düşüncelerim Ivy'deydi. Ruhunu ve bilincini bir arada tutmak için kendini iki kez öldürebilirdi, bunun ruhunu doğrudan cehenneme göndereceğine inansa bile.

Dali, Trent'in masasının üzerinde öne doğru eğildi ve kalın parmağıyla beni işaret etti. "Burada herhangi bir sözleşmeye uyulmaması benim suçum *değil*. Ölümsüz lanetine beklenebileceği kadar iyi dayandım." Dudakları dişlerini göstermek için geriye kıvrıldı ve Trent'e dik dik baktı. "Vampirlerin ruhlarının yok olmasından sen ve senin türün suçlusunuz, ben değil."

Ruh yıkımı mı? Merak ettim, sonra da Dali'yi en çok üzen şey bu gibi görüldüğü için üzerine atladım. "İlk ölümsüze ruhunun onu bekleyeceğine dair söz verdin, değil mi? Bu söz onu takip eden herkese düştü. Ve şimdi bunu yerine getiremezsin."

"Bu benim suçum değil!" Dali bağırdı ve arkasındaki balık saklanmak için fırladı.

Newt suratını ekşiterek, "Laneti sen yönettin," dedi.

"Bu tahammül edilemez," dedi Trent, adım atmaya başlayarak. "Yaşayan, nefes alan insanlardan oluşan koca bir nüfus ölmek üzere sonsuzlukta kapana mı kısıldı?"

Dali güldü, acı ses tüyler ürperticiydi. "Komik. Bizim için tasarladığın şey buydu."

Trent döndü, öfkesi demir gibi sağlam kontrolünden çıktı. "Bu ilk senin fikrindi."

Al takım elbisesinin ceketini çekiştirerek düzeltti. "Çünkü bizi köle yaptınız ve çocuklarımızı bizden o kadar uzaklaştırdınız ki embesil gibi oldular."

"Hey!" diye bağırdım, doğuştan aptal sayılmak istemiyordum. Hayır, bunu kendim de kanıtlayabilirdim.

"Çocuklar," diye yatıştırdı Newt, kızın kolundaki el izi şeklindeki çürüğü fark edince hoş ifadesi bozuldu. "Hepimiz acı çektik ve unutamayacağımız açık olsa da, en azından hayatta kalabilmek için birbirimizi affetmeye çalışabilir miyiz?"

Trent sinirli bir şekilde bize sırtını döndü. "İlerleyecek bir şey yok," dedi titrediklerini tahmin etmek için ellerine bakarken. "İlerlemek için sihir yok. Beni dinlemediler ve şimdi hepimiz acı çekiyoruz."

Karnım ağrıyordu ama kaburgalarım daha çok ağrıyordu ve tek yapmak istediğim uzanıp hareket etmemektir. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Eğer yapılabilecek bir şey olsaydı ..."

"Var, aşkım."

Dali, Newt'in yumuşak mırıltısıyla başını kaldırdı. İblisin sert ve acımasız ifadesi içimde bir adrenalin dalgası yarattı.

"Newt," diye homurdandı Al, Trent'in nadiren kullandığı ıslak barın önünde dururken, omuzları kambur ve gergindi. "Kapa şu lanet çeneni."

Trent bir adım öne çıktı. "Onu arayan yeterince mistik yok," dedi ama Dali'nin masaya sert bir yumruk indirmesi onu kısa kesmesine neden oldu.

"Hayır!" diye bağırdı yaşlı iblis. "Buna izin vermeyeceğim! Elf büyüleriyle kurtarılmaktansa öldüğümüzü görmeyi tercih ederim!"

Newt'in ayağı sallandı ve yanakları kızardı. "Ölü tam olarak olacağımız şey. Kör müsün yoksa bu kadar inatçı mısınız? İblisler Tanrıça aracılığıyla büyü yapabilirler. Sadece bunu kabul etmekten hoşlanmazlar. Bunun kendilerini lekelediğini düşünürler."

"Öyle!" Dali ağladı. "Onlar hayvan!"

Newt mırıldandı. "Hepimiz öyle değil miyiz, ihtiyar? Rachel?"

Bana ince bir el uzattı, solgun ve lekesizdi. Parmak eklemlerinin morardığına yemin edebilirdim ve elini tutmaktan çekindim. Gülümseyerek elini gösterişli bir jeste dönüştürdü. "Mütevazı biri. Kız bunu yapabilir."

"Hayır!" Dali haykırdı. "İki dünyanın çarpışmasıyla, eğer zamanda geriye gidebilseydim, onu ofisime ilk adımını attığı anda öldürürdüm!"

Al alnını ovuşturduktan sonra Trent'in barından az önce doldurduğu amber rengi bir şeyle dolu iki shot bardağını aldı. "Bu hissi bilirim," dedi ve bardaklardan birini Trent'in masasına koyup kendi bardağını yudumlamadan önce tokuşturdu.

"O zaman ikiniz de çoktan üç kez ölmüş olurdunuz," dedi Newt parlak bir sesle. "Sen, Dali, henüz bu hayattan çekip gitmeye hazır değilsin, ve tüm işemelerine ve inlemelerine rağmen, sen de değilsin, Gally. Bir elfin komplosuna kurban gitmiş, mızmızlanan ve ağlayıp sızlayan bu halinle değil. Rachel elf büyü yapabiliyor. Beğenmemen umurunda değil. Sen de yapabilirsin, *hepiniz* yapabilirsiniz, eğer şu kibir ilmiğini boynunuzdan çıkarırsanız!"

"Ah, Newt?" Tehlikeye attım ama Dali ayağa kalkmıştı, zaten kendine güveni olmayan iblis, kendisini ölü görmek isteyen bir dünya karşısında çaresiz olduğu gerçeğiyle yüzleşirken yüzü kızarmış ve hüsrana uğramıştı.

"Artık yeter!" diye bağırdı iblis ve Newt ayağa kalktı, cüppesi açıldı.

"Yapacaksın!" Newt bağırarak karşılık verdi ve ben de koltuğa daha da gömüldüm. "Korkaklığınızın ve asılsız önyargılarınızın varlığımızı lekelemesini yeterince uzun süre izledim! Elflerle aynı büyü kaynağını paylaşıyoruz. Gücümüzün kaynağını görmezden gelip onu küçük ceplerde var olan damlalar ve damlacıklarla aldığımızda bizi defalarca yenmelerine şaşmamalı."

"Yeter!" Dali bağırdı ve Newt öne atılarak yüzünü onunkine birkaç santim yaklaştırdı.

"*Dinleyeceksin!*" diye haykırdı, siyah gözleri parlıyor ve ellerini mavi bir pus çevreliyordu.

Dali'nin gözleri onlara kaydı ve aniden geri çekildi, omuzları kamburlaştı ve gözleri yere indi. Al boğazını temizledi. "Bu iş şimdi çok daha ilginç bir hal aldı," dedi ve Dali'nin kendine güveni geri geldi. "Newt, sihrini nereden alıyorsun aşkım?"

Newt yüzünü buruşturdu. Trent'e omuz silktim ve Dali sonunda kızacak başka birini bulduğunda daha rahat nefes aldım.

"Elf büyüyle uğraşan tek kişi Rachel değil, ha?" Dali, masadan kalkıp ayağa kalkarken açıkça tiksinişmiş bir ifadeyle konuştu.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Newt ellerini kollarının arasına sakladı. Birden kendimi kızlar tuvaletinde koku büyü yaparken yakalanmış iki çocuk gibi hissettim. Gerçi bu konuda pek tecrübem yoktu.

Kaşları çatılan Dali içkisinden bir yudum aldı, beklediğim kadar öfkeli değildi. Ama Newt'in deli olduğu bilinirdi. "Bundan haberin var mıydı?" Dali, Al'a sordu.

Al omuz silkti. "Ona inanmamıştım. Bir iblis kendisinin ve Tanrıça'nın-"

Newt başını kaldırdı. "Rachel ne olduğunu, hepimizin ne olduğunu saklamaya çalışarak delirirken hiçbir şey yapmadan oturmayacağım. Tanrıça bizimle konuşacak, bize de cevap verecek."

"Ve bizi ölüme terk etti," dedi Dali acı acı. "Bize sırtını döndüğünde savaşmak ve varlığımızı sürdürmek için mi? Hayır. Bir daha asla. Onun gözdeleri var ve ben bir kez daha aptal yerine *konmayacağım*."

Elfler ve iblisler arasındaki bu amansız rekabet bir araya gelmeye başlamıştı ve Newt, cüppesi belli belirsiz hışırdarak, Dali'nin Trent'in masasına yaslandığı yere geçtiğinde sessizce izledim, sert düşünceler içinde dönerken başı eğikti.

"Zorunda değilsin," dedi Newt usulca, kız onun koluna dokunduğunda.

Aralarında bir pus geçti ve Dali ellerine baktı, ona verdiği enerjiyi hissetti, chi'sini kendi chi'sinin bir kısmıyla doldurdu. Bundan kurtulmanın bir yolu olduğunu kabullenirken nefesi kesildi - tabii bir ömür boyu duyduğu nefreti bırakabilirse. "Bunu ne zamandır saklıyorsun?"

Newt arkasını döndü. "Hatırlamıyorum. O kadar uzun zamandır ki Tanrıça'nın gizemcileri artık beni bulmaya çalışmıyor."

Yüz ifadesi acılıydı ve Trent'in eli destek için omzuma indiğinde irkildim. Onun nasıl hissettiğini biliyordum ve mistiklerin verdiği yüceliği kaybetmenin acısının zamanla hiç azalmadığını, aksine daha da arttığını hayal ediyordum.

Dali dikkatini bana kaydırırken yorgun görünüyordu, gözleri kayıtsızca yanımda korumacı bir şekilde duran Trent'e kaydı. "Ona bunları nasıl saklayacağını da öğrettin mi?" diye sordu Newt.

"Aurasını değiştirdim, böylece onu kolayca bulamazlar ama Rachel'ın daha yeni bir bağı var, henüz unutmadıkları bir bağ." Duraksadı. "Hâlâ onu arıyorlar, Tanrıça'nın tekrar dönüşmesi gerektiğini biliyorlar. Gözleri Rachel aracılığıyla gerçekliği gördü ve buna katılma ihtiyacı geri kalanları yeniden oluşmaya yatkın hale getirdi."

Dönüşmek. Tanrıça da bunu söylemişti ama onu yok edeceği için bundan korkmuştu.

"Dali, gün doğmadan önce elf büyüleriyle hatları yeniden açabiliriz."

Trent'in omzumdaki elleri sıkılaştı. "Dewar'ı ve yerleşim bölgesini toplayacağım."

"Hayır."

Dali'nin sözleri yumuşaktı. Kafasını hiç kaldırmadı, başka bir adamın masasında, başka bir adamın evinde, onları istemeyen bir dünyada dururken, umutsuzca kaçmaya çalıştıkları hapisane parçalanmaya ve içinde yaşamak istedikleri ama korktukları dünyayı yok etmeye hazırlanırken, yüzünde pişmanlık ifadesi vardı.

"Bu şekilde yaşamamızı mı istiyorsun?" Newt acı bir sesle, sanki yırtık pırtık ve lekeli kalıntılar onların gururu ve gücüymüş gibi giysilerini çekiştirdi. "Hatları yeniden açabiliriz ama bunu gün doğmadan önce yapmalıyız. Tanrıça ile konuşuyordum-"

"Ne!" Dali başını kaldırdı. Köşede Al birkaç bardağı birbirine tokuşturdu ve bardaklara doldurulan suyun sesiyle ağzım kurudu.

Newt yılmadan çenesini kaldırdı. "Aktif olarak Rachel'ı arıyor ama hatlar kapalı kalırsa görüşünün azalacağını biliyor. Zaten açlıktan ölüyor. Gerçekliğe tek erişimi, onun varlığından bile haberi olmayan başarısız periler ve Wereler aracılığıyla. Landon'ın hatları yok etmesi için onu kandırması sayesinde artık elfleri dinlemiyor."

İlginç, diye düşündüm, acaba elf büyüğü bu yüzden mi başarısız olmuştu? İçimde küçük bir ihtimal belirdi ve beni koltuğumda daha da dikleştirdi. Belki bunu yapabilirdim. Daha önce mistiklerin bireysel güçlerinin kontrolünü Tanrıça'nın iradesinden kurtarmıştım. Daha önce birkaç kez.

Ve her seferinde, düşüncelerim onu öldürmesin, tanınmayacak hale getirmesin, yeni bir şeye dönüştürmesin diye kendimi ondan ayırmak için mücadele ettim.

"Katlanılabilir hale getirmek için sihir olmadan gerçekliğin kurallarına göre yaşayamam," dedi Al. "Dali, sadece hayatta kalmak için değil, bunu yaparken de dünyanın bize teşekkür etmesi için bir şansımız var. Belki de bize yeniden bir yer verir."

"Bize bir yer verecek misiniz?" Dali gürledi. "Biz iblisiz! Sadaka kabul etmeyiz, istediğimizi alırız!"

"Benim istediğim bir yere ait olmak!" Al aniden bağırdı. "Bir süreliğine bu yolu denemek istiyorum. Ne olacak ki, Dali. Hoşuna gitmezse, garson kadrosunu doldurmak için ruh takasına geri dönebilirsin ama bence burada başkalarının kurallarıyla iyi iş çıkarabiliriz." Tereddüt etti, kaşları hınzırca kalktı. "Onların etrafından dolaşmanın yollarını bulmak. Onları kendi yasaları içinde kıvrandırmak."

Newt'in yüzü kızarmıştı. "Ama önce hatları yeniden açmamız gerekiyor."

Nefesimi tutup bekledim. Burada, sonsuza dek yaşayacak olanı kurtarmaya çalışıp çalışmayacağımızdan daha fazlasına karar veriliyordu.

Dali, "Gücümüz yok," dedi.

"O zaman gücümüzü elflerle birleştiririz." Newt ellerini masanın üzerine koydu ve ona doğru eğildi.

Dali'nin iğrenmiş bakışları alçalmış kaşlarının altından onunkilere kaydı. "Hayır," diye homurdandı.

Trent benden uzaklaştı, nefesi tutulmuş ve rengi yükselmişti. Gözleri parlıyordu ve yırtık pırtık ve sargılı haliyle bile -belki de bu yüzden- bir insan lideri gibi görünüyordu. "Neden bunu yapmamayı düşünüyoruz ki?"

Dewar, Landon'la ilgili hayal kırıklığına uğradı. Beni dinleyeceklerdir. Hatları yeniden açalım ve bu işi bitirelim!"

"Çünkü yalan söylüyor, elf!" Dali sadece sesiyle Newt'i masanın üzerinden geri itti. "Tanrıça yalan söylüyor! Kandırıyor! Hatların yeniden açılmasına izin vermeden önce Rachel'ı öldürecek ve sonra da kendisine bin yıl daha oynayacak bir şey vermek için geri kalanımızı yavaş, alçakça bir ölüme mahkûm edecek. Tanrıça, erişim alanını genişletecek olsa bile bunu yapmamız için bize güç vermeyecektir. Bizi öldürecek, sonra da istediğini yapacak!"

"Ama Tanrıça'nın iradesine güvenmek zorunda değiliz," diye itiraz ettim, kanepede öne doğru eğilirken kendimi dışlanmış hissediyordum. "İhtiyacımız olan gücü ondan alabilir ve bu işi halledebilirim! Sadece laneti dokuyacak ve ona yön verecek birine ihtiyacım var." Belki sonra da kıcımlı kurtarır.

Dali donmuş gibiydi, önce Al'a, sonra Newt'a bakarken sadece gözleri hareket ediyordu. Yavaşça varlığını toparlarken ikisi de kendi içlerine dönmüş, ondan kaçıyor gibiydiler. Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü ama ben sadece gerçeği söylemiştim.

"Yol şimdiden bu kadar sağlam mı?" Dali beni daha da şaşırtarak şöyle dedi.

Al'ın başı eğildi, soruyu duymazdan geldi. Hasta görünüyordu ama Newt'in çenesi sanki bir yükü üstlenmiş gibi kalktı.

"Rachel neredeyse iki kez Tanrıça'da yeni bir oluşuma neden oluyordu ve yine de kendini kurtarmayı başararak her ikisinin de hayatını kurtardı. Tanrıça onu görür görmez öldürecektir ama Rachel'ın tanınmadığı bir dönem olacak ve üstünlük savaşında, eğer biz de orada olup bundan faydalanabilirsek, Rachel ondan hatları yeniden açmaya yetecek kadar büyü çıkarabilir."

Zaten bildiğim bir şeydi ama Newt'in söylediğini duymak kulağa riskli geliyordu. Dali'nin yüz ifadesi ihtiyatlıydı. "Bu, onu bir daha Tanrıça'nın gazabı."

Sanki umurundaydı. Sakindi ve beni bağırmamasından daha çok korktu. "Başa çıkabilirim," dedim içim titreyerek.

"Yanında olacağım," dedi Newt ve kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu.

"Ve ben," diye teklif etti Trent ve uzattığı elini tuttum. Bizi böyle gören Dali'nin ifadesi değişti ve gözlerini kaçırdı.

Al açıkça mutsuz bir şekilde sessiz kaldı. Sessizliği Dali tarafından fark edildi. Hatta herkes tarafından fark edilmişti ve elindeki buz ve likör dolu bardağı sert bir hareketle yere bıraktı.

"İkiniz birlikte," dedi Dali, dudaklarını kıvrarak. "Onunla birlikte. Tanrıça'yı ele geçirmeye çalışıyorsunuz."

Trent yüksek sesle, "Elimizde olan bu," dedi.

Günlerimin olası sonunu önümde gördüğümde kalbim güm güm attı. "Eğer bir şans varsa hiçbir şey yapmadan oturamam. Eğer bu işe yararsa, büyü eski haline dönecek, ölümsüzler tamamen ölene kadar ruhları bir park yörüngesinde olacak ve sonsuzlukta sakladığın binlerce familiar hâlâ hayatta olacak. Yine de onların serbest bırakılmasını isteyeceğim."

Dali burnunu çekti. "Tabii ki biliyorsun," diye mırıldandı.

Newt, "Hatlar sadece kısa bir süre için dayanabilse bile, aileleri dışarı çıkarabiliriz," dedi. "Kuşkusuz en geniş alanda toplanacaklardır ve taşınmaları kolay olacaktır."

Ama ben kurtarılmak istemiyordum. Ben bir çözüm istiyordum. "Bu kötü bir fikir," dedi Dali, ikna olmamıştı.

"Ama bu bir fikir," dedim. "Kötü ya da değil, denemek zorundayız. Eğer enerjiyi çalabilirsem, laneti döndürür müsünüz? Hepiniz mi? Ben bunu yapamam."

Dali iç çekerken nefesimi tuttum, gözlerini kaçırmış, tehlikede olanla neye mal olabileceğini dengeliyordu. Gurur onun dayanak noktasıydı ve bir tarafın yanlış bir karar vermesi için diğerinden daha fazla güce sahip olması için ağırlığı haksız bir şekilde değiştiriyordu. *Gurur yüzünden dünyayı başka bir gereksiz şiddet dalgasına mahkum edeceğiz*, diye düşündüm, zaten iblislerin yardımı olmadan bu işi yapmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Belki de dewar yeterli olacaktır.

Ama Dali durdu, kendine baktı, hatlar kapandığında içinde bulunduğu formda sıkışıp kalmıştı. "İçinde debelendiğimiz bu çaresiz çamurdan kimse hoşlanmıyor. Onlara soracağım. Onlar karar verecek."

Kalbim yerinden fırladı ve Trent'in parmakları omzumda sıkılaştı.

"Affedersiniz," dedi Newt gülümseyerek ve zarifçe Al'a uzanarak. "Ele alınması gereken bazı anlaşmazlıklar olabilir. Al, bana eşlik eder misin?"

Sessizce, Al şişesini aldı. Bana bakmadan, parlak polis ayakkabılarıyla ışığı yakalayarak ve adımlarında inanılmaz bir kararlılık ve kötü tavır sergileyerek yanımdan geçti. Kapıyı çekerek açtı, büyük odaya giderken adımları halının üzerinde duyulabiliyordu.

"Dali?" Newt yumuşak bir sesle sordu, elini şimdi daha güçlü, biraz daha kilolu iblise uzatmıştı.

Birlikte ayrılırken Dali, "Bu hiç kolay olmayacak," diye homurdandı.

"Saçmalama." Newt omzunun üzerinden bana baktı ve göz kırptı. "Sende onu öğrenci olarak kolektife almalarını sağladın. Hatta o, Al ve o elf Ku'Sox'a karşı çıktıklarında Ku'Sox'a karşı çıkmalarını sağladın. Ve Trent'i senin yüzünden öldürmediler," diyordu Newt kapı hafifçe kapanırken. "Onlara elf büyüğü yaptırmak hiçbir şey olmayacak," dedi ve ardından Dali'nin acı kahkahası geldi.

Trent'in ıslak bara doğru ilerlerken elinin üzerinde gezindiği tenim karıncalandı. "Trent?"

Yapmaya çalışacağımız şeyin büyüklüğü üzerimize çökerken sessiz kaldı. Hâlâ bir şey söylemeden bana bir bardak su getirdi. "Al," dedi soğuk bardak elime dolarken. "Sıvı ihtiyacını karşılamalısın."

"Trent. . ."

"İç şunu," dedi ve ben de itaatkâr bir şekilde bir yudum aldım, oda sıcaklığındaki su içime süzülürken yumuşaktı. İç çekerek yanıma oturdu, kaşları çatılmıştı ve bakışları hiçbir şeye odaklanmamıştı. "Her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum," dedi sonunda.

"Ama sen bilmiyorsun." Suyu yere koymak için eğildiğimde kaburgalarım ağrıyordu. "Trent, Tanrıça beni arıyor. Zihinsel bir savaş için daha donanımlı ve benimle nasıl savaşacağını biliyor. Onu öldürmek istemiyorum, bu da kontrolü ele geçirmek için saniyelerim olacağı anlamına geliyor ve sonra onu kurtulamayacağı kadar derinden etkilemeden önce kurtulmak için savaşacağım. Sonra ne olacak? Hayatımın geri kalanında ondan saklanıyor olacağım."

Trent'in gözleri gözlerime değdi ve ellerime uzandı. "Bunu bilmiyorsun."

Parmak uçlarım onun aurasına dayandıkları yerde karıncalandı. Geri çekilmeye başladım ve beni daha sıkı kavradı. "Kıpırdama," dedi utangaç bir sesle. "Sen

baş ağrımdan kurtuluyorum."

Kahretsin, şu anda bile üzerim onlarla kaplıydı. Dali'nin bana cüzzamlıymışım gibi bakmasına şaşmamalı. "Sen de mi?" Dedim, artık onları saklamaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

"Seni o sahneye çıkardıklarında çok korktum," dedi Trent aniden ve beni dikkatlice kendine çekerken nefesimi tuttum. "Tüm hayatımı hiçbir şey olmadan gördüm. Param gitti, gücüm çalındı. Sana ulaşamadım ve kimse beni dinlemedi. Seni öldüreceklerini sandım." Başımı göğsüne yasladığımda kalp atışlarını duyabiliyordum. Hiçbir şey yapmamak iyi hissettiriyordu. "Ben de öyle," diye fısıldadım, ağlamaya başlamamak için daha yüksek sesle söyleyemedim.

Onun için çok korkmuştum. Jenks için.

"Ve şimdi bunu tekrar yapacaksın."

Eli nazıkçe saçlarımı okşadı. Hiçbir şey için hareket etmek istemiyordum. "Muhtemelen."

Trent alaycı bir ses çıkardı. "Haklıydın. Her zamanki gibi. Bu çok zor. Ama yine de yapacağım."

Başımın üstünü öptü ve ben de dudaklarını dudaklarımla buluşturabilmek için kendimi eğdim. Aramızda hafif bir karıncalanma yayıldı, bacağım zonklarken bile ısıtıyor ve iyileştiriyordu.

Dudaklarımız ayrıldığında gözleri parlıyordu. Keşke bu iş bitmiş olsaydı da yarın olsaydı ve kızları hayvanat bahçesine götürmeden önce Mark'ta kahve içiyor olsaydık. "Burada kızlarla kalmalısın," dedim ve bana olan tutumu sıkılaştı.

"Sadece beni durdurmaya çalış."

Yine ağızma bakıyordu ama kalın bir mafsalın kapıya ani vuruşuyla büyülenmiş gülümsemem soldu.

"Ivy ve Nina" diye fısıldadım, korku içimde adrenalinin yükselmesine neden oldu.

"Quen?" Trent, kapı açılırken dikkatlice doğrulmama yardım ederken kaşları çatılmış bir şekilde konuştu. Elleri nazikti ama başımı kaldırıp baktığımda karşımdakinin Quen değil Al olduğunu gördüğümde hâlâ yüzümü buruşturuyordum; bize bakarken kendi kaybının hatırası canını acıtacak kadar netti. Acıdığımı görünce yüzü sertleşti.

"Quen'in arkadaşlarınızı alan ambulans şoförü ve sağlık görevlisinden haberdar olduğunu size bildirmek istedim. İkisi de iç yaralanmalar nedeniyle yoğun bakımdalar."

"Hayır." Ayakta durmaya çalıştıktan sonra kanepeye geri düştüm. "Ne oldu?" "İkisi de başaracak. Yaşayan vampirler olmaları yardımcı oluyor," dedi Al.

kuru bir şekilde. "Ama Ivy ve Nina'ya gelince..." Omuz silktili. "Onlardan hiçbir iz yok."

"Cormel." Trent'e döndüğümde kalbim küt küt atıyordu. "Seninle konuşmak istedi. Onları o aldı!"

Trent ayağa kalktı, masanın üzerindeki telefona doğru hızlı adımlarla ilerliyordu. Al boğazını temizleyerek onu olduğu yerde durdurdu. "Sağlık görevlisini ve şoförü yaralayan Cormel değildi," dedi Al. "Nina'ydı."

Ne olduğunu anladığımda gerginlik omuzlarımı sıktı. Nina yolda ölmüştü. Güneş batmıştı ve bilincini hiç kaybetmemişti. Çılgına dönmüştü ve Ivy onu kontrol altına almaya çalışmıştı. Kahretsin, Ivy onu kontrol altına almak için nereye götürmüş olabilirdi? Cormel'in ona dokunamayacağı güvenli bir yere mi?

Kalbim boğazımda, kanepenin kolunu tuttum ve kendimi yukarı çektim. "Gitmek zorundayım."

"Ama iblisler ve çizgiler" diye başladı Trent ve sonra fikrini değiştirerek Newt'in fırlattığı koltuk değneğini almak için eğildi ve üzgün, kararlı bir bakışla bana getirdi.

"Al, herkese üzgün olduğumu söyle. Gitmek zorundayım. Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Koltuk değneği kolumun altına girdi, kapıya doğru topallayarak yürürken acı veriyordu. Al hiçbir şey yapmadan öylece duruyordu, bu da gideceğimi bile bile bana bunu söyleyip söylemediğini merak etmeme neden oluyordu. Tanrıça'yla son savaşında kendimi kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı herkesten iyi biliyordu.

"Helikopteri önerebilirim," dedi iblis, sesi yağlıydı. "Onunla yapacağın giriş neredeyse basitçe içeri dalmak kadar iyi. Ayrıca yollar geçit vermez. Ben de seninle geleceğim. Artık kimse beni dinlemiyor."

"O duyuyuyu bilirim," dedi Trent ama ben çoktan koridoru yarılamıştım.

Al'ın yanından geçerken nefes nefese, "Teşekkür ederim," dedim.

"Bana teşekkür etme." Al spekülasyon içinde parmak uçlarına baktı. "Sadece Newt kolektife hatları yeniden açmak için elf Tanrıçası'yla birlikte çalışmamız gerektiğini açıklarken orada olmak istemiyorum."

"O kadar kötü, ha?" Koridoru bulduğumuzda çenemi sıkarak mırıldandım.

Al yaklaştı, tehlikeli bir sesle fısıldadı: "Biz unutmayız Rachel ve ihanete uğrayanlar atalarımız değildi. Bizdik."

Bölüm 29

Sokak lambasının ısıltısı mezar taşlarının üzerinde uzun gölgeler oluşturuyor ve helikopterin bıçakları yere çakılı olmayan her şeyi kırbaçlayıp uzaklaştırıyordu. Bir şişe saç açıcı olmadan bu gece saçımı asla toparlayamazdım ve gitmeden önce banyomu kontrol etmeyi aklıma not ettim - çünkü Ivy burada olsa bile kalmamızın imkânı yoktu.

"Dikkatli ol," dedi Trent, mezarlığı bahçeden ayıran sığ duvarı aşmama yardım ederken kolunu belime doladı. Midem sıkışmıştı ve Jenks yıkıma bakarken küfür ediyordu. Helikopter kapanmaya başladığında ve rüzgâr kesildiğinde bile başımı kaldırıp bakmaya cesaret edemedim.

Al arkamdan, "Ne lanetli bir karmaşa," dedi ve ben birden onun kutsal bir zeminde yürüdüğünü fark ettim. O zaman elf laneti gerçekten de kırılmıştı.

İyi bir şey, diye düşündüm, yukarı bakarak.

Nefesim kesildi, durdum, Trent bir adım daha devam ederken bacağıma acı saplandı. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırmakla tehdit ederken geri geri giderek yanımda durdu. *Ağlamayacağım,* dedim kendi kendime ama göğsüm sıkışmış ve boğazım neredeyse kapanmıştı.

"Özür dilerim Rachel," dedi Trent, beni nazikçe tekrar harekete geçirerek.

Taş yürüyüş yoluna ve hasar görmemiş ahşap çite doğru eğilirken başımı tekrar eğerek ona izin verdim. "Bis?" Ön tarafın etrafında dönerken seslendim, ama hiçbir şey yoktu, ne neşeli bir peri tozu parıltısı, ne de rüzgâr çanı

Kahkahalar, gargoyle'dan gelen derin gmbrtler yoktu; sadece bir sokak ötedeki trafiğin hafif sessizliği vardı. Burası l gibiydi, terk edilmişti.

"Onu bulacağım," dedi Jenks saçlarını karıştırırken.

"Uğabiliyor musun?" Kendini kurtarıp geriye doğru havalandığında, kıyafetlerini düzeltip kılıç kemerini kontrol ederken sordum.

"Evet." İfadesini ciddileştirerek ęan kulesine baktı. "Bir trol genelevinin arka odası gibi görünse de burası oldukęa iyi hissettiriyor."

Kanatlarını takırdatarak ayağa fırladı ve Al bizi iterek geçti. "Lanet olası mistikler," diye mırıldanarak kapıdan geçip n kapıya doğru yürüdü.

Mistikler. Sanırım başka bir yerden çok burada toplanmış olabilirler, ya benim ya da Tanrıça'nın beni arayan binlerce gözü.

Suçluluk duygusu içimi kapladı. Bis'i kontrol etmeliydim. Tamam, meşguldüm ve güneş batana kadar tehlikede değildi ama ondan ben sorumluydum.

"O yetişkin bir gargoyle," dedi Trent, Al'ın duymaması için fısıldayarak.

"Bunu nasıl yapıyorsun!" diye haykırdım ama Trent'in gülümsemesi çok çabuk soldu.

"O sadece bir ocuk."

Al gölgelerin arasında beklediği yerden döndü, yeni takım elbisesi buruşmuştu. "Treble uyuyor," dedi alçak sesle. "Eminim o da aynı şeyi yapıyordur."

Uyuyor muydu yoksa şokta mıydı? Düşündüm, farkındalığımı genişlettim ve hiçbir şey bulamadım, hiçbir şey. Trent arkamızdaki boş mezarlığa bakarken dirseğimi sıkıca kavradı. Al yavaş adımlarımızdan sabırsızlanarak merdivenleri ıktı. Komşular bizi perdelerin arkasından izliyor, Al onlara alaycı bir tavırla şapka çıkardığında gözden kayboluyorlardı. "Sanırsın daha önce hiç iblis görmemişler," diye mırıldandı Al.

Ahşap merdivenleri çıkmaya başlamadan önce omzumun üzerinden bakarak, "Sanırım helikopter," dedim. Ivy burada olmalıydı. Korkmuştu, muhtemelen yaralanmıştı. Vampirler yaralandıklarında her zaman evlerine, toprağa giderlerdi. şehir panik içindeydi ama burada, Hollows'ta herkes nefesini tutmuş gün doğumunu beklerken ürkütücü bir sessizlik vardı. *Lütfen iyi ol, Ivy. Lütfen.*

Al, ÇALILARIN ARASINA GİRMEYİN bandını çekip çalılıkların arasına dalmadan önce şöyle bir baktı. Jenks'in kanatları neredeyse normale dnmşti.

parlak gümüş tozunda rahatlama.

Trent merdivenlerden çıkmama yardım ederken, "Bis'i buldum," dedi. "İyi görünüyor. Aurası sanki uyuyormuş gibi görünüyor."

"Emin misin?" diye sordum. diye sordum ve Al kapıyı iterek açarken homurdandı.

"Sana söyledim, şok yüzünden. Eğer şanslılarsa, bir daha uyanmazlar."

Başka bir şey söylemeyen Al, sanki bu onu rahatsız etmiyormuş gibi içeri girdi ama ben rahatsız olduğunu anlayabiliyordum. Işık düğmesini birkaç kez tıkladığında homurandanması daha da arttı ama hiçbir etkisi olmadı.

"Jenks, Ivy ne olacak?" Fısıldadım.

Peri, Trent ve benim önümde durdu, üzerinden endişeli bir toz süzüldü. "O odasında. Nina da. Bekle!" diye bağırdı ben ilerlemeye başlayınca. "Yavaş ol. Oraya korku kokarak girersen Nina'yı kızdırırsın. Ivy'ye düşüncelerini toparlaması için bir şans ver. Senin burada olduğunu biliyor. Al'dan korkacaklar ama sen ve Trent kolay av gibi görünüyorsunuz."

Aman Tanrım. "Kötü mü?"

Jenks başını salladı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Sen, kurabiyeci, geri planda kalmalısın. Ivy'yi nasıl alt edeceğimizi biliyoruz. Siz değil."

"Ne yapmamam gerektiğini biliyorum," dedi Trent ama içeri girmeme yardım ederken endişeli olduğu her halinden belliydi. Vıcık vıcık kasvete bakarken ışık olmadığına sevinmişim. Al nadiren kullandığım masamı kurcalıyor, Jenks'in bıraktığı küçük sandalyeyi kaldırırken başını eğiyordu. Jenks elektrikler kesildiğinde yakmak üzere etrafa saçtığımız mumları yakmak için oradan oraya koşuşturuyordu. Fitiller tutuşup balmumu yanmaya başlayınca ortalık yavaş yavaş aydınlandı. Vampir korkusu ve kalp acısı kokan ekşi, boğazını ısiran bir koku gibi kokuyordu. *Ivy . . .*

Siyah koridora baktım, hem korkmuş hem de endişeliydim.

Trent, "Belki de gidip Bis'i getirmeliyim," dedi ve Jenks ışıltılı bir şekilde bize geri döndü.

"Bu senden beri duyduğum en iyi fikir, ah ... boş ver. Bir merdivene ihtiyacın olacak," dedi Jenks ama Trent çan kulesi merdivenlerini ikişer ikişer çıkmaya başlamıştı bile. Jenks iç geçirerek önce Al'ı, sonra kendi gözlerini, sonra da tekrar Al'ı işaret etti ve Trent'i takip etti.

Al kaşlarını çattı, Newt ve Dali'yle birlikte çıkmadan önce Trent'in ofisinde takındığı aynı temkinli ve isteksiz ifadeyi takınmıştı. "İşine bak" der gibi bir hareket yaptı ve kalbim küt küt attı. Jenks onu izliyordu, ha?

"Ivy?" Ona daha fazla uyarıda bulunmak için seslendim. "Burada mısın?" Burada olduğu belliydi ve koridorun başına doğru topallayarak yürüdüm. Kapısının altından ince bir ışık sızıntısı vardı ve Al'a baktım. "Neden buradasın?"

"Düşüğünde seni yakalamak için. Ve düşeceksin. Bu sadece doğru kaldıracı bulma meselesidir."

Harika. "Ivy?" Tekrar seslendim. "Ah, iyi misin?"

Nefes nefese, Ivy'nin odasında ağır bir şeyin aniden kaymasını ve gümlemesini bekledim. Bunu çılgınca bir sessizlik izledi. Gelen Ivy'ydi ve elimi uzattığımda kendimi acı içinde Al'a doğru çekilirken buldum. Elini üzerimden çekmek için mücadele ettim, Ivy "Hayır. Nina, hayır!" diye bağırınca durdum. Tereddüt ettim, Ivy, "Ben Rachel." diye ekleyince Al'ın tutuşu hafifledi. Lütfen. Hemen döneceğim."

"Onu benden alma. Beni bırakma. Hayır. Hayır!" Nina uludu, sesinde çaresiz bir acı vardı. "Aman Tanrım. Onu bana ver!" diye aniden öfkelenildi. "Ver onu bana!"

Nina'nın şiddetli talepleri yürek parçalayan hıçkırıklara dönüşürken hareket edemiyordum. Yeni ölümsüzlerin ruhlarının hayatta kalabileceğine dair beslediğim tüm umutlar yok oldu. Belli ki Ivy Nina'nınkini ele geçirmişti ve Nina onu geri almak için aklını kaçırmıştı. Her şeyin dengesi bozulmuştu ve ikinci ölümü onu geri getirmenin tek yoluydu.

"Bu laneti kim yaptıysa sadistin tekiymiş," diye fısıldadım ve Al'ın üzerimdeki etkisi azaldı.

Ivy kapısını açtığında ışık dar koridora yayıldı. Ivy dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken Nina'nın yürek parçalayan hıçkırıklarının sesi beni çekti. Yeni ölümsüzlerin zihinleri hormonların ve içgüdülerin ezici değişimleri altında yeniden organize olurken, beden zihinle savaşıyor ve onu hâlâ hayatta olduğuna ikna etmeye çalışırdı. Açlık genellikle orijinal aura ölçülebilir bir eşiğe kadar tükendiğinde devreye girerdi. Ama Nina'nın soluk soluğa hıçkırıklar içinde Ivy'nin geri dönmesi için yalvarmasının nedeni bu değildi. Nina'nın istediği kan değil, onun ruhuydu.

Kapıya sırtını dayayan Ivy, siyah, lanetli gözleriyle bana baktı ve beni ürpertti. "Burada olmamalısın."

"Bu olmamalıydı." Topallayarak ilerledim, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. "Ivy, çok üzgünüm," diye bağırdım, o ağlamaya başladığında kollarımla ona sarıldım.

Nefes nefese hıçkırıklar onu sarstı ve onu kendime çektim, saçlarının ipek hissi aramızda düğümlendi. Benim gözyaşlarım da her şeyin adaletsizliğine, Nina'yla normal bir şey yaşayabileceklerine, bir hayatları, bir aşkları olabileceğine dair umutlarının sona ermesine, lanetin dönüp dolaşıp her şeyi alıp götürmesinden önce kendilerine tanınan kısacık mutluluk anına aktı.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım, zorlukla nefes alıyordum.

"Onu öldürmemi istedi," diye hıçkırdı Ivy, sesi boğuklaşmıştı. "Bana yalvardı ama yapamadım. Ona yalan söyleyip yapacağıma söz bile veremedim."

"Sorun değil," dedim ve benden uzaklaştı, Nina Ivy'nin koruduğu kapının arkasında sessizce ağlarken gözleri parlıyordu.

Ivy gözlerini sildi, onu hayata döndüren keder olsa bile onu hiç görmediğim kadar güzel görünüyordu. "Hastaneye giderken ambulansa öldü," diye fısıldadı Ivy. "Bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Ve ben de bitiremedim. Sağlık görevlisine yalvardığında, ben ... ona izin vermedim."

Onlarla savaştı. Sevdiğini koruyan bir aşğın vahşiliğiyle onları bayıltana kadar dövmüştü.

Gülümsemeye çalışarak yanağımdaki yaşları sildim ve burnumu çektim. "Sorun değil," dedim midem düğümlenerek. "Ben de bunu yapamazdım. Hatırladın mı?" Onlardan nefret ediyordum, bunun için iblislerden nefret ediyordum. Gördüğüm, fısıltılarını duyduğum, yıkımına tanık olduğum tüm lanetler arasında, insanları sevgileri ve korkuları aracılığıyla yok ederek umuda tecavüz etmek en kötüsüydü.

Nina kapalı kapının ardında hıçkıra hıçkıra ağlarken Ivy dudaklarını yaladı, perili gözleri yanımdan geçip gitti. "Onu iki kez öldürmeliydim ama çizgiler düştüğünde ruhunun sonsuza dek kaybolacağından ve gidebileceği hiçbir yer olmadığından çok korktum. Nina ruhu şişeye girene kadar iyiydi."

Ivy ona verdiğim puslu şişeyi bana göstermek için elini açtığında kapının arkasından yürek parçalayan bir kayıp çığlığı daha yükseldi. Nina'nın iniltisi

Al'ın ayaklarını kaydırmasına bile neden olacak kadar acı doluydu. Belki de sadece daha yakından bakmak istiyordu.

"Bunu yapmak zorundaydım." Ivy'nin eli titredi. "Yapmak zorundaydım. Onun ruhunun o cehenneme gitmesine izin veremezdim."

Ivy'nin elini elime aldım, düşürmeden önce parmaklarını şişenin üzerine kapattım. Elleri korkutucu derecede soğuktu. Başını eğdi ve iblislerden daha da nefret ederek onu tekrar kendime çektim. Ama içimi kemiren bir düşünce kalbimin acısını bastırdı. Ivy çizgiler düştükten sonra şişeyi kullanmıştı. Tanrıça'nın gücüyle işe yaramıştı. Mistikler görünmeden ve fark edilmeden onu sarmalamıştı, kendimi kör ettiğim binlerce gözüm hâlâ benim için çalışıyordu.

Kapının arkasından bir feryat yükseldi ve Ivy gözyaşlarını içine çekti. "Bende olduğunu biliyor. Onu istiyor ama bu onu güneşe doğru yürümek zorunda bırakacak. Rachel, yapamam."

Ivy geri çekildiğinde sarsıldım, yüz ifadesi aniden boşalmıştı. "Sen al," diye fısıldadı, şişeyi ellerime bastırarak. "Al ve sakla."

"Ivy, yapamam."

"Onu bulamayacağı bir yere sakla. Rachel, lütfen!"

"O benim!" Bizi duyan Nina uludu ve Ivy'nin gözleri kocaman oldu.

Titreyerek şişeyi Ivy'nin eline zorla geri verdim. "Bunun bir faydası olmaz," dedim kendi korkaklığımdan nefret ederek.

Ivy'nin başı öne eğildi. "Bu kadar acıtabileceğini bilmiyordum," diye fısıldadı bana. "Annemin ilk ölümünü izledim, sonra da Kisten v e f a t etti."

Yine onu kendime çektim, ona güç vermeye çalıştım.

"Bu çok yanlış," diye nefes aldı ama gözyaşları gitmiş, geriye sadece bitkin bir uyuşukluk kalmıştı. "Bacağın nasıl?"

"Bacağım mı?" Ayrıldık ve kalbim aramızdaki mesafeden dolayı kırılacak gibiydi. "Bacağım iyi olacak," dedim, neredeyse tekrar ağlayacaktım.

"Ivy?" Nina kapının arkasında cırlıdı. "Lütfen, ona ihtiyacım var! Sadece bir dakikalığına. Geri vereceğim. Söz veriyorum!"

Ivy sertçe yutkundu, ö n ü m d e durup kapıya bakarken boştu. "Onu bağladım. Umuyordum ki ..." Omuzları düştü ve

arkamdan Al'a baktı. "Güneşe doğru yürüse bile bunu alması gerektiğine karar verdim."

"Ivy . . ."

Çenesi kalkarken gözyaşları yeniden döküldü. "Bu onun ölmesi anlamına gelse bile." Siyah bakışları Al'ı buldu. "Hepiniz elflerin tasarlayabileceği her şekilde ölmeyi hak ediyorsunuz. Bizi zorladığınız şey acı içinde ölmeyi hak ediyor."

Al ciddileşti. "Elfler yıllar önce laneti yapanı öldürdü." "Bunu yapmasına sen izin verdin!" Ivy öfkeleni ve Nina, Al'ın arkasında acı içinde çığlık attı.

Kapı.

Al şapkasını önünde tutarak başını eğdi. "Katılıyorum, ama onun işini çözemeyiz."

Bir kadın mı? Düşündüm. Bunu bir kadın mı yaptı?

"Yapabilseydik bile," dedi Al, kapıyı işaret ederek, "yeterince ölümsüz korkudan bunu reddeder, ruhlarına mal olsa bile ölümsüzlük şansını isterdi." Bakışları Ivy'nin üzerinde sabitlendi ve Ivy irkildi. "Sen de bundan vazgeçemezsin. Yoksa Rachel'in virüsü senden almasına çoktan izin vermiş olurdun."

"Al, dur," dedim utanç Ivy'nin gözlerini indirmesine neden olurken.

"Hoşuna gidiyor," dedi Al acı acı. "Dürtü, şehvet, bu ihtiyacı karşılamanın muhteşem tatmini."

"Bu kadar yeter!" diye bağırdım ama boynum hatırladığım tutkuyla karıncalanıyordu.

Yüzünde acı bir ihanet ifadesi taşıyan Al, suçlayıcı bakışlarını Ivy'den bana çevirdi. "Lanet güçtür Rachel ve o güç olmadan dünyasının düz ve gri olacağını biliyor. Hiç hissetmemektense acı ve kalp ağrısıyla yaşamayı tercih ediyor."

Öfkeyle yüzüne baktım. "Bu kendi suçunu örtmek için uydurduğun üzücü bir bahane," diye tersledim, sonra Ivy koluma dokununca geri çekildim.

"Hayır, o haklı," dedi beni şok ederek. Elini arkasına götürerek kapı kolunu tıkırdattı. Arkasına dönmeden kapıyı iterek açtı. "Gururunun nelere yol açtığını gör, iblis."

Kapıyı açıp yatak odasını gösterdi, serin griler ve rahatlatıcı yeşiller, karanlık aydınlatma armatüründen sarkan pille çalışan bir fenerle aydınlanıyordu. Nina yumuşak kayışlarla bağlanmıştı. Bunun için tasarlanmışlardı ama yine de kurtulmak için çırpınırken derisini kesiyorlardı, gözleri siyah ve genişti. Kıyafetlerinde kan izleri vardı ama sanırım ambulanstaki kavgadan kalmaydı. Acıkacak kadar uzun süredir ölü değildi. Ruhu gitmiş olsa da, aurası birkaç saat daha kalacaktı.

"Ivy, lütfen," diye yalvardı Nina, özgür olmak için zorlanıyordu. "Sadece bir anlığına. Onu geri alabilirsin ama sadece bir anlığına ihtiyacım var." Gözleri benimkilere kaydı, sonra tekrar Ivy'ye döndü. "Ona şimdi ihtiyacım var!" diye öfkeleni, bağlarıyla mücadele ederken boğuk bir çığlık attı.

"İlginç ..."

Döndüm, bacağım neredeyse kopacakken Ivy'nin şifonyerinin desteğine uzandım. "İlginç mi?" Al'a ters ters baktım. "Seni piç kurusu! Bunlar benim arkadaşlarım!"

Al'ın gözleri seğirdi, ama onları Nina'dan ayırmadı. "Demek istediğim," dedi beni odanın derinliklerine doğru iterken, "ruhunun nerede olduğunu biliyor. Senin büyü onu öyle bir bağladı ki, o da bunun farkında."

"Ver onu bana!" Nina haykırdı, duyguları tekrar üzüntüye dönüştü. "Onu bana ver, o benim," diye hıçkırdı.

Ivy dizlerinin üzerine çöktü, Nina'yı kollarının arasına aldı ve yüzünü sakladı. Duyamadığım şeyler fısıldadı ve Nina'nın öfkesi çaresiz, hıçkırarak kabullenmeye dönüştü.

Midem çalkalandı. Bis'in çan kulesinde olduğunu ve Trent'in muhtemelen merdiven olmadan ona ulaşmaya çalıştığını düşündüm. Benden önce Ivy ve Nina, iblislerin yarattığı bir cehennemde kapana kısılmış bir halde acı çekiyorlardı. Meydandaki insanların korkusu düşüncelerimde yükseldi, tek çıkış yolunun soykırım olduğunu düşünecek kadar korkmuş iyi insanlar.

"Hatları yeniden açmalıyız," dedim ve arkamdan Al içini çekti.

"Rachel, Newt'in bunun mümkün olduğunu düşündüğünü biliyorum ama değil."

"Onları ruhlarından sonsuza dek ayırmak ..." Al'a döndüm, arıyordum. "Bu kadar ahlaksız ve acımasız anlamına gelen bir kelime bilmiyorum."

"Bunu söylemek dünyaları yıkmak olurdu," dedi Al, ama böyle bir kelime olabileceğini düşünmemiştim ve Trent kucağında uyuyan bir gargoye, omzunda Jenks'le koşarak görüş alanına girerken döndü. Trent'in gözleri Nina'nın sandalyeye bağlı olduğunu ve Ivy'nin onun önünde diz çökmüş, onu topraklamaya, geri getirmeye çalıştığını görünce açıldı. Bütün gözlerin üzerlerinde olduğunu gören Ivy, Nina'ya bir şeyler fısıldadı ve ayağa kalkarak onu korumak için yanında durdu. Çenesi sıkılıydı ve onunla gurur duyuyordum. Şu anda bile savaşmaya istekliydi.

"Hayır, bu çok iyi yapılmış," dedi Al odaya girerken ve Nina'nın çenesini dikkatli bir parmakla kaldırarak bakışlarını kendi bakışlarına çevirdi. "Çok iyi yapılmış."

"Seni orospu çocuğu." Al'ı ittim. Geriye düştü, kendini şifonyerin üzerinde buldu, kırmızı keçi gözleri kısılmıştı.

"Sakin ol Rachel," dedi Trent ama Jenks de havalanmıştı, bıçağını çekmişti.

"Hepinizin ölmesine izin vermeliydim, bunu biliyorsunuz!" Titreyerek bağırdım.

Al takım elbisesini düzeltti. "Evet, yapmalıydın," dedi hafifçe, beni kızdırarak. "Ama yapmadın. Bir fikrim var."

"Ben de öyle." Trent'in elini silktim, Ivy ve Jenks yanımda yerlerini alınca kendimi daha cesur hissettim. "Sen ve Fountain Meydanı'ndaki o kalabalıkla ilgili."

Al'ın küçümseyen bakışı yüzümü yaktı. Bakışlarında ağır bir spekülasyonla Ivy'ye döndü. "Onun için neyi feda etmeye hazırsın?" diye sordu Ivy'ye ve sesindeki düşünceli ama çıkarıcı ton karşısında kalbim duracak gibi oldu.

Ivy'nin gözleri parladı. "Her şeyi."

Kaskatı kesildim. Nina başını kaldırdı, ama onu uyandıran umut değil, benim korkumdu. "Ivy, hayır," diye uyardım ve Al, Ivy'nin cevabını zaten bildiği için alaycı bir şekilde burnunu çekti.

"Her şey!" Ivy neredeyse kolunu tutarak tekrar söyledi.

Al bana bir bakış attı, sonra tekrar ona döndü. "Son derece emin ol. İhtiyaçların, arzuların artık tek başına senin değil, bir başkasının mı?" dedi ve Ivy en ufak bir umut kırıntısına tutunarak başını salladı. "Başkasının ihtiyaç duyduğu şeyle ilgilenmelisin. Başkasının arzuladığı şeyi, sen bulmalısın. Cennet olacak eğer

Onu sev ya da şüphe varsa cehenneme git. Bu geri alınamaz ve o ikinci kez ölene ya da sen kendi ruhunu kaybedene kadar onun ruhundan sen sorumlu olacaksın. Bu bir şans, başka bir şey değil."

"Nasıl?" Ivy yalvardı ve ben buna daha fazla dayanamadım. "Ivy, o bir iblis!"

"Sen de öylesin!" diye haykırdı, sonra Nina ruhunu çağırarak yeniden hıçkırmaya başlayınca sesini alçalttı. "Söyle bana," diye Al'dan rica etti Ivy, kendi korkusu onu daha da umutsuzca güzelleştiriyordu. "Bunu durdurmak için her şeyi yaparım."

Al sessiz kalıp düşünürken kalbim güm güm atıyordu. "Ona sor," dedi sonunda, çenesini kaldırıp beni işaret ederek.

"Ben mi?" Öfkem yok oldu. Jenks'in tozu huzursuz bir kırmızıya dönmüştü ve Trent'in yüzü solgundu.

"Rachel, lütfen," dedi Ivy ve ellerimi tuttuğunda sıçradım. Titriyordu. "Her şeyi yaparım. Onu seviyorum!"

"I . . . Biliyorum," diye kekeledim, ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Ben mi? Ciddi miydi?

Al, Ivy'nin boştaki elini tuttu ve ona verdiğim küçük şişeyi göstermek için açtı. Şişeyi alarak benimkine yaklaştırdı ve parmaklarımı şişeye geçirdi. İçinde hissettiğim kıpırtı karşısında sertçe yutkundum. Karıncalanmalar kolumu sıktı ve Nina inledi, sesi çiğ ve hışırtilıydı.

"Nina'nın ruhunu bedenine geri koyamam," diye itiraz ettim. "Felix'e yaptığının aynısını yapacak ve zihnini, bedenini ve ruhunu tekrar dengeye getirmek için güneşte intihar edecek."

"Doğru," dedi Al, Jenks'in sabırsızlıkla bir aşağı bir yukarı gidip gelmesine neden olarak. "O zaman ne, kül nefesi mi?" diye hırladı peri.

"Arkadaşlarımdan birine zarar verirsen daha fazla devam edersen seni uykunda lobotomize ederim!"

Al kaşlarını çatı, ama Ivy'nin umudu içimde alevlenmişti ve Al'ın güveni onu acı verici bir parlaklığa kavuşturdu. "Akıllı başında kalabilmek için ruhunun istikrarlı, canlı bir beden ve auranın uyarımına ihtiyacı var," diye ders verdi Al, sanki donuk bir öğrenciye bir şeyler öğretmeye çalışıyormuş gibi. "Ve böylece" diye çizdi ve bitirmem için eliyle işaret etti.

"Hâlâ hayatta olan birine koymam gerekiyor," dedim ve Trent'e bakarken aniden bir fark etme sesi çıkardı. "Ivy, eğer onun ruhunu sana koyarsam-"

"Bunu yapabilir misin?" Jenks kuşku dolu bir ifadeyle sordu.

Ivy üç ton daha beyazlaşırken Al, "Tabii ki benim kaşıntılı cadım yapabilir," diye homurdandı. "O Were denen adamın içine zaten bir uzaylı varlığı koymuştu, David, değil mi? Ve orada aşk yoktu. En azından ilk başta. Sanırım şimdi hoşuna gidiyor."

Evet, David odak noktasını sevmiştir. Bir başkasıyla yaşamak için yaratılmıştı, ortak yaşam tam ve güzeldi. Ama Nina'nın ruhu onundu. Onu bir başkasına aşlamak ... bu doğru muydu?

Ama Ivy'nin umuduna ve Nina'nın bitkinliğine bakınca neyin doğru olduğunun pek de önemli olmadığını anladım. "Hâlâ senin kanınla aurasını alması gerekebilir," dedim ve Ivy ellerimi kavradı. Titriyorlardı ama bunu yapma ihtiyacı mutlaktı.

"Umurumda değil," diye fısıldadı Ivy, canlı ve umut doluydu, sadece birkaç dakika önce onun umutsuzluğunu gördüğü için daha güzeldi. "Bunu istiyorum. Bu doğru geliyor. Nina'yı seviyorum. O da beni seviyor. Onu bu şekilde göremem ve buna bir son veremem. Lütfen!"

Kendimi hafif ve gerçek dışı hissettim. "Sana ne yapacağını bilmiyorum. Öldüğünüzde ne olacak? İkinizin de ruhu yok mu olacak?"

"Umurumda değil!" Ivy bağırdı ve ben de Al ve Trent'e dönerek onların da fikrini almak istedim.

"Bu Nina'nın bilincinden arınmış ruhu," dedi Al. "Senin o ruhla bağ kurmaya çalıştığın talihsiz girişimin aksine, Ivy muhtemelen hiçbir şey fark etmeyecek. Ama bunun geniş kapsamlı yansımaları olacak."

"Umurumda değil," diye fısıldadı Ivy.

"Evet, istiyorum," dedim, insanları kendi arzularıyla kırmaktan ne kadar hoşlandığının farkındaydım. "Bana bunu neden istediğini söyle, Al, yoksa hiçbir şey olmaz."

"Rachel!" Ivy bağırdı ve ben dişlerimi sıkıp Al'la yüz yüze g e l d i m .
Arkasında Trent ve Jenks korkmuş ama bana güvenerek bekliyorlardı.

Al'ın gülümsemesi hınzırca bir kurnazlığa dönüştü. "Ivy yeni bir tür usta vampirin ilki olacak," dedi ve Trent anladığını belirten yumuşak bir ses çıkardı. "Yaşayan biri. Yeni ölümsüzler, tıpkı şu anda olduğu gibi, varlıklarını sürdürmek için yaşayanlara bakacaklar, ama ölümsüzler

yaşayanlar içindir, tersi değil. Şu anda olmayan bir ahlak ölçüsü kazandırmalıdır."

Tereddüt ettim, onda uzun zamandır saklanan bir suçluluğun sona ermesi umudunu gördüm ve Al gözlerini kaçırdı, belki de onu bu kadar iyi tanıdığım için utanmıştı. "Nina'nın Ivy'den yudumladığı ruh kendisinin olacak," dedi Al. "Bunun neresinde suçluluk var? Özgürce verilen, özgürce tutulan. Ölümsüzler nüfuzlarını kaybedecek. Yaşayanların eline geçecek. Olması gereken yere."

Yaşayanlar tarafından kontrol edilen ölümsüzler mi? Bunun mantıklı olduğunu düşündüm. "Ben de denemek istiyorum," dedi Ivy ve Nina'ya döndüm.

Nina bize baktı, bakışları acılıydı ve çaresizliği parlıyordu. "Ivy ruhumu alabilir," diye fısıldadı, sesi düzensiz, kurdeleler halindeydi. "Kalbim zaten onda," diye soludu, saçları yüzünü saklayacak şekilde başı öne eğilmişti. "Tanrım, çok acıyor. Bunu yapabilecek olman bile acıtıyor. *Lütfen*. Sadece bir şeyler yap. Bu şekilde var olamam."

Bunu düzeltme ihtiyacı beni içten içe ısıtıyor gibiydi. Trent bir kolunu belime doladığında ellerim titredi ve içimde karıncalanmalar başladı. Kendimi hasta ve nefessiz hissediyordum. "Bu orijinal laneti bozacak, değil mi?"

Al'ın yüzünde uzun zamandır sakladığı bir acıyı barındıran nadir bir gülümseme belirdi. "Başka hiçbir şeyin yapamayacağı gibi, ancak bireysel olarak yapılmalı ve nüfusun içinden süzülürken güven verici bir şekilde yavaş olacak ve bize kiramızı ödeyecek bir şey verecek."

"Geçiş, mevcut dengeyi bozmayacak kadar kademeli olacak," dedi Trent, serbest bırakmak üzere olduğumuz şeydeki olasılıkları görürken yüz ifadesi umutluydu. Bunu burada, yıkık bir kilisede yapmamızın uygun olacağını düşündüm.

"Neye ihtiyacımız var?" Dedim ve Al ellerini bir kez çırparak beni zıplattı ve Jenks'in mürekkebi gümüş ve siyahtan oluşan parlak bir ışıltıya dönüştü.

"Tuz," dedi, gözleri parlayarak. "Çok ama çok fazla tuz."

Bölüm 30

Mutfağım bombalandığı için tuzumuz yoktu ama peri tozumuz vardı. Cazibeyi hazırlarken Jenks neredeyse eski haline dönmüştü, mabette geniş bir alan yaratmak için mobilyaların yerini değiştirirken ihtiyaç duyulduğunu hissediyordu. Vitray pencerenin pervazlarında mumlar parlıyordu ve Bis bیلardo masasının üzerindeki ışıktan sarkarak uyukluyordu. Trent pençeli ayaklarını soğuk metale geçirdiğinde hiç uyanmamıştı ve orada asılı duran kocaman bir yarasaya benziyordu. İyi olduğunu umdum ve kendime bu işi teker teker halledeceğime dair söz verdim.

Al eski meşe zemini silmeyi bitirdiğinde karnım ağrıyordu, ipek elbisemi bir köşeye atarken keçi yarığı gözleri endişeliydi, onunla "fazla iyonları" temizlemişti. "Sarmaşık ortada olacak," dedi Al, sesi emin değilmiş gibi geliyordu. "Spiral ondan dışarı doğru kazınmış."

"Ivy?" Seslendim ve onun Nina'yı ikna ederek odadan çıkardığını duydum. Hâlâ bağlıydı ama Ivy'nin onu koyduğu yere uyuşuk bir şekilde oturdu. Şüphelenerek Al'a döndüm. Hareketleri çok hızlıydı, çok çabuk. Pişmanlığı ve endişesi her an artarken bile bunu istiyordu. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum.

"Jenks, spiral çiz lütfen," dedi iblis benden kaçarak ve gözlerim kısıldı. "Merkezden başla ve geniş açıyla hareket et. Üç kol gelenekseldir. Ve Rachel düşerse diğer kollardan birine çarpmaması için yeterince boşluk bırak."

Sonbahar mı?

"Yanıcı olmasını mı istiyorsun?" Jenks sordu ve Al tereddüt etti. "Ah, hayır, ama ne kadar uzun süre parlatabilirsen o kadar iyi."

Ellerimi kalçalarımaya koyup kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bunu neden yapıyorsun?" Tekrar sordum ve gözleri benimkilere kaydı.

"Yoluma çıkıyorsun." Ellerini omuzlarıma koyarak beni bilardo masasına doğru itti. Sinirlenmiş bir halde Jenks'in mutlu bir şekilde pırıl pırıl gümüş bir yolun tozunu almasını, beş dakika süreceğini söyleyebileceğim bir parıltı yayarken yerden bir santim bile kaymamasını izledim. Bir türü ve arkadaşlarımı kurtarmak ya da lanetlemek için bolca zaman.

"Al," dedim ve kırklı yaşlarındaki takım elbisesi yerine her zamanki yeşil kadifesini giymiş olsaydı, kuyruğunu döndürecek kadar hızlı döndü.

"Bunu asla kabul etmedim," dedi, mesafeli bakışları orijinal vampir lanetinden bahsettiğini açıkça ortaya koyuyordu. "Asıl niyeti olmayanları lanetlemenin sportmenlik dışı olduğunu savundum ama Celfnnah acıyla ayakta duruyordu."

Celfnnah. Hatırladıkça gözlerim büyüdü. Al'ın üzerinde onun adı yazan bir yüzüğü vardı. Onu sevmiştı. Onu o kadar çok sevmiştı ki, intikamını -binlerce hayatı, binlerce ömrü zehirleyen karanlık safrasını- reddedememişti.

"Eğer sürgün edildiğimiz bu dünyaya geri dönmek istiyorsak, buna bir son vermeliyiz. Kaynağı nereden gelirse gelsin acıyı bırakmalı ve iyileşmeliyiz," diye fısıldadı ama kalp ağrısı benim için değil, onun iç i n d i .

"Al, özür dilerim. . ."

"Ve bu bağlama lanetini gerçekleştirmenin maliyeti çok yüksek olacak," diye ekledi, bakışları benden başka her yere giderken. "Newt'i bile yeni çoraplar içinde tutacaktır. Yemin ederim, o kadın bir öğleden sonra çoraplarında delikler açabilir."

"Al . . ."

"Basit bir lanet," dedi, suçluluk duygusunu ve devam etmek, kabul edilmek için duyduğu acıyı görmezden gelerek. "Ruhu şişeye bağlamak için laneti yaptığında çoğu hazırda. Sen sadece onu yeni bir kaba taşıyorsun. Nina'nın ruhuyla birlikte spiralde yürü. Sen ilerledikçe onu şişeden çekecek ve sonuna geldiğinde onu üzerinden sıyrıp Ivy'ye bağlayacaksın."

Üzerimden soymak mı? Bu hiç hoşuma gitmedi. "Madem bu kadar kolay, neden sen yapmıyorsun?"

"Çünkü Ivy benim arkadaşım değil," dedi Al, beni spiralin başlangıcından hemen önce durmam için hareket ettirirken elleri üzerimde ağırlaştı.

Trent aniden, "Ben yaparım," dedi.

"Çünkü sen, Rachel, elf bokuna bulanmışsın," diye düzeltti Al, elini dramatik bir şekilde takım elbisesine silerken, "ve dinledikleri tek kişi sensin. Sarmalda yürü. Düşüğünde seni yakalarım."

Bacağım yüzünden düşmemden bahsetmiyordu ve "elf bokuyla kaplı" derken mistiklerden bahsediyordu. Ona inandım. Parmaklarım son beş dakikadır karıncalanıyordu ama daha da önemlisi Jenks'in hiçbir sorun yokmuş gibi etrafta dolanmasıydı. Bis'in rengi bile normal çakıllı grisine dönmüştü ama uyandığına dair hiçbir belirti göstermiyordu. Ama mistikler beni bulduysa, Tanrıça da bulabilirdi. *Çabuk ol Rachel.*

Kalbim küt küt atıyordu. Ivy ortada duruyordu. Umutlu ifadesi neredeyse acıtıyordu. Bu işi doğru yapacağım konusunda bana güveniyordu. Nina'nın ruhu, yerine getirilmesi gereken bir söz gibi ellerimdeydi.

"C planı, ha? Ruhunu bağla ve cehennem gibi kaç," dedim ve Trent gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Jenks omzundaydı ve peri bana başıyla onay verdi. Bu Ivy içindi, acı çektiği her şey için, kendine hak etmediğini söylediği her şey için. Onun için her şeyi riske atabilirdim.

Sonra öne doğru bir adım attım ve ayağımı parlayan çizginin üzerine koydum.

Yavaşça içime çektiğim nefesim, sayısız yıldızla hatalı bir gökyüzünde yankılanan davulların anısını da beraberinde getiriyor gibiydi. Nefesimi verirken içime yavaş bir halsizlik yayıldı, içimdeki nefesin yerini almak için spiralden ağır bir ritim çekti. Onu tanıdım, benim olarak kabul ettim, onunla bir olmak için onu kendime çektim, böylece onu isteğime göre bükebilirdim. *Vahşi büyü.*

Nina'nın ruhu yaratılış enerjisiyle birleşirken şişe elimde buz gibi oldu, uyuştu. Tanrıçadan çok, çok daha eski olan bu ruh, davullardan gelen ses dalgaları tarafından itilerek şekli olmayan bir forma, insanın daha önce tanık olmadığı bir fikirden gelen bir düşünceye dönüştü.

Bir spirali bitirip diğerine başladığımda soğuk kollarımdan yukarı süzülüp dirseklerimi acıtıran ileriye doğru adım attım. İçimde, alçak bir sesin ilk ipuçları

ilahi davullarda yankılandı. Birbirlerine dolanarak, içime sızan ruhu dövmek için yeni bir ses çıkardılar, onu bir zamanlar bildiği bir kalıba ve şekle zorladılar. Bin yıldır duyulmamış bir sestir bu. Her iki türün de savaşlarında ne kadar çok şey kaybettiğini fark ettiğimde gözlerim yaşardı. *Vahşi büyü.*

Soğuk bir yıkama yanlarımdan aşağı dökülürken bile nefesimi tutmak için mücadele ettim. Şişe boştu ve Nina'nın ruhunu toprağa bağlı tutan tek şeyin bu olduğunu bilerek kendimi davullara teslim ettiğimde uyuşmuş ellerimden düştü ve ruh isyan ederek ölümün soğukluğunu içime üfledi. Dünyam parlayan bir sarmaldı, ama iradem sarsılmaya başladığında, uzun zamandır nadasa bırakılmış iplikler kendi ruhumda parlamaya başladı ve beni onları alıp yeniden başlamaya çağırdı. Ama bunu yapmak benim sonum olacaktı.

Başım dönerek üçüncü spirale başladım. Ivy gözlerini kısmış, ellerini uzatmış bekliyordu. Bir ayağımı diğerinin önüne ittim, ısı çalan ruh daha derine sızarak adımlarımı tereddütlü bir hale getirdi. Sızan soğuk ruhuma ulaştı, kenarları buzlandırırdı, beni ilerleten sadece davulların anısı ve eski yaşlıların fısıltıları olana kadar unutmamı sağladı. Ivy bekledi. Ivy beni bekledi. Ivy bana inandı, hayatını bana bağladı, işin bu noktaya geleceğini bilmeden... ben ona huzur getirirken. Bir adım daha atabilseydim. *Vahşi büyü.*

"Yardım et," diye fısıldadım Nina'nın ruhu soğuk hançerler gibi dişlerini yırtıp parçalamak için içime gönderirken ve Ivy uzanıp beni kendisine çekerken.

Onun dokunuşuyla içimde bir ateş patladı ve nefesim kesildi. Başım geriye doğru sallandı, Ivy'nin kollarına yığıldım, davullar gümbürdüyordu ve ruh benden kayıp Ivy'ye dolarken ilahi içimizde, zihinlerimizde dolanıyordu. Nina'nın ruhu beni daha lezzetli bir av için terk ederken yere düştük, alınmak isteyen bir av.

"Hayır! Geri çekilin!" Al'ın bağırıldığını ve küçük bir itiş kakış duydum. "Lanet mühürlenmedi. Onlara şimdi dokunursan, ruh ikisinden de kayıp gider ve sonsuza dek yok olur."

"Ivy!" Dünya hızla geri dönerken seslendim ve kollarımda soğuk Ivy, bir peri tozu sarmalının merkezinde oturuyordum. Alevler içinde patlamamıştım.

Nina'nın ruhunun aniden yok olmasıydı. Ivy'nin içindeydi ve Ivy'nin ruhunu da yanına almak için mücadele ediyordu.

"Mühürle onu Rachel," dedi Al. "Şimdi, kaçmadan önce!"

Vahşi büyü zihnime fısıldadı ve acının arasında mutlu sonların var olduğuna inanmak için umutsuz bir ihtiyaçla pes ettim ve kendimi binlerce göze açtım. Vahşi büyü benimdi.

"*Ta na shay!*" Davullar gürlerken bağırdım, temiz ve derin enerji katlanan kanatların sesiyle içime aktı. "*Ta na shay!*" Gör beni!

Gözlerim kocaman açıldı ve bir an için her yerden her şeyi gördüm. Kalbim acıyla çarptı ve boğazım düğümlendi. "*Ta na shay. Cooms da ney,*" diye ağladım ve benim olmayan gözlerle -hiçbir dünyaya ait olmayan gözlerle- Nina'nın ruhunun uykuya dalmasını, Ivy ve Nina'yı bu dünyadan öte dünyaya çekecek ipleri bırakmasını izledim. Katıksız güzellik karşısında boğazım düğümlendi ve nefes almayı unuttum. Başardığımı sanmıştım.

"Ivy?" Fısıldadım ve gözleri açıldı. Katı siyahlıkları değişti, gözlerini kırıştırırken mora dönüştü ve kanatlar ruhunu kapladı. Tüylerin sesini duyabiliyordum ve benim hatırladığım acıyla karıncalandı.

Panikle Al ve Trent'e döndüm ama bakışları Bis'e takıldı. Uyanmıştı, kanatları korkuyla açılırken kırmızı gözleri dönüyordu.

"Seni buldu," diye homurdandı ve hem Trent hem de Al ona doğru döndüler.

"Uyanmışsın!" Trent bana dönüp bakmadan önce şok içinde seslendi. "İşe yaradı mı?"

"Ah, çocuklar?" Jenks, sıcak bir toz dökerek havada asılı kalırken sıkıntıyla ciyakladı. "Bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum. Sanırım burada patlayacağım!"

Trent'in yüz ifadesi korkuya dönüştü. Aurası yükselen enerjiden yankılanırken altın rengine bürünmüş ellerine baktı. Gözleri benimkilerle buluştu, paniklemişti.

"Anne irin kovası" diye fısıldadı Al ve sonra bana doğru hamle yaptı. "Rachel!"

Ama artık çok geçti ve buz gibi bir yoğunlukla yanan parlak bir ışık kiliseyi aydınlatığında sinmiştim. Nefes alamıyordum. *Göremiyordum!* Geriye çekilerek gözlerimi kısıtım ve kilisenin ortasında duran, parlayan mistikler tarafından sarılmış daha karanlık bir gölgeyi seçtim.

"Sen!" diye haykırdı bir ses, sanki zihnimin içinde konuşmuş gibi kafamın içinde yankılanan nefretiyle. "Tekil düşüncelerin sona erecek!"

Tanrıça'ydı. Beni bulmuştu. "Hayır, bekle!" Onunla Ivy'nin arasına kayarken bir elimi soğuk ahşap zemine dayayarak bağırdım ve sonra düşüncelerime dalan beyaz bir öfke bıçağı ruhumu parçalamak için çekirdeğime doğru ilerlerken çığlık attım.

"Olmayacağım!" diye bağırdı figür, ben kaçmak için çırpınırken. "Bitmeyeceğim!"

Ama onun gizemlerini içime çekmeden nefes bile alamıyordum ve içten dışa yanarak bocalıyordum. *Ivy. Ivy yanımdaydı, baygındı.*

"Rachel!" Trent bağırdı ve sonra ıslak bir gümbürtü duydum.

Korku beni harekete geçirdi ve başımı kaldırdım. Trent masamın yanında kendini yerden kaldırıyordu, ateşli parıltının içinde serin bir karanlık noktasıydı. Mistikler her yerdeydi. Bir nefes aldım, sonra mistiklerim beni koruyucu bir sisle kaplayıp hem beni hem de Ivy'yi tamponlarken bir nefes daha aldım. Ama Tanrıça'nın yok etmek istediği Ivy değildi.

Doğrulamaya çalışarak gözlerimi kırptım ve parıltının içinde Tanrıça'yı bulmaya çalıştım. Mistikler onu o kadar yoğun bir şekilde kaplamıştı ki, içinde bulunduğu beden yavaş yavaş kömürleşiyor, ciğerlerimi yanık amber kokusu kaplıyordu.

"Senden geriye bir anı bile kalmayacak!" diye uludu ve alevli elini savurduğunda çığlık attım. Canlı bir büyü akımı bana çarptı ve düştüm, pürüzsüz meşe zeminde kayarak duvara çarptım. Tanrıça'nın gücü daha da derine inerken başım nefretinden patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Tanrım, dur!" Yere yığılırken titreyerek yalvardım. Ama ben sadece birçok düşünceyi barındıran tekil bir düşünceydim -bir düşünceyi oluşturan çok fazla düşünce yoktu ve o beni sayıca üstün tutuyordu. İçimdeki mistikler çabalıyordu ama ciğerlerimi temiz ve zihnimi kendime ait tutmak için yapabilecekleri tek şey buydu.

"Ona yardım edemezsin!" Al bağırdı ve Trent'i tutan iblisi gördüğümde titreyerek başımı kaldırdım. Jenks ve Bis onun yanındaydı, ikisi de korkmuştu. Nina bağlarını koparmıştı ve Ivy'ye doğru sürünüyordu.

Fark edilmemek için tekil bir niyet. Ne kadar korkutucu görünse de, Ivy'nin Nina'nın yanında benden daha güvende olacağını biliyordum. Bu hep böyle olmuştu.

"Yardıma ihtiyacı var, seni korkak!" Trent öyle deyince Al irkilerek onu bıraktı.

Trent bana doğru hamle yaptı, Tanrıça ona bir yaşam enerjisi şimşegi fırlatınca geri çekildi ve tam Trent'in olacağı yerde bir kıymık yağmuruyla zemini patlattı.

Yüzü solgun bir şekilde geri çekildi. Bu kısa soluklanmada temiz bir nefes almayı başardım. Tüm gücüne rağmen aynı anda birden fazla şey düşünemiyordu. Al'ın gözleriyle karşılaştım, bunun son olduğunu biliyordum. *En azından iblisler hayatta kalacak*, diye düşündüm ve sonra gözümü kırptım. *İblisler . . .*

Belki de . . . Tanrıça tüm gizemcileri ile buradaydı. Hatları yeniden açmak için onlara ihtiyacım olacaktı. Ama bunu tek başıma yapamazdım. İblislere ihtiyacım vardı. Al'a ihtiyacım vardı.

Vahşi bir ulumayla Tanrıça dikkatini tekrar bana çevirdi ve hafızamın büyük bir kısmı hissizleşirken sarsıldım, bağlantıları Tanrıça tarafından temiz bir şekilde kesildi. "Al" diye inledim, elimi uzattım, sonra Tanrıça kahkaha atarken kendi içime kapandım, gizemleri bana vurup beni içten dışa yakarken başı geriye düştü.

"Olmayacağım!" diye haykırdı, gözleri parlıyordu. "Beni durduramazsınız!"

"Ona yardım edemezsin!" Al gürleyerek Trent'i arkasından itti.

"O zaman *sen de* bir şeyler yap!" Trent öfkeleni. "Yoksa hiçbir şey öğrenmedin mi?" "Tamam!" Al bağırdı ve ben inanamayarak ağzım açık bakarken, Al Trent'i kaldırdı ve

onu Tanrıça'ya doğru fırlattı.

Tanrıça çılgılık attı. Trent ona vurduğunda bir ışık patlaması beni kör etti ve sonra ölümün soğuğu bana dokunduğunda çılgılık attım.

"Hayır! Hayır!" diye bağırdım, çılgınca itmeye çalıştım, ama o Al'dı ve beni yerden kaldırıp kollarına alırken minnettar bir şekilde hıçkırarak nefes aldım. Bana ulaşmıştı. Bis onunlaydı ve küçük bir parçam onun gözlerindeki altın parıltılarına hayret etti. Büyüyordu.

"Yerde kal," diye mırıldandı Al. "Bizi tekrar devirecek. Trent iyi. Onun dikkati altında. Ama sen..."

"İkiniz de ölün!" diye bağırdı Tanrıça ve ben sarsıldım, başım döndü. Kahretsin, tam bize doğru geliyordu, hızı arkasında alevli lastik adımlar bırakıyordu

Ayakkabıları yanarken.

"Sıkı tutun. Bu biraz zor olabilir," diye uyardı Al. "Bu elf balçığına alışık değilim."

Erkeksi enerjisi içime dalıp beni canlı bir ley hattı gibi kullanırken nefes nefese bir hıçkırık çıkardım. "Acele et!" Ellerin arasında daha parlak bir ısıltı parlarken ve gözleri ateş saçıyor gibi görünürken bağırdım. "Al!" *Lanet olsun, bizi öldürecek!*

"Biri bir şey yapsın!" Bis haykırdı, kanatları alarmla açıldı. "*Rhombus!*" Al, bir daire yapmak için benim kelimemi kullanarak haykırdı ve Dünya karardı. Panikle kıpırdandım. "Al!"

"Kıpırdama, yoksa kıracaksın!" Bis tiz bir sesle bağırdı ve ben donakaldım.

Bir nefes aldım, sonra bir nefes daha. Bir çemberin içindeydik. Artık görebiliyordum. Kör olmamıştım. Al'ın molekül inceliğindeki bariyeri kaplayan pisliğiydi. "Trent. . ." *Tanrım, Al onu kızın üzerine fırlatmıştı.*

"O iyi," dedi Al ve Tanrıça balonun tepesine vururken üçümüz de sıçradık. Şimdi onu görebiliyordum, içinde bulunduğu bedeni yakarken bir hortlak gibi görünüyordu, onu sadece iradesiyle bir arada tutuyordu. Al'ın isisi güneş gözlüğü gibi davranıyordu ve Nina'nın Ivy'nin bebek torununun altında toplandığını ve Ivy'yi vücuduyla koruduğunu gördüm. Trent de pek iyi görünmüyordu, Jenks omzundayken piyanonun ayaklarından birine yaslanmış, sersemlemişti. Tanrıça bana odaklandığında hepsi unutulmuştu. Trent'in olduğu yerde kalması için dua ettim. İyi görünüyordu.

Gizemcilerim baloncuğun içinde toplanıyordu. Onların serbestçe içeri girip çıktıklarını hissedebiliyordum, Bis onların sıcaklığının tadını çıkarırken bile Al'ın kıpırdanmasına ve kıvranmasına neden oluyorlardı. "Al," diye fısıldadım, olası bir umut hissederek. Muhtemelen bu çemberden canlı çıkamayacaktım -Tanrıça karşımda durmuş beni dövmek için beklerken- ama eğer o buradaysa ve mistikler de buradaysa . . . En azından deneyebilirdim. "Al, hatları yeniden açabiliriz."

"Ay çarpmışa mı döndün!" diye bağırdı, sonra Tanrıça hayal kırıklığı içinde tavanda bir delik açarken yüzünü buruşturdu. Kalın kirişler sıçrayıp yuvarlandı ve Trent ile Jenks dans ederek yoldan çekilirken Nina, Ivy'yi piyanonun altına doğru çekti. "Rachel, buradan sağ çıkarsak şanslı sayılırız! Tanrıça artık aura imzamı da biliyor."

"Sanki gerçekten buradan canlı çıkabileceğimizi mi düşünüyorsun?" İtiraz ettim.

"Peki bu kimin hatası!"

"Kalkmama yardım et," dedim kollarından kurtulmak için kıpırdanarak. "Aldığımız kadar verebileceğimizi de görmek istiyorum."

"Rachel, kapana kısıldık!" Al haykırdı. Sonra birinin ayağı balonun kenarına çarptı ve balon düştü.

Işık üzerimizde patladı. Tanrıça zaferle ulurken soluğum kesildi, sonra beyaz-sıcak bir niyet patlaması üzerimizden akıp geçerken sinip kaldım. Al şaşkınlıkla homurdandı ve ben başımı kaldırdım.

Şaşkınlık Tanrıça'nın yüzünü kapladı, şok anlayışa dönüşürken parlayan yüzünde yanlış bir ifade belirdi. "Uyumsuzluğunla kendini gizliyorsun," diye fısıldadı, içinde bulunduğu beden bir adım geriye sendeledi.

"Uyumsuzluk mu?" Ayakları Al'ın omzuna kenetlenmiş Bis'e bakarak yankıladım. Çizgiler olmadan uyumsuzluk olamazdı.

"İrademi saptırmanın bedelini ödüyorsun!" dedi Tanrıça, ifadesi sıcak bir öfkeye dönüştü ve Al kıkırdamaya başladı. "Bu seni *kurtarmayacak*. Onu yakıp yok edeceğim ve ikiniz de *öleceksiniz*!"

"Öyle mi? Ne *kadarın* var, sürtük?" Al cesurca ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte sürükledi. "Bir *sürü* müstehcen *şeyim* var."

"Bu müstehcenlik!" Bis, kırmızı gözleri kocaman, dedi. "Rachel, bu müstehcen. İçinden çıkamıyor."

Tanrıça yüzünü buruşturarak haykırdı, ateşi üzerimde yükselirken feryatları şiddetlendi ve öldü. Al ve ben bir aurayı paylaşıyorduk - onun isi beni yalıtıyordu. *İğrençliği* mi?

"Gerisini getir," dedim, umudum parlaktı. "Bis, git dinlen. Bunu yapabiliriz!"

Bis, "Anladım," dedi ve Tanrıça'nın açtığı delikten kendini fırlatarak, gelişigüzel vuruşlarından kaçınmak için dönmeye başladı.

"Al, beni yakmasına izin verme," dedim, bir anıyı hatırlayarak. Peter bir keresinde benden yanmasına izin vermememi istemişti. Ama ben intihar etmiyordum. Burada bir şans vardı. *Yok muydu?*

"Ne?" Al, Tanrıça'ya kısa bir an bakıp elini uzattı ve çaresiz saldırısını engelledi. "Rachel?"

"Sahip olduğu tüm mistiklere ihtiyacım olacak," dedim nabzım hızlanarak. "Onu içeri alacağım. Bakalım kaç tanesini dönüştürebileceğim."

Evet... içimdeki mistikler mırıldandı, bir oluş yaratmaya hevesliydi.

"Hayır!" Al anladığı kadarıyla dehşete kapılarak bağırdı. "Rachel, bu seni öldürecek!"

Ama başka yolu yoktu ve derin bir nefes alarak zihnimin kapılarını kapattım.

Bunu beklemiyordu ve ben onu kendimle doldururken Tanrıça'nın tökezlediğini hissettim, tekrar sallanırken bile düşüncelerimin tohumlarını onun içine yerleştirdim.

Sen biteceksin! Olmayacağım! içimde yankılandı ve daha fazla mistik gönderdim, ezileceklerini biliyordum ama onu içimde büyüyen kanserden uzaklaştırmam gerekiyordu.

Olmayacağım. Olmayacağım! diye haykırdı ve düşüncelerimi, zihnimde büyük kapılar gibi uğuldayan çizgilerin olduğu yere çevirdim. Eğer onları enerjiyle doldurabilirsem, sadece bir tanesini, yol açılırdı ve geri kalanını açmak için enerji akışını çekebilirdim.

Bis, diye seslendim, onun varlığını kaosun içinde buldum, zihni benimkine özgürce daldı ve dalgalandı. *Neredeler?*

Gelmeyecekler! diye düşündü, Tanrıça'dan gelen ani duygu dalgasıyla ayağa kalkarken ruh hali değişmişti.

Ve şüphelerimde, Tanrıça savunmamda küçük bir delik buldu. *Olmayacağım, olmayacağım!* diye düşündü Tanrıça. *Diğeri beni dönüştüremedi, ve ben senin gittiğini göreceğim!*

Vahşice saldırdı ve kendimden büyük parçalar eriyip Tanrıça tarafından alınıp yutulurken sessiz bir acı içinde kıvrandım. Beni canlı canlı yiyordu ve ben inledim, anılar kayıp giderken her şeye tutunmaya çalıştım, beni küçülttü.

Bir hiç olacaksın! diye uludu, beni bir hiçin içine yuvarlarken kanatlarının sesi bana çarpıyordu. *Ben kalacağım! Ben her şeyim. Onlar benim. Hepsi benim!*

Ateş, benden büyük parçalar kopardığı yerde ruhumu yaladı. Buz, geriye kalanları kırmak için derinlere daldı ve daha fazla ateşin içeri girmesine izin verdi. Panikledim, hissettim

Kendimi yiyip bitirdim, sinip kalanları korumaya çalışırken gittikçe küçüldüm. Saldırı yoktu. Her şeye sahipti. Her şeye sahipti. Ben bir aptalın düşüncesiydim, bir başarısızlık ve o beni asitle kapladı, beni canlı canlı yedi.

"Bırak onu, seni bencil sürtük!"

Çığlık attım, ses kilisemde yankılanırken gerçektir. Hiçbir şeyin temiz nefesi üzerimden aktı, buruk ve ısırıcıydı. Çırılçıplak soyuldum ve Tanrıça bağırıp çağırırken Al'ın kollarına sarıldım. Zihni benimkinden koparılmıştı ve şimdi delilik tarafından mantığın ötesinde güçlendirilmiş organize düşüncenin büyük parçalarıyla savaşıyordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve aslında kilisemde iki figür gördüğümü fark ettim, ileri geri sallanıyorlardı, kırık çatıdan yıldızlara doğru yükselen parıltılı beyaz bir kılıfın içinde kilitlenmişlerdi.

"Newt?" Fısıldadım ve Al'ın kolları bana daha sıkı sarıldı.

"Korkmayan tek kişi oydu," dedi Bis, Al'ın omzuna otururken kösele gibi kuyruğu beni sarıyordu.

"Seni tanıyorum!" diye haykırdı Tanrıça, acısı kırık bir bıçak kadar sertti. "Uyumsuzluk konusunda yavaşsın. İğrençliğin seni alaşağı edecek ve ben de düşüncelerinle ziyafet çekip onları tekrar benim yapacağım!"

Bir ışık patlaması oldu ve soluk soluğa bir iniltiyle Newt geriye doğru düştü, yerden Tanrıça'ya bakıyordu. Nefes nefese ağzındaki kanı sildi. "Haklısın," dedi, gözleri tehlikeli bir parıltıya bürünmüştü. "Rachel, bunu benim için tut."

Neyi tutayım? diye düşündüm, sonra onun beş bin yıllık dengesizliğinin ve pisliğinin ağırlığı üzerime çöktüğünde kaskatı kesildim. Bocaladım, kalbimin atmaya devam etmesi için mücadele ettim. Her şeydi ve her yerdeydi. Başım dönüyor, Bis panikle bir hamlede uçarken yeterince hava alamıyordum. Newt pisliğini üzerime boca etmişti ve ben zorlukla düşünebiliyordum.

"Newt!" Al bağırды ve ani baş dönmesi beni yere çarparken haykırdım. Şok içime işledi ve tıslayan parıltıların ve uçuşan mistiklerin arasından gözlerim kamaşarak baktım. Al gitmişti, gerçekten gitmişti! Kimin kazandığını anlayamıyordum. Newt ve Tanrıça aynı görünüyordu, birbirlerine karışmış, bir olmuşlardı.

Ama kimse bana bakmıyordu. Birden bunun benim için bir şans olduğunu fark ettim. İki düşünceyi zar zor bir araya getirebiliyordum, ama eğer hatları yeniden açabilirsem . . . *Daha büyük düşün!* Niyetimi gören Newt'in düşüncesi beynimde yankılandı.

Çizgiler öldü. Ever-after ölüyor. Yeni bir tane yapmak için kalanları kullan! İğrençliği kullan ve yeni bir tane yap! İlk seferinde nasıl yaptık sanıyorsun?

Yeni bir sonsuzluk mu? Bis'in düşüncelerinin benimkilere katıldığını hissederek düşündüm. Eskinin küllerinden mi?

Newt hırslayarak Tanrıça'nın üzerine düştü, Tanrıça dönüp aynısını yaparken bile onun düşüncelerini yiyip bitirdi. Yin ve yang gibi bir sarmalın içinde kilitlenmişlerdi, yılan yılanı yiyor, dünyalar çarpışırken oluş dengesi kontrol altında tutuluyordu. Tanrıça nefretle savaşıırken ve Newt bunu vahşi bir güvenle dengelerken, sonra düşüncelerini baş döndürücü bir sarmalda kırbaçlayarak Tanrıça'yı korkusu Newt'e şüphe sivri uçları fırlatana kadar geri gönderirken, kışımın üzerinde sersemlemiş bir şekilde izledim. Newt onları baş döndürücü bir yıldız ve meşe palamodu anısıyla yok etti.

Newt'in delirmesine
şaşmamalı. "Rachel?"

Bis'ti ve omzuma indiğinde ayaklarına dokundum. Newt'in isi altında güçlkle hareket edebiliyordum ama mistiklerim toplandı, bana bağlandı, düşüncelerimi bulandırdı ve erişim alanımı genişletti. Onlar savaşıırken, unutulmuşları, yaralıları aldım, mistikler yaşamla uğuldayana ve ihtiyaçla dolup taşana kadar enerjimle onları destekledim.

Bana kütle dengesinde ince bir nokta bulun, dedim onlara, kendimi açarak. Newt'in isi herhangi bir koruma çemberinden daha kesindi. Bana zaman içinde ince bir nokta bulun, diye tekrar talep ettim ve tüylerin sesi farkındalığımı doldurdu.

Her noktaya dokunmuş ya da dokunacak olan her şey, her zamanda var olmuş, her varlığın içinde uykuda yatıyordu. Sadece nereye bakacağınızı bilmeniz gerekiyordu. Ve bugün binlerce gözüm vardı.

Mistikler zaman ve mekânda neşeyle ilerliyor, kanat sesleri birbiri üzerine yığılıyordu ta ki atkı ve örgüdeki ince bir nokta yıpranmaya başlayana kadar. Ona odaklandım, her şeyimi ona verdim, her şeyi ona yönlendirdim.

Nokta, o an, her şeyden daha ağır basıyordu ve ani bir patlamayla, bir düşünce rüzgârı aramızdaki boşluklardan eserek hiçbir şeyi daha fazla hiçbir şeyin içine çekiyordu. Genişlediğini, genişlediğini hissettiğimde nefesim kesildi.

Ve sonra kayboldu ve mistikler beynimin kavrayamadığı görüntülerle bana geri döndü.

Öyle bir şey olmadı.

Bir ses patlaması beni sarstı ve kendimi gerçekliğe geri çektim. Al ve Trent, Newt ve Tanrıça'ya ait olması gereken, kıvranan sütunun önünde duruyordu. Güç duvarların arasında yankılanıyor, camı geriyor ve ahşabı eğiyordu. Bir ışık patlamasıyla Newt sert zemine yuvarlandığında tenim karıncalandı ve Bis'in elleri sıkıştı.

"Tutmayacak!" Bağırđım ve bana döndü, Tanrıça bir an için Al ve Trent ile meşguldü. İkisinin de sihirlerini yapmak için sıraya ihtiyacı yoktu. Tüm kilise dökülen güçle parlıyordu.

Newt sendeleyerek ayağa kalktı ve şapkasını düzelterek, "Dengele," dedi. "Dengelemeniz gerekiyor. Diğer tarafa yeterince kütle koyarsan açık kalacaktır."

"Ne ile!" diye bağırđım, ama o neşeli bir ulumayla kendini Tanrıça'ya fırlattı.

Ani bir patlama sesi pencereleri patlattı. Trent ve Al yere yığıldılar ve ben de Bis'in kanatları beni korurken sinmişim. Hava parlıyordu ve duvara çarpma kadar geri çekildim. *Neyle dengeleyecektim?* diye düşündüm, avuçlarım kırık zemini buldukça acıyordu. Tüm bu pisliğin içinde zorlukla düşünebiliyordum.

Müstehcenlik! Birden fark ettim. İğrençlik, büyü'nün yarattığı gerçeklik dengesizliğini telafi etmek içindi. Gerçekliğe karşı bir ağırlıktı. Dengeydi. Newt bana dengeyi vermişti.

"Bis, hazır ol," dedim ve beni daha sıkı kavradı. "Ne için?"

"Bilmiyorum!" Dikkatimi tamamen bir güne, beni ele geçiren güzel bir düşünceye odaklayarak ağladım. Ben vardım. Vardım ve bu kadar kolay sona ermeyecektim!

Ve atkı ve örgü ayrıldı.

Gidin! Mistiklere haykırdım ve onlar da gerçekte açtığım küçük deliğe akın ettiler. Newt'in isı beni ileri itti ve Bis'in düşüncelerinin benimkileri yakaladığını hissettiğimde nefesim kesildi. Kanatları çırpı ve siyah dengesizlik başımın üzerindeki bir gömlek gibi üzerime ve etrafıma çekilip beni darmadağın ve temiz bırakırken beni bu gerçeklikte sıkıca tuttu. Bir an için yeni gerçekliğin titremesini izledim, kalbim boğazımda.

Ve sonra çökmeye başladı.

Hayır! Çıgık attım. Bu şekilde bitmeyecekti. Bitmeyecekti!

Açık tut, Rachel! Al düşüncelerimin içinde bağırdı ve sonra birden yalnız olmadığımı fark ettim. İblisler. İblisler gelmişti!

Yarım duyulmuş duyguların çizgileri yanımdan geçip yeni, hala kırılğan olan düşünce balonuna aktı, yeni gerçekliğe dalarken zihinlerinin ayak izleriyle ley hatları aşındırdı ve onu canlı tutmak için yeni hatları yerine yaptırdı.

Ne yaptın? Ne yaptın sen? diye haykırdı Tanrıça, o an için tüm düşüncelerimiz birdi. Ve sonra Newt saldırdı, Tanrıça'yı ve mistiklerini sonsuzluğu kirleten pıslığe sardı. Ona sıkıca tutunarak, ortak düşüncelerimizde parıldayan yeni gerçekliğe daldı.

Denge değıştikçe sendeledim. Bis bocaladı, duyguları korku içinde kanatlandı ve çekim çok büyük hale geldi. Büyük bir rüzgar gibi zihinlerimizi uçuruma yuvarladı ve bizi de içine çekti. *Newt!* diye seslendim ve sonra bir yaprağın ağaçtan aniden ayrılmasıyla bağlantı koptu. Yalnız kalmıştım.

Düşüncelerim bir duvara çarpı ve ne olduğunu anlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. Gerçek havayı içime çektim ve yıldız tozlarını öksürerek dışarı attım.

"Bis!" Seslendim ama o yanımdaydı, kuyruğu bana sarılmıştı ve düşünceleri benimkilerle sarmaş dolaştı. Yeni ley hatları ortak zihnimizde parıldıyor, mükemmel bir denge içinde şarkı söylüyordu. Yeni gerçeklik güvenliydi. Yine çizgiler vardı!

Sesimin yankısı kesildi ve yerine hiçbir şey yükselmedi. Sessizdi ve çöken tozun sessizliği üzerime fısıldadı. Boynum ağrıyordu ve karanlıkta titriyordum.

kilisenin tavanında. Yerde de yeni bir delik vardı. Newt ve Tanrıça gitmişti. Mistikler gitmişti. İblisler gitmişti.

Gitti mi? "Hayır," diye fısıldadım, Al'ı ararken sesim titriyordu. Onu göremedim ve ayağa kalkmaya çalışırken beceriksizce düştüm. Bis havalandı ve kederle parlayan gözleriyle önüme indi. Kendilerini yeni gerçekliğin içine atmışlar ve bunu müstehcenlikleriyle dengelemişlerdi. Bu adil değildi, lanet olsun! Çok çalışmıştım. Bu hiç adil değildi! Onları bu cehenneme bırakamazdım. Bir daha olmaz! Şimdi olmaz!

"Ivy? Ivy!" Nina haykırdı, sesi sertti. Yalnızdım ve bu canımı acıtıyordu.

Yere yığıldım, yere çarparken inledim. Kulaklarıma ikinci bir çarpma sesi geldi, acı verici ve gürültülü. Bir şey bana çarptığında "Hayır, yapma," diye inledim ve sonra çekildim, sıcak kollar beni tutarken sallandım, yumuşak sözler beni geri çekmeye çalıştı, asla ayrılmamamı, her zaman onunla kalmamı söyledi.

"Ivy, uyan! Lütfen, gözlerini kapatma. Bana bak!" Nina yalvardı ve ben de gözlerimi açmayı başarak onu Ivy'nin üzerine eğilmiş halde gördüm. Korkuyla titriyordu ama acıdan kaynaklanan vahşiliği gitmişti ve başarının ilk duyguları başarısızlıktan kaynaklanan suçluluk duygumu gölgelemeye başladı. *Al. Newt. Tüm bunlar ne içindi?*

"Ben iyiyim," diye fısıldadım ve Trent'in nefesi kesildi, bana öyle sıkı sarıldı ki nefes alamadım. Ivy'nin gözleri açıldığında gülümseyerek sırtını sıvazladım. Gözleri siyahlaştı, sonra Nina'yı bulduğunda normal kahverengisine döndü. Auralarının parıltısı açıktı, karışıyordu ama karışmıyordu, oradaydı ama görünmüyordu. Görebiliyordum ama ben izlerken bile soluyordu.

Ivy sevinçten ağlamaya başladı ve doğrulup Nina'nın yüzünü elleriyle tutarak gözyaşlarının ardını görmeye çalıştı. "Ruhun çok güzel," diye hıçkırdı ve sanki yıllardır ayrıymışlar gibi birbirlerine sarılarak öpüştiler. Ama belki de öyle hissettiriyordu. Gülümsedim. Güzeldi. Sadece.

Ama şeytanlar gitmişti. Newt, Al. Hepsi. Ve bu acıttı.

"İyi olduğuna emin misin?" Trent başımı salladım, Ivy için sevinirken bile iblisler için üzüliyordum. Çok daha fazlasını yapmak istemiştim. İblisler. Sonsuzluktaki familiarları. Sadece zaman yoktu.

"Tabii ki kaşınan cadıma bir şey olmaz," dedi Al ve el fenerinin yeni ışığında başımı kaldırdığımda onu yüzünde alaycı bir ifadeyle bize doğru eğilmiş halde buldum. Bis omzunda gururlu ve bitkin görünüyordu. Sınırları aşmıştı. İki dünya çarpışmıştı. Kurtulmuş muyduk? *Tanrıça nerede?* "Rachel mucizelerle dolu bir irin kovası," diye ekledi iblis gözlerini devirerek. "Teşekkürler Bis. Bu yeni hatları henüz bilmiyorum."

"Buradasın!" Diye haykırdım, sonra son yıldız tozundan kurtulmak için öksürerek içime kapandım. Al'ın ışık büyüsü yeni bir güneşin berraklığıyla parlıyordu, neredeyse iblisin iyi ruh haline rakip oluyordu. O buradaydı, pisliği gitmişti ve büyüsü inanılmaz bir güzellikle parlıyordu. "Yeni gerçekliğin içine çekildiğini sanıyordum!"

"Öyleydik." Al parlayan lambasını bilardo masasının üzerine koydu ve beni ayağa kaldırmak için kalın, kırmızı bir el uzattı. Gücünün titreyen ellerimle buluştuğunu hissettim ve Trent'in kollarından sudan çekilir gibi kalktım. "Herkesi karşıya geçirmenin tek yolu buydu," diye mırıldandı, sanki utanmış gibiydi.

"Ama ..." Ayaklarımın üzerinde sallanırken yerde duran tavan parçalarına sürtündüm.

Al hınzırca sırtıttı ve Trent'i de yukarı çekti, hızlı hareket Bis'i kalan tavan desteklerinden birine gönderdi. "Onu gerçeğe bağlamak için çizgileri kazdığımızı gördün, değil mi? Sadece tek yöne gittiklerini mi sanıyorsun? Ayağa kalk. Saçını düzelt. Tanrım, hâlâ nasıl giyineceğini öğrenememişsin."

"Ama kapana kısılmıştın," diye mırıldandım, Trent bir kolunu belime dolayana kadar sağa doğru kaydım. Sırıtiyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Hem de hiç. "Hepiniz! Newt ve Tanrıça!" Korku içime işledi ve tavandaki deliğe baktım. "Nerede olduğumu biliyor."

"Onun için endişelenme." Al'ın gözleri seğirdi. "Newt ..."

Sözleri kesildi ve başı öne eğildi. "Gitti mi?" Onu görebilecekmişim gibi kiliseye bakarak ve görebilmek için dua ederek yineledim. "O oldu, değil mi? Newt ..." Söyleyemedim. Newt'in bunu atatabilmesinin hiçbir yolu yoktu. O gitmişti, hem Newt hem de Tanrıça yeni bir şeye dönüşürken yok olmuşlardı. Belki de uygun olan buydu. Belki de . . . Ama sanki bana bildiğimden çok daha fazla şekilde bağlı olan birini kaybetmişim gibi hissediyordum.

Jenks elleri kalçalarında, önümüzde mırıldandı. "Biri bana ne olduğunu anlatsa iyi olur yoksa kılıcımı hepinize saplayacağım!"

"Sanırım," dedi Trent beni kaldırıp Al'in ışığının yanındaki bilardo masasının kenarına oturturken, "Rachel yeni bir sonsuzluk yarattı ve iblisler de çökmesini engellemek için yeni ley hatları kazıdı."

"Ve Newt yeni Tanrıça oldu," diye fısıldadım, Trent'in beni hala tuttuğu yerden karıncalanmalar geliyordu, bırakmayı reddediyordu. İblislerin ve elflerin bunu nasıl karşılayacağını merak etmekten kendimi alamıyordum: Tanrıça bir iblis miydi?

Trent bunu anladığında düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı, ancak Al açıkça memnundu, bu da bana iblislerin gururunun unutmaya başlamalarına izin vermesinin tek yolu olabileceğini düşündürdü. "Bunu açıklamak için ellerim dolu olacak," dedi Trent ve bir sonraki konuşmasını şimdiden planladığını görebiliyordum.

"Belki." Kulaklarının ucuyla oynadım ve sıçradı, ben gülümserken irkilmiş gözleri benimkilerle buluştu. "Ama artık seni dinleyecekler. Ben yardım edeceğim. Kolay olacak."

"Sakin ol," diye mırıldandı, parmak uçlarımı tutup öperken kızarmıştı.

"Bunu görebileceğim bir yerde yapmak zorunda mısınız?" Al homurdandı ama

bu tamamen gösteriştı. "Bu çok küçük bir gerçeklik ama geçen sefer var ettiğimizden çok daha sağlam. Dali çöküşten önce son bir tarama yaptı, ama ünlülerin gitmesine izin vermek zorunda kalabiliriz." Parmağını burnuna götürerek göz kırptı. "Sadece onlar, ölümsüz ruhlar ve gargoyller için yeterli yer yok.

geçmişlerinin hatıralarına tutunuyorlar."

"Ve sen orada kapana kısılmadın," diye fısıldadım, gülümsediğinde bunun doğru olduğunu biliyordum.

"Hayır, bir daha asla ama dilersek gidebileceğimiz bir yer var. Çizgilerin tadına baktın mı?" diye sordu ve ben başımı salladım, bir düşünceye uzanıp onları bulduğumda gözlerim genişledi, ışıltılı ve gümüş, gecede parlayan saf düşünce gibi. Newt elf Tanrıçası mı olmuştu? Olamazdı ve sanki içeri girip bana her şeyin yolunda olduğunu söylemesini beklermiş gibi kiliseye baktım.

Ama yapmadı.

"Özür dilerim Newt," diye nefes aldım, sonra görüşümün kenarları kararır gibi olunca bocaladım. Kalbim çarpıyordu ve başım dönüyordu.

Ivy ayağa kalkmıştı, Nina da yanında sadece ölümsüzlerin sahip olabileceği bir zarafetle duruyordu ama ben onda yeni bir yumuşaklık gördüm ve Ivy'nin gözlerinden neden hâlâ yaş aktığını ve bana minnetle sarılırken bile Nina'nın elini bırakmayı reddettiğini biliyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve vampir tütsüsü üzerime yayılırken konuşamadım. Işıl ışıl parlayarak onu sıktım, Nina'yı ikisini aynı anda tutabilmek için kendime çektiğimde içimde karıncalanan bir sıcaklık yükseldi. Nina neden sevdiğini hatırladı - ölümsüzler arasında sadece o hatırlıyordu. Huzur içindeydi ve elfler ile iblisler arasındaki nefretten doğan lanet kırılabilirdi. Ivy artık yaşamaktan korkmuyordu. Tüm bunları sadece bunun için bile yapabilirdim ve ikisi gözlerinde yeni bir umutla uzaklaşırken boğazım düğümlendi.

Bitmişti ve içime ağır bir halsizlik sızmaya başlamıştı. "Eve gidebilir miyiz?" Fısıldadım ve Al, muhtemelen artık bir tane olmadığını hatırlayarak kükredi.

Trent beni kucağına aldı ve gülümseyerek bana sarıldı. "İşin bitti Rachel Morgan. Duydun mu beni? Artık yok."

"Evet, Rache. Bırak da arada bir başkası dünyayı kurtarsın," dedi Jenks havaya fırlayıp Bis'i tavandan mezarlığa kadar kovalarken. Ivy ve Nina topallayarak ön kapıya yöneldiler ve Al cesurca ondan önce gitmemizi işaret etti.

Uzanıp parmaklarımı Trent'in saçlarından geçirdim ve onu kendime çekerek çok tatmin edici ve hak edilmiş bir öpücük kondurdum. Dudaklarımız ayrıldığında gülümsüyordu ve Al acele etmemiz için homurdanırken, dünyadan memnun bir şekilde ona baktım. "Doğru," dedim Trent'in dudaklarına bakarak ve onun evine dönmenin ne kadar süreceğini merak ederek. "Bunun olma ihtimali nedir Bay Kalamack? Büyünün kaynağını daha yeni yeniledik. Birinin röportaj yapmak isteyeceğini düşünmüyor musunuz?"

Güldü, bana sevildiğimi hissettirdi ama huzurum bundan daha fazlasından geliyordu. Al'ı geri kazanmıştım ve elflere güvenmek onlardan nefret etmek kadar zor olacak olsa da benimle gurur duyuyordu. *Tüm* iblisleri serbest bırakmıştım, böylece

Hem güneş hem de gölge bir kez daha. Ivy'ye seilmeye değır olduğunu kanıtlamıştım ve bu vampirlere bir baharın erimesi gibi yayılacak, onları sonsuza dek değıştirecekti. Ve benden başka kimseye bir şey ifade etmese de, Trent ve Ellasbeth arasında yeni bir anlayış getirmiştim, çünkü çocuklar kendilerini sevenler tarafından seilme şansına sahip olmalıları - her zaman ve ne olursa olsun.

Yine de Trent benimdi ve helikopterinin kurtulup kurtulmadığını görmek için beni kilisenin yıkıntıları arasında taşırken başım ona yaslandı. Kimse bunu benden alamazdı, ne iblisler, ne elfler, hatta ne de Tanrıça'nın kendisi.

Çünkü tüm değışikliklere rağmen bazı şeyler değışmez gerçeklerdi: dostluk tüm engelleri aşar, anlayış korkuyu yener ve büyük güçler her zaman kararlılıkla aşılabılır. Ve Trent, Al, Ivy ve Jenks yanımdayken bu üçüne de sahiptik.

Her zaman vardı.

Bölüm 31

Pavyon çadırının dışındaki mutlu sohbetin üzerine köpeklerin havlama sesi şu anda bile üzerimde bir güç oluşturunuyordu ve adrenalinin etkisiyle titriyordum. Bunu ellerimde hissedenden Red, bana sakın olmamı söyleyerek üfledi. Gülümseyerek yelesini çekiştirdim ve düzenlemekte olduğum altın kurdelelerle oynadım. İyiydim. İyiden de öteydim. Muhteşem bir akşam olacaktı, planladığım ve beklediğim bir akşam - eğer şu Turn-blasted kurdelelerini düzgün bir şekilde yerleştirebilirim.

"Sakin ol Kızıl," diye yatıştırdım ve yüksek desteklerden sarkan tıslayan fenerlerin arasından birinin kahkahasına kulak kabarttı. Genellikle uzun bir yolculuğun kaşıntısını gidermek için çim biçip yuvarlandığı beyaz sandalyelerin sıralarında oturan insanları sevmiyordu. Yelesine ördüğüm kurdelelerden hoşlanmadı. Toynaklarını karartmamdan hoşlanmadı ve temiz samanların arasında salınan ve açık dantellerle süslenmiş elbisemden gerçekten hoşlanmadı. Kuşkusuz ata binmek için fazla beyaz ve fazla uzundu ama ben bunu giyecektim ve o da uslu duracaktı.

"Sadece birkaç saat," diye ikna ettim, uzanabildiği kurdeleleri koparmakla tehdit ettiğinde avuçladığım elimi omzuna koydum. Yaşlı at kişnedi, kurdeleler beklenmedik sesle unutuldu ve başını kendime doğru tuttum ve banyo ve fırçalamaya rağmen hala orada olan at kokusuyla teselli buldum. Birkaç saat önce pavyon son dakika detayları ve koşuşturmalarla çalkalanıyordu. Şimdi sadece Red ve ben vardık.

Neredeyse bitmek üzereydi ve gün batımının huzur veren grisi güzeldi. Oynayacak fazla bir rolüm yoktu ama bunu hiçbir şey için kaçırmazdım.

Red'in kulakları titredi, vücudu gençlik tılsımı altında gençti ama aklı yaşlı ve huysuzdu. Eğer geriliyorsa bir nedeni vardı ve onu bıraktım, beyaz örtünün dalgalandığı yere döndüm, ateş kapları ve yeni yeni ışık vermeye başlayan meşaleler arasında toplanan düğün konuklarını gösterdim, ama Red başka tarafa bakıyordu.

"Anne!" Ray fısıldadı ve geçici pavyonun arkasından içeri girdiğinde gözlerim büyüdü. "Heceleme şapkamı gördün mü?"

Kimse Ray'i görmeden önce dalgalanan perdeleri kapatmak için koşarken Red'in başını dehşetle yere düşürdüm. "Ne yapıyorsun burada?" Neredeyse fısıldayarak haykırdım. "Şimdiye kadar ormanda kaybolmuş olmalıydın!" Elf düğünleri. Bu kadar karmaşık olduklarını hiç bilmiyordum. Ellasbeth'in kilise düğünü istemesine şaşmamalı.

"Bu öğleden sonra yaptırdım." Ray dantelli gelinliğinin içinde süzülürken durdum ve gözlerim dolmasın diye hızlı hızlı gözlerimi kırptım. Koyu renk saçları tepesinde yığılı ve endişe içindeki rengiyle ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Onu giymeye gittim ama orada değildi. Sanırım Jumoke'nin çocukları saklıyor."

"Ray . . ."

"Jenks!" diye haykırdı genç kadın, ellerini yumruk yapmış tavana bakıyordu, sanki peri orada saklanıyormuş gibi. Red homurdanarak onun hayal kırıklığı gösterisine tepindi.

"Ray, sakın ol."

"Ama bulamıyorum anne!"

Ağlamayacağım, kahretsin, diye düşündüm onu sakinleştirirken, dağınık bir bukleyi mücevherli bir iğnenin altına sıkıştırırken onu durdurdum. "Bana böyle seslenmene bayılıyorum."

Ray kısa bir süre durdu, kızarması derinleşti. "Evet, öylesin," dedi kıpırdanarak. "Ellasbeth iyi biri ama babamın sevdiği kişi sensin."

Trent'i kastederek, ona sarılıp gücünü ve kararlılığını hissettiğimde, bunda bir payım olabileceği için mutlu olduğumu düşündüm. "Annen seninle gurur duyardı," dedim geri çekilip hâlâ omuzlarını tutarken. "Onun görkemli güzelliğine sahipsin."

Ray'in gözleri düştü. "Ve babamın elleri," dedi, bu kez Quen'i kastederek. Çok fazla düşünmezseniz mantıklı geliyordu. "Anne, şapkam olmadan evlenemem," dedi, tekrar şapkasını aramaya başladığında anlık sakinliği kaybolmuştu. "Jenks nerede? Jumoke'nin çocukları olduğunu biliyorum. Saçımı yaparken onu saklamak için plan yapıyorlardı."

Bundan hiç şüphem yoktu. Periler bütün öğleden sonra pavyona/ahıra girip çıkmışlardı. Trent, Quen'le ayrılmadan kısa bir süre önce onları kovmuştu ve gülümseyerek heceleme şapkamı tutan iğneleri çıkarmaya başladım. "Jenks ormanda son bir güvenlik kontrolü yapıyor. Al bakalım." Son toka da çıktı ve saçlarımı serbest bıraktım. Bugün hiç sihir yapmayacaktım. "Benimkini tak. Kimse farkı anlamaz."

"Seninkini giyemem," diye itiraz etti.

Kaşlarımı kaldırıp sııttım. "Lucy'den onunkini isteyebilirim. Ellasbeth ile oturuyor."

Ray yüzünü buruşturdu, gözleri sanki annesinin en son yeryüzünde durduğu nehrin yanındaki geniş vadiyi görebilecekmiş gibi değişen duvarlara kaydı. Son baktığımda Lucy, Ellasbeth'in görkemli züppeliği ile annemin Ellasbeth'in kendisinden daha iyi olduğunu düşünmesine izin vermeyen gürültülü reddinin tam ortasında oturuyordu. Takata arkasına yaslanmış, şovdan önceki şovu izleyerek son derece eğleniyordu.

"Ahh, seninkini giyeceğim, teşekkürler."

Ray keten kaplı bir saman yığınının üzerine yığılıp kaldığında ve ben de saç tokalarımı dikkatlice kullanarak onu özenle örülmüş örgülerinin arasına sabitlediğimde kalbim neredeyse mutluluktan kırılacaktı. Ellasbeth mutlu değildi, Ray'in bir Rosewood bebeğiyle evlenmesini onaylamadığını belli etmiyordu, her ne kadar o bebek büyüüp düşünceli çalışmalarını aura mekaniği araştırmalarına dönüştüren güçlü bir iblis haline gelmiş olsa da. Bu alan nispeten yeniydi ve eski ölümsüzlerin giderek azalan ama çaresiz bir kesimi tarafından büyük ölçüde finanse ediliyordu. Ray'in Trent ve benim Ku'Sox'tan kurtardığımız çocuklardan biriyle evlenebileceği hiç aklıma gelmemişti. İşlerin böyle yürümesi ne garip.

Ama bence Ellasbeth'in onaylamaması Kerik'in iblis olmasından çok torunlarının olmamasından kaynaklanıyordu. Elfler ve iblisler sonunda birlikte yaşamayı öğrenmişlerdi, çünkü yeni Tanrıçaları

bir iblis ve o da öyle olmasını istiyordu - biyoloji sabit kaldı. Asla başarılı bir iblis-elf eşleşmesi olmayacaktı. Büyü bilimle savaştı ve bilim de büyüü baltaladı. Görünüşe göre çılgın bir Tanrıça'nın bile düzeltemeyeceği bazı şeyler vardı.

Ray parmaklarını kendi etrafında dolayarak kıpırdanıyor, bir yandan da uçuşan perdelere ve yaklaşan gün batımına bakıyordu. "Belki de Loo'dan benimle gelmesini istemeliydim. Annem sinirli görünüyor."

Annem bu kez Ellasbeth'i kastediyordu ve ben iç geçirdim, saçını düzelttim ve bunun son kez olacağını biliyordum. "Sana kızgın değil, anneme kızgın. Doğruyu söylemek gerekirse, bence Lucy onların arasında oturmayı seviyor. Birbirlerine küfür etmelerini engelleyebilirse, asılı bir yargıcı güneşin siyah ve ayın yeşil olduğuna ikna edebilir."

Ray homurdandı ve bana onun son yirmi yedi yılını Trent ve Quen'in büyümesine yardım ederek, kesiklere yara bandı yapıştırarak, okuldan önce şafak vakti beklenmedik kekler yaparak, yağmurda tribünlerden tezahürat yaparak ve Ellasbeth'le birlikteyken bir çocuk ona kötü davrandığında gözyaşlarını silerek geçirdiğim küçük kız olduğunu hatırlattı. Eğer anne olmak bu değilse, hiçbir şey değildi. Trent ve ben bunu hiçbir zaman resmileştirmemiş olsak da muhteşemdi. Ray'ın evlenmesiyle aramızdaki bağ kopuyormuş gibi hissettim.

"Babamın yanında olduğun için çok mutluyum," diye devam etti Ray, ben de onun saçlarını düzeltmeye devam ettim, onun da en az o pul pul olmuş at kadar yatıştırılmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. "Ellasbeth'in bunu yaptığını hayal bile edemiyorum."

Güldüm ama neredeyse bir ağlama gibiydi. "Ben de." Durmak zorundaydım. Gitmesine izin vermeliydim. "Devam et. Ormanda kendini kaybetmelisin. Keric nerede olacağını biliyor, değil mi?"

Ayağa kalktı, lütfedilmiş bir varlık gibi görünüyordu, aksiyondan nefesi kesilmişti ve içinde dünyaya salınmaya hazır bir vaat vardı. "Evet. Al'ı görürsen, postu giymezse kulaklarını yılana çevireceğimi söyle."

Başımı salladım, o hızla pavyonun arkasına doğru ilerleyip alacakaranlığa karışırken elim ondan uzaklaştı. "Selam, Ivy!" diye seslendi, çoktan gözümün önünden kaybolmuştu ama aklımdaydı. "Jenks, senin çocuklar kış şapkalı!"

"Öyle mi? Bana bilmediğim bir şey söyle, kısa yığın!" Jenks bağırdı ve ben derme çatma kapıya doğru döndüm. *Ivy mi?* Güneş hâlâ tepedeydi. Nina'nın onunla birlikte gelebileceği resepsiyona kadar gelmesini beklemiyordum.

Nabızı hızlı atıyordu, şakaklarına ak düşmüş, gözleri kırıışmış ama her zamanki gibi zarif ve yumuşak hareket eden kadın içeri girdiğinde gözlerimi sildim. Ellili yaşların iyi görünmesini sağlıyordu. Gerçekten iyi. "Başardın!" Ondan eyere doğru bakarak söyledim. İşimi bitirip buradan gitmem gerekiyordu. Gün batımına kadar vadiye bakan tepede olmam gerekiyordu ve artık neredeyse o saat gelmişti.

Gözleri parlayan Ivy beni hızlı ve içten bir sarılmanın içine çekti. Vampir tütsüsü ve memnuniyet kokusu içimi yıkarken gözlerim kapandı. Tamam, belki benim de biraz yatıştırılmaya ihtiyacım vardı ve geri çekilirken gülümsedim, onun harika görüldüğünden daha iyi görüldüğünü düşündüm. Ve gün batımından önce gelmişti. Çok meşgul olacağını düşünmüştüm.

"Rachel, sen de Ray kadar ışıltılısın," dedi ve Jenks, gümüş tozunun kenarları grileşmiş bir halde aramızda gezindi. Başka bir canlandırma tılsımına ihtiyacı vardı ama direniyordu.

"Vahşi demek istiyorsun," dedi peri. "Saçını sevdim, Rache."

Şapkamı çıkararak özenle yapılmış yukarı doğru taramayı mahvettiğimi umursamadan dokundum. Zaten kabarmıştı ve son iğneleri de çıkardım. Trent zaten böyle daha çok seviyordu. Newt ona dönüştüğünden beri Tanrıça'yı görmemiş ya da duymamış olsam da Jenks, düşüncelerini bana yönelttiğinde mistiklerin zaman zaman beni kapladığını söyledi. Bunu her yaptığında anlıyordum çünkü saçlarım imkansız hale geliyordu. Bu çok sık oluyordu ve belki de bu yüzden hayatım bu kadar mükemmeldi.

"Gün batımına kadar gelemeyeceğini söylemiştin," dedim.

Ivy sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi gülümseyerek Red'e öpücükler gönderdi ve onun yumuşak burnunu okşadı. "Nina gitmemi söyledi. Görünüşe göre kıpırdanıyormuşum. Ofisi heyecanlandırıyormuşum."

Jenks homurdandı ve elime bir iğne bıraktığında ona teşekkür ettim. "Nina onları benden daha iyi hizada tutuyor zaten," dedi Ivy, gözleri hüznüydü. "Eskiler beni pek sevmiyor. Eskisi gibi değil."

Nedenini hayal bile edemiyorum. Ivy ve Nina vampirlerin güç yapısını değiştirmişti. Protesto ya da olay olmadan bir hafta bile geçmiyordu ama bu, yaşayan ve ölü vampirlerin içinde kalmıştı ve dünya onların bunu çözmesine izin vermekten memnundu.

"Seni bizim tanıdığımız kadar tanımıyorlar Ivy," dedi Jenks, Ivy onu tokatlamakla tehdit edince geri çekilerek. Bu ikisinin de bıkmadığı eski bir oyundu.

"Nina karşılamaya gelecek, değil mi?" Eyer yastığını Red'in üzerine bırakmaya giderken sordum. Müzik değişmişti, hem köpeklerin havlaması hem de beşlinin sesi. Geç kalacaktım. Artık yapacak bir şey yoktu.

"Bunu kaçırmaz." Eyeri yerleştirirken Ivy, Red'in başını tuttu ve ben eğilip bağcığı yukarı kaldırırken dantel hışırdadı. Ivy'nin ofisten çıktığını görmek güzeldi. Cincy'nin istihbarat şefi olmak onu kiliseden çıkarmıştı, aynı zamanda ben de iki şey olmaya çalışmaktan vazgeçip Trent'in yanına taşınmışım, ama dürüst olmak gerekirse beni Trent'in ağır iç çekişlerinden çok kızların surat asmaları etkilemişti. Ama her şey değişir ve ikimiz de hayatlarımızı seviyorduk. "Ben olsam kaçırmazdım," diye fısıldadı Ivy, destek almak için Red'e yaslanırken.

sıkılaştırdı. "Bunu hak ediyorsun ve ben de bunu görmek için burada olmak istedim." "Evet, bugün senin büyük günün!" Jenks kanatlarını şakırdatarak şöyle dedi. "Yap-ya da- Kırılma zamanı!" dedi, çılgınca dönerek. "Ya sıçma zamanı ya da çömlekten inme!" diye ekledi ve Ivy ona susması için bir bakış attı.

Affedersiniz? Red'in eyerini bağlamak için yaptığım hareket duraksadı. "Sanırım," dedim. Ray'i özleyecektim ama Trent ve ben daha önce de iki kız da okuldayken boş yuvalar kurmuştuk.

Ivy ona ters ters bakarak, "Bu düğünün büyük bir adım olduğunu kastediyor," dedi. "İblisler ve elfler resmen birleşti ve savaşları resmen sona erdi."

"Dali'yi yeminler konusunda yardım etmeye ikna etmem çok uzun sürdü," dedim, huysuz iblisin tehditler ve vaatler bir yana, sonunda bunu kabul etmesine sevindim.

"Tink'in son arzusu ve testisleri, orada olmalıydın, Ivy," dedi Jenks ve Red kulaklarını fiskeledi, biraz daha yaklaşırsa çatlamakla tehdit etti. "*Kanunları o koydu.* Her cümlesine 'Bak, sen' diye başladı ve sırf gelsin diye bir mil uzunluğunda bir liste hazırladı."

"Ne yapman gerekiyorsa onu yap," dedim gülümseyerek. Al oradaydı ve yemin ederim Newt'in kahkahasını zihnimde hissetmişim. Tanrıçayla doğrudan temas kurmaya çalışarak kaderi kışkırtmayacak kadar akıllıydım. Newt gitmişti ama ölmemişti, elf büyüü kontrolden çıkıp beklenmedik ve her zaman hoş olmayan bir şeye dönüştüğünde ruhu kendini gösteriyordu.

"Jenks. . . ." diye itiraz ettim ama Ivy sadece gülümsedi ve omuz silkti. Ivy'yi mutlu görmek tek istediğim şeydi ve o da mutluydu. Öldüğünde ne olacağını kimse tahmin edemezdi, muhtemelen Ray'in auratik fizik uzmanı olmasının ve Lucy'nin vampir vasiyetnameleri ve tröstlerine ağırlık veren iş hukukuna odaklanmasının nedeni de buydu.

"Hâlâ bu paçavrayı giyerek ormanda elf elçisi ve *Dali*'yle birlikte olmam gerektiğini söylüyorum," dedi İngiliz aksanına benzer alçak, kültürlü bir ses ve ben Al'ın içeri girdiğini hissetmeden başladım. "Tanrım, hâlâ kurt gibi kokuyor. İyi görünüyorsunuz Bayan Tamwood."

İblis, abartılı takım elbisesinin üzerine giydiği kurt postunu fırçalarken Ivy'nin gözleri Al'a kaydı. Neredeyse Takata'nınkiyle yarışırcasına "Bana bakın! Bakıyor olman umurumda değil!" sözleriyle neredeyse Takata'nınkiyle yarışıyordu. Kumaş neredeyse gümüş iplikler ve koyu renk boyalarla parlıyordu.

"Ve çok gülünç görünüyorsun," dedi Ivy, Jenks'in homurdanarak onaylamasına neden olarak. "Bu gerekli bir üniforma." Ama yine de şapkasını çıkarırken yüzünü buruşturdu ve Kambur durmuş, bana yalvarıyordu. "Rachel, tatlım, Ray'le konuş. Ona bunun onur kırıcı olduğunu söyle. Bu bir kurt postu ve çok da büyük değil. Eğer çıkarırsam kulaklarımı yılanı çevireceğini söyledi."

"O zaman belki de ona o laneti öğretmemeliydin," dedim, sabahın üçünde gelen o telefonu hatırlayarak. Ray'in davet edildiği son yatıya kalmaydı. On dört yaşındaki çocukların annelerinin mizah anlayışı yoktur.

"Seni dinliyor!" Al itiraz etti ve at Brimstone'un kokusunu alıp başını savurduğunda Ivy Red'i bıraktı.

"Al, giy şunu," dedim. "Ve kışını kaldırıp düğün ekibinin yanına dön. Geç gelmelerine neden olacaksın."

Ivy yanağıma bir öpücük kondururken kaşlarını çatarak, "Yapmayacağım," dedi. "Atım Quen'de. Geri dönmek için bolca zamanım var. Dinle, henüz

onu henüz bulamadık."

Bu doğrudu. Tazılar hâlâ uluyordu ve ben ürperdim. Trent'ten bu kısımdan vazgeçmesini istemiştım ama Ray ısrar etmişti. Yine de köpeklerin onları vadiye kadar takip etmesine izin verilmeyecekti.

"Resepsiyonda görüşürüz," dedi Ivy, Al önünden çekilene kadar tam önünde durmak için dönerek.

"Lanet olası arsız vampirler," diye homurdandı hareket ederken. "Dünyanın sahibi olduğunu sanıyor."

Dizginine uzanmadan önce Red'i yatıştırdım. "O aşık," dedim usulca. "Dünyanın sahibi o."

Al sustu ve ben de dönüp bana baktığını gördüm, kurt postu omuzlarının yarısına kadar sarkmıştı. "Saçlarını açmışsın," dedi, sesi değişmişti, daha derin ve daha az gösterişliydi. "Bu senin elfin için mi?"

"Hayır." Postu omzundan kayıyordu, önünde durup postu düz bir şekilde çektim. "Jumoke'nin çocukları Ray'in şapkasını aldı, ben de ona benimkini verdim." Kıskanç değildi, gerçekten değildi.

"Sanırım size karşı çıkan tüm doğa güçlerine karşı bu kadar uzun süre onunla birlikte durduysanız, başka bir şey yapmaktan korkarsınız?" Al sözlerinin sonunda sesinin tonu soruyla yükseldi.

Jenks'in kanatları takırdayarak geç kalacağımı haber verdi ama yüzünü buruşturan Al oldu. "İşaretimi kaçırmak dışında hiçbir şeyden korkmuyorum," dedim. "Sadece postu mu giyeceksin?" Ayarlarken homurdandım. "Sadece bir saatliğine. Bunun bir iş olduğunu düşün. Daha kötülerini giydiğini gördüm." Bir korna çaldı ve kaşlarımı çattım. Kahretsin, geç kalmıştım.

"Bu çok onursuzca!" Al inledi, her zamanki ruh hali geri gelmişti.

Jenks'in kanatları boynumda titriyordu. Yere indiğini bile hissetmemiştim. "Bunu, filmin son on dakikasında onu içeriden havaya uçurabilmek için canlı bir *Tyrannosaurus rex*'in kendisini yemesine izin veren iblis mi söylüyor?"

Al kaşlarını çattı. "Dublörlerimi kendim yaparım. Senaryoda yazıyordu."

Ki bu doğrudu. Al'ın beş Oscar ödülü vardı ve bunun iki katını kazanan filmlerin yapımcılığını ve yönetmenliğini üstlenmişti. Söylediği gibi, Al dublörlerini kendi yapıyordu ve dinozor gerçektir, eski DNA'dan yeniden tasarlanmıştı.

Trent'in yasadışı makinelerinden bazılarını ve sofistike sihirlerini kullanarak. Havaya uçurmadıklarını San Diego Hayvanat Bahçesi'ne ödünç vermişler.

"Bana *Mesozoik: Zaman İçinde Kimse Çılgınlıklarını Duyamaz* filminin galasına bilet bulabilir misin?" diye sordum ve yüzünü buruşturunca başımı salladım. "Giy şunu koca adam, yoksa kulaklarından başka bir şeyi yılana çeviririm."

Red'in kulaklarını diken diken ederek baktı. "Birinin seni yenmediğini nereden biliyorsun?"

"Al!" Bağırdım. "Giy. Giy."

İç çekerek postu tekrar yerine oturttu. Jenks gülüyordu, tozları lamba ışığında gri görünüyordu ve Al tekrar çıkaramadan postu düzeltmek için aceleyle öne atıldım. "Armani giymiş bir Neandertal gibi görünüyor," dedi Jenks neşeyle gülerek.

"O kadar da kötü değil!" Al'ı yanağından öpmek için aşağı çekerek yatıştırdım ve kızarmış teninin daha da kızarmasını sağladım. "Büyük kötü kurt gibi görünüyorsun. Şimdi git. Trent ve Quen'le tepede buluşmam gerekiyor."

"Quen av partisiyle birlikte ve Ray olmasaydı bunu asla yapmazdım." "O zaman Trent'le tanışmalıyım. O da seni seviyor. Git hadi!"

Al homurdanarak geri çekildi ama göz kırpmadan önce duraksadı, nefes alıp gözlerini kocaman açarken yüzünde tanıdık, kurnaz bir parıltı vardı.

Jenks yüksek sesle, "Tink ördeğe bayılır," dedi. "Sanırım Brimstone nefesinin aklına bir fikir geldi."

"Evet!" Al haykırdı ve Kırmızı başını salladı, iblis aniden parıldayan gümüş rengiyle kaplanınca tedirgin oldu. "Bir fikrim var!" diye tekrar bağırdı, enerji alanı Al'ın gümüş iplikli abartılı kıyafetlerinin gittiğini, yerine kürkle süslenmiş kalın botlar ve ağaç ve tarla tonlarında zarif bir palto geldiğini gösterecek şekilde kaybolurken sesi bozuldu. Kurt postu, özellikle grileşen ışıktaki ve at kokusunda ona çok yakışıyordu ve ben de gülümsedim. "Eğer bir avcı olacaksam, bir avcı olacağım! Korkudan titreyecekler ve o mızımız Kerik sevgili Ray'imi çalarken iki kere düşünecek!"

"Git yakala onları, Al," dedim, o zıplarken ve parlak görüntüsü yok olurken yorgun bir şekilde.

Jenks havalanırken kıs kıs güldü. "Sanırım bir sonraki filminin fikrini doğurmuş olabilirsin."

"Beni jeneriğin dışında bıraktığı sürece sorun yok. Son seferinde tam üç yıl boyunca nefret mektupları aldım."

Köpeklerin şarkısı değişti ve ben çadırın grileşen duvarlarına baktım. Gitmem gerekiyordu. "Haydi Kırmızı," diye yalvardım ve o da itaatkâr bir şekilde ısırtığı aldı, doğru hissedene kadar gürültülü bir şekilde hareket ettirdi.

"Geç kaldın," dedi Jenks, çok yardımcı oldu ve atı binek kutusuna götürdüm. Normalde böyle bir şeye ihtiyacım yoktu ama ben de normalde yirmi kilo dantelle ata binmezdim. Red bundan hoşlanmadı ve ürkü.

"Kıpırdama," diye mırıldandım bacağımı savururken. Red ciyakladı ve ben de onu sıkıca kendime çektim, ilerlerken göğsümü ona vurdum. Dar bir daire çizerek döndük ve nefes nefese durduk.

Gaz lambalarının titrek ışığı altında Trent oradaydı. Tulpa'nın tepesinde oturuyordu, her yere dağılan saçlarımı incelerken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Saçlarını toplayacağını sanıyordum?" dedi ve ben kızardım.

"Jumoke'nin çocukları Ray'in şapkasını sakladılar, ben de ona benimkini verdim," dedim ve onun gelin babası kıyafetleri içinde harika görüldüğünü düşündüm. Tanrım, Ellasbeth bu gece kendini tekmeleyecekti.

Trent acele etmemi işaret ederek, "Quen, Al'ın sınırların dışına çıkmasını engellemek için onunla kalmaya karar verdi," dedi. "Tepede sadece biz varız ve sen bizi geç bırakıyorsun."

"Ben de öyle duydum," diye mırıldandım, üç farklı şeyi kastederek. Boru sesleri tekrar duyulduğunda nabzım hızlandı, köpeklerin ötüşü silikleşirken bile daha yakındı. Geleneklere göre gelin ve damat, damadın ailesi ve gelinin koruyucusuyla birlikte içeri girerdi. Ancak yeminler edildikten sonra gelinin ailesi de onlara katılırdı. Törenin, yeterli çeyiz olmadığında gelini çalan peri geleneğine benzediğini düşündüm.

"Tepeye çıkabileceğimizi sanmıyorum ama vadinin kenarlarında saklanabiliriz," dedi ve ben de başımı sallayarak Red'i yanıma alıp arka kapıya yöneldim. Kalbim küt küt atıyordu ve bunu hâlâ yapabiliyor olmasının aptalca olduğunu düşünüyordum.

benim için. Olgunluktan omuzları biraz daha genişlemişti ve saçlarında gümüşün ilk ipuçları vardı, ama yakından bakmanız gerekiyordu. Tüüne uygun endüstrilerini sürdürmenin stresi ona zarar veriyordu ama ben yanındayken bile neredeyse yoktan var etmişti kendini. Bu iyi hissettirdi.

Jenks, "Rache, bunu halledersen gitmem gerek," dedi ve ben onaylamak için elimi kaldıramadan hızla uzaklaştı.

Yanına geldiğimizde Tulpa başını salladı ve Red ona uslu durması için bir bakış attı. At standartlarına göre yaşlı bir aygırdı, beş yavrusunun babasıydı.

"Ah, şapkamı görmedin, değil mi?" Trent söyledi ve geç kalmamın onun geri gelmesinin nedeni olmadığını fark ettim.

Atların üzerinden eğilerek ona bir öpücük verdim ve aynı anda arka cebinden şapkasını çıkardım. "Bunu sana iğnelememi ister misin?" Şapkayı eline tutuştururken küstahça söyledim.

Trent gözlerini kırıştırdı, sonra öne doğru eğilerek dalgalanan perdeyi yolumuzdan çekti. "Her zaman bende miydi?" diye mırıldandı, sonra başının üzerine bıraktı, kalp durduracak kadar çekici görünüyordu.

Gün batımının parlattığı havadan temiz bir nefes aldım ve koşup gürültülü kalabalıktan ayrılmak isteyerek gerildiğinde Red'i tekrar sıkı kontrolüm altına aldım. Gün batımıydı ve yaklaşan parti seslendiğinde ve toplanan konuklar kendi kornalarıyla onlara cevap verip düğün partisini içeri yönlendirdiğinde bir ürpertiye daha bastırdım. Kusursuz gökyüzü doğuda siyaha, batıda pembe ve maviye bürünmüştü. Kuşlar gürültüyle havalandı ve ben Kırmızı'ya daha sıkı bir şekilde yerleştim. Belki de elflerin burada bir işi vardı.

"Benimle birlikte olmana sevindim," dedi Trent, ağaçların altından izleyebileceğimiz ve yine de göze batmayacağımız korunaklı bir noktayı işaret ederken. "Bugün geliyor muyum yoksa gidiyor muyum bilmiyorum."

Atlar vadinin kenarına doğru yürürken, gözlerinden bir tutam saçı kaydırardım. Fark ediliştik ama herkes törenin yapılacağı sandalyelerle nehir arasındaki boş alana odaklanmıştı. "Sizin adınıza mutluyum. Bunun çok şey ifade ettiğini biliyorum. Ray'in geleneksel bir elf düğünü yapması yani."

Kulaklarının kenarları kızardı ve bana yan gözle baktı. "Bu kadar açık, değil mi?"

Red'i yaklaştırdım ve başımı omzuna yasladım. Garipti ama Red'in en azından birkaç adım boyunca orada kalmasını sağladım. Mutluydu ve bu beni mutlu ediyordu. Eğer yönetici elflerin doğurgan biriyle evlenmesi gerektiğine dair o aptal gelenek olmasaydı, kendisi de bir düğün yapabilir, gelinini ağaçların arasında kovalayabilir, onu ailesine karşı savunabilir ve muzaffer bir şekilde evine, ailesine getirebilirdi. Ama bunun bir önemi yoktu. İsteyebileceğim her şeye sahiptim.

"Bak, geliyorlar," diye fısıldadı ve ben de onun bakışlarını takip ederek Kerik ve Ray'in Ray'in siyah aygırına bindikleri vadinin uzak ucuna gittim, tüylü canavar yüksek adımlar atıyor ve heyecanlanıyordu. Çok güzel görünüyordlardı, ayağa kalkıp tezahürat yapan insanlara el sallıyorlardı. Arkalarından Quen, avcı Al ve Kerik'in anne babası geliyordu; ikisi de gururlu ve ağlamaklı görünüyordu. Nasıl hissettiklerini biliyordum.

Tulpa ve Red'i durdurduk ve geleneklere uygun olarak yeminleri edilene kadar beklettik. İyi dileklerde bulunanların akınına uğradıkları için bu biraz zaman alabilirdi. Trent'in gözleri parlıyordu, onlar attan inip nezaketle herkesin ellerine ve yanaklarına dokunurken gözleri çiftten hiç ayrılmıyordu.

"Ellasbeth'in kilise düğünü yerine neden bunu istediğini anlayabiliyorum," dediğimde sarsıldı ve gözleri benimkilere kaydı. "Bu çok güzel."

"Ne istediğimin bir önemi yoktu," dedi Tulpa'nın başını çimenlerden kaldırmak için duraklayarak. "Hâlâ da değil," dedi, aramızdaki boşluğa doğru eğilip beni öperken deri gıcırdıyordu. Dudakları sıcaktı ve dokunuşu içimde bir karıncalanma dalgası yarattı ama suçluluk duygusu bunun tadını çıkarmamı engelledi.

Donuk gözlerimi gören Trent, ona bakmamı sağlamak için çenemi avucunun içine aldı. "Rachel, çok geç değil. İblisler yolumuza çıkamayacak. Elfler de. Neden bana hiç evet demiyorsun?"

Onunla evlenmek için mi? İç çekerek bakışlarımı indirdim. "Bilmiyorum," diye fısıldadım ve sonra sinirli bir şekilde başımı kaldırdım. "Trent, bunu konuşmuştuk. Kısır bir kadınla evlenip dewar ve enklav üzerindeki hakimiyetini sürdüremezsin."

Trent çöktü, bu da beni sinirlendirdi.

"Elimizdeki nesi yanlış!" Sesimin taşınmamasına dikkat ederek haykırdım. "Mutlu olduğunuzu sanıyordum!"

"Ben mutluyum." Trent'in gözlerinde anlam veremediğim bir kalp ağrısı ve beklenti karışımı vardı. "Rachel-"

"Mutlu olduğun için mutluyum," diye araya girdim, eski tartışmamıza giderek artan bir hayal kırıklığı duygusu katılıyordu. "Kızlar çok güzel büyüdüler. Bunu nasıl başarıyorlar bilmiyorum ama sanırım sevildikleri sürece onlar için bir anlamı var."

Dali, Ray ve Keric ile birlikte beklerken gözlerimiz nehre kaydı. Herkes çiftin etrafında koruyucu bir çember oluştururken sandalyeler boşalmıştı; onları önemseyen, seven, mutlu görmek isteyen herkes. Hayal kırıklığım bir şekilde geçti.

"Bana da mantıklı geliyor," dedi Trent usulca, ama içinde bir tereddüt hissettim, henüz söylemediği bir şey. Nehirden Al bağırdı ve dişlerini gıcırdattı, Ray'i korumaktan resmen vazgeçerken tezahüratlar arasında ölü gibi yere düştü, avcı Keric ve annesinin göstermelik bir darbesiyle yenildi, elleri törensel bir kılıçta birleşti. Kılıç, savaşın sembolik ganimeti olarak Trent'e gidecekti.

"Mutlu musun?" Tekrar sordum ve ben Red'in dizginlerini tutarken uzanıp elini benimkinin üzerine koydu.

"Hayatımda hiç olmadığım kadar," dedi ama yine de bir şüphe, bir endişe duydum.

"O halde hiçbir şey bunu daha mükemmel hale getiremez," dedim. Hiçbir şey söylemedi ve elini daha sıkı tutabilmek için Red'in dizginlerini boştaki elime geçirdim. "Trent. . ."

Başını öne eğerek fısıldadı: "Yeni bir oğlan ya da kız çocuğu bunu daha mükemmel hale getirecektir."

Nefesim kesildi ve kendimi tutuşumu değiştirmemek için zorladım, ne daha az sıkı ne de daha fazla sıkı hale getirdim. Bir çocuk daha istiyordu ve ben bunu ona veremezdim. "Sana asla engel olmayacağımı biliyorsun."

Elimi göğsüne doğru çekti ve gözlerimi kendi gözlerine dikti. "Bunu söylediğini duyduğuma sevindim."

Gülümsüyordu, neredeyse patlayacaktı. Kalbim kırılacak gibi oldu ve geri çekildim. Arkasında mavi kelebek bulutları yükselirken çift bir bütün olmuştu. *Gün batımı*. "Bu bizim işaretimiz," dedim, boğazımda bir yumru. O başka bir çocuk istiyordu ve ben bunu ona veremezdim. Ne bekliyordum ki? Bu benim hatamdı, gerçekten. Önemli olmaması gerekiyordu. Kendime önemli olmadığını söyledim ama yirmi yedi yıl sonra önemliydi.

"Rachel, hayır!" Trent, Red'in dizginini tutup beni durdurmak için bir şangırtıya doğru eğilerek haykırdı. "Başka bir kadınla değil, yani sen ve ben! Biz!"

Kalabalıktan, kelekler yükselirken yumuşak bir ses yayıldı, aşk ve savaşın sembolleri bir araya geldi, çünkü kelekler çiçek ararken aynı zamanda leş de ararlar.

"Biz derken neyi kastediyorsun?" diye sordum ve Trent elimi tutarak Tulpa'yı harekete geçirdi ve Red'i de peşinden sürükledi. Başım ağrıyordu ve omuzlarım kaskatı kesilmişti. Neden bu konuyu şimdi açıyordu? Herkesin önünde?

Kendinden son derece memnundu, beni rahatsız eden o lanet olası kendini beğenmişlikle oturuyordu, gözleri ileride ve gülümsemesi sabitti. Yine de gözleri dans ediyordu. "Bu bizim Ray ve Keric'e hediyeğimiz," dedi. "Al'in ve benim. Üç yılı aşkın bir süredir üzerinde çalışıyoruz. İkimiz de bir çocuğun, her ikisinin de bir parçası olan bir çocuğun, aşklarının uygun bir ifadesi olacağını düşündük. Ama eğer istemiyorsan ..."

"Hediye mi?" Nefes aldım ve koltuğum kayarken Red zıplamaya başladı. Aklıma Ivy'nin gizemli ruh hali ve Al'ın tuhaf sorusu geldi. Jenks bile garip davranıyordu. *Biliyorlar mıydı?* "Bir yol mu buldun? Ne zaman?"

Trent bana döndü. Yavaşça yaklaşırken herkes bizi izliyordu. "Somunlar ve cıvatalar o kadar da önemli değildi-"

"Yaşayabilir çocuklar mı?" Nabzım hızla atarken araya girdim. "Elfler ve iblisler arasında. Trent. Bir yolunu buldun mu?"

Neredeyse varmak üzereydik, kalabalık Ray ve Keric'in bilmiş gözlerle beklediği yere giden açık bir yol göstermek için ayrılıyordu, Ray'in gülümsemesinin kıvrımı onun da işin içinde olduğunu söylüyordu ama Trent bizi durdurdu, bana döndü ve iki elimi birden tuttu. "Rachel, görevime yeterince saygı gösterdiğin için minnettarım.

benimle evlenmeyi reddettiđinizi biliyorum ama dűşűnmeniz gereken bazı şeyler var Bayan Morgan. Aramızda bir varis olma ihtimali varken, artık benden görevinizin ya da teknik bir uygunluđun arkasına saklanamazsınız."

Hiçbir şey söyleyemedim, afalladım. O kadar uzun zamandır hayır diyordum ki nasıl evet diyeceğimi bilmiyordum.

"Gitsek iyi olacak," dedi Trent, herkesin bize zevkle baktığını fark edince kulaklarının kenarları kızardı. Periler kelebeklere katılmıştı ve tüm vadi yükselen ayla birlikte parlamaya başlamıştı. Bis geri kanatlanıp uçuşunu düzensiz bir şekilde değiştirirken deriden ve köşelerden oluşan büyük bir gölge onu kesti, ta ki çirkin adam onu yakaladığında Jenks'in küfrettiğini duyana kadar. Kırmızı gözleri mesafenin ötesinden bana göz kırptı ve Jenks'in araya girmesini engellerken bile evet dememi işaret etti. Kahretsin, bunu benden başka herkes biliyor muydu?

"Trent." Nefes nefese onu kendime doğru çektim. Kızardığımın farkındaydım ve Red ne hissettiğimin barometresi olan başını salladı. "Mutlu olmak için evlenmeme gerek yok. Çocuk sahibi olmama gerek yok..."

Eğilip alnımdan öptü ve önümüzden annemin iç çektığini duydum. "Bunu biliyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. "Yirmi beş yılı aşkın bir süredir senin yolunu deniyoruz. Önümüzdeki yirmi beş yılı benim yöntemimle geçirebilir miyiz? Ve eğer beğenmezsen, her zaman ..."

Küçük bir çığlıkla elimi boynunun arkasına kaydurdım ve gerçek bir öpücük için onu kendime çektim. Toplanan insanlar tezahürat yaptı ve peri kanatlarının sesi bizi sararken gözlerimi kapattım. *Vazgeçmek mi? Gitmek mi?* Dudakları benimkilerle buluştuğunda düşüncelerimde yankılandı, hem bir söz hem de bir arzu barındırıyordu. *Asla*, diye cevap verdim kendime, ayrılırken ve eller hala bağlıyken, bizim için en önemli olanlara döndüm ve peri tozu ile mavi kelebekler arasında karşılandık.

BAŞLANGIÇ

Geyik Render,

Hollows'un bir kısa öykünün mütevazı başlangıcından başlayarak on üç kitaplık, çok sayıda kısa öykü, çizgi roman ve lüks bir dünya kitabı serisine dönüşeceğini asla hayal etmemiştim. Bu kadar uzun süre aynı dünyada oynayabilmek nadir bir onur, ana karakterleri yavaş yavaş geliştirmek için zamanın lütfu bir hediye.

Hollows'un başarısı, Diana tiill'in her zaman becerikli editörlüğünden Larry Rostani tarafından tasarlanan çarpıcı kapaklara, Harper'daki her biri^og bir kişinin hayalini gerçekleştirmek için üzerine düşeni yapan sayısız insana kadar her köşeden geliyor. mesafeyi ve zamanı aşıyor. Bu gerçekten büyülü.

Ama her sanatsal çabanın can damarı okuyuculardır; bir sonraki kitap için bir yıl bekleyenler ve bir süre kendilerinin dışında yaşamak için hevesle onu kapanlar, karakterler üzerine konuşanlar ve seçimleri üzerine tartışanlar, kelimeleri canlandıranlar ve onları gerçek kılanlar. Bunu gerçekleştirenlerin işi bu ve bunun için size teşekkür ediyorum.

En iyi dileklerle,

Kim

Yazar Hakkında

New York Times çoksatan yazarı KIM HARRISON Orta Batı'da doğdu ve büyüdü. Çok satan Hollows romanları arasında *Dead Witch Walking*; *The Good, the Bad, and the Undead*; *Every Which Way But Dead*; *A Fistful of Charms*; *For a Few Demons More*; *The Outlaw Demon Wails*; *White Witch, Black Curse*; *Black Magic Sanction*; *Pale Demon*; *A Perfect Blood*; *Ever After*; ve *The Undead Pool'un* yanı sıra kısa öykü koleksiyonu *Into the Woods* ve *The Hollows Insider* yer almaktadır. Ayrıca genç yetişkinler için çok satan Madison Avery serisini yazmaktadır.

www.kimharrison.net

 facebook.com/KimHarrisonsHollows

@burningbunnies

En sevdiğiniz HarperCollins yazarları hakkında özel bilgiler için
www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

AYRICA KIM HARRISON

Hollows Kitapları

Sonsuza Dek
Ölümsüz Havuz
Mükemmel Bir Kan
Solgun İblis
Kara Büyü Yaptırımı
Beyaz Cadı, Kara Lanet
Haydut İblis Birkaç İblis
İçin Daha Feryat Ediyor
Bir Avuç Dolusu Tılsım
Every Which Way But Dead İyi,
Kötü ve Ölümsüz
Yürüyen Ölü Cadı

Ve Kaçırmayın

Into the Woods
The Hollows Insider
Bağlanmamış
Bu Yolda Ölümcül Bir Şey Var Ölüm
Erken Gelir, Erken Kalkar
Bir Kez Ölü, İki Kez
Utangaç Tatiller
Cehennemden Gelen
Cehennem Tarihleridir

Cehennemden Daha Sıcak

Krediler

Kapak illüstrasyonu: Larry Rostant
Yazar fotoğrafı: Kate Thornton

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Harper Voyager ve tasarımı HCP LLC'nin ticari markasıdır.

ADI OLMAYAN CADİ. Telif hakkı © 2014 Kim Harrison'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

BİRİNCİ BASKI

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Harrison, Kim, 1966-

Adı olmayan cadı / Kim Harrison. sayfa cm

ISBN 978-0-06-195795-6 (ciltli)

1. Morgan, Rachel (Hayali karakter)-Kurgu. 2. Şeytanlar-Kurgu. 3. Cadılar-Kurgu. 4. Vampirler-Kurgu. 5. Kurtadamlar-Kurgu.

I. Başlık.

PS3608.A78355W53 2014

813'.6-dc23

2014007793

EPub Baskı EYLÜL 2014 ISBN 9780062356017

14 15 16 17 18 OV/RRD 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.

Seviye 13, 201 Elizabeth Caddesi

Sydney, NSW 2000, Avustralya

<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada

2 Bloor Street East - 20th Floor Toronto,

ON, M4W, 1A8, Kanada

<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand

Unit D, 63 Apollo Drive

Rosedale 0632 Auckland,

Yeni Zelanda

<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık HarperCollins

Publishers Ltd. 77-85 Fulham

Palace Road Londra, W6 8JB,

Birleşik Krallık

<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

<http://www.harpercollins.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.